Mini Biblija

Apžvalga

Tai kruopščiai atrinkta senovės graikų tekstų kolekcija, skirta geriausiai perteikti Jėzaus mokymą ir raštus, kuriuos Jis mokė, į kuriuos nurodė ir kuriuos įvykdė. Mūsų tikslas – suteikti jums kuo tikslesnį originalaus graikų teksto atvaizdą šiuolaikišku, skaitomu formatu.

Atsakomybės apribojimas

Šis vertimas buvo sukurtas iš originalių graikų kalbos Septuaginta ir Bizantijos tekstų naudojant didelius kalbos modelius. Dėl šios priežasties jame yra daug originalios kalbos kultūros ir gramatikos artefaktų, tačiau taip pat gali būti klaidų. Jei kas nors atrodo keista, patikrinkite originalų graikų tekstą. Jei rasite klaidą, atsiųskite ją el. paštu adresu jesusislord@joshuabible.com.

Licencijavimas

Jūs turite leidimą atgaminti ir platinti šį vertimą iš dalies arba visą. Jums neleidžiama jo keisti ar parduoti. Jei rasite klaidą, atsiųskite el. laišką adresu jesusislord@joshuabible.com, kad galėtume ją ištaisyti ir pateikti jums atnaujintą leidimą.

Evangelija pagal Matą

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28

Evangelija pagal Morkų

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16

Evangelija pagal Joną

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21

Jono laiškas

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Pradžios knyga

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40 | 41 | 42 | 43 | 44 | 45 | 46 | 47 | 48 | 49 | 50

Išėjimo knyga

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40

Skaičių knyga

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36

Pakartoto Įstatymo knyga

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34

Jozuės knyga

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24

Evangelija pagal Matą

1

Jėzaus Kristaus, Dovydo sūnaus, Abraomo sūnaus, kilmės knyga. Abraomas pagimdė Izaoką, o Izaokas pagimdė Jokūbą, o Jokūbas pagimdė Judą ir jo brolius, o Judas pagimdė Perecą ir Zerachą iš Tamaros, o Perecas pagimdė Hecroną, o Hecronas pagimdė Aramą, o Aramas pagimdė Aminadabą, o Aminadabas pagimdė Naasoną, o Naasonas pagimdė Salmoną, o Salmonas pagimdė Boazą iš Rachabos, o Boazas pagimdė Obedą iš Rutos, o Obedas pagimdė Jesę, o Jesė pagimdė karalių Dovydą. Dovydas karalius pagimdė Saliamoną iš Urijo žmonos, Saliamonas pagimdė Roboamą, Roboamas pagimdė Abiją, Abija pagimdė Asą, Asas pagimdė Juozapatą, Juozapatas pagimdė Joramą, Joramas pagimdė Oziją, Ozijas pagimdė Jotamą, Jotamas pagimdė Achazą, Achazas pagimdė Ezekiją, Ezekijas pagimdė Manasę, Manasė pagimdė Amoną, Amonas pagimdė Joziją, Jozijas pagimdė Jechoniją ir jo brolius trėmimo į Babiloną metu. Po tremties į Babiloną Jechonijas pagimdė Šealtielį, o Šealtielis pagimdė Zerubabelį, o Zerubabelis pagimdė Abiudą, o Abiudas

pagimdė Eliakimą, o Eliakimas pagimdė Azorą, o Azoras pagimdė Cadoką, o Cadokas pagimdė Achimą, o Achimas pagimdė Eliudą, o Eliudas pagimdė Eleazarą, o Eleazaras pagimdė Mataną, o Matanas pagimdė Jokūbą, o Jokūbas pagimdė Juozapą, vyrą Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas Kristumi. Visos taigi kartos nuo Abraomo iki Dovydo – keturiolika kartų, ir nuo Dovydo iki Babilono tremties – keturiolika kartų, ir nuo Babilono tremties iki Kristaus – keturiolika kartų. Jėzaus Kristaus gimimas įvyko taip. Nes jo motina Marija, būdama sužadėta su Juozapu, prieš jiems susijungus, buvo rasta turinti įsčiose iš Šventosios Dvasios. Juozapas, jos vyras, būdamas teisus ir nenorėdamas jos viešai gėdinti, norėjo slapta ją paleisti. Jam tai apsvarsčius, štai Viešpaties angelas pasirodė jam sapne, sakydamas: Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok priimti Marijos, savo žmonos, nes tai, kas joje pradėta, yra iš Šventosios Dvasios. Ji pagimdys sūnų, ir tu pavadini jį Jėzumi, nes jis išgelbės savo žmones nuo jų nuodėmių. Tai visa įvyko, kad būtų įvykdyta tai, kas buvo pasakyta Viešpaties per pranašą sakantį: štai mergelė įsčiose turės ir pagimdys sūnų, ir jie pavadins jo vardą Emanuelis, kuris yra išverčiamas su mumis Dievas. Pabundęs Juozapas nuo miego padarė, kaip jam įsakė Viešpaties pasiuntinys, ir paėmė savo žmoną, ir nepažino jos, kol ji pagimdė savo pirmagimį sūnų, ir pavadino jį vardu Jėzus.

2

Jėzui gimus Betliejuje, Judėjoje, Erodo karaliaus dienomis, štai išminčiai iš rytų atvyko į Jeruzalę sakydami: kur yra gimęs žydų karalius? Nes matėme jo žvaigždę rytuose ir atėjome pagarbinti jo. Išgirdęs ir Erodas karalius buvo sutrikęs ir visa Jeruzalė su juo, ir susirinkęs visus vyresniuosius kunigus ir raštininkus žmonių, klausinėjo iš jų, kur Kristus gimsta. Ir jie pasakė jam: Betliejuje, Judėjoje, nes taip parašyta per pranašą: Ir tu, Betliejau, Judo žeme, jokiu būdu nesi mažiausia tarp Judo vadovų, nes iš tavęs išeis vadovas, kuris ganys mano tautą Izraelį. Tada Erodas, slapčia pasišaukęs išminčius, tiksliai išsiaiškino iš jų pasirodžiusios žvaigždės laiką ir, pasiuntęs juos į Betliejų, tarė: nuėję tiksliai ištirkite apie vaikelį, o kai rasite, praneškite man, kad ir aš atėjęs pagarbinčiau jam. Ir jie, išgirdę karaliaus, nuėjo; ir štai žvaigždė, kurią jie matė rytuose, vedė juos pirmyn, kol atėjusi sustojo virš vietos, kur buvo vaikas; ir pamatę žvaigždę jie džiaugėsi labai dideliu džiaugsmu, ir atėję į namą jie pamatė vaiką su Marija, jo motina, ir puolę pagarbino jam, ir atidarę savo lobius atnešė jam dovanas: auksą ir smilkalus ir mirą; ir būdami įspėti sapne negrįžti pas Erodą, kitu keliu jie pasitraukė į savo žemę. Jiems pasitraukus, štai Viešpaties pasiuntinys pasirodo sapne Juozapui sakydamas: pakilęs paimk vaiką ir jo motiną ir bėk į Egiptą, ir būk ten, kol aš tau pasakysiu; nes Erodas ketina ieškoti vaiko, kad jį sunaikintų. Ir jis, pakilęs, paėmė vaiką ir jo motiną naktį ir pasitraukė į Egiptą, ir buvo ten iki Erodo mirties, kad būtų įvykdyta tai, kas buvo pasakyta Viešpaties per pranašą, sakantį: iš Egipto aš pašaukiau savo sūnų. Tada Erodas, pamatęs, kad buvo apgautas magų, labai supyko ir, pasiuntęs, nužudė visus vaikus Betliejuje

ir visose jos ribose nuo dviejų metų ir jaunesnius, pagal laiką, kurį tiksliai sužinojo iš magų. Tada išsipildė tai, kas buvo pasakyta pranašo Jeremijo: Balsas Ramoje buvo išgirstas, raudojimas ir verkimas, ir didelis gedėjimas; Rachelė verkė savo vaikus ir nenorėjo būti paguosta, nes jų nebėra. Herodui mirus, štai Viešpaties pasiuntinys sapne pasirodo Juozapui Egipte sakydamas: pakilęs paimk vaiką ir jo motiną ir eik į Izraelio žemę, nes mirė tie, kurie ieškojo vaiko sielos. Ir jis, pakilęs, paėmė vaiką ir jo motiną ir atėjo į Izraelio žemę. Išgirdęs, kad Archelajas valdo Judėją vietoj Erodo, jo tėvo, jis bijojo ten nueiti; bet įspėtas sapne pasitraukė į Galilėjos dalis, ir atėjęs apsigyveno mieste, vadinamame Nazaretu, kad būtų įvykdyta tai, kas pasakyta per pranašus, kad jis bus vadinamas Nazariečiu.

3

Ir tomis dienomis atvyksta Jonas Krikštytojas, skelbdamas Judėjos dykumoje ir sakydamas: atgailaukite, nes priartėjo dangaus karalystė. Nes šis yra tas, apie kurį buvo pasakyta per pranašą Izaiją: Balsas šaukiančiojo dykumoje: paruoškite Viešpaties kelią, tiesiais darykite jo takus. Pats Jonas turėjo drabužį iš kupranugario plaukų ir odinį diržą apie savo strėnas, o jo maistas buvo skėriai ir laukinis medus. Tada išėjo pas jį Jeruzalė ir visa Judėja ir visa aplinkinė Jordano sritis, ir jie buvo krikštijami jo Jordane, išpažįstantys savo nuodėmes. Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų, ateinančių prie jo krikšto, jis pasakė jiems: Angių palikuonys, kas jums parodė bėgti nuo artėjančios

rūstybės? Padarykite todėl vaisių, vertą atgailos, ir nemanykite sau sakyti: Mes turime tėvą Abraomą. Sakau jums, kad Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikus Abraomui. Jau kirvis prie medžių šaknies guli, todėl kiekvienas medis, neduodantis gero vaisiaus, yra nukertamas ir metamas į ugnį. Aš iš tiesų krikštiju jus vandeniu atgailai, bet po manęs ateinantis yra stipresnis už mane, kurio sandalų nesu vertas nešti, jis pats krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. Jo rankoje yra vėtyklė, ir jis kruopščiai išvalys savo kūlimo aikštelę, surinks savo grūdus į sandėlį, o šiaudus sudegins negesinama ugnimi. Tada ateina Jėzus iš Galilėjos prie Jordano pas Joną, kad būtų jo pakrikštytas. Bet Jonas jį sulaikė sakydamas: Aš turiu būti pakrikštytas tavo, ir tu ateini pas mane? Atsakydamas gi Jėzus tarė jam: palik dabar; taip nes tinkama yra mums įvykdyti visą teisumą. Tada jis paleidžia jį; ir pakrikštytas, Jėzus tuoj pat iškilo iš vandens; ir štai jam buvo atidaryti dangūs, ir jis matė Dievo Dvasią besileidžiančią kaip balandį ir ateinančią ant jo; ir štai balsas iš dangų sakantis: šitas yra mano mylimasis sūnus, kuriuo aš buvau patenkintas.

4

Tada Jėzus buvo nuvarytas į dykumą Dvasios, kad būtų gundomas velnio, ir pasninkavas keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, vėliau išalko. Ir priėjęs prie jo gundytojas sakė: Jei esi Dievo Sūnus, sakyk, kad šie akmenys taptų duonomis. Bet jis atsakydamas tarė: Parašyta: ne vien duona

gyvens žmogus, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos. Tada velnias paima jį į šventą miestą ir pastato jį ant šventyklos viršūnės, ir sako jam: jei esi Dievo sūnus, mesk save žemyn; nes parašyta, kad savo pasiuntiniams jis įsakys dėl tavęs, ir ant rankų jie pakels tave, kad neužsigautum į akmenį savo kojos. Jėzus jam tarė: Vėl parašyta: negundysi Viešpaties, savo Dievo. Vėl velnias paima jį į labai aukštą kalną ir parodo jam visas pasaulio karalystes ir jų garbę, ir sako jam: visa tai tau duosiu, jei puolęs man pagarbinsi. Tada Jėzus jam sako: Eik šalin, šėtone, nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, garbinsi ir tik jam vienam tarnausi. Tuomet velnias jį paliko, ir štai pasiuntiniai priėjo ir jam tarnavo. Išgirdęs, kad Jonas buvo išduotas, Jėzus pasitraukė į Galilėją, ir palikęs Nazaretą, atėjęs apsigyveno Kafarnaume, prie jūros esančiame, Zabulono ir Neftalimo ribose, kad būtų įvykdyta tai, kas buvo pasakyta per pranašą Izaiją, sakantį: žemė Zabulono ir žemė Neftalimo, jūros kelias, anapus Jordano, Galilėja pagonių, tauta, sėdinti tamsoje, matė didžią šviesą, ir tiems, sėdintiems mirties žemėje ir šešėlyje, šviesa patekėjo jiems. Nuo tada Jėzus pradėjo skelbti ir sakyti: Atgailaukite, nes priartėjo dangaus karalystė. Vaikščiodamas prie Galilėjos jūros, jis pamatė du brolius, Simoną, vadinamą Petru, ir Andriejų, jo brolį, metančius tinklą į jūrą; jie buvo žvejai; ir jis sako jiems: ateikite paskui mane, ir padarysiu jus žmonių žvejais. Bet jie tuojau palikę tinklus sekė paskui jį. Ir ėjęs toliau iš ten, jis pamatė kitus du brolius, Jokūbą, Zebediejaus sūnų, ir Joną, jo brolį, laive su jų tėvu Zebediejumi, taisančius savo tinklus, ir jis pašaukė juos. Jie tuojau paliko laivą ir savo tėvą bei nusekė paskui jį. Ir Jėzus ėjo po visą Galilėją,

mokydamas jų susirinkimuose ir skelbdamas karalystės gerąją naujieną, ir gydydamas visas ligas ir visus silpnumus tarp žmonių. Ir išėjo žinia apie jį į visą Siriją, ir atvedė pas jį visus sergančius, įvairiomis ligomis ir kančiomis kamuojamus, ir demonų apsėstus ir mėnulio apsėstus ir paralyžiuotus, ir jis išgydė juos; ir sekė jį daugybė minių iš Galilėjos ir Dekapolio ir Jeruzalės ir Judėjos ir iš anapus Jordano.

5

Pamatęs minias, jis užlipo į kalną, ir jam atsisėdus, priėjo prie jo jo mokiniai, ir atidaręs savo burną, jis mokė juos sakydamas: palaiminti vargdieniai dvasia, nes jų yra dangaus karalystė. Palaiminti gedintieji, nes jie bus paguosti. Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę. Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti. Palaiminti gailestingieji, nes jie bus apgailėti. Palaiminti tyraširdžiai, nes jie Dievą matys. Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo sūnumis. Palaiminti tie, kurie persekiojami dėl teisingumo, nes jiems priklauso dangaus karalystė. Palaiminti esate, kai jums priekaištaus ir persekios, ir pasakys visą piktą žodį apie jus meluodami dėl manęs. Džiūgaukite ir linksminkitės, nes jūsų atlygis didelis danguje, taip juk persekiojo pranašus, buvusius prieš jus. Jūs esate žemės druska; bet jei druska tampa beprotiška, kuo ji bus pasūdyta? Į nieką nebėra tinkamas, tik būti išmestas laukan ir būti mindžiojamas žmonių. Jūs esate pasaulio šviesa. Negali miestas būti paslėptas, gulintis ant kalno; nei neuždega žibinto ir

nepadeda jo po saiku, bet ant žvakidės, ir jis šviečia visiems tiems namuose. Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje. Nemanykite, kad aš atėjau sunaikinti Įstatymo arba Pranašų, ne sunaikinti aš atėjau, bet įvykdyti. Tikrai sakau jums: kol nepraeis dangus ir žemė, nė viena jota ar nė vienas brūkšnelis nepraeis nuo įstatymo, kol visa įvyks. Kas todėl sunaikina vieną iš šitų mažiausių įsakymų ir taip moko žmones, bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje, bet kas juos vykdo ir moko, šis bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje. Sakau jums, kad jei jūsų teisumas nebus gausesnis už raštininkų ir fariziejų, jūs tikrai neįeisite į dangaus karalystę. Jūs girdėjote, kad buvo pasakyta senovės žmonėms: Nežudysi, o kas nužudytų, bus kaltas teisme. Aš gi sakau jums, kad kiekvienas, kuris pyksta ant savo brolio be priežasties, bus kaltas teisme; kas gi pasakytų savo broliui raka, bus kaltas prieš tarybą; o kas pasakytų kvaily, bus kaltas gehenos ugnies. Jei todėl tu neši savo dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, kad tavo brolis turi kažką prieš tave, palik ten savo dovaną prieš aukurą ir eik pirma susitaikyk su savo broliu, ir tada, sugrįžęs, atnešk savo dovaną. Būk geranoriškas savo priešininkui greitai, kol esi su juo kelyje, kad priešininkas neatiduotų tavęs teisėjui ir teisėjas neatiduotų tavęs tarnui, ir nebūtum įmestas į kalėjimą; iš tiesų sakau tau, neišeisi iš ten, kol neatiduosi paskutinio kvadranto. Jūs girdėjote, kad seniesiems buvo pasakyta: nesvetimauk. Bet aš sakau jums, kad kiekvienas, kuris žiūri į moterį, norėdamas jos geisti, jau svetimavo su ja savo širdyje. Jei bet tavo dešinė akis suklupdo tave, išplėšk ją ir mesk nuo savęs, nes tau yra naudinga, kad

pražūtų vienas iš tavo narių ir ne visas tavo kūnas būtų įmestas į geheną. Ir jei tavo dešinė ranka suklupdo tave, nukirsk ją ir mesk nuo savęs, nes tau naudinga, kad pražūtų vienas iš tavo narių, o ne visas tavo kūnas būtų įmestas į geheną. Buvo pasakyta: kas atleistų savo žmoną, tegu duoda jai skyrybų liudijimą. Aš gi sakau jums, kad kas išskiria savo žmoną, išskyrus ištvirkavimo priežastį, daro ją svetimaujančia, ir kas veda išskirtąją, svetimauja. Vėl jūs girdėjote, kad buvo pasakyta seniesiems: Neprisieksiu melagingai, bet atiduosi Viešpačiui savo priesaikas. Bet aš sakau jums neprisiekti visai: nei dangumi, nes jis yra Dievo sostas; nei žeme, nes ji yra jo kojų pakojis; nei Jeruzale, nes ji yra didžiojo karaliaus miestas; nei savo galva neprisieksi, nes negali padaryti nė vieno plauko balto ar juodo. Tebūnie jūsų žodis: taip taip, ne ne, o kas perteklinga už tai, yra iš pikto. Jūs girdėjote, kad buvo pasakyta: akį vietoj akies ir dantį vietoj danties. Aš gi sakau jums nesipriešinti piktajam, bet kas tave suduos į dešinį žandą, atsuk jam ir kitą; ir tam, kuris nori su tavimi teistis ir tavo tuniką paimti, palik jam ir apsiaustą; ir kas tave privers eiti vieną mylią, eik su juo dvi. Tam, kuris prašo tave, duok, ir nuo to, kuris nori iš tavęs pasiskolinti, nesitrauk. Jūs girdėjote, kad buvo pasakyta: mylėsi savo artimą ir nekęsi savo priešo. Bet aš sakau jums, mylėkite savo priešus, laiminkite tuos, kurie keikia jus, gerai darykite tiems, kurie nekenčia jūsų, ir melskitės už tuos, kurie skriaudžia jus ir persekioja jus, kad taptumėte savo Tėvo, kuris yra danguje, sūnūs, nes jis kelia savo saulę ant piktų ir gerų ir siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų. Jei jūs mylite tuos, kurie myli jus, kokį atlyginimą jūs gausite? Argi ne ir muitininkai tą patį daro? Ir jei

jūs pasisveikinate tik su savo draugais, ką ypatingo jūs darote? Argi ne ir muitininkai taip daro? Todėl būsite jūs tobuli, kaip jūsų Tėvas, kuris yra danguje, yra tobulas.

6

Saugokitės savo išmaldos nedalyti žmonių akivaizdoje, kad būtumėte jų matomi, nes kitaip neturėsite atlygio pas savo Tėvą, kuris yra danguje. Kai darai išmaldą, netrimituok prieš save, kaip veidmainiai daro susirinkimuose ir gatvėse, kad būtų šlovinami žmonių. Iš tiesų sakau jums, jie jau gavo savo atlyginimą. Tau darant išmaldą, tegu nežino tavo kairė, ką daro tavo dešinė, kad tavo išmalda būtų slapta, ir tavo tėvas, matantis slapta, atlygins tau viešai. Ir kai melsiesi, nebūsi kaip veidmainiai, nes jie mėgsta bendruomenėse ir gatvių kampuose stovėdami melstis, kad pasirodytų žmonėms. Iš tiesų sakau jums, kad jie jau gavo savo atlyginimą. Tu bet, kada meldiesi, įeik į savo vidinį kambarį ir, uždaręs savo duris, melskis savo tėvui, esančiam slaptoje, ir tavo tėvas, matantis slaptoje, atlygins tau viešai. Besimeldžiant, neburbėkite kaip pagonys, nes jie mano, kad dėl savo daugiakalbystės bus išgirsti. Todėl nebūkite panašūs į juos, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia, dar prieš jums prašant jo. Taigi todėl melskitės jūs: Tėve mūsų, kuris esi danguje; tebūna pašventintas tavo vardas; teateina tavo karalystė; tebūna tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje; mūsų kasdieninę duoną duok mums šiandien; ir atleisk mums mūsų skolas, kaip ir mes atleidžiame savo skolininkams; ir neįvesk

mūsų į pagundą, bet išgelbėk mus nuo pikto. Nes tavo yra karalystė ir galia ir šlovė per amžius; amen. Jei jūs atleisiate žmonėms jų nusižengimus, atleis ir jums jūsų dangiškasis Tėvas; bet jei neatleisiate žmonėms jų nusižengimų, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų. Kada pasninkaujate, nebūkite niūrūs kaip tie veidmainiai, nes jie iškreipia savo veidus, kad žmonėms atrodytų pasninkaujantys. Iš tiesų sakau jums, kad jie jau gavo savo atlygį. Bet tu pasninkaudamas patepk savo galvą ir nusiplauk savo veidą, kad nepasirodytum žmonėms pasninkaujas, bet savo tėvui, kuris yra slaptyje, ir tavo tėvas, kuris mato slaptyje, atlygins tau viešai. Nekaupkite sau turtų ant žemės, kur kandys ir rūdys sunaikina, ir kur vagys įsilaužia ir vagia; bet kaupkite sau turtus danguje, kur nei kandys, nei rūdys nesunaikina, ir kur vagys neįsilaužia ir nevagia; nes kur yra jūsų turtas, ten bus ir jūsų širdis. Kūno žibintas yra akis; jei todėl tavo akis paprasta, visas tavo kūnas bus šviesus; jei bet tavo akis pikta, visas tavo kūnas bus tamsus. Jei todėl šviesa, kuri tavyje, yra tamsa, tai kokia didelė tamsa? Niekas negali tarnauti dviems šeimininkams; nes arba vieną jis nekęs ir kitą mylės, arba vieno laikysis ir kitą niekins. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonai. Dėl to sakau jums: nesirūpinkite savo siela, ką valgysite ir ką gersite, nei savo kūnu, ką vilkėsite. Argi siela nėra daugiau negu maistas ir kūnas daugiau negu drabužis? Pažvelkite į dangaus paukščius, nes jie nesėja, nei nepjauna, nei nerenka į svirnus, ir jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs nesate daug vertesni už juos? Kas gi iš jūsų, rūpindamasis, gali pridėti prie savo amžiaus vieną uolektį? Ir dėl drabužio kam jūs rūpinatės? Išmokite kruopščiai lelijas lauko, kaip auga; nedarbuojasi, nei

verpia; bet sakau jums, kad nei Saliamonas visoje savo garbėje apsirengė kaip viena iš šitų. Jei bet lauko žolę, kuri šiandien yra ir rytoj metama į krosnį, Dievas taip aprengia, argi ne daug labiau jus, mažatikiai? Todėl nesirūpinkite sakydami: ką valgysime arba ką gersime arba ką vilkėsime? Nes viso to ieško pagonys, o jūsų dangiškasis Tėvas žino, kad jums viso to reikia. Bet ieškokite pirma Dievo karalystės ir jo teisumo, ir visa tai bus jums pridėta. Todėl nesirūpinkite rytojumi, nes rytojus pats pasirūpins savimi; dienai pakanka jos pačios vargo.

7

Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami; nes kokiu teismu jūs teisiate, būsite teisiami, ir kokiu matu jūs matuojate, bus išmatuota jums. Kodėl matai dulkelę savo brolio akyje, bet sijos savo akyje nepastebi? Arba kaip tu sakysi savo broliui: Leisk, išmesiu skiedrą iš tavo akies, o štai sija tavo paties akyje? Veidmaini, pirma išmesk sija iš savo akies, ir tada aiškiai matysi, kad galėsi išmesti skiedrą iš savo brolio akies. Neduokite to, kas šventa, šunims ir nemeskite savo perlų prieš kiaules, kad jos nesutryptų jų savo kojomis ir atsisukusios nesuplėšytų jūsų. Prašykite, ir bus duota jums, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus atidaryta jums; nes kiekvienas prašantis gauna ir ieškantis randa ir belsiančiam bus atidaryta. Arba kas iš jūsų yra toks žmogus, kuris, jei jo sūnus paprašytų duonos, duotų jam akmenį? Ir jei jis prašys žuvies, argi duos jam gyvatę? Jei todėl jūs, būdami pikti, mokate duoti gerus dalykus savo vaikams,

kiek daug labiau jūsų Tėvas danguje duos gerus dalykus tiems, kurie jo prašo? Viską, ko tik norėtumėte, kad žmonės darytų jums, taip ir jūs darykite jiems, nes tai yra įstatymas ir pranašai. Įeikite per siaurus vartus, nes platūs vartai ir platus kelias, vedantis į pražūtį, ir daug yra tų, kurie įeina per juos. Kokie siauri vartai ir suspaustas kelias, vedantis į gyvenimą, ir nedaug yra tų, kurie jį randa. Bet saugokitės nuo melagingų pranašų, kurie ateina pas jus avių drabužiuose, o iš vidaus yra plėšrūs vilkai. Iš jų vaisių jūs pažinsite juos. Argi jie nerenka nuo erškėčių vynuogių arba nuo usniųjų erškėčių figų? Taip kiekvienas geras medis duoda gražius vaisius, o supuvęs medis duoda nedorus vaisius. Negali geras medis duoti blogų vaisių, nei supuvęs medis duoti gerų vaisių. Kiekvienas medis, neduodantis gero vaisiaus, yra nukertamas ir metamas į ugnį. Todėl iš jų vaisių pažinsite juos. Ne kiekvienas, kuris man sako Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo mano Tėvo, esančio danguje, valią. Daugelis pasakys man tą dieną: Viešpatie, Viešpatie, argi ne tavo vardu mes pranašavome, ir tavo vardu demonus išvarinėjome, ir tavo vardu daug stebuklų darėme? Ir tada aš jiems prisipažinsiu, kad niekada jūsų nepažinojau: pasitraukite nuo manęs, neteisybę darantys. Todėl kiekvienas, kas girdi šiuos mano žodžius ir juos vykdo, aš jį prilyginsiu išmintingam vyrui, kuris pastatė savo namą ant uolos; ir lijo lietus ir atėjo upės ir pūtė vėjai ir užgriuvo ant to namo, ir jis nesugriuvo; juk buvo pamatuotas ant uolos. Ir kiekvienas, girdintis šiuos mano žodžius ir jų nedarydamas, bus palygintas su kvailiu vyru, kuris pastatė savo namą ant smėlio; ir lijo lietus, ir atėjo upės, ir pūtė vėjai, ir

daužė tą namą, ir jis nugriuvo, ir jo griuvimas buvo didelis. Ir įvyko, kai Jėzus užbaigė šiuos žodžius, minios buvo nustebintos jo mokymu; jis juk mokė juos kaip turintis autoritetą, o ne kaip raštininkai.

8

Kai jis nužengė nuo kalno, paskui jį ėjo didelės minios. Ir štai atėjo raupsuotasis ir garbino jį, sakydamas: Viešpatie, jei nori, gali mane apvalyti. Ir ištiesęs ranką, Jėzus jį palietė sakydamas: Noriu, būk apvalytas. Ir tuoj pat jo raupsai buvo išgydyti. Ir Jėzus jam sako: Žiūrėk, niekam nesakyk, bet eik, parodyk save kunigui ir paaukok tą dovaną, kurią įsakė Mozė, kaip liudijimą jiems. Kai jis įėjo į Kafarnaumą, priėjo prie jo šimtininkas, maldaudamas jį ir sakydamas: Viešpatie, mano vaikas guli namuose paralyžiuotas, baisiai kankinamas. Ir Jėzus jam sako: Aš atėjęs išgydysiu jį. Ir atsakęs šimtininkas sakė: Viešpatie, aš nesu vertas, kad tu įeitum po mano stogu; bet tik pasakyk žodžiu, ir mano vaikas bus išgydytas. Ir nes aš esu žmogus po valdžia, turėdamas po savimi kareivius, ir sakau šitam, eik, ir jis eina, ir kitam, ateik, ir jis ateina, ir tam mano vergui, padaryk tai, ir jis daro. Išgirdęs tai, Jėzus nustebo ir pasakė tiems, kurie sekė: Iš tiesų sakau jums, net Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo. Sakau jums, kad daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir atsigers su Abraomu ir Izaoku ir Jokūbu dangaus karalystėje, bet karalystės sūnūs bus išmesti į išorinę tamsą; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Ir Jėzus pasakė šimtininkui: Eik, ir kaip tikėjai,

tebūnie tau. Ir jo vaikas buvo išgydytas tą valandą. Ir atėjęs Jėzus į Petro namus pamatė jo uošvę paguldytą ir karščiuojančią, ir palietė jos ranką, ir karštis ją paleido, ir ji pakilo ir tarnavo jam. Vakare gi tapus, jie atnešė jam daug demonų apsėstųjų, ir jis išvarė dvasias žodžiu ir visus blogai turinčius išgydė, kad būtų įvykdyta tai, kas pasakyta per pranašą Izaiją sakantį: jis pats paėmė mūsų silpnybes ir nunešė ligas. Pamatęs daug minių aplink save, Jėzus įsakė išplaukti į anapus. Ir priėjęs vienas Rašto žinovas tarė jam: Mokytojau, aš sekiu paskui tave, kur tik tu eisi. Ir Jėzus jam sako: Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti. Kitas iš jo mokinių tarė jam: Viešpatie, leisk man pirmiausia išeiti ir palaidoti mano tėvą. Bet Jėzus jam sakė: Sek paskui mane ir leisk mirusiesiems palaidoti savo mirusiuosius. Ir kai jis įlipo į laivą, jo mokiniai sekė paskui jį. Ir štai didelis žemės drebėjimas įvyko jūroje, taip kad laivą dengė bangos, o jis miegojo. Ir priėję jo mokiniai pažadino jį sakydami: Viešpatie, išgelbėk mus, mes žūvame. Ir jis sako jiems: Kodėl jūs esate bailūs, mažatikiai? Tada pakėlęs jis sudraudė vėjus ir jūrą, ir atsirado didi ramybė. Bet žmonės stebėjosi sakydami: Kas gi yra šis, kad net vėjai ir jūra jo klauso? Ir jam atėjus į anapus, į Gergesenų žemę, sutiko jį du demonų apsėsti, išeinantys iš kapų, labai pavojingi, taip kad niekas negalėjo praeiti tuo keliu. Ir štai jie sušuko sakydami: kas mums ir tau, Jėzau, Dievo Sūnau? Ar atėjai čia prieš laiką kankinti mūsų? Toli nuo jų ganėsi didelė kiaulių banda. O demonai ragino jį sakydami: Jei išvarysi mus, leisk mums išeiti į tą kiaulių bandą. Ir jis pasakė jiems: Eikite. Ir tie, išėję, nuėjo į kiaulių bandą; ir štai visa kiaulių banda

nusileido nuo skardžio į jūrą ir mirė vandenyse. Tie, kurie ganė, pabėgo, ir nuėję į miestą, pranešė visa ir tai, kas nutiko demonų apsėstiesiems. Ir štai visas miestas išėjo pasitikti Jėzaus, ir pamatę jį maldavo, kad jis pasitrauktų nuo jų ribų.

9

Ir įlipęs į laivą, jis persikėlė ir atėjo į savo miestą. Ir štai jie atnešė jam paralyžiuotąjį, gulintį ant lovos, ir Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė paralyžiuotajam: Drąsinkis, vaikas, tau atleistos tavo nuodėmės. Ir štai kai kurie raštininkai pagalvojo sau: Šitas šventvagiauja. Ir matydamas jų mintis, Jėzus pasakė: Kodėl jūs galvojate blogus dalykus savo širdyse? Kas gi yra lengviau: pasakyti atleistos tavo nuodėmės ar pasakyti kelkis ir vaikščiok? Bet kad žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi valdžią žemėje atleisti nuodėmes, tada jis sako paralyžiuotajam: Kelkis, pakelk savo lovą ir eik į savo namus. Ir, pakėlęs, jis išėjo į savo namus. Pamatę tai, minios nustebo ir šlovino Dievą, suteikusį tokį autoritetą žmonėms. Ir eidamas pro tą vietą Jėzus pamatė žmogų, sėdintį prie muitinės, vadinamą Motiejumi, ir sako jam: sek mane. Ir atsikėlęs, jis sekė paskui jį. Ir atsitiko, jam gulint prie stalo namuose, ir štai daugelis muitininkų ir nusidėjėlių atėję gulėjo prie stalo kartu su Jėzumi ir jo mokiniais. Ir fariziejai, pamatę tai, sakė jo mokiniams: Kodėl jūsų mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais? Bet Jėzus, išgirdęs, pasakė jiems: Stiprieji nereikalauja gydytojo, bet tie, kurie serga. Nuėję išmokite, kas tai yra: gailestingumo noriu, o ne aukos. Nes aš

atėjau ne teisiųjų pašaukti, bet nusidėjėlių į atgailą. Tada Jono mokiniai prieina prie jo sakydami: Kodėl mes ir fariziejai daug pasninkaujame, o tavo mokiniai nepasninkauja? Ir Jėzus pasakė jiems: argi gali vestuvių kambario sūnūs gedėti, kol su jais yra jaunikis? Ateis bet dienos, kada bus paimtas iš jų jaunikis, ir tada jie pasninkaus. Niekas neuždeda nesusukto audeklo lopo ant seno drabužio, nes jis atplėšia dalį nuo drabužio ir tampa blogesnis plyšys. Nei jie meta jauno vyno į senus vyno maišus, nes kitaip vyno maišai perplyšta, vynas išsilieja ir vyno maišai žūva, bet jie meta jauną vyną į naujus vyno maišus, ir abu išsaugomi. Jam tai kalbant jiems, štai vienas valdovas, priėjęs, garbino jį sakydamas, kad jo duktė ką tik mirė, bet ateik, uždėk savo ranką ant jos, ir ji gyvens. Ir Jėzus, pakėlęs, sekė jį, ir jo mokiniai. Ir štai moteris, dvylika metų kenčianti nuo kraujavimo, priartėjusi iš užpakalio, palietė jo drabužio kraštą. Ji sakė sau: Jei tik paliečiau jo drabužį, būsiu išgelbėta. Bet Jėzus apsisukęs ir pamatęs ją pasakė: drąsos, dukra; tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Ir moteris buvo išgelbėta nuo tos valandos. Ir atėjęs Jėzus į valdovo namus ir pamatęs fleitos grojėjus ir sutrikusią minią, sako jiems: pasitraukite, nes mergaitė nemirė, bet miega. Ir jie juokėsi iš jo. Kai minia buvo išvyta, jis įėjo, paėmė jos ranką, ir mergaitė pakilo. Ir šis gandas išėjo į visą tą žemę. Ir kai Jėzus ėjo iš ten, du akli žmonės sekė jį, šaukdami ir sakydami: Pasigailėk mūsų, Dovydo sūnau. Kai atėjo į namą, priėjo prie jo aklieji, ir sako jiems Jėzus: ar tikite, kad galiu tai padaryti? Jie sako jam: taip, Viešpatie. Tada jis palietė jų akis sakydamas: Pagal jūsų tikėjimą tebus jums. Ir atsidarė jų akys, ir Jėzus griežtai įspėjo juos sakydamas: Žiūrėkite, kad niekas

nesužinotų. Tie betgi, išėję, paskleide žinią apie jį visoje toje žemėje. Jiems išeinant, štai jie atnešė jam nebylį žmogų, apsėstą demono, ir demonui būnant išvytam, nebylys prakalbo, ir minios stebėjosi sakydamos, kad niekada taip nebuvo matyta Izraelyje. Tačiau fariziejai sakė: Jis išvaro demonus demonų valdovo galia. Ir Jėzus ėjo po visus miestus ir kaimus, mokydamas jų susirinkimuose ir skelbdamas karalystės gerąją naujieną, bei gydydamas visas ligas ir visus silpnumus tarp žmonių. Pamatęs minias, jis pasigailėjo jų, nes jos buvo išvargusios ir išblaškytosios kaip avys, neturinčios ganytojo. Tada jis sako savo mokiniams: Derlius iš tikrųjų didelis, bet darbininkų maža. Melskite todėl derliaus Viešpatį, kad jis išsiųstų darbininkus į savo derlių.

10

Ir pasišaukęs savo dvylika mokinių, jis davė jiems valdžią prieš nešvarias dvasias, kad jas išvarytų ir gydytų visas ligas bei visus silpnumus. Dvylikos apaštalų vardai yra šie: pirmas Simonas, vadinamas Petru, ir Andriejus, jo brolis, Jokūbas Zebediejaus sūnus ir Jonas, jo brolis, Pilypas ir Baltramiejus, Tomas ir Motiejus muitininkas, Jokūbas Alfiejaus sūnus ir Lebiejus, pavadintas Tadiejumi, Simonas Kanaanietis ir Judas Iskarijotas, kuris ir išdavė jį. Šiuos dvylika išsiuntė Jėzus, įsakęs jiems sakydamas: į pagonių kelią neikite ir į samariečių miestą neįeikite; bet eikite labiau pas prarastas Izraelio namų avis. Eidami skelbkite, sakydami, kad priartėjo dangaus karalystė.

Sergančius gydykite, raupsuotuosius valykite, mirusiuosius prikėlkite, demonus išvarykite; dovanai gavote, dovanai duokite. Neįsigykite aukso nei sidabro nei vario į savo diržus, nei krepšio keliui, nei dviejų tunikų, nei sandalų, nei lazdos; nes darbininkas yra vertas savo maisto. Į bet kurį miestą ar kaimą, kurį įeisite, išsiaiškinkite, kas jame yra vertas, ir ten pasilikite, kol išeisite. Įeidami į namus, pasveikinkite juos tardami: Ramybė šiems namams. Ir jei iš tikrųjų namai yra verti, tegu jūsų taika ateina ant jų, bet jei nėra verti, tegu jūsų taika grįžta pas jus. Ir kas jei nepriims jūsų nė neišgirs jūsų žodžių, išeidami iš tų namų arba to miesto, nupurtykite dulkes nuo jūsų kojų. Iš tiesų sakau jums, labiau pakęstama bus Sodomos ir Gomoros žemei teismo dieną negu tam miestui. Štai aš siunčiu jus kaip avis į vilkų vidurį, todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir nekalti kaip balandžiai. Būkite atsargūs nuo žmonių, nes jie perduos jus į tarybas ir jų susirinkimuose plaks jus, ir pas vadus bei karalius jūs būsite vedami dėl manęs kaip liudijimas jiems ir tautoms. Kai bet kada jie atiduos jus, nesirūpinkite, kaip ar ką kalbėsite, nes jums bus duota tą valandą, ką kalbėsite. Nes ne jūs esate tie, kurie kalba, bet jūsų Tėvo Dvasia, kalbanti jumyse. Ir brolis išduos brolį mirčiai ir tėvas vaiką, ir vaikai sukils prieš tėvus ir nužudys juos; ir jūs būsite nekenčiami visų dėl mano vardo; o tas, kuris ištvers iki galo, šis bus išgelbėtas. Kada jie persekioja jus šitame mieste, bėkite į kitą, nes iš tiesų sakau jums: jūs neužbaigsite Izraelio miestų, kol ateis Žmogaus Sūnus. Mokinys nėra virš mokytojo, nei vergas virš savo valdovo. Pakanka mokiniui, kad jis taptų kaip jo mokytojas, ir vergui kaip jo viešpats. Jei namų šeimininką pavadino Belzebulu, kiek labiau

jo namų narius? Todėl nebijokite jų, nes nėra nieko padengto, kas nebus atskleista, ir paslėpto, kas nebus sužinota. Ką aš sakau jums tamsoje, pasakykite šviesoje, ir ką į ausį girdite, skelbkite ant stogų. Ir nebijokite tų, kurie žudo kūną, o sielos negali nužudyti, bet labiau bijokite to, kuris gali ir sielą, ir kūną sunaikinti pragare. Argi du žvirblius neparduodami už asarioną? Ir nė vienas iš jų nenukris ant žemės be jūsų tėvo. Bet ir visi jūsų galvos plaukai yra suskaičiuoti. Todėl nebijokite – jūs esate verčiau už daugelį žvirbliukų. Kiekvienas todėl, kas pripažins mane prieš žmones, pripažinsiu ir aš jį prieš mano Tėvą, kuris yra danguje; o kas išsigintų manęs prieš žmones, išsiginšiu ir aš jo prieš mano Tėvą, kuris yra danguje. Nemanykite, kad aš atėjau atnešti taikos žemei; ne taiką aš atėjau atnešti, bet kardą. Nes aš atėjau padalyti žmogų prieš jo tėvą ir dukterį prieš jos motiną ir marčią prieš jos uošvę, ir žmogaus priešai bus jo namų žmonės. Tas, kuris myli tėvą arba motiną labiau už mane, nėra manęs vertas; ir tas, kuris myli sūnų arba dukterį labiau už mane, nėra manęs vertas; ir kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, nėra manęs vertas. Tas, kuris rado savo sielą, prarás ją, o tas, kuris prarado savo sielą dėl manęs, ras ją. Tas, kuris priima jus, priima mane, ir tas, kuris priima mane, priima tą, kuris siuntė mane. Tas, kuris priima pranašą pranašo vardu, gaus pranašo atlyginimą, ir tas, kuris priima teisųjį teisiojo vardu, gaus teisiojo atlyginimą. Ir kas duos gerti vienam iš šitų mažųjų taurę šalto vandens tik mokinio vardu, iš tiesų sakau jums, jis tikrai nepraras savo atlygio.

11

Ir atsitiko, kad kai Jėzus baigė instruktuoti savo dvylika mokinių, jis išvyko iš ten mokyti ir skelbti jų miestuose. O Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, pasiuntęs du savo mokinius, pasakė jam: ar tu esi tas, kuris ateina, ar kito turime laukti? Ir atsakęs, Jėzus pasakė jiems: nuėję, praneškite Jonui, ką girdite ir matote; aklieji vėl mato ir luošieji vaikšto, raupsuotieji yra apvalomi ir kurtieji girdi, mirusieji yra prikeliami ir vargšams skelbiama gera naujiena; ir palaimintas yra tas, kuris nesuklumpa manyje. Šiems einant, Jėzus pradėjo kalbėti minioms apie Joną: ką jūs išėjote į dykumą pamatyti? Nendrę, kurią supa vėjas? Bet ką išėjote pamatyti? Žmogų, apsivilkusį minkštais drabužiais? Štai tie, kurie dėvi minkštus drabužius, yra karalių rūmuose. Bet ką išėjote pamatyti? Pranašą? Taip, sakau jums, ir daugiau nei pranašas. Nes šis yra tas, apie kurį parašyta: Štai, aš siunčiu savo pasiuntinį prieš tavo veidą, kuris paruoš tavo kelią prieš tave. Iš tiesų sakau jums: nebuvo pakilęs tarp gimusių iš moterų didesnis už Joną Krikštytoją, bet mažiausias Dangaus karalystėje yra didesnis už jį. Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė yra imama jėga, ir smurtautojai ją griebia. Visi pranašai ir Įstatymas iki Jono pranašavo. Ir jei norite priimti, jis yra Elijas, kuris ketina ateiti. Kas turi ausis girdėti, tegu girdi. Kam gi prilyginsiu šią kartą? Panašu vaikams, sėdintiems turgavietėse, kurie šaukdami savo draugams sako: mes grojome fleita jums, ir jūs nešokote, mes raudojome jums, ir jūs nemušėte krūtinių. Nes atėjo Jonas nei

valgydamas, nei gerdamas, ir jie sako: Jis turi demoną. Atėjo Žmogaus Sūnus valgydamas ir gerdamas, ir jie sako: štai žmogus rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų draugas ir nusidėjėlių draugas. Ir buvo pateisinta išmintis nuo jos vaikų. Tada jis pradėjo priekaištauti miestams, kuriuose įvyko daugiausia jo stebuklų, nes jie neatgailavo. Vargas tau, Chorazine, vargas tau, Betsaida, nes jei Tyre ir Sidone būtų įvykę stebuklai, kurie įvyko jumyse, jie seniai būtų maiše ir pelenuose sėdėdami atgailavę. Bet sakau jums: Tyrui ir Sidonui pakančiau bus teismo dieną negu jums. Ir tu, Kafarnaume, kuri iki dangaus išaukštinta, iki pragaro būsi nuleista, nes jei Sodome būtų įvykę stebuklai, kurie įvyko tavyje, ji būtų išlikusi iki šios dienos. Tačiau sakau jums, kad Sodomos žemei teismo dieną bus pakančiau negu tau. Tuo laiku atsakydamas Jėzus sakė: aš išpažįstu tau, tėve, dangaus ir žemės viešpatie, kad tu paslėpei šiuos dalykus nuo išmintingų ir protingų, ir apreiškei juos kūdikiams; taip, tėve, nes taip buvo geras malonumas prieš tave. Visa man buvo perduota mano Tėvo, ir niekas nepažįsta Sūnaus, jei ne Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, jei ne Sūnus ir tam, kam Sūnus nori apreikšti. Ateikite pas mane visi, kurie darbuojatės ir esate apkrauti, ir aš jums duosiu poilsį. Pakelkite mano jungą ant savęs ir mokykitės iš manęs, nes esu švelnus ir nuolankus širdyje, ir rasite atilsį savo sieloms; nes mano jungas geras ir mano našta lengva.

12

Tuo metu Jėzus ėjo sabato dieną per grūdų laukus, o jo mokiniai

buvo alkani ir pradėjo skinti varpas bei valgyti. Bet fariziejai, pamatę, tarė jam: Štai tavo mokiniai daro tai, ko neleistina daryti sabato dieną. Bet jis jiems sakė: Argi neskaitėte, ką padarė Dovydas, kai jis ir tie, kurie buvo su juo, buvo alkani? Kaip jis įėjo į Dievo namus ir valgė padėjimo duonas, kurių nebuvo galima jam valgyti nei tiems, kurie buvo su juo, jei ne tik kunigams? Arba ar neskaitėte įstatyme, kad sabatais kunigai šventykloje sabatą suteršia ir yra nekalti? Sakau jums, kad čia yra kas nors didesnio už šventyklą. Jei būtumėte žinoję, kas yra gailestingumo noriu, o ne aukos, nebūtumėte pasmerkę nekaltųjų. Nes žmogaus Sūnus yra ir sabato Viešpats. Ir išėjęs iš ten, jis atėjo į jų susirinkimą. Ir štai ten buvo žmogus, turintis sausą ranką; ir jie paklausė jį sakydami: ar leidžiama sabatais gydyti? Kad galėtų jį apkaltinti. Bet jis jiems sakė: Kas iš jūsų bus žmogus, kuris turės vieną avį, ir jei ji įkris į duobę sabato dieną, argi jis nepagriebęs jos nepakels? Kiek gi skiriasi žmogus nuo avies? Taigi leidžiama sabatais gerai daryti. Tuomet jis sako tam žmogui: Ištiesk savo ranką, ir jis ištiesė, ir ji buvo atstatyta sveika kaip ta kita. Išėję fariziejai surengė tarybą prieš jį, kad jį sunaikintų. Ir Jėzus, sužinojęs, pasitraukė iš ten; ir sekė jį didelės minios, ir išgydė juos visus, ir sudraudė juos, kad nepadarytų jo aiškiu, kad būtų įvykdyta tai, kas buvo pasakyta per pranašą Izaiją, sakantį: štai mano tarnas, kurį pasirinkau, mano mylimasis, kuriuo mano siela buvo patenkinta; padėsiu mano dvasią ant jo, ir jis paskelbs teismą tautoms; jis neginčysis nei šauks, nei kas išgirs jo balsą gatvėse. Nendrės sudaužytos nesulaužys ir lino rūkstančio neužgesins, kol išmes teismą į pergalę; ir jo vardu tautos viliasi. Tada jam buvo atvestas

demonų apsėstas aklas ir nebylys, ir jis išgydė jį, taip kad aklas ir nebylys galėjo ir kalbėti ir matyti; ir visos minios stebėjosi ir sakė: argi šitas yra Kristus, Dovydo sūnus? Bet fariziejai, išgirdę tai, pasakė: Šitas išmeta demonus tik per Beelzebulą, demonų valdovą. Žinodamas jų mintis, Jėzus jiems sakė: Visa karalystė, padalinta prieš save, yra nusiaubta, ir visas miestas arba namai, padalinti prieš save, nestovės. Ir jei šėtonas šėtoną išvaro, jis buvo padalintas prieš save, kaip todėl išsilaikys jo karalystė? Ir jei aš Beelzebulu išvarau demonus, tai kuriuo jūsų sūnūs juos išvaro? Dėl to jie patys bus jūsų teisėjai. Bet jei aš Dievo Dvasia išvarau demonus, tai ant jūsų atėjo Dievo karalystė. Arba kaip gali kas nors įeiti į stipraus namus ir pagrobti jo indus, jei pirma nesuriš to stipraus? Ir tada jis išplėš jo namą. Tas, kuris nėra su manimi, yra prieš mane, ir tas, kuris nerenka su manimi, išblaško. Dėl to sakau jums, kiekviena nuodėmė ir piktžodžiavimas bus atleisti žmonėms, bet piktžodžiavimas prieš Dvasią nebus atleistas žmonėms; ir kas pasakys žodį prieš Žmogaus Sūnų, bus jam atleista; bet kas pasakys prieš Šventąją Dvasią, nebus jam atleista nei šiame amžiuje, nei būsimajame. Arba darykite medį gerą ir jo vaisių gerą, arba darykite medį supuvusį ir jo vaisių supuvusį, nes iš vaisių medis yra pažįstamas. Gyvačių palikuonys, kaip jūs galite kalbėti gerus dalykus, būdami pikti? Nes iš širdies pertekliaus burna kalba. Geras žmogus iš gero lobio išmeta gerus dalykus, o blogas žmogus iš blogo lobio išmeta blogus. Sakau jums, kad už kiekvieną tuščią žodį, kurį žmonės gali ištarti, jie duos ataskaitą teismo dieną; nes iš tavo žodžių tu būsi išteisintas ir iš tavo žodžių tu būsi pasmerktas. Tada kai kurie raštininkai ir

fariziejai atsakė sakydami: Mokytojau, norime pamatyti ženklą iš tavęs. Bet jis atsakydamas pasakė jiems: Bloga ir svetimaujanti karta ieško ženklo, ir ženklas nebus jai duotas, išskyrus pranašo Jonos ženklą. Taip pat kaip pranašas Jona buvo didelės žuvies pilve tris dienas ir tris naktis, taip ir Žmogaus Sūnus bus žemės širdyje tris dienas ir tris naktis. Ninevijos vyrai pakils teisme kartu su šia karta ir pasmerkia ją, nes jie atgailavo dėl Jonos skelbimo, o štai čia yra daugiau negu Jona. Pietų karalienė pakils teisme su šia karta ir pasmerks ją, nes ji atėjo nuo žemės pakraščių išgirsti Solomono išminties, ir štai čia yra daugiau negu Solomonas. Kada nešvari dvasia išeina iš žmogaus, ji keliauja per bevandenes vietas ieškodama poilsio ir jo neranda. Tuomet sako: Sugrįšiu į savo namus, iš kur išėjau, ir atėjęs randa juos neužimtus, nušluotus ir papuoštus. Tada jis eina ir pasiima su savimi septynias kitas dvasias, blogesnes už save, ir jos įėjusios gyvena ten, ir tampa paskutiniai to žmogaus dalykai blogesni už pirmuosius. Taip bus ir su šita pikta karta. Jam dar bekalbant miniai, štai jo motina ir broliai stovėjo lauke, norėdami su juo pasikalbėti. Bet kažkas jam pasakė: Štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir ieško tavęs pamatyti. Bet jis atsakydamas pasakė tam, kuris kalbėjo jam: Kas yra mano motina ir kas yra mano broliai? Ir ištiesęs savo ranką į savo mokinius, jis sakė: štai mano motina ir mano broliai; kas darytų mano tėvo, kuris danguje, valią, tas yra mano brolis ir sesuo ir motina.

13

Tą dieną Jėzus, išėjęs iš namų, sėdėjo prie jūros; ir susirinko pas jį daug minių, taip kad jis, įlipęs į valtį, atsisėdo, ir visa minia stovėjo ant kranto. Ir jis daug kalbėjo jiems parabolėmis, sakydamas: Štai išėjo sėjėjas sėti. Ir kai jis sėjo, kai kurie krito prie kelio, ir atėję paukščiai suėdė juos; kiti gi krito ant akmenų, kur neturėjo daug žemės, ir tuoj pat sudygo, nes neturėjo žemės gilumo, o saulei patekėjus buvo nudeginti, ir dėl to, kad neturėjo šaknies, nudžiūvo; kiti gi krito ant erškėčių, ir erškėčiai užaugo ir užtroškino juos; kiti gi krito ant geros žemės ir davė vaisių – vienas šimtą, kitas šešiasdešimt, kitas trisdešimt. Kas turi ausis girdėti, tegu girdi. Ir priėję mokiniai paklausė jo: Kodėl kalbi jiems parabolėmis? Bet jis atsakydamas pasakė jiems, kad jums buvo duota žinoti tos karalystės dangaus paslaptis, o tiems nebuvo duota. Kas turi, tam bus duota ir jis turės gausiai, o kas neturi, iš jo bus atimta net tai, ką turi. Dėl to palyginimais jiems kalbu, kad žiūrėdami nematytų ir girdėdami negirdėtų nei suprastų, kad neatsiverstų; ir tada jiems išsipildys Izaijo pranašystė, sakanti: girdėjimu girdėsite ir nesuprasite, ir žiūrėdami žiūrėsite ir nematysite; nes sustorėjo šitų žmonių širdis, ir ausimis sunkiai girdėjo, ir savo akis užmerkė, kad nematytų akimis ir ausimis negirdėtų ir širdimi nesuprastų ir neatsiverstų, ir aš juos išgydysiu. Jūsų akys yra palaimintos, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi. Iš tiesų, nes sakau jums, kad daugelis pranašų ir teisiųjų troško pamatyti, ką matote, ir nematė, ir išgirsti, ką girdite, ir negirdėjo. Todėl jūs išgirskite sėjėjo parabolę. Kiekvienas, kuris girdi karalystės žodį ir nesupranta, ateina piktasis ir paima tai, kas pasėta jo širdyje; šitas yra tas, kuris pasėtas prie kelio. Bet ant uolėtų pasėtas, šitas

yra tas, kuris žodį girdi ir tuojau su džiaugsmu priima ir ima jį; bet neturi šaknies savyje, bet laikinas yra, įvykus sielvartui ar persekiojimui dėl žodžio, tuojau suklumpa. Tas, kuris pasėtas tarp erškėčių, yra tas, kuris girdi žodį, ir šio amžiaus rūpestis bei turto apgaulė užspaudžia žodį, ir jis tampa nevaisingas. Tas, kuris pasėtas geroje žemėje, yra tas, kuris girdi žodį ir supranta jį; jis iš tikrųjų neša vaisių ir duoda: vienas šimtą, kitas šešiasdešimt, o kitas trisdešimt. Kitą parabolę jis pateikė jiems sakydamas: dangaus karalystė buvo prilyginta žmogui, pasėjusiam gerą sėklą savo lauke; bet, kai žmonės miegojo, atėjo jo priešas ir pasėjo piktžoles tarp grūdų, ir išėjo. Kai sudygo žolė ir padarė vaisių, tada pasirodė ir piktžolės. Priėję gi namo šeimininko vergai pasakė jam: viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo lauke? Iš kur todėl jis turi piktžolių? Bet jis jiems pasakė: Priešiškas žmogus tai padarė. Ir vergai pasakė jam: ar nori, kad mes, nuėję, surinktume juos? Bet jis sakė: ne, kad rinkdami piktžoles neišrautumėte kartu su jomis grūdų; leiskite abiem augti kartu iki pjūties, ir pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: surinkite pirmiausia piktžoles ir surišite jas į pėdus, kad sudegintumėte jas, o grūdus surinkite į mano klojimą. Kitą parabolę jis pateikė jiems sakydamas: dangaus karalystė yra panaši į garstyčių grūdą, kurį paėmęs žmogus pasėjo savo lauke; kuris iš tikrųjų yra mažiausias iš visų sėklų, bet kai užauga, yra didesnis už visas daržoves ir tampa medžiu, taip kad dangaus paukščiai ateina ir įsikuria jo šakose. Kitą parabolę jis jiems kalbėjo: Dangaus karalystė panaši į raugą, kurį paėmusi moteris paslėpė į tris miltų satus, kol viskas buvo įrauginta. Visa tai kalbėjo Jėzus parabolėmis miniai, ir be parabolės nieko

nekalbėjo jiems, kad būtų įvykdyta tai, kas buvo pasakyta per pranašą sakantį: atidarysiu parabolėmis savo burną, ištarsiu paslėptus dalykus nuo pasaulio sukūrimo. Tada palikęs minias, jis grįžo į savo namus. Ir priėjo prie jo jo mokiniai sakydami: Paaiškink mums parabolę apie lauko piktžoles. Ir atsakęs jis pasakė jiems: sėjantis gerą sėklą yra žmogaus sūnus; ir laukas yra pasaulis; ir gera sėkla, šitie yra karalystės sūnūs; ir piktžolės yra piktojo sūnūs; ir priešas sėjęs jas yra velnias; ir derlius yra amžiaus pabaiga; ir pjovėjai yra pasiuntiniai. Taip kaip piktžolės yra renkami ir ugnimi deginami, taip bus šio amžiaus pabaigoje. Žmogaus sūnus išsiųs savo angelus, ir jie surinks iš jo karalystės visus papiktinimus ir tuos, kurie daro bedievybę, ir įmes juos į ugnies krosnį; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Tada teisieji spindės kaip saulė jų Tėvo karalystėje. Kas turi ausis girdėti, tegu girdi. Vėl panaši yra dangaus karalystė lobį, paslėptam lauke, kurį suradęs žmogus paslėpė, ir iš savo džiaugsmo jis eina ir parduoda visa, ką turi, ir perka tą lauką. Vėl panaši yra dangaus karalystė žmogui pirklui, ieškančiam gražių perlų; kuris, radęs vieną labai brangų perlą, nuėjęs pardavė visa, kiek turėjo, ir nusipirko jį. Vėl panaši yra dangaus karalystė tinklui, mestam į jūrą ir surinkusiam iš visų rūšių; kurį, kai jis buvo pripildytas, ištraukę jį ant kranto ir atsisėdę surinko gerus į indus, o purvinus išmetė laukan. Taip bus amžiaus pabaigoje. Išeis pasiuntiniai ir atskirs nedoruosius iš teisiųjų vidurio, ir įmes juos į ugnies krosnį; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Jėzus sako jiems: Ar supratote visa tai? Jie sako jam: Taip, Viešpatie. Bet jis jiems sakė: Dėl to kiekvienas raštininkas, mokytas dangaus karalystei, panašus į namų šeimininką, kuris išmeta iš

savo lobio naujus ir senus dalykus. Ir įvyko, kai Jėzus baigė tuos palyginimus, jis išvyko iš ten, ir atėjęs į savo tėvynę, jis mokė juos jų susirinkime, taip kad jie stebėjosi ir sakė: iš kur šitam ši išmintis ir tos galios? Argi ne šitas yra to dailidės sūnus? Argi ne jo motina vadinama Marija ir jo broliai Jokūbas, ir Juozapas, ir Simonas, ir Judas? Ir ar ne visos jo seserys yra pas mus? Iš kur todėl šitas turi visa šita? Ir jie dėl jo piktinosi. Ir Jėzus pasakė jiems: pranašas nėra negerbtas, išskyrus savo tėvynėje ir savo namuose. Ir jis nepadarė ten daug stebuklų dėl jų netikėjimo.

14

Tuo laiku Erodas tetrarchas išgirdo apie Jėzų ir pasakė savo tarnams: šitas yra Jonas Krikštytojas; jis buvo prikeltas iš mirusiųjų, ir dėl to galios veikia jame. Nes Herodas, paėmęs Joną, surišo jį ir įkalino dėl Herodijados, savo brolio Pilypo žmonos. Sakė jam Jonas: Tau neleistina jos turėti. Ir norėdamas jį nužudyti, bijojo minios, nes jie laikė jį kaip pranašą. Erodui vykstant gimtadienio šventei, Erodijados duktė šoko viduryje ir patiko Erodui; todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji paprašys. Ji gi, jos motinos pakurstyta, sako: Duok man čia ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą. Ir karalius buvo nuliūdintas, bet dėl priesaikų ir tų kartu gulinčiųjų jis įsakė duoti, ir pasiuntęs nukirsdino galvą Jonui kalėjime. Ir jo galva buvo atnešta ant lėkštės ir buvo duota mergaitei, ir ji atnešė savo motinai. Ir priėję jo mokiniai pakėlė kūną ir jį palaidojo, ir atėję pranešė Jėzui. Tai išgirdęs, Jėzus pasitraukė iš ten laivu į dykumą vietą

vienas, ir tai išgirdusios minios sekė juo pėsčiomis iš miestų. Ir išėjęs Jėzus matė didelę minią ir pasigailėjo jų, ir išgydė jų sergančiuosius. Vakare priėjo prie jo jo mokiniai sakydami: Tuščia yra ta vieta ir valanda jau praėjo, paleisk minias, kad jos, išėjusios į kaimus, nusipirktų sau maistą. Bet Jėzus jiems tarė: Jiems nereikia išeiti, jūs duokite jiems valgyti. Tačiau jie sako jam: Mes čia neturime nieko, išskyrus penkis kepalus ir dvi žuvis. Bet jis tarė: Atneškit man juos čia. Ir įsakęs minioms atsilošti ant žolių, paėmęs penkias kepalienes ir dvi žuvis, pažvelgęs į dangų, palaimino ir, sulaužęs, davė mokiniams kepalaines, o mokiniai – minioms. Ir valgė visi ir buvo pasotinti, ir surinko likusius trupinius – dvylika pilnų krepšių. Tie, kurie valgė, buvo vyrai, maždaug penki tūkstančiai, be moterų ir vaikų. Ir Jėzus tuojau pat privertė savo mokinius įlipti į laivą ir plaukti į kitą krantą priekyje jo, kol jis paleistų minias. Ir paleidęs minias, jis užlipo į kalną vienas pasimelsti. Atėjus vakarui, jis buvo vienas ten. Tas laivas jau buvo jūros viduryje, kankinamas bangų, nes vėjas buvo priešingas. Ketvirtąją nakties sargybą Jėzus nuėjo link jų, vaikščiodamas ant jūros. Ir pamatę jį ant jūros vaikščiojantį, mokiniai buvo sutrikę, sakydami, kad tai šmėkla, ir iš baimės sušuko. Bet Jėzus tuoj pat kalbėjo jiems sakydamas: Drąsinkitės, aš esu, nebijokite. Atsakydamas jam, Petras tarė: Viešpatie, jei tai tu esi, įsakyk man ateiti pas tave ant vandenų. O jis tarė: Ateik. Ir nužengęs nuo laivo, Petras vaikščiojo ant vandenų, kad ateitų pas Jėzų. Pamatęs stiprų vėją, jis išsigando, ir pradėjęs skęsti sušuko: Viešpatie, išgelbėk mane. Bet Jėzus tuoj pat ištiesė ranką, paėmė jį ir sako jam: O mažatiki, dėl ko suabejoji? Ir jiems įlipus į laivą, nurimo vėjas; o tie laive

atėję pagarbino jį sakydami: Tikrai esi Dievo sūnus. Ir perėję atvyko į Genezareto žemę. Ir atpažinę jį tos vietos vyrai išsiuntė žinią į visą tą aplinkinę vietovę, ir atnešė jam visus sergančius, ir maldavo jį, kad nors tik prisiliestų jo drabužio krašto; ir kiek prisiliete, buvo išgelbėti.

15

Tada priartėja prie Jėzaus tie iš Jeruzalės raštininkai ir fariziejai, sakydami: Kodėl tavo mokiniai pažeidžia seniūnų tradiciją? Nes jie neplauna savo rankų, kai valgo duoną. Bet jis atsakė jiems: Kodėl ir jūs peržengiate Dievo įsakymą dėl savo tradicijos? Nes Dievas įsakė sakydamas: gerbk tėvą ir motiną, ir tas, kuris kalba blogai apie tėvą ar motiną, tegu mirtimi miršta. Bet jūs sakote: kas pasakytų tėvui arba motinai, tai yra dovana, kuo iš manęs galėtum pasinaudoti, ir jis nebegali gerbti savo tėvo arba savo motinos; ir jūs panaikinote Dievo įsakymą dėl savo tradicijos. Veidmainiai, gerai pranašavo apie jus Izaijas sakydamas: šie žmonės artinasi prie manęs savo burna ir savo lūpomis mane gerbia, bet jų širdis toli nuo manęs; veltui gi jie mane garbina, mokydami mokymų žmonių įsakymų. Ir pasišaukęs minią, jis pasakė jiems: klausykite ir suprasite; ne tai, kas įeina į burną, suteršia žmogų, bet tai, kas išeina iš burnos, suteršia žmogų. Tada priėję jo mokiniai pasakė jam: Ar žinai, kad fariziejai buvo įžeisti išgirdę tą žodį? Bet jis atsakydamas sakė: kiekvienas sodinys, kurio nepasodino mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas. Leiskite juos, jie yra aklųjų vadovai, o jei aklas veda aklą, abu į

duobę nukris. Atsakydamas Petras tarė jam: Paaiškink mums šią parabolę. Bet Jėzus tarė: Ar ir jūs vis dar nesuprantate? Ar dar nesuprantate, kad viskas, kas įeina į burną, patenka į pilvą ir išmetama į išvietę? Bet tai, kas išeina iš burnos, ateina iš širdies, ir tai suteršia žmogų. Nes iš širdies išeina piktosios mintys, žudymai, svetimavimai, paleistuvavimai, vagystės, melagingieji liudijimai, piktžodžiavimai. Šie dalykai teršia žmogų, bet valgymas nemytomis rankomis neteršia žmogaus. Ir išėjęs iš ten, Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono apylinkes. Ir štai moteris kanaanietė, išėjusi iš tų sienų, sušuko jam sakydama: Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo sūnau, mano dukra blogai yra apsėsta demono. Bet jis neatsakė jai nė žodžio. Ir priėję jo mokiniai klausinėjo jį sakydami: Paleisk ją, nes ji šaukia paskui mus. Bet jis atsakė: Aš buvau siųstas tik pas prarastas Izraelio namų avis. Ji atėjusi nusilenkė jam sakydama: Viešpatie, padėk man. Bet jis atsakydamas pasakė: Nėra gerai imti vaikų duoną ir mesti šunyčiams. Ji bet sakė: Taip, Viešpatie, nes net šuniukai valgo trupinių, krintančių nuo jų šeimininkų stalo. Tada atsakęs Jėzus sakė jai: o moteris, didelis tavo tikėjimas, tebūnie tau kaip nori. Ir jos dukra buvo išgydyta nuo tos valandos. Ir išvykęs iš ten, Jėzus atėjo prie Galilėjos jūros, ir užkopęs į kalną, sėdėjo ten. Ir priėjo prie jo didelės minios, turėdamos su savimi raišuosius, akluosius, kurčiuosius, luošuosius ir daugelį kitų, ir numetė juos prie Jėzaus kojų, ir jis išgydė juos, taip kad minios stebėjosi matydamos kurčiuosius girdint, nebyliuosius kalbant, luošuosius sveikus, raišuosius vaikščiojant ir akluosius matant; ir jie šlovino Izraelio Dievą. Jėzus, pasišaukęs savo mokinius, tarė: Aš jaučiu užuojautą miniai, nes jau trys dienos jie lieka su

manimi ir neturi ką valgyti, ir paleisti juos alkanus aš nenoriu, kad jie nenusilptų kelyje. Ir jo mokiniai jam sako: Iš kur mums tokioje dykumoje tiek duonos kepalų, kad galėtume pasotinti tokią didelę minią? Ir Jėzus sako jiems: Kiek jūs turite kepalų? Jie gi pasakė: septynias, ir kelias mažas žuveles. Ir jis įsakė minioms atsigulti ant žemės. Ir paėmęs tuos septynis kepalus ir žuvis, padėkojęs juos laužė ir davė savo mokiniams, o mokiniai – minioms. Ir visi valgė ir buvo pasotinti, ir paėmė likusius trupinių septynis pilnus krepšius; o valgančiųjų buvo keturi tūkstančiai vyrų be moterų ir vaikų. Ir atleidęs minias, jis įlipo į laivą ir atvyko į Magdalos apylinkes.

16

Ir priėję fariziejai bei sadukiejai, bandydami jį, paprašė parodyti jiems ženklą iš dangaus. Bet atsakydamas jis pasakė jiems: vakare atėjus jūs sakote: gražus oras, nes dangus raudonas; ir ryte: šiandien bus audra, nes dangus raudonas ir niūrus. Veidmainiai, jūs žinote atskirti dangaus veidą, bet laikų ženklų negalite pažinti? Pikta ir svetimaujanti karta ieško ženklo, ir ženklas nebus duotas jai, jei ne ženklas Jonos pranašo. Ir palikęs juos, jis nuėjo. Ir jo mokiniai, atėję į anapus krantą, pamiršo paimti duonos kepaliukus. Bet Jėzus jiems pasakė: Žiūrėkite ir saugokitės fariziejų ir sedukiejų raugo. Tačiau jie samprotavo tarp savęs sakydami, kad kepalų nepaėmėme. Žinodamas tai, Jėzus tarė jiems: Ką jūs svarstote sau, mažatikiai, kad duonos nepasiėmėte? Dar nesuprantate ir neatsiminate tų penkių

kepalų penkiems tūkstančiams ir kiek krepšių paėmėte? Nei septynis kepalus keturių tūkstančių ir kiek krepšių jūs paėmėte? Kaip jūs nesuprantate, kad ne apie duoną sakiau jums saugotis nuo fariziejų ir sadukiejų raugo? Tada jie suprato, kad jis sakė saugotis ne duonos raugo, bet fariziejų ir sedukiejų mokymo. Atėjęs Jėzus į Cezarėjos Filipinės apylinkes, klausė savo mokinius sakydamas: Kuo žmonės sako esant Žmogaus Sūnų? Jie atsakė: vieni sako Joną Krikštytoją, kiti – Eliją, dar kiti – Jeremiją arba vieną iš pranašų. Jis sako jiems: O jūs – kuo mane sakote esant? Atsakydamas Simonas Petras sakė: Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus. Ir atsakęs Jėzus tarė jam: Palaimintas esi, Simonai Barjona, nes kūnas ir kraujas neatskleidė tau, bet mano Tėvas danguje. Ir aš tau sakau, kad tu esi Petras, ir ant šios uolos pastatysiu mano susirinkimą, ir pragaro vartai jos nenugalės. Ir aš duosiu tau dangaus karalystės raktus, ir kas bus surišta žemėje, bus surišta danguje, ir kas bus atrišta žemėje, bus atrišta danguje. Tada jis įsakė savo mokiniams, kad niekam nesakytų, jog jis yra Jėzus Kristus. Nuo tada Jėzus pradėjo rodyti savo mokiniams, kad jam būtina eiti į Jeruzalę ir daug kentėti nuo vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, ir būti nužudytam, ir trečią dieną būti prikeltam. Ir Petras, paėmęs jį nuošaliai, pradėjo jį barsti sakydamas: Gailestingas tau, Viešpatie! Tikrai nebus tau to. Bet jis, atsisukęs, tarė Petrui: Eik paskui mane, šėtone! Tu esi man suklupimo akmuo, nes galvoji ne apie Dievo dalykus, bet apie žmonių. Tada Jėzus sakė savo mokiniams: jei kas nori eiti paskui mane, teišsigina save ir tepaima savo kryžių, ir teseka manimi. Nes kas norės savo sielą išgelbėti, tas ją pražudys, o kas pražudys savo sielą dėl manęs,

tas ją ras. Kokia gi nauda žmogui, jei jis laimės visą pasaulį, bet praras savo sielą? Arba ką duos žmogus mainais už savo sielą? Nes Žmogaus Sūnus ketina ateiti savo Tėvo garbėje su savo angelais, ir tada jis atlygis kiekvienam pagal jo darbus. Tikrai sakau jums, yra kai kurie iš čia stovinčiųjų, kurie tikrai neparagaus mirties, kol pamatys Žmogaus Sūnų ateinantį savo karalystėje.

17

Ir po šešių dienų Jėzus pasiima Petrą ir Jokūbą ir Joną, jo brolį, ir užveda juos į aukštą kalną atskirai, ir buvo pakeistas prieš juos, ir jo veidas švietė kaip saulė, o jo drabužiai tapo balti kaip šviesa. Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kalbantys su juo. Atsakydamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, gera mums čia būti. Jei nori, pastatykime čia tris palapines: vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam kalbant, štai šviesus debesis apgaubė juos, ir štai balsas iš debesies sakė: šitas yra mano mylimasis sūnus, kuriuo aš buvau patenkintas; jo klausykite. Ir išgirdę mokiniai krito ant savo veidų ir labai išsigando. Ir priėjęs Jėzus palietė juos ir pasakė: Kelkitės ir nebijokite. Pakėlę akis, jie nieko nematė, tik vieną Jėzų. Ir jiems besileidžiant nuo kalno, Jėzus įsakė jiems sakydamas: niekam nesakykite apie regėjimą, kol Žmogaus Sūnus nepakils iš mirusiųjų. Ir jo mokiniai paklausė jį sakydami: Kodėl gi raštininkai sako, kad Elijas turi ateiti pirma? Bet Jėzus atsakydamas pasakė jiems: Elijas iš tikrųjų ateina pirmas ir atstatys visus dalykus; bet sakau jums, kad Elijas jau

atėjo, ir jie neatpažino jo, bet padarė su juo, kiek norėjo; taip ir žmogaus sūnus ketina kentėti nuo jų. Tada mokiniai suprato, kad jis kalbėjo jiems apie Joną Krikštytoją. Ir jiems atėjus prie minios, priėjo prie jo žmogus, klūpodamas prieš jį ir sakydamas: Viešpatie, pasigailėk mano sūnaus, nes jis yra apsėstas mėnulio ir blogai kenčia; dažnai jis krenta į ugnį ir dažnai į vandenį. Ir aš atnešiau jį pas tavo mokinius, ir jie negalėjo jo išgydyti. Atsakęs, Jėzus pasakė: o karta netikinti ir iškreipta, iki kada aš būsiu su jumis? Iki kada aš jus pakęsiu? Atneškit man jį čia. Ir Jėzus subarė jį, ir demonas išėjo iš jo, ir vaikas buvo išgydytas nuo tos valandos. Tuomet mokiniai, priėję prie Jėzaus atskirai, paklausė: Kodėl mes nebuvome pajėgūs jo išmesti? O Jėzus pasakė jiems: Dėl jūsų netikėjimo. Iš tiesų sakau jums: jei turėsite tikėjimą kaip garstyčios grūdą, pasakysite tam kalnui persikelk iš čia ten, ir jis persikels, ir niekas nebus jums neįmanoma. Bet ši rūšis neišeina, jei tik ne maldoje ir pasninke. Jiems grįžtant į Galilėją, Jėzus jiems pasakė: Žmogaus Sūnus ketina būti atiduotas į žmonių rankas, ir jie nužudys jį, ir trečią dieną jis bus prikeltas. Ir jie labai nuliūdo. Jiems atėjus į Kafarnaumą, priėjo tie, kurie renka didrachmas, prie Petro ir pasakė: Ar jūsų mokytojas nemoka didrachmų? Sako: Taip. Ir kai jis įėjo į namą, Jėzus prabilo jam pirmas sakydamas: ką tu manai, Simonai? Žemės karaliai iš kieno gauna mokesčius arba duoklę? Nuo jų sūnų ar nuo svetimų? Petras jam sako: nuo svetimųjų. Jėzus jam sakė: tada sūnūs yra laisvi. Kad neįžeistume jų, eik prie jūros, įmesk kabliuką ir paimk pirmąją užkibusią žuvį, atverk jos burną ir rasi staterą – jį paėmęs duok jiems už mane ir tave.

18

Tą valandą mokiniai atėjo pas Jėzų sakydami: Kas tada didesnis yra dangaus karalystėje? Ir pasišaukęs Jėzus vaiką pastatė jį jų viduryje ir pasakė: iš tiesų sakau jums, jei neapsigręšite ir netapsite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę. Kas todėl pažemins save kaip šis vaikas, tas yra didžiausias dangaus karalystėje. Ir kas priima tokį vieną vaiką mano vardu, priima mane; bet kas suklupdytų vieną iš šitų mažųjų, tikinčių mane, tam būtų geriau, kad girnų akmuo, kurį suka asilas, būtų pakabintas ant jo kaklo ir jis būtų nuskandintas jūros gelmėje. Vargas pasauliui nuo pagundų, nes būtina, kad pagundos ateitų, tačiau vargas tam žmogui, per kurį pagunda ateina. Jei tavo ranka ar tavo pėda verčia tave suklupti, nukirsk jas ir mesk nuo savęs, nes geriau tau įeiti į gyvenimą raišam ar luošam, negu turint dvi rankas ar dvi pėdas būti mestam į amžinąją ugnį. Ir jei tavo akis suklupdo tave, išplėšk ją ir mesk nuo savęs – geriau tau vienaakiui į gyvenimą įeiti, negu turint dvi akis būti mestam į ugnies geheną. Žiūrėkite, nepaniekinkite nė vieno iš šitų mažųjų, nes sakau jums, kad jų angelai danguje nuolat mato mano Tėvo, kuris yra danguje, veidą. Nes atėjo Žmogaus Sūnus išgelbėti pražuvusiojo. Ką jums atrodo? Jei tam tikras žmogus turės šimtą avių ir viena iš jų paklys, argi jis nepaliks devyniasdešimt devynių kalnuose, nuėjęs ieškos pasiklydusios? Ir jei jam pavyksta jį surasti, iš tiesų sakau jums, kad jis labiau džiaugiasi juo negu devyniasdešimt devyniais nesuklydusiais. Taip nėra valia jūsų Tėvo, kuris yra danguje, kad pražūtų nors

vienas iš šitų mažutėlių. Jei bet nusidės prieš tave tavo brolis, eik ir papeik jį tarp tavęs ir jo vieno; jei jis tavęs išklausys, laimėjai savo brolį; jei bet neišklausys, paimk su savimi dar vieną ar du, kad dviejų liudytojų ar trijų burnomis būtų patvirtintas kiekvienas žodis. Jei bet nepaisys jų, pasakyk bažnyčiai; jei bet ir bažnyčios nepaisys, tebūnie tau kaip pagonys ir muitininkas. Iš tiesų sakau jums: visa, ką surišite žemėje, bus surišta danguje, ir visa, ką atrišite žemėje, bus atrišta danguje. Vėl iš tiesų sakau jums, kad jei du iš jūsų susitars žemėje dėl bet kokio dalyko, kurio jie paprašys, tai bus jiems duota nuo mano Tėvo, kuris yra danguje. Nes kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten esu aš jų tarpe. Tada priėjęs prie jo Petras sakė: Viešpatie, kiek kartų nusidės prieš mane mano brolis ir aš atleisiu jam? Iki septynių kartų? Jėzus jam sako: Sakau tau ne iki septynis kartus, bet iki septyniasdešimt septynis kartus. Dėl to dangaus karalystė buvo prilyginta žmogui karaliui, kuris norėjo atsiskaityti su savo vergais. Kai jis pradėjo sudaryti sąskaitas, jam buvo atvestas vienas skolininkas, skolingas nesuskaičiuojamą talentų sumą. Kadangi jis neturėjo kuo atiduoti, jo valdovas įsakė parduoti jį ir jo moterį, ir vaikus, ir visa, ką turėjo, ir atiduoti. Todėl nukritęs tas vergas garbino jį sakydamas: Viešpatie, būk kantrus man ir viską tau atiduosiu. Pajutęs užuojautą, to vergo ponas jį paleido ir atleido jam paskolą. Išėjęs tas vergas rado vieną iš savo bendravergių, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir paėmęs jį smaugė sakydamas: Atiduok man, jei ką nors esi skolingas. Todėl jo bendravergas, kritęs jam po kojų, maldavo jį sakydamas: Būk kantrus man, ir atiduosiu tau. Bet jis nenorėjo, o nuėjęs įmetė jį į kalėjimą, kol šis atiduos skolą. Pamatę tai, jo

bendravergai buvo labai nuliūdinti, ir atėję jie aiškiai papasakojo savo viešpačiui visa, kas įvyko. Tada pašaukęs jį, jo valdovas sako jam: Nedore verge, visą tą skolą atleido aš tau, kadangi mane maldavai. Argi nebuvo būtina ir tau pasigailėti savo bendravergio, kaip ir aš tavęs pasigailėjau? Ir supykęs jo valdovas perdavė jį kankintojai, kol jis grąžins visą jam skolingą sumą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas darys jums, jei kiekvienas iš jūsų neatleis savo broliui iš savo širdžių jų nusižengimų.

19

Ir atsitiko, kada Jėzus baigė šiuos žodžius, jis iškeliavo iš Galilėjos ir atėjo į Judėjos ribas anapus Jordano. Ir daug minių sekė paskui jį, ir jis išgydė juos ten. Ir fariziejai atėjo pas jį, bandydami jį ir sakydami jam: Ar leidžiama žmogui išsiskirti su savo žmona dėl bet kokios priežasties? Bet jis atsakydamas pasakė jiems: argi jūs neskaitėte, kad tas, kuris padarė nuo pradžios, padarė juos vyrą ir moterį ir pasakė: dėl to paliks žmogus savo tėvą ir motiną ir bus prijungtas prie savo žmonos, ir bus du vienu kūnu? Taigi jie nebėra du, bet vienas kūnas. Tai, ką Dievas sujungė, žmogus tegu neskiria. Jie jam sako: Kodėl tada Mozė įsakė duoti išsiskyrimo raštą ir paleisti ją? Sako jiems, kad Mozė dėl jūsų širdies kietumo leido jums išleisti jūsų žmonas, bet nuo pradžios taip nebuvo. Sakau jums, kad kas išleistų savo žmoną ne dėl ištvirkavimo ir veda kitą, svetimauja, ir tas, kuris veda išleistą, svetimauja. Jo mokiniai sako jam: jei taip yra vyro priežastis su moterimi, nenaudinga vesti. Bet jis

pasakė jiems: ne visi priima šį žodį, bet tik tie, kuriems tai buvo duota; nes yra eunuchų, kurie gimė tokie iš motinos įsčių. Ir yra eunuchų, kurie buvo padaryti eunuchais žmonių, ir yra eunuchų, kurie padarė save eunuchais dėl dangaus karalystės. Kas gali priimti, tegu priima. Tada jam buvo atvesti vaikai, kad jis uždėtų ant jų rankas ir melstųsi, bet mokiniai sudraudė juos. Bet Jėzus sakė: leiskite vaikams ir netrukdykite jiems ateiti pas mane; nes tokių yra dangaus karalystė. Ir uždėjęs ant jų rankas, jis išėjo iš ten. Ir štai vienas priėjęs pasakė jam: Gerasis mokytojau, ką gero aš padarysiu, kad turėčiau amžinąjį gyvenimą? O jis pasakė jam: kodėl mane vadini geru? Niekas nėra geras, tik vienas Dievas. Jei ir tu nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų. Sako jam: Kokias? Ir Jėzus pasakė: nežudysi, nesvetikausi, nevogsi, neliudysi melagingai, gerbk tėvą ir motiną, ir mylėsi savo artimą kaip save patį. Jaunuolis jam sako: Visa tai aš laikiausi nuo savo jaunystės, ko man dar trūksta? Jėzus jam sakė: jei nori būti tobulas, eik, parduok savo turtą ir atiduok vargšams, ir turėsi lobį danguje, ir ateik bei sek paskui mane. Išgirdęs tai, jaunuolis nuėjo liūdėdamas, nes turėjo daug turtų. Bet Jėzus sakė savo mokiniams: Iš tiesų sakau jums, kad sunkiai turtingas įeis į dangaus karalystę. Vėl sakau jums: lengviau yra kupranugariui praeiti per adatos skylę, negu turtingam įeiti į Dievo karalystę. Išgirdę tai, jo mokiniai buvo labai nustebinti ir sakė: Kas tada gali būti išgelbėtas? Pažvelgęs, Jėzus sakė jiems: Žmonėms tai neįmanoma, bet Dievui viskas įmanoma. Tada Petras atsakė jam: Štai mes palikome viską ir sekėme tavimi – kas gi mums bus? Bet Jėzus jiems sakė: Iš tiesų sakau jums, kad jūs, kurie sekėte mane, atgimdyme, kada

Žmogaus Sūnus sėdės ant savo šlovės sosto, sėdėsite ir jūs ant dvylikos sostų, teisdami dvylika Izraelio giminių. Ir kiekvienas, kas paliko namus arba brolius, arba seseris, arba tėvą, arba motiną, arba žmoną, arba vaikus, arba laukus dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą. Daugelis pirmųjų bus paskutiniai, ir paskutiniai bus pirmieji.

20

Panašiai yra su dangaus karalyste kaip su namų šeimininku, kuris išėjo anksti ryte samdyti darbininkų į savo vynuogyną. Ir susitaręs su darbininkais dėl denaro už dieną, jis išsiuntė juos į savo vynuogyną. Ir išėjęs apie trečią valandą jis pamatė kitus stovinčius turgavietėje be darbo, ir tiems jis pasakė: Eikite ir jūs į vynuogyną, ir kas bus teisinga, duosiu jums. Jie gi išėjo. Vėl išėjęs apie šeštą ir devintą valandą jis padarė taip pat. Apie vienuoliktąją valandą išėjęs rado kitus stovinčius be darbo, ir sako jiems: ką čia stovite visą dieną be darbo? Jie jam sako: Niekas mūsų nepasamdė. Jis sako jiems: eikite ir jūs į vynuogyną, ir kas yra teisinga jūs gausite. Atėjus vakarui, vynuogyno viešpats sako savo valdytojui: Pašauk darbininkus ir atiduok jiems atlyginimą, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Ir atėję apie vienuoliktą valandą, jie gavo po denarą. Atėję pirmieji manė, kad gaus daugiau, ir jie taip pat paėmė po denarą. Paėmę jie murmėjo prieš namų šeimininką sakydami, kad šitie paskutiniai vieną valandą dirbo, ir lygius mums juos padarei tiems, kurie išnešė dienos naštą ir karštį. Bet

atsakydamas pasakė vienam iš jų: Drauge, aš neskriaudžiu tavęs. Argi ne dėl denaro susitarei su manimi? Pakelk savo ir eik; aš noriu šitam paskutiniam duoti kaip ir tau; arba ar neleista man daryti ką noriu su savo? Ar tavo akis yra pikta, nes aš esu geras? Taip bus paskutiniai pirmieji ir pirmieji paskutiniai, nes daugelis yra pakviestųjų, bet nedaugelis išrinktųjų. Ir einantis aukštyn Jėzus į Jeruzalę pasiėmė dvylika mokinių atskirai kelyje ir pasakė jiems: štai einame aukštyn į Jeruzalę, ir žmogaus sūnus bus atiduotas vyriausiems kunigams ir raštininkams, ir jie pasmerks jį mirčiai, ir jie atiduos jį pagonims pajuokti ir nuplakti ir nukryžiuoti, ir trečią dieną jis prisikels. Tada prie jo prisiartino Zebediejaus sūnų motina su savo sūnumis, garbindama ir prašydama kažko iš jo. Bet jis pasakė jai: Ką nori? Ji sako jam: pasakyk, kad galėtų sėdėti šitie du mano sūnūs, vienas iš dešinės tavo ir vienas iš kairės tavo tavo karalystėje. Atsakydamas Jėzus tarė: jūs nežinote, ko prašote. Ar galite išgerti taurę, kurią aš ketinu išgerti, arba priimti krikštą, kuriuo aš esu krikštijamas? Jie sako jam: Galime. Ir jis sako jiems: Tą taurę mano iš tiesų gersit ir tuo krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas, būsit pakrikštyti, bet sėdėti iš dešinės mano ir iš kairės mano nėra mano duoti, bet tiems, kuriems yra paruošta mano Tėvo. Ir išgirdę, dešimt pasipiktino dėl dviejų brolių. Bet Jėzus, pasišaukęs juos, sakė: Jūs žinote, kad tautų valdovai viešpatauja jiems, ir didieji valdo valdžią jiems. Ne taip bus tarp jūsų, bet kas nori tarp jūsų tapti didis, bus jūsų tarnas, ir kas nori tarp jūsų būti pirmas, bus jūsų vergas; kaip žmogaus sūnus neatėjo būti aptarnaujamas, bet tarnauti ir atiduoti savo sielą kaip išpirką vietoj daugelio. Ir jiems einant iš Jericho, jam

sekė didelė minia. Ir štai du aklieji, sėdintys prie kelio, išgirdę, kad Jėzus eina pro šalį, sušuko sakydami: Pasigailėk mūsų, Viešpatie, Dovydo Sūnau. Bet minia subarė juos, kad jie nutiltų, tačiau jie dar garsiau šaukė sakydami: Pasigailėk mūsų, Viešpatie, Dovydo Sūnau. Ir atsistojęs Jėzus pašaukė juos ir tarė: Ką norite, kad jums padarysiu? Jie sako jam: Viešpatie, kad būtų atvertos mūsų akys. Pajutęs užuojautą, Jėzus palietė jų akis, ir tuojau jų akys praregėjo, ir jie sekė jį.

21

Ir kai jie priartėjo prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę prie Alyvų kalno, tada Jėzus išsiuntė du mokinius sakydamas jiems: eikite į kaimą priešais jus, ir tuojau rasite surištą asilę ir asilaitį su ja; atrišę atveškite man. Ir jei kas nors jums ką nors pasakys, atsakysite, kad Viešpats jų reikalauja, ir tuojau pat juos atsiųs. Tai viskas įvyko, kad būtų įvykdyta tai, kas buvo pasakyta per pranašą sakantį: pasakykite Siono dukteriai, štai tavo karalius ateina pas tave romus ir sėdintis ant asilės ir asiliuko, jautinio gyvulio sūnaus. Nuėję mokiniai ir padarę kaip įsakė jiems Jėzus, atvedė asilę ir kumeliuką, ir uždėjo ant jų savo drabužius, ir jis atsisėdo ant jų. Bet didžiausia minia išklojo savo drabužius kelyje, o kiti kirto šakas nuo medžių ir klojo jas kelyje. Bet minios, einančios priekyje ir sekančios paskui, šaukė sakydamos: Osana Dovydo sūnui! Palaimintas tas, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse! Ir jam įeinant į Jeruzalę, visas miestas buvo sukrėstas ir klausė: Kas yra šis? Minios gi

sakė: Šis yra pranašas Jėzus iš Nazareto Galilėjoje. Ir Jėzus įėjo į Dievo šventyklą ir išvarė visus parduodančius ir perkančius šventykloje, ir apvertė pinigų keitėjų stalus ir parduodančių balandžius sėdynes, ir sako jiems: parašyta, mano namas bus vadinamas maldos namu; bet jūs jį padarėte plėšikų ola. Ir raisi bei akli atėjo pas jį šventykloje, ir jis juos išgydė. Pamatę gi vyriausiieji kunigai ir raštininkai stebuklus, kuriuos jis padarė, ir vaikus, šaukiančius šventykloje ir sakančius: Osana Dovydo sūnui, jie supyko ir pasakė jam: Ar girdi, ką šitie sako? O Jėzus sako jiems: Taip; argi niekada neskaitėte, kad iš kūdikių ir žindančiųjų burnos paruošei gyrių? Ir palikęs juos, išėjo iš miesto į Betaniją ir ten nakvojo. Rytą, grįždamas į miestą, jis išalko; ir pamatęs vieną figmedį prie kelio, jis priėjo prie jo ir nieko nerado jame, tik lapus, ir sako jam: tenebūna iš tavęs vaisių per amžius. Ir figmedis iš karto išdžiūvo. Ir pamatę mokiniai stebėjosi sakydami: Kaip tuojau pat išdžiūvo figmedis? Atsakydamas gi Jėzus pasakė jiems: iš tiesų sakau jums, jei turėsite tikėjimą ir neabejositė, ne tik figmedžio dalyką padarysite, bet ir jei šitam kalnui pasakysite, būk pakeltas ir būk įmestas į jūrą, įvyks; ir visko, ko tik paprašysite maldoje tikėdami, gausite. Ir jam atėjus į šventyklą, priėjo prie jo mokančio vyriausieji kunigai ir tautos seniūnai, sakydami: Kokia valdžia tu darai šiuos dalykus, ir kas tau davė šitą valdžią? Atsakydamas Jėzus tarė jiems: Paklausiu jus ir aš vieno žodžio, kurį jei man pasakysite, tai ir aš jums pasakysiu, kokia valdžia šiuos dalykus darau. Jono krikštas iš kur buvo - iš dangaus ar iš žmonių? Bet jie samprotavo tarp savęs sakydami: jei pasakysime, iš dangaus, jis mums pasakys, kodėl tada netikėjote

juo; o jei pasakysime, iš žmonių, bijome minios; visi juk laiko Joną kaip pranašą. Ir atsakę Jėzui, jie sakė: Mes nežinome. Jis pasakė jiems ir pats: nei aš nesakau jums, kokia valdžia šituos dalykus darau. Ką gi jums atrodo? Kažkoks žmogus turėjo du vaikus, ir priėjęs prie pirmojo pasakė: vaike, eik šiandien dirbti mano vynuogyne. Bet jis atsakydamas pasakė: Nenoriu. Vėliau, apgailaujęs, nuėjo. Ir priėjęs prie antrojo, jis pasakė taip pat. Bet jis atsakė ir pasakė: Aš, viešpatie, ir nenuėjo. Kas iš tų dviejų įvykdė tėvo valią? Jie jam sako: pirmasis. Jėzus sako jiems: iš tikrųjų sakau jums, kad muitininkai ir prostitutės eina priekyje jūsų į Dievo karalystę. Nes Jonas atėjo pas jus teisingumo keliu, ir jūs netikėjote juo, bet muitininkai ir prostitutės tikėjo juo, o jūs, pamatę tai, vėliau neatgailavo, kad tikėtumėte juo. Išklausykite kitos parabolės. Buvo žmogus, namo šeimininkas, kuris pasodino vynuogyną ir pastatė jam tvorą aplink ir iškasė jame vyno spaudyklę ir pastatė bokštą, ir išnuomojo jį ūkininkams ir išvyko. Kada priartėjo vaisių laikas, jis siuntė savo vergus pas ūkininkus paimti savo vaisius. Ir ūkininkai, paėmę jo vergus, vieną sumušė, kitą užmušė, o kitą užmėtė akmenimis. Vėl jis pasiuntė daugiau kitų vergų nei pirmųjų, ir jie pasielgė su jais lygiai taip pat. Vėliau jis siuntė pas juos savo sūnų, sakydamas: jie gerbės mano sūnų. Bet ūkininkai, pamatę sūnų, sakė sau: Šis yra paveldėtojas, ateikite, nužudykime jį ir paimkime jo paveldėjimą. Ir paėmę jį, jie išmetė lauk iš vynuogyno ir nužudė. Kai todėl ateis vynuogyno valdovas, ką jis padarys tiems ūkininkams? Jie sako jam: Blogus blogai jis sunaikins, o vynuogyną išnuomos kitiems ūkininkams, kurie atiduos jam vaisius jų laiku. Jėzus sako jiems: Argi niekada

neskaitėte Raštuose: Akmuo, kurį atmetė statybininkai, šis tapo kertiniu akmeniu; nuo Viešpaties tai įvyko ir yra nuostabu mūsų akyse? Dėl to sakau jums, kad bus atimta nuo jūsų Dievo karalystė ir bus duota tautai, darančiai jos vaisius; ir kritęs ant šio akmens bus sudaužytas; o ant kurio jis nukris, sumals jį. Ir išgirdę vyriausiieji kunigai ir fariziejai jo palyginimus, jie suprato, kad jis kalba apie juos; ir ieškodami jį suimti, jie bijojo minių, kadangi jie laikė jį pranašu.

22

Ir atsakęs, Jėzus vėl sakė jiems parabolėmis: dangaus karalystė buvo prilyginta žmogui karaliui, kuris surengė vestuves savo sūnui. Ir jis išsiuntė savo vergus pakviesti pakviestųjų į vestuves, bet jie nenorėjo ateiti. Vėl jis siuntė kitus vergus sakydamas: Sakykite tiems pakviestiesiem: štai aš paruošiau savo geriausiąjį, mano buliai ir penėti gyvuliai papjauti, ir visa paruošta, ateikite į vestuves. Bet tie, nepaisant to, išėjo – vienas į savo lauką, o kitas į savo prekybą; o kiti likę, pagrobę jo vergus, juos įžeidė ir nužudė. Išgirdęs tai, tas karalius supyko ir, pasiuntęs savo armijas, sunaikino tuos žudikus ir sudegino jų miestą. Tada jis sako savo vergams: vestuvės yra paruoštos, bet pakviestieji nebuvo verti; todėl eikite prie kelių sankryžų ir kiek tik rasite, pakvieskite į vestuves. Ir išėję tie vergai į kelius surinko visus, kiek rado – piktus ir gerus, ir vestuvės buvo pripildytos gulinčiųjų. Įėjęs karalius pamatyti gulinčiuosius pamatė ten žmogų, neaprengtą vestuvių drabužiu, ir sako jam: drauge, kaip

įėjai čia neturėdamas vestuvių drabužio? Bet jis buvo nutildytas. Tada karalius tarnaams pasakė: Surišę jo kojas ir rankas, kelkite jį ir išmeskite į išorinę tamsą; ten bus verkimas ir dantų griežimas. Daugelis yra pakviesti, bet nedaugelis išrinktieji. Tada nuėję fariziejai tarėsi, kaip jį pagautų į spąstus žodžiais. Ir jie siunčia jam savo mokinius su erodianais sakydami: Mokytojau, mes žinome, kad esi teisingas ir Dievo kelią tiesoje mokai, ir tau nerūpi niekas, nes nežiūri į žmonių veidą. Pasakyk todėl mums, kaip tau atrodo? Ar leista duoti mokestį Cezariui, ar ne? Žinodamas jų piktybę, Jėzus tarė: Ką mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio monetą. O jie atnešė jam denarą. Ir jis sako jiems: Kieno šis atvaizdas ir užrašas? Jie sako jam: Cezario. Tada jis jiems sako: atiduokite todėl Cezario dalykus Cezariui ir Dievo dalykus Dievui. Ir išgirdę jie nustebo, palikę jį nuėjo. Tą dieną priėjo prie jo sadukėjai, tie sakantys, kad nėra prisikėlimo, ir jie paklausė jį sakydami: mokytojau, Mozė pasakė, jei kas numirs neturėdamas vaikų, jo brolis ves jo žmoną ir pakels sėklą jo broliui. Buvo pas mus septyni broliai, ir pirmasis vedęs mirė, ir neturėdamas sėklos paliko savo žmoną savo broliui, panašiai ir antrasis ir trečiasis, iki septynių. Vėliau mirė ir moteris. Taigi prisikėlime, kurio iš septynių bus moteris? Visi juk turėjo ją. Atsakydamas, Jėzus sakė jiems: Klystate, nežinodami Raštų nei Dievo galios. Nes prisikėlime nei veda, nei tuokiasi, bet yra kaip Dievo pasiuntiniai danguje. Bet apie mirusiųjų prisikėlimą argi jūs neskaitėte to, kas buvo pasakyta jums Dievo, sakančio: Aš esu Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas? Dievas nėra mirusių Dievas, bet gyvųjų. Ir minios, išgirdusios, buvo nustebintos jo mokymu. Ir fariziejai,

išgirdę kad jis nutildė sadukaiejus, buvo susirinkę kartu, ir vienas iš jų, įstatymo žinovas, gundydamas jį, sakė: mokytojau, koks įsakymas didis įstatyme? Bet Jėzus jam tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi ir visa savo siela, ir visu savo protu. Tai yra pirmasis ir didysis įsakymas. Antra, bet panaši šiai: mylėsi savo artimą kaip save patį. Šiuose dviejuose įsakymuose kabo visas įstatymas ir pranašai. Susirinkus fariziejams, Jėzus paklausė jų sakydamas: kas jums atrodo apie Kristų? Kieno sūnus jis yra? Jie sako jam: Dovydo. Jis sako jiems: kaip todėl Dovydas Dvasioje jį vadina Viešpačiu sakydamas, pasakė Viešpats mano Viešpačiui, sėsk iš mano dešinės, kol aš padėsiu tavo priešus pakoju tavo kojų? Jei todėl Dovydas vadina jį Viešpačiu, kaip jis yra jo sūnus? Ir niekas negalėjo jam atsakyti nė žodžio, nei kas nors išdrįso nuo tos dienos jo daugiau nebeklausti.

23

Tada Jėzus kalbėjo minioms ir jo mokiniams sakydamas: raštininkai ir fariziejai sėdo ant Mozės sėdynės. Viską, ką tik jie jums liepia laikytis, laikykitės ir darykite, bet pagal jų darbus nedarykite, nes jie sako, bet nedaro. Jie riša sunkias ir sunkiai nešamas naštas ir uždeda jas ant žmonių pečių, bet patys nenori nė pirštu jų pajudinti. Bet visus jų darbus jie daro tam, kad būtų matomi žmonių. Jie išplečia savo filakterijas ir padidina savo drabužių kutus, o myli garbės vietą vakarienėse ir pirmąsias sėdynes susirinkimuose ir pasisveikinimus turgavietėse ir kad

žmonės juos vadintų rabi rabi. Jūs gi nebūkite vadinami rabi, nes vienas yra jūsų mokytojas - Kristus, o visi jūs esate broliai. Ir nevadinkite savo tėvu nieko žemėje, nes vienas yra jūsų Tėvas – tas, kuris yra danguje. Nei nebūkite vadinami mokytojais, nes vienas yra jūsų mokytojas – Kristus. Tas, kuris didesnis jūsų, bus jūsų tarnas. Kas aukštins save, bus pažemintas, o kas pažemins save, bus aukštintas. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes ryjate našlių namus ir apsimetę ilgai melsdamiesi, todėl gausite griežtesnį teismą. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes jūs uždarote dangaus karalystę žmonių akivaizdoje: jūs patys neįeinate ir nesileidžiate įeiti tiems, kurie nori įeiti. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes jūs keliaujate per jūrą ir sausumą, kad padarytumėte vieną ateiviją, o kai jis tampa tokiu, darote jį pragaro sūnumi dvigubai labiau nei jūs patys. Vargas jums, aklieji vadovai, kurie sakote: kas prisiekia šventykla – tai nieko nereiškia, bet kas prisiekia šventyklos auksą – tas yra įsipareigojęs. Kvailiai ir akli! Kas gi yra didesnis – auksas ar šventykla, švenčianti auksą? Ir kas prisiekia prie aukuro, tai nieko nereiškia, bet kas prisiekia prie dovanos, kuri yra ant jo, tas yra įpareigotas. Kvailiai ir akli, kas gi didesnė – dovana ar aukuras, šventinantis dovaną? Tas, kuris prisiekė prie altoriaus, prisiekia juo ir viskuo, kas yra virš jo; ir tas, kuris prisiekė prie šventyklos, prisiekia ja ir tuo, kuris gyvena joje; ir tas, kuris prisiekė dangumi, prisiekia Dievo sostu ir tuo, kuris sėdi virš jo. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes jūs dešimtinę duodate nuo mėtos, krapo ir kmyno, bet palikote sunkesnius įstatymo dalykus – teismą, gailestingumą ir tikėjimą.

Šiuos reikėjo daryti ir tų nepalikti. Akli vadovai, kurie iškošia uodą, bet nuryjate kupranugarį. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes valote taurės ir lėkštės išorę, bet viduje jos pilnos plėšikavimo ir neteisybės. Aklasis fariziejau, pirmiausia apvalyk puodelio ir lėkštės vidų, kad ir jų išorė taptų tyra. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes jūs esate panašūs į kapus, baltais kalkėmis apteptus, kurie iš išorės iš tiesų atrodo gražūs, bet iš vidaus yra pilni mirusiųjų kaulų ir visos nešvaros. Taip ir jūs iš išorės žmonėms atrodote teisūs, bet iš vidaus esate pilni veidmainystės ir įstatymo nesilaikymo. Vargas jums, raštininkai ir fariziejai veidmainiai, nes jūs statote pranašų kapus ir puošiate teisiųjų paminklus, ir sakote: jei mes būtume buvę mūsų tėvų dienomis, mes nebūtume buvę jų bendrininkai lieti pranašų kraują. Taigi liudijate patys sau, kad esate tų sūnūs, kurie nužudė pranašus. Ir jūs užpildykite savo tėvų matą. Gyvatės, angių palikuonys, kaip pabėgsite nuo pragaro teismo? Dėl to štai aš siunčiu pas jus pranašus ir išminčius ir raštininkus, ir iš jų jūs nužudysite ir nukryžiuosite, ir iš jų jūs nuplaksite jūsų susirinkimuose ir persekiosite nuo miesto į miestą, kad ateitų ant jūsų visas teisusis kraujas liejamas ant žemės nuo kraujo Abelio teisiojo iki kraujo Zacharijo sūnaus Barachijo, kurį jūs nužudėte tarp šventyklos ir aukuro. Iš tiesų sakau jums, kad visa tai užgrius šią kartą. Jeruzale, Jeruzale, žudanti pranašus ir akmenuojanti tuos, kurie buvo siųsti pas ją, kiek kartų aš troškau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet jūs nenorėjote. Štai jūsų namas paliekamas apleistas. Nes sakau jums: nebepamatysite manęs nuo dabar, kol nepasakysite:

Palaimintas tas, kuris ateina Viešpaties vardu.

24

Ir išėjęs Jėzus ėjo nuo šventyklos, ir priėjo jo mokiniai parodyti jam šventyklos pastatus. O Jėzus pasakė jiems: argi jūs nematote viso to? Iš tiesų sakau jums, nebus paliktas čia akmuo ant akmens, kuris nebus sugriauts. Jam sėdint ant Alyvų kalno, mokiniai priėjo prie jo atskirai sakydami: Pasakyk mums, kada tai įvyks, ir koks bus tavo atėjimo ir amžiaus pabaigos ženklas? Ir atsakydamas, Jėzus jiems tarė: Žiūrėkite, kad kas nors jūsų nesuklaidintų. Daugelis ateis mano vardu sakydami: Aš esu Kristus ir suklaidins daugelį. Jūs būsite beveik girdintys apie karus ir gandus apie karus, žiūrėkite, nesijaudinkite, nes būtina viskam įvykti, bet pabaiga dar neatėjo. Nes pakils tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę, ir bus badai ir marai ir žemės drebėjimai įvairiose vietose; bet visa tai gimdymo skausmų pradžia. Tada jie atiduos jus į priespaudą ir užmuš jus, ir jūs būsite nekenčiami visų tautų dėl mano vardo. Ir tada daugelis suklups, ir vieni kitus išduos, ir nekęs vieni kitų. Ir daug netikrų pranašų pakils ir suklaidins daugelį, ir dėl to, kad padaugės neteisybė, atvės daugelio meilė. Tas, kuris ištvers iki pabaigos, bus išgelbėtas. Ir ši karalystės gera naujiena bus paskelbta visame apgyvendintame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms, ir tada ateis galas. Kai tad jūs pamatysite bjaurystę sunaikinimo, kuri buvo pasakyta per pranašą Danielių, stovintį šventoje vietoje, skaitantis tesupranta, tada tie, kurie Judėjoje,

tebėga į kalnus, tas, kuris ant stogo, tenulipa žemyn paimti daiktų iš jo namų, ir tas, kuris lauke, tegrįžta atgal paimti jo drabužių. Vargas toms, kurios bus nėščios, ir toms, kurios žindys tomose dienose. Melskitės, kad jūsų bėgimas neįvyktų žiemą nei sabatą. Bus nes tuomet sielvartą didelis, tokia kaip nėra buvęs nuo pasaulio pradžios iki dabar, ir nebus. Ir jei nebūtų buvę sutrumpintos tos dienos, nebūtų buvęs išgelbėtas joks kūnas, bet dėl išrinktųjų bus sutrumpintos tos dienos. Tada, jei kas jums sakys, štai čia Kristus arba čia, netikėkite; nes kils netikri kristai ir netikri pranašai ir duos didelius ženklus ir stebuklus, taip kad suklaidintų, jei įmanoma, net ir tuos išrinktus. Štai aš jums iš anksto pasakiau. Jei todėl jie sako jums, štai jis yra dykumoje, neišeikite, štai vidinėse patalpose, netikėkite; nes kaip žaibas išeina iš rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus ir žmogaus sūnaus atėjimas; nes kur yra lavonas, ten bus surinkti ereliai. Iš karto po tų dienų vargo saulė bus aptemdyta ir mėnulis neduos savo šviesos, ir žvaigždės kris nuo dangaus, ir dangų galios bus supurtytos. Ir tada pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas danguje, ir tada raudos visos žemės giminės, ir jos matys Žmogaus Sūnų ateinantį ant dangaus debesų su didele galia ir šlove. Ir jis siųs savo pasiuntinius su didžio trimito balsu, ir jie surinks jo išrinktuosius iš keturių vėjų nuo dangų pakraščių iki jų pakraščių. Bet iš figmedžio išmokite parabolę. Kai jau jos šaka tampa minkšta ir išleidžia lapus, žinokite, kad vasara arti; taip ir jūs, kai pamatote visa tai, žinokite, kad arti yra prie durų. Tikrai sakau jums: nepraeina ši karta, kol neįvyks visa tai. Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis. Apie tą dieną ir valandą niekas nežino, nei dangaus pasiuntiniai, tik mano Tėvas vienas.

Taip kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas. Nes kaip jie buvo dienose prieš tvaną valgydami ir gerdami, vesdamiesi ir tekėdami, iki tos dienos, kai Nojus įėjo į arką, ir jie nežinojo, kol atėjo tvanas ir paėmė visus, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas. Tada du bus lauke, vienas yra imamas ir vienas yra paliekamas; dvi malančios malūne, viena yra imama ir viena yra paliekama. Budėkite todėl, nes nežinote, kurią valandą jūsų Viešpats ateina. Tą bet žinokite, kad jei namo šeimininkas būtų žinojęs, kuriuo metu vagis ateina, jis būtų budėjęs ir nebūtų leidęs įsilaužti į savo namą. Dėl to ir jūs būkite pasiruošę, nes tą valandą, kurios nesitikite, žmogaus Sūnus ateina. Kas tada yra tas ištikimas ir išmintingas vergas, kurį jo viešpats paskyrė jo tarnystei, kad duotų jiems maistą laiku? Palaimintas tas vergas, kurį jo viešpats, atėjęs, ras taip darantį. Tikrai sakau jums, kad jis paskirs jį valdyti visą savo turtą. Jei bet tas blogas vergas pasakys savo širdyje, mano ponas vėluoja ateiti, ir pradės mušti savo bendravergius, ir valgys bei gers su girtaujančiais, ateis to vergo ponas dieną, kurios jis netikisi, ir valandą, kurios jis nežino, ir perpjaus jį pusiau, ir jo dalį su veidmainiais pasodins; ten bus verksmas ir dantų griežimas.

25

Tada dangaus karalystė bus prilyginta dešimčiai mergelių, kurios, paėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio. Penkios iš jų buvo išmintingos, o penkios kvailos. Kurios kvailos, paėmusios savo žibintus, nepaėmė su savimi aliejaus; bet

išmintingos paėmė aliejų induose su savo žibintais. Bet jaunikis vėlavo, visos sumigo ir miegojo. Vidury nakties šauksmas pasigirdo: štai jaunikis ateina, eikite jo pasitikti. Tuomet visos tos mergaitės pakilo ir papuošė savo žibintus. Kvailosios gi išmintingosioms tarė: Duokite mums iš savo aliejaus, nes mūsų žibintai užgęsta. Atsakė išmintingosios sakydamos: Kad tik neužtektų mums ir jums, eikite geriau pas parduodančius ir nusipirkite sau. Jiems išėjus pirkti, atėjo jaunikis, ir pasiruošusios įėjo su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos. Vėliau ateina ir likusios mergelės sakydamos: Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums. Bet jis atsakė ir tarė: Iš tiesų sakau jums, nepažįstu jūsų. Budėkite todėl, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus Sūnus ateina. Kaip žmogus, išvykstantis į užsienį, pašaukė savo vergus ir perdavė jiems savo turtą, ir vienam davė penkis talentus, kitam du, kitam vieną, kiekvienam pagal jo paties galią, ir išvyko į užsienį tuoj pat. Nuėjęs tas, kuris paėmė penkis talentus, dirbo su jais ir padarė kitus penkis talentus. Taip pat ir tas, kuris turėjo du, gavo ir jis pats kitus du. Bet tas, paėmęs vieną, nuėjo, iškasė duobę žemėje ir paslėpė savo valdovo sidabrą. Po ilgo laiko ateina tų vergų ponas ir atsiskaito su jais. Ir priėjęs tas, kuris buvo paėmęs penkis talentus, atnešė kitus penkis talentus sakydamas: Viešpatie, penkis talentus man patikėjai, žiūrėk, kitus penkis talentus aš laimėjau iš jų. Jam tarė jo valdovas: Gerai, geras ir ištikimas verge, su mažais buvai ištikimas, daugelį tau patikėsiu, įeik į savo valdovo džiaugsmą. Priėjęs ir tas, kuris paėmė du talentus, tarė: Viešpatie, du talentus man patikėjai, štai kitus du talentus laimėjau iš jų. Jam tarė jo valdovas: Gerai, geras ir

ištikimas verge! Ant mažų buvai ištikimas, ant daugelio tave paskirsiu. Įeik į savo valdovo džiaugsmą. Priėjęs ir tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, pasakė: viešpatie, pažinau tave, kad esi šiurkštus žmogus, pjaunantis kur nesėjai ir renkantis iš kur nebarsčiai, ir bijodamas nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje, štai turi tai, kas tavo. Atsakęs jo viešpats pasakė jam: piktasis verge ir tinginy, tu žinojai, kad aš pjaunu kur nesėjau ir renkuosi iš kur neišbarsčiau, todėl tau buvo reikalinga įmesti mano sidabrą bankininkams, ir atėjęs aš būčiau gavęs savo su palūkanomis. Todėl atimkite iš jo talentą ir duokite tam, kuris turi dešimt talentų. Tam, kuris turi, bus duota ir bus gausybė, o nuo to, kuris neturi, net tai, ką turi, bus atimta. Ir tą nenaudingą vergą išmeskite į išorinę tamsą, ten bus verkimas ir dantų griežimas. Kai gi ateis žmogaus sūnus jo šlovėje ir visi šventieji pasiuntiniai su juo, tada jis atsisės ant savo šlovės sosto, ir bus surinktos prieš jį visos tautos, ir jis atskirs juos vienus nuo kitų kaip piemuo atskiria avis nuo ožiukų, ir jis pastatys avis iš savo dešinės, o ožkytes iš kairės. Tada karalius pasakys tiems, esantiems jo dešinėje: Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite jums paruoštą karalystę nuo pasaulio sukūrimo. Buvau alkanas, ir jūs davėte man valgyti, buvau ištroškęs, ir jūs girdėte mane, buvau svetimas, ir jūs priėmėte mane, buvau nuogas, ir jūs aprengėte mane, buvau silpnas, ir jūs aplankėte mane, buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane. Tada teisieji jam atsakys sakydami: Viešpatie, kada tave matėme alkaną ir pamaitinome arba trokštantį ir pagirdėme? Kada gi tave matėme svetimą ir priglaudėme, arba nuogą ir aprengėme? Kada gi tave matėme silpną arba kalėjime ir atėjome pas tave? Ir

atsakydamas karalius pasakys jiems: Iš tiesų sakau jums: kiek padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte. Tada jis pasakys ir tiems, kurie iš kairės: Eikite nuo manęs, jūs prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta velniui ir jo pasiuntiniams. Nes buvau alkanas, ir jūs nedavėte man valgyti, buvau ištroškęs, ir jūs nepadavėte man gerti, buvau svetimas, ir jūs nepriėmėte manęs, nuogas, ir jūs neapvilkote manęs, silpnas ir kalėjime, ir jūs neaplankėte manęs. Tada jie atsakys jam patys sakydami: Viešpatie, kada tave matėme alkaną ar trokštantį, ar svetimą, ar nuogą, ar silpną, ar kalėjime ir netarnavome tau? Tada jis atsakys jiems sakydamas: Iš tiesų sakau jums, kiek nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, tai ir man nepadarėte. Ir šitie išeis į amžiną bausmę, o teisieji – į amžiną gyvenimą.

26

Ir įvyko, kad kai Jėzus baigė visus tuos žodžius, jis pasakė savo mokiniams: jūs žinote, kad po dviejų dienų ateina Velykos, ir Žmogaus Sūnus yra išduodamas, kad būtų nukryžiuotas. Tada susirinkę buvo vyriausiieji kunigai ir raštininkai ir vyresnieji žmonių kieman vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajafu, ir tarėsi, kad Jėzų apgaule suimtų ir nužudytų. Jie sakė: Tik ne per šventę, kad nekiltų sąmyšis tarp žmonių. Jėzui esant Betanijoje Simono raupsotojo namuose, priėjo prie jo moteris, turinti alabastrinį indą labai brangių kvepalų, ir išpylė ant jo galvos, jam gulint. Pamatę tai, jo mokiniai pasipiktino sakydami: Kam šis

naikinimas? Nes šis kvapas galėjo būti parduotas brangiai ir duotas vargšams. Tai sužinojęs, Jėzus tarė jiems: Kodėl darote vargą moteriai? Ji padarė man gražų darbą. Neturtinguosius juk visada turite su savimi, o manęs ne visada turite. Nes ši, išpylusi šį tepalą ant mano kūno, padarė tai, kad mane palaidotų. Tikrai sakau jums: kur tik bus skelbiama ši gera naujiena visame pasaulyje, bus pasakojama ir tai, ką ji padarė, jos atminimui. Tada nuėjęs vienas iš dvylikos, vadinamas Judas Iskariotas, pas vyriausiuosius kunigus pasakė: ką jūs norite man duoti, ir aš jums atiduosiu jį? Ir jie jam nustatė trisdešimt sidabrinių. Ir nuo tada jis ieškojo progos, kad jį išduotų. Bet pirmąją nerauginto duonos dieną mokiniai atėjo pas Jėzų ir sakė jam: Kur nori, kad paruoštume tau valgyti Paschą? Jis tarė: Eikite į miestą pas tą žmogų ir pasakykite jam: Mokytojas sako – mano laikas artėja, pas tave švęsiu Paschos su savo mokiniais. Ir mokiniai padarė, kaip jiems įsakė Jėzus, ir paruošė Paschos šventę. Vakaro atėjus, jis atsigulė su dvylika. Ir jiems valgant, jis tarė: Iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų mane išduos. Ir labai liūdėdami, kiekvienas iš jų pradėjo jam sakyti: Argi ne aš esu, Viešpatie? Bet jis atsakęs sakė: Tas, kuris įmerkė su manimi į dubenį ranką, šis mane išduos. Žmogaus Sūnus iš tikrųjų eina, kaip yra parašyta apie jį, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus yra išduodamas – geriau jam būtų buvę, jei tas žmogus nebūtų gimęs. Atsakydamas gi Judas, tas išduodantis jį, sakė: argi ne aš esu, rabi? Sako jam: Tu pasakei. Jiems valgant, Jėzus, paėmęs duoną ir padėkojęs, laužė ir davė mokiniams ir tarė: imkite, valgykite, tai yra mano kūnas; ir paėmęs taurę ir padėkojęs davė jiems sakydamas: gerkite iš jos visi, nes tai yra mano kraujas

naujos sandoros, liejamas už daugelį į nuodėmių atleidimą. Bet aš sakau jums, kad nuo dabar nebesiu iš šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada jį gersiu su jumis naują mano Tėvo karalystėje. Ir pagiedoję himną jie išėjo į Alyvų kalną. Tada Jėzus sako jiems: visi jūs suklupsite dėl manęs šią naktį, nes parašyta: aš užmušiu ganytoją, ir bus išsklaidytos bandos avys; o po to, kai būsiu prikeltas, aš eisiu pirma jūsų į Galilėją. Atsakydamas Petras tarė jam: jei visi suklups dėl tavęs, aš niekada nesuklups. Jėzus jam tarė: Iš tiesų sakau tau, kad šią naktį, prieš gaidžiui sugiedojus, tris kartus manęs išsiginsi. Petras jam sako: net jei man reikės su tavimi mirti, tikrai tavęs neišsiginėsiu. Panašiai sakė ir visi mokiniai. Tada Jėzus ateina su jais į vietą, vadinamą Getsemanė, ir sako mokiniams: Sėdėkite čia, kol aš nuėjęs pasimelssiu ten. Ir paėmęs Petrą ir du Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti. Tada Jėzus jiems sako: Mano siela labai nuliūdusi iki mirties, pasilikite čia ir budėkite su manimi. Ir paėjęs šiek tiek pirmyn, jis krito ant savo veido, besimeldžiantis ir sakydamas: Mano tėve, jei tai įmanoma, tepraeina nuo manęs ši taurė, tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu. Ir jis ateina prie mokinių ir randa juos miegančius, ir sako Petrui: taip jūs negalėjote vieną valandą budėti su manimi? Budėkite ir melskitės, kad neįeitumėte į pagundą; dvasia iš tikrųjų trokštanti, bet kūnas silpnas. Vėl antrą kartą nuėjęs šalin meldėsi sakydamas: Tėve mano, jei negali ši taurė praeiti nuo manęs, jei jos negersiu, tebūnie Tavo valia. Ir atėjęs randa juos vėl miegančius, nes jų akys buvo sunkios. Ir palikęs juos, nuėjęs vėl meldėsi trečią kartą, sakydamas tuos pačius žodžius. Tada ateina prie savo mokinių ir sako jiems: Miegokite dabar ir

ilsėkitės. Štai priartėjo valanda, ir Žmogaus Sūnus yra išduodamas į nusidėjėlių rankas. Kelkitės, eikime; štai priartėjo tas, kuris mane išduoda. Ir jam dar bekalbant, štai atėjo Judas, vienas iš dvylikos, ir su juo didelė minia su kardais ir vėzdais nuo aukštųjų kunigų ir tautos senelių. Bet išduodantis jį davė jiems ženklą, sakydamas: Kurį pabučiuosiu, jis ir yra, suimkite jį. Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus tarė: Sveikinu, rabi – ir pabučiavo jį. Ir Jėzus jam tarė: drauge, dėl ko tu čia esi. Tada priėję jie uždėjo rankas ant Jėzaus ir suėmė jį. Ir štai vienas iš tų, kurie buvo su Jėzumi, ištiesęs ranką išsitraukė savo kardą ir, smogęs aukštojo kunigo tarnui, nukirto jam ausį. Tada Jėzus jam sako: Grąžink savo kardą į jo vietą, nes visi, kurie paėmė kardą, nuo kardo mirs. Ar tau atrodo, kad aš negaliu dabar pašaukti savo tėvo, ir jis man pateiks daugiau nei dvylika legionų pasiuntinių? Kaip todėl būtų įvykdyti Raštai, kad taip turi atsitikti? Tą valandą Jėzus pasakė miniai: Kaip prieš plėšiką išėjote su kardais ir vėzdais suimti mane. Kasdien pas jus sėdėjau mokydamas šventykloje, ir nesuėmėte manęs. Bet visa tai įvyko, kad būtų įvykdyti pranašų raštai. Tada visi mokiniai, palikę jį, pabėgo. Tie, kurie buvo suėmę Jėzų, nuvedė jį pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo susirinkę Raštų aiškintojų ir vyresniųjų. Petras sekė jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo kiemo, ir įėjęs vidun sėdėjo su tarnais, norėdamas pamatyti pabaigą. Vyriausieji kunigai ir vyresnieji ir visa taryba ieškojo melagingo liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų jį numarinėti, ir nerado; ir daug melagingų liudytojų atėjus, nerado. Vėliau ir priėję du melagingieji liudytojai sakė: šitas sakė, galiu sunaikinti Dievo šventyklą ir per tris dienas ją pastatyti. Ir atsikėlęs vyriausiasis kunigas pasakė jam: Nieko

neatsakai? Ką šie liudija prieš tave? Bet Jėzus tylėjo. Ir atsakydamas vyriausiasis kunigas pasakė jam: prisiekdinu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar tu esi Kristus, Dievo Sūnus. Jėzus jam sako: Tu pasakei, tačiau sakau jums: nuo dabar matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesimis. Tada vyriausiasis kunigas perplėšė savo drabužius sakydamas, kad jis piktžodžiavo; kokio dar liudytojų poreikio turime? Štai, dabar jūs girdėjote jo piktžodžiavimą; ką jūs manote? Tie, atsakę, pasakė: jis yra kaltas mirties. Tada jie spjovė jam į veidą ir mušė jį kumščiais, o kiti daužė sakydami: pranašauk mums, Kristau, kas yra tas, kuris tave mušė? Bet Petras sėdėjo išorėje kieme, ir priėjo prie jo viena tarnaite sakydama: Ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu. Tačiau jis paneigė prieš juos visus sakydamas: Nežinau, ką sakai. Bet kai jis išėjo į vartus, jį pamatė kita ir sako jiems ten: Ir šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu. Ir vėl jis su priesaika paneigė, kad nepažįsta to žmogaus. Po trumpo laiko priėję tie, kurie stovėjo, sakė Petrui: Tikrai ir tu esi iš jų, nes tavo kalba tave išduoda. Tada jis pradėjo keikti ir prisiekti, kad nepažįstu to žmogaus. Ir tuoj pat gaidys sušuko. Ir Petras prisiminė Jėzaus žodį, kurį jis buvo jam pasakęs, kad prieš gaidžiui pragydant tris kartus jį išsigins, ir išėjęs laukan verkė karčiai.

27

Rytui atėjus, visi vyriausiieji kunigai ir tautos vyresnieji surengė pasitarimą prieš Jėzų, kad jį numarintų; ir surišę jį, nuvedė bei

perdavė jį valdytojui Poncijui Pilotui. Tada pamatęs Judas, tas išduodantis jį, kad buvo pasmerktas, gailėjęsis grąžino tas trisdešimt sidabro monetų tiems vyriausiems kunigams ir tiems seniūnams sakydamas: nusidėjau išdavęs nekaltą kraują. Bet jie pasakė: Kas mums į tai? Tu matysi. Ir metęs sidabro gabalus šventykloje, jis pasitraukė ir, nuėjęs, pasikorė. Bet vyriausieji kunigai, paėmę sidabro gabalus, sakė: Neleistina jų įmesti į iždą, kadangi tai kraujo kaina. Ir paėmę patarą, jie nupirko iš jų puodžiaus lauką palaidojimui svetimšaliams; todėl tas laukas buvo pavadintas kraujo lauku iki šios dienos. Tada buvo išpildyta tai, kas pasakyta per pranašą Jeremiją, sakantį: ir jie paėmė trisdešimt sidabro monetų, kainą įvertintojo, kurį įvertino Izraelio sūnūs, ir jie davė jas už puodžiaus lauką, kaip man įsakė Viešpats. O Jėzus stovėjo prieš valdytoją; ir valdytojas klausė jį sakydamas: ar tu esi žydų karalius? O Jėzus jam sakė: tu sakai. Ir kai jis buvo kaltinamas vyriausiųjų kunigų ir seniūnų, nieko neatsakė. Tada Pilotas jam sako: Argi negirdi, kiek daug prieš tave liudija? Ir jis jam neatsakė nė vieno žodžio, taip kad valdytojas labai stebėjosi. Pagal šventę valdytojas buvo įpratęs paleisti miniai vieną kalinį, kurį jie norėjo. Bet tada jie turėjo žymų kalinį, vadinamą Barabu. Todėl, jiems susirinkus, Pilotas pasakė jiems: kurį norite, kad jums paleisčiau? Barabą ar Jėzų, vadinamą Kristumi? Jis žinojo, kad jie perdavė jį iš pavydo. Jam sėdint ant platformos, jo žmona siuntė pas jį žinią sakydama: Neturėk nieko bendra su tuo teisiuoju, nes daug kentėjau šiandien sapne dėl jo. Bet vyriausieji kunigai ir seniūnai įtikino minias, kad jos prašytų Barabo, o Jėzų sunaikintų. Atsakydamas, vadovas pasakė jiems: kurį iš tų dviejų norite, kad jums

paleisčiau? Bet jie pasakė: Barabą. Pilotas sako jiems: ką todėl darysiu su Jėzumi, kuris vadinamas Kristumi? Visi jam sako: tegul jis bus nukryžiuotas. Bet valdytojas sakė: Ką gi blogo jis padarė? Bet jie dar labiau šaukė: Tegul bus nukryžiuotas! Pamatęs, kad niekas nepadeda, bet labiau kyla sąmyšis, Pilotas paėmė vandenį ir nusiplovė rankas minios akivaizdoje, sakydamas: Nekaltas esu dėl šito teisiojo kraujo, jūs pamatysite. Ir atsakydami visi žmonės sakė: Jo kraujas ant mūsų ir ant mūsų vaikų. Tada jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakęs perdavė, kad būtų nukryžiuotas. Tada vado kareiviai, paėmę Jėzų į pretoriumą, surinko prie jo visą kohortą; ir nuvilkę nuo jo drabužius, apvilko jį raudonu apsiastu, ir nupynę vainiką iš spyglių, uždėjo ant jo galvos ir nendrę į jo dešinę ranką, ir atsiklaupę prieš jį, tyčiojosi iš jo sakydami: sveikas, žydų karalius; ir spjovę į jį, paėmė nendrę ir mušė jam į galvą. Ir kai jie jį išjuokė, jie nuplėšė nuo jo apsiausto ir aprengė jį jo drabužiais, ir išsivedė jį nukryžiuoti. Išeidami jie rado žmogų kirėnietį, vardu Simoną, ir šį privertė, kad jis pakeltų jo kryžių. Ir atėję į vietą, vadinamą Golgota, kuri yra vadinama kaukolės vieta, jie davė jam gerti actą su tulžimi sumaišytą; ir paragavęs jis nenorėjo gerti. Nukryžiavę jį, jie pasidalijo jo drabužius, metę burtą, ir sėdėdami saugojo jį ten. Ir jie padėjo virš jo galvos jo kaltę parašytą: Šitas yra Jėzus, žydų karalius. Tada su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai: vienas iš dešinės ir vienas iš kairės. Tie praeinantys šalia piktžodžiavo jam, judindami savo galvas ir sakydami: Tas, kuris griauna šventyklą ir per tris dienas ją stato, išgelbėk pats save; jei esi Dievo sūnus, nusileisk nuo kryžiaus. Panašiai ir vyriausiieji kunigai, tyčiodamiesi su raštininkais ir

vyresniaisiais ir fariziejais, sakė: kitus išgelbėjo, savęs pats negali išgelbėti; jei jis yra Izraelio karalius, tenusileidžia dabar nuo kryžiaus ir patikėsime juo; pasitikėjo Dievu, teišvaduoja dabar jį, jei nori jį; pasakė juk, kad Dievo esu sūnus. Tas pats ir tie plėšikai, kurie buvo nukryžiuoti su juo, jį niekino. Nuo šeštosios valandos tamsa apgaubė visą žemę iki devintosios valandos. Apie devintą valandą Jėzus sušuko dideliu balsu: Eli, eli, lema sabachthani? Tai yra: Dieve mano, Dieve mano, kodėl mane palikai? Kai kurie iš ten stovinčiųjų, išgirdę, sakė, kad šis šaukia Eliją. Ir tuojau pat vienas iš jų, nubėgęs ir paėmęs kempinę, pripildė ją acto ir, uždėjęs ant nendrės, girdė jį. Bet likusieji sakė: Palauk, pamatysime, ar ateina Elijas jo išgelbėti. Bet Jėzus vėl sušuko garsiu balsu ir atidavė dvasią. Ir štai šventyklos uždanga buvo perplėšta į dvi dalis nuo viršaus iki apačios, ir žemė sudrebėjo, ir uolos persiskėlė, ir kapai atsivėrė, ir daug užmigusių šventųjų kūnų buvo prikelta, ir išėję iš kapų po jo prisikėlimo jie įžengė į šventąjį miestą ir pasirodė daugeliui. Bet šimtininkas ir tie, kurie su juo saugojo Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir tai, kas įvyko, labai išsigando sakydami: Tikrai šis buvo Dievo Sūnus. Buvo ir ten daug moterų iš toli stebinčių, kurios sekė Jėzų iš Galilėjos tarnaudamos jam; tarp kurių buvo Marija Magdalietė, ir Marija Jokūbo ir Jozės motina, ir Zabediejaus sūnų motina. Vakarui atėjus, atėjo turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris ir pats buvo Jėzaus mokinys; šis, priėjęs prie Piloto, paprašė Jėzaus kūno. Tada Pilotas įsakė atiduoti kūną. Ir paėmęs kūną, Juozapas suvyniojo jį į švarią drobulę ir padėjo jį savo naujame kape, kurį buvo iškalęs uoloje, ir priritinęs didelį akmenį prie kapo durų

nuėjo. Buvo ten Marija Magdalietė ir kita Marija, sėdinčios priešais kapą. Kitą dieną, kuri yra po pasiruošimo, susirinkę buvo vyriausiieji kunigai ir fariziejai pas Pilotą sakydami: viešpatie, prisiminėme, kad tas apgavikas sakė dar gyvendamas: po trijų dienų aš esu prikeliamas. Todėl įsakyk apsaugoti kapą iki trečios dienos, kad kartais atėję jo mokiniai naktį nepavogti jo ir nepasakyti žmonėms, jog jis buvo prikeltas iš mirusiųjų, ir paskutinė klaida bus blogesnė už pirmąją. Pilotas jiems sakė: Turite sargybą, eikite ir apsaugokite, kaip patys žinote. Tie gi, nuėję, apsaugojo kapą, užantspaudavę akmenį kartu su sargyba.

28

Vėlai sabatų dieną, aušstant pirmajai savaitės dienai, atėjo Marija Magdalietė ir kita Marija pamatyti kapo. Ir štai įvyko didelis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas, nusileidęs iš dangaus ir priartėjęs, nuriedėjo akmenį nuo durų ir sėdėjo ant jo. Buvo jo išvaizda kaip žaibas, ir jo drabužis baltas lyg sniegas. Nuo jo baimės sudrebėjo sargybiniai ir tapo tarsi mirę. Atsakęs gi pasiuntinys tarė moterims: nebijokite jūs; aš žinau, kad ieškote Jėzaus, to nukryžiuotojo; jo čia nėra; jis buvo prikeltas, kaip tarė. Ateikite pamatyti tą vietą, kur gulėjo Viešpats. Ir greitai nuėjusios pasakykite jo mokiniams, kad jis buvo prikeltas iš mirusiųjų, ir štai jis eina priekyje jūsų į Galilėją, ten jį matysite. Štai pasakiau jums. Ir greitai išėjusios nuo kapavietės su baime ir didžiu džiaugsmu nubėgo pranešti jo mokiniams. Ir kai jos ėjo pranešti jo mokiniams, štai Jėzus sutiko jas

sakydamas: Džiaukitės. Jos, priėjusios, paėmė jo kojas ir pagarbino jam. Tada Jėzus sako joms: Nebijokite, eikite ir praneškite mano broliams, kad jie eitų į Galilėją, ir ten jie mane matys. Jiems einant, štai kai kurie iš sargybos atėję į miestą pranešė vyresniesiems kunigams visa, kas įvyko. Ir susirinkę su senaisiais ir paėmę patarimus, davė pakankamą sidabro monetų kariams, sakydami: sakykite, kad jo mokiniai, atėję naktį, pavogė jį, mums miegant. Ir jei tai bus išgirsta pas valdytoją, mes įtikinsime jį ir padarysime jus nerūpestingais. Tie, paėmę sidabro monetas, padarė kaip buvo išmokyti. Ir šis žodis buvo paskleistas tarp žydų iki šios dienos. Bet vienuolika mokinių nuėjo į Galilėją, į kalną, kurį jiems buvo paskyrės Jėzus. Ir pamatę jį, jie pagarbino jam, bet kai kurie abejojo. Ir priėjęs Jėzus kalbėjo jiems sakydamas: Buvo duota man visa valdžia danguje ir ant žemės. Nuėję padarykite mokiniais visas tautas, krikštydami juos į Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardą, mokydami juos laikytis visko, ką įsakiau jums; ir štai aš su jumis esu visas dienas iki amžiaus pabaigos. Amen.

Evangelija pagal Morkų

1

Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, gerosios naujienos pradžia. Kaip parašyta pranašuose, štai aš siunčiu savo pasiuntinį prieš tavo veidą, kuris paruoš tavo kelią prieš tave; balsas šaukiančio dykumoje, paruoškite Viešpaties kelią, tiesiais darykite jo takus, atsirado Jonas krikštijantis dykumoje ir skelbiąs atgailos krikštą į nuodėmių atleidimą. Ir ėjo pas jį visa Judėjos žemė ir Jeruzalės gyventojai, ir visi buvo krikštijami Jordano upėje, išpažįstantys savo nuodėmes. Jonas buvo apvilktas kupranugario plaukais ir turėjo odinį diržą apie juosmenį, ir valgė skėrius bei laukinį medų. Ir jis skelbė sakydamas: Po manęs ateina stipresnis už mane, kurio nesu vertas pasilenkęs atrišti jo sandalų dirželio. Aš iš tiesų pakrikštijau jus vandenyje, bet jis pats pakrikštys jus Šventąja Dvasia. Ir įvyko tomis dienomis, kad atėjo Jėzus iš Nazareto Galilėjoje ir buvo pakrikštytas Jono Jordane. Ir tuoj kildamas iš vandens jis matė dangus perplėšiamus ir Dvasią kaip balandį besileidžiantį ant jo; ir balsas atsirado iš dangaus: tu esi mano mylimasis sūnus, tavimi aš esu patenkintas. Ir tuoj

pat Dvasia jį išvaro į dykumą, ir jis buvo ten dykumoje keturiasdešimt dienų, gundomas šėtono, ir buvo su laukiniais žvėrimis, ir pasiuntiniai jam tarnavo. Po to, kai Jonas buvo atiduotas, atėjo Jėzus į Galilėją, skelbdamas gerą naujieną Dievo karalystės ir sakydamas, kad yra įvykdytas laikas ir priartėjo Dievo karalystė; atgailaukite ir tikėkite gerąja naujiena. Vaikščiodamas prie Galilėjos jūros, jis pamatė Simoną ir Andriejų, Simono brolį, metančius tinklą jūroje; jie buvo žvejai; ir Jėzus jiems pasakė: ateikite paskui mane, ir padarysiu jus tapti žmonių žvejais. Ir jie tuojau palikę savo tinklus sekė paskui jį. Ir paėjęs iš ten truputį, jis pamatė Jokūbą, Zebediejaus sūnų, ir Joną, jo brolį, ir juos laive taisančius tinklus, ir tuoj pat pašaukė juos. Ir palikę jų tėvą Zebediejų laive su samdiniais, jie nuėjo paskui jį. Ir jie įėjo į Kafarnaumą, ir tuojau pat per sabatą, įėjęs į susirinkimą, jis mokė. Ir jie buvo nustebinti jo mokymu, nes jis mokė juos kaip turėdamas autoritetą, o ne kaip raštininkai. Ir jų susirinkime buvo žmogus su nešvaria dvasia, ir jis sušuko sakydamas: ea, kas mums ir tau, Jėzau Nazarieti? Ar atėjai mūsų sunaikinti? Žinau, kas tu esi, šventasis Dievo. Ir Jėzus jį sudraudė sakydamas: Nutilk ir išeik iš jo. Ir nešvarioji dvasia, sukrėtusi jį ir sušukusi didžiu balsu, išėjo iš jo. Ir visi nustebo, taip kad ėmė diskutuoti tarp savęs sakydami: Kas tai yra? Kas yra šis naujas mokymas, kad pagal autoritetą jis įsako net netyroms dvasioms, ir jos klauso jo? Ir jo garsas tuojau pasklido po visą Galilėjos apylinkę. Ir tuoj pat išėję iš susirinkimo, jie atėjo į Simono ir Andriejaus namus su Jokūbu ir Jonu. Bet Simono uošvė gulėjo kenčianti nuo karščiavimo. Ir tuoj jie sako jam apie ją. Ir priėjęs pakėlė ją, paėmęs jos ranką, ir karštinė tuojau pat paliko ją, ir ji

tarnavo jiems. Vakare, kai saulė nusileido, jie atnešė pas jį visus sergančius ir demonų apsėstuosius. Ir visas miestas buvo susirinkęs prie durų, ir jis išgydė daugelį sunkiai sergančių įvairiomis ligomis, ir išvarė daugelį demonų, ir neleido demonams kalbėti, nes jie žinojo, kad jis yra Kristus. Ir anksti naktį, labai atsikėlęs, išėjo ir nuėjo į dykumą, ir ten jis meldėsi. Ir persekiojo jį Simonas ir tie, kurie buvo su juo, ir radę jį sako jam, kad visi tavęs ieško. Ir jis sako jiems: Eikime į gretimus miestelius, kad ir ten skelbčiau, nes tam aš esu išėjęs. Ir jis skelbė jų susirinkimuose visoje Galilėjoje ir išvarė demonus. Ir atėjo pas jį raupsuotasis, ragindamas jį ir klūpodamas prieš jį, ir sakė jam: Jei nori, gali mane apvalyti. Bet Jėzus, pajutęs užuojautą, ištiesė ranką, palietė jį ir sako jam: Noriu, būk apvalytas. Jam tai pasakius, raupsai tuojau pat pasitraukė nuo jo, ir jis buvo apvalytas. Ir griežtai įspėjęs jį, tuoj pat išvarė jį ir sako jam: žiūrėk, niekam nieko nesakyk, bet eik, parodyk save kunigui ir paaukok dėl tavo apvalymo tai, ką įsakė Mozė, kaip liudijimą jiems. Bet jis, išėjęs, pradėjo daug skelbti ir platinti tą žodį, taip kad jis nebegalėjo atvirai įeiti į miestą, bet buvo išorėje tuščiose vietose, ir žmonės ateidavo pas jį iš visų pusių.

2

Ir vėl įėjo į Kafarnaumą po kelių dienų, ir buvo išgirsta, kad jis yra namuose. Ir tuojau pat susirinko daug žmonių, taip kad nebegalėjo tilpti net prie durų, ir jis kalbėjo jiems žodį. Ir ateina prie jo nešdami paralyžiuotąjį, keliamą keturių, ir negalėdami

prisiartinti prie jo dėl minios, jie nuėmė stogą ten, kur jis buvo, ir prakasę nuleidžia gultą, ant kurio paralyžiuotasis gulėjo. Matęs Jėzus jų tikėjimą, sako paralyžuotajam: Vaikas, tau atleistos tavo nuodėmės. Buvo gi kai kurie iš raštininkų ten sėdintys ir samprotaujantys savo širdyse: kodėl šitas taip kalba piktžodžiavimus? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas? Ir tuojau pat Jėzus savo dvasia pažinęs, kad jie taip samprotauja savyje, pasakė jiems: Ką jūs samprotaujate apie šiuos dalykus savo širdyse? Kas yra lengviau: pasakyti paralyžiuotajam atleistos tavo nuodėmės ar pasakyti kelkis, pakelk savo gultą ir vaikščiok? Bet kad jūs žinotumėte, kad žmogaus sūnus turi valdžią žemėje atleisti nuodėmes, jis sako paralyžiuotajam: tau sakau, kelkis ir pakelk savo gultą ir eik į savo namus. Ir jis tuojau pat atsikėlė, ir paėmęs kilimėlį išėjo visų akivaizdoje, taip kad visi stebėjosi ir garbino Dievą, sakydami: Niekada taip nematėme. Ir vėl išėjo prie jūros, ir visa minia atėjo pas jį, ir jis juos mokė. Ir eidamas pro šalį jis pamatė Levį, Alfiejaus sūnų, sėdintį prie mokesčių būdelės, ir sako jam: sek paskui mane. Ir atsikėlęs, jis sekė paskui jį. Ir atsitiko, kad jam gulint jo namuose, daugelis mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių gulėjo kartu su Jėzumi ir jo mokiniais, nes jų buvo daug, ir jie sekė juo. Ir raštininkai ir fariziejai, matę jį valgantį su muitininkais ir nusidėjėliais, sakė jo mokiniams: Kas yra tai, kad jis valgo ir geria su muitininkais ir nusidėjėliais? Ir išgirdęs Jėzus sako jiems: Sveikiesiems nereikia gydytojo, bet tiems, kurie serga. Atėjau ne teisiųjų pašaukti, bet nusidėjėlių į atgailą. Ir Jono mokiniai ir fariziejų mokiniai buvo pasninkaujantys. Ir jie ateina ir sako jam: kodėl Jono mokiniai ir fariziejų mokiniai

pasninkauja, bet tavo mokiniai nepasninkauja? Ir Jėzus jiems pasakė: argi gali vestuvių kambario sūnūs pasninkauti, kai jaunikis yra su jais? Kiek laiko jie turi jaunikį su savimi, negali pasninkauti. Ateis dienos, kada jaunikis bus paimtas nuo jų, ir tada jie pasninkaus tomis dienomis. Niekas nesiuva nesusitraukusio audeklo lopo ant seno drabužio, nes kitaip naujasis lopas atplėš dalį senojo, ir plyšys tampa dar didesnis. Ir niekas nemeta naujo vyno į senus odinius maišus, jei ne, naujasis vynas išplėš odinius maišus, ir vynas išsilies, ir odiniai maišai žus, bet naujas vynas turi būti dedamas į naujus odinius maišus. Ir atsitiko, kad jis ėjo per grūdų laukus sabato metu, ir jo mokiniai pradėjo skinti varpas, darydami sau kelią. Ir fariziejai sakė jam: Žiūrėk, ką jie daro sabatą, kas nėra leistina. Ir jis jiems sakė: Argi niekada neskaitėte, ką padarė Dovydas, kai jis turėjo poreikį ir buvo alkanas, jis ir tie, kurie buvo su juo? Kaip jis įėjo į Dievo namus Abiataro vyriausiojo kunigo laikais ir valgė pateikimo kepalus, kuriuos neleidžiama valgyti, išskyrus kunigus, ir davė tiems, kurie buvo su juo? Ir jis sakė jiems: sabatas dėl žmogaus atsirado, ne žmogus dėl sabato; taigi Žmogaus Sūnus yra viešpats ir sabato.

3

Ir jis vėl įėjo į susirinkimą, ir ten buvo žmogus, turintis sudžiūvusią ranką. Ir jie stebėjo jį, ar per sabatą jis gydys jį, kad galėtų jį apkaltinti. Ir jis sako tam žmogui, turinčiam sudžiūvusią ranką: Kelkis į vidurį. Ir jis sako jiems: ar leista

sabatais daryti gera, ar daryti bloga? Sielą išgelbėti ar nužudyti? Bet jie tylėjo. Ir apžvelgęs juos su pykčiu, giliai liūdėdamas dėl jų širdies kietumo, sako tam žmogui: ištiesk savo ranką. Ir jis ištiesė, ir jo ranka buvo atstatyta sveika kaip kita. Ir išėję fariziejai tuojau su herodianais tarėsi prieš jį, kad jį pražudytų. Ir Jėzus pasitraukė su savo mokiniais prie jūros; ir didelė minia iš Galilėjos sekė jį, ir iš Judėjos ir iš Jeruzalės ir iš Idumėjos ir iš anapus Jordano ir tie iš aplink Tyro ir Sidono, didelė minia, išgirdę kiek jis darė, atėjo pas jį. Ir jis pasakė savo mokiniams, kad valtis būtų pasiruošusi jam dėl minios, kad ji jo nespaustų; daugelį juk jis išgydė, taip kad žmonės krito ant jo, kad jo palietų, kiek jų turėjo negalavimu; ir nešvarios dvasios, kada jį matė, krito prieš jį ir šaukė sakydamos, kad tu esi Dievo Sūnus. Ir daug juos barė, kad jie jo nepadarytų žinomu. Ir jis užkopė į kalną, ir pašaukė tuos, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas jį. Ir jis padarė dvylika, kad jie būtų su juo ir kad jis siųstų juos skelbti ir turėti valdžią gydyti ligas ir išvaryti demonus. Ir jis uždėjo vardą Simonui – Petras, ir Jokūbą, Zebediejaus sūnų, ir Joną, Jokūbo brolį. Ir jis uždėjo jiems vardus Boanerges, kuris yra perkūno sūnūs. Ir Andriejų, ir Pilypą, ir Baltramiejų, ir Matą, ir Tomą, ir Jokūbą, Alfiejaus sūnų, ir Tadą, ir Simoną Kananitą, ir Judą Iskarijotą, kuris ir išdavė jį. Ir jie ateina į namus, ir vėl susiburia minia, taip kad jie negali nei duonos valgyti. Ir išgirdę, tie iš jo artimųjų išėjo suimti jį, nes sakė, kad jis išprotėjo. Ir raštininkai, atėję iš Jeruzalės, sakė, kad jis turi Beelzebulą ir kad per demonų valdovą išvaro demonus. Ir pasišaukęs juos, parabolėmis sakė jiems: Kaip gali šėtonas šėtoną išmesti? Ir jei karalystė prieš save padalyta, ta karalystė negali išstovėti; ir jei

namai prieš save padalyti, tie namai negali išstovėti. Ir jei šėtonas sukilo prieš save patį ir yra susiskaldęs, jis negali išsilaikyti, bet turi pabaigą. Niekas negali apiplėšti stipraus žmogaus indų, įėjęs į jo namus, jeigu pirma nesurišęs to stipraus, ir tik tada jis apiplėš jo namus. Iš tiesų sakau jums, kad visa bus atleista žmonių sūnums – nuodėmės ir piktžodžiavimai, kiek jie bepaiktžodžiautų; bet kas bepaiktžodžiautų prieš Šventąją Dvasią, neturi atleidimo per amžius, bet yra kaltas amžinojo teismo, nes jie sakė: Jis turi netyrą dvasią. Todėl ateina jo motina ir jo broliai, ir stovėdami lauke jie siuntė pas jį šaukdami jo. Ir apie jį sėdėjo minia, bet jam sakė: Štai tavo motina ir tavo broliai lauke tavęs ieško. Ir atsakė jiems sakydamas: Kas yra mano motina arba mano broliai? Ir apžvelgęs ratu tuos, kurie sėdėjo aplink jį, jis sako: Žiūrėkite, mano motina ir mano broliai; kas gi darys Dievo valią, tas yra mano brolis ir mano sesuo ir motina.

4

Ir vėl jis pradėjo mokyti prie jūros, ir prie jo susirinko didelė minia, taip kad jis, įlipęs į laivą, sėdėjo jūroje, o visa minia buvo prie jūros ant žemės. Ir jis mokė juos daugeliu parabolių, ir sakė jiems savo mokyme: klausykitės. Štai išėjo sėjėjas sėti. Ir atsitiko sėjant, kad vienas nukrito ant kelio, ir atėjo paukščiai ir surijo jį; ir kitas nukrito ant akmeningo, kur neturėjo daug žemės, ir tuoj pat sudygo, nes neturėjo žemės gylio, bet saulei patekėjus buvo nudeginta ir, kadangi neturėjo šaknies, sudžiūvo; ir kitas nukrito į erškėčius, ir erškėčiai užaugo ir užtroškino jį, ir vaisių nedavė;

ir kitas nukrito į gerą žemę ir davė vaisių, kylantį ir augantį, ir nešė trisdešimt ir šešiasdešimt ir šimtą. Ir jis jiems sakė: Kas turi ausis girdėti, tegu girdi. Bet kai jis buvo vienas, tie, kurie buvo aplink jį kartu su dvylika, paklausė jį apie parabolę. Ir jis sakė jiems: jums duota pažinti paslaptis Dievo karalystės, bet tiems, kurie išorėje, parabolėse visa vyksta, kad žiūrėdami jie matytų ir nematytų, ir girdėdami jie girdėtų ir nesuprastų, kad neatsigręžtų ir nebūtų jiems atleistos nuodėmės. Ir sako jiems: Argi nežinote šitos parabolės, ir kaip pažinsite visas paraboles? Sėjantis žodį sėja. Šitie yra tie prie kelio, kur sėjamas žodis, ir kada jie išgirsta, tuojau ateina šėtonas ir paima žodį, pasėtą jų širdyse. Ir šitie panašiai yra tie, pasėti ant akmeningo, kurie, kada išgirsta žodį, iš karto su džiaugsmu priima jį, ir neturi šaknies savyje, bet yra laikini; tada, įvykus suspaudimui ar persekiojimui dėl žodžio, iš karto suklumpa. Ir šitie yra tie, kurie sėjami į erškėčius, tie, kurie girdi žodį, ir šio amžiaus rūpesčiai ir turto apgaulė ir geismai dėl kitų dalykų įeidami užspaudžia žodį, ir jis tampa nevaisingas. Ir šie yra tie, kurie pasėti ant geros žemės, kurie girdi žodį ir priima jį, ir neša vaisių trisdešimteriopai, ir šešiasdešimteriopai, ir šimteriopai. Ir jis jiems sakė: argi žibintas ateina tam, kad būtų pastatytas po saiku arba po lova? Argi ne tam, kad ant žvakidės būtų pastatyta? Nėra nieko paslėpto, kas nebus apreikšta, nei nieko slapto, kas neateitų į aikštę. Jei kas turi ausis girdėti, tegul jis girdi. Ir jis sakė jiems: žiūrėkite, ką girdite. Kokiu matu jūs matuojate, bus išmatuota jums, ir bus pridėta jums, kurie girdite. Kas turi, tam bus duota, o kas neturi, net tai, ką turi, bus atimta iš jo. Ir jis sakė: taip yra Dievo karalystė, kaip kad žmogus

mėtytų sėklą ant žemės, ir miegotų ir keltųsi naktį ir dieną, ir sėkla dygtų ir augtų, nors jis nežino kaip. Žemė savaime neša vaisius: pirmiausia žolę, tada varpą, tada pilną grūdą varpose. Kai tik vaisius prinoksta, tuojau siunčia pjautuvą, nes atėjo derlius. Ir jis sakė: kaip mes turėtume palyginti Dievo karalystę? Arba kokiam palyginimui mes ją prilyginsime? Kaip garstyčių grūdas, kuris, kai yra pasėtas ant žemės, yra mažesnis už visas sėklas ant žemės; ir kai yra pasėtas, pakyla ir tampa didesnis už visas daržoves, ir išleidžia dideles šakas, taip kad dangaus paukščiai gali įsikurti po jo šešėliu. Ir tokiomis daugybėmis parabolių jis kalbėjo jiems žodį, kaip jie galėjo girdėti, o be parabolės jis nekalbėjo jiems žodžio; o privačiai savo mokiniams jis aiškino viską. Ir tą dieną, atėjus vakarui, jis sako jiems: Plaukime į anapus. Ir palikę minią, jie paėmė jį tokį, koks jis buvo laive, o kiti laivai plaukė su juo. Ir kilo didelė vėjo audra, o bangos daužėsi į laivą, taip kad jis jau ėmė skęsti. Ir jis pats buvo laivo gale ant pagalvės miegodamas, ir jie pažadino jį ir sako jam: Mokytojau, argi tau nerūpi, kad mes žūvame? Ir pabudęs jis sudraudė vėją ir tarė jūrai: Tyli, būk užčiauptas. Ir vėjas nurimo, ir įsivyravo didelis ramumas. Ir jis pasakė jiems: Kodėl jūs esate tokie bailūs? Kaip jūs neturite tikėjimo? Ir jie labai išsigando ir kalbėjo vienas kitam: Kas gi šitas yra, kad net vėjas ir jūra jo klauso?

5

Ir jie atėjo į kitą jūros pusę, į Gergesenų žemę. Ir jam išėjus iš

laivo, tuojau jį sutiko iš kapavietių žmogus su nešvaria dvasia, kuris gyveno kapavietėse, ir net grandinėmis niekas negalėjo jo surišti, nes jis dažnai būdavo surištas pančiais ir grandinėmis, ir grandinės būdavo sudraskyta jo, o pančiai sutrupinti, ir niekas negalėjo jo suvaldyti; ir visą laiką naktį ir dieną kapavietėse ir kalnuose jis būdavo šaukdamas ir žalodamas save akmenimis. Pamatęs Jėzų iš toli, jis pribėgo ir nusilenkė jam, ir sušukęs didžiu balsu sako: kas man ir tau, Jėzau, Dievo Aukščiausiojo sūnau? Prisaikdinu tave Dievu, nekankink manęs. Jis sakė jam: Išeik, nešvarioji dvasia, iš žmogaus. Ir jis paklausė jo: Koks tavo vardas? Ir jis atsakė: Legionas mano vardas, nes mūsų daug. Ir labai ragino jį, kad nesiųstų jų už šalies ribų. Ir buvo ten didelė kiaulių kaimenė, ganoma prie kalno; ir visi demonai maldavo jį, sakydami: siųsk mus į kiaules, kad įeitume į jas. Ir Jėzus tuoj pat jiems leido. Ir išėjusios tos nešvarios dvasios įėjo į tas kiaules, ir kaimenė puolė nuo skardžio į jūrą; jų buvo apie du tūkstančius, ir jie skendo jūroje. Ir tie, kurie ganė kiaules, pabėgo ir pranešė mieste bei laukuose, ir žmonės išėjo pamatyti, kas atsitiko. Ir jie ateina pas Jėzų, ir stebi demonų apsėstąjį sėdintį, apsirengusį ir sveiko proto, tą, kuris turėjo legioną, ir jie išsigando. Ir tie, kurie matė, jiems papasakojo, kaip atsitiko tam demonų apsėstam žmogui ir apie kiaules. Ir jie pradėjo kviesti jį išeiti iš jų ribų. Ir jam įlipant į laivą, demonų apsėstas vyras maldavo jį, kad galėtų būti su juo. Ir neleido jam, bet sako jam: Eik į savo namus pas savuosius ir pranešk jiems, kiek daug tau Viešpats padarė ir kaip pasigailėjo tavęs. Ir jis nuėjo šalin ir pradėjo skelbti Dekapolyje, kiek daug jam padarė Jėzus, ir visi stebėjosi. Ir Jėzui vėl persikelus laivu į anapus, prie jo susirinko didelė minia, ir jis

buvo prie jūros. Ir ateina vienas iš sinagogos valdytojų, vardu Jairas, ir pamatęs jį krenta prie jo kojų ir maldavo jį labai, sakydamas, kad mano dukrelė labai blogai serga, kad atėjęs uždėtum jai rankas, kad būtų išgelbėta ir gyvens. Ir jis išėjo su juo, ir didelė minia sekė jį, ir jie spaudė jį. Ir kažkokia moteris, turėjusi kraujo tekėjimą dvylika metų ir daug iškentėjusi nuo daugelio gydytojų ir išleidusi visus savo turtus, ir nieko nepasiekusi, bet labiau tapusi blogesnė, išgirdusi apie Jėzų, atėjo minioje iš užpakalio ir palietė jo drabužį; nes ji sakė sau, kad jei paliestų net jo drabužius, bus išgelbėta. Ir tuojau pat išdžiūvo jos kraujo šaltinis, ir ji pajuto kūnu, kad išgydyta nuo ligos. Ir tuojau pat Jėzus, pajutęs savyje iš jo išėjusią jėgą, atsisukęs minioje sakė: Kas palietė mano drabužius? Ir jo mokiniai sakė jam: Matai minią, spaudžiančią tave, ir sakai: Kas mane palietė? Ir jis žvalgėsi, norėdamas pamatyti tą, kuri tai padarė. Moteris, bijodama ir drebėdama, žinodama, kas jai nutiko, atėjo ir puolė prieš jį, ir pasakė jam visą tiesą. Bet jis jai tarė: Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave, eik ramybėje ir būk sveika nuo savo negandos. Jam dar bekalbant, ateina nuo susirinkimo valdytojo sakydami, kad tavo dukra numirė – kam dar vargini mokytoją? Bet Jėzus, tuojau pat išgirdęs žodį, kuris buvo kalbamas, sako sinagogos viršininkui: Nebijok, tik tikėk. Ir jis neleido nė vienam sekti kartu su juo, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Joną, Jokūbo brolį. Ir jis ateina į sinagogos valdytojo namą, ir mato triukšmą, ir verkiančius ir raudančius daug, ir įėjęs sako jiems: kodėl jūs triukšmaujate ir verkiate? Vaikas nemirė, bet miega. Ir jie juokėsi iš jo. Ir išvaręs visus, jis pasiima vaiko tėvą ir motiną ir tuos, kurie buvo su juo, ir įeina ten, kur gulėjo vaikas, ir paėmęs

vaiko ranką, sako jai: talita kumi; kas išvertus reiškia: mergaite, tau sakau, kelkis. Ir mergaitė tuoj pat atsistojo ir vaikščiojo aplink; ji buvo dvylikos metų. Ir jie buvo labai nustebinti. Ir griežtai jiems įsakė, kad niekas apie tai nesužinotų, ir liepė jai duoti valgyti.

6

Ir jis išėjo iš ten ir atėjo į savo tėvynę, ir jo mokiniai sekė paskui jį. Ir atsiradus sabatui, jis pradėjo susirinkime mokyti, ir daugelis girdėdami buvo nustebinti, sakydami: iš kur jam tai? Ir kas ta išmintis, kuri jam duota, ir tokios galios per jo rankas darosi? Argi ne šitas yra amatininkas, sūnus Marijos, ir brolis Jokūbo ir Jozės ir Judo ir Simono? Ir argi ne jo seserys yra čia pas mus? Ir jie dėl jo piktinosi. Sakė jiems Jėzus, kad nėra pranašas be garbės, išskyrus savo tėvynėje ir tarp savo giminaičių, ir savo namuose. Ir jis negalėjo ten padaryti jokio stebuklo, išskyrus tai, kad keliems ligoniams uždėjęs rankas juos išgydė. Ir jis stebėjosi dėl jų netikėjimo. Ir jis keliavo po kaimus aplinkui mokydamas. Ir jis pasišaukė tuos dvylika, ir pradėjo juos siųsti po du, ir davė jiems valdžią nešvarių dvasių, ir įsakė jiems, kad nieko neimtų į kelią, jei ne tik lazdą, ne krepšį, ne duoną, ne vario į juostą, bet apsirišusius sandalus, ir ne apsivilkusius dviejų tunikų. Ir jis sakė jiems: kur tik įeisite į namą, ten pasilikite, kol išeisite iš ten; ir visi, kurie nepriims jūsų ir neišgirs jūsų, išeidami iš ten nupurtykite dulkes nuo savo kojų į liudijimą jiems; iš tiesų sakau jums, pakančiau bus

Sodomui ir Gomorai teismo dieną nei tam miestui. Ir išėję jie skelbė, kad atgailautų, ir daugelį demonų išvarė, ir tepė aliejumi daugelį ligonių ir gydė. Ir karalius Erodas išgirdo, nes jo vardas tapo žinomas, ir jis sakė, kad Jonas Krikštytojas buvo prikeltas iš mirusiųjų, ir dėl to jame veikia galios. Kiti sakė, kad jis yra Elijas, kiti gi sakė, kad jis yra pranašas kaip vienas iš pranašų. Išgirdęs tai, Herodas sakė: Tas, kuriam aš nukirsdau galvą, Jonas, – šitas yra jis, jis buvo prikeltas iš mirusiųjų. Pats Erodas, pasiuntęs, sugriebė Joną ir surišo jį kalėjime dėl Erodijados, Pilypo, jo brolio, žmonos, nes ją vedė. Nes Jonas sakė Herodui, kad tau neleistina turėti savo brolio žmoną. Bet Herodijada laikė pyktį prieš jį ir norėjo jį nužudyti, ir negalėjo; nes Erodas bijojo Jono, žinodamas jį esant teisingu ir šventu vyru, ir saugojo jį, ir klausydamas jo daug ką darė ir mielai jo klausė. Ir atėjus palankiai dienai, kai Erodas savo gimtadieniui surengė vakarienę savo didžiūnams ir tribūnams ir pirmūnams Galilėjos, ir įėjus Erodijados dukteriai ir pašokus ir patikus Erodui ir kartu su juo gulintiems prie stalo, karalius pasakė merginai: prašyk manęs ko nori, ir duosiu tau. Ir jis jai prisiekė, kad ką tik mane paprašysi, duosiu tau, net iki pusės mano karalystės. Išėjusi ji pasakė savo motinai: Ko aš prašysiu? Ji pasakė: Jono Krikštytojo galvą. Ir įėjusi tuojau su skubėjimu pas karalių, ji paprašė sakydama: Noriu, kad man duotum tuojau ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą. Ir karalius, tapęs labai nuliūdęs, dėl priesaikų ir svečių nenorėjo jos atmesti. Ir karalius tuojau pat išsiuntęs budelį įsakė atnešti jo galvą. Jis, nuėjęs, nukirsdino jam galvą kalėjime ir atnešė jo galvą ant lėkštės, ir davė ją mergaitei, o mergaitė davė ją savo motinai. Ir išgirdę, jo

mokiniai atėjo ir pakėlė jo kūną, ir padėjo jį į kapavietę. Ir apaštalai susirinko pas Jėzų ir pranešė jam visa, ką jie padarė ir ką jie mokė. Ir jis pasakė jiems: Ateikite jūs patys į dykumą vietą, ir truputį pailsėkite, nes buvo daug ateinančių ir išeinančių, ir jie neturėjo laiko net pavalgyti. Ir jie išplaukė laivu į dykumą vietą patys. Ir matė juos išeinančius, ir atpažino juos daugelis, ir pėsčiomis iš visų miestų subėgo ten, ir aplenkė juos, ir susirinko pas jį. Ir išėjęs laukan, Jėzus pamatė didelę minią ir pasigailėjo jų, nes jie buvo kaip avys, neturinčios piemens, ir pradėjo juos daug ko mokyti. Ir jau daug laiko praėjus, priėję prie jo jo mokiniai sako, kad dykra yra ta vieta ir jau valanda vėlyva; paleisk juos, kad nuėję į aplinkui esančius laukus ir kaimus nusipirktų sau duonos, nes neturi ką valgyti. Bet atsakęs jis pasakė jiems: Jūs duokite jiems valgyti. Ir jie jam sako: Ar nuėję nusipirkime duonos už du šimtus denarų ir duokime jiems valgyti? Bet jis sako jiems: kiek kepalų turite? Eikite ir pamatykite. Ir sužinoję jie sako: penkes ir dvi žuvis. Ir jis įsakė jiems paguldyti visus grupėmis grupėmis ant žalios žolės. Ir jie atsigulė grupėmis po šimtą ir po penkiasdešimt. Ir paėmęs tuos penkis kepalus ir tuos du žuvis, pažvelgęs į dangų, palaimino ir laužė kepalus, ir davė mokiniams, kad jie padėtų žmonėms, ir tuos du žuvis padalijo visiems. Ir visi valgė ir buvo pasotinti, ir surinko dvylika pilnų krepšių nuotrupų ir žuvų. Ir tų kepalų valgė penki tūkstančiai vyrų. Ir tuoj jis privertė savo mokinius įlipti į laivą ir plaukti į anapus link Betsaidos, kol jis pats paleistų minią; ir atsisveikinus su jais jis nuėjo į kalną melstis. Ir atėjus vakarui, laivas buvo jūros viduryje, o jis pats vienas ant žemės. Ir pamatęs juos kankinamus irkluojant, nes vėjas buvo

jiems priešingas, ir apie ketvirtą nakties sargybą jis ateina pas juos, vaikščiodamas ant jūros, ir norėjo juos praeiti. Bet jie, pamatę jį vaikščiojantį ant jūros, pamanė, kad tai šmėkla, ir suriko; visi mat jį matė ir buvo sutrikę. Ir tuoj jis kalbėjo su jais ir sako jiems: Drąsos, aš esu, nebijokite. Ir jis įlipo į laivą pas juos, ir vėjas nurimo, ir jie labai nepaprastai stebėjosi savyje ir žavėjosi. Nes jie nesuprato dėl duonos, bet jų širdis buvo sukietėjusi. Ir perėję per jūrą, jie atvyko į Genezareto žemę ir prisitvirtino prie kranto. Ir jiems išėjus iš laivo, tuoj pat atpažinę jį apibėgo visą tą aplinkinę sritį ir pradėjo ant guolių nešioti tuos, kurie blogai jautėsi, ten, kur girdėjo, kad jis yra; ir kur tik jis įeidavo į kaimus ar miestus ar laukus, turgavietėse paguldydavo sergančiuosius ir maldavo jį, kad nors jo drabužio krašto prisiliestų; ir kiek tik prisiliesdavo jo, buvo išgydomi.

7

Ir susirinko pas jį fariziejai ir kai kurie raštininkai, atėję iš Jeruzalės; ir pamatę kai kuriuos jo mokinius valgančius duoną bendromis rankomis, tai yra neplautomis, kaltino; nes fariziejai ir visi žydai, jei kruopščiai nenusiplauna rankų, nevalgo, laikydamiesi senolių tradicijos; ir grįžę iš turgaus, jei neapsiprausia, nevalgo; ir yra daug kitų dalykų, kuriuos jie perėmė laikytis – taurių,ąsočių, varinių indų ir gultų apiplovimus; tada fariziejai ir raštininkai klausia jį: kodėl tavo mokiniai nevaikšto pagal senolių tradiciją, bet valgo duoną neplautomis rankomis? Ir atsakydamas jis pasakė jiems, kad

gerai pranašavo Izaijas apie jus veidmainius, kaip parašyta: šitie žmonės lūpomis mane gerbia, bet jų širdis toli yra nuo manęs; veltui ir jie garbina mane, mokydami žmonių įsakymus kaip mokymus. Palikę Dievo įsakymą, jūs laikotės žmonių tradicijos: ąsočių ir taurių plovimus ir daug kitų panašių dalykų darote. Ir jis jiems sakė: Gerai jūs atmetate Dievo įsakymą, kad laikytumėtės savo tradicijos. Mozė juk sakė: gerbk savo tėvą ir savo motiną; ir tas, kuris kalba blogai apie tėvą ar motiną, mirtimi tegu miršta; bet jūs sakote: jei žmogus pasakytų tėvui ar motinai, korban, tai yra dovana, kuo iš manęs galėtum būti padėtas, ir nebeleisdžiate jam nieko daryti savo tėvui ar savo motinai, panaikindami Dievo žodį savo tradicija, kurią perdavėte; ir daug panašių tokių dalykų darote. Ir, pasišaukęs visą minią, jis sakė jiems: Klausykite manęs visi ir supraskite. Nieko nėra iš išorės žmogaus, kas įeina į jį ir gali jį suteršti, bet tai, kas išeina, yra tai, kas teršia žmogų. Ir kai jis įėjo į namą nuo minios, jo mokiniai klausinėjo jį apie parabolę. Ir jis sako jiems: Ar taip ir jūs nesuprantantys esate? Ar dar nesuprantate, kad viskas iš išorės įeinantis į žmogų negali jo suteršti? kad neįeina į jo širdį, bet į pilvą, ir išeina į išmatų vietą, valydamas visą maistą. Jis sakė, kad tai, kas išeina iš žmogaus, suteršia žmogų. Iš vidaus, nes iš žmonių širdies išeina blogos mintys: svetimavimai, paleistuvavimai, žmogžudystės, vagystės, godumas, nedorybės, apgaulė, palaidumas, pikta akis, piktžodžiavimas, išdidumas, kvailystė; visi šie blogi dalykai išeina iš vidaus ir suteršia žmogų. Ir iš ten pakėlęs, jis išėjo į Tyro ir Sidono pakraščius. Ir įėjęs į namą, jis nenorėjo, kad kas nors žinotų, ir negalėjo likti nepastebėtas. Nes moteris, išgirdusi

apie jį, kurios maža dukra turėjo nešvarią dvasią, atėjusi puolė prie jo kojų; o ta moteris buvo graikė, sirofinikiečė kilme; ir prašė jį, kad išvarytų demoną iš jos dukros. Bet Jėzus jai tarė: Leisk pirmiausia vaikams būti pasotintiems, nes nėra gerai imti vaikų duoną ir mesti mažiems šunims. Bet ji atsakė ir sako jam: taip, Viešpatie; ir šuniukai po stalu valgo vaikų trupinius. Ir jis jai tarė: Dėl šio žodžio eik, demonas išėjo iš tavo dukters. Ir išėjusi į jos namus ji rado vaiką paguldytą ant lovos ir demoną išėjusį. Ir vėl, išėjęs iš Tyro ir Sidono sienų, jis atėjo prie Galilėjos jūros per Dekapolio sienų vidurį. Ir jie atneša jam kurčią, kalbos sutrikdytą žmogų ir maldauja jį, kad jis uždėtų jam ranką. Ir paėmęs jį nuo minios atskirai, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, ir spjovęs palietė jo liežuvį, ir pažvelgęs į dangų sudejavo ir sako jam: effatha, kas yra atsiverk. Ir tuojau pat buvo atidarytos jo ausys, ir buvo atrištas jo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo teisingai. Ir įsakė jiems, kad niekam nesakytų, bet kiek jis jiems įsakinėjo, tuo labiau jie skelbė. Ir jie buvo nepaprastai nustebę, sakydami: Visa jis gerai padarė – ir kurčiuosius daro girdint, ir nebylėlius kalbant.

8

Tomose dienose, vėl esant didelei miniai ir jiems neturint ką valgyti, pasišaukęs Jėzus savo mokinius sako jiems: aš jaučiu užuojautą miniai, nes jau trys dienos jie laukia su manimi ir neturi ką valgyti; ir jei paleisiu juos badaujančius į jų namus, jie nusilps kelyje; nes kai kurie jų atėjo iš toli. Ir jo mokiniai jam

atsakė: Iš kur kas galės čia pasotinti šituos duona dykumoje? Ir jis klausė jų: Kiek turite kepalų? O jie pasakė: Septyni. Ir jis įsakė miniai atsigulti ant žemės, ir paėmęs septynis kepalus, padėkojęs, jis laužė ir davė savo mokiniams, kad jie padėtų prieš minią, ir jie padėjo prieš minią. Ir jie turėjo keletą žuvyčių, ir jas palaiminęs pasakė padėti ir jas. Jie valgė ir buvo pasisotinę, ir pakėlė septynis krepšius likusių trupinių. Buvo jų apie keturis tūkstančius, ir jis juos paleido. Ir tuojau įlipęs į laivą su savo mokiniais, jis atėjo į Dalmanutos apylinkes. Ir išėjo fariziejai, ir pradėjo su juo ginčytis, ieškodami iš jo ženklo iš dangaus, bandydami jį. Ir giliai atsidusęs savo dvasia, jis sako: Kodėl ši karta ieško ženklo? Tikrai sakau jums, jei šitai kartai bus duotas ženklas. Ir palikęs juos, jis vėl įlipo į laivą ir išplaukė. Ir jie pamiršo paimti duonos kepalų, ir išskyrus vieną duonos kepalą neturėjo su savimi laive. Ir jis įsakinėjo jiems: Žiūrėkite, saugokitės fariziejų raugo ir Erodo raugo. Ir jie samprotavo tarpusavyje, sakydami, kad kepalų neturime. Ir sužinojęs, Jėzus sako jiems: Kodėl jūs samprotaujate, kad duonos neturite? Ar dar nesuprantate ir nesuvokiate? Ar jūsų širdis vis dar užkietėjusi? Turėdami akis, jūs nematote, ir turėdami ausis, negirdite? Ir jūs neprisimenate? Kai aš laužiau penkias kepalienes penkiems tūkstančiams, kiek pintinių, pilnų trupinių, jūs paėmėte? Jie sako jam: Dvylika. O kada tuos septynis į tuos keturis tūkstančius, kiek krepšių pilnumų skeveldrų paėmėte? O jie pasakė: Septyni. Ir jis jiems sakė: Ar dar nesuprantate? Ir jis ateina į Betsaidą. Ir jie atneša jam aklą ir prašo jį, kad jis prie jo prisiliestų. Ir paėmęs aklojo ranką, išvedė jį lauk iš kaimo, ir spjovęs į jo akis, uždėjęs ant jo rankas, klausė jį, ar ką nors mato.

Ir pakėlęs akis, jis sakė: Matau žmones kaip medžius, vaikščiojančius. Tada vėl uždėjo rankas ant jo akių ir liepė jam pažvelgti aukštyn, ir jis buvo atstatytas, ir matė aiškiai visus. Ir jis išsiuntė jį į jo namus sakydamas: Nei į kaimą neįeik, nei nesakyk niekam kaime. Ir išėjo Jėzus ir jo mokiniai į Pilypo Cezarėjos kaimus, ir kelyje jis klausė savo mokinius, sakydamas jiems: Kuo mane žmonės sako esant? Jie atsakė: Joną Krikštytoją, kiti – Eliją, o dar kiti – vieną iš pranašų. Ir jis sako jiems: o jūs kuo mane sakote esant? Atsakydamas Petras sako jam: tu esi Kristus. Ir jis juos sudraudė, kad niekam nesakytų apie jį. Ir pradėjo mokyti juos, kad būtina Žmogaus Sūnui daug kentėti ir būti atmestam senolių, vyriausiųjų kunigų ir raštininkų, ir būti nužudytam, ir po trijų dienų prisikelti; ir drąsiai tą žodį kalbėjo. Ir paėmęs jį, Petras pradėjo jį barti. Bet jis apsisukęs ir pamatęs savo mokinius subarė Petrą sakydamas: Eik už manęs, šėtone, nes tu galvoji ne apie Dievo dalykus, bet apie žmonių dalykus. Ir pasišaukęs minią kartu su savo mokiniais, jis tarė jiems: Kas nori sekti paskui mane, teišsižada savęs ir tepaima savo kryžių, ir teseka manimi. Kas norėtų savo sielą išgelbėti, tas pražudys ją, bet kas pražudytų savo sielą dėl manęs ir gerosios žinios, tas išgelbės ją. Ką gi naudos žmogui, jei jis laimės visą pasaulį, o praras savo sielą? Arba ką duos žmogus mainais už savo sielą? Kas tik gėdysis manęs ir mano žodžių šioje svetimaujančioje ir nusidėjėliškoje kartoje, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai ateis savo Tėvo šlovėje su šventaisiais pasiuntiniais.

9

Ir jis jiems sakė: Iš tiesų sakau jums, kad yra kai kurie iš čia stovinčių, kurie tikrai neragaus mirties, kol pamatys Dievo karalystę atėjusią su galia. Ir po šešių dienų Jėzus paima Petrą ir Jokūbą ir Joną ir užveda juos į aukštą kalną atskirai vienus, ir jis buvo pakeistas prieš juos, ir jo drabužiai tapo blizgantys, labai balti kaip sniegas, kokių skalbėjas žemėje negali taip išbalinti. Ir jiems pasirodė Elijas su Moze, ir jie kalbėjosi su Jėzumi. Ir atsakydamas Petras sako Jėzui: Rabi, gera yra mums čia būti, ir padarykime tris palapines: tau vieną, ir Mozei vieną, ir Elijui vieną. Nes jis nežinojo, ką kalbėti, nes jie buvo išsigandę. Ir atsirado debesis, juos dengianti, ir pasigirdo balsas iš debesies: Šitas yra mano mylimas Sūnus, jo klausykite. Ir staiga apsidairę jie nieko nebematė, bet tik Jėzų su savimi. Jiems besileidžiant nuo kalno, jis griežtai įsakė, kad jie niekam nepasakotų, ką matė, išskyrus tada, kai žmogaus sūnus iš mirusiųjų prisikels. Ir jie pasilaikė žodį sau, tarpusavyje diskutuodami, kas yra tai – prisikelti iš mirusiųjų. Ir jie klausinėjo jį sakydami, kad raštininkai sako, jog Elijas turi ateiti pirmas. Bet jis atsakydamas pasakė jiems: Elijas iš tiesų atėjęs pirmas atkuria visa, ir kaip yra parašyta apie Žmogaus Sūnų, kad daug kentėtų ir būtų atmestas? Bet sakau jums, kad ir Elijas atėjo, ir jie padarė jam visa, ką norėjo, kaip yra parašyta apie jį. Ir atėjęs pas mokinius, jis pamatė didelę minią apie juos ir raštininkus, ginčijančius su jais. Ir tuojau pat visa minia, pamačiusi jį, nustebo ir, pribėgusi, sveikino jį. Ir paklausė raštininkus: Ką jūs diskutuojate tarp savęs? Ir vienas iš minios atsakė ir tarė: Mokytojau, aš atvedžiau savo sūnų pas tave, kuris turi nebylę dvasią. Ir kur tik jį užkluptų, meta jį žemėn, ir jis putoja, ir griežia dantimis, ir

džiūsta. Ir pasakiau tavo mokiniams, kad jį išvarytų, bet jie negalėjo. Bet atsakydamas jam jis sako: O netikinčioji karta, iki kada aš būsiu pas jus? Iki kada aš jus pakęsiu? Atneškit jį pas mane. Ir jie atvedė jį pas jį. Ir tuoj pat jį pamatęs, dvasia sukrėtė jį, ir jis, kritęs ant žemės, ritosi putodamas. Ir jis paklausė jo tėvą: Kiek laiko praėjo nuo to laiko, kai tai jam atsitiko? Ir jis pasakė: Nuo vaikystės. Ir dažnai jį metė į ugnį ir į vandenį, kad jį sunaikintų, bet jei ką nors gali, padėk mums, pasigailėjęs mūsų. Bet Jėzus tarė jam: Tas jei tu gali tikėti – visa įmanoma tam, kuris tiki. Ir tuoj pat sušukęs vaiko tėvas su ašaromis sakė: Tikiu, Viešpatie! Padėk mano netikėjimui. Pamatęs, kad minia bėga kartu, Jėzus subarė netyrąją dvasią, sakydamas jai: Tu nebyli ir kurčia dvasia, aš tau įsakau – išeik iš jo ir daugiau nebeįeik į jį. Ir sušukęs ir daug sukrėtęs jį išėjo, ir jis tapo tarsi miręs, taip kad daugelis sakė, kad jis numirė. Bet Jėzus, paėmęs jį už rankos, pakėlė jį, ir jis pakilo. Ir kai jis įėjo į namą, jo mokiniai klausė jį atskirai, kodėl mes negalėjome jo išvaryti. Ir jis pasakė jiems: Ši veislė negali būti išvyta niekuo, jei ne malda ir pasninku. Ir iš ten išėję jie ėjo per Galilėją, ir jis nenorėjo, kad kas nors žinotų, nes jis mokė savo mokinius ir sakė jiems, kad žmogaus sūnus yra išduodamas į žmonių rankas, ir jie nužudys jį, ir nužudytas trečią dieną jis prisikels. Bet jie nežinojo žodžio ir bijojo jo paklausti. Ir atėjo į Kafarnaumą, ir, būdamas namuose, klausė juos: Ką kelyje tarp savęs svarstėte? Bet jie tylėjo, nes kelyje buvo aptarę tarpusavyje, kas didesnis. Ir atsisėdęs jis pašaukė tuos dvylika ir sako jiems: Jei kas nori būti pirmas, bus visų paskutinis ir visų tarnas. Ir paėmęs vaiką, jis pastatė jį jų viduryje ir, apkabinęs jį, pasakė jiems: kas priima vieną iš tokių

vaikų mano vardu, priima mane; ir kas priima mane, priima ne mane, bet tą, kuris siuntė mane. Atsakė jam Jonas sakydamas: Mokytojau, matėme kažką tavo vardu išvarančią demonus, kuris neseka mums, ir uždraudėme jam, nes jis neseka mums. Bet Jėzus sakė: Netrukdykite jo, nes nėra nė vieno, kuris darytų stebuklą mano vardu ir galėtų greitai kalbėti blogai apie mane. Kas nėra prieš jus, tas yra už jus. Kas gi pagirdytų jus puodeliu vandens mano vardu, kadangi Kristaus esate, iš tiesų sakau jums, tikrai nepraras savo atlyginimo. Ir kas privertų suklupti vieną iš šių mažųjų, tikinčiųjų į mane, tam būtų geriau, jei girninis akmuo būtų pakabintas ant jo kaklo ir jis būtų įmestas į jūrą. Ir jei tave priverčia suklupti tavo ranka, nukirsk ją; gera tau yra suluošintam į gyvenimą įeiti, negu turint dvi rankas nueiti į geheną, į ugnį neužgesinamą, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesinama. Ir jei tavo pėda suklupdo tave, nukirsk ją; gera tau yra įeiti į gyvenimą raišam, negu turint dvi pėdas būti įmestam į geheną, į negesinančią ugnį, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negesinama. Ir jei tavo akis tave suklupdo, išmesk ją; geriau tau yra vienaakiui įeiti į Dievo karalystę, negu turint dvi akis nueiti į ugnies geheną, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesinama. Kiekvienas bus sūdytas ugnimi, ir kiekviena auka bus sūdyta druska. Gera druska; bet jei druska be druskos tampa, su kuo jūs ją prieskonsite? Turėkite savyje druskos ir būkite ramybėje vienas su kitu.

10

Ir iš ten pakėlęs, jis ateina į Judėjos ribas per anapus Jordano, ir vėl minios susieina pas jį, ir kaip buvo įpratęs, vėl mokė juos. Ir priėję fariziejai klausinėjo jį, ar leidžiama vyrui paleisti žmoną, bandydami jį. Bet jis atsakė jiems: Ką jums įsakė Mozė? Bet jie pasakė: Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir išsiskirti. Ir atsakydamas Jėzus pasakė jiems: dėl jūsų širdies kietumo jis parašė jums šį įsakymą; bet nuo kūrimo pradžios Dievas padarė juos vyrą ir moterį; dėl šito žmogus paliks savo tėvą ir motiną ir bus prijungtas prie savo žmonos, ir tie du bus vienu kūnu. Taigi jie nebėra du, bet viena kūnas; todėl ką Dievas sujungė, žmogus tegu neskiria. Ir namuose vėl mokiniai apie tai klausė jo, ir jis sako jiems: kas paleistų savo žmoną ir vestų kitą, svetimauja prieš ją; ir jei moteris, paleidusi vyrą, ištekėtų už kito, svetimauja. Ir jie nešė jam vaikus, kad jis jų palietų; bet mokiniai barė tuos, kurie juos nešė. Pamatęs tai, Jėzus pasipiktino ir pasakė jiems: leiskite vaikams ateiti pas mane ir netrukdykite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė. Iš tiesų sakau jums, kas nepriims Dievo karalystės kaip vaikas, tikrai neįeis į ją. Ir apkabinęs juos, jis laimino, dėdamas rankas ant jų. Ir jam išeinant į kelią, pribėgęs vienas ir atsiklaupęs prieš jį klausė jo: Gerasis mokytojau, ką man daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą? Ir Jėzus pasakė jam: kodėl mane vadini geru? Niekas nėra geras, išskyrus Dievą. Tas įsakymus žinai: nesvetimauk, nežudyk, nevok, nemelagingai liudyk, neapgaudinėk, gerbk savo tėvą ir motiną. Bet jis atsakydamas pasakė jam: Mokytojau, viso to aš laikiausi nuo savo jaunystės. Bet Jėzus, pažvelgęs į jį, pamilo jį ir pasakė jam: Vieno tau trūksta. Jei nori būti tobulas, eik, parduok visa, ką turi, ir duok vargdieniams, ir turėsi lobį

danguje, ir ateik, sek mane, pakėlęs savo kryžių. Bet jis, tapęs niūrus dėl to žodžio, nuėjo liūdėdamas, nes turėjo daug turtų. Ir apsidairės Jėzus sako savo mokiniams: kaip sunkiai turintys pinigus įeis į Dievo karalystę, bet mokiniai buvo nustebinti jo žodžiais. Ir Jėzus vėl atsakydamas sako jiems: Vaikai, kaip sunku tiems, kurie pasitiki pinigais, įeiti į Dievo karalystę; lengviau yra kupranugarui įeiti per adatos skylę nei turtingajam įeiti į Dievo karalystę. Bet jie buvo nepaprastai nustebę ir kalbėjo tarp savęs: Tai kas gali būti išgelbėtas? Pažvelgęs į juos, Jėzus sako: Pas žmones neįmanoma, bet ne pas Dievą, nes visa yra įmanoma pas Dievą. Petras pradėjo jam sakyti: Štai mes palikome viską ir sekėme paskui tave. Atsakydamas Jėzus pasakė: iš tiesų sakau jums, nėra nė vieno, kuris paliko namą ar brolius ar seseris ar tėvą ar motiną ar žmoną ar vaikus ar laukus dėl manęs ir dėl gerosios naujienos, kad negautų šimteriopai dabar šiuo laiku namų ir brolių ir seserų ir tėvo ir motinos ir vaikų ir laukų su persekiojimais, ir ateinančiame amžiuje gyvenimo amžino. Daugelis pirmųjų bus paskutiniai, ir paskutiniai bus pirmieji. Jie buvo kelyje, einantys aukštyn į Jeruzalę, ir Jėzus vedė juos pirmyn, ir jie stebėjosi, ir sekantys bijojo. Ir paėmęs vėl tuos dvylika, jis pradėjo jiems sakyti tai, kas turėjo jam atsitikti, kad štai keliame į Jeruzalę, ir žmogaus sūnus bus atiduotas vyresniesiems kunigams ir raštininkams, ir jie pasmerkš jį mirtimi ir atiduos jį pagonims, ir jie išjuoks jį ir nuplakš jį ir apspjaudys jį ir užmuš jį, ir trečią dieną jis prisikels. Ir jie artinasi prie jo Jokūbas ir Jonas, Zebediejaus sūnūs, sakydami: Mokytojau, mes norime, kad ką tik paprašysime, tu padarytum mums. Bet jis pasakė jiems: Ką norite, kad aš jums padarytų? Bet

jie tarė jam: Duok mums, kad vienas iš tavo dešinės ir vienas iš tavo kairės galėtume sėdėti tavo šlovėje. O Jėzus pasakė jiems: jūs nežinote, ko prašote. Ar galite išgerti taurę, kurią aš geriu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas? O jie pasakė jam: Mes galime. Ir Jėzus pasakė jiems: taurę, kurią aš geriu, jūs gersite, ir krikštą, kuriuo aš esu krikštijamas, jūs būsite pakrikštyti; bet sėdėti dešinėje mano ir kairėje nėra mano duoti, bet tiems, kuriems tai paruošta. Ir išgirdę tai, tie dešimt pradėjo piktintis dėl Jokūbo ir Jono. Ir Jėzus, pasišaukęs juos, sako jiems: jūs žinote, kad tie, kurie atrodo valdantys tautas, viešpatauja joms, ir jų didieji naudoja valdžią prieš juos; bet ne taip bus tarp jūsų, bet kas nori tapti didelis tarp jūsų, bus jūsų tarnas, ir kas nori tarp jūsų tapti pirmas, bus visų vergas; ir nes Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad jam būtų tarnaujama, bet tarnauti ir duoti savo sielą kaip išpirką už daugelį. Ir jie ateina į Jerichą. Ir jam išeinant iš Jericho su jo mokiniais ir didele minia, Timiejaus sūnus Bartimiejus, aklas, sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Ir išgirdęs, kad tai yra Jėzus Nazariečiukas, pradėjo šaukti ir sakyti: Sūnau Dovydo, Jėzau, pasigailėk manęs. Ir daugelis jį barė, kad jis nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: Dovydo sūnau, pasigailėk manęs! Ir atsistojęs Jėzus tarė: Pašaukite jį. Ir jie šaukia aklą, sakydami jam: Drąsos turėk, kelkis, jis šaukia tave. Bet jis, numetęs savo apdarą ir atsikėlęs, atėjo pas Jėzų. Ir atsakydamas Jėzus jam sako: Ką tu nori, kad aš tau padarysiu? Aklasis pasakė jam: Raboni, kad galėčiau vėl matyti. Ir Jėzus tarė jam: eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Ir tuoj jis pažvelgė aukštyn ir sekė paskui Jėzų kelyje.

11

Ir kai jie artinasi į Jeruzalę į Betfagę ir Betaniją prie Alyvų kalno, jis siunčia du savo mokinius ir sako jiems: eikite į kaimą priešais jus, ir tuoj pat įeidami į jį rasite pririštą asilaitį, ant kurio nė vienas žmogus nėra sėdėjęs; atrišę jį atveikite. Ir jei kas nors jums pasakys: Ką jūs čia darote? Pasakykite, kad Viešpačiui jo reikia, ir jis iš karto jį atsiųs atgal čia. Jie nuėjo ir rado kumeliuką, surištą prie durų lauke ant gatvės, ir jį atrišo. Ir kai kurie iš ten stovėjusiųjų sakė jiems: Ką darote, atrišdami kumeliuką? Tie gi pasakė jiems, kaip įsakė Jėzus, ir jie paleido juos. Ir jie atvedė kumeliuką pas Jėzų, užmetė ant jo savo drabužius, ir jis atsisėdo ant jo. Daugelis išklojo savo drabužius ant kelio, o kiti kirto lapuotas šakas nuo medžių ir klojo jas ant kelio. Ir tie, kurie ėjo priekyje, ir tie, kurie sekė, šaukė sakydami: Osana, palaimintas ateinantis Viešpaties vardu. Palaiminta ateinanti mūsų tėvo Dovydo karalystė Viešpaties vardu, osana aukštybėse. Ir Jėzus įėjo į Jeruzalę ir į šventyklą, ir apžiūrėjęs viską, jau vakarui atėjus, išėjo į Betaniją su dvylika. Ir kitą dieną jiems išėjus iš Betanijos, jis išalko; ir pamatęs figmedį iš toli, turintį lapus, jis atėjo, ar ką nors ras jame; ir atėjęs prie jo nieko nerado, tik lapus; nes nebuvo figų laikas. Ir atsakęs jis pasakė jai: daugiau iš tavęs per amžius niekas vaisių nevalgytų. Ir jo mokiniai girdėjo. Ir jie vėl ateina į Jeruzalę, ir įėjęs Jėzus į šventyklą pradėjo išvaryti parduodančius ir perkančius šventykloje, ir apvertė pinigų keitėjų stalus ir balandžius parduodančių sėdynes, ir neleido, kad kas nors neštų indą per

šventyklą, ir mokė sakydamas jiems: argi neparašyta, kad mano namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms? Bet jūs padarėte jį plėšikų ola. Ir išgirdo raštininkai, fariziejai ir vyriausiųjų kunigai, ir ieškojo, kaip jį sunaikinti, nes jie bijojo jo, kadangi visa minia stebėjosi jo mokymu. Ir kai pasidarė vėlu, jis išėjo iš miesto. Ir eidami pro rytą jie pamatė figmedį sudžiūvusį nuo šaknų. Ir prisiminęs, Petras sako jam: Rabi, žiūrėk, figmedis, kurį prakeikei, išdžiūvo. Ir atsakęs, Jėzus sako jiems: Turėkite tikėjimą Dievu. Iš tikrųjų sakau jums, kad kas tik pasakytų šitam kalnui: Būk pakeltas ir būk įmestas į jūrą, ir neabejotų savo širdyje, bet tikėtų, kad tai, ką sako, darosi, bus jam tai, ką tik pasakytų. Dėl to sakau jums: visko, ko tik prašote melsdamiesi, tikėkite, kad gaunate, ir tai jums bus duota. Ir kada stovite melsdamiesi, atleiskite, jei ką nors turite prieš ką nors, kad ir jūsų Tėvas, kuris yra danguje, atleistų jums jūsų nusižengimus. Bet jei jūs neatleidžiate, tai ir jūsų tėvas neatleis jūsų nusikaltimų. Ir jie vėl ateina į Jeruzalę, ir jam vaikštant šventykloje, pas jį ateina vyriausiieji kunigai ir raštininkai ir vyresnieji, ir sako jam: Kokia valdžia tu darai tai? Arba kas tau davė šią valdžią, kad tu darytum šiuos dalykus? Bet Jėzus atsakydamas pasakė jiems: Paklausiu jus ir aš vieno žodžio, ir atsakykite man, ir pasakysiu jums, kokiu įgaliojimu šiuos dalykus darau. Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man. Ir jie svarstė tarpusavyje sakydami: jei pasakysime, kad iš dangaus, jis pasakys: kodėl gi jam nepatikėjote? Bet ar sakykime, iš žmonių? Jie bijojo žmonių, nes visi laikė Joną pranašu. Ir atsakę jie sako Jėzui: mes nežinome. Ir Jėzus, atsakydamas, sako jiems: nei aš jums sakau, kokia valdžia

šituos dalykus darau.

12

Ir jis pradėjo jiems kalbėti palyginimais: Žmogus pasodino vynuogyną ir apstatė tvorą, iškasė vyno spaudyklę ir pastatė bokštą, išnuomojo jį ūkininkams ir išvyko. Ir jis išsiuntė pas ūkininkus tinkamu laiku vergą, kad šis gautų iš ūkininkų vynuogyno vaisių. Ir paėmę jį, jie sumušė ir išsiuntė tuščiomis. Ir vėl jis pasiuntė pas juos kitą vergą, ir tą, apmėtę akmenimis, sužeidė į galvą ir išsiuntė paniekintą. Ir vėl siuntė kitą, ir tą jie užmušė, ir daugelį kitų – vienus mušdami, kitus užmušdami. Dar todėl turėdamas vieną mylimą sūnų, jis siuntė ir jį paskutinį pas juos, sakydamas, kad jie pagerbsią mano sūnų. Tie ūkininkai, pamatę jį ateinantį, tarpusavyje kalbėjo: Šitas yra paveldėtojas. Ateikite, nužudykime jį, ir paveldas bus mūsų. Ir paėmę, jie nužudė jį ir išmetė lauk iš vynuogyno. Tai ką padarys vynuogyno viešpats? Jis ateis ir sunaikins tuos ūkininkus, ir duos vynuogyną kitiems. Ar net šito rašto jūs neskaitėte: akmuo, kurį atmetė statybininkai, šis tapo kertiniu akmeniu; nuo Viešpaties tai įvyko, ir yra nuostabu mūsų akyse? Ir jie ieškojo jį suimti, ir jie bijojo minios; jie žinojo, kad jis pasakė parabolę apie juos. Ir palikę jį, jie nuėjo. Ir jie siunčia pas jį kai kuriuos iš fariziejų ir herodijonų, kad jį pagautų žodžiu. Ir atėję jie sako jam: mokytojau, mes žinome, kad tu esi teisingas ir tau nerūpi niekas; nes tu nežiūri į žmonių veidą, bet mokai Dievo kelią tiesoje. Taigi jie mums pasakė: ar leista duoti mokestį Cezariui,

ar ne? Duokime ar neduokime? Bet jis, žinodamas jų veidmainiavimą, pasakė jiems: Ką jūs mane gundote? Atneškit man denarą, kad galėčiau pamatyti. O jie atnešė. Ir jis sako jiems: kieno šis atvaizdas ir užrašas? O jie pasakė: Cezario. Ir atsakydamas Jėzus jiems tarė: Atiduokite tai, kas Ciesoriaus, Ciesoriui ir tai, kas Dievo, Dievui. Ir jie stebėjosi juo. Ir ateina sadukėjai pas jį, kurie sako, kad prisikėlimo nėra, ir jie klausinėjo jį sakydami: mokytojau, Mozė mums parašė, kad jei kieno nors brolis mirs ir paliks žmoną, ir vaikų nepaliks, tai jo brolis turi imti jo žmoną ir prikelti sėklą savo broliui. Taigi buvo septyni broliai. Ir pirmasis vedė žmoną, ir mirdamas nepaliko palikuonių. Ir antrasis paėmė ją, ir mirė, ir nei jis nepaliko sėklos. Ir trečias taip pat. Ir paėmė ją tie septyni, ir nepaliko sėklos. Paskutinė iš visų mirė ir ta moteris. Taigi prisikėlime, kai jie prisikels, kieno iš jų ji bus žmona? Nes visi septyni ją turėjo žmoną. Ir atsakydamas Jėzus jiems sakė: Argi ne dėl to klystate, nežinodami Raštų nei Dievo galios? Kai jie prisikels iš numirusių, nei ves, nei tekės, bet bus kaip pasiuntiniai danguje. Apie mirusiuosius, kad jie yra prikėlami, argi neskaitėte Mozės knygoje, prie krūmo, kaip Dievas jam sakė tardamas: aš esu Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas? Dievas yra ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas, todėl jūs labai klystate. Ir priėjęs vienas iš Rašto aiškintojų, išgirdęs juos ginčijančius, pamatęs, kad gerai jiems atsakė, paklausė jį: Koks yra pirmasis iš visų įsakymų? Ir Jėzus atsakė jam, kad pirmasis iš visų įsakymas: klausyk, Izraeli, Viešpats, mūsų Dievas, Viešpats vienas yra; ir mylėsi Viešpatį, savo Dievą, iš visos savo širdies ir iš visos savo sielos ir iš viso savo proto ir iš visos savo jėgos. Tai

yra pirmas įsakymas. Ir antra panaši į ją, ši: mylėsi savo artimą kaip save patį. Didesnio už šiuos kito įsakymo nėra. Ir raštininkas pasakė jam: Gerai, mokytojau, pagal tiesą pasakei, kad vienas yra ir nėra kito, išskyrus jį; ir mylėti jį iš visos širdies ir iš viso supratimo ir iš visos sielos ir iš visos jėgos, ir mylėti artimą kaip save yra daugiau negu visos deginamosios aukos ir aukos. Ir Jėzus, matydamas, kad protingai atsakė, tarė jam: Nesi toli nuo Dievo karalystės. Ir niekas nebeilgiau nedrįso jo klausinėti. Ir atsakydamas Jėzus mokė šventykloje sakydamas: Kaip raštininkai sako, kad Kristus yra Dovydo sūnus? Pats juk Dovydas pasakė Šventojoje Dvasioje: Sako Viešpats mano Viešpačiui: sėdėk mano dešinėje, kol aš padarysiu tavo priešus tavo kojų pakoju. Pats Dovydas todėl vadina jį Viešpačiu, ir kaip jis gali būti jo sūnus? Ir didelė minia jo klausėsi mielai. Ir jis sakė jiems savo mokyme: saugokitės raštininkų, norinčių vaikščioti drabužiais ir gauti pasisveikinimus turgavietėse, ir pirmųjų vietų susirinkimuose, ir pirmųjų vietų pokyliuose. Tie, kurie ryja našlių namus ir pretekstu ilgai meldžiasi, gaus didesnį teismą. Ir atsisėdęs Jėzus priešais iždą stebėjo, kaip minia meta vario monetas į iždą. Ir daugelis turtingųjų metė daug, o atėjusi viena vargšė našlė įmetė dvi smulkias monetas, kurios yra kvadrantas. Ir pasišaukęs savo mokinius, jis pasakė jiems: tikrai sakau jums, kad ši vargšė našlė daugiau už visus įmetė iš tų, kurie metė į iždą; visi nes iš savo pertekliaus įmetė, ši gi iš savo stokos visa, kiek turėjo, įmetė – visą savo gyvenimą.

13

Ir jam einant iš šventyklos, vienas iš jo mokinių sako jam: Mokytojau, žiūrėk, kokie akmenys ir kokios statybos! Ir Jėzus atsakė jam: ar matai šiuos didžius pastatus? Nebus paliktas čia akmuo ant akmens, kuris nebus nugrautas. Ir jam sėdint Alyvų kalne priešais šventyklą, klausė jį atskirai Petras ir Jokūbas, ir Jonas, ir Andriejus: Pasakyk mums, kada šie dalykai bus, ir koks bus ženklas, kada visi šie dalykai ketina būti užbaigti? Bet Jėzus, atsakydamas, pradėjo jiems sakyti: Žiūrėkite, kad kas nors jūsų nesuklaidintų. Daugelis ateis mano vardu sakydami, kad aš esu, ir suklaidins daugelį. Kai kada išgirsite apie karus ir karo gandus, nesijaudinkite, nes tai turi įvykti, bet tai dar ne pabaiga. Bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę, ir bus žemės drebėjimų įvairiose vietose, ir bus badų ir neramumų. Tai gimdymo skausmų pradžia. Bet jūs žiūrėkite į save. Nes jie atiduos jus į tarybas ir jų susirinkimuose jūs būsite plakami, ir prieš vadus ir karalius jūs stosite dėl manęs kaip liudijimas jiems. Ir gera naujiena pirma turi būti paskelbta visoms tautoms. Kada jie ves jus perduodami, nesirūpinkite iš anksto, ką kalbėsite, ir neruoškitės, bet ką jums bus duota tą valandą, tai kalbėkite, nes ne jūs esate kalbantys, bet Šventoji Dvasia. Brolis išduos brolį mirčiai ir tėvas vaiką, vaikai sukils prieš tėvus ir juos nužudys. Ir jūs būsite nekenčiami visų dėl mano vardo, bet tas, kuris ištvers iki galo, bus išgelbėtas. Kai kada jūs pamatysite bjaurastį nusiaubimo, apie kurį kalbėjo pranašas Danielius, stovintį kur nereikia – skaitantis tesupranta – tada tie Judėjoje tebėga į kalnus, o tas ant stogo tenulipa į namą nei teįeina pakelti ką nors iš savo namų, ir tas būdamas lauke tegrįžta atgal pakelti savo drabužio. Vargas bet nėščioms ir žindančioms tomis

dienomis. Melskitės, kad jūsų bėgimas netaptų žiemą. Nes tos dienos bus sielvarto, kokio nebuvo tokio nuo pasaulio sukūrimo, kurį sukūrė Dievas, iki dabar ir nebebus. Ir jei Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, nebūtų išgelbėtas joks kūnas, bet dėl išrinktųjų, kuriuos išsirinko, sutrumpino tas dienas. Ir tada, jei kas nors jums sakytų: Štai čia Kristus arba Štai ten, netikėkite. Nes pakils netikri kristai ir netikri pranašai, ir jie duos ženklus bei stebuklus, kad nuklaidintų, jei įmanoma, net išrinktuosius. Bet jūs žiūrėkite, štai aš jums viską iš anksto pasakiau. Bet tomis dienomis, po to sielvarto, saulė bus patamsinta, ir mėnulis neduos savo šviesos, ir žvaigždės bus iš dangaus krintančios, ir galios danguje bus supurtytos. Ir tada jie pamatys žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didele galia ir šlove. Ir tada jis siųs savo pasiuntinius ir surinks savo išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo žemės galo iki dangaus galo. Bet iš figmedžio išmokite parabolę. Kai jos šaka jau tampa minkšta ir išleidžia lapus, žinote, kad vasara arti; taip ir jūs, kai matote šiuos dalykus vykstant, žinokite, kad arti prie durų. Tikrai sakau jums, kad nepraeina ši karta, kol neįvyks visi šie dalykai. Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai tikrai nepraeis. Apie tą dieną arba tą valandą niekas nežino, nei pasiuntiniai danguje, nei sūnus, tik tėvas. Žiūrėkite, budėkite ir melskitės, nes nežinote, kada ateis tas laikas. Kaip žmogus, išvykstantis į kelionę, palikęs savo namus ir davęs savo vergams valdžią, ir kiekvienam jo darbą, ir durininkui įsakė, kad jis budėtų. Budėkite todėl; jūs nežinote, kada namo viešpats ateina – vėlai ar vidurnaktį, ar gaidžių giedojimo metu, ar ryte; kad atėjęs staiga nerastų jūsų miegančių. Bet ką jums sakau, visiems sakau: budėkite.

14

Po dviejų dienų buvo Pascha ir Neraugintos duonos šventė. Ir vyriausiieji kunigai ir raštininkai ieškojo, kaip jį apgaule suėmę nužudytų. Jie sakė: Bet ne per šventę, kad nebus žmonių sąmyšio. Ir jam esant Betanijoje, Simono raupsotojo namuose, jam gulint, atėjo moteris, turinti alabastro indą su tyro brangaus nardo tepalais, ir sudaužiusi alabastro indą išpylė ant jo galvos. Buvo kai kurie, kurie pasipiktinę kalbėjo tarp savęs, sakydami: Kam šis tepalo išeikvojimas įvyko? Nes šie kvepalai galėjo būti parduoti už daugiau kaip tris šimtus denarų ir duoti vargšams, ir jie barė ją. Bet Jėzus pasakė: palikite ją ramybėje; kam jūs jai keliate vargus? Ji/jis man padarė gražų darbą. Nes vargšus visada turite su savimi, ir kada norite, galite jiems gera padaryti, bet manęs ne visada turite. Ką ji turėjo, tą padarė – ji iš anksto patepė mano kūną palaidojimui. Tikrai sakau jums: kur tik bus skelbiama ši gera naujiena visame pasaulyje, ir tai, ką ji padarė, bus pasakojama jos atminimui. Ir Judas Iskariotas, vienas iš dvylikos, nuėjo pas vyriausiuosius kunigus, kad išduotų jį jiems. Tie, išgirdę, džiaugėsi ir pažadėjo jam duoti sidabro gabalus, ir jis ieškojo, kaip patogiai jį išduotų. Ir pirmąją neraugintų duonų dieną, kada aukojo Paschą, sako jam jo mokiniai: Kur nori, kad nuėję paruoštume, jog valgytum Paschą? Ir jis siunčia du savo mokinius ir sako jiems: eikite į miestą, ir sutiks jus žmogus, nešantis vandens ąsotį; sekite paskui jį, ir kur tik jis įeis, pasakykite namų šeimininkui, kad mokytojas sako: kur yra mano svečių kambarys, kur Paschą su savo mokiniais valgysiu?

Ir jis jums parodys didelį įrengtą viršutinį kambarį, paruoštą; ten paruoškite mums. Ir jo mokiniai išėjo ir atėjo į miestą, ir rado kaip jis jiems pasakė, ir paruošė Paschą. Ir vakarui atėjus, jis ateina su tais dvylika, ir jiems atsigulus ir valgant, Jėzus pasakė: iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų išduos mane – tas, kuris valgo su manimi. Ir jie pradėjo liūdėti ir sakyti jam vienas po kito: tikrai ne aš? Ir kitas: tikrai ne aš? Bet jis atsakydamas pasakė jiems: Vienas iš tų dvylikos, tas, kuris merka su manimi į dubenį. Tas Žmogaus Sūnus iš tikrųjų eina, kaip yra parašyta apie jį, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus yra išduodamas – geriau jam būtų buvę, jei tas žmogus nebūtų gimęs. Ir jiems valgant, Jėzus paėmė duoną, palaimino, sulaužė ir davė jiems, ir sakė: Imkite, valgykite, tai yra mano kūnas. Ir paėmęs taurę, padėkojęs davė jiems, ir visi gėrė iš jos. Ir jis pasakė jiems: Tai yra mano kraujas naujos sandoros, kuris išliejamas už daugelį. Iš tiesų sakau jums, kad nebevienu būdu negersiu iš vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kai jį gersiu naują Dievo karalystėje. Ir pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną. Ir Jėzus sako jiems, kad visi jūs suklupsite dėl manęs šią naktį, nes parašyta: aš užmušiu ganytoją ir avys bus išsklaidytos, bet po to, kai aš būsiu prikeltas, aš eisiu pirma jūsų į Galilėją. Bet Petras jam sakė: Net jei visi suklups, aš tikrai ne. Ir sako jam Jėzus: Iš tiesų sakau tau, kad tu šiandien šią naktį, prieš gaidžiui du kartus sugiedojus, tris kartus manęs išsiginsi. Bet Petras dar labiau sakė: jei man būtina kartu su tavimi numirti, tikrai tavęs neišsiginsiū. Panašiai ir visi kalbėjo. Ir jie ateina į vietą, kurios vardas Getsemanė, ir jis sako savo mokiniams: Sėdėkite čia, kol aš melsiuosi. Ir jis pasiėmė Petrą ir Jokūbą ir Joną su savimi, ir

pradėjo būti labai sukrėstas ir nerimastingas, ir sakė jiems: mano siela yra labai nuliūdusi iki mirties; pasilikite čia ir budėkite. Ir paėjęs pirmyn truputį, jis krito veidu ant žemės ir meldėsi, kad, jei įmanoma, praeitų nuo jo ta valanda, ir jis sakė: Aba, Tėve, visa tau įmanoma; pašalink šitą taurę nuo manęs; bet ne ką aš noriu, bet ką tu. Ir jis ateina ir randa juos miegančius, ir sako Petrui: Simonai, ar tu miegi? Argi negalėjote nė vienos valandos pabudėti? Budėkite ir melskitės, kad neįeitumėte į pagundą; dvasia iš tiesų pasiryžusi, bet kūnas silpnas. Ir vėl išėjęs jis meldėsi, pasakęs tą patį žodį. Ir sugrįžęs rado juos vėl miegančius, nes jų akys buvo slegiamos, ir jie nežinojo, ką jam atsakyti. Ir jis ateina trečią kartą ir sako jiems: ar jūs miegojate likusį laiką ir ilsitės? Užtenka! Atėjo valanda. Štai Žmogaus Sūnus yra išduodamas į nusidėjėlių rankas. Kelkitės, eikime. Štai tas, kuris išduoda mane, priartėjo. Ir tuojau pat, jam dar bekalbant, atvyksta Judas Iskariotas, vienas iš dvylikos, ir su juo didelė minia su kardais ir vėzdais, išsiųsta vyriausiųjų kunigų, raštininkų ir seniūnų. Bet tas, kuris jį išdavė, buvo davęs jiems ženklą, sakydamas: Kurį pabučiuosiu, tas ir yra; suimkite jį ir saugiai nuveskite. Ir atėjęs tuojau priėjo prie jo ir sako: Sveikas, rabi! – ir pabučiavo jį. Tie gi uždėjo ant jo savo rankas ir jį suėmė. Vienas iš stovinčiųjų šalia, išsitraukęs kardą, smogė aukštojo kunigo vergui ir nukirto jam ausį. Ir atsakęs Jėzus pasakė jiems: kaip prieš plėšiką išėjote su kardais ir vėzdais suimti mane; kiekvieną dieną su jumis buvau šventykloje mokydamas, ir nesuėmėte manęs. Bet kad raštai būtų įvykdyti. Ir visi jį palikę pabėgo. Ir kažkoks jaunas vyras sekė paskui jį, apsirengęs drobės audeklu ant nuogo kūno, ir jaunieji vyrai jį

suėmė. Bet jis, palikęs drobulę, nuogas pabėgo nuo jų. Ir jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą, ir pas jį susirinko visi vyriausiieji kunigai, ir vyresnieji, ir raštininkai. Ir Petras iš toli sekė jį iki pat vyriausiojo kunigo kiemo vidaus, ir sėdėjo kartu su tarnais, ir šildėsi prie ugnies. Bet vyriausiieji kunigai ir visa taryba ieškojo liudijimo prieš Jėzų, kad numarinti jį, ir nerado; daugelis mat melagingai liudijo prieš jį, ir liudijimai nebuvo vienodi. Ir kai kurie atsikėlę melagingai liudijo prieš jį sakydami, kad mes girdėjome jį sakantį, kad aš sunaikinsiu šią rankomis darytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą ne rankomis darytą. Ir net taip jų liudijimas nebuvo vienodas. Ir atsikėlęs vyriausiasis kunigas į vidurį klausė Jėzų sakydamas: Argi nieko neatsakai? Ką šie liudija prieš tave? Bet jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vėl vyriausiasis kunigas klausė jį ir sako jam: ar tu esi Kristus, palaimintojo sūnus? Bet Jėzus sakė: Aš esu, ir jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį ant dangaus debesų. Bet vyriausiasis kunigas, perplėšęs savo tunikas, sako: Kam mums dar reikia liudytojų? Jūs tikrai girdėjote šventvagystę; kas jums atrodo? Ir visi pasmerkė jį kaltu mirties bausme. Ir kai kurie pradėjo spjaudyti į jį ir uždengti jo veidą ir mušti jį kumščiais ir sakyti jam: Pranašauk mums, kas yra tas, kuris tau smogė. Ir tarnai smūgiavo jį. Ir Petrui esant apačioje kieme, ateina viena vyriausiojo kunigo tarnaičių, ir pamačiusi Petrą besišildantį, įdėmiai į jį pažiūrėjusi, sako: ir tu buvai su Jėzumi Nazariečiu. Bet jis paneigė sakydamas: Aš nežinau ir nesuprantu, ką tu sakai. Ir jis išėjo laukan į kiemą, ir gaidys pragydo. Ir tarnaitė, pamačiusi jį vėl, pradėjo sakyti stovintiems aplink, kad šis yra iš jų. Bet jis vėl neigė. Ir po

trumpo laiko vėl tie, kurie stovėjo šalia, sakė Petrui: Tikrai esi iš jų, nes esi Galilėjietis, ir tavo kalba panaši. Bet jis pradėjo keikti ir prisiekti, kad nepažįsta šito žmogaus, apie kurį jūs kalbate. Ir gaidys antrą kartą pragydo. Ir Petras prisiminė žodį, kurį jam pasakė Jėzus, kad prieš gaidžiui pragydant du kartus išsiginsi manęs tris kartus, ir užsimetęs verkė.

15

Ir tuojau pat rytą surengę pasitarimą vyriausiieji kunigai su seniūnais ir raštininkais ir visas sinedrionas, surišę Jėzų, nunešė ir perdavė Pilotui. Ir Pilotas jo paklausė: Ar tu esi žydų karalius? Atsakęs, jis pasakė jam: Tu sakai. Ir vyriausieji kunigai daug jo kaltino, bet jis nieko neatsakė. Ir Pilotas vėl klausė jį sakydamas: Argi nieko neatsakai? Žiūrėk, kiek dalykų liudija prieš tave. Bet Jėzus daugiau nieko neatsakė, taip kad Pilotas stebėjosi. Pagal šventę jis jiems paleisdavo vieną kalinį, kurio jie prašydavo. Buvo surištas tas, vadinamas Barabu, kartu su bendrasukiliečiais, kurie sukilimo metu buvo įvykdę žmogžudystę. Ir sušukusi minia pradėjo prašyti, kaip visada jiems darydavo. Bet Pilotas atsakė jiems sakydamas: Ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių? Jis žinojo, kad vyriausieji kunigai atidavė jį dėl pavydo. Tačiau vyriausieji kunigai sukurstė minią, kad jis labiau paleistų jiems Barabą. Bet Pilotas, atsakydamas, vėl jiems sakė: Ką todėl norite, kad aš padarysiu tam, kurį vadinate žydų karaliumi? Bet jie vėl šaukė: Nukryžiuok jį! Bet Pilotas sakė jiems: ką gi jis padarė blogo? Bet

jie dar labiau sušuko: nukryžiuok jį. Bet Pilotas, norėdamas patenkinti minią, paleido jiems Barabą ir perdavė Jėzų nuplakęs, kad būtų nukryžiuotas. Ir kareiviai nuvedė jį į kiemo vidų, kuris yra pretorijus, ir sušaukė visą kohortą; ir apvilko jį purpuru ir uždėjo jam nupynę erškėčių vainiką, ir pradėjo jį sveikinti. Sveikas, žydų karalius! Ir jie mušė jo galvą nendrė ir spjaudė į jį, ir klaupdami ant kelių lenkėsi jam. Ir kai jie jį išjuokė, jie nuplėšė nuo jo purpurą ir aprengė jį jo paties drabužiais, ir jie išveda jį, kad jį nukryžiuotų. Ir jie verčia praeinantį kai kurį Simoną Kyrėnietį, ateinantį iš lauko, Aleksandro ir Rufo tėvą, kad jis pakeltų jo kryžių. Ir jie neša jį į Golgotą, kuri išvertus reiškia Kaukolės vieta. Ir jie davė jam gerti vyno, sumaišyto su mira, bet jis jo nepaėmė. Ir nukryžiavę jį, jie dalijasi jo drabužius, mesdami burtą ant jų, kas ką paims. Buvo trečia valanda, ir jie nukryžiavo jį. Ir buvo jo kaltės įrašas parašytas: Žydų Karalius. Ir kartu su juo nukryžiuoja du plėšikus – vieną iš dešinės ir vieną iš kairės jo. Ir išsipildė Raštas, kuris sako: ir su nusikaltėliais jis buvo suskaičiuotas. Ir tie praeinantys piktžodžiavo jam, judindami savo galvas ir sakydami: vai, tas griaunantis šventyklą ir per tris dienas statantis, išgelbėk save patį ir nusileisk nuo kryžiaus. Panašiai ir vyriausiųjų kunigų tyčiojantys vienas kitam su raštininkais sakė: Kitus išgelbėjo, savęs negali išgelbėti. Kristus, Izraelio karalius, tenusileidžia dabar nuo kryžiaus, kad pamatytume ir įtikėtume juo. Ir tie kartu su juo nukryžiuotieji priekaištavo jam. Atėjus šeštai valandai, tamsa užgulė visą žemę iki devintos valandos; ir devintą valandą Jėzus sušuko didžiu balsu sakydamas: Eloi Eloi, lema sabachthani? Kas yra verčiama: mano Dieve, mano Dieve,

kam mane palikai? Ir kai kurie iš stovinčiųjų šalia, išgirdę, sakė: Žiūrėk, jis šaukia Eliją. Pribėgęs vienas ir pripildęs kempinę acto bei uždėjęs ant nendrės, girdė jį sakydamas: Leiskite, pamatysime, ar ateina Elijas nuimti jį. Bet Jėzus, išleidęs didį balsą, mirė. Ir šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios. Pamatęs centurionas, stovintis priešais jį, kad taip suriko ir iškvėpė, tarė: Iš tiesų šis žmogus buvo Dievo sūnus. Buvo ir moterų iš toli stebinčių, tarp kurių buvo ir Marija Magdalietė ir Marija mažojo Jokūbo ir Jozės motina, ir Salomė, kurios ir kai jis buvo Galilėjoje, sekė jį ir tarnavo jam, ir daugelis kitų, atėjusių su juo į Jeruzalę. Ir jau vakarui atėjus, kadangi buvo pasiruošimas, kuris yra prieš sabatą, atėjęs Juozapas iš Arimatėjos, garbingas tarybos narys, kuris ir pats buvo laukiantis Dievo karalystės, išdrįsęs įėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Ir Pilotas nustebo, ar jis jau mirė, ir pasišaukęs centurioną paklausė jį, ar seniai numirė; ir sužinojęs iš centuriono padovanojo kūną Juozapui. Ir nusipirkęs drobulę, nuleidęs jį, suvyniojo drobule ir padėjo kapavietėje, kuri buvo iškirsta iš uolos, ir užritino akmenį ant kapavietės durų. Bet Marija Magdalenė ir Marija Jozės stebėjo, kur jis yra dedamas.

16

Ir praėjus sabatui, Marija Magdalenė ir Jokūbo Marija, ir Salomė nusipirko kvepalų, kad atėjusios pateptų jį. Ir labai anksti vienos sabato rytą jie ateina prie kapavietės, saulei pakilus. Ir jos kalbėjo tarpusavyje: Kas mums nuriedės akmenį nuo kapo

durų? Ir pakėlusios akis, jos pamato, kad akmuo nuriedėtas, nes jis buvo labai didelis. Ir įėjusios į kapavietę jos pamatė jauną vyrą, sėdintį dešinėje, apsivilkusį baltą drabužį, ir jos buvo labai nustebusios. Bet jis sako joms: Nebūkite išsigandusios, jūs ieškote Jėzaus Nazariečio, nukryžiuotojo; jis buvo prikeltas, jo čia nėra. Žiūrėkite – vieta, kur jie padėjo jį. Bet eikite, pasakykite jo mokiniams ir Petrui, kad jis eina priekyje jūsų į Galilėją, ten jį pamatysite, kaip jums pasakė. Ir išėjusios jos pabėgo nuo kapo, nes jas apėmė drebėjimas ir siaubas, ir niekam nieko nepasakė, nes bijojo. Prisikėlęs anksti pirmą sabato dieną, jis pirmiausia pasirodė Marijai Magdalietei, iš kurios buvo išvarę septynis demonus. Ta, nuėjusi, pranešė tiems, kurie buvo su juo ir kurie gedėjo bei verkė. Ir tie, išgirdę, kad jis gyvas ir buvo jos matytas, netikėjo. Po šių dalykų jis pasirodė dviem iš jų kitokioje išvaizdoje, kai jie ėjo į lauką. Ir tie, išėję, pranešė likusiesiems, bet nei jiems nepatikėjo. Vėliau jis pasirodė vienuolikai, kai jie buvo atsigulę, ir priekaištavo jiems dėl jų netikėjimo ir širdies kietumo, nes jie netikėjo tais, kurie buvo matę jį prikeltą. Ir jis pasakė jiems: Nuėję į visą pasaulį, skelbkite gerąją naujieną visai kūrinijai. Tas, kuris patikėjo ir buvo pakrikštytas, bus išgelbėtas, o tas, kuris nepatikėjo, bus pasmerktas. O ženklai tiems, kurie patikėjo, šie seks: mano vardu jie išvarys demonus; jie kalbės naujomis kalbomis; jie kels gyvates; ir jei jie išgers ką nors mirtino, tai jiems nepakenks; jie uždės rankas ant ligonių, ir jie bus sveiki. Taigi Viešpats, po to kai kalbėjo jiems, buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje. Tie gi išėję skelbė visur, Viešpačiui bendradarbiaujant ir patvirtinant žodį per sekančius ženklus. Amen.

Evangelija pagal Joną

1

Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo Žodis. Šis buvo pradžioje link tas Die Viskas per jį atsirado, ir be jo neatsirado nė vienas, kuris yra atsiradęs. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. Ir šviesa tamsoje šviečia, ir tamsa jos nenugalėjo. Atsirado žmogus, pasiųstas nuo Dievo, jo vardas Jonas; jis atėjo liudyti, kad liudytų apie šviesą, idant visi įtikėtų per jį. Jis nebuvo šviesa, bet atėjo, kad liudytų apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį. Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsirado, ir pasaulis jo nepažino. Jis atėjo į savo namus, ir savieji jo nepriėmė. Bet kiek daug priėmė jį, davė jiems teisę Dievo vaikais tapti, tiems, kurie tiki jo vardu, kurie gimė ne iš kraujų, nei iš kūno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. Ir tas Žodis tapo kūnu ir gyveno mumyse, ir mes regėjome jo šlovę, šlovę kaip vienatinio gimusio iš Tėvo, pilną malonės ir tiesos. Jonas liudija apie jį ir šaukė sakydamas: Šis buvo tas, kurį sakiau: ateinantis po manęs tapo prieš mane, nes jis buvo pirmas už mane. Ir iš jo pilnatvės mes

visi gavome, ir malonę vietoj malonės; nes įstatymas per Mozę buvo duotas, malonė ir tiesa per Jėzų Kristų atsirado. Dievo niekas niekada nėra matęs; vienintelis Sūnus, kuris yra Tėvo prieglobstyje, Jis apreiškė. Ir tai yra Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės siuntė kunigus ir levitus, kad jie jo paklaustų: Kas tu esi? Ir jis prisipažino, ir nepaneigė, ir jis prisipažino: Ne aš esu Kristus. Ir jie paklausė jį: kas tada? Ar tu Elijas? Ir jis sako: Nesu. Ar tu esi pranašas? Ir atsakė: Ne. Jie pasakė todėl jam: kas tu esi? Kad atsakymą duotume tiems, kurie siuntė mus – ką sakai apie save? Jis sakė: Aš esu šaukiančiojo balsas dykumoje: ištiesinkite Viešpaties kelią, kaip sakė pranašas Izaijas. Ir tie išsiųstieji buvo iš fariziejų, ir jie paklausė jį ir pasakė jam: kodėl tai tu krikšti, jei tu nesi Kristus, nei Elijas, nei pranašas? Atsakė jiems Jonas sakydamas: Aš krikštiju vandenyje, bet jūsų viduryje stovi tas, kurio jūs nepažįstate. Jis yra tas, kuris ateina po manęs, kuris tapo prieš mane, kurio aš nesu vertas, kad atriščiau jo sandalio diržą. Tai įvyko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo. Kitą dieną Jonas mato Jėzų, ateinantį link jo, ir sako: Štai Dievo Avinėlis, nešantis pasaulio nuodėmę. Šis yra tas, apie kurį aš sakiau: po manęs ateina vyras, kuris tapo prieš mane, nes jis buvo pirmesnis už mane. Ir aš jo nepažinojau, bet kad jis būtų apreikštas Izraeliui, dėl to atėjau aš vandeniu krikštydamas. Ir Jonas liudijo, sakydamas, kad aš esu matęs Dvasią, nusileidžiančią kaip balandį iš dangaus, ir ji pasiliko ant jo. Ir aš jo nepažinojau, bet tas, kuris siuntė mane krikštyti vandenyje, tas man pasakė: Ant kurio pamatysi Dvasią besileidžiančią ir pasiliiekančią ant jo, šitas yra tas, kuris krikštija Šventąja Dvasia. Ir aš mačiau ir liudijau, kad šis yra Dievo Sūnus. Kitą

dieną vėl stovėjo Jonas ir du iš jo mokinių, ir pažvelgęs į vaikštantį Jėzų sako: žiūrėk, Dievo avinėlis. Ir du mokiniai išgirdo jį kalbant ir nusekė paskui Jėzų. Bet apsisukęs Jėzus ir pamatęs juos sekančius sako jiems: ko ieškote? O jie pasakė jam: Rabi – kas išvertus reiškia Mokytojau – kur tu gyveni? Jis sako jiems: ateikite ir pamatykite. Taigi jie atėjo ir pamatė, kur jis gyvena, ir pas jį pasiliko tą dieną; valanda buvo apie dešimta. Andriejus buvo Simono Petro brolis, vienas iš tų dviejų, kurie išgirdo iš Jono ir sekė juo. Šitas pirmas randa savo brolį Simoną ir sako jam: radome Mesiją, kuris yra išverčiamas Kristus, ir nuvedė jį pas Jėzų. Pažvelgęs į jį, Jėzus sakė: tu esi Simonas, Jonos sūnus, tu būsi vadinamas Kefas, kas yra verčiama Petras. Kitą dieną Jėzus norėjo išeiti į Galilėją ir, suradęs Pilypą, jam sako: Sek paskui mane. Bet Pilypas buvo iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro miesto. Pilypas randa Natanaelį ir sako jam: Kurį aprašė Mozė įstatyme ir pranašai, radome – Jėzų, Juozapo sūnų iš Nazareto. Ir Natanaelis pasakė jam: ar gali kas nors gero būti iš Nazareto? Filipas jam sako: ateik ir pamatyk. Jėzus pamatė Natanaelį ateinantį link jo ir sako apie jį: Žiūrėkite, tikrai izraelitas, kuriame nėra apgaulės. Natanaelis sako jam: iš kur mane žinai? Jėzus atsakė ir jam pasakė: prieš Pilypui pašaukiant tave, aš mačiau tave esantį po figmedžiu. Atsakė Natanaelis ir sako jam: Rabi, tu esi Dievo Sūnus, tu esi Izraelio Karalius. Jėzus atsakė ir pasakė jam: ar tiki, kad pasakiau tau, jog mačiau tave po figmedžiu? Didesnius už šiuos dalykus tu matysi. Ir jis sako jam: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo šiol matysite dangų atvertą ir Dievo angelus, kylančius ir besileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus.

2

Ir trečią dieną vestuvės įvyko Kanoje, Galilėjoje, ir Jėzaus motina buvo ten; o Jėzus ir jo mokiniai buvo pakviesti į vestuves. Ir pasibaigus vynui, Jėzaus motina sako jam: Jie nebeturi vyno. Jėzus jai sako: kas man ir tau, moteris? Dar neatėjo mano valanda. Jo motina sako tarnams: Ką tik jis jums besakytų, darykite. Buvo ten šeši akmeniniai vandens ąsočiai, stovintys pagal žydų apvalymą, talpinantys po dvi arba tris matas. Jėzus sako jiems: Pripildykite vandens ąsočius vandeniu. Ir jie pripildė jas iki viršaus. Ir jis sako jiems: Išsemkite dabar ir neškite puotos vedėjui. Ir jie atnešė. Kai puotų prižiūrėtojas paragavo vandenį, tapusį vynu, ir nežinojo, iš kur jis yra, bet tarnai, kurie sėmė vandenį, žinojo, puotų prižiūrėtojas šaukia jaunikį ir sako jam: kiekvienas žmogus pirma stato gerą vyną, ir kada jie apsvaigsta, tada prastesnį; tu išlaikei gerą vyną iki dabar. Šitą ženklų pradžią padarė Jėzus Kanoje Galilėjoje ir apreiškė savo šlovę, ir jo mokiniai įtikėjo jį. Po to jis su savo motina, broliais ir mokiniais nužengė į Kafarnaumą ir ten pasiliko nedaugelį dienų. Ir artimos buvo žydų Velykos, ir Jėzus nuėjo į Jeruzalę. Ir rado šventykloje parduodančius jaučius, avis ir balandžius bei sėdinčius pinigų keitėjus. Ir padaręs botagą iš virvių, visus išvarė iš šventyklos, ir avis, ir jaučius, ir pinigų keitėjų išpylė monetas ir stalus apvertė, ir tiems, kurie pardavinėjo balandžius, pasakė: pakelkite šiuos dalykus iš čia; nedarykite mano tėvo namų prekybos namais. Jo mokiniai prisiminė, kad parašyta: Tavo namo uolumas mane praris. Todėl žydai atsakė ir

pasakė jam: Kokį ženklą mums rodi, kad šiuos dalykus darai? Atsakė Jėzus ir pasakė jiems: Sunaikinkite šią šventyklą, ir per tris dienas aš ją prikelsiu. Todėl žydai pasakė: keturiasdešimt šešeri metai buvo statoma ši šventykla, o tu per tris dienas ją pastatysi? Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą. Kai todėl jis buvo prikeltas iš mirusiųjų, jo mokiniai prisiminė, kad jis tai sakė, ir jie tikėjo Raštu ir žodžiu, kurį Jėzus pasakė. Kai jis buvo Jeruzalėje per Paschą šventės metu, daugelis įtikėjo į jo vardą, matydami jo ženklus, kuriuos jis darė. Bet pats Jėzus nepatikėjo savęs jiems, nes jis pats žinojo visus, ir kad neturėjo poreikio, kad kas nors paliudytų apie žmogų; jis pats žinojo, kas buvo žmoguje.

3

Buvo žmogus iš fariziejų, vardu Nikodemas, žydų valdovas. Šis atėjo pas jį naktį ir pasakė jam: Rabi, mes žinome, kad tu esi atėjęs nuo Dievo kaip mokytojas, nes niekas negali daryti šitų ženklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nėra su juo. Atsakė Jėzus ir pasakė jam: Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš viršaus, negali matyti Dievo karalystės. Nikodemas jam sako: kaip gali žmogus gimti, būdamas senas? Argi jis negali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir gimti? Jėzus atsakė: Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas nebus gimęs iš vandens ir Dvasios, negali įeiti į Dievo karalystę. Kas gimė iš kūno, yra kūnas, ir kas gimė iš Dvasios, yra dvasia. Nestebėkis, kad tau pasakiau: jūs turite būti gimę iš naujo. Dvasia pučia kur nori, ir jos balsą girdi, bet nežinai iš kur

ji ateina ir kur ji eina; taip yra su kiekvienu, kuris gimęs iš Dvasios. Nikodemas atsakė ir pasakė jam: Kaip gali tai įvykti? Atsakė Jėzus ir pasakė jam: Tu esi Izraelio mokytojas ir šitų dalykų nežinai? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, kad ką mes žinome, tą kalbame, ir ką mes esame matę, tą liudijame, ir mūsų liudijimo jūs nepriimate. Jei žemiškus dalykus pasakiau jums ir netikite, kaip tikėsite, jei pasakysiu jums dangiškus dalykus? Ir niekas nėra užkopęs į dangų, jei ne tas, kuris iš dangaus nusileidė, Žmogaus Sūnus, kuris yra danguje. Ir kaip Mozė pakėlė gyvatę dykumoje, taip turi būti pakeltas žmogaus sūnus, kad kiekvienas į jį tikintis nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, kad davė savo vienintelį Sūnų, idant kiekvienas, kuris tiki jį, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Nes Dievas siuntė savo Sūnų į pasaulį ne tam, kad teistų pasaulį, bet tam, kad pasaulis būtų išgelbėtas per jį. Tas, kuris tiki jį, nėra teisiamas, o tas, kuris netiki, jau pasmerktas, nes netikėjo vienatinio Dievo Sūnaus vardu. Tai yra teismas, kad šviesa atėjo į pasaulį, ir žmonės labiau mylėjo tamsą negu šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kiekvienas, nes blogus dalykus darantis, nekenčia šviesos ir neateina į šviesą, kad nebūtų atskleisti jo darbai; bet darantis tiesą ateina į šviesą, kad būtų apreikšti jo darbai, nes jie Dievu yra padaryti. Po to atėjo Jėzus ir jo mokiniai į Judėjos žemę, ir ten praleido laiką su jais ir krikštijo. Ir Jonas buvo krikštijęs Ainone arti Salimo, nes ten buvo daug vandenų, ir žmonės ateidavo ir buvo krikštijami; Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą. Todėl kilo ginčas tarp Jono mokinių ir žydo dėl apsivalymo. Ir atėjo pas Joną ir pasakė jam: rabi, tas, kuris buvo su tavimi anapus Jordano, apie kurį tu

liudyjai, štai šitas krikštija ir visi ateina pas jį. Atsakė Jonas ir pasakė: Žmogus negali nieko imti, jei jam neduota iš dangaus. Patys jūs man liudijate, kad sakiau: Aš nesu Kristus, bet esu siųstas prieš jį. Tas, kuris turi nuotaką, yra jaunikis; o draugas jaunikio, tas, kuris stovi ir girdi jį, džiaugiasi džiaugsmu dėl jaunikio balso. Todėl šitas mano džiaugsmas yra užpildytas. Tą būtina augti, o mane mažėti. Tas, kuris ateina iš viršaus, yra virš visų. Tas, kuris yra iš žemės, yra iš žemės ir kalba iš žemės; tas, kuris ateina iš dangaus, yra virš visų, ir ką jis matė ir girdėjo, tai jis liudija, ir jo liudijimo niekas nepriima. Tas, kuris priėmė jo liudijimą, patvirtino, kad Dievas yra tikras. Nes kurį Dievas siuntė, tas kalba Dievo žodžius, nes Dievas neduoda Dvasios iš mato. Tėvas myli sūnų ir viską atidavė į jo rankas. Tas, kuris tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, bet tas, kuris nepaklusnūs Sūnui, nematys gyvenimo, tačiau Dievo rūstybė lieka ant jo.

4

Taigi kai Viešpats sužinojo, kad fariziejai išgirdo, jog Jėzus daro daugiau mokinių ir krikštija negu Jonas, nors Jėzus pats nekrikštijo, bet jo mokiniai, jis paliko Judėją ir išėjo į Galilėją. Bet jam buvo būtina praeiti per Samariją. Taigi jis ateina į Samarijos miestą, vadinamą Sycharas, netoli tos vietos, kurią Jokūbas davė Juozapui, savo sūnui; ir ten buvo Jokūbo šaltinis. Taigi Jėzus, pavargęs nuo kelionės, sėdėjo taip prie šaltinio; buvo maždaug šešta valanda. Ateina moteris iš Samarijos semti vandens. Jėzus sako jai: Duok man gerti. Nes jo mokiniai buvo

nuėję į miestą, kad nusipirktų maisto. Taigi sako jam moteris samarietė: Kaip tu, būdamas žydas, prašai iš manęs gerti, kuri esu samarietė moteris? Nes žydai su samariečiais nebendrauja. Atsakė Jėzus ir pasakė jai: Jei žinotum Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tau sako duok man gerti, tu būtum paprašiusi jo, ir jis būtų davęs tau gyvą vandenį. Moteris jam sako: Viešpatie, tu neturi nei kibiro, o šulinys yra gilus, iš kur gi tu turi gyvąjį vandenį? Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris davė mums šį šulinį ir pats iš jo gėrė, ir jo sūnūs, ir jo gyvuliai? Jėzus atsakė ir pasakė jai: kiekvienas, geriąs iš šio vandens, trokš vėl; bet kas gers iš vandens, kurį aš duosiu jam, niekada netrokš, bet vanduo, kurį duosiu jam, taps jame vandens šaltiniu, trykštančiu į amžiną gyvenimą. Moteris sako jam: Viešpatie, duok man šį vandenį, kad nebetrokščiau ir nebeateiččiau čia semti. Jėzus jai sako: Eik, pašauk savo vyrą ir ateik čia. Moteris atsakė ir pasakė: Neturiu vyro. Sako jai Jėzus: gerai pasakei, kad vyro neturi; penkis nes vyrus turėjai, ir dabar kurį turi, nėra tavo vyras; tai tiesą pasakei. Moteris jam sako: Viešpatie, aš matau, kad tu esi pranašas. Mūsų tėvai garbino šitame kalne, o jūs sakote, kad Jeruzalėje yra vieta, kur reikia garbinti. Jėzus jai sako: Moterie, tikėk manimi, kad ateina valanda, kada nei ant šito kalno, nei Jeruzalėje garbinsite Tėvą. Jūs garbinate tai, ko nežinote, mes garbiname tai, ką žinome, nes išgelbėjimas yra iš žydų. Bet ateina valanda, ir dabar yra, kada tikroji garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes Tėvas tokių ieško, kurie garbina jį. Dievas yra dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turi garbinti dvasia ir tiesa. Moteris jam sako: Žinau, kad ateina Mesijas, vadinamas Kristumi. Kai jis ateis, paskelbs mums visa. Jėzus jai

sako: Aš esu tas, kuris kalba su tavimi. Ir dėl to atėjo jo mokiniai ir nustebo, kad jis kalbėjo su moterimi, tačiau niekas nepasakė: Ko ieškai? arba Apie ką su ja kalbi? Taigi moteris paliko savo vandens ąsotį ir išėjo į miestą, ir sako žmonėms: ateikite pamatyti žmogų, kuris pasakė man visa, ką aš padariau; argi šitas yra Kristus? Todėl jie išėjo iš miesto ir ėjo pas jį. Tuo tarpu mokiniai klausinėjo jį sakydami: Rabi, valgyk. Bet jis jiems tarė: Aš turiu maisto valgyti, kurio jūs nežinote. Todėl mokiniai sakė vienas kitam: Gal kas nors atnešė jam valgyti? Jėzus jiems sako: Mano maistas yra daryti to, kuris mane siuntė, valią ir užbaigti jo darbą. Argi jūs nesakote, kad dar yra keturi mėnesiai ir ateis derlius? Štai sakau jums, pakelkite savo akis ir žiūrėkite į laukus, nes jie jau balti pjūčiai. Ir tas, kuris pjauna, gauna atlyginimą ir renka vaisių amžinajam gyvenimui, kad ir tas, kuris sėja, kartu džiaugtųsi su tuo, kuris pjauna. Nes šiuo atveju žodis yra tikras, kad vienas yra sėjantis ir kitas pjaunantis. Aš jus išsiunčiau pjauti tai, dėl ko jūs nesate triūsę; kiti yra triūsę, o jūs įėjote į jų darbą. Iš to miesto daugelis samariečių įtikėjo jį dėl moters žodžio, kuri liudijo, kad jis pasakė man visa, ką aš padariau. Kai todėl samariečiai atėjo pas jį, jie prašė jį pasilikti pas juos, ir jis pasiliko ten dvi dienas. Ir daug daugiau patikėjo dėl jo žodžio, ir moteriai sakė, kad ne daugiau dėl tavo kalbėjimo tikime, nes patys išgirdome ir žinome, kad šitas yra tikrai pasaulio gelbėtojas Kristus. Po dviejų dienų jis išėjo iš ten ir nuėjo į Galilėją. Pats Jėzus paliudijo, kad pranašas savo tėvynėje garbės neturi. Kai todėl jis atėjo į Galilėją, galilėjiečiai priėmė jį, matę visa, ką jis padarė Jeruzalėje per šventę, nes ir jie patys buvo atėję į šventę. Taigi Jėzus vėl atėjo į Galilėjos Kaną, kur padarė

vandenį vynu. Ir buvo kažkas karališkas, kurio sūnus sirgo Kafarnaume; šis, išgirdęs, kad Jėzus atėjo iš Judėjos į Galilėją, nuėjo pas jį ir prašė jį, kad nueitų žemyn ir išgydytų jo sūnų; nes jis ketino mirti. Todėl Jėzus jam pasakė: jei nematote ženklų ir stebuklų, netikėsite. Karališkas sako jam: Viešpatie, nusileisk prieš numirs mano vaikas. Jėzus jam sako: Eik, tavo sūnus gyvena. Ir žmogus patikėjo žodžiu, kurį jam pasakė Jėzus, ir ėjo. Jam jau besileidžiant, jo vergai sutiko jį ir pranešė sakydami, kad tavo sūnus gyvena. Todėl jis sužinojo iš jų valandą, kurią jam buvo geriau. Ir jie pasakė jam, kad vakar septintą valandą jį paliko karštinė. Todėl tėvas sužinojo, kad tą valandą, kurią Jėzus jam pasakė, kad jo sūnus gyvena, ir jis patikėjo, ir visi jo namai. Šitą antrą ženklą vėl padarė Jėzus, atėjęs iš Judėjos į Galilėją.

5

Po šių dalykų buvo žydų šventė, ir Jėzus nuėjo į Jeruzalę. Jeruzalėje prie Avių vartų yra baseinas, hebrajiškai vadinamas Betesda, turintis penkias kolonadas. Šiose gulėjo didelė daugybė ligonių, aklųjų, raišųjų, išdžiūvusių, laukiančių vandens judėjimo. Angelas tam tikru laiku nusileisdavo į baseiną ir vanduo būdavo sujudinamas, todėl pirmasis įžengęs po vandens sujudimo pasveikdavo, kokia liga bebūtų sirgęs. Buvo ten kažkoks žmogus, jau trisdešimt aštuonerius metus kentęs savo ligą. Šį pamatęs Jėzus gulintį ir žinodamas, kad jau daug laiko turi, sako jam: Ar nori tapti sveikas? Atsakė jam silpnasis: Viešpatie, neturiu žmogaus, kuris, kai sujudina vandenį, įmestų

mane į baseiną, o kai aš ateinu, kitas prieš mane nusileisdžia. Jėzus jam sako: Kelkis, pakelk savo kilimėlį ir vaikščiok. Ir tuoj pat žmogus tapo sveikas, ir pakėlė savo gultą, ir vaikščiojo. Tą dieną buvo sabatas. Todėl žydai sakė išgydytajam: Šiandien sabatas, tau neleistina nešti gulto. Jis atsakė jiems: Tas, kuris mane padarė sveiką, man pasakė: Pakelk savo kilimėlį ir vaikščiok. Todėl jie paklausė jį: Kas yra tas žmogus, kuris tau pasakė: Pakelk savo gultą ir vaikščiok? Bet išgydytasis nežinojo, kas jis yra, nes Jėzus buvo pasitraukęs, miniai esant toje vietoje. Po to Jėzus suranda jį šventykloje ir pasakė jam: Žiūrėk, tapai sveikas, daugiau nebenusidėk, kad tau kas nors nenutiktų blogiau. Išėjo šis žmogus ir pranešė žydams, kad Jėzus yra tas, kuris padarė jį sveiką. Ir dėl to persekiojo Jėzų žydai ir siekė jį nužudyti, nes šiuos dalykus darė sabatą. Bet Jėzus jiems atsakė: Mano Tėvas iki šiol dirba, ir aš dirbu. Dėl to žydai dar labiau siekė jį užmušti, nes jis ne tik laužė sabatą, bet ir Dievą vadino savo tėvu, darydamas save lygų Dievui. Atsakė todėl Jėzus ir tarė jiems: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: negali Sūnus daryti nieko iš savęs, jei nemato, ką Tėvas daro, nes ką tas daro, tai ir Sūnus panašiai daro. Nes tėvas myli sūnų ir rodo jam visa, ką pats daro, ir parodys jam didesnius už šiuos darbus, kad jūs stebėtumėtės. Kaip tėvas prikelia mirusiuosius ir duoda gyvybę, taip ir sūnus, kuriuos nori, duoda gyvybę. Nes net tėvas neteisia nė vieno, bet visą teismą yra davęs sūnui, kad visi gerbtų sūnų taip, kaip gerbia tėvą. Tas, kuris negerbia sūnaus, negerbia ir tėvo, kuris jį siuntė. Tikrai, tikrai sakau jums, kad tas, kuris girdi mano žodį ir tiki tuo, kuris mane siuntė, turi amžinąjį gyvenimą ir į teismą neateina, bet perėjo iš mirties į gyvenimą. Iš tiesų, iš

tiesų sakau jums, kad ateina valanda, ir dabar yra, kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir išgirdusieji gyvens; kaip gi Tėvas turi gyvenimą savyje, taip davė ir Sūnui turėti gyvenimą savyje; ir davė jam valdžią ir teismą daryti, nes jis yra Žmogaus Sūnus. Nestebėkitės šituo, nes ateina valanda, kurioje visi, esantys kapuose, išgirs jo balsą ir išeis tie, kurie darė gerus dalykus, į gyvenimo prisikėlimą, o tie, kurie darė blogus dalykus, į teismo prisikėlimą. Aš negaliu nieko daryti pats iš savęs. Kaip girdžiu, teisiu, ir mano teismas yra teisingas, nes ieškau ne savo valios, bet to Tėvo valios, kuris mane siuntė. Jei aš pats liudiju apie save, mano liudijimas nėra tikras. Kitas yra tas, kuris liudija apie mane, ir aš žinau, kad tikras yra liudijimas, kurį jis liudija apie mane. Jūs siuntėte pas Joną, ir jis liudijo tiesą; aš gi ne nuo žmogaus liudijimą imu, bet šiuos dalykus sakau, kad jūs būtumėte išgelbėti. Tas buvo degantis ir šviečiantis žibintas, o jūs norėjote trumpam džiaugtis jo šviesoje. Bet aš turiu didesnį liudijimą už Jono, nes darbai, kuriuos Tėvas davė man, kad juos užbaigčiau, tie patys darbai, kuriuos aš darau, liudija apie mane, kad Tėvas mane siuntė. Ir tėvas, kuris siuntė mane, pats liudijo apie mane. Nei jo balso jūs kada nors girdėjote, nei jo pavidalo matėte, ir jo žodžio jūs neturite liekančio jumyse, nes tuo, kurį jis atsiuntė, jūs netikite. Jūs tyrinėjate raštus, nes manote, kad juose turite amžinąjį gyvenimą; ir tie yra liudijantys apie mane; ir jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą. Garbės iš žmonių aš nepriimu; bet aš pažinau jus, kad Dievo meilės neturite savyje. Aš atėjau savo tėvo vardu, ir jūs manęs nepriimate; jei kitas ateis savo paties vardu, tą jūs priimsite. Kaip jūs galite tikėti, garbę vienas iš kito imdami, o garbės iš

vienintelio Dievo neieškodami? Nemanykite, kad aš kaltinsiu jus pas Tėvą – yra tas, kuris jus kaltina, Mozė, į kurį jūs tikėjotės. Jei jūs tikėjote Moze, tai tikėtumėte ir manimi, nes jis rašė apie mane. Bet jei to raštams netikite, kaip tikėsite mano žodžiams?

6

Po to Jėzus išėjo anapus Galilėjos jūros, Tiberiados, ir sekė jį didelė minia, nes jie matė jo ženklus, kuriuos jis darė ligoniams. Pakilo Jėzus į kalną ir ten sėdėjo su savo mokiniais. Buvo arti Pascha, Žydų šventė. Todėl Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad didelė minia ateina pas jį, sako Pilypui: Iš kur turėtume nusipirkti duonos, kad šie galėtų valgyti? Bet tai jis sakė bandydamas jį, nes pats žinojo, ką ketino daryti. Pilypas jam atsakė: Dviejų šimtų denarijų vertės duonos jiems nepakanka, kad kiekvienas jų gautų bent šiek tiek. Sako jam vienas iš jo mokinių, Andriejus, Simono Petro brolis: yra čia vienas berniukas, kuris turi penkias miežines duonas ir dvi žuveles; bet kas yra šie dalykai tarp tiek daug? Ir Jėzus pasakė: Liepkite žmonėms atsigulti; o toje vietoje buvo daug žolės. Taigi atsigulė vyrai, skaičiumi maždaug penki tūkstančiai. Paėmė kepalus Jėzus ir, padėkojęs, išdalino mokiniams, o mokiniai – gulintiems, panašiai ir iš žuvų, kiek jie norėjo. Kai jie buvo pasotinti, jis sako savo mokiniams: Surinkite likusius gabalus, kad niekas nepražūtų. Todėl jie surinko ir pripildė dvylika krepšių trupinių iš tų penkių miežinių kepalų, kurie liko nuo valgusių žmonių. Tie žmonės todėl, matę ženklą, kurį padarė Jėzus, sakė, kad šis

tikrai yra pranašas, ateinantis į pasaulį. Jėzus, todėl žinodamas, kad jie ketina ateiti ir pagrobti jį, kad padarytų jį karalių, vėl pasitraukė į kalną vienas. Kai atėjo vakaras, jo mokiniai nužengė prie jūros, ir įlipę į laivą, jie plaukė anapus jūros į Kafarnaumą. Ir tamsa jau buvo užgriuvusi, ir Jėzus nebuvo atėjęs pas juos, o jūrą kėlė stipriai pučiantis vėjas. Nuplaukę todėl apie dvidešimt penkis ar trisdešimt stadijų, jie pamato Jėzų, vaikščiojantį ant jūros ir artėjantį prie laivo, ir jie išsigando. Bet jis sako jiems: Aš esu, nebijokite. Todėl jie norėjo paimti jį į laivą, ir tuojau laivas atsidūrė ant žemės, į kurią jie plaukė. Kitą dieną minia, stovinti anapus jūros, pamatė, kad kitos valties ten nebuvo, tik ta viena, į kurią įlipo jo mokiniai, ir kad Jėzus neįėjo kartu su savo mokiniais į valtį, bet vieni jo mokiniai išvyko; bet atplaukė kitos valtys iš Tiberijados netoli tos vietos, kur jie valgė duoną Viešpačiui padėkojus; todėl kai minia pamatė, kad Jėzaus ten nėra nei jo mokinių, jie patys įlipo į valtis ir atplaukė į Kafarnaumą ieškodami Jėzaus. Ir radę jį anapus jūros, jie tarė jam: Rabi, kada čia atėjai? Atsakė jiems Jėzus ir tarė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ieškote manęs ne todėl, kad matėte ženklus, bet todėl, kad valgėte duonos ir buvote pasotinti. Dirbkite ne dėl to maisto, kuris yra sunaikinamas, bet dėl to maisto, kuris pasilieka amžinam gyvenimui, kurį žmogaus Sūnus jums duos, nes jį užantspaudavo Dievas Tėvas. Todėl pasakė jam: Ką darykime, kad dirbtume Dievo darbus? Jėzus atsakė ir pasakė jiems: Tai yra Dievo darbas, kad tikėtumėte į tą, kurį Jis siuntė. Todėl jie pasakė jam: Ką todėl tu darai ženklą, kad matytume ir tikėtume tavimi? Ką dirbi? Mūsų tėvai valgė maną dykumoje, kaip yra parašyta: duoną iš dangaus davė jiems valgyti. Todėl

Jėzus jiems pasakė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ne Mozė davė jums duoną iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums tikrąją duoną iš dangaus. Nes Dievo duona yra ta, kuri nusileidžia iš dangaus ir duoda gyvenimą pasauliui. Todėl jie tarė jam: Viešpatie, visada duok mums šitos duonos. Bet Jėzus jiems pasakė: Aš esu gyvenimo duona; kas ateina pas mane, niekada nealkti, ir kas tiki į mane, niekada netrokšti. Bet pasakiau jums, kad ir matėte mane, ir netikite. Visa, ką duoda man tėvas, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane tikrai neišmesiu laukan; nes nužengiau iš dangaus ne tam, kad darčiau savo valią, bet valią to, kuris mane siuntė. Tai yra valia Tėvo, kuris mane siuntė, kad aš nepražudyčiau nieko iš to, ką Jis man davė, bet prikelsčiau tai paskutinę dieną. Tai yra valia to, kuris mane siuntė, kad kiekvienas, kuris mato Sūnų ir tiki jį, turėtų amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną. Taigi žydai murmėjo apie jį, nes jis pasakė: Aš esu duona, nužengusi iš dangaus, ir jie sakė: Argi tai ne Jėzus, Juozapo sūnus, kurio mes žinome tėvą ir motiną? Kaip todėl šitas sako, kad aš esu nužengęs iš dangaus? Todėl Jėzus atsakė ir sakė jiems: Nemurmėkite tarp savęs. Niekas negali ateiti pas mane, jei Tėvas, kuris mane siuntė, nepatraukia jo, ir aš prikelsiu jį paskutinę dieną. Yra parašyta pranašuose: ir visi bus mokomi Dievo. Kiekvienas, kuris girdi iš Tėvo ir išmoksta, ateina pas mane; ne kad kas nors būtų matęs Tėvą, išskyrus tą, kuris yra iš Dievo, šis yra matęs Tėvą. Tikrai, tikrai sakau jums: tas, kuris tiki manimi, turi amžinąjį gyvenimą. Aš esu gyvybės duona. Jūsų tėvai valgė maną dykumoje ir mirė; tai yra duona, besileidžianti iš dangaus, kad kas nors iš jos valgytų ir nemirtų. Aš esu gyvoji duona, nusileidusi iš dangaus; jei kas

valgys šios duonos, gyvens per amžius. Ir duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas, kurį aš duosiu už pasaulio gyvenimą. Todėl žydai ginčijosi tarpusavyje sakydami: Kaip šis gali mums duoti savo kūną valgyti? Todėl Jėzus jiems pasakė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgote Žmogaus Sūnaus kūno ir negeriate jo kraujo, neturite savyje gyvenimo. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną. Nes mano kūnas tikrai yra maistas, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Tas, kuris valgo mano kūną ir geria mano kraują, pasilieka manyje, ir aš jame. Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš gyvenu dėl Tėvo, taip ir tas, kuris valgo mane, gyvens dėl manęs. Tai yra duona, nužengusi iš dangaus, ne kaip jūsų tėvai valgė maną ir mirė; kas valgo šią duoną, gyvens per amžius. Šiuos dalykus jis sakė susirinkime mokydamas Kapernaume. Daugelis jo mokinių, tai išgirdę, pasakė: Sunkus yra šis žodis, kas gali jo klausyti? Bet Jėzus, žinodamas savyje, kad jo mokiniai murmėjo apie tai, sakė jiems: ar tai jus papiktina? Jei todėl pamatytumėte žmogaus Sūnų kylantį ten, kur Jis buvo anksčiau? Dvasia yra tai, kas teikia gyvybę, kūnas neduoda jokios naudos, žodžiai, kuriuos aš kalbu jums, yra dvasia ir yra gyvybė. Bet yra iš jūsų kai kurie, kurie netiki. Juk Jėzus žinojo nuo pat pradžios, kurie yra tie, kurie netiki, ir kas yra tas, kuris jį išduos. Ir jis sakė: Dėl to aš esu pasakęs jums, kad niekas negali ateiti pas mane, jei jam nebus duota iš mano Tėvo. Dėl šio dalyko daugelis jo mokinių nuėjo atgal ir daugiau su juo nebevaikščiojo. Todėl Jėzus pasakė dvylikai: Argi ir jūs norite eiti? Tada jam atsakė Simonas Petras: Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo

žodžius; ir mes įtikėjome ir pažinome, kad tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus. Jėzus jiems atsakė: Argi ne aš jus, tuos dvylika, išsirinkau? Ir vienas iš jūsų yra velnias. Jis kalbėjo apie Judą, Simono Iskarijotą, nes šis ketino jį išduoti, būdamas vienas iš dvylikos.

7

Ir Jėzus vaikščiojo po to Galilėjoje, nes nenorėjo vaikščioti Judėjoje, kadangi žydai ieškojo jo nužudyti. Artėjo žydų palapinių šventė. Todėl jam pasakė jo broliai: išeik iš čia ir eik į Judėją, kad ir tavo mokiniai pamatytų tavo darbus, kuriuos tu darai; niekas juk slapta nieko nedaro ir siekia pats viešai būti. Jei darai šiuos dalykus, parodyk save pasauliui. Nes net jo broliai netikėjo juo. Todėl Jėzus sako jiems: Mano laikas dar neatėjo, bet jūsų laikas visada pasiruošęs. Pasaulis negali jūsų neapkęsti, bet mane neapkenčia, nes aš liudiju apie jį, kad jo darbai yra pikti. Jūs eikite į šią šventę, aš dar neeinu į šią šventę, nes mano laikas dar nėra atėjęs. Bet pasakęs jiems šiuos dalykus, jis liko Galilėjoje. Kai jo broliai nuėjo, tada ir pats jis nuėjo į šventę, ne atvirai, bet slaptai. Todėl žydai ieškojo jo per šventę ir kalbėjo: Kur yra tas? Ir didelis murmėjimas apie jį buvo tarp minių. Vieni sakė, kad jis geras, kiti sakė: Ne, jis klaidina minią. Tačiau niekas apie jį atvirai nekalbėjo dėl žydų baimės. Jau šventei esant viduryje, Jėzus užlipo į šventyklą ir mokė. Ir žydai stebėjosi sakydami: Kaip šitas žino raštus neišmokęs? Taigi atsakė jiems Jėzus ir tarė: mano mokymas nėra mano, bet to, kuris siuntė

mane; jei kas nori jo valią vykdyti, žinos apie mokymą, ar jis yra iš Dievo, ar aš iš savęs paties kalbu. Tas, kuris kalba iš savęs, ieško savo paties garbės, bet tas, kuris ieško to garbės, kuris jį siuntė, šis yra tikras, ir neteisybės jame nėra. Argi ne Mozė davė jums įstatymą? Ir niekas iš jūsų nevykdo įstatymo. Kodėl jūs norite mane nužudyti? Minia atsakė ir tarė: Tu turi demoną! Kas tave ieško nužudyti? Jėzus atsakė ir pasakė jiems: Vieną darbą padariau, ir visi dėl to stebitės. Mozė davė jums apipjaustymą ne todėl, kad jis yra iš Mozės, bet iš tėvų, ir sabatą jūs apipjaustote žmogų. Jei žmogus gauna apipjaustymą sabatą, kad nebūtų sulaužytas Mozės įstatymas, jūs pykstate ant manęs, nes aš padariau visą žmogų sveiką sabatą. Neteiskite pagal išvaizdą, bet teiskite teisingu teismu. Todėl kai kurie iš jeruzaliečių sakė: Argi tai ne tas, kurį jie ieško nužudyti? Ir štai jis drąsiai kalba, o jie jam nieko nesako. Ar tik tikrai sužinojo valdovai, kad šis yra tikrai Kristus? Bet mes žinome, iš kur šitas yra, o kai Kristus ateis, niekas nežinos, iš kur jis yra. Taigi Jėzus sušuko šventykloje mokydamas ir sakydamas: ir mane jūs žinote, ir jūs žinote, iš kur esu; ir iš savęs paties nesu atėjęs, bet yra tikras tas, kuris siuntė mane, kurio jūs nežinote; aš žinau jį, nes esu iš jo, ir tas mane siuntė. Todėl jie siekė jį suimti, bet niekas neužkėlė ant jo rankos, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda. Daugelis iš minios tikėjo jį ir sakė: Ar Kristus, kada ateis, padarys daugiau ženklų negu tuos, kuriuos šitas padarė? Fariziejai išgirdo minią murmant apie jį šiuos dalykus, ir fariziejai bei vyriausieji kunigai siuntė padėjėjus, kad jie jį suimtų. Todėl Jėzus pasakė: Dar trumpą laiką esu su jumis ir einu pas tą, kuris mane siuntė. Jūs ieškosite manęs ir nerasite, ir kur aš esu, jūs negalite ateiti.

Todėl žydai sakė sau: Kur šitas ketina eiti, kad mes jo nerasime? Ar jis neketina eiti į graikų išsklaidymą ir mokyti graikus? Kas yra šis žodis, kurį jis pasakė: jūs ieškote manęs ir nerasite, ir kur aš esu, jūs negalite ateiti? Bet paskutinę didžiąją šventės dieną stovėjo Jėzus ir sušuko sakydamas: Jei kas trokšta, tegu ateina pas mane ir geria. Tas, kuris tiki manimi, kaip pasakė Raštas, upės gyvojo vandens tekės iš jo pilvo. Tai jis sakė apie Dvasią, kurią turėjo gauti tikintieji į jį, nes dar nebuvo Šventosios Dvasios, kadangi Jėzus dar nebuvo pašlovintas. Daugelis todėl iš minios, išgirdę tą žodį, sakė: Šitas tikrai yra tas pranašas. Kiti sakė: Šitas yra Kristus. Kiti sakė: Argi iš Galilėjos Kristus ateina? Argi ne Raštas sakė, kad iš Dovydo sėklos ir iš Betliejaus kaimo, kur buvo Dovydas, ateina Kristus? Padalijimas minioje todėl atsirado dėl jo. Kai kurie iš jų norėjo jį suimti, bet niekas ant jo rankų neužkėlė. Taigi padėjėjai atėjo pas vyriausiuosius kunigus ir fariziejus, ir tie jiems pasakė: Kodėl jo neatvedėte? Padėjėjai atsakė: Niekada taip nekalbėjo žmogus, kaip šis žmogus. Atsakė todėl jiems fariziejai: Argi ir jūs esate suklaidinti? Argi kas nors iš valdovų tikėjo jį ar iš fariziejų? Bet ši minia, nežinanti įstatymo, yra prakeikta, sako Nikodemas jiems, atėjęs naktį pas jį, vienas būdamas iš jų; argi ne mūsų įstatymas teisia žmogų, jei neišgirsta iš jo pirmiau ir nesužino, ką jis daro? Jie atsakė ir pasakė jam: argi ir tu iš Galilėjos esi? Ištirk ir pamatyk, kad pranašas iš Galilėjos nėra kilęs. Ir kiekvienas išėjo į savo namus.

8

Jėzus nuėjo į Alyvų kalną, o aušros metu vėl atvyko į šventyklą, ir visi žmonės ėjo pas jį; ir atsisėdęs jis mokė juos. Ir veda raštininkai ir fariziejai moterį, sugautą svetimaujant, ir pastatę ją viduryje sako jam: mokytojau, ši moteris buvo sugauta pačiame akte svetimaujant; ir mūsų įstatyme Mozė įsakė tokias užmušti akmenimis. Tu todėl ką sakai? Bet jie pasakė tai bandydami jį, kad turėtų kaltinimą prieš jį. Bet Jėzus, pasilenkęs žemyn, rašė pirštu į žemę. Kadangi jie išliko klausinėdami jį, jis atsitiesė ir tarė jiems: kas nekaltas iš jūsų, pirmas tegu meta akmenį į ją. Ir vėl, pasilenkęs žemyn, jis rašė žemėje. Tie, išgirdę, išėjo vienas po kito, pradedant nuo vyresniųjų, ir liko Jėzus ir moteris, buvusi viduryje. Atsitiesęs gi Jėzus tarė jai: moterie, kur jie yra? Niekas tavęs nepasmerkė? Ji pasakė: niekas, Viešpatie. Ir Jėzus pasakė: nei aš tavęs pasmerkiu; eik ir nuo šiol daugiau nebenusidėk. Vėl todėl Jėzus kalbėjo jiems sakydamas: Aš esu pasaulio šviesa; kas seka mane, tikrai nevaikščios tamsybėje, bet turės gyvenimo šviesą. Todėl fariziejai jam pasakė: Tu liudiji apie save, tavo liudijimas nėra tikras. Atsakė Jėzus ir pasakė jiems: Net jei aš liudiju apie save patį, mano liudijimas yra tikras, nes žinau, iš kur atėjau ir kur einu. Jūs gi nežinote, iš kur ateinu arba kur einu. Jūs teisiate pagal kūną, aš neteisiu nieko. Ir jei aš teisiu, mano teismas yra tikras, nes aš nesu vienas, bet aš ir Tėvas, kuris mane siuntė. Ir jūsų įstatyme parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas yra tikras. Aš esu tas, kuris liudija apie save patį, ir apie mane liudija Tėvas, kuris mane siuntė. Todėl jie sakė jam: Kur yra tavo tėvas? Atsakė Jėzus: nei manęs žinote, nei mano tėvo; jei manęs žinotumėte, tai ir mano tėvą žinotumėte. Šiuos žodžius kalbėjo Jėzus ižde, mokydamas šventykloje, ir

niekas nesuėmė jo, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda. Pasakė todėl vėl jiems Jėzus: Aš einu, ir jūs ieškosi manęs, ir savo nuodėmėje mirsite; kur aš einu, jūs negalite ateiti. Todėl žydai sakė: Argi jis nenužudys savęs, kad sako: Kur aš einu, jūs negalite ateiti? Ir jis pasakė jiems: Jūs esate iš žemybių, aš esu iš aukštybių, jūs esate iš šio pasaulio, aš nesu iš šio pasaulio. Todėl aš pasakiau jums, kad jūs mirsite savo nuodėmėse, nes jei netikėsite, kad aš esu, jūs mirsite savo nuodėmėse. Todėl jie sakė jam: kas tu esi? Ir Jėzus jiems pasakė: nuo pat pradžios tai, ką jums ir kalbu. Daug turiu apie jus kalbėti ir teisti, bet tas, kuris siuntė mane, yra teisingas, ir aš tai, ką girdėjau iš jo, sakau pasauliui. Jie nesuprato, kad jis jiems kalbėjo apie Tėvą. Todėl Jėzus jiems pasakė: Kada jūs pakelsite Žmogaus Sūnų, tada žinosite, kad aš esu, ir kad iš savęs aš nedarau nieko, bet kalbu šiuos dalykus taip, kaip mane mokė mano Tėvas. Ir tas, kuris siuntė mane, yra su manimi, tėvas nepaliko manęs vieno, nes aš visada darau tai, kas jam patinka. Jam kalbant šiuos dalykus, daugelis įtikėjo jį. Todėl Jėzus sakė tiems žydams, kurie juo patikėjo: jei jūs pasiliksite mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai, ir pažinsite tiesą, ir tiesa išlaisvins jus. Jie atsakė jam: Mes esame Abraomo palikuonys ir niekam niekada nebuvome pavergti. Kaip tu sakai, kad tapsite laisvi? Jėzus jiems atsakė: iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad kiekvienas, darantis nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Bet vergas nelieka namuose amžinai, sūnus lieka amžinai. Jei todėl Sūnus jus išlaisvins, tikrai būsite laisvi. Aš žinau, kad jūs esate Abraomo sėkla, bet jūs siekiate mane nužudyti, nes mano žodis netelpa jumyse. Aš kalbu tai, ką esu matęs pas savo Tėvą, ir jūs todėl darote tai, ką esate matę pas

savo tėvą. Jie atsakė ir pasakė jam: mūsų tėvas yra Abraomas. Jėzus jiems sako: jei buvote Abraomo vaikai, darytumėte Abraomo darbus. Dabar jūs ieškote manęs nužudyti, žmogaus, kuris jums kalbėjo tiesą, kurią girdėjau iš Dievo. Šito Abraomas nepadarė. Jūs darote savo tėvo darbus. Todėl jie pasakė jam: mes ne iš seksualinio amoralumo esame gimę; mes turime vieną tėvą, Dievą. Todėl Jėzus jiems pasakė: jei Dievas būtų jūsų tėvas, jūs mylėtumėte mane, nes aš išėjau iš Dievo ir esu atėjęs, nei iš savęs paties esu atėjęs, bet jis mane siuntė. Kodėl jūs nesuprantate mano kalbos? Kad jūs negalite išgirsti mano žodžio. Jūs esate iš tėvo velnio, ir norite vykdyti savo tėvo geismus. Tas buvo žmogžudys nuo pradžios ir tiesoje nestovi, nes nėra tiesos jame; kada jis kalba melą, iš savo kalba, nes jis yra melagis ir jo tėvas. Bet kadangi aš sakau tiesą, jūs manimi netikite. Kas iš jūsų gali mane apkaltinti nuodėme? Bet jei aš sakau tiesą, kodėl jūs man netikite? Tas, kuris yra iš Dievo, girdi Dievo žodžius; dėl to jūs negirdite, nes nesate iš Dievo. Atsakė todėl žydai ir pasakė jam: Argi ne gerai mes sakome, kad tu esi samarietis ir turi demoną? Atsakė Jėzus: Aš neturiu demono, bet gerbiu savo Tėvą, o jūs mane negerbiate. Bet aš neieškau savo garbės, yra tas, kuris ieško ir teisia. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kas nors laikysis mano žodžio, mirties neregės per amžius. Todėl žydai jam pasakė: dabar mes sužinojome, kad tu turi demoną. Abraomas mirė ir pranašai, o tu sakai: jei kas laikysis mano žodžio, tikrai neragaus mirties per amžius? Ar tu nesi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Ir pranašai mirė; kuo tu darais save? Atsakė Jėzus: jei aš šlovinu save, mano šlovė yra niekas; yra mano tėvas, kuris šlovina mane, kurį jūs sakote,

kad yra jūsų Dievas, ir nepažinote jo; bet aš žinau jį. Ir jei aš sakysiu, kad nežinau jo, aš būsiu panašus į jus, melagis; bet aš žinau jį ir laikau jo žodį. Abraomas, jūsų tėvas, džiūgavo, kad pamatytų mano dieną, ir pamatė, ir džiaugėsi. Todėl žydai jam pasakė: Tu dar neturi nė penkiasdešimties metų, ir esi matęs Abraomą? Jėzus jiems pasakė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: prieš Abraomui tampant, aš esu. Todėl jie pakėlė akmenis, kad mestų į jį. Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos, praėjęs per jų vidurį, ir taip praėjo.

9

Ir eidamas pro šalį, jis pamatė žmogų, aklą nuo gimimo. Ir jo mokiniai paklausė jį sakydami: Rabi, kas nusidėjo – šitas ar jo tėvai, kad jis gimė aklas? Jėzus atsakė: nei šis nusidėjo, nei jo tėvai, bet kad Dievo darbai būtų apreikšti jame. Man būtina dirbti to, kuris mane siuntė, darbus, kol dar diena, nes ateina naktis, kada niekas negali dirbti. Kai esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa. Tai pasakęs, jis spjovė ant žemės ir padarė purvą iš seilių, ir patepė purvą ant aklojo akių, ir pasakė jam: eik nusiplauk Siloamo tvenkinyje, kuris verčiamas kaip Siųstasis. Taigi jis nuėjo ir nusiplovė, ir sugrįžo regintis. Todėl kaimynai ir tie, kurie anksčiau matė jį aklą, sakė: Argi tai ne tas, kuris sėdėjo ir elgetavo? Vieni sakė, kad tai jis; kiti gi sakė, kad panašus į jį. Jis sakė, kad aš esu. Todėl jam buvo sakoma: Kaip buvo atverti tavo akys? Atsakė tas ir tarė: Žmogus, vadinamas Jėzus, padarė molį ir patepė mano akis, ir tarė man: Eik į Siloamo baseiną ir

nusiplauk. Nuėjęs ir nusiplovęs įgijau regėjimą. Todėl jie pasakė jam: Kur jis yra? Jis sako: aš nežinau. Jie veda jį pas fariziejus, tą kadaise aklą. Buvo sabatas, kada Jėzus padarė purvą ir atvėrė jo akis. Vėl todėl fariziejai klausė jį, kaip jis atgavo regėjimą. Ir jis pasakė jiems: jis uždėjo purvą ant mano akių, ir aš nusiploviau, ir matau. Todėl kai kurie iš fariziejų sakė: šitas žmogus nėra nuo Dievo, nes jis nesilaikė sabato. Kiti sakė: kaip gali žmogus nusidėjėlis daryti tokius ženklus? Ir buvo padalijimas tarp jų. Jie sako tam aklajam vėl: tu ką sakai apie jį, kad jis atvėrė tavo akis? Bet jis pasakė, kad yra pranašas. Taigi žydai netikėjo apie jį, kad jis buvo aklas ir atgavo regėjimą, kol nepašaukė tėvų to, kuris atgavo regėjimą, ir paklausė juos sakydami: ar šitas yra jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad gimė aklas? Kaip gi dabar jis mato? Ir jo tėvai jiems atsakė ir pasakė: Mes žinome, kad šitas yra mūsų sūnus ir kad aklas gimė; bet kaip dabar mato, mes nežinome, arba kas atvėrė jo akis, mes nežinome; jis turi amžių, paklauskite jį, jis apie save kalbės. Šiuos dalykus pasakė jo tėvai, nes bijojo žydų, kadangi žydai jau buvo susitarę, kad, jei kas jį išpažįsta Kristumi, būtų išmestas iš sinagogos. Dėl to jo tėvai pasakė: Jis turi amžių, klauskite jį. Jie todėl antrą kartą pašaukė žmogų, kuris buvo aklas, ir pasakė jam: Duok garbę Dievui, mes žinome, kad šis žmogus yra nusidėjėlis. Atsakė todėl tas ir tarė: Ar jis nusidėjėlis yra, nežinau; vieną žinau, kad aklas būdamas dabar matau. Jie pasakė jam vėl: ką jis tau padarė? Kaip jis atidarė tau akis? Jis atsakė jiems: aš jau pasakiau jums, ir jūs negirdėjote; ką vėl norite girdėti? Argi ir jūs norite jo mokiniais tapti? Jie įžeidė jį ir pasakė: Tu esi to mokinys, o mes esame Mozės mokiniai. Mes žinome, kad Dievas kalbėjo Mozei, bet

nežinome, iš kur šitas yra. Žmogus atsakė ir pasakė jiems: Tai iš tikrųjų nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur jis yra, o jis atidarė mano akis. Mes žinome, kad nusidėjėlių Dievas neklauso, bet jei kas yra dievobaimingas ir daro jo valią, šio klauso. Nuo amžių nebuvo girdėta, kad kas nors atvėrė aklai gimusio žmogaus akis. Jei šis nebūtų iš Dievo, jis negalėtų nieko daryti. Jie atsakė ir pasakė jam: nuodėmėse tu gimei visas, ir tu mokai mus? Ir jie išvarė jį lauk. Jėzus išgirdo, kad jie išvarė jį laukan, ir suradęs jį tarė jam: Ar tu tiki į Dievo Sūnų? Jis atsakė ir tarė: Kas gi jis yra, Viešpatie, kad tikėčiau jį? Pasakė jam Jėzus: Tu matei jį, ir tas, kuris kalba su tavimi, yra jis. Jis tarė: Tikiu, Viešpatie, ir pagarbino jį. Ir Jėzus pasakė: Aš atėjau į šį pasaulį teismui, kad nematantieji matytų, o matantieji taptų aklais. Ir išgirdo tai iš fariziejų tie, kurie buvo su juo, ir pasakė jam: Argi ir mes esame akli? Jėzus jiems pasakė: jei būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės, bet dabar sakote, kad matote, todėl jūsų nuodėmė lieka.

10

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tas, kuris neįeina per duris į avių kiemą, bet lipa iš kitur, tas yra vagis ir plėšikas; o tas, kuris įeina per duris, yra avių piemuo. Šiam durininkas atidaro, ir avys jo balso klauso, ir savo avys šaukia vardu, ir išveda jas. Ir kai savo avis išveda, prieš jas eina, ir avys jam seka, nes žino jo balsą; bet svetimam nesekės, o bėgs nuo jo, nes nežino svetimų balso. Šią patarlę pasakė jiems Jėzus, bet jie nesuprato, ką reiškė tai, ką jis

jiems kalbėjo. Taigi Jėzus vėl jiems pasakė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad aš esu avių durys. Visi, kurie atėjo prieš mane, yra vagys ir plėšikai, bet avys jų neklausė. Aš esu durys; jei kas per mane įeina, bus išgelbėtas – jis įeis ir išeis, ir ras ganyklą. Vagis ateina tik tam, kad pavogti, nužudyti ir sunaikinti, aš atėjau tam, kad jie turėtų gyvenimą ir turėtų jį su kaupu. Aš esu geras ganytojas. Geras piemuo savo sielą padeda už avis; samdinys, ir nebūdamas piemuo, kurio avys nėra savos, mato vilką ateinantį ir palieka avis ir bėga; ir vilkas griebia jas ir išblaško avis. Bet samdinys bėga, nes jis yra samdinys ir jam nerūpi avys. Aš esu gerasis ganytojas, ir aš pažįstu savuosius ir esu pažįstamas savųjų, kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą, ir savo sielą aš dedu už avis. Ir kitas avis turiu, kurios nėra iš šio kiemo, ir tas man reikia atvesti, ir jos išgirs mano balsą, ir taps viena kaimenė, vienas piemuo. Dėl to tėvas mane myli, nes aš dedu savo sielą, kad vėl ją atgaučiau. Niekas jos neatima iš manęs, bet aš pats ją atiduodu iš savęs, turiu valdžią ją atiduoti ir turiu valdžią vėl ją atsiimti, šį įsakymą gavau iš savo Tėvo. Padalijimas todėl vėl atsirado tarp žydų dėl šių žodžių. Tačiau daugelis iš jų sakė: Jis turi demoną ir yra pamišęs, kam jo klausote? Kiti sakė: Šie žodžiai nėra apsėsto demono žmogaus. Argi demonas gali atverti aklųjų akis? Įvyko gi pašventinimas Jeruzalėje, ir buvo žiema; ir Jėzus vaikščiojo šventykloje Saliamono stooje. Taigi žydai apsupo jį ir sakė jam: iki kada tu keli mūsų sielą? Jei tu esi Kristus, pasakyk mums atvirai. Jėzus atsakė jiems: pasakiau jums, ir jūs netikite; darbai, kuriuos aš darau savo tėvo vardu, šie liudija apie mane; bet jūs netikite, nes nesate iš mano avių, kaip pasakiau jums. Mano avys klauso mano balso, ir aš pažįstu

jas, ir jos seka paskui mane, ir aš duodu joms amžiną gyvenimą, ir jos nepražus per amžius, ir niekas jų nepagriebš iš mano rankos. Mano Tėvas, kuris davė man, yra didesnis už visus, ir niekas negali pagrobti iš mano Tėvo rankos. Aš ir tėvas esame viena. Todėl žydai vėl paėmė akmenis, kad jį apmėtytų akmenimis. Jėzus jiems atsakė: Daug gerų darbų parodžiau jums iš mano Tėvo, dėl kurio iš jų darbo akmenimis mėtote mane? Žydai atsakė jam sakydami: Ne dėl gero darbo akmenuojame tave, bet dėl piktžodžiavimo, ir dėl to, kad tu, būdamas žmogus, darai save Dievu. Atsakė jiems Jėzus: Argi nėra parašyta jūsų įstatyme: Aš pasakiau, jūs esate dievai? Jei tuos jis pavadino dievais, pas kuriuos Dievo žodis atėjo, ir negali būti panaikinti Raštai, tą kurį Tėvas pašventino ir išsiuntė į pasaulį, jūs sakote kad piktžodžiauji, nes pasakiau, Dievo Sūnus esu? Jei aš nedarau mano tėvo darbų, netikėkite manimi; bet jei darau, net jei manimi netikite, tikėkite darbais, kad žinotumėte ir tikėtumėte, jog tėvas yra manyje ir aš jame. Todėl jie vėl stengėsi jį suimti, bet jis išsprūdo iš jų rankų. Ir jis vėl išėjo anapus Jordano, į tą vietą, kur Jonas pirmą kartą krikštijo, ir pasiliko ten. Ir daugelis atėjo pas jį ir sakė, kad Jonas iš tiesų nepadarė jokio ženklo, bet visa, ką Jonas sakė apie jį, buvo tiesa. Ir daugelis ten įtikėjo jį.

11

Buvo sergantis kažkas vardu Lozorius iš Betanijos, iš kaimo Marijos ir jos sesers Mortos. Buvo ir Marija, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė jo kojas savo plaukais, ir jos brolis

Lozorius buvo silpnas. Todėl seserys siuntė pas jį žinią, sakydamos: Viešpatie, žiūrėk, tas, kurį myli, serga. Išgirdęs tai, Jėzus tarė: Ši silpnybė nėra link mirties, bet dėl Dievo šlovės, kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus per ją. Jėzus mylėjo Martą ir jos seserį, ir Lozorių. Taigi kai jis išgirdo, kad jis serga, tada jis pasiliko toje vietoje, kurioje buvo, dvi dienas; paskui po to jis sako mokiniams: eikime į Judėją vėl. Mokiniai sako jam: Rabi, dabar žydai siekė tave užmušti akmenimis, ir vėl tu eini ten? Jėzus atsakė: Argi ne dvylika valandų yra dienoje? Jei kas vaikšto dieną, jis nesuklumpa, nes jis mato šio pasaulio šviesą; bet jei kas vaikšto naktį, jis suklumpa, nes šviesos nėra jame. Šiuos dalykus jis pasakė, ir po to sako jiems: Lozorius, mūsų draugas, užmigo, bet aš einu, kad jį pažadinčiau. Todėl jo mokiniai pasakė: Viešpatie, jei jis užmigo, bus išgelbėtas. Bet Jėzus buvo kalbėjęs apie jo mirtį, o tie manė, kad jis kalba apie miego poilsį. Tada todėl Jėzus pasakė jiems drąsiai: Lozorius mirė, ir aš džiaugiuosi dėl jūsų, kad įtikėtumėte, nes nebuvau ten; bet eikime pas jį. Todėl Tomas, vadinamas Dvynys, pasakė bendramoksliams: Eikime ir mes, kad mirtume su juo. Atėjęs todėl Jėzus rado jį jau keturias dienas esantį kape. Betanija buvo arti Jeruzalės maždaug penkiolikos stadijų atstumu, ir daugelis žydų buvo atėję pas moteris prie Mortos ir Marijos, kad paguostų jas dėl jų brolio. Todėl Morta, kai išgirdo, kad Jėzus ateina, sutiko jį, o Marija namie sėdėjo. Todėl Morta pasakė Jėzui: Viešpatie, jei būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar aš žinau, kad visa, ko tik jis prašytų iš Dievo, Dievas tau duos. Jėzus jai sako: Tavo brolis prisikels. Morta jam sako: Žinau, kad jis prisikels per prisikėlimą paskutiniąją dieną. Jėzus

jai tarė: Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Tas, kuris tiki manimi, net jei mirs, gyvens; ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki manimi, tikrai nemirs per amžius. Ar tu tiki į tai? Sako jam: Taip, Viešpatie, aš esu patikėjusi, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus, ateinantis į pasaulį. Ir tai pasakiusi, ji nuėjo ir slaptai pašaukė savo seserį Mariją, tardama: Mokytojas yra čia ir šaukia tave. Ta, kai išgirdo, greitai pakyla ir ateina pas jį. Jėzus dar nebuvo atėjęs į kaimą, bet buvo toje vietoje, kur jį sutiko Morta. Todėl žydai, kurie buvo su ja namuose ir ją guodė, pamatę Mariją, kad greitai pakilo ir išėjo, sekė ją, sakydami, kad ji eina į kapavietę, kad ten verkti. Taigi Marija, kai atėjo ten, kur buvo Jėzus, pamačiusi jį krito prie jo kojų sakydama jam: Viešpatie, jei būtum buvęs čia, mano brolis nebūtų miręs. Jėzus todėl, kai pamatė ją verkiančią ir žydus, susirinkusius su ja, verkiančius, buvo giliai sujaudintas dvasioje ir sukrėtė save, ir pasakė: kur padėjote jį? Jie sako jam: Viešpatie, ateik ir pamatyk. Jėzus ašarojo. Todėl žydai sakė: žiūrėkite, kaip jis mylėjo jį; kai kurie gi iš jų sakė: argi negalėjo šitas, atveręs aklojo akis, padaryti, kad ir šitas nemirtų? Jėzus todėl, vėl būdamas giliai sujaudintas, ateina prie kapavietės. Ji buvo ola, ir akmuo gulėjo ant jos. Jėzus sako: pakelkite akmenį. Jam sako mirusiojo sesuo Morta: Viešpatie, jau dvokia, nes jis ketvirtą dieną. Jėzus jai sako: Argi nesakiau tau, kad jei tikėsi, matysi Dievo šlovę? Todėl jie pakėlė akmenį, kur gulėjo mirusiųjų. Ir Jėzus pakėlė akis aukštyn ir tarė: Tėve, dėkoju tau, kad išgirdai mane. Aš žinojau, kad tu visada mane išgirsti, bet dėl minios, stovinčios aplinkui, pasakiau, kad jie įtikėtų, jog tu mane siuntei. Ir tai pasakęs, jis garsiu balsu sušuko: Lozoriau, ateik laukan! Ir išėjo mirusiasis, surištas kojas

ir rankas juostomis, ir jo veidas buvo apvyniotas skarele. Jėzus sako jiems: atlaisvinkite jį ir leiskite jam eiti. Todėl daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką padarė Jėzus, įtikėjo jį. Kai kurie iš jų nuėjo pas fariziejus ir pasakė jiems, ką padarė Jėzus. Todėl vyriausieji kunigai ir fariziejai surinko tarybą ir sakė: Ką darome, nes šitas žmogus daro daug ženklų? Jei mes jį taip paleisime, visi į jį įtikės, ir ateis romėnai, ir jie atims iš mūsų ir vietą, ir tautą. Bet vienas iš jų, Kajafas, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas, pasakė jiems: jūs nieko nežinote ir net nesvarstote, kad mums naudinga, jog vienas žmogus mirtų už žmones ir ne visa tauta pražūtų. Bet tai jis pasakė ne iš savęs, o būdamas tų metų vyriausiasis kunigas pranašavo, kad Jėzus turėjo mirti už tautą, ir ne tik už tautą, bet kad ir išsklaidytus Dievo vaikus surinktų į vieną. Nuo tos dienos jie tarėsi, kad galėtų jį nužudyti. Jėzus todėl nebevaikščiojo atvirai tarp žydų, bet išėjo iš ten į kraštą netoli dykumos, į miestą, vadinamą Efraimas, ir ten praleido laiką su savo mokiniais. Buvo arti žydų Pascha, ir daugelis nuėjo į Jeruzalę iš kaimo prieš Paschą, kad apvalytų save. Todėl jie ieškojo Jėzaus ir sakė vienas kitam šventykloje stovėdami: Kas jums atrodo, ar jis tikrai neateis į šventę? Bet vyriausiieji kunigai ir fariziejai buvo davę įsakymą, kad jei kas žino, kur jis yra, praneštų, kad jie galėtų jį suimti.

12

Todėl Jėzus prieš šešias dienas iki Velykų atėjo į Betaniją, kur buvo miręs Lozorius, kurį jis prikėlė iš mirusiųjų. Todėl jie jam

surengė vakarienę ten, ir Morta tarnavo, o Lozorius buvo vienas iš gulinčiųjų prie stalo su juo. Taigi Marija, paėmusi svarą tyro brangaus nardo kvapiųjų aliejų, patepė Jėzaus kojas ir nušluostė savo plaukais jo kojas, o namai prisipildė kvapiųjų aliejų kvapo. Todėl sako vienas iš jo mokinių, Judas, Simono sūnus, Iskarijotas, tas, kuris ketino jį išduoti: kodėl šis tepalas nebuvo parduotas už tris šimtus denarų ir duotas vargšams? Pasakė jis tai ne todėl, kad jam rūpėjo vargšai, bet todėl, kad buvo vagis ir turėjo dėžę, ir nešiodavo tai, kas buvo įmetama. Todėl Jėzus pasakė: Leisk jai, ji išsaugojo tai mano palaidojimo dienai. Vargšus jūs visada turite su savimi, bet manęs ne visada turite. Didelė minia iš žydų sužinojo, kad jis ten yra, ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet ir tam, kad pamatytų Lozorių, kurį jis prikėlė iš mirusiųjų. Ir vyriausiieji kunigai apsvarstė, kad ir Lozorių nužudytų, nes daugelis žydų dėl jo ėjo ir tikėjo Jėzumi. Kitą dieną didelė minia, atvykusi į šventę, išgirdusi, kad Jėzus ateina į Jeruzalę, paėmė palmių šakas ir išėjo jo pasitikti, ir šaukė: Osana, palaimintas ateinantis Viešpaties vardu, Izraelio karalius. Radęs gi Jėzus asilėlį atsisėdo ant jo, kaip yra parašyta: nebijok, Siono dukter; štai tavo karalius ateina sėdėdamas ant asilo jauniklio. Šių dalykų jo mokiniai iš pradžių nesuprato, bet kai Jėzus buvo pašlovintas, tada jie prisiminė, kad tai buvo apie jį parašyta, ir kad tai jie jam padarė. Todėl minia, kuri buvo su juo, liudijo, kada jis pašaukė Lozorių iš kapo ir prikėlė jį iš mirusiųjų. Dėl to minia ir išėjo jo pasitikti, nes girdėjo, kad jis padarė šį ženklą. Taigi fariziejai sakė tarp savęs: matote, kad nieko nepasiekiate? Žiūrėk, pasaulis paskui jį nuėjo. Buvo kai kurių graikų iš tų, kurie kilo aukštyn, kad galėtų garbinti per šventę.

Šie todėl atėjo pas Pilypą, tą iš Betsaidos Galilėjoje, ir prašė jį sakydami: Viešpatie, norime pamatyti Jėzų. Ateina Pilypas ir sako Andriejui, ir vėl Andriejus ir Pilypas sako Jėzui; o Jėzus atsakė jiems sakydamas: atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečių grūdas, kritęs į žemę, nemiršta, jis lieka vienas; bet jei miršta, neša daug vaisių. Tas, kuris myli savo sielą, praras ją, o tas, kuris nekenčia savo sielos šiame pasaulyje, saugos ją amžinajam gyvenimui. Jei kas nors man tarnauja, tegu seka mane, ir kur aš esu, ten ir mano tarnas bus, ir jei kas nors man tarnauja, Tėvas jį pagerbti. Dabar mano siela sukrėsta, ir ką aš sakysiu? Tėve, išgelbėk mane nuo šios valandos. Bet dėl to aš atėjau į šią valandą. Tėve, pašlovink savo vardą. Taigi atėjo balsas iš dangaus: Aš pašlovinau ir vėl pašlovinsiu. Taigi minia, kuri stovėjo ir girdėjo, sakė, kad buvo perkūnas, o kiti sakė, kad pasiuntinys jam kalbėjo. Jėzus atsakė ir pasakė: Ne dėl manęs šis balsas pasigirdo, bet dėl jūsų. Dabar yra šio pasaulio teismas, dabar šio pasaulio valdovas bus išmestas laukan; ir aš, jei būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrausiu į save. Tai jis sakė, reikšdamas, kokia mirtimi ketino mirti. Minia jam atsakė: mes girdėjome iš įstatymo, kad Kristus pasilieka per amžius, ir kaip tu sakai reikia būti išaukštintam Žmogaus Sūnui? Kas yra šitas žmogaus sūnus? Todėl Jėzus jiems pasakė: Dar trumpą laiką šviesa yra su jumis, vaikščiokite, kol turite šviesą, kad tamsa jūsų neužkluptų, ir vaikščiojantis tamsoje nežino, kur eina. Kol turite šviesą, tikėkite į šviesą, kad taptumėte šviesos sūnumis. Šitai kalbėjo Jėzus, ir nuėjęs pasislėpė nuo jų. Bet nors jis padarė tiek daug ženklų prieš juos, jie netikėjo juo, kad būtų įvykdytas pranašo Izaijo

žodis, kurį jis pasakė: Viešpatie, kas patikėjo tuo, ką girdėjome? Ir kam buvo apreikšta Viešpaties ranka? Dėl to jie negalėjo tikėti, nes vėl sakė Izaijas: jis apakino jų akis ir sukietino jų širdį, kad jie nematytų akimis ir nesuprastų širdimi ir neatsigręžtų, ir aš išgydysiu juos. Tai pasakė Izaijas, kai matė jo šlovę ir kalbėjo apie jį. Vis dėlto tačiau ir iš valdovų daugelis įtikėjo jį, bet dėl fariziejų neprisipažino, kad nebūtų išvaryti iš sinagogos; juk jie mylėjo žmonių garbę labiau negu Dievo garbę. Jėzus sušuko ir pasakė: tikintis į mane netiki į mane, bet į tą, kuris siuntė mane, ir matantis mane mato tą, kuris siuntė mane. Aš esu atėjęs kaip šviesa į pasaulį, kad kiekvienas, kuris tiki mane, neliktų tamsoje. Ir jei kas išgirs mano žodžius ir netikės, aš neteisiu jo, nes atėjau ne tam, kad teisčiau pasaulį, bet kad išgelbėčiau pasaulį. Tas, kuris atmeta mane ir nepriima mano žodžių, turi tą, kuris teis jį; žodis, kurį kalbėjau, tas teis jį paskutinę dieną; nes aš iš savęs nekalbėjau, bet Tėvas, siuntęs mane, pats man įsakymą davė, ką pasakyti ir ką kalbėti; ir žinau, kad jo įsakymas yra amžinas gyvenimas. Ką todėl kalbu aš, kaip man yra pasakęs tėvas, taip kalbu.

13

Prieš Velykų šventę, žinodamas Jėzus, kad atėjo jo valanda išeiti iš šio pasaulio pas Tėvą, mylėjęs savuosius, esančius pasaulyje, iki galo mylėjo juos. Ir vakarienei įvykus, velniui jau įmetusiam į Judo Simono Iskarioto širdį, kad jį išduotų, žinodamas Jėzus, kad visa tėvas davė jam į rankas, ir kad nuo Dievo išėjo ir pas Dievą

eina, keliasi nuo vakarienės ir padeda drabužius, ir paėmęs rankšluostį susijuosė. Tada įpylė vandens į dubuo ir pradėjo plauti mokinių pėdas bei jas šluostyti rankšluosčiu, kuriuo buvo juostas. Todėl ateina pas Simoną Petrą, ir tas jam sako: Viešpatie, tu man plauni pėdas? Atsakė Jėzus ir pasakė jam: Ką aš darau, tu dabar nežinai, bet po to žinosi. Petras jam sako: ne, niekada neplausi mano kojų. Jėzus jam atsakė: jei aš tavęs nenuplausiu, tu neturi su manimi dalies. Simonas Petras sako jam: Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą. Jėzus jam sako: Išsimaudęs neturi poreikio plauti kojas, bet yra visas švarus, ir jūs esate švarūs, bet ne visi. Jis žinojo tą, kuris jį išduoda, todėl pasakė: Ne visi esate švarūs. Kai todėl jis nusimazgojo jų kojas ir paėmė savo drabužius, vėl atsigulęs pasakė jiems: Ar žinote, ką esu jums padaręs? Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir teisingai sakote, nes aš esu. Jei todėl aš, Viešpats ir Mokytojas, nuploviau jums kojas, tai ir jūs turite vienas kitam plauti kojas. Pavyzdį juk daviau jums, kad kaip aš padariau jums, taip ir jūs darytumėte; iš tiesų, iš tiesų sakau jums, nėra vergas didesnis už savo viešpatį, nei apaštalas didesnis už tą, kuris jį siuntė. Jei tai žinote, esate palaiminti, jei tai darote. Ne apie visus jūsų kalbu; aš žinau, kuriuos pasirinkau; bet kad Raštas būtų įvykdytas, valgantis su manimi duoną pakėlė prieš mane savo kulną. Nuo šiol sakau jums prieš tai įvykstant, kad, kai tai įvyks, tikėtumėte, jog aš esu. Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau jums: tas, kuris priima tą, kurį aš siunčiu, priima mane, o tas, kuris priima mane, priima tą, kuris siuntė mane. Tai pasakęs, Jėzus susitrukdė dvasia ir liudijo bei tarė: Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų mane išduos. Mokiniai todėl žiūrėjo vienas į kitą, nesuprasdami,

apie ką jis kalba. Buvo gi atsilošęs vienas iš jo mokinių prie Jėzaus krūtinės, kurį mylėjo Jėzus; todėl Simonas Petras jam linktelėjo paklausti, kas gi būtų tas, apie kurį jis kalba. Užgulęs ant Jėzaus krūtinės, tas sako jam: Viešpatie, kas tai yra? Atsako Jėzus: tas yra, kuriam aš, pamerkęs duonos kąsnį, duosiu. Ir pamerkęs duonos kąsnį duoda Judui, Simono sūnui Iskariotui. Ir po to kąsnio šėtonas įėjo į jį. Taigi Jėzus sako jam: ką darai, daryk greičiau. Bet to niekas iš prie stalo gulinčiųjų nesuprato, kam jis tai pasakė jam; kai kurie gi manė, kadangi pinigų dėžutę turėjo Judas, kad Jėzus jam sako: nusipirk, ko mums reikia šventei, arba kad kažką duotų vargšams. Paėmęs todėl kąsnį, jis tuojau išėjo, o buvo naktis. Kada todėl jis išėjo, Jėzus sako: Dabar buvo pašlovintas Žmogaus Sūnus, ir Dievas buvo pašlovintas jame. Jei Dievas buvo pašlovintas jame, tai Dievas pašlovins jį savyje, ir tuoj pat jį pašlovins. Vaikeliai, dar trumpai su jumis esu. Jūs ieškosit manęs, ir kaip aš sakiau žydams, kad kur aš einu, jūs negalite ateiti, ir jums sakau dabar. Naują įsakymą duodu jums, kad mylėtumėte vienas kitą, kaip aš mylėjau jus, kad ir jūs mylėtumėte vienas kitą. Iš šito visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei turėsite meilę vienas kitam. Simonas Petras sako jam: Viešpatie, kur tu eini? Atsakė jam Jėzus: kur aš einu, tu negali dabar manęs sekti, bet vėliau seksi mane. Petras sako jam: Viešpatie, kodėl aš negaliu sekti tavimi dabar? Savo sielą už tave padėsiu. Atsakė jam Jėzus: Sielą savo už mane padėsi? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: gaidys nesugirgždės, kol neišsiginsi manęs tris kartus.

14

Tebūnie nesutrukdyta jūsų širdis; tikite Dievą ir mane tikite. Mano tėvo namuose daug buveinių yra; jei ne, būčiau jums pasakęs; aš einu paruošti jums vietos; ir jei aš eisiu ir paruošiu jums vietą, vėl ateisiu ir paimsiu jus pas save, kad kur aš esu, ir jūs būtumėte. Ir kur aš einu, jūs žinote, ir kelią jūs žinote. Tomas jam sako: Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini, ir kaip mes galime žinoti kelią? Jėzus jam sako: Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas; niekas neateina pas Tėvą, jei ne per mane. Jei jūs būtumėte pažinę mane, ir mano tėvą būtumėte pažinę. Ir nuo dabar jūs pažįstate jį ir esate jį matę. Pilypas jam sako: Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir mums užteks. Jėzus jam sako: tiek daug laiko su jumis esu, o tu nepažinai manęs, Pilypai? Tas, kuris matė mane, matė tėvą; ir kaip tu gali sakyti: parodyk mums tėvą? Ar tu netiki, kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje? Žodžius, kuriuos aš kalbu jums, nekalbu iš savęs paties; bet Tėvas, kuris pasilieka manyje, pats daro tuos darbus. Tikėkite manimi, kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje; jei ne, tai dėl pačių tų darbų tikėkite manimi. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tas, kuris tiki manimi, tuos darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys, ir didesnius už šiuos darys, nes aš pas mano tėvą einu, ir ko bebūtų prašytumėte mano vardu, tai padarysiu, kad tėvas būtų pašlovintas sūnuje. Jei ko nors paprašysite mano vardu, aš padarysiu. Jei jūs mylite mane, laikykite mano įsakymus, ir aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Užtarėją, kad liktų su jumis per amžius, Tiesos Dvasią, kurią pasaulis negali priimti, nes

nemato jos ir nepažįsta jos; bet jūs pažįstate ją, nes ji lieka pas jus ir bus jumyse. Nepaliks jūsų našlaičiais, ateinu pas jus. Dar truputį, ir pasaulis manęs nebematys, bet jūs matysite mane, nes aš gyvenu ir jūs gyvensite. Tą dieną jūs pažinsite, kad aš esu savo Tėve ir jūs manyje, ir aš jumyse. Tas, kuris turi mano įsakymus ir jų laikosi, tas yra tas, kuris myli mane, o tas, kuris myli mane, bus mylimas mano Tėvo, ir aš mylėsiu jį ir apsireikšiu jam. Judas, ne Iskariotas, sako jam: Viešpatie, kas atsitiko, kad mums ruošiesi apsireikšti, o ne pasauliui? Jėzus atsakė ir tarė jam: Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės, ir mes pas jį ateisime ir pasidarysime sau buveinę pas jį. Tas, kuris nemyli manęs, mano žodžių nesaugo, ir žodis, kurį girdite, nėra mano, bet Tėvo, kuris mane siuntė. Šiuos dalykus esu kalbėjęs jums, būdamas pas jus; bet Užtarėjas, Dvasia Šventoji, kurią siųs Tėvas mano vardu, tas jus mokys visko ir primins jums viską, ką esu sakęs jums. Taiką palieku jums, savo taiką duodu jums; ne taip, kaip pasaulis duoda, aš duodu jums. Tenebus sutrukdyta jūsų širdis ir tebūna išsigandusi. Jūs girdėjote, kad aš sakiau jums: aš einu ir ateinu pas jus; jei jūs mylėtumėte mane, jūs būtumėte džiaugęsi, kad sakiau, aš einu pas Tėvą; nes mano Tėvas yra didesnis už mane; ir dabar aš pasakiau jums prieš tai įvykstant, kad kada tai įvyks, jūs tikėtumėte. Nebeilgiau daug kalbėsiu su jumis, nes ateina pasaulio valdovas, ir jis manyje neturi nieko; bet kad pasaulis žinotų, jog myliu Tėvą, ir kaip man įsakė Tėvas, taip darau. Kelkitės, eikime iš čia.

15

Aš esu tikrasis vynmedis, ir mano tėvas yra ūkininkas. Kiekvieną šaką manyje nenešančią vaisiaus jis paima, ir kiekvieną šaką nešančią vaisių jis valo, kad ji neštų daugiau vaisiaus. Jau jūs esate švarūs dėl žodžio, kurį aš jums kalbėjau. Pasilikite manyje, ir aš jumyse. Kaip šaka negali vaisių nešti iš savęs, jei nelieka vynmedyje, taip nei jūs, jei neliksit manyje. Aš esu vynmedis, jūs esate šakos. Tas, kuris lieka manyje, ir aš jame, šis neša daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti. Jei kas nelieka manyje, jis buvo išmestas lauk kaip šaka ir išdžiūvo, ir juos surenka, ir į ugnį meta, ir jie dega. Jei jūs pasiliekate manyje ir mano žodžiai pasilieka jumyse, ko tik norite, prašykite, ir tai jums įvyks. Tuo buvo pašlovintas mano Tėvas, kad neštumėte daug vaisiaus ir tapsite mano mokiniais. Kaip mylėjo mane Tėvas, ir aš mylėjau jus – pasilikite mano meilėje. Jei mano įsakymus laikysitės, pasiliksite mano meilėje, kaip aš savo tėvo įsakymus esu laikęs ir lieku jo meilėje. Šiuos dalykus kalbėjau jums, kad mano džiaugsmas pasiliktų jumyse ir jūsų džiaugsmas būtų pripildytas. Tai yra mano įsakymas, kad mylėtumėte vienas kitą, kaip aš mylėjau jus. Didesnės už šią meilės niekas neturi, kaip kad kas nors savo sielą atiduotų už savo draugus. Jūs esate mano draugai, jei darote visa, ką aš jums įsakau. Nebevadinu jūsų vergais, nes vergas nežino, ką daro jo viešpats, bet jus pavadinau draugais, nes visa, ką girdėjau iš savo Tėvo, padariau jums žinoma. Ne jūs mane išsirinkote, bet aš išsirinkau jus ir paskyriau jus, kad jūs eitumėte ir neštumėte

vaisių, ir jūsų vaisius liktų, kad ko tik beprašytumėte Tėvą mano vardu, Jis duotų jums. Tai jums įsakau, kad mylėtumėte vienas kitą. Jei pasaulis jus nekenčia, žinokite, kad mane pirmą prieš jus nekentė. Jei jūs būtumėte iš to pasaulio, pasaulis mylėtų savo savuosius, bet kadangi jūs nesate iš pasaulio, o aš išsirinkau jus iš pasaulio, todėl pasaulis jūsų nekenčia. Atsiminkite žodį, kurį aš sakiau jums: nėra vergas didesnis už savo viešpatį. Jei mane persekiojo, ir jus persekios; jei mano žodį laikė, ir jūsų laikys. Bet visa tai jie darys jums dėl mano vardo, nes jie nepažįsta to, kuris mane siuntė. Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės; bet dabar jie neturi preteksto dėl savo nuodėmės. Tas, kuris neapkenčia manęs, neapkenčia ir mano Tėvo. Jei nebūčiau padaręs jiems darbų, kurių niekas kitas nepadarė, jie neturėtų nuodėmės, bet dabar jie matė ir nekentė tiek manęs, tiek mano tėvo. Bet kad būtų įvykdytas žodis, parašytas jų įstatyme: Jie nekentė manęs be priežasties. Bet kai ateis Užtarėjas, kurį aš siųsiu jums nuo Tėvo, Dvasia tiesos, kuri nuo Tėvo išeina, tas liudys apie mane; ir jūs taip pat liudijate, nes nuo pradžios su manimi esate.

16

Šiuos dalykus esu jums kalbėjęs, kad nebūtumėte įžeisti. Išvarys jus iš sinagogos, bet ateina valanda, kad kiekvienas, nužudęs jus, manys aukojąs tarnystę Dievui. Ir tai jie darys, nes nepažino Tėvo ir manęs. Bet aš esu kalbėjęs jums šitai, kad kada ateis ta valanda, jūs prisiminsite juos, kad aš sakiau jums. Bet šitų

dalykų jums nuo pradžios nesakiau, nes buvau su jumis. Dabar aš einu pas tą, kuris siuntė mane, ir niekas iš jūsų neklausia manęs, kur tu eini, bet kadangi šiuos dalykus esu kalbėjęs jums, liūdesys užpildė jūsų širdį. Bet aš sakau jums tiesą: jums naudinga, kad aš išeičiau. Jei aš neišeisiu, užtarėjas neateis pas jus; bet jei aš eisiu, siųsiu jį pas jus; ir atėjęs tas pasmerkš pasaulį dėl nuodėmės ir dėl teisumo ir dėl teismo. Apie nuodėmę, kad jie netiki manimi; apie teisumą, kad einu pas mano tėvą ir nebematote manęs; apie teismą, kad šio pasaulio valdovas yra nuteistas. Dar daug turiu jums pasakyti, bet jūs dar negalite to pakelti. Kada ateis tasai, Tiesos Dvasia, jis ves jus į visą tiesą, nes jis nekalbės iš savęs paties, bet kalbės tiek, kiek išgirs, ir ateinančius dalykus paskelbs jums. Jis mane pašlovins, nes iš manojo ims ir paskelbs jums. Visa, ką turi Tėvas, yra mano, todėl pasakiau, kad jis iš manęs paimsią ir paskelbs jums. Truputį ir nematote manęs, ir vėl truputį ir pamatysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Todėl kai kurie iš jo mokinių kalbėjo vienas kitam: Kas tai yra, ką jis mums sako: mažą laiką ir nematysite manęs, ir vėl mažą laiką ir matysite mane, ir kad aš einu pas Tėvą? Todėl jie sakė: Kas yra tai, ką jis sako – mažą? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Todėl Jėzus žinojo, kad jie norėjo jo paklausti, ir pasakė jiems: Ar dėl to kalbatės tarpusavyje, kad pasakiau: Trumpam ir nematysite manęs, ir vėl trumpam ir matysite mane? Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad verksite ir raudosite jūs, o pasaulis džiaugsis; jūs būsite nuliūdinti, bet jūsų liūdesys į džiaugsmą taps; moteris, kai gimdė, liūdesį turi, nes atėjo jos valanda; kai gi pagimdė vaiką, nebeatsimena kančios dėl džiaugsmo, kad gimė žmogus į

pasaulį. Ir jūs todėl dabar iš tikrųjų turite skausmą, bet vėl pamatysiu jus, ir jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas neatims iš jūsų. Ir tą dieną manęs nieko nebeklausite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad kiek tik prašysite Tėvą mano vardu, Jis duos jums. Iki šiol nieko neprašėte mano vardu, prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Šiuos dalykus patarlėmis esu kalbėjęs jums, bet ateina valanda, kada ne ilgiau patarlėmis kalbėsiu jums, bet atvirai apie Tėvą skelpsiu jums. Tą dieną mano vardu jūs prašysite; ir nesakau jums, kad aš prašysiu tėvą dėl jūsų; pats tėvas myli jus, nes jūs mane mylėjote ir tikėjote, kad aš iš Dievo išėjau. Išėjau iš Tėvo ir atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą. Jo mokiniai jam sako: Žiūrėk, dabar kalbi atvirai ir nesakai jokios patarlės. Dabar mes žinome, kad tu žinai visa ir tau nereikia, kad kas nors tavęs klaustų. Dėl šito mes tikime, kad tu atėjai iš Dievo. Atsakė jiems Jėzus: dabar tikite; štai ateina valanda, ir dabar atėjo, kad būtumėte išsklaidyti kiekvienas į savo namus ir mane vieną paliktumėte; ir nesu vienas, nes Tėvas su manimi yra. Šiuos dalykus esu kalbėjęs jums, kad manyje turėtumėte taiką. Pasaulyje jūs turėsite suspaudimą, bet drąsos turėkite – aš nugalėjau pasaulį.

17

Šitai kalbėjo Jėzus, ir pakėlė savo akis į dangų ir tarė: Tėve, atėjo valanda; pašlovink savo sūnų, kad ir tavo sūnus pašlovintų tave, kaip davei jam valdžią visa kūno, kad visiems, kuriuos davei

jam, jis duos jiems amžiną gyvenimą. Tai ir yra amžinasis gyvenimas, kad jie pažintų tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tą, kurį tu siuntei, Jėzų Kristų. Aš tave pašlovinau žemėje, užbaigiau darbą, kurį davei man, kad darysiu; ir dabar tu pašlovink mane, tėve, pas save ta šlove, kurią turėjau prieš pasauliui būnant pas tave. Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms, kuriuos tu davei man iš pasaulio. Jie buvo tavo, ir man juos davei, ir tavo žodį jie išlaikė. Dabar jie pažino, kad viskas, kiek tu davei man, yra nuo tavęs; kad žodžius, kuriuos tu davei man, aš daviau jiems, ir jie patys priėmė, ir pažino tikrai, kad nuo tavęs aš išėjau, ir jie tikėjo, kad tu mane siuntei. Aš prašau dėl jų; ne dėl pasaulio prašau, bet dėl tų, kuriuos tu davei man, nes jie tavo yra, ir visa, kas mano, yra tavo, ir kas tavo, yra mano, ir esu pašlovintas juose. Ir aš nebesu pasaulyje, ir šie yra pasaulyje, ir aš ateinu pas tave. Šventasis Tėve, saugok juos savo varde, kurį man davei, kad jie būtų viena, kaip ir mes. Kai aš buvau su jais pasaulyje, aš saugojau juos tavo varde; kuriuos tu davei man, aš saugojau, ir niekas iš jų nepražuvo, išskyrus pražūties sūnų, kad Raštas būtų įvykdytas. Dabar aš ateinu pas tave, ir šiuos dalykus kalbu pasaulyje, kad jie turėtų mano džiaugsmą, pripildytą juose. Aš daviau jiems tavo žodį, ir pasaulis jų nekentė, nes jie nėra iš šio pasaulio, kaip ir aš nesu iš šio pasaulio. Ne aš prašau, kad paimtum juos iš pasaulio, bet kad saugotum juos nuo blogio. Jie nėra iš šio pasaulio, kaip ir aš nesu iš šio pasaulio. Pašventink juos tavo tiesoje; tavo žodis yra tiesa. Kaip tu mane siuntei į pasaulį, taip ir aš siuntiau juos į pasaulį. Ir dėl jų aš pašventinu save patį, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje. Ne tik apie šiuos aš prašau, bet ir apie tuos, kurie tiki į mane per jų žodį, kad visi

būtų viena, kaip tu, tėve, manyje ir aš tavyje, kad ir jie patys būtų viena mumyse, kad pasaulis tikėtų, jog tu mane siuntei. Ir aš šlovę, kurią tu davei man, daviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes viena esame, aš juose ir tu manyje, kad jie būtų ištobulinti į vieną, ir kad pasaulis žinotų, kad tu mane siuntei ir mylėjai juos, kaip mane mylėjai. Tėve, kuriuos tu man davei, noriu, kad ten, kur esu aš, ir jie būtų su manimi, kad matytų mano garbę, kurią tu man davei, nes tu mane mylėjai prieš pasaulio sukūrimą. Tėve teisus, ir pasaulis tavęs nepažino, bet aš tavęs pažinau, ir šie pažino, kad tu mane siuntei; ir aš jiems pažindinau tavo vardą ir pažindinsiu, kad meilė, kurią tu mane mylėjai, juose būtų, ir aš juose.

18

Tai pasakęs, Jėzus išėjo su savo mokiniais anapus Kedrono srauto, kur buvo sodas, į kurį įėjo jis ir jo mokiniai. Bet ir Judas, išduodantis jį, žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai ten buvo susirinkęs su savo mokiniais. Taigi Judas, paėmęs kohortą ir vyriausiųjų kunigų bei fariziejų padėjėjus, ateina ten su žibintais, žiburiais ir ginklais. Jėzus, todėl žinodamas visa, kas ateina ant jo, išėjęs pasakė jiems: Ko ieškote? Jie atsakė jam: Jėzų Nazarietį. Jėzus sako jiems: Aš esu. Ir Judas, tas perduodantis jį, taip pat stovėjo su jais. Kai todėl jis jiems pasakė Aš esu, jie atsitraukė atgal ir parkrito ant žemės. Vėl todėl jis juos paklausė: ko jūs ieškote? O jie atsakė: Jėzų Nazarietį. Atsakė Jėzus: sakiau jums, kad aš esu. Jei todėl manęs ieškote, leiskite šiems eiti, kad

būtų įvykdytas žodis, kurį jis pasakė: Tuos, kuriuos tu davei man, aš nepraradau nė vieno iš jų. Simonas Petras, turėdamas kardą, išsitraukė jį ir smogė vyriausiojo kunigo vergui, ir nukirto jo dešinę ausį; o vergo vardas buvo Malkus. Pasakė todėl Jėzus Petrui: Įdėk kardą į makštį! Argi negersiu taurės, kurią davė man Tėvas? Taigi kohorta ir tribūnas ir žydų tarnai suėmė Jėzų ir surišo jį, ir nusivedė jį pas Aną pirmiausia; jis buvo Kajafo uošvis, kuris buvo tų metų vyriausiasis kunigas. Buvo gi Kajafas tas, kuris patarė žydams, kad naudinga vienam žmogui žūti už žmones. O Jėzų sekė Simonas Petras ir kitas mokinys. Tas mokinys buvo žinomas vyriausiajam kunigui ir įėjo kartu su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą, o Petras stovėjo prie durų lauke. Taigi išėjo tas kitas mokinys, kuris buvo žinomas vyriausiajam kunigui, ir pasakė durininkei, ir įvedė Petrą. Taigi tarnaitė durininkė sako Petrui: argi ir tu esi iš šito žmogaus mokinių? Tas sako: Aš nesu. Stovėjo vergai ir padėjėjai, padarę anglių ugnį, nes buvo šalta, ir jie šildėsi, o su jais stovėjo Petras ir šildėsi. Todėl vyriausiasis kunigas paklausė Jėzų apie jo mokinius ir apie jo mokymą. Jėzus jam atsakė: Aš atvirai kalbėjau pasauliui, aš visada mokiau bendrijoje ir šventykloje, kur visada žydai susirinkdavo, o slapta nekalbėjau nieko. Ką mane klausi? Paklausk tuos, kurie girdėjo, ką kalbėjau jiems; žiūrėk, šie žino, ką aš sakiau. Šiuos dalykus jam pasakius, vienas iš padėjėjų, stovintis šalia, davė smūgį Jėzui, pasakęs: Taip atsakai vyriausiajam kunigui? Jėzus jam atsakė: Jei blogai kalbėjau, paliudyk apie tą blogį, bet jei gerai, tai kodėl mane muši? Anas siuntė jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą. Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Todėl jie paklausė jo: Argi ir tu

nesi vienas iš jo mokinių? Todėl jis paneigė ir pasakė: aš nesu. Sako vienas iš vyriausiojo kunigo vergų, būdamas giminaitis to, kuriam Petras nukirto ausį: argi ne aš tave mačiau sode su juo? Taigi Petras vėl paneigė, ir tuojau gaidys sušuko. Todėl jie veda Jėzų nuo Kajafo į pretoriumą. Buvo rytas, ir jie patys neįėjo į pretoriumą, kad nebūtų suteršti, bet kad galėtų valgyti Paschą. Todėl Pilotas išėjo pas juos ir pasakė: Kokį kaltinimą jūs keliate prieš šį žmogų? Jie atsakė ir pasakė jam: Jei šis nebūtų piktadarys, mes nebūtume tau jo perdavę. Todėl Pilotas pasakė jiems: Paimkite jį patys ir teiskite jį pagal savo įstatymą. Todėl žydai pasakė jam: mums nėra leista užmušti nė vieno, kad būtų įvykdytas Jėzaus žodis, kurį jis pasakė nurodydamas, kokia mirtimi jis ketino mirti. Taigi Pilotas vėl įėjo į pretoriumą ir pašaukė Jėzų, ir pasakė jam: Ar tu esi žydų karalius? Atsakė jam Jėzus: Ar tu tai sakai iš savęs, ar kiti tau pasakė apie mane? Pilotas atsakė: Argi aš esu žydas? Tavo tauta ir vyriausiieji kunigai perdavė tave man; ką padarei? Atsakė Jėzus: Mano karalystė nėra iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai būtų kovoję, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet dabar mano karalystė nėra iš čia. Taigi Pilotas jam pasakė: Vadinasi, tu esi karalius? Atsakė Jėzus: tu sakai, kad aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir tam esu atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kiekvienas, kuris yra iš tiesos, girdi mano balsą. Pilotas jam sako: Kas yra tiesa? Ir tai pasakęs, vėl jis išėjo pas žydus ir sako jiems: aš jokios kaltės nerandu jame. Bet yra paprotys jums, kad vieną jums paleisiu per Paschą. Ar norite todėl, kad jums paleisčiau žydų karalių? Todėl jie vėl visi sušuko, sakydami: Ne šitą, bet Barabą! O Barabas buvo plėšikas.

19

Tada Pilotas paėmė Jėzų ir jį nuplakė. Ir kareiviai, nupynę vainiką iš spyglių, uždėjo jam ant galvos ir purpuriniu drabužiu apvilko jį, ir sakė: sveika, žydų karaliau! Ir davė jam smūgius. Taigi Pilotas vėl išėjo laukan ir sako jiems: Žiūrėkite, vedu jums jį laukan, kad žinotumėte, jog jame nerandu jokios kaltės. Taigi Jėzus išėjo laukan dėvėdamas erškėčių vainiką ir purpurinį drabužį, ir sako jiems: štai žmogus. Kai todėl vyriausiieji kunigai ir tarnai pamatė jį, jie šaukė sakydami: nukryžiuokite, nukryžiuokite jį. Pilotas sako jiems: imkite jį patys ir nukryžiuokite, nes aš nerandu jame kaltės. Žydai jam atsakė: Mes turime įstatymą, ir pagal mūsų įstatymą jis privalo mirti, nes padarė save Dievo sūnumi. Kai todėl Pilotas išgirdo šitą žodį, dar labiau išsigando ir vėl įėjo į pretoriumą, ir sako Jėzui: iš kur tu esi? Bet Jėzus nedavė jam atsakymo. Todėl Pilotas jam sako: ar man tu nekalbi? Ar tu nežinai, kad aš turiu valdžią nukryžiuoti tave ir turiu valdžią paleisti tave? Atsakė Jėzus: Tu neturėjai jokios valdžios prieš mane, jei ji nebūtų buvusi tau duota iš viršaus. Dėl šito tas, kuris atiduoda mane tau, turi didesnę nuodėmę. Nuo to Pilotas siekė paleisti jį, bet žydai šaukė sakydami: jei šį paleisi, nesi Ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kuris daro save karaliumi, prieštarauja Cezariui. Taigi Pilotas, išgirdęs šitą žodį, išvedė laukan Jėzų ir atsisėdo ant pakylos vietoje, vadinamoje Akmenimis Grįsta, o hebrajiškai Gabata; buvo gi Paschos pasiruošimas, valanda gi tarsi šešta; ir sako žydams: štai jūsų karalius. O jie šaukė: Šalin, šalin, nukryžiuok

jį! Pilotas jiems sako: ar aš nukryžiuosiu jūsų karalių? Vyriausiieji kunigai atsakė: neturime karaliaus, tik Cezarių. Tada todėl jis perdavė jį jiems, kad būtų nukryžiuotas. Jie paėmė Jėzų ir vedė; ir nešdamas savo kryžių jis išėjo į vadinamą Kaukolės vietą, kuri hebrajiškai vadinama Golgota, kur jį nukryžiavo, ir su juo kitus du iš vienos pusės ir iš kitos, o viduryje Jėzų. Pilotas parašė antraštę ir padėjo ją ant kryžiaus; buvo parašyta: Jėzus Nazariečių, Žydų karalius. Šį užrašą todėl daugelis žydų skaitė, nes arti miesto buvo ta vieta, kur buvo nukryžiuotas Jėzus, ir jis buvo parašytas hebrajiškai, graikiškai ir romėniškai. Todėl žydų vyriausieji kunigai sakė Pilotui: Nerašyk Karalius žydų, bet kad tas sakė: Esu žydų karalius. Pilotas atsakė: Ką parašiau, parašiau. Todėl kareiviai, kada nukryžiavo Jėzų, paėmė jo drabužius ir padarė keturias dalis, kiekvienam kareiviui po dalį, ir tuniką. Bet tunika buvo be siūlių, iš viršaus austa per visą. Todėl jie sakė vieni kitiems: nesuplėšykime jo, bet meskime burtus dėl jo, kieno jis bus; kad Raštas būtų įvykdytas, kuris sako: jie pasidalijo mano drabužius sau, ir dėl mano apdarų jie metė burtą. Taigi kareiviai tai ir padarė. Stovėjo gi prie kryžiaus Jėzaus jo motina ir jo motinos sesuo, Marija Klopo žmona ir Marija Magdalietė. Jėzus, todėl pamatęs motiną ir mokinį, stovintį šalia, kurį mylėjo, sako jo motinai: Moterie, štai tavo sūnus. Tada jis sako mokiniui: štai tavo motina. Ir nuo tos valandos mokinys pasiėmė ją į savo namus. Po to žinodamas Jėzus, kad visa jau yra užbaigta, kad būtų užbaigtas Raštas, sako: Trokštu. Indas todėl gulėjo pilnas acto, o jie, pripildę kempinę acto ir uždėję ant yzopu, priartino prie jo burnos. Kai todėl Jėzus paėmė actą, jis tarė: Atlikta ir, nusilenkęs galvą, atidavė dvasią.

Todėl žydai, kad kūnai neliktų ant kryžiaus per sabatą, kadangi buvo Pasiruošimo diena, nes toji sabato diena buvo didžioji, paprašė Pilotą, kad būtų sulaužytos jų kojos ir jie būtų nuimti. Taigi atėjo kareiviai, ir pirmojo jie sulaužė kojas ir kito, kuris buvo nukryžiuotas su juo; bet prie Jėzaus atėję, kai pamatė jį jau mirusį, nesulaužė jo kojų, bet vienas iš kareivių ietimi jo šoną perdūrė, ir tuoj pat išėjo kraujas ir vanduo. Ir tas, kuris matė, yra liudijęs, ir jo liudijimas yra tikras, ir jis žino, kad sako tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. Nes tai įvyko, kad būtų įvykdytas Raštas: jo kaulas nebus sulaužytas. Ir vėl kitas raštas sako: jie matys tą, kurį perdūrė. Po šių dalykų paklausė Pilotą Juozapas iš Arimatėjos, būdamas Jėzaus mokinys, bet paslėptas dėl žydų baimės, kad paimtų Jėzaus kūną; ir Pilotas leido. Taigi jis atėjo ir paėmė Jėzaus kūną. Atėjo ir Nikodemas, tas, kuris buvo atėjęs pas Jėzų naktį pirmą kartą, nešdamas miros ir alavijų mišinį, maždaug šimtą litrų. Todėl jie paėmė Jėzaus kūną ir surišo jį drobulėse su kvepalais, kaip yra žydų paprotys laidoti. Buvo ir toje vietoje, kur jis buvo nukryžiuotas, sodas, ir sode naujas kapas, kuriame dar niekas nebuvo padėtas; ten todėl dėl žydų pasiruošimo, nes kapas buvo arti, jie padėjo Jėzų.

20

Pirmąją sabato dieną Marija Magdalietė ateina anksti ryte, dar tamsoje esant, prie kapavietės ir mato akmenį atritintą nuo kapavietės. Todėl ji bėga ir ateina pas Simoną Petrą ir pas tą kitą mokinį, kurį mylėjo Jėzus, ir sako jiems: Pakėlė Viešpatį iš kapo,

ir mes nežinome, kur jį padėjo. Todėl Petras ir tas kitas mokinys išėjo ir ėjo į kapą. Bėgo du kartu, ir kitas mokinys prabėgo greičiau nei Petras ir atėjo pirmas į kapavietę, ir pasilenkęs mato gulinčias drobules, tačiau neįėjo. Taigi ateina Simonas Petras, sekdamas juo, ir įėjo į kapavietę, ir mato gulint drobules ir veido skepetaitę, kuri buvo ant jo galvos, gulint ne su drobulėmis, bet atskirai suvyniotą vienoje vietoje. Tada todėl įėjo ir tas kitas mokinys, kuris atėjo pirmas į kapavietę, ir pamatė ir patikėjo; nes jie dar nežinojo Rašto, kad jis turi prisikelti iš mirusiųjų. Taigi mokiniai vėl nuėjo namo. Marija stovėjo prie kapo verkdama lauke. Kai ji verkė, pasilenkė į kapavietę ir pamato du angelus baltais drabužiais sėdinčius – vieną prie galvos ir vieną prie kojų, kur gulėjo Jėzaus kūnas. Ir tie sako jai: Moteris, ko verki? Ji sako jiems, kad paėmė mano Viešpatį, ir nežinau, kur jie jį padėjo. Ir tai pasakiusi apsisuko atgal ir pamato stovintį Jėzų, bet nežinojo, kad tai yra Jėzus. Jėzus sako jai: Moterie, ko verki? Ko tu ieškai? Ji, manydama, kad jis yra sodininkas, sako jam: viešpatie, jei tu nunešei jį, pasakyk man, kur padėjai jį, ir aš jį paimsiu. Jėzus sako jai: Marija. Apsisukusi ji jam sako: Rabuni, kas reiškia Mokytojau. Jėzus jai sako: Nelieski manęs, nes dar nesu pakilęs pas mano Tėvą. Bet eik pas mano brolius ir sakyk jiems: kylų pas mano Tėvą ir jūsų Tėvą, ir pas mano Dievą ir jūsų Dievą. Ateina Marija Magdalenė, pranešdama mokiniams, kad matė Viešpatį, ir kad jis jai tai pasakė. Tą sabato dieną, kai atėjo vakaras, ir durys buvo uždarytos ten, kur mokiniai buvo susirinkę dėl baimės žydų, atėjo Jėzus ir atsistojo viduryje, ir sako jiems: Ramybė jums. Ir tai pasakęs, jis parodė jiems savo rankas ir šoną. Todėl mokiniai džiaugėsi pamatę Viešpatį. Todėl

Jėzus vėl pasakė jiems: taika jums. Kaip tėvas išsiuntė mane, taip ir aš siunčiu jus. Ir tai pasakęs, jis įkvėpė ir sako jiems: imkite Šventąją Dvasią; jei kai kurių atleistumėte nuodėmes, jos yra atleistos jiems; jei kai kurių sulaikytumėte, jos yra sulaikytos. Tomas, vienas iš tų dvylikos, vadinamas Dvynys, nebuvo su jais, kai atėjo Jėzus. Todėl kiti mokiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Ir jis pasakė jiems: jei aš nematysiu jo rankose vinių žymių ir neįdėsiu savo piršto į vinių žymes ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, aš tikrai netikėsiu. Ir po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo viduje ir Tomas su jais. Ateina Jėzus, durims esant uždarytoms, ir stovėjo viduryje ir sakė: ramybė jums. Tada jis sako Tomui: Atnešk savo pirštą čia ir pažiūrėk mano rankas, ir atnešk savo ranką bei įdėk į mano šoną, ir netapk netikintis, bet tikintis. Ir atsakė Tomas, ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Jėzus jam sako: Kadangi matei mane, tikėjai; palaiminti tie, kurie nematę tikėjo. Daug iš tikrųjų todėl ir kitų ženklų padarė Jėzus prieš savo mokinius, kurie nėra parašyti šitoje knygoje; bet šitie parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą jo varde.

21

Po šių dalykų Jėzus vėl apsireiškė mokiniams prie Tiberiados jūros, ir apsireiškė taip. Kartu buvo Simonas Petras, ir Tomas, vadinamas Dvynys, ir Natanaelis iš Kanos Galilėjoje, ir Zebediejaus sūnūs, ir dar du kiti jo mokiniai. Simonas Petras sako jiems: Einu žvejoti. Jie sako jam: eisime ir mes su tavimi. Jie

išėjo ir įlipo į laivą tuoj pat, ir tą naktį jie nieko nepagavo. Rytui jau išaušus, Jėzus stovėjo ant kranto, tačiau mokiniai nežinojo, kad tai yra Jėzus. Todėl Jėzus sako jiems: vaikai, argi neturite maisto? Jie atsakė jam: ne. Ir jis pasakė jiems: meskite tinklą į dešinę laivo pusę, ir rasite. Taigi jie įmetė, ir nebegalėjo jo įtraukti dėl žuvų gausos. Todėl tas mokinys, kurį mylėjo Jėzus, sako Petrui: Tai yra Viešpats. Simonas Petras todėl, išgirdęs, kad tai Viešpats, apsijuosė viršutiniu drabužiu, nes buvo nuogas, ir metėsi į jūrą. O kiti mokiniai atplaukė valtele, nes jie nebuvo toli nuo kranto, tik apie du šimtus uolekčių, vilkdami tinklą su žuvimis. Kai todėl jie išlipo į žemę, jie mato gulintį anglių ugnį ir ant jos uždėtą žuvį bei duoną. Jėzus sako jiems: Atneškite iš tų žuvų, kurias pagavote dabar. Užlipo Simonas Petras ir nuvilko tinklą ant žemės, pilną didelių žuvų – šimtą penkiasdešimt tris, ir nors jų buvo tiek daug, tinklas nebuvo perplėštas. Jėzus sako jiems: Ateikite pusryčiauti. Bet niekas iš mokinių nedrįso jo paklausti Kas tu esi?, nes žinojo, kad jis yra Viešpats. Todėl ateina Jėzus, ima duoną ir duoda jiems, ir žuvį taip pat. Tai jau trečią kartą Jėzus pasirodė savo mokiniams, prisikėlęs iš numirusių. Kai taigi jie pusryčiavo, Jėzus sako Simonui Petrui: Simonai Jono, ar myli mane daugiau nei šie? Jis sako jam: taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis sako jam: ganyk mano ėriukus. Jis sako jam vėl antrą kartą: Simonai, Jono sūnau, ar tu myli mane? Jis sako jam: taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis sako jam: ganyk mano avis. Jis sako jam trečią kartą: Simonai, Jonos sūnau, ar tu myli mane? Petras buvo nuliūdintas, kad jis pasakė jam trečią kartą tu myli mane, ir pasakė jam: Viešpatie, tu viską žinai, tu žinai, kad aš myliu tave. Jėzus jam

sako: Ganyk mano avis. Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kada buvai jaunesnis, pats susijuosdeisi ir vaikščiojai, kur norėjai; bet kada pasensėsi, ištiesei savo rankas, ir kitas tave apjuos ir nuneš, kur nenori. Tai jis pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi jis pašlovins Dievą. Ir tai pasakęs, jis sako jam: sek mane. Atsisukęs Petras mato mokinį, kurį mylėjo Jėzus, sekantį paskui jį – tą patį, kuris vakarienės metu buvo atsigulęs ant jo krūtinės ir pasakė: Viešpatie, kas yra tas, kuris tave išduoda? Šį pamatęs, Petras sako Jėzui: Viešpatie, o šis tai ką? Jėzus jam sako: Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, kol aš ateisiu, kas tau? Sek paskui mane. Todėl išėjo tas žodis tarp brolių, kad tas mokinys nemiršta, ir Jėzus jam nepasakė, kad jis nemiršta, bet jei aš noriu, kad jis liktų, kol ateinu, kas tau? Šis yra mokinys, liudijantis apie tai ir parašęs šiuos dalykus, ir mes žinome, kad jo liudijimas yra tikras. Yra ir daug kitų dalykų, kuriuos padarė Jėzus, kurie jei būtų rašomi kiekvienas atskirai, net pats pasaulis, aš manau, nesutalptų rašomų knygų. Amen.

Jono laiškas

1

Kas buvo nuo pradžios, ką mes girdėjome, ką mes matėme savo akimis, ką mes stebėjome ir mūsų rankos palietė, apie gyvenimo žodį; ir gyvenimas buvo apreikštas, ir mes matėme ir liudijame ir skelbiame jums amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir buvo apreikštas mums; ką mes matėme ir girdėjome, skelbiame jums, kad ir jūs turėtumėte bendrystę su mumis; ir mūsų bendrystė yra su Tėvu ir su jo Sūnumi Jėzumi Kristumi. Ir tai rašome jums, kad mūsų džiaugsmas būtų pilnas. Ir tai yra žinia, kurią girdėjome iš jo ir skelbiame jums, kad Dievas yra šviesa ir jokios tamsos jame nėra. Jei mes sakome, kad turime bendrystę su juo ir vaikščiojame tamsybėje, mes meluojame ir nedarome tiesos; jei gi vaikščiojame šviesoje, kaip jis yra šviesoje, turime bendrystę vienas su kitu, ir Jėzaus Kristaus, jo Sūnaus, kraujas valo mus nuo visos nuodėmės. Jei pasakysime, kad nuodėmės neturime, apgaudinėjame save ir tiesos nėra mumyse. Jei išpažinsime savo nuodėmes, jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visos neteisybės.

Jei sakome, kad nesame nusidėję, darome jį melagiu, ir jo žodžio nėra mumyse.

2

Mano vaikeliai, aš rašau jums šiuos dalykus, kad jūs nenusidėtumėte; ir jei kas nusideda, mes turime užtarėją pas Tėvą, Jėzų Kristų teisųjį; ir jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes, ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio. Ir iš to mes žinome, kad esame jį pažinę, jei laikomės jo įsakymų. Tas, kuris sako: aš pažinau jį, ir jo įsakymų nelaiko, yra melagis, ir šitame tiesos nėra; bet kas laiko jo žodį, iš tiesų šitame Dievo meilė yra ištobulinta. Iš šito mes žinome, kad esame jame. Tas, kuris sako jame pasiliekąs, privalo vaikščioti taip, kaip tas vaikščiojo. Broliai, ne naują įsakymą rašau jums, bet seną įsakymą, kurį turėjote nuo pradžios; senas įsakymas yra tas žodis, kurį girdėjote nuo pradžios. Vėl rašau jums naują įsakymą, kuris yra tikras jame ir jumyse, nes tamsa praeina ir tikroji šviesa jau šviečia. Tas, kuris sako esąs šviesoje, bet neapkenčia savo brolio, yra tamsybėje iki šiol. Tas, kuris myli savo brolį, pasilieka šviesoje, ir suklupimo akmens jame nėra; o tas, kuris nekenčia savo brolio, yra tamsoje ir tamsoje vaikšto, ir nežino, kur eina, nes tamsa apakino jo akis. Rašau jums, vaikeliai, kad jums atleistos nuodėmės dėl jo vardo. Rašau jums, tėvai, nes jūs pažįstate tą, kuris yra nuo pradžios. Rašau jums, jaunuoliai, kad nugalėjote blogąjį. Rašiau jums, vaikai, kad pažinote Tėvą. Rašiau jums, tėvai, nes pažinote tą, kuris yra nuo pradžios.

Rašiau jums, jauni vyrai, kad esate stiprūs ir Dievo žodis jumyse lieka ir nugalėjote piktąjį. Nemylėkite pasaulio nei to, kas pasaulyje. Jei kas nors myli pasaulį, tėvo meilė nėra jame; nes viskas, kas yra pasaulyje, kūno geismas ir akių geismas ir gyvenimo puikybė, nėra iš tėvo, bet yra iš pasaulio. Ir pasaulis praeina, ir jo geidulys, bet tas, kuris vykdo Dievo valią, pasilieka per amžius. Vaikai, paskutinė valanda yra, ir kaip girdėjote, kad Antikristas ateina, ir dabar daugelis antikristų atsirado; todėl žinome, kad paskutinė valanda yra. Iš mūsų jie išėjo, bet nebuvo iš mūsų, nes jei būtų buvę iš mūsų, būtų pasilikę su mumis, bet taip atsitiko tam, kad būtų apreikšta, jog ne visi yra iš mūsų. Ir jūs turite patepimą nuo Šventojo, ir visa žinote. Nerašiau jums todėl, kad nežinote tiesos, bet todėl, kad ją žinote, ir kad jokia melas nėra iš tiesos. Kas yra melagis, jei ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Kristus? Šitas yra antikristu, neigiantis tą Tėvą ir tą Sūnų. Kiekvienas, kuris neigia Sūnų, neturi ir Tėvo. Todėl tai, ką girdėjote nuo pradžios, tebūna jumyse. Jei jumyse liks tai, ką nuo pradžios girdėjote, ir jūs Sūnuje ir Tėve liksite. Ir tai yra pažadas, kurį jis pats mums pažadėjo – amžinąjį gyvenimą. Šiuos dalykus parašiau jums apie tuos, kurie jus klaidina. Ir jūs – patepimas, kurį gavote nuo jo, pasilieka jumyse, ir neturite poreikio, kad kas nors mokytų jus, bet kaip tas pats patepimas moko jus apie visa, ir yra tikras, ir nėra melas, ir kaip jis mokė jus, pasiliksite jame. Ir dabar, vaikeliai, pasilikite jame, kad, kai jis bus apreikštas, turėtume drąsą ir nebūtume sugėdinti jo akivaizdoje. Jei žinote, kad jis yra teisus, žinokite, kad kiekvienas, kuris daro teisumą, yra gimęs iš jo.

3

Žiūrėkite, kokią meilę mums davė Tėvas, kad būtume vadinami Dievo vaikais. Dėl to pasaulis nepažįsta jūsų, nes nepažino jo. Mylimieji, dabar esame Dievo vaikai, ir dar nebuvo apreikšta, kas būsime, bet žinome, kad jei jis pasirodys, būsime panašūs į jį, nes matysime jį tokį, koks jis yra. Ir kiekvienas, turintis šią viltį jame, apvalo save, kaip ir jis yra tyras. Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, daro ir bedėkliškumą, ir nuodėmė yra bedėkliškumas. Ir jūs žinote, kad jis buvo apreikštas, kad pašalintų mūsų nuodėmes, ir nuodėmės jame nėra. Kiekvienas, kas pasilieka jame, nenusideda; kiekvienas, kas nusideda, nėra matęs jo nei pažinęs jo. Vaikeliai, niekas tegu neapgaudinėja jūsų; daraнtis teisumą yra teisusis, kaip tas yra teisusis; darantis nuodėmę yra iš velnio, nes nuo pradžios velnias nusideda. Dėl to buvo apreikštas Dievo Sūnus, kad sunaikintų velnio darbus. Kiekvienas gimęs iš Dievo nuodėmės nedaro, nes Jo sėkla jame lieka, ir jis negali nusidėti, nes yra gimęs iš Dievo. Šitame yra matomi Dievo vaikai ir velnio vaikai. Kiekvienas, kuris nedaro teisumo, nėra iš Dievo, ir tas, kuris nemyli savo brolio. Kad ši yra žinia, kurią jūs girdėjote nuo pradžios, kad mes mylėtume vienas kitą, ne kaip Kainas buvo iš piktojo ir papjovė savo brolį; ir dėl ko jį papjovė? Nes jo darbai buvo pikti, o jo brolio darbai buvo teisingi. Nestebėkitės, mano broliai, jei pasaulis jūsų neapkenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli brolio, lieka mirtyje. Kiekvienas, kas neapkenčia savo brolio, yra žudikas, ir jūs žinote, kad joks

žudikas neturi amžinojo gyvenimo, pasilieka savyje. Iš šio mes pažinome meilę, kad jis dėl mūsų savo sielą padėjo, ir mes privalome dėl brolių sielas dėti. Kas turėtų pasaulio turtus ir matytų savo brolį, turintį poreikį, ir uždarytų savo širdį nuo jo, kaip Dievo meilė gali likti jame? Mano vaikeliai, mylėkime ne žodžiu nei liežuviu, bet darbu ir tiesa. Ir iš šito mes žinome, kad esame iš tiesos, ir prieš jį nuraminsime savo širdis, nes jei mūsų širdis mus smerkia, tai Dievas yra didesnis už mūsų širdį ir žino visa. Mylimieji, jei mūsų širdis mūsų nesmerkia, turime drąsą pas Dievą, ir ką tik prašome, gauname iš jo, nes laikomės jo įsakymų ir darome tai, kas malonu jam. Ir tai yra jo įsakymas: kad tikėtume jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu ir mylėtume vienas kitą, kaip jis įsakė. Ir tas, kuris laikosi jo įsakymų, lieka jame, ir jis lieka jame. Ir iš to mes žinome, kad jis lieka mumyse, iš Dvasios, kurią jis mums davė.

4

Mylimieji, netikėkite kiekviena dvasia, bet išbandykite dvasias, ar jos iš Dievo, nes daug netikrų pranašų išėjo į pasaulį. Šiuo jūs pažįstate Dievo dvasią: kiekviena dvasia, kuri pripažįsta Jėzų Kristų atėjusį kūne, yra iš Dievo; ir kiekviena dvasia, kuri nepripažįsta Jėzaus Kristaus atėjusio kūne, nėra iš Dievo; ir tai yra to antikristo dvasia, apie kurią girdėjote, kad ateina, ir dabar jau yra pasaulyje. Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos, nes didesnis yra tas, kuris jumyse, negu tas, kuris pasaulyje. Jie yra iš pasaulio, todėl jie kalba iš pasaulio, ir pasaulis jų klauso.

Mes esame iš Dievo; tas, kuris pažįsta Dievą, klauso mūsų. Kas nėra iš Dievo, neklauso mūsų. Iš to mes pažįstame tiesos dvasią ir klaidos dvasią. Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Tas, kuris nemyli, nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė. Šiuo buvo apreikšta Dievo meilė mums, kad savo vienatinį Sūnų Dievas išsiuntė į pasaulį, kad gyventume per jį. Čia yra meilė, ne tai, kad mes mylėjome Dievą, bet tai, kad jis mylėjo mus ir siuntė savo Sūnų kaip sutaikinimą už mūsų nuodėmes. Mylimieji, jei Dievas taip mylėjo mus, tai ir mes turime mylėti vieni kitus. Dievo niekas niekada nėra matęs; jei mylime vienas kitą, Dievas pasilieka mumyse, ir jo meilė mumyse yra ištobulinta. Iš to mes žinome, kad mes pasilieka jame ir jis mumyse, nes jis davė mums iš savo Dvasios. Ir mes matėme ir liudijame, kad Tėvas siuntė Sūnų pasaulio Gelbėtoją. Kas pripažintų, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas pasilieka jame ir jis pats Dieve. Ir mes pažinome ir įtikėjome meile, kurią Dievas turi mumyse. Dievas yra meilė, ir tas, kuris pasilieka meilėje, pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame. Šiuo meilė su mumis yra ištobulinta, kad turėtume drąsos teismo dieną, nes kaip jis yra, taip ir mes esame šiame pasaulyje. Baimė nėra meilėje, bet tobula meilė išmeta baimę laukan, nes baimė turi bausmę, o bijantis nėra ištobulėjęs meilėje. Mes mylime jį, nes jis pirmasis mus pamilo. Jei kas nors sako, kad myli Dievą, bet neapkenčia savo brolio, tas yra melagis, nes kas nemyli brolio, kurį matė, kaip gali mylėti Dievą, kurio nematė? Ir šį įsakymą mes turime iš jo, kad mylintis Dievą myli ir savo brolį.

5

Kiekvienas, kuris tiki, kad Jėzus yra Kristus, yra gimęs iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli Tą, kuris pagimdė, myli ir tą, kuris gimė iš Jo. Iš šio mes žinome, kad mylime Dievo vaikus, kai mylime Dievą ir laikomės jo įsakymų. Nes tai yra Dievo meilė, kad laikytume jo įsakymus; ir jo įsakymai nėra sunkūs, nes viskas, kas gimė iš Dievo, nugali pasaulį; ir tai yra pergalė, nugalėjusi pasaulį, mūsų tikėjimas. Kas yra tas, kuris nugali pasaulį, jei ne tas, kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Šis yra tas, kuris atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus, ne vandenyje tik, bet vandenyje ir kraujyje, ir Dvasia yra liudijanti, kad Dvasia yra tiesa. Kad trys yra liudijantys danguje: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia, ir šie trys yra viena; ir trys yra liudijantys žemėje: Dvasia ir vanduo ir kraujas, ir šie trys yra viena. Jei priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, nes tai yra Dievo liudijimas, kurį jis liudijo apie savo Sūnų. Tas, kuris tiki Dievo Sūnumi, turi liudijimą savyje, tas, kuris netiki Dievu, padarė jį melagiu, nes nepatikėjo liudijimu, kurį Dievas liudijo apie savo Sūnų. Ir tai yra liudijimas, kad Dievas davė mums amžinąjį gyvenimą, ir šis gyvenimas yra jo Sūnuje. Tas, kuris turi Sūnų, turi gyvenimą; tas, kuris neturi Dievo Sūnaus, gyvenimo neturi. Tai rašiau jums, tikintiems Dievo Sūnaus vardu, kad žinotumėte, jog turite amžinąjį gyvenimą, ir kad tikėtumėte Dievo Sūnaus vardu. Ir tai yra drąsa, kurią mes turime jam, kad jei ko nors prašome pagal jo valią, jis mus išgirsta. Ir jei žinome, kad jis klauso mūsų, ko tik prašome, tai

žinome, kad turime tai, ko prašėme iš jo. Jei kas pamatys jo brolį nusidedantį nuodėmę ne link mirties, jis prašys, ir duos jam gyvenimą, tiems nusidenantiems ne link mirties. Yra nuodėmė vedanti į mirtį; ne apie tą aš sakau, kad prašytum. Visa neteisybė yra nuodėmė, ir yra nuodėmė, kuri neveda į mirtį. Mes žinome, kad kiekvienas, gimęs iš Dievo, nenusideda, bet gimęs iš Dievo saugo save, ir piktasis jo neliečia. Mes žinome, kad esame iš Dievo, ir visas pasaulis guli piktybėje. Mes žinome, kad Dievo Sūnus atėjo ir davė mums protą, kad pažintume tikrąjį; ir mes esame tikrajame, jo Sūnuje Jėzuje Kristuje. Šitas yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas. Vaikeliai, saugokite save nuo stabų. Amen.

Pradžios knyga

1

Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. Žemė buvo nematoma ir nesuformuota, tamsa buvo virš bedugnės, ir Dievo dvasia sklandė virš vandens. Ir Dievas tarė: Tebūnie šviesa, ir atsirado šviesa. Ir Dievas matė šviesą, kad ji gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. Ir Dievas pavadino šviesą diena, ir tamsą pavadino naktimi. Ir buvo vakaras, ir buvo rytas – pirma diena. Ir Dievas tarė: Tebūnie tvirtuma vandens vidury ir teskira vandenį nuo vandens, ir taip įvyko. Ir Dievas padarė tvirtumą, ir Dievas atskyrė vandenį, kuris buvo po tvirtuma, nuo vandens, kuris buvo virš tvirtuma. Ir Dievas pavadino tvirtumą dangumi, ir Dievas matė, kad gražu, ir tapo vakaras, ir tapo rytas, antra diena. Ir tarė Dievas: Tebūna surinktas vanduo po dangumi į vieną susirinkimą, ir tepasirodė sausuma. Ir taip įvyko: vanduo po dangumi buvo surinktas į jų susirinkimus, ir pasirodė sausuma. Ir Dievas pavadino sausą žemę, o vandenų susitelkimus pavadino jūromis, ir Dievas matė, kad tai gera. Ir Dievas pasakė: Teišdygdo žemė žolę, sėklą sėjančią pagal rūšį ir

panašumą, ir vaismedį, duodantį vaisių, kurio sėkla yra jame pagal rūšį ant žemės. Ir taip įvyko. Ir žemė išleido žolę, sėklą sėjančią pagal rūšį ir panašumą, ir vaismedį, duodantį vaisių, kurio sėkla yra jame pagal rūšį ant žemės, ir Dievas matė, kad tai gera. Ir atsirado vakaras ir rytas – trečia diena. Ir Dievas tarė: Tebūna šviestuvai dangaus tvirtumoje, kad šviestų žemei, atskirtų dieną nuo nakties ir būtų ženklais laikams, dienoms ir metams. Ir tebūnie šviesai dangaus tvirtumoje, kad šviestų ant žemės, ir taip įvyko. Ir Dievas padarė du didžiuosius šviesos kūnus: didįjį šviesos kūną dienai valdyti ir mažesnįjį šviesos kūną nakčiai valdyti, ir žvaigždes. Ir Dievas padėjo juos dangaus tvirtumoje, kad šviestų ant žemės ir valdytų dieną bei naktį, ir atskirtų šviesą nuo tamsos; ir Dievas matė, kad tai gera. Ir atsirado vakaras, ir atsirado rytas – ketvirta diena. Ir Dievas tarė: Tegu vandenys išveda gyvus padarus, turinčius gyvybę, ir paukščius, skraidančius virš žemės po dangaus skliauta. Ir taip įvyko. Ir Dievas padarė didžiuosius jūros padarus ir visas gyvūnų šliaužiojančių dalykų sielas, kuriuos išvedė vandenys pagal jų rūšis, ir kiekvieną sparnuotą paukštį pagal rūšį, ir Dievas matė, kad gera. Ir Dievas juos palaimino, sakydamas: Didėkite ir dauginkitės, pripildykite vandenis jūrose, o paukščiai tepadaugėja žemėje. Ir atsirado vakaras, ir atsirado rytas – penkta diena. Ir Dievas pasakė: Težemė išveda gyvą sielą pagal rūšį – keturkojus gyvūnus, šliaužiojančius ir žemės žvėris pagal rūšį. Ir taip įvyko. Ir Dievas padarė žemės žvėris pagal jų rūšį, ir gyvulius pagal jų rūšį, ir visus žemės ropojančius pagal jų rūšį, ir Dievas matė, kad tai buvo gera. Ir tarė Dievas: Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą ir panašumą, ir tegu jie valdo jūros

žuvis, dangaus paukščius, gyvulius, visą žemę ir visus roplius, kurie ropoja ant žemės. Ir Dievas sutvėrė žmogų pagal Dievo paveikslą – jį sutvėrė vyrą ir moterį, juos sutvėrė. Ir Dievas palaimino juos, sakydamas: Didėkite ir dauginkitės, ir pripildykite žemę, ir pavaldykite ją, ir valdykite jūros žuvis, ir dangaus paukščius, ir visus gyvulius, ir visą žemę, ir visus šliaužiojančius padarus, kurie šliaužioja ant žemės. Ir tarė Dievas: Štai aš daviau jums visą sėjamą žolę, sėjančią sėklą, kuri yra ant visos žemės; ir kiekvieną medį, kuris turi savyje sėklas duodantį vaisių, jums bus maistui, ir visiems žemės žvėrims, ir visiems dangaus paukščiams, ir kiekvienam šliaužiojančiam ant žemės, kuris turi savyje gyvybės sielą, ir visa žalia žolė bus maistui; ir taip įvyko. Ir Dievas matė visa, ką padarė, ir štai buvo labai gera, ir atėjo vakaras, ir atėjo rytas – šešta diena.

2

Ir buvo užbaigti dangus ir žemė, ir visas jų pasaulis. Ir Dievas užbaigė šeštąją dieną savo darbus, kuriuos padarė, ir ilsėjosi septintąją dieną nuo visų savo darbų, kuriuos padarė. Ir Dievas palaimino septintąją dieną ir pašventė ją, nes joje ilsėjosi nuo visų savo darbų, kuriuos Dievas pradėjo daryti. Ši knyga kilmės dangaus ir žemės, kada tai įvyko, kurią dieną padarė Viešpats Dievas dangų ir žemę, ir visą žalumą lauko prieš jai tampant ant žemės, ir visą žolę lauko prieš jai sudygstant; nes Dievas nelijo ant žemės, ir žmogaus nebuvo jos dirbti. Šaltinis kilo iš žemės ir laistė visą žemės paviršių. Ir Dievas suformavo žmogų iš žemės

dulkės, ir įkvėpė į jo veidą gyvenimo kvapą, ir žmogus tapo gyva siela. Ir Dievas pasodino rojų Edeme rytuose ir ten padėjo žmogų, kurį buvo sutvėręs. Ir Dievas dar išaugino iš žemės kiekvieną medį, gražų regėti ir gerą valgyti, ir gyvybės medį rojaus viduryje, ir gėrio bei blogio pažinimo medį. Upė išeina iš Edemo laistyti rojų, ir iš ten ji padalijama į keturias pradžias. Vieno vardas – Pišonas, šis upuoja visą Havilos žemę, ten, kur yra auksas. Tos žemės auksas yra geras, ir ten yra karbunkulas ir žaliasis akmuo. Ir antrosios upės vardas – Gihon, ši apjuosia visą Etiopijos žemę. Ir trečioji upė – Tigris, ši teka priešais Asirus, o ketvirtoji upė – Eufratas. Ir Viešpats Dievas paėmė žmogų, kurį jis suformavo, ir padėjo jį į prabangos rojų, kad jis dirbtų ir saugotų. Ir Viešpats Dievas įsakė Adomui, sakydamas: nuo visų medžių, esančių rojuje, valgydamas valgysi. Bet nuo medžio pažinimo gero ir blogo nevalgysite, nes kurią dieną nuo jo valgysite, mirtimi mirsite. Ir tarė Viešpats Dievas: Negera žmogui būti vienam, padarykime jam pagalbininką, jam tinkamą. Ir Dievas dar suformavo iš žemės visus laukinius gyvūnus lauko ir visus paukščius dangaus, ir atvedė juos pas Adomą pamatyti, ką juos pašauks, ir viskas, ką Adomas pašaukė gyvą sielą, tai jam vardas. Ir Adomas davė vardus visiems gyvuliams, ir visiems dangaus paukščiams, ir visiems lauko žvėrims, bet Adomui nebuvo rastas jam panašus pagalbininkas. Ir Dievas užleido transą ant Adomo, ir jis užmigo, ir paėmė vieną iš jo šonų, ir užpildė kūną jos vietoje. Ir Dievas padarė iš šono, kurį paėmė iš Adomo, moterį ir atvedė ją pas Adomą. Ir tarė Adomas: Tai dabar kaulas iš mano kaulų ir kūnas iš mano kūno; ji bus vadinama moterimi, nes iš vyro buvo paimta. Dėl to

paliks žmogus savo tėvą ir savo motiną, ir bus prijungtas prie savo moters, ir bus tie du vienu kūnu. Ir abu buvo nuogi, tiek Adomas, tiek jo moteris, ir jie nesigėdijo.

3

Tačiau gyvatė buvo protingiausia iš visų žvėrių ant žemės, kuriuos padarė Viešpats Dievas, ir gyvatė tarė moteriai: Ką gi Dievas tarė – argi nevalgykite nuo kiekvieno rojaus medžio? Ir moteris pasakė žalčiui: Mes valgysime nuo rojaus medžių vaisių; bet nuo to medžio vaisiaus, kuris yra rojaus viduryje, Dievas pasakė: Nevalgysite nuo jo ir nelieskite jo, kad nemirtumėte. Ir žaltys pasakė moteriai: jūs tikrai nemirsite; nes Dievas žinojo, kad kurią dieną valgysite iš jo, bus atvertos jūsų akys ir būsite kaip dievai, žinantys gera ir bloga. Ir moteris matė, kad medis geras maistui, ir kad malonus akims žiūrėti, ir gražus suprasti, ir paėmusi nuo jo vaisiaus, valgė, ir davė savo vyrui, buvusiam su ja, ir jie valgė. Ir atsidarė abiejų akys, ir jie sužinojo, kad buvo nuogi, ir jie susiuvo figmedžio lapus, ir pasidarė sau juosteles. Ir jie išgirdo Viešpaties Dievo balsą, vaikščiojantį rojuje vakare, ir pasislėpė Adomas ir jo žmona nuo Viešpaties Dievo veido tarp rojaus medžių. Ir Viešpats Dievas pašaukė Adomą ir tarė jam: Adomai, kur esi? Ir jis jam pasakė: Girdėjau tavo balsą, vaikščiojančio rojuje, ir bijojau, nes esu nuogas, ir pasislėpiau. Ir Dievas jam tarė: Kas tau pranešė, kad esi nuogas? Argi valgei nuo to medžio, kurio tau įsakiau vieno šio nevalgyti? Ir Adomas pasakė: Moteris, kurią tu man davei, ji man davė nuo medžio, ir

aš valgiau. Ir Viešpats Dievas pasakė moteriai: Ką tai tu padarei? Ir moteris pasakė: Gyvatė apgavo mane, ir aš valgiau. Ir Viešpats Dievas tarė gyvatei: Kadangi padarei tai, prakeiktas tu iš visų galvijų ir iš visų žvėrių žemėje. Ant krūtinės ir pilvo tu šliaužiosi, ir žemę valgysiu visas savo gyvenimo dienas. Ir priešiškumą aš padarysiu tarp tavęs ir moters, ir tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; jis saugos tavo galvą, ir tu saugosi jo kulną. Ir moteriai jis tarė: Daugindamas padauginsiu tavo skausmus ir tavo dejavimą; skausmuose gimdysi vaikus, ir tavo troškimas bus nukreiptas į tavo vyrą, o jis viešpataus tau. O Adomui jis pasakė: Kadangi klausei savo žmonos balso ir valgei nuo medžio, kurio tau įsakiau vieno šito nevalgyti, nuo jo valgei, prakeikta žemė dėl tavo darbų, skausmuose valgysi ją visas savo gyvenimo dienas. Erškėčiai ir usnis išdygs tau, ir valgysi lauko žolę. Savo veido prakaitu tu valgysi savo duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai paimtas, nes žemė esi ir į žemę sugrįši. Ir Adomas pavadino savo žmoną Gyvybe, nes ji yra visų gyvųjų motina. Ir Viešpats Dievas padarė Adomui ir jo žmonai odinius drabužius ir aprengė juos. Ir Dievas pasakė: Štai, Adomas tapo kaip vienas iš mūsų, pažįstantis gera ir bloga, ir dabar, kad niekada neištiestų savo rankos ir neimtų iš gyvybės medžio ir nevalgytų, ir gyventų per amžius. Ir Viešpats Dievas išsiuntė jį iš prabangos rojaus dirbti žemę, iš kurios jis buvo paimtas. Ir jis išvarė Adomą, ir apgyvendino jį priešais prabangos rojų, ir paskyrė cherubus ir besisukantį liepsnojantį kalaviją saugoti kelią prie gyvybės medžio.

4

Adomas pažino Ievą, savo žmoną, ir ji, pastojusi, pagimdė Kainą, ir tarė: Įgijau žmogų per Dievą. Ir ji vėl pagimdė jo brolį Abelį, ir Abelis tapo avių piemeniu, o Kainas dirbo žemę. Ir atsitiko po dienų, kad Kainas atnešė nuo žemės vaisių auką Viešpačiui. Ir Abelis taip pat atnešė nuo savo avių pirmagimių ir nuo jų taukų. Ir Dievas pažvelgė į Abelį ir į jo dovanas. Bet į Kainą ir į jo aukas nekreipė dėmesio, ir Kainas labai nuliūdo, ir jo veidas nupuolė. Ir Viešpats Dievas tarė Kainui: Kodėl tu taip nuliūdai ir kodėl tavo veidas nusviro? Argi ne, jei teisingai paaukojai, bet teisingai nepadalinai, nusidėjai? Būk rami; į tave jo atsigręžimas, ir tu valdysi jį. Ir Kainas pasakė savo broliui Abeliui: Eikime į lygumą. Ir įvyko taip, kad jiems esant lygumoje, Kainas pakilo prieš savo brolį Abelį ir nužudė jį. Ir Viešpats Dievas pasakė Kainui: Kur tavo brolis Abelis? Ir jis pasakė: Nežinau; argi aš esu savo brolio sargas? Ir Viešpats pasakė: Ką tu padarei? Tavo brolio kraujo balsas šaukiasi man iš žemės. Ir dabar tu esi prakeiktas nuo žemės, kuri atvėrė savo burną, kad priimtų tavo brolio kraują iš tavo rankos. Kada dirbi žemę, ji nebepridės savo stiprybės duoti tau, dejuodamas ir drebėdamas būsi ant žemės. Ir Kainas pasakė Viešpačiui Dievui: Mano kaltė per didelė, kad būčiau atleistas. Jei tu šiandien išmesi mane nuo žemės veido ir aš būsiu paslėptas nuo tavo veido, ir aš būsiu dejuojantis ir drebantis žemėje, tai kiekvienas, kuris mane ras, mane nužudys. Ir Viešpats Dievas jam pasakė: Ne taip; kiekvienas, kas nužudys Kainą, bus atkeršyta septynis kartus. Ir Viešpats Dievas uždėjo

ženklą ant Kaino, kad niekas, kas jį rastų, jo nenužudytų. Išėjo Kainas nuo Dievo veido ir apsigyveno Naido žemėje priešais Edeną. Ir Kainas pažino savo žmoną, ir ji, pastojusi, pagimdė Enochą. Ir jis statė miestą, ir jis pavadino miestą savo sūnaus Enocho vardu. Enochui gimė Gaiadadas, ir Gaiadadas pagimdė Maleleelą, ir Maleleelas pagimdė Metusalachą, ir Metusalachas pagimdė Lamechą. Ir Lamechas pasiėmė sau dvi žmonas: vienos vardas buvo Ada, o antros – Sela. Ir Ada pagimdė Jobelį; šis buvo gyvenančių palapinėse gyvulių augintojų tėvas. Ir jo brolio vardas buvo Jubalas, šis buvo tas, kuris išrado psalterioną ir lyrą. Zillah ir pati pagimdė Tubalą; ir jis buvo kūjininkas, kalvis vario ir geležies. Tobelio sesuo buvo Noema. Lamechas pasakė savo žmonoms, Adai ir Selai: Išgirskite mano balsą, Lamecho žmonos, įsiklausykite į manus žodžius, nes vyrą nužudžiau už žaizdą man ir jaunuolį už mėlynę man. Kad septynis kartus buvo atkeršyta iš Kaino, o iš Lamecho septyniasdešimt septynis kartus. Adomas pažino savo žmoną Ievą, ir ji, pradėjusi, pagimdė sūnų, ir jis pavadino jo vardą Setas, sakydama: Dievas man pakėlė kitą sėklą vietoj Abelio, kurį nužudė Kainas. Ir Setui gimė sūnus, ir jis pavadino jo vardą Enošu; šis tikėjosi šaukti Viešpaties Dievo vardą.

5

Ši žmonių kilmės knyga; tą dieną Dievas padarė Adomą, pagal Dievo atvaizdą padarė jį; Vyrą ir moterį padarė juos; ir palaimino juos; ir pavadino jų vardą Adomas, tą dieną padarė

juos. Adomas gyveno du šimtus trisdešimt metų ir pagimdė sūnų pagal savo pavidalą ir pagal savo atvaizdą, ir pavadino jį vardu Setas. Adomo dienos, kurias jis gyveno po to, kai pagimdė Setą, buvo septyni šimtai metų, ir jis pagimdė sūnų ir dukterų. Ir visos Adomo dienos, kurias jis gyveno, buvo devyni šimtai trisdešimt metų, ir jis mirė. Setas gyveno du šimtus penkerius metus ir pagimdė Enošą. Ir Setas gyveno po to, kai pagimdė Enošą, septynis šimtus septynerius metus, ir pagimdė sūnų ir dukterų. Visos Seto dienos buvo devyni šimtai dvylika metų, ir jis mirė. Ir Enos gyveno šimtą devyniasdešimt metų ir pagimdė Kainaną. Ir Enosas gyveno po to, kai pagimdė Kainaną, septynis šimtus penkiolika metų, ir pagimdė sūnų ir dukterų. Ir visos Enošo dienos buvo devyni šimtai penkeri metai, ir jis mirė. Ir Kainanas gyveno šimtą septyniasdešimt metų ir pagimdė Mahalalelį. Ir Kainanas gyveno po to, kai pagimdė Mahalalelį, septynis šimtus keturiasdešimt metų ir pagimdė sūnų bei dukterų. Ir visos Kainano dienos buvo devyni šimtai dešimt metų, ir jis mirė. Ir Maleleelis gyveno šimtą šešiasdešimt penkis metus ir pagimdė Jaredą. Ir Maleleelis gyveno po to, kai pagimdė Jaredą, septynis šimtus trisdešimt metų, ir pagimdė sūnų ir dukterų. Ir visos Maleleelio dienos buvo aštuoni šimtai devyniasdešimt penki metai, ir jis mirė. Ir gyveno Jaredas šimtą šešiasdešimt du metus ir pagimdė Enochą. Ir Jaredas gyveno po to, kai pagimdė Enochą, aštuonis šimtus metų, ir pagimdė sūnų ir dukterų. Visos Jaredo dienos buvo devyni šimtai šešiasdešimt dveji metai, ir jis mirė. Ir Enochas gyveno šimtą šešiasdešimt penkis metus ir pagimdė Metušalą. Enochas patiko Dievui po to, kai pagimdė Metuzalą, du šimtus metų, ir pagimdė sūnų bei dukterų. Ir visos

Enocho dienos buvo trys šimtai šešiasdešimt penki metai. Ir Enochas patiko Dievui, ir nebuvo randamas, nes Dievas jį perkėlė. Ir Metušalas gyveno šimtą šešiasdešimt septynerius metus ir pagimdė Lamechą. Ir Metušalas gyveno po to, kai pagimdė Lamechą, aštuonis šimtus du metus ir susilaukė sūnų ir dukterų. Ir visos Metušalacho dienos, kurias jis gyveno, tapo devyni šimtai šešiasdešimt devyni metai, ir jis mirė. Ir Lamechas gyveno šimtą aštuoniasdešimt aštuonerius metus ir pagimdė sūnų. Ir jis pavadino jį Nojumi, sakydamas: Šis duos mums poilsį nuo mūsų darbų ir nuo mūsų rankų skausmų, ir nuo žemės, kurią prakeikė Viešpats Dievas. Ir Lamechas gyveno po to, kai pagimdė Nojų, penkis šimtus šešiasdešimt penkerius metus ir pagimdė sūnų bei dukterų. Ir visos Lamecho dienos buvo septyni šimtai penkiasdešimt treji metai, ir jis mirė. Ir Nojus buvo penkių šimtų metų, ir pagimdė tris sūnus: Šemą, Chamą ir Jafetą.

6

Ir atsitiko, kada žmonės pradėjo gausėti žemėje, ir jiems gimė dukterų. Pamatę Dievo sūnūs žmonių dukteris, kad jos gražios, pasiėmė sau žmonas iš visų, kurias išsirinko. Ir pasakė Viešpats Dievas: Nepasiliks mano dvasia šiuose žmonėse per amžių, nes jie yra kūnai, bus gi jų dienos šimtas dvidešimt metų. Bet milžinai buvo ant žemės tomis dienomis ir po to, kai Dievo sūnūs įeidavo pas žmonių dukteris ir jos jiems gimdė, tie buvo milžinai nuo amžiaus, garsūs žmonės. Pamatęs Viešpats Dievas,

kad padaugėjo žmonių blogybės žemėje, ir kiekvienas galvoja savo širdyje nuolat apie blogus dalykus visas dienas, apmąstė Dievas, kad padarė žmogų žemėje, ir susimąstė. Ir Dievas pasakė: Aš ištrinsiu žmogų, kurį sukūriau, nuo žemės paviršiaus – nuo žmogaus iki gyvulio ir nuo šliaužiojančių iki dangaus paukščių, nes gailiu, kad juos sukūriau. Nojus rado malonę Viešpaties Dievo akyse. Tai yra Nojaus giminės. Nojus buvo teisus žmogus, tobulas savo kartoje, ir jis patiko Dievui. Nojus pagimdė tris sūnus: Šemą, Chamą ir Jafetą. Žemė buvo sunaikinta Dievo akivaizdoje, ir žemė buvo pripildyta neteisybės. Ir Viešpats Dievas matė žemę, ir ji buvo sunaikinta, nes visa kūnas sunaikino savo kelią žemėje. Ir Viešpats Dievas tarė Nojui: Viso žmogaus laikas atėjo prieš mane, nes žemė buvo pripildyta neteisybės nuo jų, ir štai aš sunaikinsiu juos ir žemę. Padaryk todėl sau arką iš kvadratinių medžių, lizdais padarysi arką, ir padengsi ją bitumu iš vidaus ir iš išorės. Ir taip tu padarysi arką: trijų šimtų uolekčių arkos ilgis, penkiasdešimt uolekčių plotis ir trisdešimt uolekčių jos aukštis. Rinkdamas kartu padarysi arką ir į uolektį ją užbaigsi iš viršaus, o duris arkos padarysi iš šonų; žemutinį, antrą ir trečią aukštą jai padarysi. Aš gi štai užleisiu tvaną, vandenį ant žemės, kad sunaikinčiau visą kūną, kuriame yra gyvybės dvasia po dangumi, ir visa, kas tik yra ant žemės, mirs. Ir aš įtvirtinsiu savo sandorą su tavimi, o tu įeisi į arką, tu ir tavo sūnūs, ir tavo žmona, ir tavo sūnų žmonos su tavimi. Ir iš visų gyvulių, ir iš visų šliaužiojančių, ir iš visų žvėrių, ir iš visos kūno po du iš visų įveši į skrynią, kad išlaikytum gyvus su savimi – patinas ir patelė jie bus. Iš visų paukščių, skraidančių pagal rūšį, ir iš visų gyvulių

pagal rūšį, ir iš visų šliaužiojančių daiktų, šliaužiojančių ant žemės pagal jų rūšį, po du iš visų įeis pas tave, kad būtų maitinami su tavimi, patinas ir patelė. Tu bet imsi sau iš visų tų maistų, kuriuos valgysite, ir surinksi pas save, ir jie bus tau ir tiems valgyti. Ir Nojus padarė visa, ką jam įsakė Viešpats Dievas, taip jis ir padarė.

7

Ir pasakė Viešpats Dievas Nojui: Įeik tu ir visas tavo namai į skrynią, nes tave mačiau teisų priešais mane šitoje kartoje. Iš švarių gyvulių įvesk pas save po septynis patiną ir patelę, o iš nešvarių gyvulių po du patiną ir patelę. Ir nuo švarių dangaus paukščių po septynis patinus ir pateles, ir nuo visų nešvarių paukščių po du patinus ir pateles, kad išlaikytų sėklą visoje žemėje. Dar po septynių dienų aš užvesiu lietų ant žemės keturiasdešimčiai dienų ir keturiasdešimčiai naktų, ir aš ištrinsiu visą gyvybę, kurią sukūriau, nuo visos žemės paviršiaus. Ir Nojus padarė viską, ką jam įsakė Viešpats Dievas. Nojus buvo šešių šimtų metų, ir vandens tvanas užplūdo žemę. Įėjo Nojus ir jo sūnūs, ir jo žmona, ir jo sūnų žmonos su juo į arką dėl potvynio vandens. Ir iš švarių paukščių, ir iš nešvarių paukščių, ir iš švarių gyvulių, ir iš nešvarių gyvulių, ir iš visų šliaužiančiųjų ant žemės, po du įėjo pas Nojų į arką patinas ir patelė, kaip įsakė Dievas Nojui. Ir įvyko po septynių dienų, ir tvano vanduo užplūdo žemę. Šešimtų metų Nojaus gyvenime, antro mėnesio dvidešimt septintą dieną, praplėštos buvo visos

bedugnės versmės ir dangaus užtvankai buvo atidaryti. Ir lietus lijo ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. Šitą dieną įėjo Nojus, Semas, Chamas, Jafetas, Nojaus sūnūs, ir Nojaus žmona, ir trys jo sūnų žmonos su juo į skrynią. Ir visi žvėrys pagal rūšį, ir visi gyvuliai pagal rūšį, ir kiekvienas ropojantis dalykas, judantis ant žemės, pagal rūšį, ir kiekvienas sparnuotas paukštis pagal jo rūšį įėjo pas Nojų į arką, po du, patinas ir patelė, iš visos kūno, kuriame yra gyvybės dvasia. Ir įeinantys patinas ir patelė iš visos kūnijos įėjo, kaip įsakė Dievas Nojui, ir Viešpats Dievas uždarė arką iš išorės už jo. Ir tvanas truko keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų ant žemės, ir vanduo padidėjo, ir pakėlė arką, ir ji buvo pakilta nuo žemės. Ir vanduo vyravo, ir labai gausėjo žemėje, ir arka plaukė vandens paviršiuje. Vanduo labai stipriai vyravo ant žemės ir uždengė visus aukštus kalnus, kurie buvo po dangumi. Penkiolika uolekčių viršuje pakilo vanduo ir apdengė visus aukštus kalnus. Ir mirė visa kūnas, judantis ant žemės: paukščiai, gyvuliai, žvėrys, ir kiekvienas šliaužiantis dalykas, judantis ant žemės, ir kiekvienas žmogus. Ir visi, kurie turėjo gyvybės kvapą, ir visa, kas buvo ant sausos žemės, mirė. Ir išnaikino kiekvieną gyvą būtybę, kuri buvo ant žemės paviršiaus, nuo žmogaus iki gyvulio, ir ropojančius padarus, ir dangaus paukščius, ir jie buvo išnaikinti nuo žemės, ir liko vienas Nojus, ir tie, kurie buvo su juo arkoje. Ir vanduo buvo iškilęs ant žemės šimtą penkiasdešimt dienų.

8

Ir Dievas prisiminė Nojų ir visus laukinius žvėris, ir visus gyvulius, ir visus paukščius, ir visus šliaužiojančius dalykus, kurie buvo su juo arkoje, ir Dievas atvedė dvasią ant žemės, ir vanduo nurimo. Ir buvo uždengti bedugnės šaltiniai ir dangaus užtvarai, ir lietus iš dangaus buvo sulaikytas. Ir vanduo, einantis nuo žemės, atslūgo, ir vanduo sumažėjo po šimto penkiasdešimt dienų. Ir arka nusileido septintą mėnesį, dvidešimt septintą to mėnesio dieną, ant Ararato kalnų. Vanduo mažėjo iki dešimto mėnesio. Dešimtą mėnesį, pirmąją mėnesio dieną, pasirodė kalnų viršūnės. Ir atsitiko po keturiasdešimt dienų, kad Nojus atidarė arkos langą, kurį jis buvo padaręs. Ir jis išsiuntė varną, ir šis išskridęs negrįžo, kol vanduo nuo žemės išdžiūvo. Ir jis išsiuntė balandį po savęs, kad pamatytų, ar vanduo buvo atslūgęs nuo žemės. Ir balandis, neradęs poilsio savo kojoms, grįžo pas jį į skrynią, nes vanduo buvo ant viso žemės paviršiaus, ir jis ištiesė ranką, paėmė ją ir įsivedė ją pas save į skrynią. Ir palaukęs dar septynias kitas dienas, vėl išsiuntė balandį iš arkos. Ir balandis sugrįžo pas jį vakare, ir turėjo alyvmedžio lapą savo snapėje, ir Nojus sužinojo, kad vanduo buvo atslūgęs nuo žemės. Ir palaukęs dar septynias kitas dienas, vėl išsiuntė balandį, ir jis nebegrįžo pas jį. Ir atsitiko šešis šimtus pirmaisiais Nojaus gyvenimo metais, pirmojo mėnesio pirmą dieną, vanduo pasitraukė nuo žemės. Ir Nojus atidarė arkos stogą, kurį jis padarė, ir pamatė, kad vanduo pasitraukė nuo žemės paviršiaus. Bet antrajame mėnesyje išdžiūvo žemė, mėnesio dvidešimt septintą dieną. Ir pasakė Viešpats Dievas Nojui, sakydamas: Išeik iš arkos tu ir tavo žmona, ir tavo sūnūs, ir tavo sūnų žmonos su tavimi. Ir visus žvėris, kiek jų yra su

tavimi, ir visus kūnus nuo paukščių iki gyvulių, ir visus ropojančius dalykus, judančius ant žemės, išvesk su savimi. Ir didėkite, ir dauginkitės žemėje. Ir išėjo Nojus, ir jo žmona, ir jo sūnūs, ir jo sūnų žmonos su juo. Ir visi žvėrys, ir visi gyvuliai, ir kiekvienas paukštis, ir kiekvienas šliaužiantis dalykas judantis ant žemės pagal jų rūšį, išėjo iš arkos. Ir pastatė Nojus aukurą tam Viešpačiui, ir paėmė nuo visų tų gyvulių tų švarių, ir nuo visų tų paukščių tų švarių, ir paaukojo į deginamąją auką ant to aukuro Ir Viešpats Dievas užuodė malonų kvapą. Ir tarė Viešpats Dievas pagalvojęs: Aš daugiau nebepridėsiu prakeikti žemės dėl žmonių darbų, nes žmogaus protas guli rūpestingai ant blogų dalykų nuo jo jaunystės; todėl aš daugiau nebepridėsiu smogti visam gyvam kūnui, kaip aš padariau. Visas žemės dienas sėkla ir derlius, šaltis ir karštis, vasara ir pavasaris, diena ir naktis nenustos.

9

Ir Dievas palaimino Nojų ir jo sūnus, ir tarė jiems: daugėkite ir dauginkitės, ir pripildykite žemę, ir valdykite ją. Ir drebėjimas, ir jūsų baimė bus ant visų laukinių žvėrių žemės, ant visų dangaus paukščių ir ant visų judančių ant žemės, ir ant visų jūros žuvų – po rankomis jums aš daviau. Ir kiekvienas gyvas šliaužiantis padaras jums bus maistui, kaip ir žolės daržoves esu davęs jums visa. Tačiau mėsos su sielos krauju nevalgysite. Ir nes jūsų kraują jūsų sielų ieškosiu iš visų žvėrių rankos, ir iš žmogaus brolio rankos ieškosiu žmogaus sielą. Kas lieja

žmogaus kraują, to kraujas bus išlietas, nes Dievo atvaizdu aš sukūriau žmogų. Jūs gi didėkite ir dauginkitės, ir pripildykite žemę, ir pavaldykite ją. Ir Dievas pasakė Nojui ir jo sūnums su juo sakydamas, ir štai aš keliu savo sandorą jums, ir jūsų sėklai su jumis, ir kiekvienai gyvai sielai su jumis, nuo paukščių ir nuo gyvulių; ir visiems žemės žvėrims, kiek jų yra su jumis iš visų išėjusių iš arkos. Ir aš įtvirtinsiu savo sandorą su jumis, ir nebemirs visa kūnas nuo potvynio vandens, ir nebus daugiau potvynio vandens sunaikinti visą žemę. Ir pasakė Viešpats Dievas Nojui: tai yra sandoros ženklas, kurį aš duodu tarp manęs ir jūsų, ir tarp visų gyvų sielų, kurios yra su jumis, per amžinas kartas. Savo lanką dėdu debesyje, ir jis bus sandoros ženklas tarp manęs ir žemės. Ir bus taip, kad man surenkant debesis ant žemės, lankas bus matomas debesyje. Ir aš atsiminsiu savo sandorą, kuri yra tarp manęs ir jūsų, ir tarp kiekvienos gyvos sielos visame kūne, ir vanduo daugiau nebus tvanui, kad išnaikintų visą kūną. Ir mano lankas bus debesyje, ir aš jį pamatysiu, kad prisiminti amžiną sandorą tarp manęs ir žemės, ir tarp kiekvienos gyvos sielos visame kūne, kuris yra ant žemės. Ir tarė Dievas Nojui: Tai yra sandoros ženklas, kurį aš padariau tarp manęs ir visos gyvybės, kuri yra ant žemės. Buvo gi Nojaus sūnūs, išėję iš arkos, Semas, Chamas, Jafetas. Hamas buvo Kanaano tėvas. Šie trys yra Nojaus sūnūs, iš jų buvo išsklaidyta po visą žemę. Ir Nojus, žemės ūkininkas, pradėjo ir pasodino vynuogyną. Ir jis gėrė vyno, ir pasigėrė, ir buvo nuogas savo namuose. Ir Chamas, Kanaano tėvas, pamatė savo tėvo nuogumą ir, išėjęs laukan, pranešė savo dviems broliams. Ir Semas ir Jafetas paėmė apdarą, užsidėjo ant savo dviejų nugarų

ir ėjo atgal, ir pridengė savo tėvo nuogumą; ir jų veidai buvo atgal, ir savo tėvo nuogumo jie nematė. Pabudo Nojus nuo vyno ir sužinojo, ką jam padarė jo jaunesnysis sūnus. Ir jis pasakė: Prakeiktas Kanaanas, vaikas; jis bus savo brolių tarnas. Ir jis pasakė: Palaimintas Viešpats, Šemo Dievas, ir Kanaanas bus jo tarnas. Teišplečia Dievas Jafetą, ir tegul jis gyvena Šemo namuose; ir tebūna Kanaanas jo tarnas. Gyveno Nojus po tvano tris šimtus penkiasdešimt metų. Ir visos Nojaus dienos buvo devyni šimtai penkiasdešimt metų, ir jis mirė.

10

Šitos yra Nojaus sūnų – Semo, Chamo, Jafeto – kartos, ir jiems gimė sūnūs po tvano. Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas, Madai, Jovanas, Elisa, Tubalas, Mešechas ir Tiras. Ir Gomerio sūnūs: Aškenazas, Rifatas ir Togarma. Ir Jovano sūnūs: Eliša ir Tarseis, kitijaiečiai, rodanimai. Iš šitų buvo atskirtos tautų salos jų žemėje, kiekvienas pagal savo kalbą savo gentyse ir savo tautose. Hamo sūnūs: Kušas, Misraimas, Putas ir Kanaanas. Kušo sūnūs buvo Seba, Havila, Sabta, Raama ir Sabtecha. Raamos sūnūs buvo Seba ir Dedanas. Kušas pagimdė Nimrodą; šis pradėjo būti milžinas žemėje. Šis buvo milžinas medžiotojas Viešpaties Dievo akivaizdoje, todėl jie sakys: kaip Nimrodas, milžinas medžiotojas Viešpaties akivaizdoje. Ir jo karalystės pradžia tapo Babilonas, ir Orechas, ir Archadas, ir Chalannė Senaaro žemėje. Iš tos žemės išėjo Asūras ir pastatė Ninevę, ir Rehoboto miestą, ir Kalahą, ir Reseną tarp Ninevės ir tarp

Kalacho; tai didelis miestas. Ir Micraimas pagimdė ludus, ir naftaliečius, ir anamiečius, ir lehabiečius, ir patrusiečius, ir kasluhiečius, iš kurių išėjo filistinai, ir kaftoriečius. Kanaanas pagimdė Sidoną, savo pirmagimį, ir hetitą, ir jebusitą, ir amoritą, ir girgašitą, ir hivitą, ir arkitą, ir sinitą, ir arvadą, ir zemaritą, ir hamatitą. Ir po to buvo išsklaidytos kanaaniečių gentys. Ir kanaaniečių ribos buvo nuo Sidono iki ateinant į Gerarą ir Gazą, iki ateinant iki Sodomų ir Gomoros, Adamos ir Seboimo iki Lašos. Šitie Chamo sūnūs, jų giminėse, pagal jų kalbas, jų žemėse ir jų tautose. Ir Šemui buvo gimdyta, jam, visų Ebero sūnų tėvui, Jafeto, vyresnio broliui. Šemo sūnūs: Elamas, Asirija, Arfaksadas, Ludas, Aramas ir Kainanas. Aramo sūnūs buvo Uzas, Ulas, Gateras ir Mešechas. Ir Arfaksadas pagimdė Kainaną, ir Kainanas pagimdė Salą, o Sala pagimdė Eberą. Eberui gimė du sūnūs: vieno vardas buvo Falegas, nes jo dienomis žemė buvo padalinta, o jo brolio vardas buvo Jektanas. Joktanas pagimdė Elmodadą ir Šelefą, ir Hazarmavetą, ir Jerachą, ir Hadoramą, ir Uzalą, ir Diklą, ir Obalą, ir Abimaeelą, ir Šebą, ir Ofirą, ir Havilą, ir Jobabą; visi šie buvo Joktano sūnūs. Ir jų gyvenvietė buvo nuo Masės iki Saferos, rytų kalno. Šie Šemo sūnūs, jų gentyse, pagal jų kalbas, jų žemėse ir jų tautose. Tai yra Nojaus sūnų gentys pagal jų kartas ir jų tautas; iš šių išsisklaidė tautos žemėje po tvano.

11

Ir visa žemė turėjo vieną lūpą, ir visi turėjo vieną balsą. Ir

atsitiko, kai jie judėjo iš rytų, jie rado lygumą Šinaro žemėje ir apsigyveno ten. Ir žmogus pasakė savo artimui: Ateikite, padarykime plytas ir išdekime jas ugnyje. Ir jiems plyta tapo akmeniu, ir asfaltas buvo jiems molis. Ir jie tarė: Ateikite, pastatykime sau miestą ir bokštą, kurio viršūnė sieks dangų, ir pasidarykime sau vardą, kol nebuvome išsklaidyti po visą žemės veidą. Ir nužengė Viešpats pamatyti miestą ir bokštą, kurį pastatė žmonių sūnūs. Ir tarė Viešpats: Štai viena giminė ir viena kalba visų, ir tai jie pradėjo daryti, ir dabar neišnyks iš jų visa, ką tik jie bepasiryžtų daryti. Ateikite ir, nužengę, supainiokime ten jų kalbą, kad kiekvienas neišgirstų savo kaimyno balso. Ir Viešpats išblaškė juos iš ten po visą žemės veidą, ir jie nustojo statyti miestą ir bokštą. Dėl to jos vardas buvo pavadintas Sumaištis, nes ten Viešpats supainiojo visos žemės lūpas, ir iš ten Viešpats išsklaidė juos po visą žemės veidą. Ir šitos Semo giminės, ir Semas buvo šimto metų, kai pagimdė Arfaksadą, antrais metais po tvano. Ir Šemas gyveno po to, kai pagimdė Arfaksadą, penkis šimtus metų ir pagimdė sūnų bei dukterų, ir mirė. Ir Arfaksadas gyveno šimtą trisdešimt penkerius metus ir pagimdė Kainaną. Ir gyveno Arfaksadas, po to kai pagimdė jam Kainaną, keturis šimtus metų, ir pagimdė sūnų ir dukterų, ir mirė. Ir gyveno Kainanas vieną šimtą ir trisdešimt metų, ir pagimdė Salą; ir gyveno Kainanas, po to kai pagimdė Salą, tris šimtus trisdešimt metų, ir pagimdė sūnų ir dukterų, ir mirė. Ir gyveno Sala šimtą trisdešimt metų ir pagimdė Eberą. Ir gyveno Sala po to, kai pagimdė Eberą, tris šimtus trisdešimt metų ir pagimdė sūnų bei dukterų, ir mirė. Ir Eberas gyveno šimtą trisdešimt keturius metus ir pagimdė

Falegą. Ir Eberas gyveno du šimtus septyniasdešimt metų po to, kai pagimdė Falegą, ir pagimdė sūnų bei dukterų, ir mirė. Ir Falėgas gyveno šimtą trisdešimt metų ir pagimdė Ragauą. Ir Falegas gyveno, po to kai pagimdė Ragau, du šimtus devynerius metus, ir pagimdė sūnų bei dukterų, ir mirė. Ir Ragau gyveno šimtą trisdešimt du metus ir pagimdė Seruchą. Ir Ragau gyveno du šimtus septynerius metus po to, kai pagimdė Seruchą, ir pagimdė sūnų bei dukterų, ir mirė. Ir Seruchas gyveno šimtą trisdešimt metų ir pagimdė Nachorą. Ir Seruchas gyveno du šimtus metų po to, kai pagimdė Nachorą, ir pagimdė sūnų bei dukterų, ir mirė. Ir Nachoras gyveno šimtą septyniasdešimt devynerius metus ir pagimdė Terą. Ir Nachoras gyveno po to, kai pagimdė Terą, šimtą dvidešimt penkis metus, ir pagimdė sūnų ir dukterų, ir mirė. Terachas gyveno septyniasdešimt metų ir pagimdė Abramą, Nachorą ir Haraną. Šitos yra Teracho kartos: Terachas pagimdė Abramą, Nachorą ir Haraną, o Haranas pagimdė Lotą. Ir Aranas mirė Tero, savo tėvo, akivaizdoje žemėje, kurioje gimė, Chaldėjų krašte. Ir Abramas bei Nachoras pasiėmė sau žmonas: Abramo žmonos vardas buvo Sara, o Nachoro žmonos vardas buvo Melcha, Arano duktė, ir jis buvo Melchos tėvas, ir Ischos tėvas. Ir Sarai buvo nevaisinga, ir ji negimdė vaikų. Ir Terachas paėmė savo sūnų Abramą, ir Lotą, Arano sūnų, savo anūką, ir savo marčią Sarą, savo sūnaus Abramo žmoną, ir išvedė juos iš chaldėjų šalies, kad eitų į Kanaano žemę, ir jie atėjo iki Harano ir ten apsigyveno. Ir visos Teraho dienos Harano žemėje buvo du šimtai penki metai, ir Terahas mirė Harane.

12

Ir Viešpats pasakė Abramui: Išeik iš savo žemės, iš savo giminės ir iš savo tėvo namų, ir ateik į žemę, kurią tau parodysiu. Ir padarysiu tave didele tauta, ir palaiminsiu tave, ir išaukštinsiu tavo vardą, ir tu būsi palaimintas. Ir aš palaiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir tuos, kurie tave keikia, aš prakeiks, ir tavyje bus palaimintos visos žemės gentys. Ir Abramas nuėjo, kaip jam kalbėjo Viešpats, ir Lotas išėjo su juo. Abramas buvo septyniasdešimt penkių metų, kada išėjo iš Charano. Ir Abramas paėmė savo žmoną Sarą, ir savo brolio sūnų Lotą, ir visus jų turtus, kuriuos jie buvo įsigiję, ir visas sielas, kurias jie buvo įsigiję iš Harano, ir jie išėjo eiti į Kanaano žemę. Ir Abramas keliavo per žemę jos ilgiu iki Sichemo vietos, prie aukšto ąžuolo, o Kanaaniečiai tada gyveno toje žemėje. Ir pasirodė Viešpats Abramui, ir tarė jam: Tavo palikuonims duosiu šitą žemę, ir pastatė ten Abramas aukurą Viešpačiui, kuris jam pasirodė. Ir jis pasitraukė iš ten į kalną į rytus nuo Betelio, ir pastatė ten savo palapinę Betelyje vakaruose, o Angai rytuose, ir pastatė ten aukurą Viešpačiui, ir šaukėsi Viešpaties vardo. Ir Abramas išvyko, ir nuėjęs pasistatė stovyklą dykumoje. Ir įvyko badas žemėje, ir Abramas nuėjo į Egiptą gyventi ten, nes badas sustiprėjo žemėje. Įvyko, kad kai Abramas priartėjo įeiti į Egiptą, Abramas pasakė Sarai, savo žmonai: Aš žinau, kad tu esi gražaus veido moteris. Bus todėl, kai tik pamatys tave egiptiečiai, jie pasakys, kad ši yra jo moteris, ir jie nužudys mane, o tave pasigailės. Todėl pasakiau, kad esu jo sesuo, kad man būtų gerai

dėl tavęs ir mano siela gyventų dėl tavęs. Įvyko taip, kad kai Abramas įėjo į Egiptą, egiptiečiai, pamatę jo žmoną, pastebėjo, jog ji buvo labai graži. Ir Faraono valdovai matė ją, ir gyrė ją Faraonui, ir įvedė ją į Faraono namus. Ir su Abramu gerai elgėsi dėl jos, ir atsirado jam avių, veršių, asilų, tarnų, tarnaičių, mulų ir kupranugarių. Ir Dievas kankino faraoną didžiomis ir piktomis negandomis, ir jo namą, dėl Abramo žmonos Saros. Pašaukęs Faraonas Abramą, pasakė: Ką tai man padarei, kad nepranešei man, kad ji tavo moteris? Kodėl pasakei, kad ji mano sesuo? Ir paėmiau ją sau į žmonas, ir dabar štai tavo žmona prieš tave – pasiimk ją ir bėk šalin. Ir faraonas įsakė vyrams išsiųsti Abramą, jo žmoną ir visa, kas jam priklausė.

13

Abramas išėjo iš Egipto jis pats, jo žmona ir visa, kas jam priklausė, ir Lotas su juo į dykumą. Abramas buvo labai turtingas gyvuliais, sidabru ir auksu. Ir jis nuėjo iš kur atėjo į dykumą iki Betelio, iki tos vietos, kur buvo jo palapinė anksčiau, tarp Betelio ir Ajo, į aukuro vietą, kurį jis padarė ten pradžioje, ir Abramas pašaukė ten Viešpaties vardą. Ir Lotas, keliaujantis su Abramu, turėjo avių, jaučių ir palapinių. Ir žemė negalėjo jų talpinti gyventi kartu, nes jų turtas buvo didelis, ir žemė negalėjo jų talpinti gyventi kartu. Ir įvyko mūšis tarp Abramo gyvulių piemenų ir Loto gyvulių piemenų, o Kanaaniečiai ir Perizai tada gyveno toje žemėje. Sakė Abramas Lotui: Tebūnie ne mūšis tarp manęs ir tavęs, ir tarp mano piemenų ir tavo

piemenų, nes mes esame broliai. Argi visa žemė nėra priešais tave? Atsiskirk nuo manęs; jei tu į kairę, aš į dešinę; jei gi tu į dešinę, aš į kairę. Ir pakėlęs Lotas savo akis, pamatė visą Jordano aplinkinę sritį, kad visa ji buvo gerai laistomai, prieš Dievui sunaikinus Sodomą ir Gomorą, kaip Dievo rojus ir kaip Egipto žemė, iki pat Zoaro. Ir Lotas pasirinko sau visą Jordano aplinkinę sritį, ir Lotas iškeliavo į rytus, ir jie buvo atskirti kiekvienas nuo savo brolio. Abramas gyveno Kanaano žemėje, o Lotas gyveno aplinkinės srities mieste ir pasistatė palapinę Sodomoje. Bet žmonės, kurie buvo Sodomoje, buvo labai pikti ir nusidėjėliai prieš Dievą. Ir Dievas pasakė Abramui po to, kai Lotas buvo atskirtas nuo jo: pažvelk aukštyn savo akimis ir žiūrėk nuo vietos, kur dabar tu esi, į šiaurę ir pietų vakarus ir rytus ir jūrą; nes visą žemę, kurią tu matai, tau duosiu ją ir tavo palikuonims iki amžinybės. Ir padarysiu tavo palikuonių skaičių kaip žemės smėlį: jei kas nors gali suskaičiuoti žemės smėlį, tai ir tavo palikuonys bus suskaičiuoti. Kelkis ir perženk žemę jos ilgiu ir platumu, nes tau ją duosiu ir tavo palikuonims per amžius. Ir Abramas, perkėlęs savo palapinę, atėjo ir apsigyveno prie Mamrės ąžuolo, kuris buvo Chebrone, ir pastatė ten aukurą Viešpačiui.

14

Ir atsitiko Amarfalo, Šinaro karaliaus, ir Ariocho, Elasaro karaliaus, ir Chodorlahomoro, Elamo karaliaus, ir Targalo, tautų karaliaus, karalystėje, jie kariavo su Bala, Sodomos karaliumi, ir

su Barsa, Gomoros karaliumi, ir su Šinaru, Adamos karaliumi, ir su Simoboru, Zeboimo karaliumi, ir su Balako karaliumi; ši yra Segor. Visi šie susitarė dėl druskingo slėnio – tai yra druskų jūra. Dvylika metų jie tarnavo Chedorlaomeriui, bet tryliktaisiais metais jie sukilo. Keturioliktaisiais metais atėjo Chodorllogomoras ir karaliai su juo, ir jie nukirto milžinus Aštarote ir Karnaime, ir stiprias tautas kartu su jais, ir Omajus Saujės mieste. Ir chorerus, gyvenančius Seyro kalnuose, iki Parano terebitnto, kuris yra dykumoje. Ir apsigręžę jie atėjo prie teismo šaltinio, tai yra Kadešas, ir jie nukirto visus Amaleko valdovus ir Amoritus, gyvenančius Asasonthmare. Išėjo gi Sodomos karalius ir Gomoros karalius ir Adamos karalius ir Seboimo karalius ir Balako karalius, tai yra Segoras, ir jie išsirikiavo prieš juos į karą sūriame slėnyje prieš Chodollogomorą, Elamo karalių, ir Thapgalą, tautų karalių, ir Amarphalą, Senaaro karalių, ir Ariochą, Elasaro karalių, keturi karaliai prieš penkis. Sūrioji slėnis turėjo asfalto šulinius, pabėgo karalius Sodomos ir karalius Gomoros, ir įkrito ten, o palikti pabėgo į kalnyną. Jie paėmė visus Sodomos ir Gomoros arklius ir visą jų maistą ir išėjo. Paėmė ir Lotą, Abramo brolio sūnų, ir jo turtą, ir išvyko, nes jis gyveno Sodomuose. Atvykęs vienas iš išgelbėtųjų pranešė Abramui hebrajui, o jis gyveno prie Mamrės Amorito ąžuolo, Eškolio brolio ir Onano brolio, kurie buvo Abramo sąjungininkai. Išgirdęs ir Abramas, kad buvo paimtas į nelaisvę Lotas, brolis jo, suskaičiavo savo nuosavus namų giminaičius - tris šimtus aštuoniolika; ir vijosi paskui juos iki Dano. Ir jis pats puolė ant jų naktį, ir jo tarnai, ir smogė jiems, ir vijosi juos iki Chobo, kuris yra į kairę nuo Damasko. Ir

jis grąžino visus Sodomos arklius, ir savo sūnėną Lotą, ir visus jo turtus, ir moteris, ir žmones. Išėjo Sodomos karalius jam į susitikimą po to, kai jis sugrįžo nuo Chodorllogomoro ir karalių, buvusių su juo, sumušimo į Šavės slėnį – tai buvo karalių lyguma. Ir Melchizedekas, Salemo karalius, išnešė duonos kepalus ir vyną, o jis buvo aukščiausiojo Dievo kunigas. Ir jis palaimino Abramą ir tarė: Palaimintas Abramas aukščiausiojo Dievo, kuris sukūrė dangų ir žemę. Ir palaimintas aukščiausiasis Dievas, kuris atidavė tavo priešus į tavo rankas, ir Abramas davė jam dešimtinę iš visko. Sodomos karalius tarė Abramui: Atiduok man vyrus, o grobį pasiimk sau. Ir pasakė Abramas Sodomos karaliui: Aš ištiesiu savo ranką Viešpačiui Dievui aukščiausiajam, kuris sukūrė dangų ir žemę, jei nuo siūlo iki sandalų dirželio imsiu iš viso, kas tavo, kad tu nesakytum, jog aš praturtinau Abramą. Išskyrus tai, ką valgė jaunuoliai, ir dalį vyrų, kurie ėjo kartu su manimi – Eschol, Onan, Mamre – šie ims savo dalį.

15

Po šių žodžių įvyko Viešpaties žodis Abramui regėjime, sakydamas: nebijok, Abrame, aš tavo skydas, tavo atlygis bus labai didelis. Ir sako Abramas: Valdove Viešpatie, ką man duosi? Aš gi išeinu bevaikis; o sūnus Maseko, mano namų vergės, šis Damasko Eliezeris. Ir Abramas pasakė: Kadangi man nedavei palikuonių, tai mano namuose gimęs paveldės mane. Ir tuojau Viešpaties balsas atsiliepė jam, sakydamas: Ne šitas paveldės

tave, bet tas, kuris išeis iš tavęs, šis paveldės tave. Jis išvedė jį lauk ir pasakė jam: Pažvelk į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jei galėsi jas suskaičiuoti. Ir pasakė: Taip bus tavo sėkla. Ir Abramas tikėjo Dievu, ir tai buvo jam įskaityta kaip teisumas. Bet jis jam tarė: Aš esu Dievas, kuris išvedžiau tave iš Chaldėjų šalies, kad tau duočiau paveldėti šią žemę. Bet jis pasakė: Valdove Viešpatie, iš ko aš žinosiu, kad ją paveldėsiu? Pasakė jam: Imk man trejų metų telyčią, trejų metų ožką, trejų metų aviną, purplę ir balandį. Jis paėmė jam visa tai ir padalijo per vidurį, ir padėjo viena dalį priešais kitą, bet paukščių nepadalijo. Nusileido paukščiai ant kūnų, ant jų pusių, ir Abramas atsisėdo prie jų. Apie saulėlydį transas užpuolė Abramą, ir štai tamsi, didi baimė užpuola jį. Ir buvo pasakyta Abramui: Žinodamas žinosi, kad tavo palikuonys bus ateiviais žemėje ne savoje, ir jie pavergti juos, ir blogai elgsis su jais, ir pažemins juos keturis šimtus metų. Bet tautą, kuriai jie tarnaus, teisiu aš, o po to jie išeis iš čia su dideliu turtu. Tu gi išeisi pas savo tėvus ramybėje, sulaukęs gražios senatvės. Ketvirtoje kartoje jie sugrįš čia, nes amoritų nuodėmės dar nėra užsipildžiusios iki šiol. Kadangi saulė nusileido link vakarų, atsirado liepsna, ir štai rūkstanti krosnies ir ugnies fakelos, kurios praėjo tarp šių perskeltų gabalų. Tą dieną Viešpats sudarė su Abramu sandorą, sakydamas: Tavo palikuonims duosiu šitą žemę, nuo Egipto upės iki didžiosios Eufrato upės: kenitų, kenizitų, kadmonitų, hetitų, perizitų, refaimų, amoritų, kanaaniečių, hivitų, girgašitų ir jebusitų.

16

Sarai, Abramo žmona, negimdė jam, bet ji turėjo egiptiečių tarnaitę, vardu Hagar. Sarai pasakė Abramui: Štai, Viešpats uždarė man galimybę gimdyti. Todėl įeik pas mano tarnaitę, kad galėčiau susilaukti vaikų iš jos. Abramas paklausė Sarai balso. Ir Sara, Abramo žmona, paėmusi Agarą Egiptietę, savo tarnaitę, po dešimties metų Abramui gyvenant Kanaano žemėje, davė ją savo vyrui Abramui jam į žmonas. Ir jis įėjo pas Hagarą, ir ji pastojo, ir pamatė, kad yra nėščia, ir šeimininkė buvo paniekinta jos akyse. Sara pasakė Abramui: Aš esu skriaudžiama dėl tavęs; aš daviau savo tarnaitę į tavo glėbį, bet ji, pamačiusi, kad yra nėščia, mane pažemino. Tebūna Dievas teisėju tarp manęs ir tavęs. Ir Abramas pasakė Sarai: Štai tavo tarnaitė tavo rankose, naudok ją, kaip tau malonu. Ir Sara ją kankino, ir ji pabėgo nuo jos veido. Viešpaties angelas rado ją prie vandens šaltinio dykumoje, prie šaltinio kelyje į Šūrą. Ir Viešpaties pasiuntinys pasakė jai: Hagar, Saros tarnaitė, iš kur tu ateini? Ir kur tu eini? Ir ji pasakė: Aš bėgu nuo savo šeimininkės Saros veido. Viešpaties angelas jai tarė: Grįžk pas savo šeimininkę ir pasiduok jos valdžiai. Ir Viešpaties angelas jai tarė: Daugindamas padauginsiu tavo palikuonis, ir jie nebus suskaičiuoti dėl gausos. Ir Viešpaties angelas jai tarė: Štai tu esi nėščia ir pagimdysi sūnų, ir pavadini jį vardu Izmaelis, nes Viešpats išgirdo tavo žeminimą. Šis bus laukinis žmogus, jo rankos prieš visus, ir visų rankos prieš jį, ir priešais visus savo brolius jis gyvens. Ir ji pavadino Viešpaties, kalbančio į ją, vardą: Tu Dievas, matantis mane, nes ji sakė: Ir iš tiesų prieš akis mačiau tą, kuris man pasirodė. Dėl to jis pavadino šulinį šuliniu, kurį mačiau prieš akis; štai jis yra tarp Kadešo ir Barado. Ir

Hagara pagimdė Abramui sūnų, ir Abramas pavadino savo sūnaus, kurį jam pagimdė Hagara, vardą Izmaelis. Abramas buvo aštuoniasdešimt šešerių metų, kai Hagara pagimdė Abramui Izmailą.

17

Abraomas buvo devyniasdešimt devynerių metų. Ir Viešpats pasirodė Abramui ir pasakė jam: aš esu tavo Dievas; būk malonus prieš mane ir tapk nepeiktinas. Ir aš sudarysiu savo sandorą tarp manęs ir tarp tavęs, ir aš labai padauginsiu tave. Ir Abramas krito ant savo veido. Ir Dievas kalbėjo jam, sakydamas: Ir aš, štai mano sandora su tavimi, ir tu būsi daugybės tautų tėvas. Ir nebus daugiau vadinamas tavo vardas Abramu, bet tavo vardas bus Abraomas, nes daugelio tautų tėvu padariau tave. Ir labai padidinsiu tave, padarysiu tave tautomis, ir karaliai išeis iš tavęs. Ir aš įtvirtinsiu savo sandorą tarp tavęs ir tarp tavo palikuonių per jų kartas kaip amžiną sandorą, kad būčiau tavo Dievu ir tavo palikuonių Dievu. Ir duosiu tau ir tavo palikuonims po tavęs žemę, kurioje gyveni, visą Kanaano žemę, į amžiną valdymą, ir būsiu jiems Dievas. Ir Dievas tarė Abraomui: O tu... Mano sandorą laikysi tu ir tavo palikuonys po tavęs per jų kartas. Ir tai yra sandora, kurią jūs laikysite tarp manęs ir jūsų, ir tarp jūsų palikuonių po jūsų per jų kartas – bus apipjaustytas kiekvienas jūsų vyriškis. Ir jūs būsite apipjaustyti jūsų priekinio odos kūną, ir tai bus sandoros ženklas tarp manęs ir jūsų. Ir aštuonių dienų vaikas bus apipjaustytas pas jus,

kiekvienas vyriškis jūsų kartose, ir namų gimęs, ir nupirktas už sidabrą iš kiekvieno svetimo sūnaus, kuris nėra iš tavo sėklos. Apipjaustymu bus apipjaustytas tavo namų gimęs ir nupirktas už sidabrą, ir mano sandora bus ant jūsų kūno kaip amžina sandora. Ir neapipjaustytas vyras, kuris nebus apipjaustytas kūno išorinės odos aštuntąją dieną, bus sunaikinta ta siela iš jos giminės, nes jis sulaužė mano sandorą. Ir Dievas pasakė Abraomui: Tavo žmona Sarai nebus vadinama vardu Sarai, jos vardas bus Sara. Aš ją palaiminsiu ir duosiu tau iš jos vaiką, ir jį palaiminsiu, ir jis taps tautomis, ir karaliai tautų iš jo kils. Ir Abraomas krito ant savo veido ir juokėsi, ir sakė savo mintyse, sakydamas: ar šimtamečiui gims sūnus? Ir jei Sara devyniasdešimties metų pagimdys? Sakė Abraomas Dievui: Tegu šis Izmaelis gyvuoja prieš tave. Dievas sakė Abraomui: Taip, štai Sara, tavo žmona, pagimdys tau sūnų, ir tu pašauksi jo vardą Izaoku, ir aš įtvirtinsiu savo sandorą su juo kaip amžiną sandorą, kad būčiau jam Dievu ir jo palikuonims su juo. Dėl Izmaelio, štai, aš išklausiau tave, ir štai, aš palaiminau jį, ir padidinsiu jį, ir labai padauginsiu jį; dvylika tautų jis pagimdys, ir padarysiu jį didele tauta. Tačiau mano sandorą įtvirtinsiu su Izaoku, kurį tau pagimdys Sara šituo laiku kitais metais. Baigė kalbėti su juo, ir Dievas pakilo nuo Abraomo. Ir Abraomas paėmė savo sūnų Izmaelio ir visus savo namiškius, ir visus pirktus už sidabrą, ir kiekvieną vyrišką Abraomo namų vyrų, ir apipjovė jų apyvarpę tą dieną, kaip jam kalbėjo Dievas. Abraomas buvo devyniasdešimt devynerių metų, kai buvo apipjaustyta jo apyvarpės kūnas. Ishmaelis, jo sūnus, buvo trylikos metų, kai buvo apipjaustyta jo išorinės odos kūnas. Tuo

tos dienos metu buvo apipjaustytas Abraomas ir Izmaelis, jo sūnus, ir visi jo namų vyrai, ir jo namuose gimę, ir už sidabrą nupirkti iš svetimų tautų.

18

Pasirodė jam Dievas prie Mamrės ąžuolo, jam sėdint prie savo palapinės durų vidurdienį. Pakėlęs akis, jis pamatė, ir štai trys vyrai stovėjo virš jo, ir pamatęs juos, pribėgo pasitikti jų nuo savo palapinės durų ir nusilenkė iki žemės. Ir jis tarė: Viešpatie, jei radau malonę tavo akyse, nepraeik pro savo tarną. Tebūnie paimtas vanduo, ir teplauna jie jūsų kojas, ir atvėsinkite po medžiu. Ir aš imsiu duoną, ir jūs valgysite. Ir po to jūs tęsite savo kelią, kurio dėl pasukote pas savo tarną. Ir jis sakė: Daryk taip, kaip tu pasakei. Ir Abraomas paskubėjo prie palapinės pas Sarą ir tarė jai: Paskubėk ir sumaišyk tris saikas smulkių miltų, ir iškepk kepaliukus. Ir prie jaučių nubėgo Abraomas, ir paėmė minkštą ir gražų veršelį, ir davė vaikui, ir paskubino jį padaryti. Paėmė sviestą ir pieną, ir veršelį, kurį paruošė, ir padėjo jiems prieš akis, ir jie valgė, o pats stovėjo šalia jų po medžiu. Ir jis paklausė jo: Kur Sara, tavo žmona? Bet jis atsakė ir pasakė: Štai palapinėje. Jis pasakė: Grįžęs aš ateisiu pas tave šiuo metu kitais metais, ir Sara, tavo žmona, turės sūnų. Sara girdėjo prie palapinės durų būdama už jo. Abraomas ir Sara buvo seni, pažengę metais, o Sarai nustojo būti moteriškas dalykas. Sara juokėsi sau sakydama: Dar ne iš tiesų man tapo iki šiol, o mano viešpats vyresnis. Ir Viešpats pasakė Abraomui: Kodėl Sara

juokėsi savyje sakydama: Ar tikrai aš pagimdysiu? O aš pasenau. Argi Dievui kas nors bus neįmanoma? Šiuo laiku aš sugrįšiu pas tave po metų laiko, ir Sara turės sūnų. Bet Sara paneigė, sakydama: Aš nesijuokiau; ji bijojo juk. Ir jis jai pasakė: Ne, tu juokėsi. Pakėlęsi iš ten, vyrai pažvelgė žemyn į Sodomos ir Gomoros pusę. Abraomas keliavo kartu su jais, lydėdamas juos. Ir Viešpats pasakė: Ne, nepaslėpsiu aš nuo Abraomo, mano vaiko, to, ką aš darau. Abraomas gi taps didele ir gausia tauta, ir jame bus palaimintos visos žemės tautos. Žinojau, nes jis įsakys savo sūnums ir savo namui po jo, ir jie saugos Viešpaties kelius, darydami teisumą ir teismą, kad Viešpats galėtų įvykdyti Abraomui visa, ką jam kalbėjo. Viešpats tarė: Sodomos ir Gomoros šauksmas yra labai padidėjęs pas mane, ir jų nuodėmės labai didelės. Todėl nusileisdamas pamatysiu, ar pagal jų šauksmą, kuris ateina į mane, jie yra užbaigiami, ar ne, kad žinočiau. Ir vyrai, atsigręžę nuo ten, atėjo į Sodomą, o Abraomas dar stovėjo Viešpaties akivaizdoje. Ir priartėjęs Abraomas sakė: Argi sunaikinsi teisųjį kartu su bedieviu, ir teisiasis bus kaip bedievis? Jei mieste bus penkiasdešimt teisiųjų, ar tu juos sunaikinsi? Argi nepasigailėsi visos vietos dėl penkiasdešimties teisiųjų, jei jie bus joje? Jokiu būdu tu nepadarysi taip, kaip šis žodis, kad nužudytum teisųjį su bedieviu, ir teisasis bus kaip bedievis – jokiu būdu! Argi tas, kuris teigia visą žemę, nedarys teismo? Pasakė Viešpats: jei Sodomuose, tame mieste, bus penkiasdešimt teisiųjų, pasigailėsiu viso miesto ir visos tos vietos dėl jų. Ir atsakydamas Abraomas sakė: Dabar aš pradėjau kalbėti su mano Viešpačiu, nors aš esu žemė ir pelenai. Jei sumažės tie penkiasdešimt

teisiųjų iki keturiasdešimt penkių, ar sunaikinsi dėl tų penkių visą miestą? Ir jis pasakė: Nesunaikinsiu, jei rasiu ten keturiasdešimt penkis. Ir jis dar pridėjo kalbėti jam, ir tarė: Jei ten bus rasta keturiasdešimt, ir tarė: Aš nesunaikinsiu dėl tų keturiasdešimties. Ir jis pasakė: Argi ne, Viešpatie, jei aš prakalbėsiu? O jei ten bus rasta trisdešimt? Ir jis pasakė: Aš nesunaikinsiu dėl tų trisdešimties. Ir jis pasakė, kadangi aš turiu kalbėti su Viešpačiu, o jei bus rasta ten dvidešimt? Ir jis pasakė: Nesunaikinsiu, jei ten rasiu dvidešimt. Ir jis pasakė: Gal ne kas nors, Viešpatie, jei aš prakalbėsiu dar kartą? Bet jei ten bus rasta dešimt? Ir jis pasakė: Nesunaikinsiu dėl šių dešimties. Viešpats išėjo, kai nustojo kalbėjęs su Abraomu, ir Abraomas sugrįžo į savo vietą.

19

Du pasiuntiniai atėjo į Sodomą vakare. Lotas sėdėjo prie Sodomos vartų; pamatęs juos, Lotas pakilo pasitikti jų ir nusilenkė veidu iki žemės. Ir jis pasakė: Štai, valdovai, užsukite į savo tarno namus, apsistokite, nusipraskite kojas, ir anksti atsikėlę išeisite savo keliu. Ir jie sakė: Ne, bet mes apsistosime gatvėje. Ir jis ragino juos, ir jie nusisuko pas jį, ir įėjo į jo namus, ir padarė jiems gėrimą, ir kepė jiems neraugintą duoną, ir jie valgė. Bet prieš miegą miesto vyrai, sodomitai, apsupo namą, nuo jaunuolio iki seniūno, visa tauta kartu. Ir jie šaukė Lotą ir sakė jam: Kur yra tie vyrai, kurie atėjo pas tave šią naktį? Išvesk juos pas mus, kad taptume su jais giminaičiais. Išėjo Lotas pas

juos prie slenksčio, o duris uždarė už savęs. Bet jis sakė jiems: Jokiu būdu, broliai, nedarykite pikta. Yra man dvi dukterys, kurios nepažino vyro, išvesiu jas pas jus, ir naudokitės jomis, kaip jums patiktų, tik šitiems vyrams nedarykite neteisybės, dėl kurios jie įėjo po mano stogo prieglobstį. Jie pasakė jam: Pasitrauk iš čia! Tu atėjai čia gyventi laikinai, ne teisti! Dabar todėl tau pakenksime labiau negu jiems. Ir jie labai spaudė vyrą Lotą, ir priartėjo sudaužyti duris. Ištiesę rankas, vyrai įtraukė Lotą pas save į namą ir uždarė namo duris. Vyrus, esančius prie namo durų, jie smogė aklumu nuo mažiausio iki didžiausio, ir jie buvo paralyžuoti ieškodami durų. Ir vyrai pasakė Lotui: Ar turi tu čia žentų, ar sūnų, ar dukterų? Jei kas nors kitas tau yra mieste, išvesk iš šios vietos, nes mes naikiname šią vietą; nes jų šauksmas buvo išaukštintas prieš Viešpatį, ir Viešpats atsiuntė mus sunaikinti ją. Išėjo Lotas ir kalbėjo su savo žentais, kurie buvo vedę jo dukteris, ir sakė: Kelkitės ir išeikite iš šios vietos, nes Viešpats naikina miestą. Bet atrodė, kad jis juokauja savo žentų akivaizdoje. Kai atėjo aušra, pasiuntiniai ragino Lotą, sakydami: Kelkis, imk savo žmoną ir savo dvi dukteris, kurias turi, ir išeik, kad ir tu nepražūtum kartu su miesto nusikaltimais. Ir jie buvo sutrikę, ir angelai paėmė jo ranką, jo žmonos ranką ir dviejų jo dukterų rankas, nes Viešpats pasigailėjo jo. Ir įvyko, kai juos išvedė laukan, ir pasakė: Gelbėdamas gelbėk savo sielą, nežvelk atgal, nestovėk visoje aplinkinėje srityje, į kalną gelbėkis, kad nebūtum pagautas. Lotas pasakė jiems: Meldžiu, Viešpatie, kadangi tavo tarnas rado gailestingumą prieš tave, ir tu padidinai savo teisumą, kurį darai man, kad gyventų mano siela; bet aš negalėsiu būti išgelbėtas į

kalną, kad kartais nepavytų manęs blogis, ir aš mirsiu. Štai šis miestas arti, kad aš pabėgčiau ten, kuris yra mažas; ir ten aš būsiu išgelbėtas; argi jis nėra mažas? Ir gyvens mano siela dėl tavęs. Ir jis pasakė jam: štai, aš stebėjausi tavo veidu ir dėl šio žodžio nesunaikinsiu miesto, apie kurį tu kalbėjai. Paskubėk todėl būti ten išgelbėtas, nes aš negalėsiu nieko padaryti, kol tu ten atėsi. Dėl to jis pavadino to miesto vardą Segoru. Saulė patekėjo virš žemės, ir Lotas įėjo į Zoarą. Ir Viešpats lijo ant Sodomos ir Gomoros sierą ir ugnį nuo Viešpaties iš dangaus. Ir jis apvertė šiuos miestus, ir visą aplinkinį kraštą, ir visus gyvenančius tuose miestuose, ir visa, kas augo iš žemės. Ir jo žmona atsigręžė atgal, ir tapo druskos stulpu. Abraomas anksti kilo rytą ir nuėjo į tą vietą, kur buvo stovėjęs prieš Viešpatį. Ir jis pažvelgė į Sodomos ir Gomoros pusę, ir į aplinkinės srities pusę, ir pamatė, ir štai kilo liepsna iš žemės, tarsi krosnies garai. Ir įvyko, kai Dievas sunaikino visus aplinkinės srities miestus, Dievas prisiminė Abraomą ir išsiuntė Lotą iš sunaikinimo vidurio, kai Viešpats sunaikino miestus, kuriuose gyveno Lotas. Lotas užlipo iš Zoaro ir apsigyveno kalne, jis pats ir abi jo dukterys su juo, nes jis bijojo gyventi Zoare, ir gyveno oloje jis pats ir abi jo dukterys su juo. Sakė vyresnioji jaunesnajai: mūsų tėvas senas, ir nėra nė vieno žemėje, kuris ateitų pas mus, kaip dera visoje žemėje. Eikime ir nugirdykime mūsų tėvą vynu, ir gulkimės su juo, ir prikėlkime iš mūsų tėvo sėklą. Jos pagirdė savo tėvą vynu tą naktį, ir įėjusi vyresnioji miegojo su savo tėvu tą naktį, ir jis nežinojo, kai jis gulėsi, ir kai jis kėlėsi. Įvyko kitą dieną, ir vyresnė pasakė jaunesnei: Štai, vakar miegojau su mūsų tėvu. Duokime jam gerti vyno ir šią naktį, ir tu, įėjusi, gulk

su juo, ir prikelsime iš mūsų tėvo sėklą. Jos pagirdė ir tą naktį savo tėvą vynu, ir įėjusi jaunesnioji gulėjo su savo tėvu, ir jis nežinojo, kai jis gulėsi ir kai jis kėlėsi. Ir pastojo dvi Loto dukterys iš savo tėvo. Ir vyresnioji pagimdė sūnų, ir pavadino jo vardą Moabu, sakydama: Iš mano tėvo. Šis yra moabitų tėvas iki šios dienos. Pagimdė ir jaunesnė sūnų, ir pavadino jo vardą Amonu, sakydama: Sūnus mano giminės, šis yra amonitų tėvas iki šios dienos.

20

Ir persikėlė iš ten Abraomas į žemę link Pietų, ir gyveno tarp Kadešo ir Šūro, ir laikinai gyveno Geraroje. Abraomas pasakė apie Sarą, savo žmoną, kad ji yra jo sesuo, nes jis bijojo pasakyti, kad ji yra jo žmona, kad kada nors miesto vyrai nenužudytų jo dėl jos. Bet Gerarų karalius Abimelechas pasiuntė ir paėmė Sarą. Ir Dievas atėjo pas Abimelechą per sapną tą naktį ir pasakė: Štai tu mirsi dėl moters, kurią paėmei, nes ji yra gyvenanti su vyru. Abimelechas bet jos nepalietė ir pasakė: Viešpatie, ar pražudysi nežinančią ir teisią tautą? Argi ne jis pats man pasakė, kad ji yra jo sesuo? Ir ji man pasakė: Ar jis mano brolis? Su tyra širdimi ir su rankų teisumu padariau tai. Dievas jam tarė per miegą: Ir aš žinojau, kad tyra širdimi padarei tai, ir pasigailėjau tavęs, kad nenusidėtum man. Dėl to neleido tau jos paliesti. Dabar grąžink moterį tam žmogui, nes jis yra pranašas, ir jis melsis už tave, ir tu gyvensi, bet jei negrąžinsi, žinok, kad mirsi tu ir visi tavieji. Ir Abimelechas atsikėlė anksti rytą, ir pašaukė visus savo tarnus, ir

pasakė visus šiuos žodžius jiems į ausis; ir visi žmonės labai išsigando. Ir Abimelechas pašaukė Abraomą ir jam pasakė: Ką gi tu mums padarei? Argi mes nenusidėjome prieš tave, kad tu atvedei į mane ir į mano karalystę didžią nuodėmę? Darbą, kurį niekas nepadarys, tu padarei man. Bet Abimelechas tarė Abraomui: Ką pamatęs padarei tai? Abraomas sakė: Aš sakiau, kad šitoje vietoje nėra dievobaimingumo ir mane nužudys dėl mano moters. Ir iš tikrųjų ji yra mano sesuo iš tėvo pusės, bet ne iš motinos, ir ji tapo mano žmona. Įvyko, kad kai Dievas išvedė mane iš mano tėvo namų, aš pasakiau jai: Šį teisingumą man padarysi – į kiekvieną vietą, kur tik įeisime, sakyk apie mane, kad jis yra mano brolis. Abimelechas paėmė tūkstantį drachmų, avis, veršius, tarnus ir tarnaites ir davė Abraomui; ir grąžino jam Sarą, jo žmoną. Ir Abimelechas pasakė Abraomui: Štai mano žemė prieš tave, kur tau patinka, gyvenik. O Sarai jis pasakė: Štai aš daviau tūkstantį didrachmų tavo broliui, tai bus tau tavo veido garbei ir visoms, kurios su tavimi, ir visais atžvilgiais kalbėk tiesą. Abraomas meldėsi Dievui, ir Dievas išgydė Abimelechą, jo žmoną ir jo tarnaites, ir jos pagimdė. Nes Viešpats buvo visiškai uždaręs kiekvieną įsčią Abimelecho namuose dėl Saros, Abraomo žmonos.

21

Ir Viešpats aplankė Sarą, kaip sakė, ir Viešpats padarė Sarai, kaip kalbėjo. Ir pastojusi pagimdė Abraomui sūnų senatvėje, tuo laiku, kaip jam buvo kalbėjęs Viešpats. Ir Abraomas pavadino

savo sūnaus vardą, kuris jam gimė, kurį jam pagimdė Sara, Izaoku; O Abraomas apipjovė Izaoką aštuntą dieną, kaip jam įsakė Dievas. Ir Abraomas buvo šimto metų, kai jam gimė jo sūnus Izaokas. Sakė Sara: Juoką man padarė Viešpats, nes kas tik išgirs, džiaugsis su manimi. Ir ji/jis pasakė: Kas būtų pranešęs Abraomui, kad Sara žindo vaiką? Kad pagimdžiau sūnų savo senatvėje. Ir augo vaikas, ir buvo atjunkytas nuo krūties, ir Abraomas surengė didžią puotą tą dieną, kai jo sūnus Izaokas buvo atjunkytas nuo krūties. Pamačiusi Sara Hagaro Egiptiečių sūnų, kuris gimė Abraomui, žaidžiantį su jos sūnumi Izaoku, pasakė Abraomui: išvaryk šitą tarnaitę ir jos sūnų, nes šitos tarnaitės sūnus nepaveldės su mano sūnumi Izaoku. Bet tas žodis pasirodė labai kietas Abraomo akyse dėl jo sūnaus. Pasakė Dievas Abraomui: tegu tau nebūna sunku dėl vaiko ir dėl tarnaitės; visa, ką tau pasakytų Sara, klausyk jos balso, nes per Izaoką bus pavadinti tau palikuonys. Ir šios tarnaitės sūnų padarysiu didele tauta, nes jis yra tavo palikuonis. Abraomas pakilo rytą ir paėmė duonos kepalus ir odinį maišą vandens, ir davė Hagarai; ir uždėjo jai ant peties vaiką, ir išsiuntė ją; Išėjusi ji klaidžiojo dykumoje, prie Priesaikos šulinio. Pasibaigė vanduo iš odinės maišo, ir ji numetė vaiką po vienu krūmu. Nuėjusi ji atsisėdo priešais jį iš tolo, maždaug lanko šūvio atstumu; nes sakė: nematysiu savo vaiko mirties. Ir ji atsisėdo priešais jį, o vaikas suriko ir verkė. Ir Dievas išgirdo vaiko balsą iš vietos, kur jis buvo; ir Dievo pasiuntinys pašaukė Hagarą iš dangaus ir pasakė jai: Kas yra, Hagar? Nebijok, nes Dievas išgirdo vaiko balsą iš tos vietos, kur jis yra. Kelkis ir imk vaiką, ir laikyk jį savo ranka; nes padarysiu jį didele tauta. Ir Dievas atvėrė jos akis, ir ji

pamatė gyvojo vandens šulinį, ir nuėjo, ir pripildė odinį maišą vandeniu, ir pagirdė vaiką. Ir Dievas buvo su vaiku; ir jis augo, ir gyveno dykumoje; ir tapo lankininku. Ir jis gyveno dykumoje, ir jo motina paėmė jam žmoną iš Farano Egipte. Įvyko tuo laiku, ir tarė Abimelechas, ir Ochozatas, jo patarėjas, ir Phicholas, jo kariuomenės vyriausiasis vadas, Abraomui, sakydami: Dievas su tavimi visame, ką bedarytum. Dabar todėl prisiek man Dievu neskriausti manęs, nei mano palikuonių, nei mano vardo, bet pagal teisumą, kurį aš parodžiau tau, tu elgsiesi su manimi ir su žeme, kurioje tu gyvenai. Ir Abraomas pasakė: Aš prisiekiu. Ir Abraomas priekaištavo Abimelechui dėl vandens šulinių, kuriuos atėmė Abimelecho tarnai. Ir Abimelechas jam pasakė: Nežinojau, kas tau padarė šitą dalyką, nei tu man pranešei, nei aš girdėjau, tik šiandien. Ir Abraomas paėmė avis ir veršius, ir davė Abimelechui, ir jie abu sudarė sandorą. Ir Abraomas pastatė septynis avinėlius atskirai nuo avių. Ir Abimelechas pasakė Abraomui: Kas yra tos septynios ėriukės, kurias tu atskyrėi? Ir Abraomas pasakė, kad tas septynias ėriukaites paimsi iš manęs, kad jos būtų man liudijimu, jog aš iškasiau šį šulinį. Dėl to jis pavadino tos vietos vardą Priesaikos šuliniu, nes ten prisiekė abu. Ir jie sudarė sandorą prie Priesaikos šulinio. Tada pakilo Abimelechas, jo patarėjas Ochozatas ir jo kariuomenės vyriausiasis vadas Phicholas, ir jie sugrįžo į filistinų žemę. Ir Abraomas pasodino lauką prie priesaikos šulinio ir ten pašaukė Viešpaties vardą – amžinasis Dievas. Abraomas gyveno filistinų žemėje ilgą laiką.

22

Ir įvyko po šių žodžių, Dievas išbandė Abraomą ir pasakė jam: Abraomai, Abraomai, ir jis pasakė: Štai aš. Ir jis pasakė: Imk savo mylimą sūnų, kurį mylėjai, Izaoką, ir eik į aukštą žemę, ir paaukok jį ten kaip deginamąją auką ant vieno iš kalnų, kurį tau nurodysiu. Abraomas, pakėlęs rytą, pabalnojo savo asilą; paėmė su savimi du tarnus ir Izaoką, savo sūnų; perskėlęs malkas deginamajai aukai, pakėlęs nuėjo ir atėjo į vietą, kurią jam pasakė Dievas, trečią dieną. Ir pakėlęs akis Abraomas pamatė tą vietą iš toli. Ir Abraomas pasakė savo tarnams: Sėskitės čia su asile; aš gi ir vaikas eisime iki ten; ir pagarbinę sugrįšime pas jus. Abraomas paėmė deginamosios aukos malkas ir uždėjo jas savo sūnui Izaokui, o pats paėmė į rankas ugnį ir kardą, ir jie abu ėjo kartu. Izaokas pasakė Abraomui, savo tėvui: Tėve. O jis pasakė: Kas yra, vaikeli? Jis pasakė: Štai ugnis ir malkos, bet kur avis visiškai deginamajai aukai? Ir Abraomas sakė: Dievas pamatys sau avį deginamajai aukai, vaike. Nuėję abu kartu, jie atėjo į vietą, kurią jam pasakė Dievas; ir pastatė ten Abraomas aukurą, ir uždėjo malkas; ir surišęs Izaoką, savo sūnų, uždėjo jį ant aukuro virš malkų. Ir Abraomas ištiesė savo ranką, kad paimtų kardą ir papjautų savo sūnų. Ir Viešpaties Angelas pašaukė jį iš dangaus ir tarė: Abraomai, Abraomai! O jis atsakė: Štai aš. Ir jis pasakė: Neuždėk savo rankos ant vaiko ir nedaryk jam nieko; dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo ir nepasigailėjai savo mylimojo sūnaus dėl manęs. Ir pakėlęs Abraomas savo akis, jis pamatė, ir štai vienas avinas buvo laikomas už ragų

Sabek krūme. Ir Abraomas nuėjo, ir paėmė aviną, ir paaukojo jį kaip deginamąją auką vietoj savo sūnaus Izaoko. Ir Abraomas pavadino tos vietos vardą Viešpats matė, kad šiandien sakytų: Ant kalno Viešpats pasirodė. Ir Viešpaties Pasiuntinys pašaukė Abraomą antrą kartą iš dangaus, sakydamas: Savimi prisiekiau, sako Viešpats, dėl to, kad padarei šį dalyką ir nepagailėjai savo mylimojo sūnaus dėl manęs, tikrai laimindamas laiminsiu tave ir daugindamas padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir kaip smėlį prie jūros kranto, ir tavo palikuonys paveldės priešų miestus. Ir bus palaimintos tavo sėkloje visos žemės tautos, todėl kad paklausei mano balso. Abraomas pasuko į savo vaikus; ir pakėlę jie ėjo kartu į Priesaikos šulinį. Ir Abraomas apsigyveno prie Priesaikos šulinio. Įvyko ir po šių žodžių, ir buvo pranešta Abraomui, sakant: štai Melcha ir ji pagimdė sūnus tavo broliui Nachorui – Uzą pirmagimį ir jo brolį Buzą, ir Kemuelį sirų tėvą, ir Chesedą, ir Hazo, ir Pildašą, ir Jidlafą, ir Betuelį. Betuelis pagimdė Rebeką. Aštuoni šie sūnūs, kuriuos pagimdė Melcha Nachorui, Abraomo broliui. Ir jo sugulovė, kurios vardas Reuma, taip pat pagimdė Tabėką, Taamą, Tochosą ir Mochą.

23

Saros gyvenimas buvo šimtas dvidešimt septyni metai. Ir Sara mirė Arboko mieste, kuris yra slėnyje – tai yra Hebronas Kanaano žemėje. Abraomas atėjo gedėti Saros ir liūdėti. Ir Abraomas atsistojo nuo savo mirusiojo ir pasakė Heto sūnums,

sakydamas: Ateivis ir laikinasis gyventojas aš esu tarp jūsų, duokite man todėl kapo nuosavybę tarp jūsų, ir aš palaidosiu savo mirusįjį nuo savęs. Atsakė Cheto sūnūs Abraomui, sakydami: Ne, viešpatie. Klausyk mūsų, tu esi karalius nuo Dievo tarp mūsų, palaidok savo mirusįjį mūsų išrinktose kapavietėse, nes niekas iš mūsų nesutrukdys tau naudotis jo kapaviete, kad palaidotum savo mirusįjį ten. Pakėlęs, bet Abraomas nusilenkė žemės žmonėms, Cheto sūnums. Ir Abraomas kalbėjo jiems, sakydamas: Jei turite savo sieloje, kad palaidotumėte mano lavoną nuo mano veido, išgirskite mane ir kalbėkite dėl manęs su Efronu, Coaro sūnumi. Ir tegu jis duoda man dvigubą urvą, kuris jam priklauso, esantį jo lauko dalyje; už vertingą sidabrą duokite man jį tarp jūsų kapo nuosavybei. Efronas sėdėjo Heto sūnų viduryje; ir atsakydamas Efronas Hetitas Abraomui sakė, Heto sūnums girdint ir visiems įeinantiems į miestą, sakydamas: Pas mane būk, viešpatie, ir klausyk manęs; lauką ir olą, kuri jame yra, tau duodu; visų mano piliečių akivaizdoje daviau tau; palaidok savo mirusįjį. Ir pagarbino Abraomas prieš i Ir jis pasakė Efronui į ausis žmonių akivaizdoje, kadangi tu esi linkęs man, išklausyk manęs: imk iš manęs sidabrą už lauką, ir aš palaidosiu savo mirusįjį ten. Efronas atsakė Abraomui, sakydamas: Ne, viešpatie; aš girdėjau – žemė keturių šimtų sidabro šekelių; bet kas būtų tai tarp manęs ir tavęs? Tu gi savo mirusįjį palaidok. Ir Abraomas išgirdo Efroną, ir Abraomas sugrąžino Efronui sidabrą, kurį jis paminėjo Cheto sūnų ausyse, keturis šimtus didrachmų sidabro, priimto tarp pirklių. Ir atiteko Efrono laukas, kuris buvo prie dvigubos olos, kuri yra ties Mamre, laukas ir ola, kuri buvo jame, ir kiekvienas medis,

kuris buvo lauke, ir viskas kas yra jo ribose aplinkui, Abraomui į nuosavybę Heto sūnų akivaizdoje ir visų einančių į miestą akivaizdoje. Po šitų dalykų Abraomas palaidojo savo žmoną Sarą dvigubame lauko urve, kuris yra priešais Mamrę – tai yra Hebronas Kanaano žemėje. Ir laukas bei ola, kuri buvo jame, buvo patvirtinti Abraomui kapo nuosavybėn nuo Cheto sūnų.

24

Ir Abraomas buvo senas, pažengęs dienomis, ir Viešpats palaimino Abraomą visais atžvilgiais. Ir Abraomas pasakė savo vyresniajam namų tarnui, visų jo turto valdovui: Padėk savo ranką po mano šlaunimi. Ir aš prisaikdinu tave Viešpačiu, dangaus Dievu ir žemės Dievu, kad neimtum žmonos mano sūnui Izaokui iš kanaaniečių dukterų, tarp kurių aš gyvenu. Bet tu eisi į mano žemę, kur aš gimiau, ir į mano giminę, ir iš ten imsi žmoną mano sūnui Izaokui. Ir tarnas pasakė jam: galbūt moteris nenorės eiti su manimi atgal į šitą žemę, ar turiu grąžinti tavo sūnų į žemę, iš kur tu išėjai? Bet Abraomas jam tarė: Saugokis, kad neatitrauktum mano sūnaus ten. Viešpats, dangaus Dievas ir žemės Dievas, kuris paėmė mane iš mano tėvo namų ir iš žemės, kurioje gimiau, kuris kalbėjo man ir kuris man prisiekė, sakydamas: Tau duosiu šitą žemę ir tavo sėklai, – jis siųs savo Angelą prieš tave, ir tu imsi žmoną mano sūnui iš ten. Jei moteris nenorės eiti su tavimi į šitą žemę, būsi laisvas nuo mano priesaikos, tik mano sūnaus ten negrąžink. Ir tarnas padėjo savo ranką po savo viešpaties Abraomo šlaunimi ir

prisiekė jam dėl šio dalyko. Ir tarnas paėmė dešimt kupranugarių iš savo viešpaties kupranugarių ir iš visų savo viešpaties gerų dalykų su savimi, ir atsikėlęs nuėjo į Mesopotamiją, į Nachoro miestą. Ir jis paguldė kupranugarius už miesto prie vandens šulinio vėlų metu, kada išeina moterys semti vandens. Ir jis tarė: Viešpatie, mano viešpaties Abraomo Dieve, suteik man šiandien sėkmę ir parodyk gailestingumą mano viešpačiui Abraomui. Štai aš stoviu prie vandens šaltinio, o miesto gyventojų dukterys išeina semti vandens. Ir bus mergaitė, kuriai aš pasakysiu: Palenk savo vandens ąsotį, kad gerčiau, ir ji pasakys man: Gerk tu, ir tavo kupranugarius pagirdysiu, kol jie nustos gerti, – šią tu paruošei savo vaikui Izaokui, ir šiuo aš žinosiu, kad padarei gailestingumą su mano viešpačiu Abraomu. Ir įvyko prieš jam užbaigiant kalbėti savo prote, ir štai Rebeka išėjo, gimusį Betueliui, Melchos, Nachoro žmonos, sūnui, o Abraomo broliui, turėdama vandens ąsotį ant savo pečių. Bet mergaitė buvo labai graži išvaizda, mergaitė buvo, vyras jos nepažino. O nužengusi prie šaltinio, pripildė savo vandens ąsotį ir pakilo. Berniukas pribėgo jai pasitikti ir pasakė: Duok man gerti šiek tiek vandens iš tavo ąsočio. Ji tarė: Gerk, viešpatie, ir skubiai nuleido vandens ąsotį ant savo rankos ir davė jam gerti, kol jis baigė gerti. Ir ji tarė: Ir tavo kupranugariams pasisemiu vandens, kol visos išgers. Ir ji paskubėjo bei ištuštino vandens ąsotį į girdyklą, paskui nubėgo prie šulinio semti vėl ir pasėmė vandens visoms kupranugariams. Tas žmogus stebėjo ją ir tylėjo, norėdamas sužinoti, ar Viešpats laimino jo kelią, ar ne. Įvyko, kad kai visos kupranugarės baigė gerti, vyras paėmė auksinius auskarus po

drachmą svorio ir dvi apyrankes ant jos rankų, dešimties auksinių svoris jų. Ir jis paklausė ją ir tarė: Kieno tu dukra? Pranešk man, ar yra pas tavo tėvą vieta mums apsistoti. Ji sakė jam: Esu Betuelio duktė, tos Melchos, kurią ji pagimdė Nachorui. Ir ji jam pasakė: Pas mus yra daug šiaudų ir pašaro, ir vietos nakvynei. Ir būdamas patenkintas, žmogus nusilenkė Viešpačiui ir tarė: Palaimintas Viešpats, mano viešpaties Abraomo Dievas, kuris nepaliko savo teisingumo ir tiesos nuo mano viešpaties; ir mane Viešpats vedė į mano viešpaties brolio namus. Ir nubėgusi mergaitė pranešė jos motinos namuose pagal tuos žodžius. Rebeka turėjo brolį, kurio vardas buvo Labanas, ir Labanas nubėgo pas žmogų lauke prie šaltinio. Ir atsitiko, kai jis pamatė auskarus ir apyrankes ant jo sesers rankų, ir kai jis išgirdo jo sesers Rebeka žodžius, sakančius: Taip man kalbėjo vyras, ir jis atėjo pas vyrą, stovintį prie kupranugarių prie šaltinio. Ir jis pasakė jam: Čia įeik, Viešpaties palaimintasis; kodėl stovi lauke? Aš paruošiau namą ir vietą kupranugariams. Įėjo žmogus į namą ir iškrovė kupranugarius, davė šiaudų bei pašaro kupranugariams ir vandens nusiplauti jo kojoms bei vyrų, buvusių su juo, kojoms. Ir jis padėjo jiems duonos kepaliukus valgyti, ir pasakė: Nevalgysiu, kol nepasakysiu savo žodžių. Ir jis pasakė: Kalbėk. Ir jis pasakė: Aš esu Abraomo sūnus. Viešpats palaimino mano viešpatį labai, ir jis buvo išaukštintas; ir davė jam avių ir veršelių, ir sidabro ir aukso, vaikų ir tarnaičių, kupranugarius ir asilus. Ir Sara, mano viešpaties žmona, pagimdė vieną sūnų mano viešpačiui po to, kai jis paseno, ir davė jam visa, kas buvo jo. Ir mano viešpats mane prisiekdino, sakydamas: Neimsi žmonos mano sūnui iš kanaaniečių dukterų,

tarp kurių aš gyvenu kaip ateivė jų žemėje. Bet eisi į mano tėvo namus ir į mano gentį, ir imsi iš ten žmoną mano sūnui. Pasakiau savo valdovui: o gal moteris neis su manimi. Ir jis man pasakė: Viešpats Dievas, kuriam aš buvau malonus, pats išsiųs savo Pasiuntinį su tavimi ir suklestins tavo kelią, ir tu imsi žmoną mano sūnui iš mano genties ir iš mano tėvo namų. Tada nekaltas būsi nuo mano prakeikimo, nes jei ateisi į mano gentį ir jie tau neduos, tai būsi nekaltas nuo mano priesaikos. Ir atėjęs šiandien prie šaltinio aš pasakiau: Viešpatie, mano viešpaties Abraomo Dieve, jei tu darai sėkmingą mano kelią, kuriuo dabar aš einu, štai aš stoviu prie vandens šaltinio, ir miesto žmonių dukterys išeina semti vandens; ir bus mergaitė, kuriai aš pasakysiu pagirdyk mane šiek tiek vandens iš tavo ąsočio, ir ji pasakys man ir tu gerk, ir tavo kupranugariams aš imsiu vandens – ši moteris, kurią Viešpats paruošė savo tarnui Izaokui; ir iš šio aš žinosiu, kad tu parodei gailestingumą mano viešpačiui Abraomui. Ir atsitiko prieš man baigiant kalbėti savo mintyse, tuojau Rebeka išėjo, turėdama vandens ąsotį ant pečių, ir nuėjo žemyn prie šaltinio, ir sėmė vandenį, o aš pasakiau jai: duok man gerti. Ir paskubėjusi nuleido vandens ąsotį nuo peties ant savo rankos ir tarė: Gerk tu, ir tavo kupranugariai pagirdysiu. Ir jis gėrė, ir kupranugariai pagirdė. Ir paklausiau jos ir pasakiau: Kurio dukra esi? Pranešk man. Ji atsakė: Esu Betuelio, Nachoro sūnaus, dukra, kurį jam pagimdė Melcha. Ir uždėjau jai auskaras ir apyrankes ant jos rankų. Ir būdamas patenkintas, aš garbinau Viešpatį ir palaiminau Viešpatį, mano viešpaties Abraomo Dievą, kuris vedė mane tiesos keliu, kad paimčiau mano viešpaties brolio dukterį jo sūnui. Jei todėl

rodote gailestingumą ir teisumą mano viešpačiui, o jei ne, praneškite man, kad galėčiau pasukti į dešinę arba į kairę. Atsakydamas, Labanas ir Betuelis pasakė: Nuo Viešpaties išėjo šis dalykas, mes negalėsime tau prieštarauti nei bloga, nei gera. Štai Rebeka prieš tave, paėmęs ją, bėk šalin, ir tebūnie ji žmona tavo viešpaties sūnui, kaip kalbėjo Viešpats. Ir atsitiko, kai Abraomo tarnas išgirdo jų žodžius, jis nusilenkė ant žemės Viešpačiui. Ir berniukas, išnešęs sidabrinius ir auksinius indus bei drabužius, davė Rebekai; ir dovanas davė jos broliui ir jos motinai. Ir valgė, ir gėrė, ir jis pats, ir vyrai, esantys su juo, ir miegojo. Ir atsikėlęs rytą sakė: Išsiųskite mane, kad galėčiau eiti pas mano viešpatį. Pasakė jos broliai ir motina: Telieka mergaitė su mumis dienas dešimt, ir po to išvyks. Ir jis pasakė jiems: Nelaikykite manęs; Viešpats padarė sėkmingą mano kelią; išleiskite mane, kad galėčiau grįžti pas savo valdovą. O jie pasakė: Pašaukime vaiką ir paklauskime jos burnos. Ir jie pašaukė Rebeką ir pasakė jai: Ar tu eisi su šiuo žmogumi? Ji pasakė: Eisiu. Ir jie išsiuntė Rebeką, jų seserį, ir jos turtą, ir Abraomo tarną, ir tuos, kurie buvo su juo. Ir palaimino Rebeką, ir sakė jai: Sesuo mūsų esi, tapk tūkstančiais dešimttūkstančių, ir tepaveldi tavo sėkla priešininkų miestus. Pakėlusi gi Rebeka ir jos tarnaitės užlipo ant kupranugarių ir keliavo su vyru; ir tarnas, paėmęs Rebeką, iškeliavo. Izaokas keliavo per dykumą prie Regėjimo šulinio, o pats gyveno žemėje į pietus. Ir Izaokas išėjo pasikalbėti į lygumą vakaro metu, ir pakėlęs akis pamatė ateinančius kupranugarius. Ir Rebeka, pakėlusi akis, pamatė Izaoką ir nušoko nuo kupranugarės. Ir ji pasakė vaikui: Kas yra tas žmogus, einantis lauke mums pasitikti? Ir vaikas pasakė: Šis

yra mano valdovas; o ji, paėmusi šydą, apsisiautė. Ir tarnas papasakojo Izaokui visa, ką jis padarė. Izaokas įėjo į savo motinos namus ir paėmė Rebeką, ji tapo jo žmona, ir jis ją pamilo, ir Izaokas buvo paguostas dėl savo motinos Saros.

25

Abraomas vėl pasiėmė žmoną, kurios vardas buvo Ketura. Ji pagimdė jam Zombraną, Iezaną, Madalą, Midianą, Iesboką ir Soię. Iezan pagimdė Sabą ir Dedaną, o Dedano sūnūs buvo Assourieim, Latousieim ir Laomeim. Midiano sūnūs buvo Gepher, Apher, Enoch, Abida ir Eldaag; visi šie buvo Keturos sūnūs. Abraomas davė visą savo turtą savo sūnui Izaokui. Ir sūnums savo sugulovių Abraomas davė dovanas, ir išsiuntė juos nuo savo sūnaus Izaoko, dar jam gyvam esant, į rytus, į rytų žemę. Tai buvo Abraomo gyvenimo metai, kuriuos jis išgyveno – šimtas septyniasdešimt penki metai. Ir silpnėdamas mirė Abraomas gražioje senatvėje, senas vyras ir pilnas dienų, ir buvo pridėtas prie savo tautos. Ir palaidojo jį Izaokas ir Izmaelis, jo sūnūs, dviguboje oloje, Efrono, Soaro sūnaus, Hetito, lauke, kuris yra priešais Mamrę, tą lauką ir olą, kurią Abraomas įsigijo nuo Heto sūnų; ten palaidojo Abraomą ir Sarą, jo žmoną. Įvyko po to, kai numirė Abraomas, Dievas palaimino jo sūnų Izaoką, ir Izaokas gyveno prie regėjimo šulinio. Šie yra Izmaelio, Abraomo sūnaus, gimdymai, kurį pagimdė Hagara egiptiečių, Saros tarnaitė, Abraomui. Ir šie yra Izmaelio sūnų vardai pagal jų kartų vardus: Izmaelio pirmagimis Nabajota ir Kedaras ir

Nabdeelas ir Masamas ir Masma ir Duma ir Masė ir Chodanas ir Teimanas ir Jeturas ir Nafesas ir Kedma. Šie yra Izmaelio sūnūs, ir šie yra jų vardai jų palapinėse ir jų gyvenvietėse, dvylika valdovų pagal jų tautas. Ir šitie yra Izmaelio gyvenimo metai – šimtas trisdešimt septyni metai, ir jis, silpnėdamas, mirė, ir buvo pridėtas prie savo giminės. Jis apsigyveno nuo Havilacho iki Šūro, kuris yra priešais Egiptą, einant link Asirijos; jis apsigyveno priešais visus savo brolius. Ir šitos yra Izaoko, Abraomo sūnaus, kartos: Abraomas pagimdė Izaoką. Izaokas buvo keturiasdešimties metų, kai paėmė sau į žmonas Rebeką, Betuelio Siro dukterį iš Mesopotamijos Sirijos, Labano Siro seserį. Izaokas meldėsi Viešpačiui dėl savo žmonos Rebekos, nes ji buvo nevaisinga, ir Dievas jį išklausė, ir jo žmona Rebeka pastojo. Bet vaikai šokinėjo joje; ir ji pasakė: Jei taip man ketina atsitikti, kam man tai? Ji nuėjo pasiteirauti iš Viešpaties. Ir Viešpats jai pasakė: dvi tautos tavo įsčiose yra, ir dvi tautos iš tavo įsčių bus padalytos, ir tauta tautą viršys, ir didesnis tarnaus mažesniam. Ir atėjo jos gimdymo dienos, ir štai jos įsčiose buvo dvyniai. Išėjo pirmagimis raudonas, visas tarsi plaukuota oda, ir jį pavadino Ezavu. Ir po to išėjo jo brolis, ir jo ranka laikėsi Ezavo kulno; ir jis pavadino jį Jokūbu. Izaokas buvo šešiasdešimties metų, kai Rebeka pagimdė juos. Išaugo jaunieji vyrai, ir Ezavas buvo žmogus, mokantis medžioti, kaimo žmogus, o Jokūbas buvo paprastas žmogus, gyvenantis namuose. Izaokas mylėjo Ezavą, nes jo medžioklė buvo jam maistas, o Rebeka mylėjo Jokūbą. Jokūbas virė sriubą, o Ezavas atėjo iš lauko silpstantis. Ir Ezavas pasakė Jokūbui: Pamaitink mane tuo raudonu viralu, nes aš alpstu. Dėl to buvo pavadintas jo vardas

Edomas. Bet Jokūbas sakė Ezavui: Parduok man šiandien savo pirmgimystę. Ir Ezavas pasakė: Štai aš einu mirti, tai kam man ši pirmagimystė? Ir Jokūbas pasakė jam: Prisiek man šiandien. Ir jis prisiekė jam, ir Ezavas pardavė pirmagimystę Jokūbui. Jokūbas davė Ezavui duoną ir lęšių sriubą, ir jis valgė bei gėrė, ir pakėlęs nuėjo, ir Ezavas paniekino pirmagimystę.

26

Įvyko badas žemėje, be ankstesnio bado, kuris buvo Abraomo laikais, ir Izaokas nuėjo pas filistinų karalių Abimelechą į Gerarą. Viešpats pasirodė jam ir tarė: Nenuženk į Egiptą, bet gyvenik toje žemėje, kurią tau nurodysiu. Ir gyvena kaip ateiviu šioje žemėje, ir aš būsiu su tavimi, ir aš palaiminsiu tave, nes tau ir tavo palikuonims aš duosiu visą šią žemę, ir aš įtvirtinsiu savo priesaiką, kurią prisiekiau tavo tėvui Abraomui. Ir aš padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes, ir duosiu tavo palikuonims visą šitą žemę, ir tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės tautos. Už tai, kad Abraomas, tavo tėvas, pakluso mano balsui ir laikėsi mano įsakymų, mano įsakymų, mano nuostatų ir mano įstatymų. Gyveno Izaokas Geraroje. Bet tos vietos vyrai paklausė apie Rebeką, jo žmoną, ir jis pasakė: Ji yra mano sesuo, nes bijojo pasakyti, kad ji yra jo žmona, kad tos vietos vyrai kada nors nenužudytų jo dėl Rebeka, nes ji buvo graži išvaizda. Įvyko taip, kad jis praleido ten ilgą laiką, ir Abimelechas, Geraros karalius, pažvelgęs pro langą, pamatė Izaoką žaidžiantį su savo žmona Rebeka. Ir Abimelechas

pašaukė Izaoką ir jam pasakė: Argi ji tikrai yra tavo žmona? Kodėl pasakei, kad ji yra mano sesuo? Ir Izaokas jam pasakė: Aš pasakiau, kad kada nors mirsiu dėl jos. Ir Abimelechas jam pasakė: Ką tai tu mums padarei? Beveik miegojo kažkas iš mano giminės su tavo žmona, ir tu būtum užtraukęs ant mūsų nežinią. Abimelechas įsakė visai savo tautai, sakydamas: Kiekvienas, kuris palies šį žmogų ir jo moterį, bus kaltas mirtimi. Sėjo Izaokas toje žemėje ir rado tais metais šimteriopus miežius, ir palaimino jį Viešpats. Ir vyras buvo išaukštintas, ir einant pirmyn, jis tapo didesnis, kol tapo labai didelis. Jam atsirado avių bandos, galvijų bandos ir daug ūkio. Pavydėjo gi jam filistinai. Ir visus šulinius, kuriuos iškasė jo tėvo vaikai jo tėvo laikais, filistinai užkimšo ir pripildė žemėmis. Abimelechas tarė Izaokui: Eik šalin nuo mūsų, nes tapai daug stipresnis už mus. Ir Izaokas išėjo iš ten, apsistojo Geraros slėnyje ir ten gyveno. Ir vėl Izaokas iškasė vandens šulinius, kuriuos buvo iškasę jo tėvo Abraomo tarnai ir kuriuos filistinai užkimšo po jo tėvo Abraomo mirties, ir jis davė jiems vardus pagal tuos vardus, kuriuos buvo davęs jo tėvas. Ir Izaoko vaikai kasė slėnyje Geraros ir rado ten gyvojo vandens šulinį. Ir Geraros piemenys kovėsi su Izaoko piemenimis, tvirtindami, kad vanduo priklauso jiems, ir jie pavadino to šulinio vardą Neteisybė, nes jie jam nusikalto. Išvykęs iš ten, jis iškasė kitą šulinį, bet jie ginčijosi ir dėl to, ir jis pavadino jo vardą Priešiškumas. Išvykęs iš ten, jis iškasė kitą šulinį, ir dėl jo nekovojo, ir pavadino jį Plačia vieta, sakydamas: Nes dabar Viešpats išplėtė mums ir padidino mus žemėje. Ir jis iš ten nuėjo į Priesaikos šulinį. Ir pasirodė jam Viešpats tą naktį ir tarė: Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas, nebijok, nes esu su

tavimi, ir palaiminsiu tave, ir padauginsiu tavo sėklą per tavo tėvą Abraomą. Ir jis pastatė ten aukurą, ir pašaukė Viešpaties vardą, ir pasistatė ten savo palapinę; o Izaoko tarnai ten iškasė šulinį Geraro slėnyje. Ir Abimelechas nuėjo pas jį iš Gerarų, ir Ochozatas, jo patarėjas, ir Phicolas, jo kariuomenės vyriausiasis vadas. Ir Izaokas jiems pasakė: Kam jūs atėjote pas mane? Bet jūs neapkentėte manęs ir išsiuntėte mane nuo savęs. Ir jie pasakė: Matydami mes matėme, kad Viešpats buvo su tavimi, ir mes pasakėme: tebūnie priesaika tarp mūsų ir tarp tavęs, ir mes sudarysime su tavimi sandorą, kad nedaryti su mumis bloga, kadangi mes neelgėmės su tavimi priešiškai, ir kaip mes elgėmės su tavimi gerai ir išsiuntėme tave su ramybe; ir dabar tu esi palaimintas Viešpaties. Ir jis surengė jiems puotą, ir jie valgė bei gėrė. Ir atsikėlę rytą kiekvienas prisiekė savo kaimynui, ir Izaokas juos išleido, ir jie išėjo nuo jo su išgelbėjimu. Ir įvyko tą dieną, ir atvykę Izaoko sūnūs pranešė jam apie šulinį, kurį jie iškasė, ir jie pasakė: Mes neradome vandens. Ir jis pavadinė jį Priesaika, todėl jis pavadinė tą miestą Priesaikos šuliniu iki šios dienos. Ezavui buvo keturiasdešimt metų, ir jis paėmė žmoną Juditą, Beoro Hetito dukterį, ir Basematą, Elono Hetito dukterį. Ir jos ginčijosi su Izaoku ir Rebeka.

27

Įvyko, kad po to, kai Izaokas paseno ir jo akys aptemdė matyti, jis pašaukė Ezavą, savo vyresnįjį sūnų, ir tarė jam: Mano sūnau, o jis atsakė: Štai aš. Ir jis tarė: Štai aš pasendau ir nežinau savo

mirties dienos. Dabar todėl imk savo indą, strėlinę ir lanką, ir eik į lygumą, ir numedžiok man grobį. Ir padaryk man skanumynus, kaip aš mėgstu, ir atneš man, kad valgysiu, kad mano siela palaimintų tave prieš man mirštant. Rebeka išgirdo Izaoką kalbantį su savo sūnumi Ezavu, o Ezavas nuėjo į lygumą medžioti savo tėvui. Rebeka pasakė Jokūbui, savo jaunesniajam sūnui: Žiūrėk, aš girdėjau tavo tėvą kalbantį su tavo broliu Ezavu, sakantį: Atneš man medžioklę ir padaryk man valgius, kad pavalgęs palaiminsiu tave prieš Viešpatį prieš mirdamas man. Taigi dabar, mano sūnau, klausyk manęs, kaip aš tau įsakau. Ir nuėjęs pas avis, imk man iš ten du švelnūs ir gerus ožiukus, ir padarysiu juos valgiais tavo tėvui, kaip jis mėgsta. Ir tu įneši savo tėvui, ir jis valgys, kad tave palaimintų tavo tėvas prieš jam mirtį. Jokūbas pasakė savo motinai Rebekai: Ezavas, mano brolis, yra plaukuotas vyras, o aš esu lygus vyras. Kad tik tėvas manęs neapčiuoptų, ir aš būsiu prieš jį kaip niekinantis, ir užsitrauksiu ant savęs prakeikimą, o ne palaiminimą. Bet motina jam tarė: Ant manęs tebūna tavo prakeikimas, vaikas, tik paklausyk mano balso ir, nuėjęs, atneš man. Nuėjęs paėmė ir atnešė motinai, o jo motina padarė valgius, kaip mylėjo jo tėvas. Ir Rebeka paėmė savo vyresnio sūnaus Ezavo gražų apdarą, kuris buvo pas ją namuose, ir aprengė juo savo jaunesnį sūnų Jokūbą. Ir ji uždėjo ožiukų odas ant jo rankų ir ant nuogų jo kaklo vietų. Ir davė skanėstus ir duonos kepalus, kuriuos padarė, į Jokūbo, jos sūnaus, rankas. Ir jis atnešė savo tėvui. Jis tarė: Tėve. O šis atsakė: Štai aš. Kas tu esi, vaike? Ir Jokūbas pasakė tėvui: Aš esu Ezavas, tavo pirmagimis. Padariau, kaip man kalbėjai. Pakilk, atsisėsk ir valgyk iš mano medžioklės, kad

tavo siela mane palaimintų. Ir Izaokas pasakė savo sūnui: Kas yra tai, ką taip greitai radai, vaike? O jis pasakė: Tai, ką Viešpats, tavo Dievas, atidavė man. Izaokas tarė Jokūbui: Prisiartink prie manęs, ir apčiuopsiu tave, vaikas, ar tu esi mano sūnus Ezavas, ar ne. Priartėjo Jokūbas prie Izaoko, savo tėvo, ir apčiupinėjo jį, ir pasakė: Balsas tai Jokūbo balsas, bet rankos – Ezavo rankos. Ir neatpažino jo, nes jo rankos buvo kaip jo brolio Ezavo rankos, plaukuotos; ir palaimino jį, ir pasakė: Ar tu esi mano sūnus Ezavas? O jis atsakė: Aš. Ir jis pasakė: Atnešk man, ir valgysiu iš tavo medžioklės, vaikeli, kad mano siela palaimintų tave. Ir jis atnešė jam, ir jis valgė, ir įnešė jam vyno, ir jis gėrė. Ir Izaokas, jo tėvas, pasakė jam: Prisiartink prie manęs ir pabučiuok mane, vaike. Ir priartėjęs pabučiavo jį, ir užuodė jo drabužių kvapą, ir palaimino jį, ir pasakė: Štai mano sūnaus kvapas kaip pilno lauko kvapas, kurį palaimino Viešpats. Ir teduoda tau Dievas nuo dangaus rasos ir nuo žemės turtingumo, ir gausybę grūdų bei vyno. Ir tegu tarnauja tau tautos, ir tegu nusilenkia tau valdovai, ir tapk savo brolio viešpačiu, ir nusilenkia tau tavo tėvo sūnūs; tas, kuris keikia tave, prakeiktas, o tas, kuris laimina tave, palaimintas. Ir įvyko po to, kai Izaokas nustojo laiminti Jokūbą, savo sūnų, ir įvyko, kai tik Jokūbas išėjo nuo Izaoko, savo tėvo, veido, ir Ezavas, jo brolis, atėjo iš medžioklės. Ir jis pats paruošė valgius, ir atnešė savo tėvui, ir tarė tėvui: Teatsikelia mano tėvas ir tevalgo iš savo sūnaus medžioklės, kad tavo siela palaimintų mane. Ir Izaokas, jo tėvas, pasakė jam: Kas tu esi? O jis pasakė: Aš esu tavo sūnus, pirmagimis Ezavas. Ir Izaokas labai smarkiai nustebo ir pasakė: Kas tada medžiojo man medžioklę ir atnešė man, ir aš valgiau iš visko prieš tau

ateinant? Ir aš palaiminau jį, ir palaimintas jis bus. Įvyko, kad kai Ezavas išgirdo savo tėvo Izaoko žodžius, jis sušuko didžiu ir labai kartų balsu ir tarė: Palaimink iš tiesų ir mane, tėve. Bet jis jam pasakė: tavo brolis atėjo su apgaule ir paėmė tavo palaiminimą. Ir jis pasakė: Teisingai buvo pavadintas jo vardas Jokūbas, nes jis apgavo mane štai antrą kartą šitą – ir mano pirmagimystę jis paėmė, ir dabar paėmė mano palaiminimą. Ir Ezavas pasakė savo tėvui: Argi nepalikote man palaiminimo, tėve? Atsakydamas Izaokas sakė Ezavui: Jei jį padariau tavo viešpačiu ir visus jo brolius padariau jo tarnais, grūdais ir vynu palaikiau jį, tai tau ką gi padarysiu, vaikeli? Esavas sakė savo tėvui: Argi tik vienas palaiminimas tau yra, tėve? Palaimink iš tiesų ir mane, tėve; bet kai Izaokas buvo giliai sujaudintas, Ezavas sušuko balsu ir verkė. Atsakydamas Izaokas, jo tėvas, tarė jam: Štai, nuo žemės turtingumo bus tavo gyvenimas ir nuo dangaus rasos iš viršaus. Ir ant savo kalavijo tu gyvensi, ir savo broliui tarnausi, bet bus taip, kad kada sunaikinsi ir pašalinsi jo jungą nuo savo kaklo. Ir Ezavas turėjo pyktį Jokūbui dėl palaiminimo, kuriuo jį palaimino jo tėvas, bet Ezavas sakė savo mintyse: teartėja mano tėvo gedulo dienos, kad nužudyčiau savo brolį Jokūbą. Rebekai buvo pranešti jos vyresnio sūnaus Ezavo žodžiai, ir ji, pasiuntusi, pašaukė savo jaunesnį sūnų Jokūbą ir tarė jam: Štai tavo brolis Ezavas grasina tave nužudyti. Dabar todėl, vaikeli, klausyk mano balso ir, pakėlęs, bėk į Mesopotamiją pas Labaną, mano brolį, į Charaną. Ir gyventi su juo keletą dienų, kol atsigrįš tavo brolio rūstybė ir pyktis nuo tavęs, ir jis užmirš ką padarei jam; ir išsiuntusi pašauksiu tave iš ten, kad kada nors nebūčiau netekusi jūsų abiejų vienoje

dienoje. Rebeka sakė Izaokui: Esu nuvargusi nuo savo gyvenimo dėl Cheto sūnų dukterų. Jei Jokūbas ims žmoną iš šios žemės dukterų, kam man gyventi?

28

Pašaukęs Izaokas Jokūbą, palaimino jį ir įsakė jam, sakydamas: Neimsi žmonos iš kanaaniečių dukterų. Kelkis ir bėk į Mesopotamiją, į Betuelio, tavo motinos tėvo, namus, ir imk sau iš ten žmoną iš Labano, tavo motinos brolio, dukterų. O mano Dievas tepalaimina tave, ir tepadidina tave, ir tepadaugina tave, ir tapsi tautų susirinkimais. Ir teduoda tau mano tėvo Abraomo palaiminimą, tau ir tavo palikuonims su tavimi, paveldėti tavo apsigyvenimu žemę, kurią Dievas davė Abraomui. Ir Izaokas išsiuntė Jokūbą, ir jis nuėjo į Mesopotamiją pas Labaną, Betuelio Siro sūnų, Rebekos, Jokūbo ir Ezavo motinos, brolį. Pamatė Ezavas, kad Izaokas palaimino Jokūbą ir išsiuntė jį į Sirijos Mesopotamiją paimti sau žmonos iš ten, palaimindamas jį, ir įsakė jam, sakydamas: Neimsi žmonos iš kanaaniečių dukterų. Ir Jokūbas pakluso tėvui ir motinai, ir nuėjo į Sirijos Mesopotamiją. Pamatęs ir Ezavas, kad blogos yra Kanaano dukterys Izaoko, jo tėvo, akyse, nuėjo Ezavas pas Izmailą; ir paėmė Maeletę, Izmailo, Abraomo sūnaus, dukterį, Nabeoto seserį, prie savo žmonų žmoną. Ir Jokūbas išėjo nuo Priesaikos šulinio ir nuėjo į Charaną. Ir jis sutiko vietą ir miegojo ten, nes saulė buvo nusileidusi, ir paėmė iš tos vietos akmenų, ir padėjo prie savo galvos, ir miegojo toje vietoje. Ir jis sapnavo, ir štai kopėčios

buvo įtvirtintos žemėje, kurių viršus siekė dangų, ir Dievo pasiuntiniai kilo ir leidosi ant jų. Bet Viešpats stovėjo ant jos ir tarė: Aš esu Abraomo, tavo tėvo, Dievas ir Izaoko Dievas. Nebijok. Žemę, ant kurios tu miegi, tau duosiu ją ir tavo palikuonims. Ir tavo palikuonys bus kaip žemės smėlis, ir jie išplis į jūrą, ir į pietus, ir į šiaurę, ir į rytus, ir tavyje bus palaimintos visos žemės gentys, ir tavo palikuonyse. Ir štai aš esu su tavimi, saugodamas tave visame kelyje, kur beeitum, ir aš sugrąžinsiu tave į šią žemę, nes tikrai nepalikau tavęs, kol neįvykdysiu visko, ką tau kalbėjau. Ir Jokūbas pabudo iš savo miego ir tarė: Viešpats yra šioje vietoje, o aš nežinojau. Ir jis bijojo ir pasakė: Kokia baisi ši vieta! Tai ne kas kita, kaip Dievo namai, ir tai dangaus vartai. Ir Jokūbas pakilo rytą, paėmė akmenį, kurį buvo padėjęs ten prie savo galvos, pastatė jį kaip stulpą ir išpylė aliejų ant jo viršūnės. Ir jis pavadino tą vietą Dievo namu, o anksčiau to miesto vardas buvo Luzas. Ir Jokūbas padarė įžadą, sakydamas: jei Viešpats Dievas bus su manimi ir saugos mane šitame kelyje, kuriuo aš einu, ir duos man duonos valgyti ir drabužį apsivilkti, ir sugrąžins mane saugiai į mano tėvo namus, ir Viešpats bus man Dievas. Ir šis akmuo, kurį aš pastatiau kaip stulpą, bus man Dievo namas, ir iš visko, ką man duosi, dešimtinę atiduosiu tau.

29

Ir pakėlęs kojas, Jokūbas nuėjo į rytų žemę pas Labaną, Betuelio Siro sūnų, Rebekos, Jokūbo ir Ezavo motinos, brolį. Ir jis mato, ir

štai šulinys laukuose, o ten buvo trys avių bandos, ilsinčios prie jo, nes iš to šulinio girdydavo tas bandas, o didelis akmuo buvo ant to šulinio angos. Ir ten buvo surenkami visi kaimenės, ir jie nuriedėdavo akmenį nuo šulinio angos, ir girdydavo avis, ir grąžindavo akmenį ant šulinio angos į jo vietą. Ir Jokūbas jiems pasakė: Broliai, iš kur jūs esate? O jie pasakė: Mes esame iš Harano. Jis pasakė jiems: Ar pažįstate Labaną, Nachoro sūnų? Ir jie pasakė: Mes žinome. Ir jis pasakė jiems: Ar jis sveikas? Ir jie pasakė: Jis yra sveikas; ir štai Rachelė, jo duktė, ėjo su avimis. Ir Jokūbas pasakė: Dar yra daug dienos, dar ne valanda gyvuliams būti suvaromiems. Pagirdę avis, eikite ir ganykite. Tie bet pasakė: Negalėsime, kol nebus surinkti visi ganytojai ir jie nuriedės akmenį nuo šulinio angos, ir pagirdysime avis. Jam dar bekalbant su jais, štai atėjo Rachelė, Labano duktė, su savo tėvo avimis, nes ji ganė savo tėvo avis. Įvyko taip, kad kai Jokūbas pamatė Rachelę, Labano, jo motinos brolio, dukterį, ir Labano, jo motinos brolio, avis, tai priartėjęs Jokūbas nuriedėjo akmenį nuo šulinio angos ir pagirdė Labano, jo motinos brolio, avis. Ir Jokūbas pabučiavo Rachelę, ir pakėlęs savo balsą verkė. Ir jis pranešė Rachelei, kad yra jos tėvo brolis ir kad yra Rebekos sūnus, ir ji nubėgusi pranešė savo tėvui pagal šiuos žodžius. Įvyko taip, kad kai Labanas išgirdo Jokūbo, savo sesers sūnaus, vardą, jis nubėgo jam į sutikimą ir, apkabinęs jį, pabučiavo, ir įsivedė jį į savo namus, ir Jokūbas papasakojo Labanui visus tuos žodžius. Ir Labanas jam pasakė: Tu esi iš mano kaulų ir iš mano kūno, ir jis buvo su juo mėnesį dienų. Labanas pasakė Jokūbui: Kadangi esi mano brolis, netarnauji man dovanai. Pasakyk man, koks tavo atlygis yra? Labanas turėjo dvi dukteris:

vyresniosios vardas buvo Lėja, o jaunesniosios – Rachelė. Bet Lejos akys buvo silpnos, o Rachelė buvo labai graži kūno sudėjimu ir nuostabios išvaizdos. Jokūbas mylėjo Rachelę ir sakė: Tarnausiu tau septynerius metus dėl tavo jaunesniosios dukters Rachelės. Labanas pasakė jam: Geriau man duoti ją tau, negu duoti ją kitam vyrui; gyvenkis su manimi. Ir tarnavo Jokūbas dėl Rachelės septynerius metus, ir jie buvo jo akyse kaip kelios dienos dėl to, kad jis ją mylėjo. Jokūbas pasakė Labanui: Duok man mano žmoną, nes dienos jau įvykdytos, kad įeičiau pas ją. Surinko gi Labanas visus tos vietos vyrus ir surengė vestuves. Ir atėjo vakaras, ir paėmęs savo dukterį Lėją, jis įvedė ją pas Jokūbą, ir Jokūbas įėjo pas ją. Labanas davė savo dukteriai Lejai savo tarnaitę Zelfą, jai tarnaitę. Atėjo rytas, ir štai buvo Lėja; ir Jokūbas tarė Labanui: Ką gi tu man padarei? Ar ne dėl Rachelės aš tarnavau tau? Ir kodėl tu mane apgavai? Atsakė Labanas: Mūsų vietoje nėra taip priimta duoti jaunesnę prieš vyresnę. Užbaik todėl šios savaitę, ir duosiu tau ir šitą vietoj darbo, kurį dirbi pas mane dar septynerius kitus metus. Jokūbas taip ir padarė, ir užbaigė šios savaitę, ir Labanas davė jam savo dukterį Rachelę žmona. Labanas davė savo dukteriai savo tarnaitę Bilhą jai kaip tarnaitę. Ir jis įėjo pas Rachelę, ir mylėjo Rachelę labiau nei Lėją, ir tarnavo jam dar septynerius metus. Matydamas, kad Lėja buvo nekenčiama, Viešpats Dievas atidarė jos įsčias, o Rachelė buvo nevaisinga. Ir Lėja pastojo ir pagimdė sūnų Jokūbui, bet pašaukė jo vardą Rubenas, sakydama: Kadangi Viešpats matė mano pažeminimą ir davė man sūnų, dabar todėl mane mylės mano vyras. Ir ji vėl pastojo ir pagimdė antrą sūnų Jokūbui, ir tarė: Kadangi Viešpats išgirdo, kad esu

nekenčiama, tai davė man ir šį, ir pavadino jo vardą Simeonas. Ir vėl pastojo, ir pagimdė sūnų, ir tarė: Dabar šiuo metu prie manęs bus mano vyras, nes jam pagimdžiau tris sūnus. Todėl ji pavadino jo vardą Levis. Ir vėl pastojusi pagimdė sūnų, ir tarė: Dabar už tai dėkosiu Viešpačiui. Todėl pavadino jį vardu Judas. Po to ji liautėsi gimdžiusi.

30

Pamačiusi Rachelė, kad nepagimdė Jokūbui, pavydėjo Rachelė savo seseriai ir pasakė Jokūbui: Duok man vaikų, o jei ne, mirsiu. Supykęs Jokūbas tarė Rachelei: Argi aš esu Dievo vietoje, kuris atėmė iš tavęs įsčių vaisių? Rachelė pasakė Jokūbui: Štai mano tarnaitė Bilha, įeik pas ją, ir ji pagimdys ant mano kelių, ir aš turėsiu vaikų iš jos. Ir ji davė jam savo tarnaitę Bilhą į žmonas, ir Jokūbas įėjo pas ją. Ir Rachelės tarnaitė Bilha pastojo ir pagimdė Jokūbui sūnų. Ir Rachelė pasakė: Dievas man nusprendė ir išgirdo mano balsą, ir davė man sūnų; dėl to ji pavadino jo vardą Dan. Ir Rachelės tarnaitė Bila vėl pastojo ir pagimdė antrą sūnų Jokūbui. Ir Rachelė sakė: Dievas kovojo už mane, ir aš grūmiausi su savo seseria, ir nugalėjau, ir ji pavadino jo vardą Neftali. Matė Lėja, kad nustojo gimdyti, ir paėmė Zelfan, savo tarnaitę, ir davė ją Jokūbui kaip žmoną, ir jis įėjo pas ją. Ir Lėjos tarnaitė Zelpha pastojo ir pagimdė Jokūbui sūnų. Ir Lėja tarė: Kokia laimė! – ir pavadino jį vardu Gadas. Ir Lėjos tarnaitė Zelfa vėl pastojo ir pagimdė Jokūbui antrą sūnų. Ir Lėja tarė: Palaiminta esu aš, nes moterys vadins mane

palaiminta, ir ji pavadino jo vardą Ašeru. Rubenas nuėjo kviečių pjūties dienomis ir rado mandragorų obuolius lauke, ir atnešė juos savo motinai Lėjai. Rachelė pasakė savo seseriai Lėjai: Duok man iš tavo sūnaus mandragorų. Ir Lėja sakė: Ar tau nepakanka to, kad paėmei mano vyrą? Ar ne ir mano sūnaus mandragoras paimsi? Rachelė pasakė: Ne taip, tegul jis miega su tavimi šią naktį vietoj tavo sūnaus mandragorų. Jokūbas įėjo iš lauko vakare, ir Lėja išėjo jam pasitikti, ir sakė: Pas mane įeisi šiandien, nes esu samdžiusi tave vietoj mano sūnaus mandragorų, ir jis miegojo su ja tą naktį. Ir Dievas išgirdo Lėją, ir ji, pastojusi, pagimdė Jokūbui penktą sūnų. Ir Lėja sakė: Dievas davė man atlygį už tai, kad daviau savo tarnaitę savo vyrui, ir ji pavadino jo vardą Isacharas, kuris reiškia atlygis. Ir Lėja vėl pastojo ir pagimdė šeštą sūnų Jokūbui. Ir tarė Lėja: Dievas davė man gerą dovaną šiuo metu, dabar mano vyras rinksis mane, nes pagimdžiau jam šešis sūnus. Ir ji pavadino jo vardą Zabulonas. Ir po to ji pagimdė dukterį, ir pavadino jos vardą Dina. Prisiminė Dievas Rachelę, ir išklausė ją Dievas, ir atidarė jos įsčias. Ir pastojusi pagimdė Jokūbui sūnų, o Rachelė tarė: Dievas pašalino mano gėdą. Ir ji pavadino jį Juozapu, sakydama: Tedovanoja Dievas man kitą sūnų. Įvyko taip, kad kai Rachelė pagimdė Juozapą, Jokūbas pasakė Labanui: Leisk man išeiti, kad galėčiau grįžti į savo vietą ir į savo žemę. Grąžink mano žmonas ir mano vaikus, dėl kurių esu tarnavęs tau, kad galėčiau išeiti; nes tu žinai tarnavimą, kurį esu tarnavęs tau. Bet Labanas jam pasakė: Jei radau malonę tavo akyse, aš būčiau išaiškinęs, nes Dievas mane palaimino dėl tavo atėjimo. Nurodyk savo atlyginimą man, ir aš duosiu. Pasakė Jokūbas: Tu

žinai, kaip aš tau tarnavau, ir kiek daug tavo gyvulių buvo su manimi. Maža buvo tai, ką turėjai prieš mane ateinant, ir išaugo į gausybę, ir Viešpats Dievas palaimino tave dėl manęs, dabar todėl kada ir aš padarysiu sau namus? Ir Labanas jam pasakė: Ką tau duosiu? Jokūbas jam sakė: Neduosi man nieko, jei padarysi man šitą dalyką, vėl ganysiu tavo avis ir saugosiu. Tegu šiandien praeina visos tavo avys, ir atskirk iš ten kiekvieną tamsios spalvos avį tarp aviukų ir kiekvieną dryžuotą bei dėmėtą tarp ožkų – tai bus mano atlygis. Ir mano teisumas klausys manęs rytojaus dieną, nes mano atlygis yra prieš tave: viskas, kas nebus dėmėta ir dryžuota tarp ožkų ir tamsu tarp avinėlių, bus laikoma pavogta pas mane. Labanas jam tarė: Tebūnie pagal tavo žodį. Ir tą dieną jis atskyrė raibus ir margus ožius, ir visas raibas ir margas ožkas, ir visa, kas buvo tamsaus atspalvio tarp avinų, ir visa, kas buvo balto atspalvio tarp jų, ir atidavė į savo sūnų rankas. Ir jis pašalino trijų dienų kelią tarp jų ir tarp Jokūbo, o Jokūbas ganė likusias Labano avis. Jokūbas paėmė sau šviežią storaksinio medžio lazdą ir riešutmedžio bei plokštumės, ir Jokūbas nulupė jas baltais lupimais, ir nubraukdamas žalią dalį, ant lazdų pasirodė baltas margas paviršius, kurį jis nulupė. Ir jis padėjo lazdas, kurias nulupė, į vandens girdyklų lovius, kad, kai ateitų avys gerti, jos pastotų ties lazdomis, kai jos ateitų gerti. Ir avys įsčiuvo prie lazdų, ir avys pagimdė grynas baltas, margas ir pilkas dėmėtas. Ėriukus atskyrė Jokūbas ir pastatė priešais avis baltagyslį aviną bei visus marguotus ėriukus, ir atskyrė sau bandas atskirai, ir nesumaišė jų su Labano avimis. Įvyko tuo laiku, kai avys pradėjo poruotis, Jokūbas padėjo lazdas prieš avis girdyklose, kad jos pastotų

pagal lazdas. Kada avys pagimdydavo, jis nepadėdavo, ir tapo nežymėtos Labano, o žymėtos Jokūbo. Ir tas žmogus tapo labai labai turtingas, ir jam atsirado daug gyvulių ir jaučių, ir tarnų, ir tarnaitių, ir kupranugarių, ir asilų.

31

Jokūbas išgirdo Labano sūnų žodžius, sakančius: Jokūbas paėmė visa, kas priklauso mūsų tėvui, ir iš to, kas priklauso mūsų tėvui, jis padarė visą šitą garbę. Ir Jokūbas matė Labano veidą, ir štai jis nebuvo jam palankus kaip vakar ir užvakar. Viešpats tarė Jokūbui: Grįžk į savo tėvo žemę ir pas savo giminę, ir aš būsiu su tavimi. Išsiuntęs pasiuntinį, Jokūbas pašaukė Lėją ir Rachelę į lygumą, kur buvo bandos. Ir jis tarė joms: Matau aš jūsų tėvo veidą, kad jis nėra man palankus kaip vakar ir užvakar, bet mano tėvo Dievas buvo su manimi. Ir jūs pačios žinote, kad su visa savo jėga aš tarnavau jūsų tėvui. Jūsų tėvas apgavo mane ir pakeitė mano atlyginimą dešimt kartų, bet Dievas nedavė jam man pakenkti. Jei jis taip sako, margos bus tavo atlygis ir visos avys pagimdys margas; jei gi jis sako, baltos bus tavo atlygis ir visos avys pagimdys baltas. Ir Dievas paėmė visus jūsų tėvo gyvulius ir davė juos man. Ir atsitiko, kai buvo veisdinamos avys, priimančios į įsčias, ir mačiau savo akimis sapne, ir štai ožiai ir avinai, lipantys ant avių ir ožkų, buvo balti dryžuoti ir margi ir pelenų spalvos dėmėti. Ir Dievo Angelas pasakė man per sapną: Jokūbai, o aš atsakiau: Kas yra? Ir jis pasakė: Pakelk savo akis ir pažiūrėk į ožius ir avinus, kurie poruojasi su avimis

ir ožkomis – dėmėtus, marguotus ir pilkus margus, nes mačiau visa, ką tau Labanas daro. Aš esu Dievas, kuris tau pasirodė Dievo vietoje, kur tu man patepei stulpą ir davei man įžadą. Dabar todėl kelkis, išeik iš šios žemės ir eik į savo gimtinės žemę, ir aš būsiu su tavimi. Ir atsakiusios Rachelė ir Lėja sakė jam: Argi yra mums dar dalis ar paveldas mūsų tėvo namuose? Argi ne kaip svetimos buvome laikomos jam? Jis pardavė mus, ir rydamas suvalgė mūsų sidabrą. Visas tas turtas ir ta šlovė, kurią paėmė mūsų tėvo Dievas, bus mums ir mūsų vaikams, dabar todėl daryk viską, ką tau pasakė Dievas. Pakėlęs Jokūbas paėmė savo žmonas ir savo vaikus ant kupranugarių; Ir išsivedė visus jam priklausančius turtus, ir visą savo bagažą, kurį įsigijo Mesopotamijoje, ir visa kas jo, kad išeitų pas savo tėvą Izaoką į Kanaano žemę. Labanas nuėjo kirpti savo avių, o Rachelė pavogė savo tėvo stabus. Jokūbas paslėpė nuo Labano Siriečio, kad jam nepranešti, jog jis bėga. Ir jis pabėgo su visu, kas jam priklausė, perėjo upę ir išskubėjo į Gileado kalną. Trečią dieną Labanui Siriečiui buvo pranešta, kad Jokūbas pabėgo. Ir paėmęs savo brolius su savimi, jis persekiojo jį septynių dienų kelią ir pasivijo jį Gileado kalne. Atėjo Dievas pas Labaną Sirą per sapną naktį ir tarė jam: Saugokis, kad niekada nekalbėtum su Jokūbu blogai. Ir Labanas pagavo Jokūbą, o Jokūbas pasistatė savo palapinę kalne, o Labanas pastatė savo brolius Gileado kalne. Ir Labanas pasakė Jokūbui: Ką tu padarei? Kodėl slapčia pabėgai ir pavogei mane, ir išsivedei mano dukteris kaip belaisves kardu? Ir jei būtum man pranešęs, būčiau tave išleidęs su džiaugsmu, su muzikantais, būgnais ir lira. Ir aš nebuvau vertas pabučiuoti savo vaikų ir savo dukterų, o dabar kvailai tu pasielgei. Ir dabar

mano ranka yra stipri pakenkti tau, bet tavo tėvo Dievas vakar sakė man, tardamas: Saugokis, kad niekada nekalbėtum su Jokūbu blogai. Dabar todėl tu išėjai, nes troškimu troškei grįžti į tavo tėvo namus, bet kodėl pavogei mano dievus? Atsakydamas Jokūbas sakė Labanui, kad bijojau, nes sakiau: galbūt atimsi savo dukteris nuo manęs ir visa, kas mano. Ir Jokūbas sakė: Pas ką tu rasi savo dievus, tas negyvens mūsų brolių akivaizdoje. Pažink, kas iš tavo daiktų yra pas mane, ir pasiimk. Ir jis nepažino pas jį nieko. Bet Jokūbas nežinojo, kad Rachelė, jo žmona, juos pavogė. Įėjęs Labanas ieškojo Lėjos namuose ir nerado, išėjo iš Lėjos namų ir ieškojo Jokūbo namuose bei dviejų tarnų namuose, ir nerado, bet įėjo ir į Rachelės namus. Rachelė paėmė stabus ir įmetė juos į kupranugarės balno maišus, ir atsisėdo ant jų. Ir ji pasakė savo tėvui: Neimk į širdį, viešpatie, negaliu pakilti prieš tave, nes man yra moterų paprotys. Labanas ieškojo visame name ir nerado stabų. Jokūbas supyko ir kovėsi su Labanu; atsakydamas Jokūbas sakė Labanui: kas mano neteisybė? Ir kokia yra mano nuodėmė, kad tu persekiojai mane, ir kad tu kratei visus mano namų indus? Ką radai iš visų savo namų daiktų? Padėk čia prieš tavo brolius ir mano brolius, ir tegul jie nusprendžia tarp mūsų dviejų. Šituos dvidešimt metų aš esu su tavimi; tavo avys ir tavo ožkos nebuvo bevaikės; tavo avių avinų nesuėdžiau. Žvėrių sudraskytų gyvūnų tau neatnešiau, aš pats atlygindavau už vagystes dieną ir vagystes naktį. Dieną mane degino karštis, o naktį – šaltis, ir miegas pasitraukė nuo mano akių. Dvidešimt metų aš buvau tavo namuose, tarnavau tau keturiolika metų dėl tavo dviejų dukterų ir šešerius metus ganiau tavo avis, o tu dešimt kartų

apgaudinėjai mane keisdamas mano užmokestį. Jei ne mano tėvo Abraomo Dievas ir Izaoko baimė būtų buvę man, dabar tuščiomis rankomis mane būtum išsiuntęs. Mano pažeminimą ir mano rankų vargą matė Dievas ir pabarė tave vakar. Atsakydamas Labanas sakė Jokūbui: tos dukterys – mano dukterys, ir sūnūs – mano sūnūs, ir gyvuliai – mano gyvuliai, ir visa, ką tu matai, yra mano, ir dėl mano dukterų – ką aš padarysiu šitoms šiandien ar jų vaikams, kuriuos jos pagimdė? Dabar todėl eime, sudarykime sandorą aš ir tu, ir ji bus liudijimas tarp manęs ir tavęs. Jis tarė jam: Štai niekas su mumis nėra, žiūrėk, Dievas liudytojas tarp manęs ir tavęs. Paėmęs Jokūbas akmenį, pastatė jį kaip stulpą. Pasakė Jokūbas savo broliams: Rinkite akmenis, ir jie surinko akmenis, ir padarė kalvą, ir valgė ten ant kalvos, ir Labanas pasakė jam: Ši kalva liudija tarp manęs ir tavęs šiandien. Ir Labanas pavadino jį liudijimo kalva, o Jokūbas pavadino jį liudytojo kalva. Labanas pasakė Jokūbui: Štai šita kalva ir šitas stulpas, kurį aš pastatiau tarp manęs ir tavęs, liudija. Šita kalva liudija ir šitas stulpas liudija, todėl buvo pavadintas vardas – kalva liudija. Ir regėjimas, apie kurį jis sakė: tegu Dievas pažvelgia tarp manęs ir tavęs, nes mes atsiskirstime vienas nuo kito. Jei tu pažeminsi mano dukteris, jei tu imsi žmonas prie mano dukterų, žiūrėk, nėra niekas su mumis matantis – Dievas liudytojas tarp manęs ir tavęs. Jei aš neperėjau pas tave, nei tu nepereitum pas mane šios kalvos ir šio stulpo blogiui. Abraomo Dievas ir Nachoro Dievas tegu teisia tarp mūsų, ir Jokūbas prisiekė savo tėvo Izaoko baime. Ir jis paaukojo auką kalne ir pasišaukė savo brolius, ir jie valgė bei gėrė, ir miegojo kalne.

32

Pakylęs rytą, Labanas pabučiavo savo sūnus ir dukteris ir palaimino juos, ir atsigręžęs Labanas išėjo į savo vietą. Ir Jokūbas išėjo savo keliu, ir pakėlęs akis pamatė pasistatžiusią Dievo stovyklą, ir jį sutiko Dievo Pasiuntiniai. Pasakė Jokūbas, kai pamatė juos: Tai Dievo stovykla, ir pavadino tos vietos vardą Stovyklos. Jokūbas išsiuntė pasiuntinių prieš save pas savo brolį Ezavą į Seyro žemę, į Edomo kraštą. Ir jis įsakė jiems, sakydamas: Taip jūs pasakysite mano viešpačiui Ezavui: taip sako tavo tarnas Jokūbas: su Labanu aš gyvenau ir užtrukau iki dabar. Ir atsirado man jaučių, asilų, avių, tarnų ir tarnaičių; ir aš išsiunčiau pranešti mano viešpačiui Ezavui, kad tavo tarnas rastų malonę tavo akyse. Ir pasiuntiniai grįžo pas Jokūbą, sakydami: Atėjome pas tavo brolį Ezavą, ir štai jis ateina tau pasitikti, ir keturi šimtai vyrų su juo. Jokūbas labai bijojo ir buvo susirūpinęs, todėl padalijo žmones, kurie buvo su juo, taip pat jaučius, kuprius ir avis į dvi stovyklas. Ir Jokūbas pasakė: Jei Ezavas ateis į vieną stovyklą ir nukapos ją, antroji stovykla bus išgelbėta. Pasakė ir Jokūbas: Dieve mano tėvo Abraomo ir Dieve mano tėvo Izaoko, Viešpatie, tu pasakęs man: grįžk į savo gimimo žemę, ir gerai tau padarysiu. Tebūna man gana nuo viso teisingumo ir nuo visos tiesos, kurią parodei savo tarnui; nes su šia mano lazda perėjau šį Jordaną; dabar gi tapau dviem stovyklom. Išgelbėk mane iš mano brolio rankos, iš Ezavo rankos, nes aš bijau jo, kad kada nors atėjęs jis nenuduotų manęs ir motinos su vaikais. Tu bet pasakei: Gerai tau padarysiu

ir padarysiu tavo palikuonis kaip jūros smėlį, kurio nebus galima suskaičiuoti dėl gausumo. Ir jis miegojo ten tą naktį; ir jis paėmė iš to, ką jis nešė, dovanas; ir jis išsiuntė Ezavui, jo broliui, ožkas du šimtus, ožius dvidešimt, avis du šimtus, avinus dvidešimt, žindančias kupranugares ir jų vaikus trisdešimt, jaučius keturiasdešimt, bulius dešimt, asilus dvidešimt ir kumeliukus dešimt. Ir jis davė jas savo tarnams, kiekvieną kaimenę atskirai; ir jis pasakė savo tarnams: eikite prieš mane ir palikite atstumą tarp kaimenės ir kaimenės. Ir jis įsakė pirmajam, sakydamas: jei tave sutiks mano brolis Ezavas ir klausia tave, sakydamas: kieno tu esi? Ir kur tu eini? Ir kieno yra šitie dalykai, kurie eina prieš tave? Tu pasakysi: tavo vaiko Jokūbo dovanos išsiųstos mano viešpačiui Ezavui; ir štai jis pats už mūsų. Ir jis įsakė pirmajam, ir antrajam, ir trečiajam, ir visiems einantiems paskui šias kaimenes, sakydamas: pagal šį žodį kalbėkite Ezavui, kai jūs rasite jį. Ir jūs sakysite: štai tavo tarnas Jokūbas atvyksta paskui mus; nes jis sakė: aš numalšinsiu jo veidą dovanomis, einančiomis prieš jį, ir po to aš pamatysiu jo veidą; nes galbūt jis priims mano veidą. Ir dovanos ėjo priekyje jo, o jis pats tą naktį miegojo stovykloje. Pakilęs tą naktį, jis paėmė tas dvi moteris ir tas dvi tarnaites ir tuos vienuolika savo vaikų, ir perėjo Jaboko perėją. Jis paėmė juos, perėjo upokšnį ir pervedė visus savo (žmones/daiktus). Bet Jokūbas liko vienas, ir vyras grūmėsi su juo iki ryto. Pamatė, kad negali jo įveikti, ir palietė jo šlaunies įdubimą, ir sunirtino Jokūbo šlaunies įdubimą, kai jis su juo grūmėsi. Ir jis jam pasakė: Išleisk mane, nes užtekėjo aušra. Bet jis sakė: Neišleisiu tavęs, jeigu manęs nepalaiminsi. Jis paklausė jo: Koks tavo vardas? O jis pasakė:

Jokūbas. Ir jis jam pasakė: Tavo vardas daugiau nebus vadinamas Jokūbas, bet Izraelis bus tavo vardas, nes sustiprėjai su Dievu ir su žmonėmis galingas būsi. Ir paklausė Jokūbas, ir tarė: Pranešk man savo vardą. Ir jis tarė: Kodėl tu klausi mano vardo? Ir jis palaimino jį ten. Ir Jokūbas pavadino tos vietos vardą Dievo pavidalas; mačiau juk Dievą veidą į veidą, ir mano siela buvo išgelbėta. Pakilo jam saulė, kai praėjo Dievo forma, bet jis šlubavo savo šlaunimi. Dėl šio Izraelio sūnūs nevalgo gyslų, kuri nutirpo, kuri yra ant šlaunies įdubimo, iki šios dienos, nes buvo paliesta Jokūbo šlaunies įdubimo gysla, kuri nutirpo.

33

Pakėlęs akis, Jokūbas pamatė, ir štai jo brolis Ezavas ateinantis, ir keturi šimtai vyrų su juo, ir Jokūbas padalino vaikus tarp Lėjos ir Rachelės ir dviejų tarnaitių. Ir jis pastatė tas dvi tarnaites ir jų sūnus pirmuosius, ir Lėją bei jos vaikus užpakalyje, ir Rachelę bei Juozapą paskutiniuosius. Pats jis pažengė priekyje jų ir nusilenkė iki žemės septynis kartus, kol priartėjo prie savo brolio. Ir Ezavas pribėgo jo pasitikti, apkabino jį, puolė ant jo kaklo, pabučiavo jį, ir abu verkė. Ir pakėlęs akis, Ezavas pamatė moteris ir vaikus ir pasakė: Kas tau šie yra? Ir jis pasakė: Vaikai, kurių Dievas pasigailėjo tavo vaiką. Ir priartėjo jaunos moterys ir jų vaikai, ir nusilenkė. Ir priartėjo Lėja ir jos vaikai, ir nusilenkė, ir po to priartėjo Rachelė ir Juozapas, ir nusilenkė. Ir jis pasakė: Kas tau yra visi šie būriai,

su kuriais aš susitikau? Ir jis pasakė: Tegul tavo tarnas randa malonę tavo akyse, viešpatie. Sakė Ezavas: Man yra daug, broli, telieka tau tai, kas tavo. Ir tarė Jokūbas: Jei radau malonę tavo akyse, priimk dovanas iš mano rankų; dėl šito mačiau tavo veidą, tarsi kas matytų Dievo veidą, ir tu man palankiai žiūrėsi. Imk mano palaiminimus, kuriuos atnešiau tau, nes Dievas pasigailėjo manęs ir man visko užtenka. Jis privertė jį, ir tas paėmė. Ir jis tarė: Išvykę, eikime tiesiai. Bet jis pasakė jam: mano valdove žino, kad vaikai yra trapesni, ir avys bei jaučiai gimdantys yra prie manęs; jei todėl persekiosiu juos vieną dieną, mirs visi gyvuliai. Tegu mano viešpats eina priekyje savo tarno; aš gi eisiu lėtai kelyje pagal kelionės, esančios priešais mane, žingsnį ir pagal vaikų kojų, kol atėjau pas savo viešpatį į Seirą. Ir pasakė Ezavas: Palikšiu su tavimi iš žmonių, kurie su manimi. O jis pasakė: Kodėl tai? Pakanka to, kad radau malonę tavo akyse, viešpatie. Tačiau Ezavas tą dieną atsigręžė į savo kelią į Seirą. Ir Jokūbas išvyko į palapines ir pasidarė sau ten namus, o savo gyvuliams padarė palapines, todėl tą vietą pavadino Palapinės. Ir Jokūbas atėjo į Salemą, Sichemo miestą, kuris yra Kanaano žemėje, kai jis sugrįžo iš Sirijos Mesopotamijos, ir pasistatė stovyklą priešais miestą. Ir jis įsigijo tos žemės dalį, kur buvo pasistatęs savo palapinę, iš Emoro, Sichemo tėvo, už šimtą monetų. Ir jis pastatė ten aukurą ir pašaukė Izraelio Dievą.

34

Išėjo Dina, Lėjos duktė, kurią ji pagimdė Jokūbui, susipažinti su

vietinių dukterimis. Ir Sichemas, Emoro Hivito, tos žemės valdovo, sūnus matė ją, ir paėmęs ją, gulėjo su ja ir pažemino ją. Ir jis atkreipė dėmesį į Dinos, Jokūbo dukters, sielą ir pamilo mergelę, ir kalbėjo jai pagal mergelės širdį. Sichemas sakė savo tėvui Hamorui: paimk man šitą mergaitę į žmonas. Jokūbas išgirdo, kad Emoro sūnus sutepė jo dukterį Diną, bet jo sūnūs buvo su jo gyvuliais žemumoje, todėl Jokūbas tylėjo, kol jie sugrįžo. Išėjo Emoras, Sichemo tėvas, pas Jokūbą kalbėti su juo. Jokūbo sūnūs sugrįžo iš lauko, o kai išgirdo, vyrai buvo sužeisti ir jiems buvo labai skausminga, nes negarbingas dalykas buvo padarytas Izraelyje – pagulėta su Jokūbo dukterimi, ir taip nebus. Ir Hamoras kalbėjo jiems, sakydamas: Sichemas, mano sūnus, pasirinko siela jūsų dukterį; todėl duokite ją jam į žmonas, ir susigiminiuokite su mumis; jūsų dukteris duokite mums, ir mūsų dukteris imkite savo sūnums. Ir gyvenkite su mumis, ir štai žemė plati prieš jus – gyvenkite, prekiaukite joje ir įsigykite turtą joje. Sichemas sakė jos tėvui ir jos broliams: Tegul rasčiau malonę jūsų akyse, ir ką tik pasakysite, duosime. Padidinkite kraitį labai, ir aš duosiu, kaip tik jūs pasakysite man, ir jūs duosite man šią mergaitę į žmoną. Atsakė Jokūbo sūnūs Sichemui ir Emorui, jo tėvui, su apgaule ir kalbėjo jiems, kad sutepė jų seserį Diną. Ir Simeonas bei Levis, Dinos broliai, jiems pasakė: Mes negalėsime padaryti šito dalyko – atiduoti mūsų seserį žmogui, kuris turi neapipjaustymą, nes tai mums būtų gėda. Tik šiuo mes tapsime panašūs į jus ir gyvensime tarp jūsų, jei jūs tapsite kaip mes, kad būtų apipjaustytas kiekvienas jūsų vyriškis. Ir mes duosime jums savo dukteris, ir iš jūsų dukterų imsime sau žmonas, ir gyvensime šalia jūsų, ir būsime kaip

viena giminė. Bet jei neišklausysite mūsų ir neapsiprjausite, paėmę savo dukterį, išeisime. Ir žodžiai patiko Emorui ir Sychemui, Emoro sūnui. Ir jaunas vyras neužtruko padaryti šito dalyko, nes jį spaudė Jokūbo duktė, o jis buvo garbingiausias iš visų savo tėvo namuose. Atėjo Hamoras ir Sichemas, jo sūnus, prie jų miesto vartų ir kalbėjo su jų miesto vyrais, sakydami: Šitie žmonės yra taikūs, tegu gyvena su mumis žemėje ir tegu prekiauja joje; ir štai žemė plati priešais juos; jų dukteris imsime sau į žmonas ir mūsų dukteris duosime jiems. Tik šiuo būdu tie žmonės bus panašūs į mus ir gyvens su mumis, kad būtų viena tauta, jei bus apipjaustytas kiekvienas mūsų vyriškis, kaip ir jie yra apipjaustyti. Argi jų gyvuliai, keturkojiai ir jų turtas nebus mūsų? Tik šituo tapkime panašūs į juos, ir jie gyvens su mumis. Ir išklausė Emorą ir jo sūnų Sichemą visi, kurie prekiavo jų miesto vartuose, ir buvo apipjaustytas jų priekinio pakaušio kūnas, kiekvienas vyras. Tai atsitiko trečiąją dieną, kai jie buvo skausme: du Jokūbo sūnūs, Simeonas ir Levis, Dinos broliai, kiekvienas paėmė savo kardą ir saugiai įėjo į miestą, ir nužudė visus vyriškius. Tą Emorą ir jo sūnų Sichemą jie nužudė kalavijo ašmenimis, ir paėmė Diną iš Sichemo namų, ir išėjo. Jokūbo sūnūs užpuolė sužeistuosius ir išplėšė miestą, kuriame buvo sutepta jų sesuo Dina. Ir jų avis, ir jų jaučius, ir jų asilus – visa, kas buvo mieste, ir visa, kas buvo lygumoje – paėmė. Ir visus jų kūnus, ir visą jų bagažą, ir jų moteris paėmė į nelaisvę, ir apiplėšė viską, kas buvo mieste, ir viską, kas buvo namuose. Jokūbas tarė Simeonui ir Leviui: Jūs padarėte mane neapkenčiamą, taip kad esu blogas visiems gyvenantiems žemėje, tarp kanaaniečių ir tarp perizziečių. Aš esu mažas

skaičiumi, ir susirinkę prieš mane jie nukirš mane, ir būsiu sunaikintas aš ir mano namai. Bet jie paklausė: Argi jie turėjo elgtis su mūsų seserimi kaip su prostitute?

35

Dievas pasakė Jokūbui: Kelkis, eik į Betelio vietą ir gyvena ten, ir padaryk ten aukurą Dievui, kuris tau pasirodė, kai bėgai nuo savo brolio Ezavo veido. Pasakė Jokūbas savo namui ir visiems tiems, kurie buvo su juo: Pakelkite tuos svetimus dievus, kurie yra su jumis, iš jūsų vidurio, apsivalykite ir pakeiskite savo drabužius. Ir pakėlę eikime į Betelį ir padarykime ten aukurą Dievui, kuris išklausė mane suspaudimo dienoje, kuris buvo su manimi ir išgelbėjo mane kelyje, kuriuo aš ėjau. Ir jie davė Jokūbui svetimus dievus, kurie buvo jų rankose, ir auskarus iš jų ausų, ir Jokūbas paslėpė juos po terebintu Sicheme, ir jie buvo sunaikinti iki šios dienos. Ir Izraelis iškeliavo iš Sichemo, ir Dievo baimė apėmė aplinkinius miestus, ir jie nepersekiojo Izraelio sūnų. Atėjo Jokūbas į Luzą, kuri yra Kanaano žemėje, kuri yra Betelis, jis ir visa tauta, kuri buvo su juo. Ir jis pastatė ten aukurą, ir pavadino tos vietos vardą Betelis, nes ten jam pasirodė Dievas, kai jis bėgo nuo savo brolio Ezavo veido. Mirė Debora, Rebeka auklė, ir buvo palaidota žemiau Betelio po ąžuolu, ir Jokūbas pavadino ją gedulo ąžuolu. Pasirodė Dievas Jokūbui dar Luze, kai jis atėjo iš Sirijos Mesopotamijos, ir Dievas jį palaimino. Ir Dievas jam tarė: Tavo vardas nebus daugiau vadinamas Jokūbas, bet Izraelis bus tavo vardas, ir jis pavadino

jo vardą Izraeliu. Pasakė jam Dievas: Aš tavo Dievas, didėk ir dauginkis, tautos ir tautų susirinkimai bus iš tavęs, ir karaliai iš tavo juosmens išeis. Ir tą žemę, kurią daviau Abraomui ir Izaokui, tau esu davęs ją, tau ji bus, ir tavo palikuonims po tavęs duosiu šitą žemę. Pakilo Dievas nuo jo iš tos vietos, kur kalbėjo su juo. Ir pastatė Jokūbas stulpą toje vietoje, kurioje Dievas kalbėjo su juo, akmeninį stulpą, ir išpylė ant jo geriamąją auką, ir išpylė ant jo aliejų. Ir Jokūbas pavadino tos vietos vardą, kurioje Dievas kalbėjo su juo, Betelis. Išvykęs iš Betelio, Jokūbas pastatė savo palapinę anapus Gaderio bokšto, ir įvyko, kada jis priartėjo prie Chabratos, kad ateitų į Efratą, Rachelė pagimdė ir turėjo sunkų gimdymą. Atsitiko, kad jai buvo sunku gimdyti, ir pribuvėja jai sakė: Drąsinkis, nes ir šis tau yra sūnus. Atsitiko taip, kad kai ji atleido savo sielą, nes ji mirė, ji pavadino jo vardą sūnumi mano skausmo, bet tėvas pavadino jo vardą Benjaminu. Mirė Rachelė ir buvo palaidota kelyje į Efratos hipodromą, tai yra Betliejus. Ir Jokūbas pastatė stulpą ant jos kapo; šis yra stulpas ant Rachelės kapo iki šios dienos. Įvyko, kad kai Izraelis gyveno toje žemėje, Rubenas nuėjo ir miegojo su Bala, savo tėvo Jokūbo sugulovė, ir Izraelis išgirdo, ir tai pasirodė bloga prieš jį. Bet Jokūbo sūnų buvo dvylika. Lejos sūnūs: Jokūbo pirmagimis Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, Isacharas, Zabulonas. Rachelės sūnūs buvo Juozapas ir Benjaminas. Rachelės tarnaitės Bilhos sūnūs: Danas ir Naftalis. Zilpah, Leah tarnaitės, sūnūs: Gad ir Asher – šie yra Jokūbo sūnūs, kurie gimė jam Mesopotamijoje, Sirijoje. Atėjo Jokūbas pas savo tėvą Izaoką į Mamrę, į lygumų miestą – tai yra Hebronas Kanaano žemėje, kur gyveno Abraomas ir Izaokas. Izaoko dienos, kurias jis gyveno, tapo

šimtas aštuoniasdešimt metų. Ir silpnėjantis Izaokas mirė, ir buvo pridėtas prie savo giminės, senesnis ir pilnas dienų, ir jį palaidojo Ezavas ir Jokūbas, jo sūnūs.

36

Šitos yra Ezavo kartos, jis yra Edomas. Esau paėmė sau žmonas iš kanaaniečių dukterų: Adą, hetito Ailomo dukterį, ir Olibemą, hivito Sebegono sūnaus Ano dukterį. Ir Basematą, Izmaelio dukterį, Nebaijoto seserį. Pagimdė jam Ada Elifazą, o Basemat pagimdė Raguelį. Ir Olibema pagimdė Ieų, ir Ieglomą, ir Korę – šie yra Ezavo sūnūs, kurie gimė jam Kanaano žemėje. Ezavas paėmė savo žmonas, savo sūnus, savo dukteris, visus savo namų žmones, visus savo turimus dalykus, visus gyvulius ir visa, ką įsigijo, ir visa, ką jis įgijo Kanaano žemėje, ir Ezavas išėjo iš Kanaano žemės nuo savo brolio Jokūbo veido. Juk jų turtas buvo gausus gyventi kartu, ir žemė jų apsigyvenimai negalėjo išlaikyti juos dėl jų turtų gausos. Ezavas apsigyveno Seiro kalne, jis yra Edomas. Šitos yra Ezavo, Edomo tėvo, giminės Seiro kalne. Ir šie yra Ezavo sūnų vardai: Elifazas, Ezavo žmonos Ados sūnus, ir Raguelas, Ezavo žmonos Basematos sūnus. Tapo Elifazo sūnūs: Taimanas, Omaras, Sofaras, Gotonas ir Kenezas. Thamna buvo Elifazo, Ezavo sūnaus, sugulovė, ir ji pagimdė Elifazui Amaleką; šie buvo Ados, Ezavo žmonos, sūnūs. Šitie buvo Raguelio sūnūs: Nachotas, Zarė, Somė ir Mozė; šitie buvo Esavo žmonos Basematos sūnūs. Šitie yra Olibemos, Anos sūnaus Sebegono dukters, Esavo žmonos, sūnūs; ji pagimdė Esavui Ieousą,

Ieglomą ir Korę. Šie vadai sūnūs Ezavo: sūnūs Elifazo, pirmagimio Ezavo; vadas Temanas, vadas Omaras, vadas Cofaras, vadas Kenezas, vadas Korė, vadas Gatamas, vadas Amalekas; šie vadai Elifazo žemėje Idumėjoje; šie sūnūs Ados. Ir šie yra Raguelo, Ezavo sūnaus, sūnūs: vadas Nachotas, vadas Zarė, vadas Somė, vadas Mozė. Šie yra Raguelo vadai Edomo žemėje, šie yra Basematos, Ezavo žmonos, sūnūs. Šitie yra Olibemos, Ezavo žmonos, sūnūs: vadas Ieous, vadas Ieglom, vadas Korė; šitie yra Olibemos, Anos dukters, Ezavo žmonos, vadai. Tai Ezavo sūnūs ir tai jų vadai, tai yra Edomo sūnūs. Šitie yra sūnūs Seiro Horito, gyvenančio žemėje: Lotanas, Šobalas, Zibeonas, Anas, ir Dishon, ir Ezer, ir Dishanas; šitie vadai Horito, sūnaus Seiro, Edomo žemėje. Lotano sūnūs buvo Chorri ir Hemanas, o Lotano sesuo buvo Thamna. Šitie yra Sobalo sūnūs: Golamas, Manachatas, Gaibelas, Sofaras ir Omaras. Ir šie sūnūs Zibono: Aje ir Ana; šis yra Ana, kuris rado Jaminą dykumoje, kai jis ganė pakrautinius gyvulius Zibono, savo tėvo. O šie sūnūs Anos: Dishon ir Oholibama, Ana duktė. Šie yra Desono sūnūs: Amada, Asbanas, Itranas ir Charanas. Šitie yra Asaro sūnūs: Balaamas, Zoukamas ir Ioukamas. Šitie yra Risono sūnūs: Osas ir Aranas. Šitie yra Choro vadai: vadas Lotanas, vadas Šobalas, vadas Cibeonas, vadas Anas, vadas Dišonas, vadas Eceris, vadas Dišanas; šitie yra Choro vadai jų vadovystėse Edomo žemėje. Ir šie yra karaliai, kurie valdė Edome, prieš pradedant valdyti karaliui Izraelyje. Ir Edome karaliavo Balakas, Beoro sūnus, o jo miesto vardas buvo Dennaba. Mirė Balakas, ir vietoj jo karaliavo Jobabas, Zaros sūnus iš Bosoros. Mirė Jobabas, ir jo vietoje karaliavo Asomas iš Thaimanų žemės. Mirė Asomas, ir karaliavo

vietoj jo Adadas, Barado sūnus, kuris iškirto Midianą Moabo lygumoje, ir jo miesto vardas buvo Getaimas. Mirė Adadas, ir jo vietoje karaliavo Samada iš Masrekos. Mirė Samada, ir jo vietoje karaliavo Saulius iš Rooboto prie upės. Mirė Saulius, ir vietoj jo karaliavo Ballenonas, Achoboro sūnus. Mirė Balenonas, Achoboro sūnus, ir jo vietoje karaliavo Aradas, Barado sūnus, ir jo miesto vardas buvo Fogoras, o jo žmonos vardas buvo Metebeela, Matraito, Maizobo sūnaus, duktė. Šie vardai Ezavo vadų, jų gentyse, pagal jų vietą, jų kraštuose ir jų tautose: vadas Tamna, vadas Gola, vadas Jeteras, vadas Oholibama, vadas Ela, vadas Pinonas, vadas Kenazas, vadas Temanas, vadas Mazaras, vadas Magdielis, vadas Zafoinas; šie Edomo vadai gyvenvietėse jų valdos žemėje; šis Ezavas Edomo tėvas.

37

Gyveno Jokūbas žemėje, kurioje gyveno jo tėvas Kanaano žemėje, ir šitos yra Jokūbo kartos. Juozapas buvo septyniolikos metų ir ganė savo tėvo avis su savo broliais, būdamas jaunas, su Balos sūnumis ir su Zelfos sūnumis, savo tėvo žmonų sūnumis, ir Juozapas atnešė piktą kaltinimą apie juos Izraeliui, jų tėvui. Jokūbas mylėjo Juozapą labiau už visus savo sūnus, nes jis buvo jo senatvės sūnus, ir padarė jam margą tuniką. Pamatę jo broliai, kad tėvas jį myli labiau už visus savo sūnus, jie nekentė jo ir negalėjo su juo taikiai kalbėti. Sapnavęs sapną, Juozapas pranešė jį savo broliams. Ir jis jiems tarė: Išgirskite šį sapną, kurį aš sapnavau. Galvojau, kad jūs rišate pėdus lygumoje, ir

pakilo mano pėdas bei atsistojo tiesiai, o jūsų pėdai, apsisukę, nusilenkė mano pėdui. Pasakė jam jo broliai: Argi tu tikrai karaliaus mums, arba tikrai viešpataus mums? Ir jie dar labiau ėmė jį nekęsti dėl jo sapnų ir dėl jo žodžių. Jis matė kitą sapną ir papasakojo jį savo tėvui bei broliams, ir tarė: Štai sapnavau kitą sapną – tarsi saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių lenkėsi prieš mane. Ir jo tėvas jį subarė ir pasakė jam: Kas tai per sapnas, kurį sapnavai? Tai iš tikrųjų atėję mes atėisime – aš ir tavo motina, ir tavo broliai – nusilenkti tau iki žemės? Jie pavydėjo jam jo broliai, bet jo tėvas laikė tą žodį. Nuėjo jo broliai ganyti jų tėvo avių į Sichemą. Ir Izraelis pasakė Juozapui: Argi tavo broliai negano Sicheme? Čia aš siųsiu tave pas juos; o jis jam sakė: Štai aš. Izraelis jam tarė: Eik ir pažiūrėk, ar sveiki tavo broliai ir avys, ir pranešk man. Ir jis išsiuntė jį iš Hebrono slėnio, ir tas atėjo į Sichemą. Ir žmogus rado jį klaidžiojantį lygumoje, ir tas žmogus klausė jį, sakydamas: Ko ieškai? Bet jis sakė: Ieškau savo brolių, pasakyk man, kur jie ganosi. Vyras jam pasakė: Jie išvyko iš čia, nes girdėjau juos sakant: eikime į Dotaimą. Ir Juozapas nuėjo paskui savo brolius, ir rado juos Dotaime. Jie iš anksto pamatė jį iš toli, prieš jam priartėjant prie jų, ir jie sąmokslavo, kad jį užmuštų. Kiekvienas sakė savo broliui: Štai tas sapnuotojas ateina. Dabar todėl ateikite, nužudykime jį ir įmeskime jį į vieną iš duobių, ir pasakysime: piktasis žvėris praryjo jį, ir pamatysime, kas bus su jo sapnais. Išgirdęs tai, Rubenas išgelbėjo jį iš jų rankų ir tarė: Nesmogkime jam į sielą. Pasakė jiems Rubenas: Nelieti kraujo, įmeskite jį į vieną iš šitų duobių, esančių dykumoje, rankos bet neuždėkite ant jo, kad išgelbėtų jį iš jų rankų ir grąžintų jį jo tėvui. Įvyko, kad kai

Juozapas atėjo pas savo brolius, jie nuplėšė nuo Juozapo margą chitoną, kuris buvo ant jo. Ir paėmę jį, jie įmetė į duobę, bet duobė buvo tuščia – vandens neturėjo. Jie atsisėdo valgyti duonos, ir pakėlę akis pamatė, ir štai keliautojai izmaelitai atėjo iš Gileado, ir jų kupranugariai buvo pilni smilkalų ir dervos ir miros. Jie keliavo, kad nuvestų į Egiptą. Judas pasakė savo broliams: Kokia nauda, jei nužudysime savo brolį ir paslėpsime jo kraują? Ateikite, parduokime jį tiems izmaelitams; bet mūsų rankos tebūnie ne ant jo, nes jis yra mūsų brolis ir mūsų kūnas. Ir išgirdo jo broliai. Ir praėjo Madijaniečiai pirkliai, ir jie ištraukė ir išvedė Juozapą iš duobės, ir pardavė Juozapą Izmaelitams už dvidešimt auksinių. Ir jie nuvedė Juozapą į Egiptą. Rubenas grįžo prie duobės ir nemato Juozapo duobėje, ir perplėšė savo drabužius. Ir jis grįžo pas savo brolius ir pasakė: Vaiko nėra; o aš kur dabar turiu eiti? Paėmę Juozapo tuniką, papjovė ožiuką ir sutepė tuniką krauju. Ir jie išsiuntė tą marginį marškiniuotą ir atnešė jį savo tėvui, ir pasakė: Šitą radome, pažink, ar tai tavo sūnaus marškiniuotas, ar ne. Ir jis atpažino jį, ir pasakė: Tai mano sūnaus chtonas, blogas žvėris praryjo jį, žvėris pagrobė Juozapą. Perplėšė Jokūbas savo drabužius, užsidėjo ašutinę ant savo strėnų ir gedėjo savo sūnaus daugelį dienų. Susirinkę buvo visi jo sūnūs ir dukterys, ir jie atėjo jo paguosti, bet jis nenorėjo būti paguostas, sakydamas: Nusileis pas savo sūnų gedintis į Hadą, ir jo tėvas jį apraudojo. Tačiau madijaniečiai pardavė Juozapą į Egiptą Petefrui, faraono eunuchui ir vyriausiajam virėjui.

38

Tuo metu atsitiko, kad Judas nuėjo nuo savo brolių ir atvyko pas vieną adulamitą, vardu Hira. Ir Judas ten pamatė kanaaniečio vyro dukterį, kurios vardas buvo Šua, ir pasiėmė ją, ir įėjo pas ją. Ir pastojusi pagimdė sūnų ir pavadino jį Eru. Ir vėl pastojusi pagimdė sūnų, ir pavadino jį vardu Onanas. Ir vėl pagimdė sūnų ir pavadino jo vardą Šilomas. Ji buvo Chasby, kai juos pagimdė. Ir Judas paėmė žmoną savo pirmagimiam Erui, kurios vardas buvo Tamar. Tapo taip, kad Eras, Judo pirmagimis, buvo blogas Viešpaties akyse, ir Dievas jį nužudė. Judas pasakė Onanui: Įeik pas savo brolio žmoną, veskis su ja ir suteik palikuonį savo broliui. Onanas žinojo, kad sėkla nebus jo, todėl atsitikdavo, kad kai eidavo pas savo brolio moterį, išliedavo ant žemės, kad neduotų sėklos savo broliui. Blogai atrodė Dievo akyse, kad jis tai padarė, todėl jis nužudė ir šį. Judas pasakė Tamar, savo marčiai: Gyvenik našle savo tėvo namuose, kol užaugs Šela, mano sūnus; nes jis galvojo: Kad tik ir šitas nemirtų, kaip ir jo broliai. Išėjusi Tamar sėdėjo savo tėvo namuose. Praėjo daug dienų, ir mirė Šua, Judo žmona, ir paguostas Judas nuėjo pas tuos, kurie kirpo jo avis, jis ir jo piemuo Hira Adulamitas į Tamną. Ir pranešė Tamarai, jo marčiai, sakydami: Štai tavo uošvis kyla į Tamną kirpti savo avių. Ir nusiėmusi našlystės drabužius, ji apsivilko vasarinį drabužį, pasipuošė ir atsisėdo prie Ainano vartų, kurie yra prie kelio į Tamną, nes matė, kad Šilomas jau suaugęs, bet jis nedavė jos jam į žmonas. Ir pamatęs ją, Judui pasirodė, kad ji prostitutė, nes ji buvo uždengusi savo

veidą ir jis jos neatpažino. Jis nukrypo nuo kelio link jos ir pasakė jai: Leisk man įeiti pas tave, nes nežinojo, kad ji yra jo marti. O ji pasakė: Ką man duosi, jei įeisi pas mane? Bet jis sakė: Aš tau siųsiu ožiuką iš mano avių, o ji sakė: Jei duosi man užstatą, kol tu atsiųsi. Ir jis pasakė: Kokį užstatą tau duosiu? Ir ji pasakė: Tavo žiedą, grandinėlę ir lazdą, kuri yra tavo rankoje. Ir jis davė jai, ir jis įėjo pas ją, ir ji pastojo nuo jo. Ir pakėlusi nuėjo šalin, nuėmė nuo savęs savo vasarinį drabužį ir užsivilko savo našlystės drabužius. Judas išsiuntė ožiuką per savo Adulamito ganytoją, kad atgautų užstatą iš moters, tačiau jos nerado. Jis paklausė vyrus iš tos vietos: Kur yra prostitutė, kuri buvo Enane prie kelio? Ir jie sakė: Čia nebuvo prostitutės. Ir atsigręžė į Judą ir pasakė: Neradau, ir žmonės iš tos vietos sako, kad čia nėra prostitutės. Pasakė Judas: Tegul laiko juos, kad tik nebūtume išjuokti. Aš iš tiesų atsiųsdavau tą ožiuką, bet tu jo neradai. Ir atsitiko po trijų mėnesių, kad buvo pranešta Judui, sakant: Išsipalaivavo Tamar, tavo marčia, ir štai ji nėščia iš paleistuvystės. Ir pasakė Judas: Išveskite ją ir tebūnie sudeginta. Ši, būdama vedama, išsiuntė pas savo uošvį, sakydama: Iš vyro, kurio šie daiktai yra, aš esu nėščia. Ir tarė: Pažink, kieno yra šis žiedas, grandinėlė ir lazda. Judas atpažino ir pasakė: Tamar teisesnė negu aš, nes nedaviau jos savo sūnui Šilomui. Ir daugiau jos nepažino. Įvyko, kad kai ji gimdė, jos įsčiose buvo dvyniai. Atsitiko, kad jai gimdant, vienas išleido ranką į priekį, o akušerė, paėmusi, surišo ant jo rankos raudoną siūlą, sakydama: Šis išeis pirmas. Kai ji sutraukė ranką, tuoj pat išėjo jo brolis; ir ji pasakė: Kokia tvora buvo pralaužta dėl tavęs? Ir jis/ji pavadino jį Perezu. Ir po šito išėjo jo brolis, ant kurio rankos buvo raudonas

siūlas, ir jis pavadino jo vardą Zara.

39

Juozapas buvo nuvežtas į Egiptą, ir jį įsigijo Petefresas, faraono eunuchas, vyriausiasis virėjas, egiptiečių vyras, iš izmaelitų rankų, kurie jį ten atgabeno. Ir Viešpats buvo su Juozapu, ir jis buvo sėkmingas vyras, ir jis gyveno namuose pas savo šeimininką egipietį. Jo valdovas žinojo, kad Viešpats buvo su juo, ir visa, ką jis daro, Viešpats sėkmina jo rankose. Ir Juozapas rado malonę savo valdovo akyse ir jam patiko. Ir jis paskyrė jį valdyti savo namą, ir visa, kas jam priklausė, atidavė į Juozapo rankas. Įvyko taip, kad po to, kai jis buvo paskirtas prižiūrėti jo namą ir visa, kas jam priklausė, Viešpats palaimino Egiptiečio namą dėl Juozapo, ir Viešpaties palaiminimas buvo visose jo nuosavybėse name ir lauke. Ir jis patikėjo viską, ką turėjo, Juozapo rankoms; ir jis nieko nežinojo apie savo reikalus, išskyrus duoną, kurią pats valgė. Ir Juozapas buvo gražios formos ir labai gražios išvaizdos. Ir įvyko po šių žodžių, kad jo valdovo moteris užmetė savo akis ant Juozapo ir tarė: Gulk su manimi. Bet jis nenorėjo; ir jis pasakė savo viešpaties žmonai: jei mano viešpats dėl manęs nežino nieko savo namuose, ir visa, kas jam priklauso, atidavė į mano rankas, ir niekas šituose namuose neviršija manęs, ir niekas nebuvo nuo manęs atimta, išskyrus tave, nes tu esi jo žmona, tai kaip aš padarysiu šitą piktą dalyką ir nusidėsiu prieš Dievą? Kada ji kalbėjo Juozapui kasdien, ir jis jos neklausė, kad miegotų su ja ir gulėtų su ja. Įvyko tokia diena, ir Juozapas įėjo į

namus atlikti savo darbų, ir niekas iš esančių namuose nebuvo viduje. Ir ji patraukė jį už drabužių, sakydama: Gulk su manimi, bet jis, palikęs savo drabužius jos rankose, pabėgo ir išėjo laukan. Ir atsitiko, kai ji pamatė, kad jis, palikęs savo drabužius jos rankose, pabėgo ir išėjo laukan, ji pasišaukė tuos, kurie buvo namuose, ir pasakė jiems: Žiūrėkite, jis įvedė mums hebrajų vaiką mus išjuokti; jis įėjo pas mane sakydamas: Gulėk su manimi, ir aš sušukau didžiu balsu. Bet kai jis išgirdo, kad pakėliau savo balsą ir sušukau, palikęs savo drabužius prie manęs, jis pabėgo ir išėjo laukan. Ir ji paliko drabužius pas save, kol jo valdovas sugrįžo į savo namus. Ir ji kalbėjo jam pagal tuos žodžius, sakydama: Įėjo pas mane tas hebrajų berniukas, kurį tu atvedei pas mus, tyčiotis iš manęs, ir jis man pasakė: Aš gulėsiu su tavimi. Kai tik jis išgirdo, kad aš pakėliau savo balsą ir šaukiau, palikęs savo drabužius šalia manęs, jis pabėgo ir išėjo laukan. Ir įvyko, kai ponas išgirdo savo žmonos žodžius, kuriuos ji jam kalbėjo, sakydama: Taip man padarė tavo tarnas, jis labai supyko. Ir paėmęs valdovas Juozapą, įmetė jį į tvirtovę, į vietą, kurioje karaliaus kaliniai laikomi ten tvirtovėje. Ir Viešpats buvo su Juozapu, ir išliejo jam savo gailestingumą, ir suteikė jam malonę kalėjimo viršininko akyse. Ir vyriausiasis kalėjimo prižiūrėtojas atidavė kalėjimą į Juozapo rankas, ir visus kalinius, kurie buvo tame kalėjime, ir visa, ką ten darė, jis pats darė. Vyriausiasis kalėjimo sargas nieko nežinojo apie kalėjimą dėl jo, nes viskas buvo Juozapo rankose, todėl kad Viešpats buvo su juo, ir visa, ką jis darė, Viešpats darė sėkmingu jo rankose.

40

Įvyko po šių žodžių, nusidėjo vyriausiasis vyno pilstytojas Egipto karaliaus ir vyriausiasis kepėjas jų viešpačiui, Egipto karaliui. Ir Faraonas supyko ant savo dviejų eunuchų, ant vyriausiojo taurininko ir ant vyriausiojo kepėjo. Ir jis patalpino juos į kalėjimą, į tą vietą, kur Juozapas buvo įkalintas. Ir vyriausiasis kalėjimo prižiūrėtojas pavedė juos Juozapui, ir jis tarnavo jiems, ir jie praleido dienas kalėjime. Ir abu matė sapną per vieną naktį; o vyriausiojo vyno pilstytojo ir vyriausiojo kepėjo, kurie buvo Egipto karaliaus ir kurie buvo kalėjime, sapno regėjimas buvo toks. Juozapas rytą įėjo pas juos, pamatė juos, ir jie buvo sunerimę. Ir jis klausė Faraono eunuchų, kurie buvo su juo kalėjime pas jo viešpatį, sakydamas: Kas yra, kad jūsų veidai niūrūs šiandien? Ir jie jam pasakė: Sapną matėme, bet nėra jo aiškintojo. Juozapas jiems pasakė: Argi ne per Dievą yra jų aiškinimas? Taigi papasakokite man. Ir vyriausiasis taurininkas papasakojo savo sapną Juozapui ir sakė: mano miege buvo vynmedis prieš mane. Bet vynmedyje buvo trys šakos, ir ji žydėjo, išleido daigus, ir vynuogių kekės prinoko. Ir faraono taurė buvo mano rankoje, ir paėmiau vynuogę, ir išspaudžiau ją į taurę, ir daviau taurę į faraono ranką. Ir Juozapas pasakė jam: Tai jo išaiškinimas – trys šaknys yra trys dienos. Dar trys dienos, ir faraonas atsimins tavo pareigas ir sugrąžins tave į tavo vyriausiojo taurininko vietą, ir duosi taurę faraonui į jo ranką pagal tavo ankstesnes pareigas, kaip buvai taurininku. Bet prisimink mane dėl savęs paties, kai tau gerai seksis, ir parodyk

man gailestingumą, ir primink apie mane Faraonui, ir išvesk mane iš šio kalėjimo. Kad buvau pavogtas iš Hebrajų žemės, ir čia nieko nepadariau, bet jie įmetė mane į šią duobę. Ir vyriausiasis kepėjas matė, kad teisingai išaiškino, ir pasakė Juozapui: Ir aš mačiau sapną ir maniau, kad nešu tris duonos krepšius ant savo galvos. O viršutiniame krepšyje buvo visų rūšių kepėjo gaminių, kuriuos faraonas valgo, ir dangaus paukščiai juos ėdė iš viršutinio krepšio ant mano galvos. Atsakydamas Juozapas pasakė jam: Tai yra jo aiškinimas: trys krepšiai yra trys dienos. Po trijų dienų Faraonas nuims tau galvą ir pakabins tave ant medžio, ir dangaus paukščiai ės tavo kūną. Ir įvyko trečiąją dieną, tai buvo Faraono gimimo diena, ir jis surengė puotą visiems savo tarnams, ir jis prisiminė vyno pilstytojo pareigas ir kepėjo pareigas tarp savo tarnų. Ir jis atstatė vyriausiąjį vyno pilstytoją į jo pareigas ir davė taurę į faraono ranką. Bet vyriausiąjį kepėją jis pakorė, kaip jiems išaiškino Juozapas. Ir vyriausias taurininkas neprisiminė Juozapo, bet jį užmiršo.

41

Įvyko po dvejų metų dienų, kad Faraonas matė sapną: jis manė stovįs ant upės. Ir štai, tarsi iš upės kilo septyni jaučiai, gražūs išvaizda ir tauriu kūnu, ir jie ganėsi prie Achei. Kitos septynios karvės kilo iš upės po šitų, bjaurios išvaizda ir liesos kūnu, ir ganėsi šalia karvių ant upės kranto. Ir septynios bjaurios ir liesos kūnu karvės praryjo tas septynias gražias forma ir

rinktines kūnu karves, o Faraonas pabudo. Ir jis sapnavo antrą kartą, ir štai septyni varpai kilo vienoje stiebe, išrinktieji ir gražūs. Ir štai septyni ploni ir vėjo sunaikinti varpai dygo kartu su jais. Ir septynios plonos ir vėjo sunaikintos varpos prarijo septynias išrinktąsias ir pilnąsias varpas, o Faraonas pabudo, ir tai buvo sapnas. Įvyko ryte, ir jo siela buvo sutrukdyta, ir jis, išsiuntęs, pašaukė visus Egipto aiškintojas ir visus jos išminčius, ir Faraonas papasakojo jiems savo sapną, bet nebuvo nė vieno, kuris galėtų jį paaiškinti Faraonui. Ir vyriausias taurininkas kalbėjo Faraonui, sakydamas: Šiandien prisimenu savo nuodėmę. Faraonas supyko ant savo tarnų ir įkalino mus vyriausio virėjo namuose, mane ir vyriausiąjį kepėją. Ir mes abu matėme sapną tą pačią naktį, aš ir jis, kiekvienas matėme pagal savo sapną. Buvo ten su mumis jaunas vyras, hebrajo vyriausiojo virėjo sūnus, ir papasakojome jam, ir jis išaiškino mums. Įvyko taip, kaip jis mums aiškino, taip ir atsitiko: aš buvau atkurtas į savo pareigas, o tas buvo pakartas. Išsiuntęs, Faraonas pašaukė Juozapą, ir jie išvedė jį iš kalėjimo, ir jie nuskuto jį, ir jie pakeitė jo apdarą, ir jis atėjo pas Faraoną. Faraonas sakė Juozapui: Sapną mačiau, ir nėra to, kas jį aiškintų, bet aš girdėjau apie tave sakant, kad tu, išgirdęs sapnus, juos aiškini. Atsakydamas Juozapas Faraonui tarė: Be Dievo nebus atsakymo dėl Faraono išgelbėjimo. Faraonas kalbėjo Juozapui, sakydamas: Savo sapne maniau stovėjęs prie upės krašto. Ir kaip iš upės kilo septynios karvės, gražios išvaizda ir tinkamos kūnu, ir jos ganėsi Achei. Ir štai septynios kitos karvės kilo paskui jas iš upės, blogos ir bjaurios išvaizda, ir liesos kūnu, kokių nesu matęs tokių bjauresnių visoje Egipto žemėje. Ir septynios

bjaurios ir liesosios karvės praryjo septynias pirmąsias gražiąsias ir rinktines karves. Ir jos įėjo į jų pilvas, bet nebuvo atskiriamos, kad įėjo į jų pilvas, ir jų veidai buvo bjaurūs, kaip ir pradžioje, o pabudęs vėl užmigau. Ir aš vėl mačiau savo sapne, ir tarsi septyni varpai kilo ant vieno stiebo pilni ir gražūs; Bet kiti septyni varpai ploni ir vėjo sunaikinti augo šalia jų. Ir septynios plonos ir vėjo sunaikintos varpos prarijo septynias geras ir pilnas varpas, todėl pasakiau interpretatoriams, bet nebuvo nė vieno, kuris man tai paaiškintų. Ir Juozapas pasakė faraonui: Faraono sapnas yra vienas; visa, ką Dievas daro, parodė faraonui. Tos septynios gražios karvės yra septyni metai, ir tie septyni gražūs varpai yra septyni metai – Faraono sapnas yra vienas. Ir tos septynios liesosios karvės, kurios kyla po jų, yra septyni metai, ir tie septyni liesieji bei vėjo sunaikinti varpai yra septyni metai – bus septyni bado metai. Bet žodis, kurį aš pasakiau Faraonui – visa, ką Dievas daro, parodė Faraonui. Štai ateina septyni metai didelio klestėjimo visoje Egipto žemėje. Ateis septyni bado metai po šių įvykių, ir bus užmirštas sotumas, kuris buvo visoje Egipte, ir badas sunaikins žemę. Ir ta gerovė nebus pažinta žemėje dėl bado, kuris bus po to, nes jis bus labai stiprus. Dėl to, kad sapnas Faraonui buvo pakartotas du kartus, – tai reiškia, kad žodis iš Dievo yra tikras, ir Dievas paskubins jį įvykdyti. Dabar todėl apžiūrėk protingą ir sumantų žmogų ir paskyrk jį valdyti Egipto žemę. Ir tegu Faraonas daro ir tegu paskirs valdytojus žemėje, ir tegu jie surenka visus derlius Egipto žemės septynių gausos metų, ir tegu jie surenka visą maistą šitų ateinančių gerų septynių metų, ir tegu grūdai bus surinkti Faraono žinioje, maistas miestuose tegu bus saugomas.

Ir maistas, saugomas žemei, bus skirtas septynerių bado metų laikotarpiui, kurie ištiks Egipto žemę, ir žemė nebus sunaikinta bado metu. Žodis patiko Faraonui ir visiems jo tarnams. Ir Faraonas pasakė visiems savo tarnams: Ar nerasime tokio žmogaus, kuris turi Dievo dvasią savyje? Faraonas pasakė Juozapui: Kadangi Dievas tau parodė visa tai, nėra žmogaus išmintingesnio ir protingesnio už tave. Tu būsi virš mano namų, ir tavo burnos klausys visa mano tauta, išskyrus sostą – aš būsiu didesnis už tave. Faraonas tarė Juozapui: Štai šiandien skiriuosi tave visai Egipto žemei. Ir Faraonas, nuėmęs žiedą nuo savo rankos, užmovė jį ant Juozapo rankos ir aprengė jį plonos drobės apsiaustu, ir užmovė auksinę grandinę ant jo kaklo. Ir jis pakėlė jį ant savo antrojo vežimo, ir skelbėjas paskelbė prieš jį, ir paskyrė jį valdyti visą Egipto žemę. Pasakė Faraonas Juozapui: Aš esu Faraonas, be tavęs niekas nepakels savo rankos visoje Egipto žemėje. Ir faraonas pavadino Juozapą Psonthomphanechas ir davė jam į žmonas Asenatą, Heliopolio kunigo Petefrės dukterį. Juozapas buvo trisdešimties metų, kai stovėjo prieš Egipto karalių Faraoną, ir Juozapas išėjo nuo Faraono veido, ir perėjo visą Egipto žemę. Ir per septynerius klestėjimo metus žemė davė pėdus. Ir jis surinko visą maistą septynių metų, kuriais buvo gausumas Egipto žemėje, ir padėjo maistą miestuose; kiekvieno miesto aplinkinių laukų maistą jis padėjo jame. Ir Juozapas surinko grūdų kaip jūros smėlio, labai daug, kol nebegalėjo būti suskaičiuota, nes nebuvo skaičiaus. Bet Juozapui gimė du sūnūs prieš ateinant septyniems bado metams, kuriuos jam pagimdė Aseneta, Petefrės, Heliopolio kunigo, duktė. Juozapas pavadino pirmgimį Manasu, nes Dievas

padarė, kad aš užmiršau visus savo vargus ir visa, kas susiję su mano tėvo namais. O antrąjį jis pavadino Efraimu, nes Dievas leido man klestėti mano pažeminimo žemėje. Praėjo tie septyni gerovės metai, kurie buvo Egipto žemėje. Ir prasidėjo septyneri bado metai, kaip sakė Juozapas, ir visoje žemėje kilo badas, bet visoje Egipto žemėje buvo duonos. Ir alkana buvo visa Egipto žemė, žmonės šaukė Faraonui dėl duonos, o Faraonas sakė visiems egiptiečiams: Eikite pas Juozapą, ir ką jis jums pasakys, darykite. Ir badas buvo ant visos žemės veido, o Juozapas atidaryti visus aruodus ir pardavinėjo visiems egiptiečiams. Ir visos žemės atėjo į Egiptą pirkti pas Juozapą, nes badas įsigalėjo visoje žemėje.

42

Pamatęs, kad Egipte yra pardavimas, Jokūbas sakė savo sūnums: Kodėl jūs tinginiaujate? Štai, girdėjau, kad Egipte yra grūdų. Nusileiskite ten ir nusipirkite mums šiek tiek maisto, kad gyventume ir nemirtume. Nuvyko žemyn Juozapo broliai, tie dešimt, pirkti grūdų iš Egipto; Bet Benjaminą, Juozapo brolį, neišsiuntė su jo broliais; nes pasakė, kad jam kada nors neatsitiktų nelaimė. Atėjo Izraelio sūnūs pirkti kartu su ateinančiais, nes buvo badas Kanaano žemėje. Juozapas buvo žemės valdovas, jis pardavinėjo visiems žemės žmonėms, o atėję Juozapo broliai nusilenkė jam veidu iki žemės. Pamatęs savo brolius, Juozapas juos atpažino; ir elgėsi su jais kaip svetimas, ir kalbėjo jiems griežtai; ir pasakė jiems: iš kur atėjote? Jie gi

pasakė: Iš Kanaano žemės maisto pirkti. Juozapas atpažino savo brolius, bet jie neatpažino jo. Ir Juozapas prisiminė savo sapnus, kuriuos jis matė, ir pasakė jiems: jūs esate šnipai, atėjote suprasti šalies pėdsakus. Bet jie pasakė: Ne, viešpatie; mes, tavo tarnai, atėjome pirkti maisto. Visi esame vieno žmogaus sūnūs; esame taikūs, tavo vaikai nėra šnipai. Pasakė jiems: Ne, bet jūs atėjote pamatyti žemės pėdsakus. Ir jie pasakė: Mes esame dvylika tavo sūnų brolių Kanaano žemėje; ir štai jaunesnysis šiandien yra su mūsų tėvu; o kitas nebeegzistuoja. Bet Juozapas jiems sakė: Tai yra tai, ką esu jums sakęs, sakydamas, kad jūs esate šnipai. Tuo jūs būsite parodyta, priesaikos Faraono sveikata, jūs neišeisite iš čia, jei jūsų jaunesnysis brolis neateis čia. Siųskite iš jūsų vieną ir paimkite savo brolį, o jūs būkite sulaikyti, kol paaiškės jūsų žodžiai, ar kalbate tiesą, ar ne. Jei ne, tai Faraono sveikata prisiekiu, jūs tikrai esate šnipai. Ir jis laikė juos kalėjime tris dienas. Trečią dieną jis jiems pasakė: tai padarykite ir gyvensite, nes aš bijau Dievo. Jei esate taikūs, vienas jūsų brolis tebūnie sulaikytas kalėjime, o patys eikite ir atgabenkite savo grūdų atsargas. Ir jūsų jaunesnįjį brolį atveškite pas mane, ir bus patikėti jūsų žodžiai; bet jei ne, jūs mirsite. Ir jie taip padarė. Ir kiekvienas pasakė savo broliui: Taip, mes esame nuodėmėse dėl mūsų brolio, nes peržiūrėjome jo sielos priespaudą, kai jis mums maldavo, ir neišklausėme jo, ir dėl šito atėjo ant mūsų ši priespaudą. Atsakydamas Rubenas pasakė jiems: Argi aš nekalbėjau jums, sakydamas, neskriauskite vaiko, ir jūs neklausėte manęs? Ir štai jo kraujas yra atkeršijamas. Jie patys nežinojo, kad Juozapas girdi, nes vertėjas buvo tarp jų. Bet atsigręžęs nuo jų, Juozapas verkė. Ir vėl priėjo

prie jų ir kalbėjo jiems. Ir paėmė Simeoną iš jų ir surišo jį prieš jų akis. Juozapas įsakė pripildyti jų indus grūdų ir atiduoti jų sidabrą kiekvienam į jo maišą, ir duoti jiems atsargas į kelią, ir taip jiems ir įvyko. Ir uždėję grūdus ant savo asilų, jie išėjo iš ten. Atlaisęs vieną savo maišą, kad duotų pašaro savo asilams ten, kur jie apsistojo, jis pamatė savo sidabro ryšulį, ir jis buvo maišo viršuje. Ir jis pasakė savo broliams: Buvo man grąžintas sidabras, ir štai jis mano maiše. Ir nustebo jų širdis, ir jie buvo sukrėsti, kalbėdami vienas kitam: Ką tai Dievas mums padarė? Jie atėjo pas savo tėvą Jokūbą į Kanaano žemę ir pranešė jam visa, kas jiems atsitiko, sakydami: Tas vyras, tos žemės valdovas, kalbėjo su mumis griežtai ir įkalino mus į kalėjimą kaip šnipinėjančius tą žemę. Mes sakėme jam, kad esame taikūs, nesame šnipai. Mes esame dvylika brolių, mūsų tėvo sūnūs; vieno nebėra, o jauniausias šiandien yra su mūsų tėvu Kanaano žemėje. Mums pasakė vyras, žemės viešpats: Šiuo aš pažinsiu, kad esate taikūs: vieną brolį palikite čia su manimi, o grūdų atsargas savo namui paėmę išeikite. Ir atveskite pas mane jūsų jaunesnįjį brolį, ir aš žinosiu, kad jūs nesate šnipai, bet kad esate taikūs, ir jūsų brolį atiduosiu jums, ir prekiausite žemėje. Ir atsitiko, kai jie ištuštino savo maišus, kad kiekvieno sidabro ryšulys buvo jo maiše, ir jie patys pamatė savo sidabro ryšulius, ir jų tėvas, ir jie išsigando. Pasakė jiems jų tėvas Jokūbas: Mane jūs atėmėte vaikų; Juozapo nėra, Simeono nėra, ir Benjaminą jūs imsite? Ant manęs atėjo visa tai. Rubenas pasakė savo tėvui: Nužudyk manus du sūnus, jei neatvesiu jo pas tave. Atiduok jį į mano rankas, ir aš atgabensiu jį pas tave. Bet jis sakė: Ne, mano sūnus su jumis nenueis, nes jo brolis mirė, ir jis vienas liko, ir

atsitiks, kad jis susilpnės kelyje, kuriuo eisite, ir jūs nuvešite mano senatvę su skausmu į hadą.

43

Badas sustiprėjo žemėje. Įvyko taip, kad kai jie baigė suvalgyti grūdus, kuriuos buvo atsinešę iš Egipto, jų tėvas jiems tarė: Vėl nuėję nusipirkite mums šiek tiek maisto. Judas jam tarė: Iškilmingai įspėjo mus tas vyras, žemės valdovas, sakydamas: Nepamatysite mano veido, jei jūsų jaunesnysis brolis nebus su jumis. Jei iš tiesų siųsi mūsų brolį su mumis, tai nusileisime žemyn ir nupirksime tau maisto. Jei tu nesiųsi mūsų brolio su mumis, mes neisime, nes tas vyras mums sakė: Jūs nematysite mano veido, jei jūsų jaunesnysis brolis nebus su jumis. Pasakė Izraelis: Kodėl man padarėte bloga, pasakydami tam žmogui, kad turite brolį? Tie pasakė: Tas žmogus mus ir mūsų giminę atkakliai klausinėjo, sakydamas: Ar dar jūsų tėvas gyvena ir ar turite brolį? Ir mes jam atsakėme pagal šį klausinėjimą. Argi galėjome žinoti, kad jis mums pasakys: Atveskite savo brolį? Judas pasakė Izraeliui, savo tėvui: Siųsk vaiką su manimi; ir atsikėlę eisime, kad gyventume ir nemirtume – ir mes, ir tu, ir mūsų turtas. Aš laukiu jo, iš mano rankos ieškok jo, jei neatvesiu jo pas tave ir nepastatysiu jo prieš tave, būsiu nusidėjęs tau visas dienas. Jei nebūtume vėlavę, jau būtume grįžę du kartus. Sakė jiems Izraelis, jų tėvas: Jei taip yra, tai darykite: imkite žemės vaisių į savo indus ir nuveskite tam žmogui dovanas – dervos ir medaus, smilkalų ir miros, terpentino ir riešutų. Ir dvigubą

sidabrą imkite į savo rankas, sidabrą, kuris buvo grąžintas į jūsų maišus, grąžinkite su savimi, kad tai nebūtų klaida. Ir jūsų brolį imkite, ir pakėlę nusileiskite pas tą žmogų. Bet mano Dievas tesuteikia jums malonę to žmogaus akyse ir tegrąžina jūsų brolį, tą vieną, ir Benjaminą. O aš, jei jau netekau vaikų, tai netekau. Paėmę vyrai šias dovanas ir dvigubą sidabrą į savo rankas, taip pat ir Benjaminą, ir pakėlę nuėjo žemyn į Egiptą, ir stovėjo prieš Juozapą. Pamatė Juozapas juos ir Benjaminą, savo brolį, turintį tą pačią motiną, ir pasakė tam, kuris buvo virš jo namų: Įvesk tuos žmones į namą, papjauk aukas ir paruošk, nes tie žmonės valgys su manimi duoną vidurdienį. Padarė žmogus, kaip sakė Juozapas, ir įvedė žmones į Juozapo namus. Vyrai, pamatę, kad jie buvo įvesti į Juozapo namus, pasakė: dėl sidabro, grąžinto mūsų maišuose pradžioje, mes esame įvedami, kad mus apkaltintų melais ir užpultų mus, kad paėmtų mus į vergus ir mūsų asilus. Priėję prie vyro, kuris buvo prie Juozapo namų, kalbėjo jam prie namų vartų, sakydami: Prašome, viešpatie, nužengėme iš pradžių pirkti maisto. Bet įvyko, kai atėjome apsistoti ir atidarėme savo maišus, štai kiekvieno sidabras buvo jo maiše – mūsų sidabras pagal svorį, kurį dabar grąžinome savo rankose. Ir kitą sidabrą atnešėme su savimi maistui pirkti, nežinome, kas įmetė tą sidabrą į mūsų maišus. Pasakė jiems: Būkite ramūs, nebijokite. Jūsų Dievas ir jūsų tėvų Dievas davė jums lobius jūsų maišuose, o jūsų sidabrą aš gavau. Ir jis išvedė pas juos Simeoną. Ir atnešė vandens nuplauti jų kojas, ir davė pašaro jų asilams. Jie paruošė dovanas iki Juozapo atėjimo vidurdienį, nes girdėjo, kad jis ten ketina valgyti. Juozapas įėjo į namą, ir jie atnešė jam dovanas, kurias turėjo savo rankose, ir

pagarbino jį, parpuolę veidu ant žemės. Jis paklausė juos: Kaip laikotės? Ir jis pasakė jiems: Ar sveikas jūsų tėvas, tas senyvas žmogus, apie kurį sakėte? Ar dar gyvas? Jie pasakė: Sveikas yra tavo sūnus, mūsų tėvas, jis dar gyvas. Ir jis pasakė: Palaimintas tas žmogus Dievui; ir pasilenkę jie pagarbino jį. Pakėlęs savo akis, Juozapas pamatė Benjaminą, savo brolį iš tos pačios motinos, ir pasakė: Ar šitas jūsų jaunesnysis brolis, kurį sakėte man atvesti? Ir jis pasakė: Dievas tepasigailėja tavęs, vaike. Juozapas buvo sutrukdytas, nes jo viduriai buvo maišomi dėl jo brolio, ir jis norėjo verkti, todėl įėjęs į kambarį, verkė ten. Ir nusiplovęs veidą bei išėjęs, jis susivaldė ir tarė: Pateikite duonos kepalus. Ir jie padėjo jam vienam, ir jiems atskirai, ir egiptiečiams, valgančiams kartu su juo, atskirai, nes egiptiečiai negalėjo valgyti duonos kartu su hebrajais, nes tai yra bjaurystė egiptiečiams. Jie atsisėdo prieš jį – pirmagimis pagal savo pirmenybės teises ir jaunesnis pagal savo jaunystę, o žmonės stebėjosi kiekvienas į savo brolį. Jie pakėlė dalį nuo jo sau, o Benjamino dalis buvo padidinta penkis kartus, palyginti su visų kitų dalimis, ir jie gėrė bei linksmavosi su juo.

44

Ir Juozapas įsakė tam, kuris buvo jo namų prievaizdas, sakydamas: Pripildykite žmonių maišus maisto, kiek jie gali panešti, ir įdėkite kiekvieno sidabrą ant maišo angos. Ir mano sidabrinę taurę įmeskite į jaunesniojo maišą, ir jo grūdų kainą. Tai įvyko pagal Juozapo žodį, kaip jis pasakė. Rytas aušo, ir

žmonės buvo išsiųsti kartu su savo asilais. Jiems išėjus iš miesto, jie nebuvo nutolę toli, ir Juozapas sakė tam, kuris buvo virš jo namų: Pakilęs persekiok tuos žmones, ir kai juos pasivysi, pasakysi jiems: kodėl atsilyginote piktu vietoj gero? Kodėl jūs pavogėte mano sidabrinį puodelį? Argi ne tai yra, iš kurio geria mano ponas? Jis pats būrimu būriuoja jame. Blogus dalykus, kuriuos padarėte, jūs visiškai įvykdėte. Suradęs juos, jis jiems kalbėjo pagal šiuos žodžius. Jie gi pasakė jam: Kodėl ponas kalba šitais žodžiais? Tegul tavo vaikai nedaro pagal šį žodį. Jei sidabrą, kurį radome savo maišuose, grąžinome tau iš Kanaano žemės, kaip gi galėtume pavogti iš tavo viešpaties namų sidabrą ar auksą? Pas ką tu rasi taurę tavo vaikų, tegu miršta; ir mes taip pat būsime vergai mūsų viešpačiui. Ir jis pasakė: Ir dabar, kaip jūs sakote, taip bus; pas kurį bus rasta taurė, tas bus mano vergas, o jūs būsite nekalti. Ir jie paskubėjo, ir kiekvienas nuleido savo maišą ant žemės, ir kiekvienas atidarė savo maišą. Jis ieškojo, pradėjęs nuo vyresniojo, kol atėjo prie jaunesniojo. Ir jis rado taurę Benjamino maišelyje. Ir jie perplėšė savo drabužius, ir kiekvienas uždėjo savo maišą ant savo asilo, ir sugrįžo į miestą. Įėjo Judas ir jo broliai pas Juozapą, jam dar ten esant, ir parkrito prieš jį ant žemės. Ir Juozapas pasakė jiems: Ką jūs padarėte šį dalyką? Argi jūs nežinote, kad būrimu būriuoja žmogus, toks kaip aš? Judas pasakė: Ką mes atsakysime ponui, arba ką mes kalbėsime, arba kaip mes būsime išteisinami? Dievas rado tavo vaikų neteisybę; štai mes esame mūsų pono tarnai, tiek mes, tiek tas, pas kurį buvo rasta taurė. Juozapas pasakė: Nebūna man daryti šio dalyko; žmogus, pas kurį buvo rasta taurė, jis bus mano tarnas; o jūs eikite su ramybe pas savo

tėvą. Priartėjęs prie jo, Judas pasakė: Meldžiu, viešpatie, leisk tavo tarnui ištarti žodį prieš tave ir nepyksti ant savo tarno, nes tu esi lygus Faraonui. Viešpatie, tu paklausei savo vaikus, sakydamas, ar jūs turite tėvą ar brolį. Ir mes pasakėme tam viešpačiui: mums yra senesnis tėvas, ir senatvės vaikas jaunesnis jam, ir jo brolis mirė, bet jis vienas liko jo motinai, o tėvas jį mylėjo. Bet tu pasakei savo tarnams: nuveskite jį pas mane, ir aš rūpinsiuosi juo. Ir mes pasakėme tam viešpačiui: vaikas negalės palikti savo tėvo; bet jei jis paliks tėvą, jis mirs. Tu pasakei savo vaikams: jei jūsų jaunesnysis brolis neateis su jumis, jūs nebepamatysite mano veido. Ir įvyko, kai mes nuėjome pas tavo tarną, mūsų tėvą, pranešėme jam mūsų viešpaties žodžius. Mūsų tėvas tarė: Eikite vėl ir nupirkite mums šiek tiek maisto. Mes pasakėme: Negalėsime nusileisti, bet jei mūsų jaunesnysis brolis nusileis su mumis, tai nusileisime, nes negalėsime pamatyti žmogaus veido, mūsų jaunesniajam broliui neesant su mumis. Ir pasakė tavo vaikas, mūsų tėvas, mums: Jūs žinote, kad du pagimdė man žmona, ir išėjo vienas nuo manęs; ir sakėte, kad žvėrių suėstas tapo, ir nemačiau jo iki dabar. Jei todėl jūs paimsite ir šį iš mano veido, ir jam atsitiks nelaimė kelyje, tai jūs nuvešite mano senatvę su skausmu į mirusiųjų buveinę. Dabar todėl, jei aš turėčiau ateiti pas tavo vaiką, mūsų tėvą, ir vaiko nebūtų su mumis, o jo siela kabo nuo šio vaiko sielos, ir bus taip, kad pamatęs vaiką nesantį su mumis, jis mirs, ir tavo vaikai nuleistų tavo vaiko, mūsų tėvo, senatvę su liūdesiu į Hadą. Tavo sūnus iš tėvo priėmė vaiką, sakydamas: jei aš neatvesiu jo pas tave ir nepastatysiu jo prieš tave, aš būsiu nusidėjęs prieš tėvą visas dienas. Dabar todėl aš liksiu pas tave

kaip sūnus vietoj vaiko, pono tarnas; o vaikas tegu eina aukštyn su savo broliais. Kaip gi aš eisiu pas tėvą, kai vaiko nebus su mumis? Kad aš nematyčiau blogybių, kurios ras mano tėvą.

45

Ir Juozapas nebegalėjo ištvėrti visų prie jo stovinčiųjų, bet pasakė: Išsiųskite visus nuo manęs, ir niekas nestovėjo prie Juozapo, kai jis atsiskleisdė savo broliams. Ir jis verkdamas garsiai sušuko, išgirdo visi egiptiečiai, ir tai pasiekė faraono namus. Juozapas sakė savo broliams: Aš esu Juozapas; ar mano tėvas dar gyvas? Ir broliai negalėjo jam atsakyti, nes buvo sutrikę. Juozapas tarė savo broliams: prisiartinkite prie manęs, ir jie prisiartino, ir jis tarė: aš esu Juozapas, jūsų brolis, kurį pardavėte į Egiptą. Dabar todėl nesisielokite ir tenepasirodytų jums sunku, kad pardavėte mane čia, nes Dievas siuntė mane pirma jūsų dėl gyvybės. Tai yra antrieji bado metai žemėje, ir dar liko penki metai, kuriais nebus nei arimo, nei pjūties; nes Dievas siuntė mane pirma jūsų, kad jūsų likutis liktų žemėje ir išmaitintų jūsų didelį palikuonių būrį. Dabar todėl ne jūs mane siuntėte čia, bet Dievas, ir jis padarė mane tarsi tėvu faraonui, ir viešpačiu viso jo namo, ir valdovu visos Egipto žemės. Pasiskubinę todėl eikite aukštyn pas mano tėvą ir pasakykite jam: šitai sako tavo sūnus Juozapas: Dievas padarė mane viešpačiu visos Egipto žemės; nusileisk todėl pas mane ir nepasilik. Ir apsigyvensi Gošeno Arabijos žemėje ir būsi arti manęs tu ir tavo sūnūs ir tavo sūnų sūnūs, tavo avys ir tavo

jaučiai ir visa, kas tau yra. Ir aš išmaitinsiu tave ten, nes dar penki metai bus badas, kad nebūtum sunaikintas tu ir tavo sūnūs, ir visas tavo turtas. Štai jūsų akys mato ir mano brolio Benjamino akys, kad mano burna kalba jums. Praneškite todėl mano tėvui visą mano garbę Egipte ir visa, ką matėte, ir paspartinę nuveskite mano tėvą čia. Ir užgriuvęs ant savo brolio Benjamino kaklo, jis verkė ant jo, ir Benjaminas verkė ant jo kaklo. Ir pabučiavęs visus savo brolius, jis verkė ant jų, ir po to jo broliai kalbėjo su juo. Ir balsas buvo plačiai girdimas Faraono namuose, sakant: Atvyko Juozapo broliai. Džiaugėsi Faraonas ir jo tarnai. Faraonas pasakė Juozapui: Sakyk savo broliams, tai darykite, pripildykite savo maišus ir išeikite į Kanaano žemę. Ir paėmę savo tėvą ir savo turtus, ateikite pas mane, ir aš duosiu jums visų Egipto gėrybių, ir valgysite žemės smegenų. O tu įsakyk tai: paimti jiems vežimus iš Egipto žemės jūsų vaikams ir jūsų moterims, ir paėmę jūsų tėvą ateikite. Ir netausokite savo turto, nes visi Egipto gėrybės bus jūsų. Ir Izraelio sūnūs padarė taip; ir Juozapas davė jiems vežimus pagal tai, ką pasakė faraonas karalius; ir davė jiems maisto kelionei; Ir visiems davė po du drabužius; o Benjaminui davė tris šimtus auksinių ir penkis kitus drabužius. Ir savo tėvui jis išsiuntė tą patį, ir dešimt asilų, nešančių visokių gėrybių iš Egipto, ir dešimt mulų, nešančių duonos savo tėvui kelionei. Jis išsiuntė savo brolius, ir jie išėjo, ir pasakė jiems: Nepykite kelyje. Ir jie pakilo iš Egipto, ir atėjo į Kanaano žemę pas savo tėvą Jokūbą. Ir jie pranešė jam sakydami, kad tavo sūnus Juozapas gyvena ir jis valdo visą Egipto žemę, ir Jokūbas buvo priblokštas protu, nes jis netikėjo jais. Jie kalbėjo jam visus dalykus, pasakytus Juozopo, kiek daug

jis pasakė jiems. Pamatęs vežimus, kuriuos atsiuntė Juozapas, kad paimtų jį, atgijo jų tėvo Jokūbo dvasia. Tarė Izraelis: Didelis man dalykas, jei dar mano sūnus Juozapas gyvena; nuėjęs pamatysiu jį prieš mirdamas.

46

Išvykęs Izraelis, jis ir visa, kas jo, atėjo prie Priesaikos šulinio ir paaukojo auką savo tėvo Izaoko Dievui. Dievas kalbėjo Izraeliui nakties regėjime, tardamas: Jokūbai, Jokūbai. O jis atsakė: Kas yra? Bet jis sako jam: Aš esu tavo tėvų Dievas, nebijok nusileisti į Egiptą, nes padarysiu tave ten didele tauta. Ir aš nusileisiu su tavimi į Egiptą, ir aš atkeliu tave į pabaigą, ir Juozapas uždės savo rankas ant tavo akių. Pakilo Jokūbas nuo Priesaikos šulinio, ir Izraelio sūnūs paėmė savo tėvą, bagažą ir savo moteris ant vežimų, kuriuos atsiuntė Juozapas jam pakelti. Ir paėmę savo turtą ir visą nuosavybę, kurią jie buvo įsigiję Kanaano žemėje, įžengė į Egiptą Jokūbas ir visi jo palikuonys su juo. Sūnūs ir jo sūnų sūnūs su juo; dukterys ir jo dukterų dukterys; ir visą savo palikuonystę jis atsivedė į Egiptą. O šie yra Izraelio sūnų, įėjusių į Egiptą kartu su savo tėvu Jokūbu, vardai. Jokūbas ir jo sūnūs; Jokūbo pirmagimis, Rubenas. Rubeno sūnūs: Enochas, Falas, Asronas ir Charmi. Simeono sūnūs: Jemuelas, Jaminas, Ehudas, Jachinas, Zohoras ir Saulius, kanaaniečių moters sūnus. Sūnūs Levi: Gershon, Kahat ir Merari. Sūnūs Judo buvo Eras ir Onanas, ir Šilohas, ir Faresas, ir Zaras, bet Eras ir Onanas mirė Kanaano žemėje, o Fareso sūnūs buvo Hesronas ir Jemuelas. Isacharo

sūnūs: Tola, Pua, Hašumas ir Šimronas. Zabulono sūnūs: Seredas, Alonas ir Achoelas. Šitie Lėjos sūnūs, kuriuos ji pagimdė Jokūbui Sirijos Mesopotamijoje, ir Deina, jo duktė – visos sielos, sūnūs ir dukterys, trisdešimt trys. Gado sūnūs: Safonas, Angis, Sanis, Tasobanas, Aedeis, Aroedeis ir Areeleis. Ašero sūnūs: Iemna, Iesua, Ieulas ir Beria, ir jų sesuo Sara. Berijos sūnūs buvo Choboras ir Melchilas. Šie yra Zilpos sūnūs, kurią Labanas davė savo dukteriai Lejai, ir ji pagimdė šiuos Jokūbui – šešiolika sielų. Rachelės, Jokūbo žmonos, sūnūs buvo Juozapas ir Benjaminas. Tapo Juozapo sūnūs Egipto žemėje, kuriuos jam pagimdė Aseneta, Petefrės, Heliopolio kunigo, duktė: Manasę ir Efraimą. Tapo Manasės sūnūs, kuriuos jam pagimdė sirietė sugulovė: Machiras. Machiras pagimdė Gileadą. Efraimo, Manasės brolio, sūnūs: Sutelachas ir Tachanas. Sutelacho sūnūs: Edomas. Benjamino sūnūs buvo Bala, Bochoras ir Asbelis. Balos sūnūs tapo: Gera, ir Noemanas, ir Anchis, ir Rošas, ir Mamfimas; o Gera pagimdė Aradą. Tai Rachelės sūnūs, kuriuos ji pagimdė Jokūbui, iš viso aštuoniolika sielų. Dano sūnus – Asomas. Ir Neftalio sūnūs: Asielis, Gonis, Issaaras ir Sollemas. Šie yra Balos sūnūs, kurią Labanas davė savo dukteriai Rachelei ir kuri pagimdė juos Jokūbui – iš viso septyni žmonės. Visos sielos, įėjusios su Jokūbu į Egiptą, išėję iš jo šlaunų, be Jokūbo sūnų moterų, visos sielos – šešiasdešimt šeši. O Juozapo sūnūs, gimę jam Egipto žemėje – devynios sielos. Visos Jokūbo namų sielos, kurios įėjo su Jokūbu į Egiptą, septyniasdešimt penkios sielos. Judą jis išsiuntė pirma savęs pas Juozapą, kad šis jį sutiktų prie Didvyrių miesto, Ramesės žemėje. Pakinkęs savo vežimus, Juozapas užkopė pasitikti savo tėvo

Izraelio prie Herojų miesto, ir jam pasirodęs, puolė ant jo kaklo ir verkė gausiai. Ir Izraelis tarė Juozapui: Dabar aš galiu mirti, kadangi esu matęs tavo veidą ir tu dar gyvas. Juozapas sakė savo broliams: Užlipęs aš pranešiu faraonui ir pasakysiu jam: mano broliai ir mano tėvo namai, kurie buvo Kanaano žemėje, yra atvykę pas mane. Tie vyrai yra piemenys, nes jie buvo gyvulių augintojai, ir jie atsivedė gyvulius, jaučius ir visa, kas jiems priklauso. Jei todėl Faraonas jus pakviečia ir paklaus, koks yra jūsų darbas? Pasakysite: vyrai gyvulių augintojai esame mes, tavo vaikai, nuo vaikystės iki dabar, ir mes, ir mūsų tėvai; kad gyventumėte Gošeno žemėje Arabijoje; nes bjaurystė egiptiečiams yra kiekvienas avių piemuo.

47

Atėjęs Juozapas pranešė faraonui: Mano tėvas ir mano broliai su savo gyvuliais ir jaučiais bei visu, kas jiems priklauso, atėjo iš Kanaano žemės, ir štai jie yra Gošeno žemėje. Iš savo brolių jis paėmė penkis vyrus ir pastatė juos prieš faraoną. Ir Faraonas pasakė Juozapo broliams: Koks jūsų darbas? Ir jie pasakė faraonui: Tavo tarnai yra avių piemenys, tiek mes, tiek mūsų tėvai. Jie pasakė Faraonui: Apsigyventi žemėje mes atėjome, nes nėra ganyklos tavo vaikų gyvuliams, nes sustiprėjo badas Kanaano žemėje; dabar todėl mes gyvensime Gošeno žemėje. Ir Faraonas pasakė Juozapui: Tegul jie gyvena Gošeno žemėje; o jei žinai, kad tarp jų yra galingų vyrų, paskirk juos mano gyvulių valdytojais. Atėjo į Egiptą pas Juozapą Jokūbas ir jo sūnūs; ir

išgirdo faraonas, Egipto karalius. Ir Faraonas pasakė Juozapui, sakydamas: Tavo tėvas ir tavo broliai atėjo pas tave. Štai Egipto žemė yra prieš tave, geriausėje žemėje apgyvendink savo tėvą ir savo brolius. Juozapas įvedė savo tėvą Jokūbą ir pastatė jį prieš faraoną, ir Jokūbas palaimino faraoną. Faraonas tarė Jokūbui: Kiek metų tavo gyvenimo dienų? Ir Jokūbas tarė Faraonui: Mano gyvenimo metų dienos, kurias gyvenu kaip ateivis, yra šimtas trisdešimt metų. Mažos ir sunkios buvo mano gyvenimo metų dienos – jos nepasiekė mano tėvų gyvenimo metų dienų, kurias jie gyveno kaip ateiviai. Ir palaiminęs Jokūbas faraonų, išėjo nuo jo. Ir Juozapas apgyvendino savo tėvą ir savo brolius, ir davė jiems nuosavybę Egipto žemėje, geriausioje žemėje, Ramesės žemėje, kaip įsakė faraonas. Ir Juozapas matavo grūdus savo tėvui, broliams ir visam savo tėvo namui, kiekvienam pagal kūną. Grūdų nebuvo visoje žemėje, nes badas labai sustiprėjo, o Egipto žemė ir Kanaano žemė nualpo nuo bado. Juozapas surinko visą sidabrą, rastą Egipto žemėje ir Kanaano žemėje, už grūdus, kuriuos jie pirko, ir išmatavo jiems grūdus, ir Juozapas įnešė visą sidabrą į faraono namus. Ir baigėsi visas sidabras iš Egipto žemės ir iš Kanaano žemės; atėjo gi visi egiptiečiai pas Juozapą, sakydami: Duok mums duonos, ir kodėl mirštame prieš tave? Mūsų sidabras išseko. Sakė jiems Juozapas: Atneškite savo gyvulius, ir duosiu jums duonos vietoj jūsų gyvulių, jei jūsų sidabras yra išsekęs. Jie atvedė savo gyvulius pas Juozapą, ir Juozapas davė jiems duonos vietoj arklių, ir vietoj avių, ir vietoj jaučių, ir vietoj asilų, ir išmaitino juos duona vietoj visų jų gyvulių tais metais. Išėjo tie metai, ir jie atėjo pas jį antraisiais metais, ir pasakė jam: ar kada nors būsime sunaikinti pas mūsų

viešpatį? Jei nes išsibaigė mūsų sidabras ir turtas ir gyvuliai pas tave, valdovą, ir nebeliko mums prieš mūsų valdovą nieko, tik mūsų pačių kūnas ir mūsų žemė, kad todėl nemirtume prieš tave ir žemė netaptų dykra, įsigyk mus ir mūsų žemę už duoną, ir būsime mes ir mūsų žemė tarnais faraonui; duok sėklą, kad sėtume ir gyventume ir nemirtume, ir žemė netaps dykra. Ir Juozapas įsigijo visą egiptiečių žemę faraonui, nes egiptiečiai pardavė savo žemę faraonui, kadangi juos įveikė badas, ir žemė atiteko faraonui. Ir jis pavertė žmones vergais jam į tarnus, nuo kraštutinių Egipto ribų iki kraštutinių, išskyrus tik kunigų žemę; šios neįgijo Juozapas; nes faraonas davė dovaną kunigams, ir jie valgė dovaną, kurią faraonas davė jiems; dėl to jie nepardavė savo žemės. Juozapas pasakė visiems egiptiečiams: Štai aš šiandien įsigijau jus ir jūsų žemę faraonui, imkite sau sėklą ir sėkite žemę. Ir jos derlius bus jūsų, ir duosite penktąją dalį faraonui, o keturios dalys bus jums – sėklai žemei ir maistui jums bei visiems tiems, kurie yra jūsų namuose. Ir jie sakė: Tu išgelbėjai mus; mes radome malonę savo viešpaties akyse, ir mes būsime faraono tarnai. Ir Juozapas jiems padarė įsakymą iki šios dienos Egipto žemėje Faraonui atskirti, išskyrus tik kunigų žemę, kuri nebuvo Faraono. Apsigyveno Izraelis Egipto žemėje, Gošeno krašte, ir jie paveldėjo jį, ir augo, ir labai padaugėjo. Jokūbas gyveno Egipto žemėje septyniolika metų, ir Jokūbo gyvenimo metų tapo šimtas keturiasdešimt septyni. Priartėjo Izraelio mirties dienos; ir jis pašaukė savo sūnų Juozapą, ir pasakė jam: jei radau malonę tavo akyse, padėk savo ranką po mano šlaunimi, ir padarysi man gailestingumą ir tiesą, kad nepalaidotum manęs Egipte; Bet aš užmigsiu su savo tėvais;

ir pakelsi mane iš Egipto, ir palaidosi mane jų kapavietėje; o jis pasakė: aš padarysiu pagal tavo žodį. Pasakė jis: Prisiek man, ir tas prisiekė jam, ir Izraelis nusilenkė ant savo lazdos viršūnės.

48

Įvyko po šių žodžių, ir buvo pranešta Juozapui, kad tavo tėvas serga, ir paėmęs du savo sūnus Manasę ir Efraimą, atėjo pas Jokūbą. Buvo pranešta Jakobui, sakant: Štai tavo sūnus Juozapas ateina pas tave. Ir sustiprėjęs Izraelis atsisėdo ant lovos. Ir pasakė Jokūbas Juozapui: mano Dievas pasirodė man Luze, Kanaano žemėje, ir palaimino mane, ir pasakė man: štai aš padidinsiu tave ir padauginsiu tave, ir padarysiu tave tautų susirinkimais, ir duosiu tau šią žemę ir tavo palikuonims po tavęs į amžiną nuosavybę. Dabar todėl tavo du sūnūs, kurie tau gimė Egipto žemėje prieš man ateinant pas tave į Egiptą, yra mano; Efraimas ir Manasas bus man kaip Rubenas ir Simeonas. Tie palikuonys, kuriuos pagimdysi po šitų, bus jų brolių vardu, bus pavadinti pagal tų paveldėjimus. Bet kai aš ėjau iš Mesopotamijos Sirijoje, mirė Rachelė, tavo motina, Kanaano žemėje, man artėjant prie Chabrathos hipodromų, einant į Efratą, ir aš palaidojau ją kelyje prie hipodromų – tai yra Betliejus. Pamatęs Juozapo sūnus, Izraelis paklausė: Kas tau šie? Juozapas pasakė savo tėvui: Tai mano sūnūs, kuriuos Dievas man davė čia. Ir Jokūbas pasakė: Atveskite juos pas mane, kad juos palaiminsiu. Izraelio akys buvo pritemę nuo senatvės, ir jis negalėjo matyti, ir jis priartino juos prie savęs, ir pabučiavo juos,

ir apkabino juos. Ir Izraelis tarė Juozapui: Štai, tavo veido nebuvau netekęs, ir štai, Dievas parodė man ir tavo sėklą. Ir Juozapas išvedė juos nuo savo kelių, ir jie nusilenkė jam veidu iki žemės. Paėmęs Juozapas savo du sūnus, Efraimą į dešinę, iš Izraelio kairės, o Manasę į kairę, iš Izraelio dešinės, priartino juos prie jo. Ištiesias ranką Izraelis dešinę uždėjo ant Efraimo galvos, nors šis buvo jaunesnis, ir kairę ant Manaso galvos, sukryžiavęs rankas. Ir jis palaimino juos ir tarė: Dievas, kuriam patiko mano tėvai prieš jį, Abraomas ir Izaokas, Dievas, kuris maitina mane nuo jaunystės iki šios dienos, Pasiuntinys, kuris išgelbsti mane nuo visų blogybių, tepalaimina šiuos vaikus; ir bus pašauktas juose mano vardas ir mano tėvų vardas, Abraomo ir Izaoko; ir tebūna jie padauginti į didelę daugybę žemėje. Pamatęs Juozapas, kad jo tėvas uždėjo savo dešinę ranką ant Efraimo galvos, jam pasirodė sunku, ir Juozapas paėmė savo tėvo ranką, kad nuimtų ją nuo Efraimo galvos ant Manaso galvos. Juozapas pasakė savo tėvui: Ne taip, tėve, nes šitas yra pirmagimis, uždėk savo dešinę ant jo galvos. Ir jis nenorėjo, bet pasakė: Žinau, vaike, žinau, ir šis taps tauta, ir šis bus išaukštintas, bet jo jaunesnysis brolis bus didesnis už jį, ir jo palikuonys taps daugybe tautų. Ir jis palaimino juos tą dieną, sakydamas: Jumyse bus laiminamas Izraelis, sakydami: Tedaro tave Dievas kaip Efraimą ir kaip Manasę. Ir jis pastatė Efraimą prieš Manasę. Pasakė Izraelis Juozapui: Štai aš mirštąs, ir bus Dievas su jumis, ir sugrąžins jus į jūsų tėvų žemę. Aš duodu tau Sichemą, išskirtinį virš tavo brolių, kurį paėmiau iš Amoritų rankos su savo kalaviju ir lanku.

49

Pašaukė Jokūbas savo sūnus ir pasakė jiems: Susirinkite, kad galėčiau jums paskelbti, kas jus sutiks paskutinėmis dienomis. Susirinkite ir klausykite manęs, Jokūbo sūnūs, klausykite Izraelio, klausykite savo tėvo. Rubenai, mano pirmagimi, tu mano jėga ir mano vaikų pradžia, sunkiai pakelti ir sunkiai suvaldomas. Tu elgeisi arogantiškai kaip vanduo, neužvirk, nes tu užlipai ant tavo tėvo lovos, tada suteršei lovą, ant kurios užlipai. Simeonas ir Levis broliai užbaigė neteisybę savo pašalinimo; Į jų tarybą tegu neateitų mano siela, ir prie jų susirinkimo tegu nesipyksta mano kepenys; nes savo pyktyje jie užmušė žmones, ir savo geisme jie perpjovė jaučio sausgysles. Prakeikta jų rūstybė, nes sauvališka, ir jų pyktis, nes buvo sukietintas; padalinsiu juos Jokūbe ir išsklaidysiu juos Izraelyje. Judah, tave gyrė tavo broliai, tavo rankos ant tavo priešų nugaros, tau nusilenkė tavo tėvo sūnūs. Judo liūto jaunikli, iš daigo, mano sūnau, tu pakylėjai, atsilošęs miegojai kaip liūtas ir kaip jauniklis – kas jį pažadins? Ne išnyks valdovas iš Judo ir vadovas iš jo strėnų, kol ateis tai, kas jam skirta, ir jis bus tautų laukimas. Rišdamas prie vynmedžio savo kumelaitį ir prie vytelės savo asilės kumelaitį, plaus vynu savo drabužį ir vynuogės krauju savo apdarą. Žvilgantys jo akys nuo vyno, ir balti jo dantys nuo pieno. Zebulun gyvens pajūryje, ir jis bus prie laivų uosto, ir išsities iki Sidono. Issacharas troško to, kas gražu, ilsėdamasis tarp dalių. Ir pamatęs, kad poilsis gražus, ir žemę, kad derlinga, jis padėjo savo petį į darbą, ir tapo ūkininku.

Danas teis savo žmones, tarsi ir viena gentis Izraelyje. Ir tebūnie Danas gyvatė ant kelio, sėdinti ant tako, kandanti arklio kulną, ir nukris raitelis atgal, laukdamas Viešpaties išgelbėjimo. Gadas, raiderių būrys užpuls jį, bet jis pats užpuls juos iš paskos. Asher, jo duona riebią turėdamas, ir jis duos prabangą valdovams. Naphtali – atpalaiduotas kamienas, duodantis palikuonims grožį. Išaugęs sūnau Juozapai, mano išaugęs pavydėtinas sūnau, mano jauniausias sūnau, sugrįžk pas mane. Į jį svarstydami jie niekino ir laikė pyktį prieš jį strėlių valdovai. Ir jų lankai buvo sudaužyti su galia, ir jų rankų sausgyslės buvo išsekusios per Jokūbo valdovo ranką, iš ten galingasis Izraelis nuo tavo tėvo Dievo. Ir mano Dievas padėjo tau, ir palaimino tave dangaus palaiminimu iš viršaus ir žemės palaiminimu, turinčios viską, dėl krūtų ir įsčių palaiminimo, tavo tėvo ir tavo motinos palaiminimo; jis nugalėjo virš tvirtų kalnų palaiminimo ir ant amžinų kalvų palaiminimų; jie bus ant Juozapo galvos ir ant viršūnės to, kuris vadovavo broliams. Benjaminas - grobuoniškas vilkas: rytą dar valgys, o vakare duos maistą. Visi šie dvylika Jokūbo sūnų, ir šiuos dalykus kalbėjo jiems jų tėvas ir palaimino juos – kiekvieną pagal jo palaiminimą palaimino juos. Ir jis pasakė jiems: Aš esu pridedamas prie savo žmonių; palaidokite mane su savo tėvais oloje, kuri yra Efrono Hetito lauke, dviguboje oloje priešais Mamrę, Kanaano žemėje, kurią Abraomas įsigijo iš Efrono Hetito kaip kapavietės nuosavybę. Ten palaidojo Abraomą ir Sarą, jo žmoną; ten palaidojo Izaoką ir Rebeką, jo žmoną; ten palaidojo Lėją; nuosavybėje lauko ir olos, esančios jame, nuo Cheto sūnų. Ir Jokūbas nustojo įsakinėti savo sūnums, ir pakėlęs savo kojas ant lovos, mirė ir buvo pridėtas

prie savo tautos.

50

Ir Juozapas, užgriuvęs ant savo tėvo veido, verkė virš jo ir pabučiavo jį. Ir Juozapas įsakė savo tarnams balzamuotojams balzamuoti savo tėvą, ir balzamuotojai balzamavo Izraelį. Ir jie užbaigė jo keturiasdešimt dienų, nes taip yra skaičiuojamos laidojimo dienos, ir Egiptas gedėjo jo septyniasdešimt dienų. Kadangi praėjo gedulo dienos, Juozapas kalbėjo su faraono valdovais, sakydamas: jei radau malonę jūsų akivaizdoje, kalbėkite apie mane į faraono ausis, sakydami: mano tėvas prisaikdino mane, sakydamas: kapavietėje, kurią išsikasiau sau Kanaano žemėje, ten tu mane palaidosi; dabar todėl pakilęs palaidosiu savo tėvą ir sugrįšiu. Ir faraontas tarė Juozapui: kelkis, palaidok savo tėvą, kaip jis prisaikdino tave. Ir Juozapas pakilo palaidoti savo tėvo, ir pakilo kartu su juo visi faraono tarnai, ir jo namų vyresnieji, ir visi Egipto žemės vyresnieji, ir visa Juozapo namų šeima, ir jo broliai, ir visa jo tėviška namų šeima, ir jo giminė; o avis ir jaučius jie paliko Gošeno žemėje. Ir kartu su juo atėjo kovos vežimai ir raiteliai, ir stovykla buvo labai didelė. Ir jie atvyko į Atado kūlimo aikštelę, kuri yra anapus Jordano, ir jie gedėjo jį dideliu ir labai stipriu gedėjimu, ir jis gedėjo savo tėvą septynias dienas. Ir Kanaano žemės gyventojai matė gedėjimą prie Atado klojimo, ir jie sakė: Tai didelis gedėjimas egiptiečiams. Dėl to jis pavadino tą vietą Egipto Gedėjimas, kuri yra anapus Jordano. Ir jo sūnūs taip jam

padarė. Ir jo sūnūs paėmė jį į Kanaano žemę ir palaidojo jį dvigubame urve, kurį Abraomas įsigijo kapo nuosavybėje nuo hetito Efrono, priešais Mamrę. Ir Juozapas grįžo į Egiptą, jis ir jo broliai, ir tie, kurie kartu buvo užėję palaidoti jo tėvo. Pamatę Juozapo broliai, kad numirė jų tėvas, tarė: Gal Juozapas nepyks ant mūsų ir neatlygis mums už visus blogius, kuriuos jam padarėme. Ir atvykę pas Juozapą jie tarė: Tavo tėvas prisiekdino prieš mirtį, sakydamas: Taip sakykite Juozapui: atleisk jiems jų neteisybę ir nuodėmę, nes blogus dalykus tau jie padarė; ir dabar priimk tavo tėvo Dievo tarnų neteisybę. Ir Juozapas verkė, jiems su juo kalbant. Ir atėję prie jo, jie tarė: Mes esame tavo tarnai. Ir tarė jiems Juozapas: Nebijokite, nes aš priklausau Dievui. Jūs svarstėte prieš mane blogus dalykus, bet Dievas svarstė apie mane gerus dalykus, kad įvyktų, kaip šiandien, ir būtų maitinami gausūs žmonės. Ir jis pasakė jiems: Nebijokite, aš išmaitinsiu jus ir jūsų namus. Ir jis paguodė juos, ir kalbėjo į jų širdį. Ir gyveno Juozapas Egipte, jis ir jo broliai, ir visas jo tėvo namų ūkis, ir gyveno Juozapas šimtą dešimt metų. Ir Juozapas matė Efraimo vaikus iki trečios kartos; ir Machiro, Manaso sūnaus, sūnūs gimė ant Juozapo kelių. Ir Juozapas pasakė savo broliams: Aš mirštu, bet Dievas tikrai aplankys jus ir išves jus iš šios žemės į žemę, kurią Dievas prisiekė mūsų tėvams – Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Ir Juozapas prisiekdino Izraelio sūnus, sakydamas: Kai Dievas jus aplankys, išnešite mano kaulus iš čia su savimi. Ir mirė Juozapas šimto dešimties metų, ir jie jį palaidojo, ir padėjo į karstą Egipte.

Išėjimo knyga

1

Šie yra Izraelio sūnų vardai, kurie įėjo į Egiptą kartu su jų tėvu Jokūbu – kiekvienas su visa savo šeima jie įėjo. Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, Isacharas, Zabulonas, Benjaminas, Danas ir Neftalimas, Gadas ir Ašeras. Juozapas buvo Egipte, o visų sielų iš Jokūbo buvo septyniasdešimt penki. Mirė Juozapas ir visi jo broliai, ir visa ta karta. Bet Izraelio sūnūs augo ir padaugėjo, ir tapo gausūs, ir labai labai sustiprėjo, o žemė juos padaugino. Pakilo kitas karalius Egipte, kuris nepažinojo Juozapo. Jis pasakė savo tautai: Štai Izraelio sūnų giminė yra didžiulė minia ir yra stipresnė už mus. Ateikite, todėl elgsimės su jais gudriai, kad jie nepadaugėtų, ir kada mums atsitiktų karas, neprisidėtų ir šie prie priešų, ir kariavę prieš mus, neišeitų iš žemės. Ir paskyrė jiems darbų prižiūrėtojus, kad jie engtų juos darbuose. Ir jie pastatė tvirtus miestus faraonui: Peitho, Rameses ir On, kuris yra Saulės miestas. Kiek labiau juos žemino, tiek labiau jie dauginosi ir tapo nepaprastai stiprūs, ir egiptiečiai bjaurėjosi Izraelio sūnumis. Ir egiptiečiai prievarta prislėgė Izraelio sūnus.

Ir kankinant jų gyvenimą sunkiais darbais – moliu ir plytų gamyba, ir visais darbais laukuose – pagal visus darbus, kuriais jie vergavo juos prievarta. Ir Egipto karalius pasakė hebrajų akušerėms, vienai jų vardas Sepfora, o antrosios vardas Pua. Ir jis pasakė: kai priimsite gimdymus hebrajų moterų ir jos bus begimdančios, jei bus berniukas, nužudykite jį; jei mergaitė, išsaugokite ją. Bet akušerės bijojo Dievo ir nedarė, kaip joms įsakė Egipto karalius, ir išlaikė gyvus berniukus. Pašaukė gi Egipto karalius pribuvėjas ir pasakė joms: Kas gi yra, kad padarėte šį dalyką ir išsaugojote gyvus berniukus? Akušerės pasakė faraonui: Ne kaip Egipto moterys hebrajės, nes jos gimdo prieš įeinant pas jas akušerėms, ir jos gimdė. Dievas gerai elgėsi su akušerėmis, ir žmonės dauginosi, ir labai sustiprėjo. Kadangi akušerės bijojo Dievo, jos pasidarė sau namus. Įsakė Faraonas visiems savo žmonėms, sakydamas: kiekvieną berniuką, kuris bus gimęs hebrajams, meskite į upę, o kiekvieną mergaitę palaikykite gyvą.

2

Buvo kažkas iš Levio genties, kuris vedė vieną iš Levio dukterų. Ir pastojo, ir pagimdė berniuką, o pamatę jį gražų, slėpė jį tris mėnesius. Kadangi negalėjo jo daugiau slėpti, jo motina paėmė krepšį, ir patepė jį asfalto derva, ir įdėjo vaiką į jį, ir padėjo jį į pelkę prie upės. Ir jo sesuo stebėjo iš toli, kad sužinotų, kas jam nutiks. Faraono duktė nuėjo žemyn prie upės maudytis, ir jos tarnaitės ėjo palei upę. Pamačiusi krepšį pelkėje, ji nusiuntė

tarnaitę ir paėmė jį. Atidarė ir mato vaiką verkiantį krepšyje; ir faraono duktė pasigailėjo jo, ir tarė: Šis iš hebrajų vaikų. Ir jo sesuo pasakė faraono dukteriai: Ar nori, kad pašaukčiau tau žindančią moterį iš hebrajų, ir ji žindys tau kūdikį? Ir faraono duktė pasakė: Eik. O atėjusi jauna moteris pašaukė vaiko motiną. Ir faraono duktė pasakė jai: Saugok man šitą vaiką ir žindyk man jį, o aš duosiu tau užmokestį. Ir moteris paėmė vaiką ir žindė jį. Kai vaikas užaugo, ji atvedė jį pas faraono dukterį, ir jis tapo jai sūnumi; ir ji pavadino jį Moze, sakydama: Iš vandens aš jį ištraukiau. Įvyko taip, kad tomis daugeliomis dienomis, kai Mozė tapo didelis, jis išėjo pas savo brolius, Izraelio sūnus, ir supratęs jų vargą, mato egiptiečio žmogų, mušantį kai kurį hebrają iš savo brolių, Izraelio sūnų. Apsidairę čia ir ten, jis nieko nemato, ir, smogęs egiptietį, paslėpė jį smėlyje. Išėjęs antrą dieną, jis mato du vyrus Hebrajus besikovančius ir sako tam, kuris daro neteisybę: Dėl ko tu muši savo artimą? Bet jis pasakė: Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju virš mūsų? Argi nenori manęs nužudyti, kaip vakar nužudei tą egiptietį? Mozė išsigando ir tarė: Jeigu taip akivaizdu tapo šis dalykas. Faraonas gi išgirdo šitą žodį ir ieškojo nužudyti Mozę. Pasitraukė ir Mozė nuo faraono veido, ir gyveno Midjano žemėje; atėjęs į Midjano žemę, atsisėdo prie šulinio. Madiano kunigui buvo septynios dukterys, kurios ganė savo tėvo Jotoro avis. Jos atėjo ir sėmė vandenį, kol pripildė girdyklas, kad pagirdytų savo tėvo Jotoro avis. Atvykę piemenys išvarė jas, bet Mozė pakilo ir išgelbėjo jas, pasisėmė joms vandens ir pagirdė jų avis. Jie atvyko pas jų tėvą Raguelį, o jis paklausė jas: Kodėl jūs taip paskubėjote atvykti šiandien? Jos pasakė: Egiptiečio vyras išgelbėjo mus nuo piemenų, pasisėmė

mums vandens ir pagirdė mūsų avis. Jis pasakė savo dukterims: Ir kur jis yra? Ir kodėl jūs palikote tą žmogų? Pašaukite todėl jį, kad jis valgytų duoną. Mozė apsigyveno pas tą žmogų, ir jis atidavė savo dukterį Seporą Mozei į žmonas. Įsčiose gi pradėjusi moteris pagimdė sūnų, ir Mozė pavadino jį Geršomu, sakydamas: Esu ateivis svetimoje žemėje. Po tų daugelio dienų mirė Egipto karalius, ir Izraelio sūnūs dejavo nuo darbų ir šaukė, ir jų šauksmas pakilo link Dievo nuo darbų. Ir Dievas išgirdo jų dejavimą, ir Dievas prisiminė savo sandorą su Abraomu, ir Izaoku, ir Jokūbu. Ir Dievas pažvelgė į Izraelio sūnus, ir jiems apsireiškė.

3

Ir Mozė ganė savo uošvio Jetro, Midjano kunigo, avis, ir nuvedė avis į dykumą, ir atėjo prie Horebo kalno. Jam pasirodė Viešpaties Angelas ugnies liepsnoje iš krūmo, ir jis mato, kad krūmas dega ugnimi, bet krūmas nesudegė. Mozė tarė: Priėjęs pažiūrėsiu į šitą didįjį regėjimą, kodėl nesudega krūmas. Kai Viešpats pamatė, kad jis artinasi pamatyti, Viešpats pašaukė jį iš krūmo, sakydamas: Mozė, Mozė, o jis pasakė: Kas yra? Ir jis pasakė: Neartėk čia; nusimauk sandalą nuo kojų, nes vieta. Kurioje tu stovi, žemė yra šventa. Ir pasakė: Aš esu tavo tėvo Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas. Bet Mozė atsigręžė savo veidą, nes bijojo žiūrėti tiesiai į Dievą. Ir Viešpats pasakė Mozei: matydamas mačiau savo tautos, esančios Egipte, priespaudą, ir išgirdau jų šauksmą nuo prižiūrėtojų; juk

žinau jų skausmą, ir nužengiau išgelbėti juos iš egiptiečių rankos, ir išvesti juos iš tos žemės, ir įvesti juos į gerą ir didelę žemę, į žemę, tekančią pienu ir medumi, į kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizitų, girgašitų, hivitų ir jebusiečių vietą. Ir dabar štai Izraelio sūnų šauksmas atėjo pas mane, ir aš mačiau priespaudą, kuria egiptiečiai juos spaudžia. Ir dabar ateik čia, aš siųsiu tave pas faraonų, Egipto karalių, ir tu išveši mano tautą, Izraelio sūnus, iš Egipto žemės. Ir Mozė tarė Dievui: Kas aš esu, kad turėčiau eiti pas Egipto karalių Faraoną ir kad turėčiau išvesti Izraelio sūnus iš Egipto žemės? Pasakė Dievas Mozei: Aš būsiu su tavimi, ir tai tau ženklas, kad aš tave siunčiu – kai išvesi mano žmones iš Egipto, tarnausi Dievui šitame kalne. Ir Mozė pasakė Dievui: Štai aš eisiu pas Izraelio sūnus ir pasakysiu jiems: Mūsų tėvų Dievas atsiuntė mane pas jus. Jie paklaus manęs: Koks jo vardas? Ką aš pasakysiu jiems? Ir Dievas pasakė Mozei, tardamas: Aš esu Esantysis. Ir pasakė: Taip pasakysi Izraelio sūnums: Esantysis atsiuntė mane pas jus. Ir Dievas vėl pasakė Mozei: Taip tu pasakysi Izraelio sūnums: Viešpats, mūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas, atsiuntė mane pas jus. Tai mano amžinas vardas ir atminimas iš kartos į kartą. Atėjęs todėl surink Izraelio sūnų vyresniųjų tarybą ir sakysi jiems: Viešpats, mūsų tėvų Dievas, pasirodė man – Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas – sakydamas: Tikrai aplankiau jus ir mačiau, kas atsitiko jums Egipte. Ir jis pasakė: Aš išvesiu jus iš egiptiečių prispaudimo į kanaaniečių, chetiečių, amoriečių, fereziečių, girgašiečių, hiviečių ir jebusiečių žemę, į žemę, tekančią pienu ir medumi. Ir bus išgirstas tavo balsas, ir įeisi tu ir Izraelio taryba pas Egipto

karalių faraoną, ir pasakysi jam: Hebrajų Dievas pašaukė mus, todėl eisime trijų dienų kelią į dykumą, kad aukotume savo Dievui. Aš žinau, kad Faraonas, Egipto karalius, nepaleis jūsų eiti, jei ne su galinga ranka. Ir ištiesęs ranką, aš smogs egiptiečiams visais savo stebuklais, kuriuos padarysiu jiems, ir po to jis jus išleis. Ir aš suteikiu malonę šiai tautai egiptiečių akyse; o kai jūs išeisite, neišeisite tušti; Bet moteris prašys iš kaimynės ir jos bendražygės sidabro indus, ir aukso, ir drabužius; ir jūs uždėsite juos ant savo sūnų ir ant savo dukterų, ir apiplėšite egiptiečius.

4

Atsakė Mozė ir pasakė: Jei jie netikės manimi ir neklausys mano balso, jie pasakys, kad tau nepasirodė Dievas - ką aš jiems pasakysiu? Ir Viešpats jam pasakė: Kas tai yra tavo rankoje? O jis atsakė: Lazda. Ir jis tarė: Mesk ją ant žemės. Ir jis metė ją ant žemės, ir ji virto gyvate, ir Mozė bėgo nuo jos. Ir Viešpats tarė Mozei: Ištiesk ranką ir imk už uodegos. Ištiesęs ranką, jis paėmė už uodegos, ir ji tapo lazda jo rankoje. Kad jie įtikėtų tau, jog tau pasirodė jų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas. Bet Viešpats jam vėl pasakė: Įdėk savo ranką į savo prieglobstį, ir jis įdėjo savo ranką į savo prieglobstį, ir išėmė savo ranką iš savo prieglobsčio, ir jo ranka tapo tarsi sniegas. Ir vėl pasakė: Įdėk savo ranką į savo prieglobstį, ir jis įdėjo ranką į savo prieglobstį, ir išėmė ją iš savo prieglobsčio, ir vėl ji sugrįžo į savo kūno spalvą. Jei jie netikės tavimi ir

neišklausys pirmojo ženklo balso, jie tikės antrojo ženklo balsu. Ir bus taip: jei jie netikės tau dėl šių dviejų ženklų ir neklausys tavo balso, tu imsi vandens iš upės ir išliesi jį ant sausumos, ir vanduo, kurį imsi iš upės, taps krauju ant sausumos. Pasakė Mozė Viešpačiui: Meldžiu, Viešpatie, aš nesu tinkamas nei nuo vakar, nei nuo užvakar, nei nuo tada, kai pradėjai kalbėti savo tarnui – aš esu silpno balso ir lėto liežuvio. Ir Viešpats pasakė Mozei: Kas davė žmogui burną? Ir kas padarė sunkiai girdintį ir kurčią, matantį ir aklą? Ar ne aš Dievas? Ir dabar eik, ir aš atversiu tavo burną, ir pamokysiu tave, ką tu ketini kalbėti. Ir Mozė pasakė: Meldžiu, Viešpatie, paskirk kitą, kuris gali, kurį siųsi. Ir Viešpats, supykęs pykčiu ant Mozės, pasakė: Argi ne štai tavo brolis Aaronas, levitas? Aš žinau, kad jis tikrai kalbės tau; ir štai jis išeis pasitikti tavęs, ir pamatęs tave džiaugsis širdyje. Ir tu jam sakysi, ir duosi mano žodžius į jo burną, ir aš atidarysiu tavo burną ir jo burną, ir pamokysiu jus, ką darysite. Ir jis tau kalbės į žmones, ir jis bus tavo burna, o tu jam būsi tas, kas susiję su Dievu. Ir šią lazdą, pavirsuią gyvatę, imsi į savo ranką, su kuria darysi šiuos ženklus. Ir nuėjo Mozė, ir sugrįžo pas Jetrą, jo žentą, ir sako, eisiu ir sugrįšiu pas mano brolius tuos Egipte, ir pamatysiu ar dar gyvena; ir pasakė Jetras Mozei, eik būdamas sveikas; o po tų daugelio dienų mirė Egipto karalius. Viešpats tarė Mozei Madijame: Eik, iškeliauk į Egiptą, nes mirė visi, kurie siekė tavo sielos. Paėmęs Mozė žmoną ir vaikus, jis pasodino juos ant nešulinių gyvulių ir grįžo į Egiptą; o Mozė paėmė lazdą iš Dievo į savo ranką. Viešpats tarė Mozei: Kai eisi ir grįši į Egiptą, žiūrėk, visus stebuklus, kuriuos daviau į tavo rankas, darysi juos prieš faraoną, bet aš sukietinsiu jo širdį, ir jis neišleis

tautos. Tu pasakysi faraonui: taip sako Viešpats – mano pirmagimis sūnus yra Izraelis. Aš tau pasakiau: išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų. Jei iš tikrųjų nenori jų išleisti, tai žinok – aš nužudysiu tavo sūnų, tavo pirmagimį. Įvyko taip, kad kelyje, nakvynės vietoje, jį sutiko Viešpaties Angelas ir siekė jį nužudyti. Ir Cipora, paėmusi akmenį, apipjovė jos sūnaus apyvarpę; ir puolė prie jo kojų, ir pasakė: stovėjo mano vaiko apipjaustymo kraujas. Ir ji pasitraukė nuo jo, nes pasakė: Sustojo mano vaiko apipjaustymo kraujas. Viešpats pasakė Aaronui: Eik pasitikti Mozės į dykumą. Ir jis nuėjo, ir sutiko jį prie Dievo kalno, ir jie pabučiavo vienas kitą. Ir Mozė pranešė Aaronui visus Viešpaties žodžius, su kuriais jį siuntė, ir visus žodžius, kuriuos jam įsakė. Nuėjo Mozė ir Aaronas ir surinko Izraelio sūnų vyresniųjų tarybą. Ir Aaronas kalbėjo visus tuos žodžius, kuriuos Dievas kalbėjo Mozei, ir darė tuos ženklus prieš tautą. Ir žmonės tikėjo ir džiaugėsi, kad Dievas aplankė Izraelio sūnus ir kad matė jų priespaudą, o nusilenkę žmonės garbinosi.

5

Ir po šių dalykų įėjo Mozė ir Aaronas pas Faraoną ir pasakė jam: Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: išleisk mano tautą, kad ji galėtų man švęsti dykumoje. Ir Faraonas pasakė: Kas yra tas, kurio balso turėčiau klausyti, kad išleisčiau Izraelio sūnus? Aš nepažįstu Viešpaties ir neišleisiu Izraelio. Ir jie sako jam: Hebrajų Dievas pašaukė mus, todėl eisime trijų dienų kelią į dykumą, kad aukotume Viešpačiui, mūsų Dievui, kad neužeitų

ant mūsų mirtis arba žmogžudystė. Ir Egipto karalius jiems pasakė: Kodėl Mozė ir Aaronas jūs nukreipiate žmones nuo jų darbų? Eikite kiekvienas iš jūsų prie savų darbų. Ir Faraonas pasakė: Štai dabar tauta yra padaugėjusi, tad nesustabdykime jų nuo darbų. Ir Faraonas įsakė žmonių darbų prižiūrėtojams ir raštininkams, sakydamas: nebeduosite šiaudų žmonėms plytų gamybai, kaip vakar ir užvakar; bet jie patys tegu eina ir tegu surenka sau šiaudus. Ir plytų gamybos tvarkymą, kurį jie patys daro kiekvieną dieną, tu uždėsi jiems – nieko neatimsi. Jie yra laisvi, todėl jie sušuko, sakydami: Kelkimės ir aukokime mūsų Dievui. Tebūnie apkrauti šių žmonių darbai, ir tegu jie rūpinasi šiais dalykais, o ne tuščiais žodžiais. Skubino juos prižiūrėtojai ir raštininkai, ir sakė tautai: Tai sako Faraonas: nebeduodu jums šiaudų. Patys jūs eidami rinkite sau šiaudus, iš kur tik rasite, nes nuo jūsų normos nieko neatimama. Ir žmonės buvo išsklaidyti visoje Egipto žemėje rinkti ražienų šiaudams. Prižiūrėtojai skubino juos, sakydami: Užbaikite priklausančius darbus kasdien, lygiai kaip ir tada, kai šiaudai buvo jums duodami. Ir buvo nuplakti Izraelio sūnų giminės raštininkai, paskirti jiems, Faraono prižiūrėtojų, sakančių: kodėl neužbaigėte savo plytų gamybos įnašų kaip vakar ir užvakar, ir šiandien? Įėję bet raštininkai sūnų Izraelio sušuko link Faraono, sakydami, kodėl tu taip da Šiaudai nėra duodami tavo tarnams, ir mums liepia daryti plytas; ir štai tavo tarnai buvo nuplakti, todėl tu skriausi savo žmones. Ir jis jiems pasakė: Jūs esate tingūs, tingūs esate, todėl sakote: Eikime, aukokime mūsų Dievui. Dabar todėl eikite ir dirbkite, nes šiaudai nebus jums duodami, ir plytų gamybos normą turite atiduoti. Izraelio sūnų raštininkai matė save

blogybėse, sakydami: Nepaliksite kasdienės plytų gamybos normos. Jie sutiko Mozę ir Aaroną, ateinančius į susitikimą su jais, kai šie išėjo nuo faraono. Ir jie pasakė jiems: Tegu Dievas mato jus ir teisia, nes jūs padarėte bjaurų mūsų kvapą prieš faraoną ir prieš jo tarnus, duodami kalaviją į jo rankas užmušti mus. Ir Mozė sugrįžo pas Viešpatį, ir tarė: Maldauju, Viešpatie, kodėl tu įskaudinai šiuos žmones? Ir kodėl tu mane atsiuntei? Ir nuo to laiko, kai nuėjau pas Faraoną kalbėti tavo vardu, jis nuskriaudė šiuos žmones, o tu neišgelbėjai savo žmonių.

6

Ir Viešpats tarė Mozei: Dabar pamatysi, ką aš padarysiu faraonui, nes galinga ranka jis išleis juos, ir iškeltu glėbiu jis išvarys juos iš savo žemės. Kalbėjo Dievas Mozei ir tarė jam: Aš esu Viešpats. Ir aš pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, būdamas jų Dievas, ir savo vardo Viešpats neatskleidžiau jiems. Ir aš nustatiau savo sandorą su jais, kad duočiau jiems kanaaniečių žemę, žemę, kurioje jie buvo apsistoję ir kurioje jie gyveno. Ir aš išgirdau Izraelio sūnų aimavimą, kuriais egiptiečiai juos vergia, ir prisiminiau jūsų sandorą. Eik, sakiau Izraelio sūnums, sakydamas: aš esu Viešpats; ir išvesiu jus nuo egiptiečių galios, ir išgelbėsiu jus iš vergystės, ir atpirksiu jus aukšta ranka ir didžiu teismu; Ir imsiu jus sau tauta, ir būsiu jūsų Dievas; ir žinosite, kad aš esu Viešpats, jūsų Dievas, išvedęs jus iš egiptiečių priespaudos. Ir aš įvesiu jus į žemę, į kurią ištiesiau savo ranką, kad duočiau ją Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, ir

duosiu ją jums paveldėjimu, aš, Viešpats. Mozė kalbėjo taip Izraelio sūnums, bet jie neklausė Mozės dėl mažadvasiškumo ir dėl žiaurių darbų. Ir Viešpats pasakė Mozei: Įeik, kalbėk su Faraonu, Egipto karaliumi, kad jis išleistų Izraelio sūnus iš savo žemės. Ir kalbėjo Mozė prieš Viešpatį, sakydamas: štai Izraelio sūnūs neklausė manęs, ir kaip klausys manęs faraonas? Aš gi esu neprotingas. Pasakė Viešpats Mozei ir Aaronui ir įsakė jiems kreiptis į faraoną, Egipto karalių, kad šis išleistų Izraelio sūnus iš Egipto žemės. Ir šie yra jų protėvių namų vadovai, Rubeno, Izraelio pirmagimio, sūnūs: Enochas ir Falus, Asronas ir Charmis – tai Rubeno giminė. Ir Simeono sūnūs: Jemuelas, Jaminas, Ehudas, Jachinas, Zoharas ir Saulius, gimęs iš kanaaniečių moters. Tai Simeono sūnų šeimos. Ir šie yra Levio sūnų vardai pagal jų giminystę: Geršonas, Kehatas ir Meraris, o Levio gyvenimo metai – šimtas trisdešimt septyni. Ir šie yra Gedsono sūnūs: Lobenei ir Semeei, jų šeimų namai. Ir Kaato sūnūs: Amramas ir Isaras, Hebronas ir Ozeielas, ir Kaato gyvenimo metai buvo šimtas trisdešimt trys metai. Ir Merario sūnūs: Moolis ir Muši. Šie yra Levio tėvų namai pagal jų gimines. Ir Amramas paėmė Jokebedą, savo tėvo brolio dukterį, sau į žmonas, ir ji pagimdė jam Aaroną ir Mozę, ir Mirjamą, jų seserį. O Amramo gyvenimo metai buvo šimtas trisdešimt dveji metai. Ir Isaaro sūnūs: Korachas, Nafėkas ir Zechris. Ozeiėlio sūnūs buvo Misaelis, Elisafanas ir Segrėjus. Aaronas paėmė sau žmoną Elzbietą, Aminadabo dukterį, Naasono seserį, ir ji pagimdė jam Nadabą, Abiudą, Eleazarą ir Itamarą. Koracho sūnūs: Asiras, Elkana ir Abiasaras – tai Koracho giminės. Ir Eleazaras, Aarono sūnus, paėmė sau žmoną iš Futielo dukterų, ir ji pagimdė jam

Finehą. Šitos yra Levitų šeimų pradžios pagal jų kartas. Šis yra Aaronas ir Mozė, kuriems Dievas sakė išvesti Izraelio sūnus iš Egipto žemės su jų jėga. Šie yra tie, kurie kalbėjo su Faraonu, Egipto karaliumi, ir jie išvedė Izraelio sūnus iš Egipto žemės, pats Aaronas ir Mozė, tą dieną, kurią Viešpats kalbėjo Mozei Egipto žemėje. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Aš esu Viešpats, kalbėk Faraonui, Egipto karaliui, visa, ką aš tau sakau. Ir Mozė tarė Viešpaties akivaizdoje: Štai aš esu silpno balso, ir kaip manęs klausys faraonas?

7

Ir Viešpats tarė Mozei, sakydamas: Štai, esu padaręs tave dievu Faraonui, o tavo brolis Aaronas bus tavo pranašas. Tu kalbėsi jam visa, ką tau įsakau, o Aaronas, tavo brolis, kalbės Faraonui, kad išleistų Izraelio sūnus iš jo žemės. Aš sukietinsiu faraono širdį ir padauginsiu savo ženklus bei stebuklus Egipto žemėje. Ir Faraonas jūsų neklausys, ir aš uždėsiu savo ranką ant Egipto, ir išvesiu su savo jėga savo tautą, Izraelio sūnus, iš Egipto žemės su didžiu atkeršijimu. Ir visi egiptiečiai žinos, kad aš esu Viešpats, ištiesiantis savo ranką ant Egipto, ir išvesiu Izraelio sūnus iš jų vidurių. Mozė ir Aaronas padarė taip, kaip jiems įsakė Viešpats, taip jie ir padarė. Mozė buvo aštuoniasdešimties metų, o Aaronas, jo brolis, buvo aštuoniasdešimt trejų metų, kada jis kalbėjo su Faraonu. Ir Viešpats pasakė Mozei ir Aaronui: jei Faraonas jums kalbės, sakydamas, duokite mums ženklą ar stebuklą, tai tu pasakysi Aaronui, savo broliui: imk lazdą ir mesk

ją ant žemės priešais Faraoną ir priešais jo tarnus, ir ji taps slibinu. Įėjo Mozė ir Aaronas pas Faraoną ir jo tarnus, ir padarė taip, kaip jiems įsakė Viešpats, ir Aaronas numetė lazdą prieš Faraoną ir prieš jo tarnus, ir ji tapo slibinu. Faraonas sušaukė kartu Egipto sofistus ir burtininkus, ir egiptiečių užkalbėtojai savo burtais padarė panašiai. Ir kiekvienas numetė savo lazdą, ir jos tapo slibinais, ir Aarono lazda praryjo jų lazdas. Ir faraono širdis įsigalėjo, ir jis neišklausė jų, kaip jiems įsakė Viešpats. Viešpats tarė Mozei: Užkietėjo Faraono širdis, kad neišleistų žmonių. Eik pas Faraoną rytą, štai jis išeina prie vandens, ir tu sutiksi jį prie upės kranto, o lazdą, kuri pavirto į gyvatę, imsi į savo ranką. Ir tu sakysi jam: Viešpats, hebrajų Dievas, yra siuntęs mane pas tave, sakydamas: išleisk mano tautą, kad ji tarnautų man dykumoje, ir štai tu neklausei iki šiol. Tai sako Viešpats: iš šito tu žinosi, kad aš esu Viešpats. Štai aš smogiu lazda, kuri yra mano rankoje, ant vandens, kuris yra upėje, ir jis pavirš į kraują. Ir žuvys, kurios yra upėje, mirs, ir upė dvoks, ir egiptiečiai negalės gerti vandens iš upės. Viešpats pasakė Mozei: Sakyk savo broliui Aaronui: imk savo lazdą į ranką ir ištiesk savo ranką ant Egipto vandenų – ant jų upių, ant jų kanalų, ant jų pelkių ir ant viso jų susirinkusio vandens, ir jis taps krauju. Ir tapo kraujas visoje Egipto žemėje, tiek medžiuose, tiek akmenimis. Ir jie padarė taip, Mozė ir Aaronas, kaip tik įsakė jiems Viešpats, ir pakėlęs savo lazdą jis smogė vandenį upėje prieš Faraoną ir prieš jo tarnus, ir pakeitė visą vandenį upėje į kraują. Ir žuvys upėje mirė, ir upė dvokė, ir egiptiečiai negalėjo gerti vandens iš upės, ir kraujas buvo visoje Egipto žemėje. Padarė taip pat ir egiptiečių burtininkai savo burtais, ir buvo

sukietinta faraono širdis, ir jis neišklausė jų, kaip pasakė Viešpats. Apsisukęs, Faraonas įėjo į savo namus ir nenukreipė savo proto net į tai. Kasė visi egiptiečiai aplink upę, kad gautų vandens gerti, ir negalėjo gerti vandens iš upės. Ir praėjo septynios dienos po to, kai Viešpats smogė upei. Viešpats tarė Mozei: Eik pas faraoną ir sakyk jam: Taip sako Viešpats: išleisk mano tautą, kad ji man tarnautų. Jei tu nenori išleisti, štai aš užpuliu visas tavo ribas varlėmis. Ir upė išspjaus varles, ir jos, pakilusios, įeis į tavo namus, ir į tavo miegamųjų sandėlius, ir ant tavo lovų, ir į tavo tarnų namus, ir tavo žmonių, ir į tavo minkymo lovius, ir į tavo krosnis. Ir ant tavęs, ir ant tavo tarnų, ir ant tavo žmonių užlips varlės.

8

Viešpats tarė Mozei: Sakyk savo broliui Aaronui: ištiesk savo ranką su lazda ant upių, ant kanalų ir ant pelkių, ir išvesk varles. Ir Aaronas ištiesė ranką ant Egipto vandenų, ir išvedė varles, ir varlė pakilo, ir užklojo Egipto žemę. Jie padarė lygiai taip pat, ir egiptiečių burtininkai savo burtais išvedė varles ant Egipto žemės. Ir faraonas pašaukė Mozę ir Aaroną, ir tarė: Melskitės už mane Viešpačiui, ir tegu jis pašalina varles nuo manęs ir nuo mano tautos, ir aš išleisiu juos, ir jie teaukoja Viešpačiui. Mozė pasakė Faraonui: Nustatyk man, kada melsiuosi už tave, už tavo tarnus ir už tavo žmones, kad sunaikintų varles nuo tavęs, nuo tavo žmonių ir iš jūsų namų, išskyrus upėje – jos bus paliktos. Ir jis pasakė: Rytoj. Todėl

pasakė: Kaip tu esi pasakęs, kad tu žinotum, jog nėra kito, išskyrus Viešpatį. Ir varlės bus pašalintos nuo tavęs, ir nuo jūsų namų, ir nuo sodybų, ir nuo tavo tarnų, ir nuo tavo žmonių, išskyrus upėje jos bus paliktos. Išėjo Mozė ir Aaronas nuo Faraono, ir Mozė sušuko Viešpačiui dėl varlių susitarimo, kaip buvo paskyręs Faraonas. Viešpats padarė kaip pasakė Mozė, ir varlės mirė iš namų, iš kiemų ir iš laukų. Ir jie surinko juos į krūvas, ir žemė dvokė. Pamatęs, kad atsirado palengvėjimas, Faraono širdis buvo apsunkinta, ir jis neišklausė jų, kaip kalbėjo Viešpats. Viešpats tarė Mozei: Sakyk Aaronui: ištiesk savo ranką su lazda ir suduok į žemės dulkes, ir jos pavirs uodais žmonėse, gyvuliuose ir visoje Egipto žemėje. Taigi Aaronas ištiesė ranką su lazda ir smogė į žemės dulkes, ir atsirado uodai ant žmonių ir ant keturkojų, ir visose žemės dulkėse atsirado uodai. Padarė taip pat ir burtininkai savo burtais, kad išvestų uodus, bet negalėjo, ir uodai atsirado tiek ant žmonių, tiek ant keturkojų gyvūnų. Pasakė todėl burtininkai faraonui: Dievo pirštas yra tai, ir buvo sukietinta faraono širdis, ir jis neklausė jų, kaip kalbėjo Viešpats. Viešpats tarė Mozei: Kelkis anksti rytą ir stovėk priešais faraoną, kai jis išeis prie vandens, ir pasakysi jam: Taip sako Viešpats: išleisk mano tautą, kad ji tarnautų man dykumoje. Jei nenori išleisti mano žmonių, štai aš siunčiu ant tavęs ir ant tavo tarnų, ir ant tavo žmonių, ir ant jūsų namų šunmuses, ir bus pripildyti egiptiečių namai šunmusių, ir žemė, ant kurios jie yra. Ir aš padarysiu stebuklus tą dieną Gesemo žemėje, ant kurios gyvena mano tauta, kur nebus šuns musės, kad tu žinotum, jog aš esu Viešpats, visos žemės Dievas. Ir aš padarysiu skirtumą tarp mano tautos ir tavo tautos, o rytoj tai

įvyks žemėje. Viešpats taip ir padarė, ir atėjo šunmusių daugybė į faraono namus, ir į jo tarnų namus, ir į visą Egipto žemę, ir žemė buvo sunaikinta nuo šunmusių. Pašaukė Faraonas Mozę ir Aaroną, sakydamas: Atėję aukokite Viešpačiui, jūsų Dievui, šioje žemėje. Ir Mozė pasakė: Neįmanoma taip padaryti, nes mes aukosime egiptiečių bjaurystes Viešpačiui, mūsų Dievui. Jei mes aukosime egiptiečių bjaurystes jiems matant, būsime užmušti akmenimis. Trijų dienų kelią eisime į dykumą ir aukosime savo Dievui, kaip mums pasakė Viešpats. Ir Faraonas pasakė: Aš jus išleidžiu, ir aukokite savo Dievui dykumoje, bet netoli neikite, todėl melskitės už mane Viešpačiui. Pasakė Mozė: Aš išeisiu nuo tavęs ir melsiuosi Dievui, ir šuninė musė išeis nuo tavo tarnų ir nuo tavo žmonių rytoj. Faraonai, nebepridėk daugiau apgaudinėti ir neišsiųsti žmonių aukoti Viešpačiui. Išėjo Mozė nuo faraono ir meldėsi Dievui. Viešpats padarė kaip sakė Mozė, ir pašalino muses nuo Faraono, ir jo tarnų, ir jo žmonių, ir neliko nė vienos. Ir Faraonas užkietino savo širdį ir šį kartą, ir nenorėjo išleisti tautos.

9

Viešpats tarė Mozei: Eik pas faraoną ir sakyk jam: Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: Paleisk mano tautą, kad ji man tarnautų. Jei iš tikrųjų todėl nenori išleisti mano žmonių, bet vis dar juos valdai, štai, Viešpaties ranka bus ant tavo gyvulių laukuose, ant arklių, ant nešulinių gyvulių, ant kupranugarių, ant jaučių ir ant avių - labai didelė mirtis. Ir aš padarysiu

stebuklus tuo laiku tarp egiptiečių gyvulių ir tarp Izraelio sūnų gyvulių, nemirs nė vienas iš visų Izraelio sūnų gyvulių. Ir Dievas davė ribą, sakydamas: rytoj Viešpats įvykdys šį žodį žemėje. Ir Viešpats įvykdė šį žodį kitą dieną, ir mirė visi egiptiečių gyvuliai, bet iš Izraelio sūnų gyvulių nemirė nė vienas. Pamatęs, kad iš visų Izraelio sūnų gyvulių nenumirė nė vienas, Faraono širdis buvo apsunkinta, ir jis neišleido tautos. Viešpats tarė Mozei ir Aaronui, sakydamas: imkite pilnas rankas krosnies suodžių, ir tebarsto Mozė į dangų priešais faraoną ir priešais jo tarnus. Ir teatsiranda dulkės ant visos Egipto žemės, ir jos bus ant žmonių ir ant keturkojų gyvūnų – žaizdos, pūslės, išsiveržiančios tiek žmonėse, tiek keturkojuose gyvūnuose, visoje Egipto žemėje. Ir paėmė krosnies suodžius prieš faraoną, ir Mozė išbėrė juos į dangų, ir atsirado opos – pūslės, išsiveržiančios tiek žmonėse, tiek keturkojuose. Ir burtininkai negalėjo stovėti prieš Mozę dėl skaudulių, nes skaudulės atsirado ant burtininkų ir visoje Egipto žemėje. Bet Viešpats sukietino faraono širdį, ir jis neišklausė jų, kaip Viešpats buvo įsakęs. Viešpats tarė Mozei: Kelkis anksti rytą ir stovėk prieš faraoną, ir pasakysi jam: taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: išleisk mano tautą, kad ji tarnautų man. Nes dabar aš siunčiu visas savo nelaimes į tavo širdį ir tavo tarnų bei tavo tautos, kad tu žinotum, jog nėra kito kaip aš visoje žemėje. Dabar, ištiesęs savo ranką, aš užgausiu tave ir nužudysiu tavo tautą, ir tu būsi sunaikintas nuo žemės. Ir dėl to tu buvai išsaugotas, kad parodyčiau tau savo jėgą ir kad mano vardas būtų paskelbtas visoje žemėje. Ar vis dar trukdai mano žmonėms ir neišleidžia jų? Štai aš siųsiu rytoj šią valandą labai didelę krušą, kokios nėra buvę Egipte nuo tos dienos, kai jis

buvo sukurtas, iki šios dienos. Dabar todėl paskubėk surinkti savo gyvulius ir visa, kas tau priklauso laukuose; nes visi žmonės ir gyvuliai, kurie bus rasti laukuose ir neįeis į namą, bet ant jų kris kruša, mirs. Tas, kuris bijojo Viešpaties žodžio iš faraono tarnų, surinko savo gyvulius į namus. Kas gi nekreipė dėmesio į Viešpaties žodį, paliko gyvulius laukuose. Viešpats tarė Mozei: Ištiesk savo ranką į dangų, ir bus krusa ant visos Egipto žemės, ant žmonių, ir gyvulių, ir ant visos žolės, kuri yra ant žemės. Mozė ištiesė ranką į dangų, ir Viešpats davė garsus ir krusą, ir ugnis perbėgo žeme, ir Viešpats lijo krusą ant visos Egipto žemės. Buvo kruša ir ugnis, liepsnojanti krušoje, ir kruša labai didelė, kokios nebuvo Egipte nuo tos dienos, kai ant jos atsirado tauta. Kruša smogė visoje Egipto žemėje, nuo žmogaus iki gyvulio, ir kruša smogė visą žolę, kuri buvo lygumoje, ir kruša sutraiškė visus medžius, kurie buvo lygumose. Išskyrus Gesemo žemėje, kur buvo Izraelio sūnūs, krušos nebuvo. Išsiuntęs, Faraonas pašaukė Mozę ir Aaroną ir pasakė jiems: Nusidėjau dabar, Viešpats teisusis, o aš ir mano tauta bedieviai. Melskitės todėl dėl manęs Viešpačiui, ir tesiliauja Dievo balsai, kruša ir ugnis, ir aš išleisiu jus, ir jūs nebeliksite ilgiau. Pasakė jam Mozė: Kai tik išeisiu iš miesto, išskėsiu savo rankas link Viešpaties, ir balsai nustos, ir kruša bei lietus nebus daugiau, kad žinotum, jog žemė priklauso Viešpačiui. Ir tu, ir tavo tarnai, aš žinau, kad dar nebijojote Viešpaties. Bet linai ir miežiai buvo sunaikinti, nes miežiai jau stovėjo, o linai jau sėklinosi. Bet kviečiai ir speltos nebuvo smogti, nes jie buvo vėlyvieji. Išėjo Mozė nuo Faraono už miesto ribų ir ištiesė rankas link Viešpaties, ir balsai nutilo, ir kruša bei lietus nebesilijo ant

žemės. Faraonas, pamatęs, kad lietus, kruša ir balsai nustojo, vėl nusidėjo ir apsunkino savo širdį bei savo tarnų širdis. Ir buvo sukietinta faraono širdis, ir jis neišleido Izraelio sūnų, kaip kalbėjo Viešpats Mozei.

10

Ir Viešpats pasakė Mozei: Įeik pas faraoną, nes aš sukietinau jo širdį ir jo tarnų širdis, kad šie ženklai ateitų paeiliui ant jų; kad jūs papasakotumėte savo vaikų ausims ir savo vaikų vaikams, kiek aš išjuokiau egiptiečius, ir mano ženklus, kuriuos aš padariau tarp jų; ir jūs žinosite, kad aš esu Viešpats. Įėjo Mozė ir Aaronas pas Faraoną, ir jie pasakė jam: šiuos dalykus sako Viešpats, hebrajų Dievas, iki kada tu nenori manęs paisyti? Išleisk mano tautą, kad ji tarnautų man. Jei bet nenori tu išleisti mano žmonių, štai aš rytoj šią valandą atvedu daug skėrių ant visų tavo ribų. Ir uždengs žemės vaizdą, ir negalėsi pamatyti žemės, ir suės visą žemės perteklių, kuris liko, kurį jums paliko kruša, ir suės visą medį, augantį jums ant žemės. Ir bus pripildyti tavo namai, ir tavo tarnų namai, ir visi namai visoje Egiptiečių žemėje, kurių niekada nematė nei tavo tėvai, nei jų protėviai, nuo tos dienos, kai jie atsirado žemėje, iki šios dienos, ir pasukęs Mozė išėjo nuo Faraono. Ir faraono tarnautojai jam sako: Iki kada tai bus mums spąstai? Išleisk tuos žmones, kad jie tarnautų savo Dievui; ar nori žinoti, kad Egiptas žuvo? Ir jie grąžino Mozę ir Aaroną atgal pas Faraoną, ir jis pasakė jiems: Eikite ir tarnaukite Viešpačiui, jūsų Dievui, bet kas ir kas yra tie,

kurie eis? Ir Mozė sako: Su jaunais vyrais ir senaisiais eisime, su sūnumis ir dukterimis, su avimis ir galvijais mūsų, nes yra Viešpaties šventė. Ir jis pasakė jiems: Tebūnie taip Viešpats su jumis, kaip aš jus siunčiu – ar ne ir su jūsų bagažu? Matykite, kad jums gresia nedorybė. Ne taip, tegu eina vyrai ir tegu tarnauja Dievui, nes jūs patys to siekiate, bet jie išvarė juos nuo faraono veido. Viešpats tarė Mozei: Ištiesk ranką ant Egipto žemės, ir tepasikelią skėris ant žemės, ir praris visą žemės žolę ir visą medžių vaisių, kurį paliko kruša. Ir Mozė pakėlė lazdą į dangų, ir Viešpats atvedė pietų vėją ant žemės visą tą dieną ir visą naktį; atėjo rytas, ir pietų vėjas paėmė skėrį ir atvedė jį ant visos Egipto žemės; ir jis nusileido ant visų Egipto sienų labai gausiai; prieš jį nebuvo tokio skėrio, ir po šitų dalykų nebus taip. Ir tai uždengė žemės vaizdą, ir žemė buvo sunaikinta, ir praryjo visą žemės žolę, ir visus medžių vaisius, kurie liko po krušos; neliko nieko žalio nei medžiuose, nei jokioje lauko žolėje visoje Egipto žemėje. Faraonas paskubėjo pašaukti Mozę ir Aaroną, sakydamas: Nusidėjau prieš Viešpatį, jūsų Dievą, ir prieš jus. Priimkite todėl mano nuodėmę dar dabar ir melskitės Viešpačiui, jūsų Dievui, kad jis pašalintų nuo manęs šią mirtį. Išėjo Mozė nuo faraono ir meldėsi Dievui. Ir Viešpats pakeitė vėją į stiprų nuo jūros, paėmė skėrį ir įmetė jį į Raudonąją jūrą, ir neliko nė vieno skėrio visoje Egipto žemėje. Ir Viešpats sukietino faraono širdį, ir jis neišleido Izraelio sūnų. Viešpats tarė Mozei: Ištiesk savo ranką į dangų, ir teatsiranda tamsa ant Egipto žemės, apčiuopiama tamsa. Ir Mozė ištiesė ranką į dangų; ir ant visos Egipto žemės atsirado tamsa, glūma, audra trims dienoms; Ir niekas nematė savo brolio trims dienoms; ir niekas

nepakilo iš savo lovos trims dienoms; bet visiems Izraelio sūnums buvo šviesa visose vietose, kuriose jie gyveno. Ir faraonas pašaukė Mozę ir Aaroną, sakydamas: Eikite, tarnaukite Viešpačiui, savo Dievui, tačiau avis ir galvijus palikite, o jūsų turtas tegu eina su jumis. Ir Mozė pasakė: Bet ir tu duosi mums deginamąsias aukas ir aukas, kurias aukosime Viešpačiui, mūsų Dievui. Ir mūsų gyvuliai eis su mumis, ir nepalikime nė kanopos, nes iš jų imsime, kad tarnautume Viešpačiui, mūsų Dievui; o mes nežinome, kuo tarnausime Viešpačiui, mūsų Dievui, kol atėjome ten. Bet Viešpats sukietino faraono širdį, ir jis nenorėjo jų išleisti. Ir Faraonas sako: Eik šalin nuo manęs, saugokis sau dar kartą pamatyti mano veidą, nes kurią dieną tik pasirodytum man, mirsi. Mozė sako: Tu pasakei, kad daugiau man nebepasirodysi akis į akį.

11

Viešpats tarė Mozei: Dar vieną smūgį aš užvesiu ant faraono ir ant Egipto, ir po to jis išsiųs jus iš čia. Kai jis siųs jus su viskuo, jis tikrai išvarys jus. Kalbėk todėl slaptai žmonėms į ausis, ir tegu kiekvienas prašo iš savo kaimyno sidabrinių ir auksinių indų bei drabužių. Viešpats suteikė palankumą savo žmonėms egiptiečių akyse, ir jie skolino jiems, ir vyras Mozė tapo labai didis egiptiečių akyse, ir faraono akyse, ir jo tarnų akyse. Ir Mozė pasakė: Tai sako Viešpats: apie vidurnaktį aš įeisiu į Egipto vidurį. Ir mirs kiekvienas pirmagimis Egipto žemėje – nuo Faraono pirmagimio, kuris sėdi ant sosto, iki tarnaitės prie girnų

pirmagimio ir iki viso gyvulio pirmagimio. Ir bus didelis šauksmas visoje Egipto žemėje, koks dar nėra buvęs ir koks daugiau nebebus. Ir tarp visų Izraelio sūnų šuo nesuurgės savo liežuviu, nuo žmogaus iki gyvulio, kad žinotum, kiek Viešpats padarys atskyrimą tarp egiptiečių ir Izraelio. Ir ateis žemyn visi tie tavo vaikai pas mane, ir nusilenkš man, sakydami: išeik tu ir visi tavo žmonės, kuriuos tu vedi; ir po šitų dalykų aš išeisiu. Ir išėjo Mozė nuo faraono su pykčiu. Viešpats pasakė Mozei: Faraonas neišklausys jūsų, kad daugindamas padauginsiu savo ženklus ir stebuklus Egipto žemėje. Mozė ir Aaronas padarė visus šiuos ženklus ir stebuklus Egipto žemėje prieš faraoną, bet Viešpats užkietino faraono širdį, ir jis neklausė, kad išleistų Izraelio sūnus iš Egipto žemės.

12

Ir Viešpats pasakė Mozei ir Aaronui Egipto žemėje, sakydamas: šis mėnuo jums yra mėnesių pradžia; jis yra jums pirmas metų mėnesiuose. Kalbėk į visą Izraelio sūnų susirinkimą, sakydamas: šio mėnesio dešimtąją dieną tegu kiekvienas pasiima avį pagal tėvų namus, kiekvienas avį pagal namą. Jei bet namų gyventojų būtų per mažai, taip kad jų neužtektų aviui, jis pasiims su savimi savo artimą kaimyną pagal sielų skaičių; kiekvienas jam pakankamas bus įskaičiuotas į avį. Avis turi būti tobula, patinas, metų amžiaus, jums reikės paimti iš avinėlių ir iš jaunų ožiukų. Ir bus jums laikomas iki šio mėnesio keturioliktosios dienos, ir jį papjaus visa Izraelio sūnų susirinkimo daugybė vakare. Ir jie

ims iš kraujo ir padės ant abiejų durų staktų bei ant sąramos namuose, kuriuose juos valgys. Ir jie valgys mėsą šią naktį, keptą ugnimi, ir valgys neraugintą duoną su karčiosiomis žolelėmis. Nevalgysite iš jų žalio, nei virto vandenyje, bet tik keptą ugnyje, galvą su kojomis ir viduriais. Nepalikite nieko nuo jo iki ryto ir nesulaužykite jo kaulo, o tai, kas liks nuo jo iki ryto, sudeginkite ugnyje. Taip jūs valgysite jį: jūsų juosmens susijuosę, sandalai ant jūsų kojų ir lazdos jūsų rankose, ir valgysite jį skubėdami – tai Viešpaties Pascha. Ir aš perėisiu per Egipto žemę šią naktį, ir nukirsiu kiekvieną pirmagimį Egipto žemėje nuo žmogaus iki gyvulio, ir visiems egiptiečių dievams įvykdysiu kerštą, aš Viešpats. Ir kraujas bus jums ženklas ant namų, kuriuose jūs esate, ir aš pamatysiu kraują, ir aš uždengiu jus, ir nebus jums maro sunaikinti, kada aš smogiu Egipto žemėje. Ir ši diena bus jums atminimu, ir švęsite ją kaip šventę Viešpačiui per visas jūsų kartas, amžinu įstatymu švęsite ją. Septynias dienas valgysit neraugintą duoną, nuo pat pirmosios dienos pašalinsite raugą iš savo namų, kiekvienas, kuris valgytų raugą, ta siela bus sunaikinta iš Izraelio, nuo pirmosios dienos iki septintosios dienos. Ir pirmoji diena bus vadinama šventa, ir septintoji diena bus vadinama šventa jums, jokio vergų darbo nedarysite jose, išskyrus tai, kas bus daroma kiekvienai sielai, tik tai bus daroma jums. Ir jūs laikysite šį įsakymą; nes šią dieną aš išvesiu jūsų jėgas iš Egipto žemės, ir jūs darysite šią dieną jūsų kartoms amžinu įstatymu, pradedant keturioliktą pirmojo mėnesio dieną, nuo vakaro valgysite neraugintą duoną iki dvidešimt pirmosios mėnesio dienos, iki vakaro. Septynias dienas raugas nebus randamas jūsų namuose; kiekvienas, kas valgys raugintą

duoną, ta siela bus sunaikinta iš Izraelio susirinkimo, tiek svetimšaliai, tiek vietiniai žemės gyventojai. Jokios raugintos duonos nevalgysite, bet kiekviename savo gyvenamojoje vietoje valgysite neraugintą duoną. Mozė pašaukė visą Izraelio sūnų seniūnų tarybą ir pasakė jiems: Išėję imkite sau avį pagal savo giminystę ir aukokite Paschos auką. Jūs imsitės izopo pundą ir, pamerkę į kraują, kuris yra prie durų, pritaikysite jį ant durų staktos ir ant abiejų durų staktų iš kraujo, kuris yra prie durų, o jūs neišeisite kiekvienas iš savo namų durų iki ryto. Ir Viešpats praeis smogti egiptiečiams, ir matys kraują ant slenksčio ir ant abiejų staktų, ir Viešpats praeis pro duris, ir neleis naikintojui įeiti į jūsų namus smogti. Ir laikykite šį žodį kaip įstatymą sau ir savo sūnums per amžius. Jei įeisite į žemę, kurią Viešpats duos jums, kaip Jis kalbėjo, laikykitės šios tarnystės. Ir bus, jei jūsų sūnūs klaus jūsų: Kas yra ši tarnyste? Ir jūs pasakysite jiems: Ši Pascha yra auka Viešpačiui, kaip jis uždengė namų Izraelio sūnų Egipte, kada jis smogė egiptiečiams, bet mūsų namus jis išgelbėjo. Ir žmonės nusilenkė ir pagarbino. Ir išėję padarė Izraelio sūnūs, kaip įsakė Viešpats Mozei ir Aaronui, taip jie padarė. Įvyko viduryje nakties, ir Viešpats nužudė kiekvieną pirmagimį Egipto žemėje – nuo Faraono pirmagimio, sėdinčio ant sosto, iki belaisvės pirmagimio duobėje ir iki kiekvieno gyvulio pirmagimio. Ir Faraonas pakilo naktį, ir jo tarnai, ir visi egiptiečiai, ir kilo didelis šauksmas visoje Egipto žemėje, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų buvę mirusiojo. Ir Faraonas pašaukė Mozę ir Aaroną naktį, ir pasakė jiems: Kelkitės ir išeikite iš mano tautos, ir jūs, ir Izraelio sūnūs, eikite ir tarnaukite Viešpačiui, jūsų Dievui, kaip sakote. Ir paėmę savo

avis ir jaučius, eikite, palaiminkite iš tiesų ir mane. Ir egiptiečiai spaudė tautą su uolumu, kad išmestų juos iš žemės, nes sakė: Visi mes mirštame. Paėmė gi žmonės savo tešlą prieš jai būnant raugintai, jų tešlą, surištą į savo drabužius, ant savo pečių. Izraelio sūnūs padarė, kaip jiems įsakė Mozė, ir prašė iš egiptiečių sidabrinių ir auksinių indų bei drabužių. Ir Viešpats suteikė palankumą savo žmonėms egiptiečių akyse, ir jie skolino jiems, ir jie apiplėšė egiptiečius. Izraelio sūnūs, išvykę iš Ramesės į Sukotą, buvo šeši šimtai tūkstančių pėstininkų vyrų, neskaičiuojant bagažo. Ir didelė mišri minia pakilo kartu su jais, ir avys, ir jaučiai, ir labai daug gyvulių. Ir jie kepė tešlą, kurią išnešė iš Egipto, neraugintas bandelės, nes nebuvo rauginta, nes juos išvarė egiptiečiai, ir jie negalėjo pasilikti, nei atsargų jie nepadarė sau kelionei. Izraelio sūnų gyvenimas, kurį jie gyveno Egipto žemėje ir Kanaano žemėje, buvo keturi šimtai trisdešimt metų. Ir atsitiko po keturių šimtų trisdešimties metų, išėjo visa Viešpaties jėga iš Egipto žemės naktį. Tai yra apsauga Viešpačiui, kad išvestų juos iš Egipto žemės. Ta naktis yra apsauga Viešpačiui, kad visiems Izraelio sūnums būtų per jų kartas. Ir Viešpats pasakė Mozei ir Aaronui: tai yra Paschos įstatymas – joks svetimšalis nevalgys iš jos. Ir kiekvieną tarną arba nupirktą už sidabrą apipjaustysi, ir tada jis valgys iš jos. Ateivis ar samdinys nevalgys iš jo. Vienuose namuose bus valgoma, ir neišnešite iš namų mėsos laukan, ir kaulo iš jo nesulaužysite. Visa Izraelio sūnų bendruomenė tai padarys. Jei bet kuris ateivis ateis pas jus švęsti Paschą Viešpačiui, apipjaustyk visus jo vyriškius, ir tada jis galės ateiti švęsti ją, ir bus kaip vietinis žemės gyventojas; bet joks neapipjaustytas nevalgys jos. Vienas

įstatymas bus vietiniam gyventojui ir atėjusiam ateiviui jūsų tarpe. Ir Izraelio sūnūs padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei ir Aaronui, taip jie ir padarė. Ir atsitiko tą dieną, kad Viešpats išvedė Izraelio sūnus iš Egipto žemės su jų jėga.

13

Ir Viešpats pasakė Mozei: Pašventink man kiekvieną pirmagimį, pirmą pagimdytą, atveriantį kiekvieną įsčias tarp Izraelio sūnų, nuo žmogaus iki gyvulio – jis yra mano. Pasakė Mozė liaudžiai: atsiminkite šią dieną, kurią išėjote iš Egipto žemės, iš vergystės namų, nes galinga ranka Viešpats išvedė jus iš čia, ir raugas nebus valgomas. Nes šiandien jūs išeinate jaunųjų mėnesyje. Ir bus taip, kad kai Viešpats, tavo Dievas, įves tave į kanaaniečių, chetiečių, amoriečių, hiviečių, jebusiečių, girgašiečių ir fereziečių žemę, kurią prisiekė tavo tėvams duoti tau, žemę, tekančią pienu ir medumi, tai atliksi šią tarnystę šiame mėnesyje. Šešias dienas jūs valgysit neraugintą duoną, o septintą dieną bus Viešpaties šventė. Neraugintą duoną valgysit septynis dienas, nebus matoma tau rauginta duona, nei bus tau raugo visose tavo žemės ribose. Ir tu paskelbsi savo sūnui tą dieną, sakydamas: Dėl to Viešpats Dievas man padarė, kai aš išėjau iš Egipto. Ir bus tau ženklas ant tavo rankos ir atminimas prieš tavo akis, kad Viešpaties įstatymas būtų tavo burnoje, nes galinga ranka Viešpats Dievas išvedė tave iš Egipto. Ir laikykitės šio įstatymo nustatytu laiku, iš kartos į kartą. Ir bus, kai Viešpats, tavo Dievas, įves tave į Kanaaniečių žemę, kaip

prisiekė tavo tėvams, ir duos ją tau. Ir tu atskyrsi kiekvieną pirmgimį, vyriškosios lyties, Viešpačiui – kiekvieną pirmgimį iš bandų arba tarp tavo gyvulių, kiek jų tau gims; vyriškosios lyties pašvęsi Viešpačiui. Kiekvienas asilas, atveriantis įsčias, iškeisi avimi; jei neiškeisi, atpirksi jį. Kiekvienas pirmagimį žmogaus iš tavo sūnų atpirksi. Jei bet tavo sūnus klausia tave po šių dalykų, sakydamas, kas tai? Ir pasakysi jam, kad galinga ranka Viešpats išvedė mus iš Egipto žemės, iš vergystės namų. Kai Faraonas sukietino širdį ir atsisakė išleisti mus, jis užmušė visus pirmagimius Egipto žemėje, nuo pirmagimių žmonių iki pirmagimių gyvulių. Dėl to aš auku Viešpačiui visus vyriškosios lyties pirmagimius, atverianČius įsčias, o visus savo sūnų pirmagimius atperku. Ir tai bus ženklas ant tavo rankos ir nepajudinamas prieš tavo akis, nes galinga ranka išvedė tave Viešpats iš Egipto. Kai Faraonas išsiuntė žmones, Dievas nevedė jų Filistinų žemės keliu, nes jis buvo arti, nes Dievas sakė, kad žmonės, Ir Dievas apvedė tautą keliu į dykumą, prie Raudonosios jūros, o penktoji karta Izraelio sūnų išėjo iš Egipto žemės. Ir Mozė pasiėmė Juozapo kaulus su savimi, nes priesaika jis buvo prisiekdinęs Izraelio sūnus, sakydamas: Viešpats tikrai aplankys jus, ir jūs išnešite mano kaulus iš čia su savimi. Pakėlę stovyklą iš Sokchoto, Izraelio sūnūs pasistatė stovyklą Otome šalia dykumos. Dievas vedė juos: dieną debesies stulpe, kad parodytų jiems kelią, o naktį ugnies stulpe. Bet debesies stulpas dieną ir ugnies stulpas naktį neišnyko prieš visus žmones.

14

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Kalbėk Izraelio sūnums, ir jie teapsigręžia ir tepasistatė stovyklą priešais gyvenvietę, tarp Migdolo ir jūros, priešais Baal Zefoną; prieš jį pasistatysite stovyklą prie jūros. Ir Faraonas pasakys savo žmonėms: Šitie Izraelio sūnūs klaidžioja žemėje, nes dykuma juos uždarė. Aš kietinsiu faraono širdį, ir jis persekios juos, ir būsiu pašlovintas faraone ir visoje jo kariuomenėje, ir visi egiptiečiai žinos, kad aš esu Viešpats, ir jie taip padarė. Ir buvo pranešta Egipto karaliui, kad tauta pabėgo, ir pasikeitė faraono bei jo tarnų širdis dėl tautos, ir jie tarė: Ką tai mes padarėme, išleisdami Izraelio sūnus, kad jie mums nebetarnautų? Taigi faraonas pakinkė savo kovos vežimus ir visus savo žmones surinko su savimi, ir paėmė šešis šimtus parinktų kovos vežimų ir visus egiptiečių arklius ir trečio rango karius ant visų. Ir Viešpats užkietino Egipto karaliaus Faraono širdį ir jo tarnų širdis, ir jis persekiojo Izraelio sūnus, bet Izraelio sūnūs išėjo su iškelta ranka. Ir egiptiečiai persekiojo juos, ir rado juos pasistatę stovyklą prie jūros, ir visi Faraono arkliai ir vežimai, ir raiteliai, ir jo kariuomenė priešais gyvenvietę, priešais Beelsefoną. Ir faraonas artinosi, ir Izraelio sūnūs, pakėlę akis, mato, kad egiptiečiai buvo pasistatę stovyklą už jų, ir jie labai išsigando, o Izraelio sūnūs sušuko į Viešpatį. Ir jie tarė Mozei: Ar dėl to, kad nebuvo kapų Egipto žemėje, tu išvedei mus mirti dykumoje? Ką tai tu mums padarei, išvedęs mus iš Egipto? Argi ne tai buvo tas žodis, kurį mes kalbėjome tau Egipte, sakydami: palik mus, kad tarnautume egiptiečiams? Geriau juk mums tarnauti egiptiečiams, nei mirti šitoje dykumoje. Ir Mozė pasakė žmonėms: Drąsinkitės, stovėkite ir matykite išgelbėjimą nuo Viešpaties, kurį jis padarys mums

šiandien; kaip matėte egiptiečius šiandien, taip nebepamatysite jų per amžiną laiką; Viešpats kovos už jus, o jūs tylėsite. Ir Viešpats pasakė Mozei: Kodėl tu šauki man? Kalbėk su Izraelio sūnumis, ir tegul jie išsikelia iš stovyklos. Ir tu pakelk savo lazdą ir ištiesk savo ranką ant jūros, ir perskelsk ją, ir tegu įeina Izraelio sūnūs į jūros vidurį sausumos keliu. Ir štai aš sukietinsiu faraono širdį ir visų egiptiečių, ir jie įeis paskui juos, ir aš būsiu pašlovintas faraone ir visoje jo kariuomenėje, ir vežimuose, ir jo žirguose. Ir sužinos visi egiptiečiai, kad aš esu Viešpats, kai būsiu šlovinamas faraone ir jo kovos vežimuose bei žirguose. Pašalino Dievo angelas, einantis Izraelio sūnų stovyklos priekyje, ir nuėjo į užpakalį; pašalino ir debesies stulpas nuo jų priekio ir sustojo už jų. Ir įėjo tarp egiptiečių stovyklos vidurio ir tarp egiptiečių stovyklos vidurio, ir tarp Izraelio stovyklos vidurio, ir sustojo. Ir atsirado tamsa ir niūrumas, ir praėjo naktis, ir jie nesusimaišė vienas su kitu visą naktį. Mozė ištiesė ranką ant jūros, ir Viešpats atvarė jūrą smurtingu pietiniu vėju visą naktį, ir padarė jūrą sausą, ir vanduo buvo perskirtas. Ir Izraelio sūnūs įėjo į jūros vidurį sausuma, o jos vanduo buvo siena iš dešinės ir siena iš kairės. Ir egiptiečiai persekė, ir įėjo paskui juos, ir visi faraono arkliai, ir vežimai, ir raiteliai į jūros vidurį. Įvyko rytinėje sargyboje, ir Viešpats pažvelgė į egiptiečių stovyklą ugnies stulpe ir debesyje, ir sumaišė egiptiečių stovyklą, ir surišo jų kovos vežimų ašis, ir vedė juos su jėga; ir egiptiečiai pasakė: bėkime nuo Izraelio veido, nes Viešpats kariauja už juos prieš egiptiečius. Viešpats tarė Mozei: Ištiesk savo ranką ant jūros, ir tegrįžta vanduo, ir teapdengia egiptiečius, jų kovos vežimus ir raitelius. Mozė ištiesė ranką ant jūros, ir vanduo

sugrįžo dienai švintant ant žemės, o egiptiečiai bėgo nuo vandens, ir Viešpats nupurtė egiptiečius jūros viduryje. Ir sugrįžęs vanduo užliejo kovos vežimus ir raitelius, ir visą faraono galią, tuos, kurie buvo įžengę paskui juos į jūrą, ir nebuvo palikta iš jų nė vieno. Bet Izraelio sūnūs nuėjo per sausą jūros vidurį, o vanduo jiems buvo siena iš dešinės ir siena iš kairės. Ir Viešpats išgelbėjo Izraelį tą dieną iš egiptiečių rankos, ir Izraelis matė egiptiečius mirusiuosius prie jūros krašto. Izraelis matė didžiąją ranką, kurią Viešpats padarė egiptiečiams, tauta bijojo Viešpaties ir tikėjo Dievu bei jo tarnu Moze.

15

Tada Mozė ir Izraelio sūnūs giedojo šią giesmę Dievui ir tarė: Giedokime Viešpačiui, nes jis garbingai pašlovino save – arklį ir raitelį numetė į jūrą. Pagalbininkas ir gynėjas man tapo išgelbėjimu, šis mano Dievas, ir aš jį pašlovinsiu, mano tėvo Dievas, ir aš jį išaukštinsiu. Viešpats triuškina karus, Viešpats – jo vardas. Faraono kovos vežimus ir jo galią jis įmetė į jūrą, išrinktus raitelius trečio rango vyrus; jie buvo praryjami Raudonojoje jūroje; gelmė juos uždengė; jie nuskendo į gelmę kaip akmuo. Tavo dešinė, Viešpatie, pašlovinta galybėje, tavo dešinė ranka, Viešpatie, sutriuškino priešus. Ir savo šlovės didybe sutrynei priešininkus, siuntei savo rūstybę – ji praryjo juos kaip ražienas. Ir dėl tavo rūstybės dvasios persiskyrė vanduo, vandenys sustingo kaip siena, bangos sustingo jūros viduryje. Priešas sakė: Persekiosiu ir sugausiu, padalinsiu grobį,

pripildysiu savo sielą, sunaikinsiu savo kardu, mano ranka valdys. Tu siuntei savo dvasią, jūra juos dengė, jie nuskendo kaip švinas galingame vandenyje. Kas panašus į tave tarp dievų, Viešpatie? Kas panašus į tave? Pašlovintas tarp šventųjų, nuostabus garbėje, darantis stebuklus. Tu ištiesėi savo dešinę, žemė praryjo juos. Tu vedei savo teisumu šią savo tautą, kurią atpirkai, savo jėga paguodei į savo šventą prieglobstį. Tautos išgirdo ir supyko, skausmai apėmė Filistijos gyventojus. Tada skubėjo Edomo vadai ir moabitų valdovai, juos apėmė drebėjimas, ištirpo visi gyvenantys Kanaane. Tebūna ant jų drebėjimas ir baimė, dėl tavo rankos didybės tebūna paverstais į akmenį, kol praeis tavo tauta, Viešpatie, kol praeis ši tavo tauta, kurią įsigijai. Įvedęs pasodink juos savo paveldėjimo kalne, savo paruoštoje gyvenamojoje vietoje, kurią tu paruošei, Viešpatie, šventykloje, Viešpatie, kurią paruošė tavo rankos. Viešpats valdo per amžius ir per amžių amžius, ir dar. Kad Faraono arklys su kovos vežimais ir raiteliais įžengė į jūrą, ir Viešpats užleido ant jų jūros vandenį, o Izraelio sūnūs ėjo per sausumą jūros viduryje. Paėmusi būgną į ranką, pranašė Mirjama, Aarono sesuo, ir visos moterys išėjo paskui ją su būgnais ir chorais. Pradėjo jų Miriam, sakydama: giedokime Viešpačiui, nes garbingai buvo pašlovintas – arklį ir raitelį numetė į jūrą. Mozė išvedė Izraelio sūnus nuo Raudonosios jūros ir nuvedė juos į Šūro dykumą, ir jie ėjo tris dienas dykumoje, ir nerado vandens, kad galėtų gerti. Jie atėjo į Merą, bet negalėjo gerti iš Meros, nes ji buvo karčia; dėl to jis pavadino tos vietos vardą Kartumu. Ir žmonės murmėjo prieš Mozę, sakydami: Ką gersime? Ir šaukėsi Mozė į Viešpatį; ir parodė jam Viešpats medį, ir įmetė jį į

vandenį, ir pasaldėjo vanduo; ten nustatė jam įsakymus ir teismus; ir ten jį išbandė, ir tarė: jei klausydamas klausysi balso Viešpaties Dievo tavo, ir malonias jo akivaizdoje darysi, ir įsiklausysi į įsakymus jo, ir laikysiesi visų įstatymų jo, visų ligų, kurias aš užtraukiau ant egiptiečių, neužtrauksiu ant tavęs; aš juk esu Viešpats Dievas tavo, gydantis tave. Ir jie atėjo į Elimą, ir ten buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių kamienų, ir jie pasistatė stovyklą ten prie vandenų.

16

Jie iškeliavo iš Elimo, ir atėjo visa Izraelio sūnų susirinkimas į Sino dykumą, kuri yra tarp Elimo ir Sinajaus. Ir penkioliktą dieną, antrą mėnesį, jiems išėjus iš Egipto žemės, murmėjo visa Izraelio sūnų susirinkimas prieš Mozę ir Aaroną. Ir Izraelio sūnūs jiems sakė: Būtų buvę geriau, kad mes būtume mirę, Viešpaties užmušti Egipto žemėje, kai sėdėjome prie mėsos puodų ir valgėme duoną iki soties, nes jūs išvedėte mus į šią dykumą, kad užmuštumėte visą šią bendruomenę badu. Ir pasakė Viešpats Mozei: Štai aš liju jums duonas iš dangaus; ir išeis žmonės, ir jie rinks kiekvienai dienai, kad išbandyčiau juos, ar jie vaikščios pagal mano įstatymą, ar ne. Ir bus šeštąją dieną, ir jie paruoš ką įneš; ir bus dvigubai, ką jie surenka kasdien. Ir pasakė Mozė ir Aaronas visam Izraelio sūnų susirinkimui: Vakare jūs sužinosite, kad Viešpats išvedė jus iš Egipto žemės, ir ryte jūs matysite Viešpaties garbę, nes jis išgirdo jūsų murmėjimą prieš Dievą; o mes kas esame, kad murmate prieš

mus? Ir Mozė pasakė: Kai Viešpats duoda jums vakare mėsos valgyti ir duonos ryte iki soties, dėl to, kad Viešpats išgirdo jūsų murmėjimą, kurį jūs murmate prieš mus - bet kas mes esame? Nes ne prieš mus yra jūsų murmėjimas, bet prieš Dievą. Pasakė Mozė Aaronui: Pasakiau visai Izraelio sūnų susirinkimui – ateikite prieš Dievą, nes jis išgirdo jūsų murmėjimą. Kada Aaronas kalbėjo visam Izraelio sūnų susirinkimui, ir jie atsigręžė į dykumą, ir Viešpaties šlovė pasirodė debesyje. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Aš išgirdau Izraelio sūnų murmėjimą; kalbėk jiems, sakydamas: vakare valgysite mėsos, ir ryte būsite prisipildę duonos; ir žinosite, kad aš esu Viešpats, jūsų Dievas. Atėjo vakaras, ir pakilo putpelės, ir apdengė stovyklą; rytą, kai rasa aplink stovyklą nustojo kristi. Ir štai ant dykumos paviršiaus plonas, tarsi koriandras, baltas, tarsi šerkšnas ant žemės. Pamatę tai, Izraelio sūnūs sakė vienas kitam: Kas tai yra? Nes jie nežinojo, kas tai buvo; o Mozė jiems pasakė: tai duona, kurią Viešpats davė jums valgyti. Tai yra žodis, kurį įsakė Viešpats: surinkite nuo jo kiekvienas po tinkamą gomerą, pagal galvą, pagal jūsų sielų skaičių, kiekvienas su jūsų palapinių gyventojais surinkite. Taip padarė Izraelio sūnūs ir surinko – kas daug, kas mažiau. Ir išmatavę gomorą, nepadidėjo tam, kuris surinko daug, ir tam, kuris surinko mažiau, netrūko; kiekvienas sau tinkamą kiekį surinko. Mozė jiems tarė: Tegul niekas nepasilaiko iš to iki ryto. Ir jie neklausė Mozės, bet kai kurie paliko iš to iki ryto, ir tai išvirė kirminus, ir dvokė, ir Mozė supyko ant jų. Ir jie surinko tai kiekvieną rytą, kiekvienas sau priklausančią dalį, o kai saulė įkaitindavo, tai tirpdavo. Ir atsitiko šeštąją dieną, jie surinko

reikalingus dalykus dvigubai, du gomerai vienam; ir įėjo visi susirinkimo vadovai, ir pranešė Mozei. Ir Mozė pasakė jiems: Argi ne tai yra tas žodis, kurį kalbėjo Viešpats? Sabatas yra šventas poilsis Viešpačiui rytoj; ką kepsite, kepkite; ir ką virsite, virkite; ir visą perteklių palikite sandėlyje rytui. Ir jie paliko jį iki ryto, kaip jiems įsakė Mozė, ir jis nedvokė, nei kirminas atsirado jame. Sakė Mozė: Valgykite šiandien, nes šiandien yra sabatas Viešpačiui, nebus rasta lygumoje. Šešias dienas rinksite, bet septintoji diena yra sabatas, nes jos metu nieko nebus. Septintąją dieną įvyko taip, kad kai kurie iš žmonių išėjo rinkti, bet nieko nerado. Sakė Viešpats Mozei: Iki kada jūs nenorite klausyti mano įsakymų ir mano įstatymo? Žiūrėkite, nes Viešpats davė jums sabatą šią dieną, dėl to jis davė jums šeštąją dieną dviejų dienų duonas. Sėdėkite kiekvienas savo namuose, niekas teišeina iš savo vietos septintąją dieną. Ir žmonės ilsėjosi septintą dieną. Ir Izraelio sūnūs pavadino jį vardu Mana; jis buvo baltas lyg kalandro sėkla, o jo skonis buvo kaip pyragas su medumi. Ir pasakė Mozė: Tai žodis, kurį įsakė Viešpats: pripildykite gomorą manos į saugyklą jūsų kartoms, kad jie matytų duoną, kurią valgėte jūs dykumoje, kai Viešpats išvedė jus iš Egipto žemės. Ir Mozė pasakė Aaronui: imk vieną auksinį ąsotį ir įdėk į jį pilną gomorą manos, ir padėsi jį prieš Dievą, saugojimui jūsų kartoms, kaip įsakė Viešpats Mozei; ir Aaronas padėjo jį prieš liudijimą saugojimui. Izraelio sūnūs valgė maną keturiasdešimt metų, kol atėjo į apgyventą pasaulį; jie valgė maną, kol atvyko į Finikijos dalį. O gomoras buvo dešimtoji trijų mierų dalis.

17

Ir visa Izraelio sūnų bendruomenė iškeliavo iš Sin dykumos pagal savo stovyklas, Viešpaties žodžiu, ir pasistatė stovyklą Rafidine, bet ten nebuvo vandens tautai gerti. Ir žmonės pykosi su Moze, sakydami: Duok mums vandens, kad gertume. Ir Mozė jiems sakė: Kodėl pykstate su manimi ir kodėl gundote Viešpatį? Žmonės ten trokšto vandens, ir žmonės ten murmėjo prieš Mozę, sakydami: Kodėl tai? Tu išvedei mus iš Egipto, kad užmuštum mus ir mūsų vaikus ir mūsų gyvulius troškimu? Ir Mozė šaukė Viešpačiui, sakydamas: Ką aš padarysiu šitiems žmonėms? Dar truputį, ir jie užmuš mane akmenimis. Ir Viešpats pasakė Mozei: Eik šios tautos priekyje, pasiimk sau iš tautos seniūnų ir lazdą, kuria tu sudavei upę, pasiimk į savo ranką ir eik. Štai aš stoviu ten prieš tave ant uolos Horebe, ir tu smogsi į uolą, ir išeis iš jos vanduo, ir gers žmonės. Ir Mozė taip padarė Izraelio sūnų akivaizdoje. Ir jis pavadino tos vietos vardą Išbandymas ir Priekaištas dėl Izraelio sūnų priekaišto ir dėl to, kad jie išbandė Viešpatį, sakydami: Ar Viešpats yra tarp mūsų, ar ne? Atėjo Amalekas ir kariavo prieš Izraelį Refidime. Pasakė Mozė Jozuei: Pasirink sau galingų vyrų ir, išėjęs, išsirikiuok kovai prieš Amaleką rytoj, ir štai aš stovėsiu ant kalno viršūnės, ir Dievo lazda bus mano rankoje. Ir Jozuė padarė, kaip jam pasakė Mozė, ir išėjęs išsirikiavo mūšiui prieš Amaleką, o Mozė, Aaronas ir Hūras užkopė ant kalno viršūnės. Ir įvyko, kad kada Mozė pakėlė rankas, nugalėjo Izraelis, o kada nuleido rankas, nugalėjo Amalekas. Mozės rankos buvo sunkios, ir paėmę akmenį, jie

padėjo jį po juo, ir jis sėdėjo ant jo, o Aaronas ir Hūras palaikė jo rankas iš vienos pusės vienas ir iš kitos pusės vienas, ir Mozės rankos išliko tvirtai iškeltos iki saulės nusileidimo. Ir Jozuė išvaikė Amaleką ir visus jo žmones kalavijo ašmenimis. Viešpats tarė Mozei: Užrašyk tai į knygą kaip atminimą ir įdėk į Jozuės ausis, kad visiškai ištrinsiu Amaleko atminimą iš po dangaus. Ir Mozė pastatė aukurą Viešpačiui, ir pavadino jį vardu Viešpats – mano prieglauda. Kad slapta ranka Viešpats kariauja prieš Amaleką iš kartos į kartą.

18

Girdėjo Jotoras, Madiano kunigas, Mozės uošvis, visa, ką Viešpats padarė Izraeliui, savo žmonėms, nes Viešpats išvedė Izraelį iš Egipto. Paėmė Jetro, Mozės žentas, Ciporą, Mozės žmoną, po jos paleidimo, ir du jos sūnus; vieno jų vardas buvo Geršomas, sakant: Ateivis buvau svetimoje žemėje; ir antro vardas Eliezeras, sakant: Nes mano tėvo Dievas buvo mano pagalbininkas ir išgelbėjo mane iš faraono rankos. Ir išėjo Jotoras, Mozės uošvis, ir jo sūnūs, ir jo žmona pas Mozę į dykumą, kur jis buvo pasistatęs stovyklą prie Dievo kalno. Buvo pranešta Mozei, sakant: Štai tavo uošvis Jetro ateina pas tave ir tavo žmona, ir tavo du sūnūs su juo. Mozė išėjo pasitikti uošvio, nusilenkė jam, pabučiavo jį, jie pasveikino vienas kitą, ir jis įvedė juos į palapinę. Ir Mozė papasakojo savo uošviui visa, ką Viešpats padarė Faraonui ir visiems egiptiečiams dėl Izraelio, ir visą vargą, kuris juos ištiko kelyje, ir kad Viešpats išgelbėjo juos

iš Faraono rankos ir iš egiptiečių rankos. Jetro nustebo dėl visų gerų dalykų, kuriuos Viešpats padarė jiems, kad išgelbėjo juos iš egiptiečių rankos ir iš faraono rankos. Ir Jetro tarė: Palaimintas Viešpats, kad išgelbėjo juos iš egiptiečių rankos ir iš faraono rankos. Dabar sužinojau, kad Viešpats yra didesnis už visus dievus dėl to, kad jie užpuolė juos. Ir Jetras, Mozės žentas, paėmė deginamąsias aukas ir aukas Dievui; o Aaronas ir visi Izraelio vyresnieji atėjo valgyti duoną su Mozės žentu Dievo akivaizdoje. Ir atsitiko kitą dieną, kad Mozė atsisėdo teisti žmonių, o visi žmonės stovėjo prie Mozės nuo ryto iki vakaro. Ir Jetro, pamatęs viską, ką jis daro žmonėms, sako: Kas tai, ką tu darai žmonėms? Kodėl tu sėdi vienas, o visi žmonės stovi šalia tavęs nuo ryto iki vakaro? Ir Mozė sako savo uošviui: Žmonės ateina pas mane ieškoti teismo iš Dievo. Kai tik jiems kyla ginčas ir jie ateina pas mane, aš teisiu kiekvieną ir supažindinu juos su Dievo įsakymais ir Jo įstatymu. Bet Mozės uošvis jam tarė: Tu nedarai šito dalyko teisingai. Sunaikinimu būsi sunaikintas dėl nekantrybės ir tu, ir visi šie žmonės, kurie yra su tavimi; sunkus tau šis dalykas, negali daryti tu vienas. Dabar todėl klausyk manęs, ir aš patarisiu tau, ir Dievas bus su tavimi: būk tu žmonėms tarpininku su Dievu, ir neši jų žodžius Dievui. Ir tu iškilmingai įspėsi juos apie Dievo įsakymus ir Jo įstatymą, ir parodysi jiems kelius, kuriais jie eis, ir darbus, kuriuos jie darys. Ir tu pats apsvarstysi iš visų žmonių galingus vyrus, dievobaimingus, teisinguos vyrus, nekenčiančius išdidumo, ir paskirsi jiems vadovauti tūkstantininkus, šimtininkus, penkiasdešimtininkus ir dešimtininkus. Ir jie teis žmones kiekvieną valandą, bet sunkų reikalą jie pasiūlys tau, o mažus

sprendimus jie teis patys, ir jie palengvins tau naštą, ir jie padės tau. Jei šį žodį vykdysi, Dievas tave sustiprins, ir galėsi išstovėti, ir visa ši tauta į savo vietą su ramybe sugrįš. Mozė išgirdo uošvio balsą ir padarė viską, ką jis jam sakė. Ir Mozė pasirinko galingus vyrus iš viso Izraelio ir paskyrė juos tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais. Ir jie teisė žmones visą laiką, bet kiekvieną sunkų reikalą jie atnešdavo Mozei, o kiekvieną lengvą reikalą jie teisdavo patys. Ir Mozė išsiuntė savo ženą, ir jis išėjo į savo žemę.

19

Trečiojo mėnesio nuo Izraelio sūnų išėjimo iš Egipto žemės šią dieną jie atėjo į Sinajaus dykumą. Ir jie iškeliavo iš Rafideino, ir atėjo į Sinajaus dykumą, ir Izraelis pasistatė ten stovyklą priešais kalną. Ir Mozė užlipo į Dievo kalną, ir Dievas pašaukė jį iš kalno, sakydamas: Šiuos dalykus pasakysi Jokūbo namui ir paskelbsi Izraelio sūnums. Patys jūs matėte, kiek aš esu padaręs egiptiečiams, ir paėmiau jus tarsi ant erelių sparnų, ir atvedžiau jus pas save. Ir dabar, jei tikrai išgirsite mano balsą ir laikysite mano sandorą, jūs būsite man ypatinga tauta iš visų tautų, nes visa žemė yra mano. Jūs būsite man karališka kunigystė ir šventa tauta; šiuos žodžius tu sakysi Izraelio sūnums. Atėjo Mozė ir pašaukė žmonių vyresniuosius, ir padėjo jiems visus tuos žodžius, kuriuos jiems įsakė Dievas. Atsakė visa tauta vienu balsu ir pasakė: Visa, ką Dievas pasakė, darysime ir klausysime. O Mozė šiuos žodžius perdavė Dievui. Viešpats pasakė Mozei:

Štai aš ateinu pas tave debesies stulpe, kad žmonės išgirstų mane kalbant su tavimi ir tau įtikėtų per amžius. Mozė pranešė Viešpačiui žmonių žodžius. Ir Viešpats pasakė Mozei: Nusileidęs įspėk žmones ir pašventink juos šiandien ir rytoj, ir tegul jie išsiprausia drabužius, ir tegul būna pasiruošę trečiajai dienai; nes trečiąją dieną Viešpats nusileis ant Sinajaus kalno prieš visus žmones. Ir tu atskiri žmones aplinkui, sakydamas: Saugokitės neužlipti ant kalno ir nepaliesti nieko iš jo; kiekvienas, kuris palies kalną, mirtimi mirs. Ne paliesti jo ranka, nes akmenimis bus užmuštas, arba strėle bus nušautas – ar tai gyvulys, ar žmogus – negyvens. Kada balsai ir trimitai ir debesis pasitrauks nuo kalno, tie užkops ant kalno. Mozė nuėjo žemyn nuo kalno pas žmones, pašventino juos, ir jie išplovė drabužius. Ir jis sakė žmonėms: Būkite pasiruošę tris dienas, neartėkite prie moters. Trečiąją dieną, kai praaušo aušra, atsirado balsai ir žaibai, ir tamsus debesis ant Sinajaus kalno, trimito balsas skambėjo garsiai, ir visi žmonės stovykloje buvo išgąsdinti. Ir Mozė išvedė žmones į susitikimą su Dievu iš stovyklos, ir jie stovėjo prie kalno. Sinajaus kalnas visas rūko, nes Dievas buvo nužengęs ant jo ugnyje, ir kilo dūmas kaip krosnies dūmas, ir visi žmonės labai nustebo. O trimito garsai, einantys pirmyn, tapo labai stipresni. Mozė kalbėjo, o Dievas atsakė jam balsu. Nusileido Viešpats ant Sinajaus kalno viršūnės, ir pašaukė Viešpats Mozę ant kalno viršūnės, ir užlipo Mozė. Ir Dievas pasakė Mozei, sakydamas: nusileidęs įspėk žmones, kad niekada jie neprieitų prie Dievo pamatyti, ir kad nekristų iš jų daugybė. Ir kunigai, artinantys prie Viešpaties Dievo, tebūna pašventinti, kad Viešpats nepasitrauktų nuo jų. Ir Mozė pasakė Dievui:

Žmonės negalės užlipti ant Sinajaus kalno, nes tu esi mums paliudijęs, sakydamas: Atskirk kalną ir pašventink jį. Viešpats jam tarė: Eik, nusileisk žemyn ir vėl užlipk tu bei Aaronas su tavimi, tačiau kunigai ir tauta tegu neverčiasi užlipti pas Dievą, kad kada nors Viešpats jų nepražudytų. Nužengė Mozė pas žmones ir jiems pasakė.

20

Ir Viešpats kalbėjo visus šiuos žodžius, sakydamas: aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų. Neturėsi kitų dievų, išskyrus mane. Nepadarysi sau stabo nei jokio atvaizdo to, kas yra danguje aukštai, ir to, kas yra žemėje apačioje, ir to, kas yra vandenyse po žeme. Negarbinsi jų, nei netarnausi jų; aš nes esu Viešpats, tavo Dievas, Dievas pavydus, grąžinantis tėvų nuodėmes ant vaikų iki trečios ir ketvirtos kartos tiems, kurie nekenčia manęs, ir darydamas gailestingumą tūkstančiams tų, kurie myli mane, ir tų, kurie saugo mano įsakymus. Neimsi Viešpaties, savo Dievo, vardo tuščiai, nes Viešpats, tavo Dievas, neišteisins to, kuris ima Jo vardą tuščiai. Atsimink sabato dieną, kad ją šventintum. Šešias dienas dirbi ir atliksi visus savo darbus. Bet septintą dieną sabatai Viešpačiui, tavo Dievui; nedaryk joje jokio darbo tu, ir tavo sūnus, ir tavo duktė, tavo tarnas, ir tavo tarnaitė, tavo jautis, ir tavo nešulys, ir visi tavo gyvuliai, ir ateivis, gyvenantis pas tave. Nes per šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, ir jūrą, ir visa, kas yra juose, ir ilsėjosi septintą dieną, todėl

Viešpats palaimino septintą dieną ir pašventino ją. Gerbk savo tėvą ir savo motiną, kad tau gerai sektųsi ir kad ilgai gyventum ant geros žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda. Nesvetimauksi. Tu nevogsi. Nežudysi. Neliudysi melagingai prieš savo artimą. Tu negeidysi savo artimo žmonos; tu negeidysi savo artimo namo, nei jo lauko, nei jo tarno, nei jo tarnaitės, nei jo jaučio, nei jo asilo, nei jokio jo gyvulio, nei nieko, kas priklauso tavo artimui. Ir visi žmonės matė balsą, žibintus, trimito balsą ir rūkstantį kalną, tačiau bijodami visi žmonės stovėjo iš tolo. Ir jie tarė Mozei: Kalbėk tu mums, ir tegu nekalba mums Dievas, kad nemirtume. Ir Mozė sako jiems: Drąsinkitės, nes Dievas atėjo pas jus tam, kad jus išbandytų, kad jo baimė būtų jūsyse, idant nenusidėtumėte. Žmonės stovėjo iš toli, o Mozė įėjo į tamsą, kur buvo Dievas. Viešpats tarė Mozei: Šiuos dalykus tu sakysi Jokūbo namui ir paskelbsi Izraelio sūnums: jūs matėte, kad iš dangaus aš kalbėjau jums. Nedarykite sau sidabrinių dievų ir auksinių dievų nedarykite sau. Altorių iš žemės padarysite man, ir aukosi ant jo jūsų deginamąsias aukas ir jūsų išgelbėjimus, ir avis, ir jūsų veršius kiekvienoje vietoje, kur paskelbsiu savo vardą ten, ir ateisiu pas tave, ir palaiminsiu tave. Jei aukurą iš akmenų darai man, nepastatysi jų tašytų, nes savo durklą esi užmojęs ant jų, ir jie yra suteršti. Neeisi laiptais prie mano aukuro, kad neatskleistum savo nuogumo ant jo.

21

Ir šie yra įsakymai, kuriuos tu padėsi prieš juos. Jei įsigysi

hebrajų vergu, šešerius metus jis tarnaus tau; septintaisiais metais jis išeis laisvas be užmokesčio. Jei jis pats vienas įeina, tai vienas ir išeis; jei bet įeina su moterim, tai išeis ir jo moteris. Ir jei valdovas duos jam žmoną, ir ji pagimdys jam sūnų ar dukterų, žmona ir vaikai bus jo valdovo, bet jis vienas išeis. Jei bet atsakydamas pasakys tarnas, aš mylėjau savo poną, ir žmoną, ir vaikus, nepasitrauksiu laisvas; jo ponas atves jį prie Dievo teismo, ir tada atves jį prie durų prie staktos, ir jo ponas praduos ausį yla, ir tarnaus jam per amžius. Jei kas parduos savo dukterį kaip tarnaite, ji neišeis taip, kaip išeina vergės. Jei ji nepatiktų jos viešpačiui, kuriam ji buvo skirta, jis turi ją atpirkti, bet svetimai tautai jis neturi teisės jos parduoti, nes jis sulaužė sandorį su ja. Jei jis ją sužadės savo sūnui, tai elgsis su ja pagal dukterų teisę. Jei bet ima sau kitą, būtinųjų dalykų, apdaro ir bendravimo su ja jos neatims. Jei bet tuos tris dalykus jai nedaro, ji išeis dovanai be sidabro. Jei kas nors užmuša žmogų ir jis miršta, tebūnie nubaustas mirtimi. Bet ne savo noru, o Dievas atidavė į jo rankas – duosiu tau vietą, kur pabėgs tas, kuris nužudė. Jei kas nors užpuola artimą, norėdamas jį nužudyti apgaule, ir pabėga, tai nuo mano altoriaus imsi jį nužudyti. Kas muša savo tėvą arba motiną, tebūnie nubaustas mirtimi. Tas, kuris kalba blogai apie savo tėvą arba motiną, tikrai mirs. Jei kas nors pavogtų kurį nors iš Izraelio sūnų ir, pavergęs jį, parduotų, ir būtų su juo rastas, temiršta mirtimi. Jei ginčijasi du vyrai ir jie suduoda artimui akmeniu arba kumščiu, ir jis nemiršta, bet pagula ant lovos, jei atsikėlęs žmogus vaikščios lauke su lazda, nekaltas bus tas, kuris sudavė; tačiau jis atlygis už jo neveiklumą ir už gydymą. Jei kas nors suduotų jo vergą arba jo tarnaitę

lazda, ir jis mirtų nuo jo rankų, teisingumo bus atkeršyta. Jei ji išgyvens vieną ar dvi dienas, jis neturi būti baudžiamas, nes tai yra jo sidabras. Jei kovoja du vyrai ir jie suduoda nėščią moterį, ir išeina jos vaikas nevisiškai suformuotas, bus nubaustas bauda; kaip uždės moters vyras, taip duos su orumu. Jei bet suformuotas yra, jis duos sielą vietoj sielos, akį vietoj akies, dantį vietoj danties, ranką vietoj rankos, pėdą vietoj pėdos, nudegimą vietoj nudegimo, žaizdą vietoj žaizdos, mėlynę vietoj mėlynės. Jei kas nors sumuš savo tarno akį arba savo tarnaitės akį ir apakina, išleis juos laisvus vietoj jų akies. Jei bet išmuš tarno dantį arba jo tarnaitės dantį, išleis juos laisvus vietoj jų dančio. Jei jautis subado vyrą arba moterį ir tas mirs, jautis bus užmuštas akmenimis, ir jo mėsa nebus valgoma; bet jaučio šeimininkas bus nekaltas. Jei bulius yra badęs prieš vakar ir prieš užvakar, ir liudijo jo šeimininkui, ir jis nepašalino jo, o tas nužudė vyrą arba moterį, bulius bus užmuštas akmenimis, ir jo šeimininkas bus nubaustas mirtimi. Jei jam bus uždėta išpirka, jis duos išpirką už savo sielą, kiek jam bus uždėta. Jei subadys sūnų arba dukterį, pagal šitą įstatymą jie turėtų jam padaryti. Jei bulius subadys vaiką arba tarnaitę, jis duos trisdešimt sidabro šekelių jų šeimininkui, ir bulius bus užmuštas akmenimis. Jei kas nors atidaro duobę arba iškasa duobę, ir neuždengia jos, ir įkrenta ten veršis arba asilas, duobės šeimininkas atlygins, sidabrą duos jų šeimininkui; o miręs bus jam. Jei kažkieno bulius subadys kaimyno bulių ir jis mirs, jie parduos gyvą bulių ir padalins jo sidabrą, ir mirusį bulių padalins. Jei būtų padaryta žinoma, kad bulius yra badantis prieš vakarykštę ir prieš trečią dieną, ir būtų liudyta jo šeimininkui, ir jis jo nepašalintų,

sumokės bulių vietoj buliaus, o nugaišęs jam atiteks. Jei kas nors pavogtų veršį arba avį ir jį papjautų arba parduotų, tai atlygins penkis veršius vietoj vieno veršio ir keturias avis vietoj vienos avies.

22

Jei vagis buvo rastas skylėje ir, būdamas smogtas, miršta, jam nėra žmogžudystės. Jei saulė pakyla ant jo, jis yra kaltas ir atsakys mirtimi, bet jei jam nieko nėra, tebūnie parduotas už vagystę. Jei bus rasta jo rankoje pavogtas daiktas, nuo asilo iki avies, gyvi, dvigubai už juos sumokės. Jei kas išgano lauką arba vynuogyną ir paleis savo gyvulį išganyti kito lauką, atlygins iš savo lauko pagal jo derlių; jei bet išgano visą lauką, atlygins geriausiais savo lauko ir geriausiais savo vynuogyno. Jei išėjusi ugnis randa erškėčius ir sudegina kūlimo aikšteles, varpas ar lygumą, sumokės tas, kuris uždegė ugnį. Jei kas nors duoda kaimynui sidabrą arba indus saugoti, ir jie būtų pavogti iš to žmogaus namų, tai jei vagis būtų surastas, jis sumokės dvigubai. Jei bet nebus rastas vagis, priartės namo šeimininkas prieš Dievą ir prisiegs, kad iš tiesų ne jis pasielgė nedorai dėl viso artimo indėlio, pagal kiekvieną pasakytą nusikaltimą, apie veršį ir junginio gyvulį ir avį ir drabužį ir visą kaltinamo praradimą; kas gi bebūtų, prieš Dievą ateis abiejų teismas, ir per Dievą pagautas sumokės dvigubai artimui. Jei kas duotų kaimynui nešulio gyvulį arba veršį arba avį arba bet kokį gyvulį saugoti, ir jis būtų sudaužytas arba mirtų arba taptų belaisviu, ir niekas

nežinotų, priesaika Dievo bus tarp jų abiejų, kad jis tikrai nepasielgė blogai visiškai su kaimyno indėliu; ir taip priims šeimininkas, ir neatlygis. Jei būtų pavogta iš jo, atlygins šeimininkui. Jei būtų sudraskyta žvėrių, atves jį prie sudraskytojo, ir neatlygins. Jei kas nors paprašys iš kaimyno, ir jis sudaužys, ar numirs, ar taps belaisvis, o šeimininkas nebus su juo, atlygins. Bet jei valdovas yra su juo, nesumokės; bet jei samdinys yra, bus jam vietoj jo atlyginimo. Jei kas apgaus nesusižadėjusią mergelę ir paguls su ja, kraičiu aprūpins ją jam kaip žmoną. Jei bet atsisakydamas atsisakys ir jos tėvas nenori duoti ją jam žmona, sidabrą sumokės tėvui pagal tai, kiek yra mergelių kraitis. Burtininkų nepaliksite gyvų. Kiekvienas, kas miega su gyvuliu, turi būti nužudytas. Kas aukoja dievams, bus baudžiamas mirtimi, išskyrus tą, kuris aukoja vienam Viešpačiui. Ir ateivio neskriausite, nei jo neprispauste, nes patys buvote ateiviai Egipto žemėje. Jūs neskriausite jokios našlės ir našlaičio. Jei ir piktumu skriausite juos, ir šaukdami jie šauksis į mane, klausydamas išklausysiu jų balsą, ir supyksiu rūstybe, ir nužudysiu jus kardu, ir bus jūsų moterys našlės, ir jūsų vaikai našlaičiai. Jei paskolini sidabrą savo vargšui broliui, nespauski jo ir neuždėk jam palūkanų. Jei imsi užstatą artimo apdarą, prieš saulės nusileidimą grąžinsi jam; Nes tai yra jo uždangalas, vienintelis tai jo nuogumo apdaras; kame jis miegos? Jei todėl jis šauks garsiai į mane, aš išklausysiu jo, nes aš esu gailestingas. Dievų nekalbėsi blogai ir savo tautos valdovo nekalbėsi blogai. Pirmųjų vaisių iš klojimu grindų ir vyno spaustuvo neatidėliosi, pirmagimius savo sūnų duosi man. Taip tu darysai su savo veršiu ir savo avimi ir savo junginiu gyvuliu: septynis dienas jis

bus pas motiną, o aštuntą dieną tu jį grąžinsi man. Ir šventais vyrais man būsite, ir žvėries sudraskytą mėsą nevalgysite – šuniui ją numeskite.

23

Nepriimsi tuščių gandų, nesutiksi su neteisinguoju tapti neteisingam liudytoju. Nebūsi su dauguma blogio atveju, nebūsi pridėtas prie minios, kad nukryptum su dauguma ir iškreiptum teismą. Ir teisme nepasigailėsi vargšo. Jei sutiksi savo priešo jaučio arba jo junginio klaidžiojančius, apsukęs juos sugrąžinsi jam. Jei pamatytum savo priešo pakinkytą gyvulį, kritusį po jo kroviniu, nepraeik pro jį, bet padėk jį pakelti kartu su juo. Neiškreipsi vargšo teismo jo byloje. Nuo kiekvieno neteisingo žodžio laikysiesi nuošaliai, nekalto ir teisaus neužmušk, ir nepateisink bedievio dėl dovanų. Ir dovanos neimsi, nes dovanos apakina matančiųjų akis ir gadina teisingus žodžius. Ir ateivio neprispausite, nes jūs žinote ateivio sielą – jūs patys buvote ateiviai Egipto žemėje. Šešerius metus sėsi savo žemę ir surinksi jos derlių. Septintaisiais (metais) suteiksi atleidimą ir paleisi ją, ir valgys vargšai tavo tautos, o tai, kas liks, valgys laukiniai žvėrys; taip darysi su savo vynuogynu ir su savo alyvuogynu. Šešias dienas dirbsi savo darbus, bet septintą dieną bus poilsis, kad ilsėtųsi tavo jautis ir tavo junginis gyvulys, ir kad atgautų jėgas tavo tarnaitės sūnus ir ateivis. Visa, ką esu jums pasakęs, saugokite, ir kitų dievų vardo neprisiminkite, nei tebūnie jis išgirstas iš jūsų burnos. Tris kartus per metus

šventėkite man. Nerauginto duonos šventę saugokite ir švęskite, septynis dienas valgykite neraugintą duoną, kaip aš įsakiau tau pagal naujojo mėnesio laiką, nes jame tu išėjai iš Egipto. Nepasirodyk prieš mane tuščiomis rankomis. Ir tu švęsi derliaus pirmųjų vaisių šventę tavo darbų, kuriuos sėsi tavo lauke, ir užbaigimo šventę metų pabaigoje, kai surinksi tavo darbus iš tavo lauko. Trys kartus per metus kiekvienas tavo vyriškis pasirodys prieš Viešpatį, tavo Dievą. Kai aš išvysiu tautas nuo tavo veido ir išplėsiu tavo ribas, neaukosite mano smilkalų kraujo ant raugo, nei mano šventės taukai negulės iki ryto. Pirmąsias vaisius iš pirmųjų produktų savo žemės įneši į Viešpaties, savo Dievo, namus, nevirsi ėriuko jo motinos piene. Ir štai, aš siunčiu savo pasiuntinį prieš tavo veidą, kad jis saugotų tave kelyje, kad įvestų tave į žemę, kurią tau paruošiau. Atkreipk į save dėmesį ir klausyk jo, ir nepaklusk jam, nes jis nesulaikys tavęs, nes mano vardas yra ant jo. Jei atidžiai klausysite mano balso ir tu padarysi visa, ką aš įsakysiu tau, ir jūs laikysite mano sandorą, jūs būsite man ypatinga tauta iš visų tautų, nes mano yra visa žemė, o jūs būsite man karališka kunigystė ir šventa tauta. Šiuos žodžius tu pasakysi Izraelio sūnums. Jei atidžiai klausysite mano balso ir jūs padarysite visa, ką aš pasakysiu tau, aš būsiu priešas tavo priešams ir aš priešinsiuosi tavo priešininkams. Juk mano angelas eis prieš tave ir įves tave pas amoritą, hetitą, perizitą, kanaanietį, girgašitą, hivitą ir jebusitą, ir aš juos sunaikinsiu. Negarbinsi jų dievų, netarnausi jiems ir neelgsiesi pagal jų darbus, bet juos visiškai sugriausi ir sutriuškinsi jų stulpus. Ir tu tarnausi Viešpačiui, savo Dievui, ir aš palaiminsiu tavo duoną, tavo vyną

ir tavo vandenį, ir aš atitrauksiu ligą nuo jūsų. Nebus nevaisingų, nei bergždžių tavo žemėje; tavo dienų skaičių pripildydamas pripildysiu. Ir siųsiu baimę prieš tave, ir nustebinsiu visas tautas, į kurias tu įeini, ir padarysiu visus tavo priešininkus bėgančiais. Ir aš siųsiu širšes prieš tave, ir tu išvarysi amoritų, hivitų, kanaaniečių ir hititų iš savo žemės. Neišvysiu jų per vienerius metus, kad žemė netaptų dykuma ir ant tavęs neužpultų daug žemės žvėrių. Pamažu išvarysiu juos nuo tavęs, kol paaugi ir paveldėsi žemę. Ir aš nustatysiu tavo sienas nuo Raudonosios jūros iki filistinų jūros ir nuo dykumos iki didžiojo Eufrato upės, ir atiduosiu į jūsų rankas tos žemės gyventojus, ir išvysiu juos nuo tavęs. Nedaryk sandoros su jais ir jų dievais. Ir jie neapsigyvens tavo žemėje, kad nepadarytų tavęs nusidedančiu man, nes jei tarnausi jų dievams, šie bus tau suklupimo akmuo.

24

Ir Mozei pasakė: Eik aukštyn pas Viešpatį tu ir Aaronas, ir Nadabas, ir Abiudas, ir septyniasdešimt Izraelio seniūnų, ir jie pagarbins Viešpatį iš toli. Ir priartės Mozė vienas prie Dievo, bet jie nepriartės, o liaudis nepakils kartu su jais. Įėjo Mozė ir papasakojo žmonėms visus Dievo žodžius ir įsakymus, o visi žmonės atsakė vienu balsu, sakydami: visus žodžius, kuriuos kalbėjo Viešpats, darysime ir klausysime. Ir Mozė užrašė visus Viešpaties žodžius. Anksti rytą pakėlęs, Mozė pastatė aukurą po kalnu ir dvylika akmenų dvylikai Izraelio giminių. Ir jis išsiuntė

jaunus Izraelio sūnų vyrus, ir jie atnešė deginamąsias aukas, ir paaukojo Dievui išgelbėjimo auką – veršelius. Paėmęs Mozė pusę kraujo, įpylė į dubenėlius, o kitą pusę kraujo išpylė ant altoriaus. Ir paėmęs Sandoros knygą, skaitė į žmonių ausis, ir jie sakė: Visa, ką kalbėjo Viešpats, darysime ir klausysime. Paėmęs Mozė kraują, jis pabarstyti ant žmonių ir tarė: Štai sandoros kraujas, kurią Viešpats sudarė su jumis dėl visų šių žodžių. Ir užlipo Mozė ir Aaronas, Nadabas ir Abiudas, ir septyniasdešimt Izraelio tarybos senųjų. Ir jie matė vietą, kur stovėjo Izraelio Dievas, ir tai, kas buvo po jo kojomis, buvo tarsi safyro plytų darbas ir kaip dangaus skliautas tyrumo atžvilgiu. Ir iš Izraelio išrinktųjų nė vienas nežuvo, ir jie pasirodė Dievo vietoje, valgė ir gėrė. Ir tarė Viešpats Mozei: Lipk pas mane į kalną ir būk ten, ir duosiu tau akmenines plokštes – įstatymą ir įsakymus, kuriuos parašiau, kad jiems būtų įstatymas. Ir pakėlęs Mozė ir jam padėjęs Jozuė nuėjo į Dievo kalną. Ir vyresniesiems jie sakė: Tylėkite čia, kol mes sugrįšime pas jus, ir štai Aaronas ir Hūras yra su jumis; jei kam nors reikės teismo, tegu jie kreipiasi į juos. Ir Mozė su Jozue užlipo į kalną, ir debesis apdengė kalną. Ir nusileido Dievo šlovė ant Sinajaus kalno, ir debesis apdengė jį šešias dienas, ir Viešpats pašaukė Mozę septintą dieną iš debesies vidurio. Bet Viešpaties šlovės forma buvo kaip deganti ugnis ant kalno viršūnės prieš Izraelio sūnus. Ir įėjo Mozė į vidurį debesies, ir užkopė į kalną

25

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: pasakyk Izraelio sūnums, ir imkite pirmąsias vaisius nuo visų, kuriems atrodytų širdyje, ir jūs imsite mano pirmąsias vaisius. Ir tai yra pirmieji vaisiai, kuriuos jūs gausite iš jų: auksą ir sidabrą ir bronzą ir hiacintą ir purpurą ir dvigubą raudoną ir suktą plonąją drobelę ir ožkų plaukus ir avinų odas nudažytas raudonai ir mėlynas odas ir nesupūvančią medieną ir Sardijaus akmenis ir akmenis graviravimui į efodą ir į ilgą drabužį. Ir tu man padarysi šventyklą, ir aš pasirodysiu jums. Ir padarysi man pagal visa, ką tau rodau kalnėje – palapinės pavyzdį ir visų jos indų pavyzdį, taip padarysi. Ir tu padarysi liudijimo skrynią iš nepūvančių medžių, dviejų su puse uolekčių ilgio, ir uolekties su puse pločio, ir uolekties su puse aukščio. Ir apdenk ją tyru auksu, iš vidaus ir iš išorės apdenk ją, ir padarysi jai auksinius suktus apvadus aplinkui. Ir tu padarysi jai keturis auksinius žiedus, ir uždėsi juos ant keturių šonų: du žiedus ant vieno šono ir du žiedus ant antrojo šono. Tu padarysi nešimo kartis iš nesugedusių medžių ir apdensi jas auksu. Ir įkiši nešimo kartis į žiedus, kurie yra skrynios šonuose, kad nešti skrynią su jomis. Skrynios žieduose bus nejudantys kartys. Ir į skrynią įdėsi liudijimus, kuriuos tau duosiu. Ir padarysi gailestingumo sėdynę – dangalą iš tyro aukso, dviejų su puse uolekčių ilgio ir pusantros uolekties pločio. Ir padarysi du cherubus iš kaltinio aukso ir uždėsi juos ant abiejų pasigailėjimo sosto pusių. Bus padarytas vienas cherubas iš šios pusės ir vienas cherubas iš antrosios slėptuvės pusės, ir padarysi du cherubinus ant abiejų pusių. Cherubinai bus ištiesdami sparnus iš viršaus, užgaubdami savo sparnais sutaikinimo dangtį, ir jų veidai bus vienas į kitą, į sutaikinimo

dangtį bus nukreipti cherubinų veidai. Ir tu padėsi pasigailėjimo sėdynę ant skrynios iš viršaus, ir į skrynią tu įdėsi liudijimus, kuriuos aš duosiu tau. Ir aš duosiu tau pažinti save iš ten, ir kalbėsiu tau iš viršaus pasigailėjimo sosto, tarp dviejų cherubimų, esančių ant liudijimo skrynios, ir pagal visa, ką tik įsakysiu tau Izraelio sūnums. Ir tu padarysi stalą iš tyro aukso, dviejų uolekčių ilgio, ir uolekties pločio, ir pusantros uolekties aukščio. Ir tu padarysi jam suktas auksines bangas aplinkui; ir tu padarysi jam delno pločio kraštą aplinkui; Ir tu padarysi suktą bangą kraštui aplinkui. Ir padarysi keturis auksinius žiedus ir uždėsi tuos keturis žiedus ant keturių jos kojų dalių po vainiku. Ir žiedai bus lizdams nešimo kartims, kad būtų galima jais nešti stalą. Ir tu padarysi kartis iš nepūvančių medžių, ir apdengi jas grynu auksu, ir stalas bus nešamas su jomis. Ir padarysi jos dubenis, ir smilkytuvus, ir liejimo dubenis, ir taures, kuriose pilsi į juos, iš tyro aukso padarysi juos. Ir tu padėsi ant stalo buvimo kepalus, kurie bus priešais mane nuolat. Ir tu padarysi žvakidę iš tyro aukso, kaltą tu padarysi tą žvakidę; jos kamienas, ir šakelės, ir dubens, ir gumbai, ir lelijos bus iš jos. Šešios šakos išėjo iš šonų: trys žvakidės šakos iš vienos jos pusės ir trys žvakidės šakos iš antros pusės. Ir trys taurės, išgraviruotos migdolo formos, vienoje šakelėje rutulys ir lelija – taip šešioms šakelėms, išeinančioms iš žibintuvės. Ir ant žibintuvo keturios taurės, išgraviruotos migdolų formos, ant vienos šakelės gumbai ir jos lelijos. Rutulys po dviem vamzdeliais iš jos ir rutulys po keturiais vamzdeliais iš jos, taip šešioms šakoms, išeinančioms iš žvakidės, o žvakidėje keturi dubens, išgraviruoti migdolo formos. Tie gumbai ir tos šakelės iš

jos tebūna, visa kalta iš vieno tyro aukso. Ir padarysi jos septynias lempas, ir uždėsi lempas, ir jos švies iš vienos pusės. Ir jos smilkytuvą, ir jos pagrindus iš tyro aukso padarysi. Visi šie indai buvo iš vieno talento tyrojo aukso. Matai, tu padarysi pagal formą, parodytą tau kalne.

26

Ir palapinę padarysi iš dešimties uždangų: iš plonos suktos drobės, mėlynos, purpuro ir raudonos suktų siūlų, su austais cherubinais jas padarysi. Vienos užuolaidos ilgis bus dvidešimt aštuonios uolektys, ir plotis keturios uolektys, matas bus tas pats visoms užuolaidoms. Penkios uždangos bus sujungtos viena su kita, kita su kita, ir penkios uždangos bus sujungtos viena su kita. Ir tu padarysi joms mėlynas kilpas ant vieno uždangalo krašto, iš vienos pusės prie sujungimo, ir taip pat padarysi ant išorinio uždangalo krašto prie antrojo sujungimo. Penkiasdešimt kilpų padarysi vienai užuolaidai, ir penkiasdešimt kilpų padarysi iš antrosios užuolaidos dalies pagal sujungimą, priešingos viena kitai krintančios į kiekvieną. Ir tu padarysi penkiasdešimt auksinių žiedų, ir sujungsi uždangalus vieną su kitu žiedais, ir palapinė bus viena. Ir tu padarysi plaukuotas odas uždangalui ant palapinės; vienuolika odų tu jas padarysi. Vienos uždangos ilgis – trisdešimt uolekčių, ir keturių uolekčių vienos uždangos plotis, tas pats matas bus vienuolikai uždangų. Ir sujungsi penkias odas kartu, ir šešias odas kartu, ir sudvigubinsi šeštą odą palapinės priekyje. Ir tu padarysi

penkiasdešimt kilpų ant vieno uždangalo krašto, to, kuris yra tarpinėje vietoje prie sujungimo, ir penkiasdešimt kilpų padarysi ant uždangalo krašto, jungiančio antrąjį. Ir tu padarysi penkiasdešimt varinių žiedų ir sujungsi tuos žiedus su kilpomis, ir sujungsi tas odas, ir bus viena. Ir tu padėsi po perviršį palapinės uždangaluose, pusę likusio uždangalo tu uždengsi perviršiui palapinės uždangalų, tu uždengsi už palapinės. Uolektį iš šitos pusės ir uolektį iš tos pusės, iš viršijančios dalies uždangalų, iš uždangalų ilgio palapinės, bus dengiantis ant palapinės šonų iš vienos ir iš kitos pusės, kad dengtų. Ir tu padarysi uždangalą palapinei iš avinų odų, nudažytų raudonai, ir uždangalus iš mėlynų odų iš viršaus. Ir tu padarysi palapinės stulpus iš nepūvančios medienos. Dešimties uolekčių padarysi vieną stulpą, ir vienos su puse uolekties plotis vieno stulpo. Du smaigaliai vienam stulpui, atitinkantys vienas kitą, taip padarysi visiems palapinės stulpams. Ir tu padarysi stulpus palapinei, dvidešimt stulpų iš šoninės pusės tos, kuri link Šiaurės. Ir keturiasdešimt sidabrinių pagrindų tu padarys dvidešimčiai stulpų: du pagrindus vienam stulpui į abi jo dalis ir du pagrindus vienam stulpui į abi jo dalis. Ir antroji pusė link Pietų, dvidešimt stulpų ir keturiasdešimt jų sidabrinių pagrindų; du pagrindai vienam stulpui į abi jo puses, ir du pagrindai vienam stulpui į abi jo puses. Ir iš palapinės užpakalinės dalies, kuri yra link jūros, padarysi šešis stulpus. Ir du stulpus padarysi ant palapinės kampų iš galinės pusės. Ir bus vienodai iš apačios, pagal tai patį jie bus lygūs nuo viršūnių iki vieno susijungimo, taip padarysi abiem kampams – tebus lygūs. Ir bus aštuoni stulpai, ir jų pagrindai sidabriniai šešiolika, du pagrindai

vienam stulpui į abi jo puses, ir du pagrindai vienam stulpui. Ir tu padarysi skląsčius iš nepūvančių medžių: penkis vienam stulpui iš vienos palapinės pusės, ir penkis skląsčius stulpui antrai palapinės pusei, ir penkis skląsčius stulpui užpakalinei palapinės pusei link jūros. Ir vidurinysis skersinis tarp stulpų tegu driekiasi nuo vieno šono į kitą šoną. Ir stulpus padengsi auksu, ir žiedus padarysi auksinius, į kuriuos įveši sijas, ir padengsi sijas auksu. Ir tu pastatysi palapinę pagal formą, kuri buvo parodyta tau kalne. Ir tu padarysi uždangą iš mėlynos, purpuro, raudonos verptos ir plonos austos drobės; austą darbą tu padarysi ją su cherubinais. Ir tu padėsi jį ant keturių nepūvančių stulpų, apdengti auksu, ir jų galvutės auksinės, ir jų pagrindai keturi sidabriniai. Ir tu padėsi uždangą ant stulpų, ir tu įnešei ten, į vidinę uždangos pusę, liudijimo skrynią, ir uždanga atskirs jums šventąją vietą nuo švenčiausiosios. Ir tu uždengsi užuolaida liudijimo skrynią Šventų švenčiausioje. Ir tu padėsi stalą už uždangos, o žvakidę priešais stalą pietinėje palapinės pusėje, o stalą padėsi šiaurinėje palapinės pusėje. Ir tu padarysi uždangą palapinės durims iš mėlyno, purpuro ir raudono vyto bei plonos drobės vytos, siuvinėto darbo. Ir padarysi užuonai penkis stulpus, ir aptrauksi juos auksu, ir jų kapiteliai bus auksiniai, ir nuliesi jiems penkis varinius pagrindus.

27

Ir tu padarysi aukurą iš nepūvančių medžių, penkių uolekčių

ilgio ir penkių uolekčių pločio; keturkampis bus aukuras ir trijų uolekčių jo aukščio. Ir tu padarysi ragus ant keturių kampų; iš jo bus ragai, ir tu apdensi juos bronza. Ir tu padarysi vainiką altoriui, ir jo dangtelį, ir jo dubenis, ir jo mėsos kablus, ir jo smilkytuvą, ir visus jo indus padarysi varinius. Ir padarysi jam varines groteles tinkliniu darbu, ir padarysi grotėms keturis varinius žiedus po keturias puses. Ir tu padėsi juos po aukuro grotele iš apačios, o grotelė sieks iki aukuro pusės. Ir padarysi altoriui kartis iš nepūvančio medžio ir aptrauksi jas bronza. Ir tu įdėsi kartis į žiedus, ir kartys tebūna prie altoriaus šonų, kai jį reikės kelti. Tuščiavidurį, besiūlį padarysi jį pagal tai, kas buvo parodyta tau kalnuose – taip padarysi jį. Ir tu padarysi kiemą palapinei, pietinėje pusėje kiemo uždangos iš suktų plonų siūlų drobės, šimto uolekčių ilgio vienai pusei. Ir jų stulpai dvidešimt, ir jų pagrindai dvidešimt bronziniai, ir jų žiedai, ir laikikliai sidabriniai. Taip rytinėje pusėje uždangos šimto uolekčių ilgio, ir jų stulpai dvidešimt, ir jų pagrindai dvidešimt bronziniai, ir žiedai ir laikikliai stulpų, ir jų pagrindai aptraukti sidabru. Bet kiemo plotis pagal jūrą – užuolaidos penkiasdešimt uolekčių, jų stulpai dešimt ir jų pagrindai dešimt. Ir kiemo plotis link Pietų – uždangos penkiasdešimt uolekčių, jų stulpai – dešimt, ir jų pagrindai – dešimt. Ir penkiolikos uolekčių aukštis uždangalų vienoje pusėje, jų stulpai trys ir jų pamatai trys. Ir antroji pusė penkiolikos uolekčių uždangalų aukštis, jų stulpai trys ir jų pagrindai trys. Ir kiemo vartams uždangalas, dvidešimties uolekčių aukščio, iš mėlynos, purpuro ir raudonos suktosios, ir plonos suktosios drobės su siuvinėtojo įvairove; jų stulpai keturi ir jų pagrindai keturi. Visi kiemo stulpai aplinkui padengti

sidabru, jų galvutės sidabrinės, o jų pagrindai bronziniai. Bet kiemo ilgis šimtas ant šimto, ir plotis penkiasdešimt ant penkiasdešimties, ir aukštis penkių uolekčių iš suktos plonos drobės, o jų pagrindai bronziniai. Ir visa konstrukcija, ir visi įrankiai, ir kiemo kuolai buvo bronziniai. Ir tu įsakyk Izraelio sūnums, ir tegu jie paima tau aliejų iš alyvuogių neatskiestą, tyrą, sumuštą šviesai deginti, kad degtų žibintas nuolatos liudijimo palapinėje; iš išorės uždangos, kuri ant sandoros, degins jį Aaronas ir jo sūnūs nuo vakaro iki ryto prieš Viešpatį, amžinas įstatymas jūsų kartoms nuo Izraelio sūnų.

28

Ir tu priartink prie savęs savo brolį Aaroną ir jo sūnus iš Izraelio sūnų, kad man tarnautų kaip kunigai Aaronas, Nadabas, Abiudas, Eleazaras ir Itamaras, Aarono sūnūs. Ir tu padarysi šventą apdarą savo broliui Aaronui garbei ir šlovei. Ir tu kalbėk visiems išmintingiems protu, kuriuos aš pripildžiau išminties ir suvokimo dvasios, ir jie padarys šventą apdarą Aaronui šventyklai, kurioje jis tarnaus man kaip kunigas. Ir šie tie drabužiai, kuriuos jie padarys: krūtinės skydelis, pečių dalis, ilgas drabužis, austa tunika, turbanas ir juosta. Jie padarys šventus drabužius Aaronui ir jo sūnums, kad tarnautų man kaip kunigai. Ir jie paimsią auksą, hiacintą, purpurą, raudoną ir plonąjį liną. Ir jie padarys petinę iš suktos plonos drobės, siuvinėtojo austo darbo. Dvi pečių dalys, viena su kita sujungiančios, bus jam ant abiejų dalių pritaikytos. Ir pečių

gabalų audinys, kuris yra ant jo, pagal jo padarymą bus iš tyro aukso, ir mėlyno, ir purpuro, ir raudono verpsto, ir sukto plono lino. Ir tu imsi du akmenis, smaragdo akmenis, ir išgraviruosi juose Izraelio sūnų vardus. Šeši vardai ant vieno akmens, ir šeši likę vardai ant antro akmens pagal jų gimimus. Akmens dirbimo meno darbu, kaip antspaudas išgraviruotas, išgraviruosi du akmenis su Izraelio sūnų vardais. Ir tu padėsi tuos du akmenis ant efodo pečių – tai atminimo akmenys Izraelio sūnums, ir Aaronas nešios Izraelio sūnų vardus ant savo abiejų pečių prieš Viešpatį kaip atminimą apie juos. Ir tu padarysi pečių dalis iš tyro aukso. Ir tu padarysi dvi kutasuotas grandines iš tyro aukso, sumaišytas su gėlėmis, pynimo darbą, ir tu uždėsi pintas kutasuotas grandines ant mažų skydų, pagal jų pečių gabalus iš priekinės pusės. Ir padarysi teismų krūtinės skydelį, siuvinėtojo darbą, pagal efodo ritmą padarysi jį iš aukso ir mėlyno, ir purpuro, ir raudono verpsto, ir plonos verptos drobės. Tu jį padarysi keturkampį, jis bus dvigubas, sprindžio ilgio ir sprindžio pločio. Ir tu audžiasi į jį akmenuotą audinį keturių eilių; eilė akmenų bus: sardis, topazas ir smaragdas – tai pirmoji eilė. Ir antroji eilė: karbunkulas, safyras ir jaspis. Ir trečioji eilė: ligūrijus, achatas, ametistas. Ir ketvirta eilė – chrizolitas, berilas ir onichas, apgaubti auksu, surišti aukse, tebūnie pagal savo eilę. Ir akmenys tebūnie iš Izraelio sūnų vardų, dvylika pagal jų vardus, išgraviruoti kaip antspaudai, kiekvienas pagal vardą tebūnie dvylikai giminių. Ir tu padarysi ant orakelo supintas kryžmines sijas, grandinės pavidalo darbą iš tyro aukso. Ir Aaronas nešios Izraelio sūnų vardus ant teismo krūtinės skydelio ant savo krūtinės, įeidamas į šventą vietą kaip

atminimą prieš Dievą. Ir tu padėsi ant teismo krūtinės skydelio apreiškimą ir tiesą, ir jis bus ant Aarono krūtinės, kada jis įeina į šventyklą prieš Viešpatį, ir Aaronas nešios Izraelio sūnų teismus ant krūtinės prieš Viešpatį nuolatos. Ir tu padarysi visą ilgą mėlyną apatinį drabužį. Ir bus atidarymas iš jo vidurio, kraštą turintis aplink atidarymą, austo darbas, sujungimas suaustas iš jo, kad neplyštų. Ir tu padarysi po tunikos apvadu apačioje, tarsi žydinčio granato granatėlius iš mėlynos, ir purpurinės, ir raudonos verptos, ir plono sukto lino, po tunikos apvadu aplinkui; to paties pavidalo auksinius granatėlius, ir varpus tarp jų aplinkui. Tarp granatų auksinį varpelį, ir gėlėtą ant tunikų krašto aplinkui; Ir bus Aaronui tarnaujant girdimas jo balsas, įeinant į šventyklą prieš Viešpatį ir išeinant, kad nemirtų. Ir tu padarysi tyrą auksinę plokštelę ir išgraviruosi ant jos kaip antspaudą: Viešpaties Šventovė. Ir tu jį uždėsi ant susuktos mėlynos medžiagos, ir jis bus ant turbano, priekyje turbano bus. Ir tai bus ant Aarono kaktos, ir Aaronas pakels šventųjų daiktų nuodėmes, kuriuos tik pašventins Izraelio sūnūs iš visų jų šventųjų dovanų, ir tai bus ant Aarono kaktos nuolat, kad būtų priimtina jiems Viešpaties akivaizdoje. Ir chitonų papuošimai bus iš plono lino, ir tu padarysi turbaną iš plono lino, ir diržą tu padarysi – siuvinėtojo darbą. Ir Aarono sūnums padarysi tunikas ir juostas, ir turbanus padarysi jiems garbei ir šlovei. Ir tu apvilksi juos Aaronui, tavo broliui, ir jo sūnums su juo, ir patepsi juos, ir pripildysi jų rankas, ir pašventinsi juos, kad jie tarnautų man kaip kunigai. Ir padarysi jiems linines kelnes, kad pridengti jų kūno nuogumą, nuo juosmens iki šlaunų jos bus. Ir Aaronas turės juos, ir jo sūnūs, kai jie įeina į liudijimo palapinę

arba kai jie priartėja tarnauti prie šventojo aukuro, ir jie neužsitrauks sau nuodėmės, kad nemirtų – amžinas įstatymas jam ir jo sėklai su juo.

29

Ir tai yra, ką tu padarysi jiems: tu pašventinsi juos, kad jie tarnautų man kaip kunigai; tu imsi vieną veršelį iš galvijų ir du avinus be dėmės, ir neraugintas duonos riekės sumaišytas su aliejumi, ir neraugintus pyragaičius pateptus aliejumi; iš smulkių kviečių miltų tu juos padarysi. Ir padėsi juos ant vieno krepšio, ir atnešsi juos su tuo krepšiu, ir veršelį, ir tuos du avinus. Ir Aaroną bei jo sūnus atveši prie Liudijimo palapinės durų ir nuplausi juos vandeniu. Ir paėmęs tas apdaras, apvilksi savo brolį Aaroną ilgu drabužiu-chitonu, pečių dalimi ir krūtinės skydeliu, ir jam prijungsi krūtinės skydelį prie pečių dalies. Ir uždėsi turbaną ant jo galvos, ir uždėsi šventyklos plokštelę ant turbano. Ir tu imsi patepimo aliejaus ir užpilsi jį ant jo galvos, ir patepsi jį. Ir tu atveši jo sūnus, ir apvilksi juos tunikomis. Ir juos juossi diržais, ir uždėsi jiems turbanus, ir bus jiems kunigystė man per amžius, ir pašventinsi Aarono rankas, ir jo sūnų rankas. Ir tu atveši veršį prie Liudijimo palapinės durų, ir Aaronas bei jo sūnūs uždės savo rankas ant veršio galvos Viešpaties akivaizdoje, prie Liudijimo palapinės durų. Ir tu papjausi veršį prieš Viešpatį prie Liudijimo palapinės durų. Ir tu paimsi veršio kraujo ir padėsi jį ant altoriaus ragų savo pirštu, o visą likusį kraują išliesi prie altoriaus pagrindo. Ir paimsi visą

tauką, esantį ant pilvo, ir kepenų skiltelę, ir du inkstus, ir tauką, esantį ant jų, ir padėsi ant aukuro. Bet veršio mėsą, odą ir mėšlą sudeginsi ugnimi už stovyklos ribų, nes tai yra nuodėmė. Ir aviną tu paimsi vieną, ir Aaronas bei jo sūnūs uždės savo rankas ant avino galvos. Ir tu jį papjausi, ir paėmęs kraują išpilsi ant altoriaus iš visų pusių. Ir tą aviną perpjausi į dvi dalis pagal sąnarius, ir plausi vidurius bei kojas vandeniu, ir uždėsi ant perpjautų dalių kartu su galva. Ir tu aukosi visą aviną ant altoriaus – deginamoji auka Viešpačiui į malonaus kvapo kvapą, tai yra smilkalas Viešpačiui. Ir tu paimsi antrąjį aviną, ir Aaronas bei jo sūnūs uždės savo rankas ant avino galvos. Ir tu papjaustysi jį, ir tu imsi jo kraujo, ir tu padėsi ant Aarono dešinės ausies skilties, ir ant dešinės rankos galiuko, ir ant dešinės kojos galiuko, ir ant jo sūnų dešinių ausų skiltų, ir ant jų dešinių rankų galiukų, ir ant jų dešinių kojų galiukų. Ir tu imsi kraujo nuo altoriaus ir patepimo aliejaus, ir apšlakstai ant Aarono ir ant jo drabužio, ir ant jo sūnų ir ant jo sūnų drabužių su juo, ir bus pašventintas jis ir jo drabužis, ir jo sūnūs ir jo sūnų drabužiai su juo, o avino kraują išpilsi prie altoriaus aplinkui. Ir tu paimsi nuo to avino jo taukus, ir taukus, dengiančius pilvą, ir kepenų skilvelį, ir du inkstus, ir taukus ant jų, ir dešinį petį, nes tai yra užbaigimas. Ir vieną duoną su aliejumi, ir vieną pyragą iš krepšio neraugintų, padėtų prieš Viešpatį. Ir tu padėsi visa ant Aarono rankų ir ant jo sūnų rankų, ir atskyrsi juos kaip auką prieš Viešpatį. Ir paimsi juos iš jų rankų, ir paaukosi ant deginamosios aukos aukuro į kvapnų kvapą prieš Viešpatį; tai auka Viešpačiui. Ir paimsi krūtinę nuo pašventinimo avino, kuris yra Aarono, ir atskyrsi ją kaip auką prieš Viešpatį, ir ji bus

tau kaip dalis. Ir tu pašventinsi krūtinės aukojimą ir paėmimo petį, kuris yra atskirtas ir kuris yra paimtas nuo įšventinimo avino, nuo Aarono ir nuo jo sūnų. Ir bus Aaronui ir jo sūnums amžinas įstatymas nuo Izraelio sūnų, nes tai yra atskyrimas, ir auka bus nuo Izraelio sūnų iš išgelbėjimo aukų Izraelio sūnų, auka Viešpačiui. Ir šventoji apranga, kuri yra Aarono, atiteks jo sūnums po jo, kad būtų patepti joje ir pašventintos jų rankos. Septynias dienas juos apsivilks kunigas, kuris užims jo vietą iš jo sūnų, kuris įeis į Liudijimo palapinę tarnauti šventose vietose. Ir pašventinimo aviną paimsi, ir virsi mėsą šventoje vietoje. Ir valgys Aaronas ir jo sūnūs avino mėsą ir duonas, esančias krepšyje, prie Susitikimo palapinės durų. Jie valgys juos, kuriais jie buvo pašventinti, kad užbaigtų jų rankas ir pašventintų juos, o svetimšalis nevalgys iš jų, nes yra šventa. Jei bet bus palikta iš pašventinimo aukos mėsų ir duonų iki ryto, sudeginsi likusius ugnimi – nebus valgoma, nes tai yra šventa. Ir tu padarysi Aaronui ir jo sūnums taip, pagal visa, ką aš įsakiau tau: septynias dienas tu pašventinsi jų rankas. Ir nuodėmės veršelį padarysi apvalymo dieną, ir apvalysi aukurą, tau jį šventinant, ir patepsi jį, kad jį pašventintum. Septynias dienas tu apvalysi aukurą ir pašventinsi jį, ir aukuras bus šventas iš šventųjų, kiekvienas liečiantis aukurą bus pašventintas. Ir šie yra, kuriuos tu padarysi ant altoriaus: metų ėriukus be dėmės, du per dieną ant altoriaus nuolat – nuolatinė auka. Vieną avinėlį paaukosi ryte, o antrą avinėlį paaukosi vakare. Ir dešimtąją dalį smulkių miltų, sumaišytų su ketvirtąja hino dalimi sumušto aliejaus, ir geriamąją auką – ketvirtąją hino dalį vyno vienam ėriukui. Ir antrąjį avinėlį padarysi vakare, pagal rytinę auką ir pagal jo

geriamąją auką, padarysi kvapiojo kvapo auką Viešpačiui, nuolatinę auką jūsų kartoms, prie liudijimo palapinės durų prieš Viešpatį, kur ten tau apsireikšiu, kad su tavimi kalbėčiau. Ir aš ten paskirs Izraelio sūnums, ir būsiu pašventintas savo šlovėje. Ir aš pašventinsiu liudijimo palapinę ir altorių, ir Aaroną bei jo sūnus aš pašventinsiu kunigauti man. Ir būsiu šaukiamas tarp Izraelio sūnų, ir būsiu jų Dievas. Ir jie žinos, kad aš esu Viešpats, jų Dievas, kuris išvedė juos iš Egipto žemės, kad būčiau pašauktas jiems ir būčiau jų Dievas.

30

Ir tu padarysi smilkalų aukurą iš nepūvančių medžių. Ir padarysi jį uolekties ilgio ir uolekties pločio, keturkampis bus, ir dviejų uolekčių aukščio, iš jo bus jo ragai. Ir apdenk tyru auksu jo groteles, jo sienas aplinkui, jo ragus, ir padarysi jam suktą auksinį vainiką aplinkui. Ir du grynus auksinius žiedus padarysi po jo suktu vainiku, ant abiejų šonų padarysi juos, ir jie bus laikikliai kartims, kad galėtum jį kelti su jomis. Ir padarysi kartis iš nepūvančių medžių, ir apdensi jas auksu. Ir tu padėsi jį priešais uždangą, kuri yra ant liudijimų skrynios, iš kur aš tau ten duosiu save pažinti. Ir Aaronas degins ant jo plonus sudėtinius smilkalus kiekvieną rytą, kai prižiūrės žibintus. Ir kai Aaronas uždega lempas vėlai, jis degins smilkalus ant jo. Nuolatinis smilkalas nuolat prieš Viešpatį jų kartoms. Ir jis neatneš ant jo kito smilkalo, atnašos, aukos, ir geriamosios atnašos tu neišliesi ant jo. Ir Aaronas atliks sutaikinimą ant jo

ragų kartą per metus, nuo apvalymo kraujo jis apvalys jį jų kartoms, švenčiausias iš šventųjų yra Viešpačiui. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: jei tu imsi Izraelio sūnų skaičiavimą jų apsilankymo metu, ir kiekvienas duos išpirką už savo sielą Viešpačiui, tai nebus tarp jų kritimo jų apsilankymo metu. Ir tai yra, ką duos visi, kurie pereitų patikrinimą: pusę didrachmos, kuri yra pagal šventąją didrachmą – dvidešimt obolų sudaro didrachmą, o pusė didrachmos yra įnašas Viešpačiui. Kiekvienas einantis į apžiūrą nuo dvidešimties metų amžiaus ir vyresnis duos įnašą Viešpačiui. Turtingasis nepridės, o vargšas nesumažins nuo pusės didrachmos, duodamas įmoką Viešpačiui, kad sutaikytų jūsų sielas. Ir tu paimsi sidabrą iš įnašų nuo Izraelio sūnų, ir tu duosi jį Liudijimo palapinės tarnystei, ir tai bus Izraelio sūnums atminimu prieš Viešpatį, kad sutaikytų dėl jūsų sielų. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: padaryk varinę praustuvę ir varinį pagrindą jai, kad būtų galima praustis; ir padėsi ją tarp Liudijimo palapinės ir aukuro; ir įpilsi į ją vandens. Ir Aaronas bei jo sūnūs nusiplaus iš jo rankas ir kojas vandeniu. Kai jie įeis į liudijimo palapinę, jie plausis vandeniu ir nemirs, kai artinsis prie altoriaus tarnauti ir aukoti deginamąsias aukas Viešpačiui. Jie plaus rankas ir kojas vandeniu, kai įeis į liudijimo palapinę, plausis vandeniu, kad nemirtų, ir tai bus jiems amžinas įstatymas – jam ir jo kartoms po jo. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas, ir tu imk prieskonių, rinktinės miros gėlės penkis šimtus šekelių, ir kvapnaus cinamono pusę to du šimtus penkiasdešimt, ir kvapnios nendrės du šimtus penkiasdešimt, ir iriso penkis šimtus šventųjų šekelių, ir aliejaus iš alyvų hiną. Ir padarysi jį

šventu patepimo aliejumi, kvepalų tepalą pagal kvepalų gamintojos meną – tai bus šventas patepimo aliejus. Ir tu patepsi iš jo Liudijimo palapinę, ir Liudijimo palapinės skrynią, ir visus jos indus, ir žvakidę ir visus jos indus, ir smilkalų aukurą, ir deginamųjų aukų aukurą ir visus jo indus, ir stalą ir visus jos indus, ir praustuvę. Ir tu juos pašventinsi, ir jie bus šventų švenčiausi, kiekvienas, kuris jų palies, bus pašventintas. Ir Aaroną bei jo sūnus patepsi ir pašventinsi juos, kad jie man tarnautų kaip kunigai. Ir kalbėsi Izraelio sūnums, sakydamas: šis šventas patepimo aliejus bus jums per visas jūsų kartas. Ant žmogaus kūno jis nebus tepamas, ir pagal šį sudėjimą nedarykite sau panašiai, šventas jis yra, ir šventovė bus jums. Kas darytų taip pat ir kas duotų iš jo svetimtaučiui, bus sunaikintas iš savo tautos. Ir Viešpats tarė Mozei: Imk sau kvapiąsias medžiagas – miros, onikso, saldžiai kvepiančio galbanumo ir skaidraus smilkalo; visko po lygiai. Ir jie darys jam kvepalų smilkalą, kvepalų maišytą darbą, tyrą, šventą darbą. Ir tu sumalsi iš šitų smulkiai ir padėsi priešais liudijimus Liudijimo palapinėje, iš kur aš duosiu tau žinią, švenčiausias bus jums tas smilkalas. Pagal šią sudėtį jūs nepadarysite sau; šventykla bus jums Viešpačiui; Kas padarytų panašiai, kad uostytų ją, bus sunaikintas iš savo tautos.

31

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Štai aš pašaukiau vardu Becalelį, Urio sūnų, Hūro anūką, iš Judo giminės. Ir aš

pripildžiau jį dieviška dvasia išminties ir supratimo ir žinojimo kiekviename darbe galvoti ir projektuoti, dirbti su auksu ir sidabru ir bronza ir hiacintu ir purpuru ir raudona verpsta medžiaga ir akmens darbu ir dailidystės darbuose su medžiu, dirbti pagal visus darbus. Ir aš daviau jam jį ir Eliabą, Ahisamacho sūnų, iš Dano giminės; ir kiekvienam protingam širdimi daviau supratimą; ir jie padarys visa, ką įsakiau tau: liudijimo palapinę ir sandoros skrynią, ir dangtį ant jos, ir palapinės įrangą, ir aukurus, ir stalą ir visus jos indus, ir tyrąją žvakidę ir visus jos indus, ir praustuvę ir jos pagrindą, ir Aarono tarnystės drabužius, ir jo sūnų drabužius kunigauti man, ir patepimo aliejų, ir šventojo sudėties smilkalus; pagal visa, ką aš tau įsakiau, jie padarys. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: O tu įsakyk Izraelio sūnums, sakydamas: Žiūrėkite ir laikykitės mano sabatų; tai yra ženklas tarp manęs ir jūsų per jūsų kartas, kad žinotumėte, jog aš esu Viešpats, kuris jus šventina. Ir jūs laikysitės šabų, nes tai yra šventa Viešpačiui jums. Tas, kuris jį išniekina, mirtimi bus nužudytas. Kiekvienas, kuris darys jame darbą, ta siela bus sunaikinta iš jo tautos vidurio. Šešias dienas tu dirbsi darbus, bet septintoji diena yra sabatas, šventas poilsis Viešpačiui; kiekvienas, kuris dirbs darbą septintąją dieną, bus nubaustas mirtimi. Ir Izraelio sūnūs laikys sabatus, darydami juos per jų kartas. Amžina Sandora tarp manęs ir Izraelio sūnų, amžinas ženklas tarp manęs, nes šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, o septintą dieną sustojo ir ilsėjosi. Ir davė Mozei, kai baigė kalbėti su juo ant Sinajaus kalno, dvi liudijimo plokštes, akmens plokštes, parašytas Dievo pirštu.

32

Ir pamatę žmonės, kad Mozė užtruko nusileisti nuo kalno, susirinko žmonės prie Aarono ir sako jam: Kelkis ir padaryk mums dievus, kurie eis priekyje mūsų, nes tas Mozė, žmogus, kuris išvedė mus iš Egipto žemės, – nežinome, kas jam atsitiko. Ir Aaronas sako jiems: Nusiimkite auksinius auskarus, kurie yra jūsų moterų ir dukterų ausyse, ir atneškite juos pas mane. Ir visi žmonės nuėmėauksinius auskarus iš savo ausų ir atnešė juos pas Aaroną. Ir jis priėmė iš jų rankų ir suformavo juos rašikliu, ir padarė iš jų lietą veršį, ir pasakė: Šitie tavo dievai, Izraeli, kurie išvedė tave iš Egipto žemės. Ir pamatęs tai, Aaronas pastatė aukurą priešais jį, ir Aaronas paskelbė sakydamas: Viešpaties šventė rytoj. Ir anksti kitą dieną pakėlęs, jis užvedė deginamąsias aukas ir atnešė išganymo auką, ir žmonės sėdo valgyti bei gerti, ir pakilo žaisti. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Eik greitai, nusileisk iš čia, nes nusidėjo tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės. Jie greitai nusižengė tam keliui, kurį jiems įsakiau: jie pasidarė veršį, jam pagarbino, jam paaukojo ir pasakė: Štai tavo dievai, Izraeli, kurie išvedė tave iš Egipto žemės. Ir dabar leisk man, ir supykęs ant jų pykčiu, sunaikinsiu juos ir padarysiu tave didžia tauta. Ir Mozė meldė prieš Viešpatį Dievą ir tarė: Kodėl, Viešpatie, pyksti rūstybe į savo tautą, kurią išvedei iš Egipto žemės didele jėga ir savo aukšta ranka? Kad niekada nepasakytų egiptiečiai: Su piktumu jis išvedė juos, kad nužudytų kalnuose ir visiškai sunaikintų juos nuo žemės. Liaukis savo rūstybės pykčio ir būk gailestingas dėl

savo tautos nedorybės, prisiminęs Abraomą ir Izaoką ir Jokūbą, savo tarnus, kuriems prisiekei savimi pačiu ir kalbėjai jiems, sakydamas: aš padauginsiu jūsų palikuonis kaip dangaus žvaigždes gausumu, ir visą šitą žemę, kurią pasakei duoti jiems, ir jie valdys ją per amžius. Ir Viešpats buvo sutaikintas išsaugoti savo žmones. Ir atsigręžęs Mozė nuėjo žemyn nuo kalno, ir dvi liudijimo plokštės buvo jo rankose, akmens plokštės įrašytos iš abiejų pusių, iš šios ir iš tos pusės jos buvo parašytos; ir plokštės buvo Dievo darbas, ir raštas buvo Dievo raštas išgraviruotas plokštėse. Ir išgirdęs žmonių, kurie šaukė, balsą, Jozuė sako Mozei: Karo balsas stovykloje. Ir jis sako: Tai ne balsas tų, kurie veda pagal stiprybę, nei balsas tų, kurie veda bėgimą, bet aš girdžiu balsą tų, kurie veda vyną. Ir kai jis artinosi prie stovyklos, jis mato veršį ir šokius, ir supykęs pykčiu Mozė metė nuo savo rankų dvi plokštes ir sudaužė jas prie kalno, ir paėmęs veršį, kurį jie padarė, sudegino jį ugnyje ir sumalė jį smulkiai, ir bėrė jį į vandenį, ir pagirdė jį Izraelio sūnus. Ir Mozė tarė Aaronui: Ką tau padarė šie žmonės, kad užtraukei ant jų didžiąją nuodėmę? Ir Aaronas pasakė Mozei: Nebūk piktas, viešpatie, nes tu žinai šių žmonių įniršį. Jie sako man: Padaryk mums dievus, kurie eis prieš mus, nes šis žmogus Mozė, kuris išvedė mus iš Egipto, – mes nežinome, kas jam atsitiko. Ir aš pasakiau jiems: Jei kas nors turite auksinių papuošalų, nuimkite. Ir jie davė man, ir aš įmečiau į ugnį, ir išėjo šis veršis. Ir matęs Mozė žmones, kad yra išsklaidyti - išsklaidė juk juos Aaronas pajuokai jų priešams - stojo Mozė prie stovyklos vartų ir tarė: kas Viešpačiui? Tegul jis eina pas mane. Todėl visi Levio sūnūs atėjo kartu pas jį. Ir jis sako jiems: Štai ką sako Viešpats, Izraelio

Dievas: padėkite kiekvienas savo kardą ant šlaunies ir praeikite bei grįžkite nuo vartų prie vartų per stovyklą, ir nužudykite kiekvienas savo brolį, ir kiekvienas savo artimą, ir kiekvienas savo artimiausią. Ir Levio sūnūs padarė, kaip jiems kalbėjo Mozė, ir tą dieną krito trys tūkstančiai vyrų iš žmonių. Ir tarė jiems Mozė: Jūs pripildėte savo rankas šiandien Viešpačiui, kiekvienas savo sūnuje arba savo brolyje, kad būtų duotas jums palaiminimas. Ir rytojaus dieną Mozė tarė žmonėms: jūs nusidėjote didele nuodėme, ir dabar aš eisiu pas Dievą, kad galėčiau atlikti sutaikinimą dėl jūsų nuodėmės. Grįžo Mozė pas Viešpatį ir pasakė: Meldžiu, Viešpatie, nusidėjo ši tauta didele nuodėme ir pasidarė sau auksinius dievus. Ir dabar, jei iš tiesų atleisi jiems jų nuodėmę, atleisk; bet jei ne, išbraukyk mane iš tavo knygos, kurią parašei. Ir Viešpats pasakė Mozei: jei kas nusidėjo prieš mane, aš išbraukiu juos iš mano knygos. Dabar gi eik, nusileisk ir vesk šią tautą į tą vietą, kurią pasakiau tau; štai mano pasiuntinys eis prieš tavo veidą; bet kurią dieną aplankysiu, užtrauksiu ant jų jų nuodėmę. Ir Viešpats smogė tautai dėl veršio padarymo, kurį padarė Aaronas.

33

Ir Viešpats tarė Mozei: Eik priekyje, kelkis iš čia tu ir tavo žmonės, kuriuos išvedei iš Egipto žemės, į žemę, kurią prisiekiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, sakydamas: Jūsų palikuonims ją duosiu. Ir aš išsiųsiu savo pasiuntinį prieš tave, ir jis išvarys amoritą, hetitą, perizitą, girgašitą, hivitą, jebusitą ir kanaanietį.

Ir aš įvesiu tave į žemę, tekančią pienu ir medumi, bet neisiu kartu su tavimi, nes tu esi kietasprandė tauta, idant nesunaikinčiau tavęs kelyje. Ir išgirdę žmonės šitą blogą žodį, gedėjo. Ir tarė Viešpats Izraelio sūnums: Jūs esate kietasprandžiai žmonės, matote, kad neužvesčiau kito smūgio ant jūsų ir nesunaikinčiau jūsų, dabar todėl nusiimkite savo nuomonių drabužius ir pasaulį, ir parodysiu tau, ką tau padarysiu. Ir Izraelio sūnūs nuėmė savo papuošalus ir drabužius prie Chorebo kalno. Ir Mozė, paėmęs savo palapinę, pasistatė ją už stovyklos ribų, toli nuo stovyklos, ir ji buvo pavadinta Liudijimo palapine, ir taip buvo, kad kiekvienas, ieškantis Viešpaties, išeidavo į palapinę, esančią už stovyklos. Kada Mozė įeidavo į palapinę už stovyklos ribų, visi žmonės stovėjo stebėdami, kiekvienas prie savo palapinės durų, ir stebėjo išeinantį Mozę, kol jis įeidavo į palapinę. Kai tik Mozė įėjo į palapinę, debesies stulpas nusileido ir sustojo prie palapinės durų ir kalbėjo su Moze. Ir visi žmonės matė debesies stulpą, stovintį prie palapinės durų; ir visi žmonės atsistoję nusilenkė, kiekvienas nuo savo palapinės durų. Ir Viešpats kalbėjo su Moze veidas į veidą, kaip kas nors kalba su savo draugu, ir jis grįžo į stovyklą, o tarnas Jozuė, Nuno sūnus, jaunas, neišėjo iš palapinės. Ir Mozė tarė Viešpačiui: Štai tu man sakai: Atvesk šią tautą aukštyn, bet tu man neparodei, ką siųsi su manimi, nors tu man pasakei: Žinau tave iš visų ir tu turi malonę mano akyse. Jei todėl esu radęs malonę prieš tave, apreiškis man save, kad aiškiai matysiu tave, kad būčiau radęs malonę prieš tave, ir kad žinočiau, jog tavo tauta yra šita didžioji tauta. Ir jis sako: Pats aš eisiu prieš tave ir tau duosiu poilsį. Ir jis

sako jam: jei pats tu neisi su manimi, neišvesk manęs iš čia. Ir kaip bus tikrai žinoma, kad aš ir tavo tauta radome malonę pas tave, jei ne tu eisi kartu su mumis? Ir aš būsiu pašlovintas, ir tavo tauta, tarp visų tautų, kurios yra ant žemės. Ir Viešpats tarė Mozei: Ir šį dalyką, kurį esi pasakęs, darysiu, nes esi radęs malonę mano akyse, ir aš pažįstu tave iš visų. Ir jis sako: Parodyk man save. Ir jis tarė: Aš praeisiu pirmas tavęs su savo šlove ir pašauksiu savo vardu, Viešpats, prieš tave, ir pasigailėsiu, kurio pasigailiu, ir būsiu gailestingas, kuriam esu gailestingas. Ir jis pasakė: Tu negalėsi matyti mano veido, nes žmogus, matydamas mano veidą, neišlieka gyvas. Ir pasakė Viešpats: Štai vieta šalia manęs, tu stovėsi ant uolos. Kai praeis mano šlovė, aš padėsiu tave į uolos plyšį ir uždengiu tave savo ranka, kol praėjau. Ir aš pašalinsiu savo ranką, ir tada tu matysi tai, kas yra už manęs, bet mano veido tu nematysi.

34

Ir Viešpats pasakė Mozei: išsikalki sau dvi akmenines plokštes, kaip ir pirmosios, ir lipk pas mane į kalną, ir aš užrašysiu ant plokščių tuos žodžius, kurie buvo pirmose plokštėse, kurias tu sudaužei. Ir būk pasiruošęs rytui, ir užlipsi ant Sinajaus kalno, ir ten stovėsi man ant kalno viršūnės. Ir nė vienas tegu nekyla su tavimi, nė tegu nebūna matomas visame tame kalne, ir avys bei jaučiai tegu neganosi arti to kalno. Ir iškalė dvi akmens plokštes, kaip ir pirmosios, ir anksti atsikėlęs Mozė užlipo į Sinajaus kalną, kaip jam įsakė Viešpats, ir Mozė paėmė tas dvi akmens

plokštes. Ir Viešpats nužengė debesyje, ir stovėjo šalia jo ten, ir pašaukė Viešpaties vardą. Ir praėjo Viešpats prieš jo veidą, ir pašaukė Viešpats Dievas gailestingas ir pasigailintis, kantrus ir gausus gailestingumu ir tikras, ir teisumą išlaikantis ir gailestingumą tūkstančiams, pašalinantis nusikaltimus ir neteisybes ir nuodėmes, ir neapvalys kaltojo, užvedantis tėvų nusikaltimus ant vaikų ir ant vaikų vaikų ant trečios ir ketvirtos kartos. Ir paskubėjęs Mozė, pasilenkęs ant žemės, nusilenkė; ir pasakė: Jei esu radęs malonę prieš tave, tegu eina mano Viešpats su mumis; nes žmonės yra kietasprandžiai, ir tu pašalinsi mūsų nuodėmes ir mūsų nusikaltimus, ir mes būsime tavo. Ir Viešpats tarė Mozei: Štai, aš sudaru su tavimi sandorą prieš visus tavo žmones, padarysiu šlovingus dalykus, kokių nėra buvę visoje žemėje ir tarp visų tautų, ir visa tauta, tarp kurios tu esi, pamatys Viešpaties darbus, nes nuostabūs yra tie, kuriuos aš tau padarysiu. Atkreipk dėmesį į visa, ką aš tau įsakau: štai aš išvarau prieš jūsų veidą amoritą, kanaanietį, perizietį, hetitą, hivitą, girgašietį ir jebusitą. Atkreipk dėmesį, kad niekada nesudarytum sandoros su gyventojais tos žemės, į kurią įeini, kad tai netaptų tau klupimo akmeniu jūsų tarpe. Jūs nugriosite jų aukurus, sudaužysite jų stulpus, iškirsite jų giraites ir sudeginsite jų dievų drožinius ugnyje. Negarbinkite kitų dievų, nes Viešpats Dievas, kurio vardas Pavydus, yra pavydus Dievas. Niekada nedaryk sandoros su gyvenančiais ant žemės, ir jie paleistuvaus paskui savo dievus, ir jie aukos savo dievams, ir jie pakvies tave, ir tu valgysi iš jų, ir tu imsi iš jų dukterų savo sūnums, ir iš savo dukterų duosi jų sūnums, ir tavo dukterys paleistuvaus paskui jų dievus, ir tavo sūnūs paleistuvaus paskui

jų dievus. Ir lietų dievų nedaryk sau. Ir neraugintų duonos šventę laikysi septynis dienas, valgysi neraugintą duoną, kaip esu tau įsakęs, nustatytu laiku naujų mėnesį, nes naujų mėnesį tu išėjai iš Egipto. Kiekvienas, kas atveria įsčias, man priklauso patinai, kiekvienas pirmagimis veršis ir pirmagimė avis. Ir pirmgimį asilo atpirksi aviena; jei bet neatpirksi jo, kainą duosi. Kiekvieną savo sūnų pirmagimį atpirksi; nepasirodyk prieš mane tuščias. Šešias dienas dirbi, bet septintąją ilsėsies; sėjai ir pjūčiai bus poilsis. Ir šventę savaičių man padarysi, kviečių derliaus pradžioje, ir susirinkimo šventę metų viduryje. Tris kartus per metus kiekvienas tavo vyras pasirodys prieš Viešpatį, Izraelio Dievą. Kai aš išvysiu tautas prieš tavo veidą ir išplėsiu tavo sienas, niekas netroš tavo žemės, kada tu eisi aukštyn būti matomas prieš Viešpatį, tavo Dievą, tris kartus per metus. Nepjausi ant raugo mano smilkalų kraujo, ir Velykų šventės aukos nebus paliktos iki ryto. Pirmuosius savo žemės vaisius padėsi į Viešpaties, savo Dievo, namus; nevirsi ėriuko jo motinos piene. Ir Viešpats pasakė Mozei: Užrašyk sau šiuos žodžius, nes šiais žodžiais aš sudariau su tavimi sandorą ir su Izraeliu. Ir buvo ten Mozė prieš Viešpatį keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, duonos nevalgė ir vandens negėrė, ir parašė ant plokščių tuos sandoros žodžius, tuos dešimt žodžių. Kai Mozė nusileido nuo kalno, ir dvi plokštės buvo ant Mozės rankų, jam nusileisdant nuo kalno, Mozė nežinojo, kad jo veido spalva buvo pašlovinta, kai jis kalbėjo su juo. Ir Aaronas ir visi Izraelio vyresnieji matė Mozę, ir jo veido odos išvaizda buvo pašlovinta. Ir jie bijojo priartėti prie jo. Ir Mozė pašaukė juos, ir Aaronas bei visi susirinkimo valdovai atsigręžė į jį, ir Mozė

kalbėjo jiems. Ir po to priėjo prie jo visi Izraelio sūnūs. Ir jis įsakė jiems visa, ką Viešpats jam įsakė Sinajaus kalne. Ir kadangi nustojo kalbėti su jais, jis uždėjo ant savo veido uždangalą. Kada Mozė įeidavo kalbėti su Viešpačiu, jis nuimdavo dangalą, kol išeidavo, ir išėjęs kalbėdavo visiems Izraelio sūnums visa, ką Viešpats jam įsakė. Ir Izraelio sūnūs matė Mozės veidą, kad jis buvo pašlovintas, ir Mozė uždėjo dangalą ant savo veido, kol įeis kalbėtis su juo.

35

Ir Mozė surinko visą Izraelio sūnų susirinkimą ir pasakė: Tai žodžiai, kuriuos Viešpats liepė vykdyti. Šešias dienas dirbsi darbus, bet septintoji diena yra poilsis, šventa sabatų diena, poilsis Viešpačiui; kiekvienas, kuris dirba darbą joje, temiršta. Nedeginsite ugnies visose savo gyvenamose vietose sabato dieną, aš Viešpats. Ir Mozė pasakė visam Izraelio sūnų susirinkimui, sakydamas: Tai žodis, kurį įsakė Viešpats, sakydamas: imkite iš savęs auką Viešpačiui; kiekvienas, norintis širdimi, atneš pirmąsias dovanas Viešpačiui: auksą, sidabrą, bronzą, hiacintą, purpurą, raudoną dvigubą suktą, ir plonas linines suktas, ir ožkų plaukus, ir avinų odas nudažytas raudonai, ir mėlynas odas, ir nepuvius medžius, ir sardijaus akmenis, ir akmenis graviravimui į efodą ir į ilgą drabužį. Ir kiekvienas išmintingas širdimi tarp jūsų, atėjęs tegu dirba visus dalykus, kiek įsakė Viešpats: palapinę ir užuolaidas, ir uždangalus, ir užuolaidas, ir sijas, ir stulpus, ir liudijimo

skrynią, ir jos nešimo kartis, ir jos dangtį, ir uždangą, ir stalą ir visus jos indus, ir šviesos žvakidę ir visus jos indus, ir aukurą ir visus jo indus, ir šventus drabužius Aarono kunigo, ir drabužius, kuriuose jie tarnaus, ir tunikas Aarono sūnums kunigystei, ir patepimo aliejų, ir sudėties smilkalus. Ir visa Izraelio sūnų bendruomenė išėjo nuo Mozės. Ir kiekvienas atnešė tai, ką nešė jų širdis, ir visi, kam atrodė jų sielai, atnešė auką Viešpačiui visiems Liudijimo palapinės darbams, visoms jos tarnystėms ir visiems šventojo drabužiams. Ir vyrai atnešė iš moterų, kiekvienas, kam tai atrodė tinkama širdyje, atnešė antspaudus ir auskarus, ir žiedus, ir pynimus, ir apyrankes, visokius auksinius daiktus. Ir visi, kurie atnešė aukso aukas Viešpačiui, ir pas kuriuos buvo rasta plonoji drobė, mėlynos odos ir raudonai dažytos avinų odos, juos atnešė. Ir kiekvienas, kas atskyrė auką, atnešė sidabrą ir bronzą kaip aukas Viešpačiui, ir tie, pas kuriuos buvo rasta nepūvančių medžių, atnešė juos visiems paruošimo darbams. Ir kiekviena moteris, išmintinga protu verpti rankomis, atnešė verptus daiktus: hiacintą, purpurą, raudoną ir plonąjį liną. Ir visos tos moterys, kurioms atrodė jų protui išmintingai, verpė ožkų plaukus. Ir valdovai atnešė smaragdo akmenis ir įstatymo akmenis efodui ir krūtinės skydeliui, ir kvepalus patepimo aliejui, ir kvepiantį smilkalų mišinį. Ir kiekvienas vyras ir moteris, kurių protas juos vedė įeiti daryti visus darbus, kuriuos Viešpats įsakė padaryti per Mozę, Izraelio sūnūs atnešė auką Viešpačiui. Ir Mozė pasakė Izraelio sūnums: Štai Dievas pašaukė vardu Becalelį, Urio sūnų, Horo anūką, iš Judo giminės, ir pripildė jį dieviška dvasia išminties ir supratimo, ir žinojimo visko, projektuoti pagal visus amatų

darbus, dirbti su auksu ir sidabru ir bronza, ir kirsti akmenį, ir apdirbti medžius, ir dirbti kiekviename išminties darbe. Ir iš tikrųjų davė į protą jam ir Eliabui, Ahisamacho sūnui, iš Dano giminės. Ir pripildė juos išminties, supratimo, proto visa suprasti, padaryti šventojo darbus, ir austi austas ir išsiuvinėtas su raudona ir su plonu linu, daryti visą meistriškumo ir įvairovės darbą.

36

Ir padarė Bezalelis ir Eliabas, ir kiekvienas išmintingas protu, kuriam buvo duota išmintis ir žinojimas, suprasti, kaip atlikti visus darbus pagal šventas pareigas, pagal visa, ką įsakė Viešpats. Ir Mozė pašaukė Beselėlį ir Eliabą, ir visus tuos, kurie turėjo išmintį, kuriems Dievas davė žinojimą širdyje, ir visus tuos, kurie savanoriškai norėjo ateiti prie darbų, kad juos užbaigtų. Ir paėmė nuo Mozės visas aukas, kurias atnešė Izraelio sūnūs visiems šventojo darbams atlikti, ir jie dar priėmė atnešamas dovanas nuo tų, kurie jas nešė rytą. Ir atvykdavo visi išmintingieji, kurie dirbo šventojo darbus, kiekvienas pagal savo darbą, kurį jie dirbo. Ir jis sakė Mozei, kad žmonės neša gausybę pagal darbus, kuriuos Viešpats įsakė atlikti. Ir Mozė įsakė, ir jis paskelbė stovykloje, sakydamas: Vyras ir moteris tegu daugiau nebedirba pirmųjų vaisių šventajam, ir žmonės buvo sutrukdyti dar aukoti. Ir darbų jiems buvo pakankamai statybai atlikti, ir dar liko. Ir kiekvienas išmintingas tarp dirbančiųjų padarė šventąsias aprangą, kuri yra kunigui Aaronui, kaip Viešpats

įsakė Mozei. Ir jis padarė petnešėlę iš aukso, ir mėlynos, ir purpuro, ir raudonos verptos, ir plonos drobės suktos; ir buvo supjaustyti aukso lapeliai į plaukus, taip kad būtų austi kartu su mėlyna, ir purpuru, ir su raudona gerai verptu, ir plona drobe sukta; jie padarė jį kaip austą darbą; petnešėles jungiančias iš abiejų dalių, austą darbą vienas į kitą supintą. Iš jo jie padarė jį pagal jo padarymą, iš aukso ir mėlynos, ir purpuro, ir raudonos verptos, ir plonos suktos drobės, kaip įsakė Viešpats Mozei; ir jie padarė abu smaragdo akmenis sujungtus ir apjuostus auksu, išgraviruotus ir išraižytus antspaudų graviravimą iš Izraelio sūnų vardų; ir jis uždėjo juos ant efodo pečių, Izraelio sūnų atminimo akmenis, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir jie padarė krūtinės skydelį, austą darbą su įvairumu pagal efodo darbą, iš aukso ir mėlynos, ir purpuro, ir raudonos verptos, ir plonos suktos drobės; keturkampį dvigubą jie padarė krūtinės skydelį; sprindžio ilgis ir sprindžio plotis dvigubas. Ir buvo austas kartu jame audinys su akmenimis keturiose eilėse; eilė akmenų: sardis ir topazas ir smaragdas – pirmoji eilė; ir antroji eilė: karbunkulas ir safyras ir jaspis; ir trečioji eilė: liguris ir agatas ir ametistas; ir ketvirtoji eilė: chrizolitas ir berilas ir oniksas, apjuosti auksu ir surišti auksu. Ir akmenų buvo dvylika pagal Izraelio sūnų vardus, išgraviruoti kaip antspaudai, kiekvienas pagal savo vardą dvylikai giminių. Ir jie padarė ant krūtinės skydelio supintus kutus, pynimo darbą, iš tyro aukso. Ir jie padarė du auksinius pečių gabalus ir du auksinius žiedus, ir uždėjo tuos du auksinius žiedus ant abiejų krūtinės skydelio kraštų. Ir jie uždėjo auksinius pinimus ant žiedų abiejose krūtinės skydelio pusėse; ir du pinimus į du sujungimus. Ir jie

uždėjo ant dviejų mažų skydų ir jie uždėjo juos ant efodo pečių iš priekio. Ir jie padarė du auksinius žiedus ir uždėjo juos ant dviejų krūtinės skydelio kraštų, ant galinės efodo dalies krašto iš vidaus. Ir jie padarė du auksinius žiedus ir uždėjo juos ant abiejų efodo pečių iš apačios, priekyje, prie sujungimo vietos virš austos efodo juostos. Ir jis surišo krūtinės skydelį nuo žiedų, esančių ant jo, prie efodo žiedų, laikomų kartu mėlyna virve, supintų į efodo audinį, kad krūtinės skydelis neatsilaisvintų nuo efodo, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir jie padarė tuniką po efodu, austą, visą mėlyną; o tunikos anga viduryje buvo peraudinėta, susipynusi, turėjo kraštą aplink angą, nesuardomą; Ir jie padarė ant tunikos krašto apačioje tarsi žydinčio granato granatus iš mėlyno, ir purpuro, ir raudono verpsto, ir plonos suktos drobės. Ir jie padarė auksinius varpus, ir jie uždėjo varpus ant tunikos krašto aplink tarp granatų; auksinis varpas ir granatas ant tunikos krašto aplink, kad tarnautų, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir jie padarė tunikas iš plono lino, austą darbą, Aaronui ir jo sūnums, ir turbanus iš plono lino, ir turbaną iš plono lino, ir apatines kelnes iš sukto plono lino, ir jų juostas iš plono lino ir mėlynos, ir purpuro, ir raudonos verptos, siuvinėtojo darbą, tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir jie padarė auksinę plokštelę, šventojo atskyrimą, iš tyro aukso, ir užrašė ant jos išgraviruotas raides, kaip antspaudą, Šventovė Viešpačiui. Ir jie uždėjo ją ant mėlynos virvelės, kad ji būtų uždėta ant turbano iš viršaus, tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats Mozei.

37

Ir jie padarė palapinei dešimt uždangalų; dvidešimt aštuonių uolekčių buvo vieno uždangalo ilgis; tas pats buvo visiems; ir keturių uolekčių vieno uždangalo plotis. Ir jie padarė uždangą iš mėlynos, ir purpuro, ir raudonos verptos, ir plonos drobės suktos, austą darbą su cherubimais; ir jie padėjo ją ant keturių nepūvančių stulpų, apaustytų auksu; ir jų galvutės buvo auksinės, ir jų pagrindai keturi sidabriniai. Ir jie padarė uždangą liudijimo palapinės durims iš mėlynos, purpuro, raudonos verptos ir plonos suktos drobės, austo darbo su cherubimais; ir jų penkis stulpus ir žiedus; ir jų kapitelius ir jų juostas apdengė auksu; ir jų penki pagrindai buvo variniai. Ir jie padarė kiemą pietvakarių pusėje, kiemo uždangos iš suktų plonų drobių šimtas ant šimto; ir jų stulpų dvidešimt, ir jų pagrindų dvidešimt. Ir pusė link Šiaurės, šimtas ant šimto; ir pusė link Pietų, šimtas ant šimto; ir jų stulpai dvidešimt, ir jų pagrindai dvidešimt. Ir pusė link jūros užuolaidos penkiasdešimties uolekčių; jų stulpai dešimt, ir jų pagrindai dešimt. Ir pusė link rytų penkiasdešimties uolekčių užuolaidos, penkiolikos uolekčių pagal nugarą; ir jų stulpai trys, ir jų pagrindai trys. Ir ant antrosios nugaros iš čia ir iš čia pagal kiemo vartus, užuolaidos penkiolikos uolekčių; jų stulpai trys, ir jų pagrindai trys; visos palapinės užuolaidos iš sūktos plonos drobės. Ir jų stulpų pagrindai variniai, ir jų kabliukai sidabriniai, ir jų kapiteliai aptraukti sidabru, ir stulpai aptraukti sidabru, visi kiemo stulpai; ir kiemo vartų uždanga siuvinėtojo darbas iš mėlynos, ir purpuro, ir raudonos verptos, ir suktinės plonos drobės; dvidešimties uolekčių ilgis, ir aukštis ir plotis penkių uolekčių, atitinkantis kiemo uždangoms; ir jų stulpai

keturi, ir jų pagrindai keturi variniai, ir jų kabliukai sidabriniai, ir jų kapiteliai aptraukti sidabru. Ir visi kiemo kuolai aplink buvo bronziniai, ir jie buvo aptraukti sidabru. Ir tai yra liudijimo palapinės sudėjimas, kaip buvo įsakyta Mozei, kad tarnavimas būtų levitų per Itamarą, Aarono, kunigo, sūnų. Ir Becalelis, Urio sūnus, iš Judo giminės, padarė kaip įsakė Viešpats Mozei, ir Eliabas, Achisamacho sūnus, iš Dano giminės, kuris buvo vyriausiasis meistras austų darbų ir siuvinėtų darbų ir marguotų darbų, ausiant raudonu ir plonu linu.

38

Ir Becalelis padarė skrynią ir apdengė ją grynu auksu iš vidaus ir iš išorės; ir nuliejo jai keturis auksinius žiedus: du ant vienos pusės ir du ant antros pusės, plačius kartims, kad galėtų ją pakelti jais. Ir jis padarė sutaikinimo dangtį viršuje skrynios iš tyro aukso ir du auksinius cherubus: vieną cherubą ant vieno sutaikinimo dangčio galo ir vieną cherubą ant antro sutaikinimo dangčio galo, užgožiančius savo sparnais sutaikinimo dangtį. Ir padarė stalą, išdėstytą iš gryno aukso, ir nuliedino jam keturis žiedus, du ant vienos pusės ir du ant antros pusės, plačius, kad būtų galima kelti kartimis per juos. Ir jis padarė skrynios bei stalo kartis ir apdengė juos auksu. Ir jis padarė stalo indus: lėkštes, smilkytuvus, taures ir aukos indus, kuriais bus pilamos aukos, auksinius. Ir jis padarė žvakidę, kuri apšviečia, auksinę, tvirtą stiebą ir šakas iš abiejų jos pusių; iš jos šakų daigai, iš jos šakų daigai išsikišę – trys iš šitos pusės ir trys iš šitos pusės,

sulyginti tarpusavyje. Ir jų žibintai, kurie yra ant galų, riešuto formos iš jų; ir įdėklai iš jų, kad lempos būtų ant jų; ir septintas įdėklas, tas ant žibinto galo, ant viršūnės iš viršaus, kietas visas auksinis; Ir septyni lempos ant jos auksiniai, ir jos žnyplės auksinės, ir jų indai auksiniai. Šis aptraukė stulpus sidabru ir nuliejo stulpui auksinius žiedus, ir apdengė sijas auksu, ir aptraukė uždangos stulpus auksu, ir padarė auksines kilpas. Šis padarė palapinės auksinius žiedus ir kiemo žiedus, ir varinius žiedus uždangalui iš viršaus ištempti; Šis nuliedino palapinės sidabrinius kapitelius ir palapinės durų varinius kapitelius, ir kiemo vartus; ir padarė stulpams sidabrinius kablius, ant stulpų šis aptraukė juos sidabru; Šis padarė palapinės kuolelius ir kiemo varinius kuolelius; Šis padarė varinį aukurą iš varinių kūrenimo indų, kurie buvo vyrų, sukiliusių su Koracho susirinkimu; Šis padarė visus aukuro indus ir jo kūrenimo indą, ir pagrindą, ir dubenis, ir varinias mėsos šakutes; Šis padarė aukurui groteles, tinklo pavidalo darbą apačioje kūrenimo indo po juo iki jo pusės; ir uždėjo jam keturis varinius žiedus iš keturių aukuro grotelių dalių, plačius kartims, kad su jais kelti aukurą; Šis padarė šventą patepimo aliejų ir tyrą smilkalų sudėtį, kvepalų gamintojo darbą; Šis padarė varinę praustuvę ir jos varinį pagrindą iš veidrodžių pasninkaujančių moterų, kurios pasninkavo prie liudijimo palapinės durų, tą dieną, kai pastatė ją. Ir jis padarė praustuvę, kad iš jos galėtų plauti rankas ir kojas Mozė, Aaronas ir jo sūnūs, kai jie įeidavo į Liudijimo palapinę arba priartėdavo prie aukuro tarnauti – jie plaudavosi iš jos, kaip Viešpats įsakė Mozei.

39

Visas auksas, kuris buvo padirbtas darbams pagal visą šventųjų dalykų darbą, buvo aukso iš pirmųjų vaisių, dvidešimt devyni talentai ir septyni šimtai dvidešimt šekelių pagal šventąjį šekelį; Ir sidabro auka nuo suskaičiuotų susirinkimo vyrų – vienas šimtas talentų ir vienas tūkstantis septyni šimtai septyniasdešimt penki šekeliai; po vieną drachmą galvai, pusę šekelio, pagal šventąjį šekelį; Kiekvienas einantis pro apžiūrą nuo dvidešimties metų amžiaus ir aukščiau – šešiasdešimt dešimttūkstančių ir trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. Ir šimtas talentų sidabro buvo panaudota šimto palapinės pagrindų liejimui ir uždangos pagrindams - šimtas pagrindų iš šimto talentų, talentas vienam pagrindui. Ir iš tūkstančio septynių šimtų septyniasdešimt penkių šekelių jis padarė kablius stulpams, ir apdengė auksu jų viršūnes, ir papuošė juos. Ir bronzos iš aukos buvo septyniasdešimt talentų ir tūkstantis penki šimtai šekelių. Ir jie padarė iš jos pagrindus durų Liudijimo palapinės, ir pagrindus kiemo aplinkui, ir pagrindus kiemo vartų, ir palapinės kuolus, ir kiemo kuolus aplinkui, ir bronzines aukuro groteles, ir visus aukuro indus, ir visus Liudijimo palapinės įrankius. Ir Izraelio sūnūs padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei, taip jie padarė. O iš likusio aukos aukso jie padarė indus tarnystei juose prieš Viešpatį. Ir iš palikto mėlyno, ir purpuro, ir raudono jie padarė tarnavimo drabužius Aaronui, kad tarnautų juose šventykloje. Ir jie atnešė drabužius pas Mozę, ir palapinę, ir jos indus, jos pagrindus ir jos sijas, ir stulpus, ir

aukurą, ir visus jo indus. Ir patepimo aliejų, ir sudėties smilkalus, ir švarų žibintuvą, ir jos lempas, degimo lempas, ir šviesos aliejų; Ir paskyrimo stalą, ir visus jos indus; ir padėtas duonas; Ir šventojo drabužius, kurie yra Aarono, ir jo sūnų drabužius kunigystei; Ir kiemo uždangalus, ir stulpus; ir palapinės durų užuolaidą, ir kiemo vartų užuolaidą; Ir visus palapinės indus, ir visus jos įrankius; ir odas, avinų kailis nudažytus raudonai, ir mėlynus uždangalus, ir likusių uždangalus; ir kuolelius, ir visus įrankius liudijimo palapinės darbams; Kiek įsakė Viešpats Mozei, taip padarė Izraelio sūnūs visą įrangą; Ir Mozė matė visus darbus, ir jie buvo padarę juos tokiu būdu, kokiu įsakė Viešpats Mozei, taip padarė juos, ir Mozė palaimino juos.

40

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: pirmojo mėnesio pirmą dieną, per naujamėnulį, pastatysi liudijimo palapinę. Ir tu padėsi liudijimo skrynią ir pridensi skrynią uždanga. Ir tu įneši stalą ir nustatysi jo paskirtį, ir tu įneši žvakidę ir uždėsi jos lempas. Ir tu padėsi auksinį altorių smilkymui priešais skrynią, ir tu uždėsi uždangos uždangalą ant liudijimo palapinės durų. Ir aukurą aukų tu padėsi prie durų liudijimo palapinės, ir tu apstatysi palapinę, ir visus jos dalykus tu pašventinsi aplinkui. Ir tu paimsi patepimo aliejų, ir patepsi palapinę, ir visa, kas joje yra, ir pašventinsi ją, ir visus jos indus, ir ji bus šventa. Ir tu patepsi aukų altorių ir visus jo indus, ir pašventinsi altorių, ir

altorius bus švenčiausias. Ir tu atveši Aaroną ir jo sūnus prie Liudijimo palapinės durų, ir nuplausi juos vandeniu. Ir tu apvilksi Aaroną šventais apdarus, ir tu patepsi jį, ir tu pašventinsi jį, ir jis tarnaus man kunigu. Ir jo sūnus atveši, ir aprengsi juos tunikomis. Ir tu juos patepsi taip, kaip patepei jų tėvą, ir jie tarnaus man kaip kunigai, ir bus taip, kad jiems bus patepimas į kunigystę per amžius, jų kartoms. Ir Mozė padarė visa, ką Viešpats jam įsakė, taip jis ir padarė. Ir įvyko pirmąjį mėnesį, antraisiais metais po jų išėjimo iš Egipto, per naujamėnulį buvo pastatyta palapinė. Ir Mozė pastatė palapinę, uždėjo kapitelius, įkišo sijas ir pastatė stulpus. Ir jis ištiese uždangalus ant palapinės ir uždėjo palapinės užklotą ant jos iš viršaus, kaip Viešpats įsakė Mozei. Ir paėmęs liudijimus įmetė į skrynią; ir padėjo kartis po skrynia, ir įnešė skrynią į palapinę, ir uždėjo uždangos užklotą, ir uždengė liudijimo skrynią, tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir padėjo stalą į liudijimo palapinę, šiaurės pusėje išorėje palapinės uždangos. Ir jis pridėjo ant jos pateikimo duonas prieš Viešpatį, tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir jis padėjo žvakidę į liudijimo palapinę, į palapinės pusę, kuri yra link pietų. Ir jis padėjo jos žibintus prieš Viešpatį, tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir jis padėjo auksinį aukurą liudijimo palapinėje priešais uždangą, ir jis degino ant jo sudėtinius smilkalus, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir aukų aukurą jis padėjo prie palapinės durų. Ir jis pastatė kiemą aplink palapinę ir altorių, ir Mozė užbaigė visus darbus. Ir debesis dengė Liudijimo palapinę, ir palapinė buvo pripildyta Viešpaties šlovės. Ir Mozė negalėjo įeiti į Liudijimo palapinę, nes debesis ją dengė, ir palapinė buvo pripildyta Viešpaties šlovės.

Kada pakildavo debesis nuo palapinės, Izraelio sūnūs iškeliaudavo su savo bagažu. Jei debesis nepakilo, jie neiškeliaudavo iki tos dienos, kai debesis pakilo. Nes debesis buvo virš palapinės dieną, o ugnis buvo virš jos naktį prieš visą Izraelį per visus jų žygius.

Skaičių knyga

1

Ir kalbėjo Viešpats su Moze Sinajaus dykumoje, liudijimo palapinėje, pirmą antrojo mėnesio dieną, antraisiais metais po jų išėjimo iš Egipto žemės, sakydamas: imkite visų Izraelio susirinkimo pradžią pagal gimines, pagal jų tėvų namus, pagal skaičių iš jų vardų, pagal jų galvas; kiekvienas vyras nuo dvidešimties metų ir aukščiau, kiekvienas einantis Izraelio galybėje, suskaičiuokite juos su jų galybe; tu ir Aaronas suskaičiuokite juos. Ir su jumis bus kiekvienas pagal giminę – kiekvieno valdovų pagal tėvų namus. Ir šie yra vyrų vardai, kurie stovės šalia su jumis: iš Rubeno – Elicuras, Šedejuro sūnus; iš Simeono – Šelumielis, Curišadajo sūnus. Iš Judo giminės – Naasonas, Aminadabo sūnus. Iš Isacharo, Natanaelis Zuaro sūnus; iš Zabulono, Eliabas Chelono sūnus; iš Juozapo sūnų iš Efraimo, Elišama Amiudo sūnus; iš Manaso, Gamalielis Pedacuro sūnus. Iš Benjamino giminės – Abidanas, Gadeonio sūnus. Iš Dano – Achiezeras, Amišadajaus sūnus. Iš Ašero giminės – Fagaielas, Echrano sūnus. Iš Gado – Elisafas, Raguelo

sūnus. Neftalio giminės – Achirė, Ainano sūnus. Šie buvo pašaukti bendruomenės nariai, genčių valdovai pagal jų šeimas, Izraelio tūkstančių vadai. Ir Mozė su Aaronu paėmė tuos vyrus, kurie buvo pašaukti vardu. Ir jie surinko visą susirinkimą antrųjų metų antrojo mėnesio pirmą dieną; ir jie buvo užregistruoti pagal jų kilmes, pagal jų šeimas, pagal jų vardų skaičių, nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas vyras pagal galvas, tokiu būdu, kaip Viešpats įsakė Mozei; ir jie buvo suskaičiuoti Sinajaus dykumoje. Ir tapo Rubeno, Izraelio pirmagimio, sūnūs pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir aukščiau, kiekvienas einantis į kariuomenę, jų surašymas iš Rubeno giminės, šešiasdešimt šeši tūkstančiai ir penki šimtai. Simeono sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas galintis eiti į kariuomenę, jų surašymas iš Simeono giminės – penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys šimtai. Judo sūnūs pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas galintis eiti į karą, jų surašymas iš Judo giminės, septyniasdešimt keturi tūkstančiai ir šeši šimtai. Isacharo sūnums pagal jų gimines, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas einantis į kariuomenę, jų surašymas iš Isacharo giminės, penkiasdešimt keturi tūkstančiai ir keturi šimtai. Zebuluno sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų

skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas einantis kariuomenėje, jų surašymas iš Zebuluno genties, penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai. Juozapo sūnums, Efraimo sūnams, pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir aukščiau, kiekvienas einantis į kariuomenę, jų surašymas iš Efraimo giminės, keturiasdešimt tūkstančių ir penki šimtai. Manaso sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir aukščiau, kiekvienas einantis į kariuomenę, jų surašymas iš Manaso genties - trisdešimt du tūkstančiai ir du šimtai. Benjamino sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas einantis kariuomenėn, jų surašymas iš Benjamino giminės, trisdešimt penki tūkstančiai ir keturi šimtai. Gado sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas einantis į kariuomenę, jų surašymas: iš Gado giminės, keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt. Dano sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų protėvių namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas galintis eiti į kariuomenę, jų surašymas iš Dano genties – šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai. Ašero sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo

dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas galintis eiti į kariuomenę, jų surašymas iš Ašero giminės buvo keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai. Naftalio sūnums pagal jų giminystę, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, pagal jų vardų skaičių, pagal jų galvas, visi vyriškiai nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas einantis kariuomenėn, jų surašymas iš Naftalio giminės, penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai. Tai surašymas, kurį atliko Mozė, Aaronas ir Izraelio valdovai – dvylika vyrų, po vieną vyrą iš kiekvienos giminės, pagal jų šeimų namus. Ir įvyko visas Izraelio sūnų surašymas su jų kariuomene nuo dvidešimties metų ir vyresni, kiekvienas einantis rikiuotis mūšiui Izraelyje – šeši šimtai tūkstančių trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. Bet levitai iš jų šeimos genties nebuvo suskaičiuoti tarp Izraelio sūnų. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: žiūrėk, Levio giminės nesuskaičiuok ir jų skaičiaus neimk tarp Izraelio sūnų. Ir tu paskirk Levitus palapinei liudijimo ir visiems jos indams, ir viskam, kas yra joje. Jie patys neš palapinę ir visus jos indus, ir jie patys tarnaus joje, ir aplink palapinę jie pasistatys stovyklą. Ir kai keliama palapinė, levitai ją išardys, ir kai statomos stovyklos palapinė, jie ją pastatys, o svetimšalis, kuris artinasi, tegu miršta. Ir pasistatys stovyklą Izraelio sūnūs, kiekvienas savo tvarkoje ir kiekvienas pagal savo vadovavimą, su savo jėga. Levitai tegul pasistatys stovyklą aplinkui liudijimo palapinę, ir nebus nuodėmės tarp Izraelio sūnų. Ir levitai patys saugos Liudijimo palapinę. Ir Izraelio sūnūs padarė pagal visa, ką Viešpats įsakė Mozei ir Aaronui, taip jie ir padarė.

2

Ir Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui, sakydamas: kiekvienas laikydamasis savo pagal skyrių, pagal vėliavas, pagal savo tėvų namus, tegu pasistatys stovyklą Izraelio sūnūs priešais; ratu aplink liudijimo palapinę pasistatys stovyklą Izraelio sūnūs. Ir tie, kurie stovyklauja pirmieji rytuose, Judo stovyklos tvarka su jų kariuomene, ir Judo sūnų valdovas – Naasonas, Aminadabo sūnus. Jo jėga, tie apžiūrėti: septyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši šimtai. Ir stovyklaujantieji šalia Isacharo genties, ir Isacharo sūnų valdovas Natanaelis, Sogaro sūnus. Jo kariuomenės apžiūrėtieji – penkiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai. Ir tie, kurie stovyklauja šalia Zebuluno genties, ir Zebuluno sūnų valdovas – Eliabas, Chelono sūnus. Jo jėgos apžiūrėtieji – penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai. Visi patikrintieji iš Judo stovyklos, šimtas aštuoniasdešimt tūkstančių ir šeši tūkstančiai keturi šimtai, su savo jėga iškeliaus pirmieji. Rubeno stovyklos legionai link pietų, jų jėga, ir Rubeno sūnų valdovas Elizuras, Šedijuro sūnus. Jo jėga, tie patikrinti - keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai. Ir tie, kurie stovyklauja šalia jo, Simeono genties, ir Simeono sūnų valdovas Salamielis, Sourisadai sūnus. Jo kariuomenės apžiūrėtieji – penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys šimtai. Ir stovyklaujantys šalia jo Gado gentis, ir Gado sūnų valdovas Elisafas, Raguelo sūnus. Jo jėgos apžiūrėtieji – keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt. Visi apžiūrėti Rubeno stovyklos – šimtas penkiasdešimt vienas tūkstantis keturi šimtai penkiasdešimt –

su savo kariuomene iškeliaus antri. Ir bus paimta liudijimo palapinė, ir levitų stovykla bus stovyklų viduryje. Kaip jie stovyklaus, taip ir iškeliaus – kiekvienas laikydamasis savo vadovavimo. Efraimo stovyklos tvarka prie jūros su jų kariuomene, ir Efraimo sūnų valdovas Elišama, Amiudo sūnus. Jo jėga, tie apžiūrėti – keturiasdešimt tūkstančių ir penki šimtai. Ir stovyklaujantys šalia Manaso giminės, ir Manaso sūnų valdovas Gamalielis, Fadasuro sūnus. Jo kariuomenė, suskaičiuoti: trisdešimt du tūkstančiai du šimtai. Ir stovyklaujantys šalia Benjamino genties, ir Benjamino sūnų valdovas Abidanas, Gadeonio sūnus. Jo jėga, apžiūrėtieji – trisdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai. Visi apžiūrėtieji iš Efraimo stovyklos, šimtas tūkstančių ir aštuoni tūkstančiai ir šimtas, su savo jėga treti iškeliaus. Dano stovyklos dalinys į šiaurę su jų kariuomene, ir Dano sūnų valdovas Ahiezeras, Amišadajaus sūnus. Jo jėga, tie apžiūrėti – šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai. Ir stovyklaujantys šalia jo – Ašero gentis, ir Ašero sūnų valdovas – Fagielis, Echrano sūnus. Jo jėgos apžiūrėtieji – keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai. Ir tie, kurie stovyklauja šalia Neftalio giminės, ir Neftalio sūnų valdovas Achirė, Ainano sūnus. Jo jėga, apžiūrėtieji – penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai. Visi suskaičiuoti Dano stovykloje – šimtas penkiasdešimt septyni tūkstančiai šeši šimtai; jie iškeliaus paskutiniai pagal savo būrius. Tai Izraelio sūnų surašymas pagal jų protėvių namus, visas stovyklų surašymas su jų pajėgomis: šeši šimtai tūkstančių trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. Tačiau levitai nebuvo suskaičiuoti kartu su jais, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir Izraelio

sūnūs padarė visa, ką Viešpats įsakė Mozei, taip jie pasistatė stovyklą pagal savo tvarką, ir taip jie iškeliavo kiekvienas laikydamiesi savo klanų, pagal savo tėvų namus.

3

Ir šitos Aarono ir Mozės kartos, tą dieną, kai Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus kalne. Ir šie yra Aarono sūnų vardai: pirmagimis Nadabas, ir Abiudas, Eleazaras, ir Itamaras. Šie yra Aarono sūnų vardai, pateptieji kunigai, kuriuos pašventino kunigauti. Ir mirė Nadabas ir Abihu prieš Viešpatį, kai jie aukojo svetimą ugnį prieš Viešpatį Sinajaus dykumoje, ir jie neturėjo vaikų; ir kunigavo Eleazaras ir Itamaras su savo tėvu Aaronu. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: paimk Levio gentį ir pastatysi juos priešais kunigą Aaroną, ir jie tarnaus jam, ir saugos jo sargybas, ir Izraelio sūnų sargybas priešais liudijimo palapinę, dirbdami palapinės darbus. Ir jie saugos visus Liudijimo palapinės indus ir Izraelio sūnų sargybes, atliekant visus palapinės darbus. Ir tu duosi levitus Aaronui ir jo sūnums kunigams, duoti kaip dovana – šie yra man iš Izraelio sūnų. Ir Aaroną bei jo sūnus paskyrsi prie Liudijimo palapinės, ir jie saugos savo kunigystę ir visus dalykus prie aukuro bei viduje už uždangos, o svetimšalis, kuris prisiliestų, mirs. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Štai aš paėmiau levitus iš Izraelio sūnų tarpo vietoj kiekvieno pirmagimio, atverančio įsčias, iš Izraelio sūnų; jie bus jų išpirka, ir levitai bus mano. Man priklauso kiekvienas pirmagimis, nes tą dieną, kai aš užmušiau kiekvieną pirmagimį Egipto žemėje, aš

pašventinau sau kiekvieną pirmagimį Izraelyje – nuo žmogaus iki gyvulio jie bus mano, aš esu Viešpats. Ir Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje, sakydamas: Suskaičiuok Levio sūnus pagal jų tėvų namus, pagal jų klanus; kiekvieną vyriškį nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresnius suskaičiuokite. Ir Mozė ir Aaronas aplankė juos per Viešpaties balsą, tokiu būdu, kaip Viešpats jiems įsakė. Ir šie buvo Levio sūnūs pagal jų vardus: Geršonas, Kehatas ir Meraris. Ir šie yra Geršono sūnų vardai pagal jų klanus: Lobeni ir Šimei. Ir Kaato sūnūs pagal jų klanus: Amramas ir Isaras, Hebronas ir Ozielis. Ir sūnūs Merari pagal klanius jų, Mooli ir Musi, šie yra klanai levitų pagal n Geršonui priklausė Lobeni giminė ir Šimei giminė; šios yra Geršono giminės. Jų surašymas pagal visų vyrų skaičių nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresniųjų – jų surašymas buvo septyni tūkstančiai penki šimtai. Ir Geršono sūnūs pasistatys stovyklą už palapinės prie jūros. Ir Gedsono žmonių šeimos namo valdovas – Elisafas, Daelio sūnus. Ir Geršono sūnų sargyba liudijimo palapinėje: palapinė ir uždangalas, ir liudijimo palapinės durų uždangalas, ir kiemo uždangos, ir kiemo vartų uždanga, esančio prie palapinės, ir visi likusieji jo darbai. Kohato giminei priklausė Amramo gentis, Icharo gentis, Hebrono gentis ir Uzielio gentis – tai yra Kohato gentys, suskaičiuotos. Kiekvienas vyras nuo mėnesio amžiaus ir vyresnis, aštuoni tūkstančiai šeši šimtai, saugantys šventyklos sargybes. Kaato sūnų gentys pasistatys stovyklą iš palapinės šono pietų pusėje. Ir Kaato giminių namų valdovas buvo Elizapanas, Ozielio sūnus. Ir jų sargyba yra skrynia, ir stalas, ir žvakidė, ir aukurai, ir šventojo indai, kuriais jie tarnauja, ir uždangalas, ir visi jų darbai. Ir

levitų valdovų viršininkas Eleazaras, kunigo Aarono sūnus, paskirtas saugoti šventųjų dalykų sargybes. Merarijui priklauso Mooli giminė ir Mousi giminė, šios yra Merarijo giminės. Jų surašymas pagal skaičių: kiekvienas vyriškis nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresnis – šeši tūkstančiai penkiasdešimt. Ir Merari žmonių tėvų namų valdovas Zurielis, Abichailo sūnus, pasistatys stovyklą iš palapinės šonų link šiaurės. Merarį sūnų sargybos surašymas: palapinės kapiteliai ir jos sijos, ir jos stulpai, ir jos pagrindai, ir visi jų indai, ir jų darbai, ir kiemo stulpai aplinkui, ir jų pagrindai, ir kuolai, ir jų virvės. Tie, kurie stovyklauja priešais liudijimo palapinę iš rytų, Mozė ir Aaronas bei jo sūnūs, saugantys šventyklos sargybes dėl Izraelio sūnų sargybų, o svetimšalis, kuris paliestų, mirs. Visas levitų surašymas, kuriuos surašė Mozė ir Aaronas pagal Viešpaties balsą, pagal jų klanus, visi vyriškosios lyties nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresni, dvidešimt du tūkstančiai. Ir Viešpats tarė Mozei: Surašyk visus pirmagimius vyriškos lyties izraelitų vaikus nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresnių, ir suskaičiuok juos pagal vardus. Ir tu imsi levitus man, aš esu Viešpats, vietoj visų Izraelio sūnų pirmagimių, ir levitų gyvulius vietoj visų pirmagimių Izraelio sūnų gyvuliuose. Ir Mozė aplankė visus pirmagimius tarp Izraelio sūnų tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats. Ir visi pirmagimiai vyriškosios lyties buvo suskaičiuoti pagal vardus nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresni jų surašyme – dvidešimt du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt trys. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: imk levitus vietoj visų Izraelio pirmagimių sūnų, ir levitų gyvulius vietoj jų gyvulių, ir levitai bus mano; aš Viešpats. Ir išpirkimas už du šimtus septyniasdešimt tris,

viršijančius levitų skaičių, iš Izraelio sūnų pirmagimių. Ir imsi po penkis šekelius nuo galvos, pagal šventąją didrachmą imsi, dvidešimt obolų šekeliui. Ir duosi sidabrą Aaronui ir jo sūnums kaip išpirką už tuos, kurie viršija jų skaičių. Ir Mozė paėmė sidabrą – viršijančiųjų išpirkimą, skirtą levitų atpirkimui. Nuo Izraelio sūnų pirmagimių paėmė sidabrą, tūkstantį tris šimtus šešiasdešimt penkis šekelius, pagal šventąjį šekelį. Ir Mozė atidavė viršijančiųjų išpirką Aaronui ir jo sūnums, pagal Viešpaties balsą, tokiu būdu, kaip Viešpats įsakė Mozei.

4

Ir Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui, sakydamas: imk Kehato sūnų skaičių iš Levio sūnų tarpo, pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimt penkių metų ir aukščiau iki penkiasdešimties metų, kiekvienas įeinantis tarnauti, atlikti visus darbus Liudijimo palapinėje. Ir šie yra Kaato sūnų darbai liudijimo palapinėje – švenčiausioji vieta. Ir įeis Aaronas ir jo sūnūs, kai pakils stovykla, ir jie nuims dengiančią uždangą, ir jie apdengs ja liudijimo skrynią, ir jie uždės ant jos mėlyną odos užklotą, ir jie užmes ant jos visą mėlyną drabužį iš viršaus, ir jie įkiš kartis. Ir ant išdėstytojo stalo jie uždės visai purpurinį drabužį, dubenis, smilkytuvus, taureles ir aukų liėjimo indus, kuriuose lieja auką, o duonos nuolat bus ant jo. Ir jie uždės ant jos raudoną drabužį, ir apdengs ją mėlynu odiniu apdangalu, ir įkiš per ją kartis. Ir jie ims mėlyną drabužį ir dengs šviečiančią žvakidę, jos lempas, jos žnyples, jos indus pilti ir visus aliejaus

indus, kuriais tarnauja. Ir jie įdės ją ir visus jos indus į mėlyną odinį dangalą, ir uždės ją ant nešimo kartų. Ir ant aukso aukuro jie uždengs mėlyną drabužį, ir jie uždengs jį mėlynu odiniu uždangalu, ir jie įkiš jo kartis. Ir jie paiims visus tarnavimo indus, kuriais tarnauja šventyklose, ir įdės juos į mėlyną drabužį, ir uždengę juos mėlynu odiniu uždengimu, padės ant kartų. Ir jis uždės dangalą ant aukuro, ir jie uždengs jį visai purpuriniu drabužiu. Ir jie padės ant jo visus indus, kuriais jie tarnauja ant jo su jais, ir ugniakurus, ir mėsos kablius, ir dubenis, ir uždangalą, ir visus aukuro indus; ir jie užmes ant jo odinį mėlyną uždangalą, ir jie įkiš jo nešimo kartis; ir jie ims purpurinį drabužį, ir jie uždengė praustuvę ir jos pagrindą, ir jie įdės ją į odinį mėlyną uždangalą, ir jie padės ant nešimo kartų, ir Aaronas ir jo sūnūs užbaigs, dengdami šventus daiktus ir visus šventus indus, kai stovykla bus keliama; ir po to įeis Kehato sūnūs nešti, ir jie nepalies šventų daiktų, kad nemirtų; šiuos dalykus nešios Kehato sūnūs Susitikimo palapinėje. Prižiūrėtojas Eleazaras, Aarono kunigo sūnus: šviesos aliejus ir sudėtinis smilkalas, ir kasdieninė auka, ir patepimo aliejus, visos palapinės prižiūrėjimas ir visa, kas yra joje šventykloje, visuose darbuose. Ir Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui, sakydamas: nesunaikinkite Kahato giminės žmonių iš Levitų tarpo. Tai padarykite jiems, ir jie gyvens ir tikrai nemirs, jiems artėjant prie švenčiausiųjų; Aaronas ir jo sūnūs teartėja, ir jie paskirs juos kiekvieną pagal jo užduotį, ir jie tikrai neįeis staiga pamatyti šventų dalykų, ir jie mirs. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: surašyk Geršono sūnus, ir šituos pagal jų tėvų namus, pagal jų klanus, nuo dvidešimt penkių metų ir aukščiau

iki penkiasdešimt metų apžiūrėk juos, kiekvienas įeinantis tarnauti, daryti savo darbus liudijimo palapinėje. Tai Geršono giminės tarnyba – tarnauti ir nešti. Ir jie pakels palapinės odas, ir liudijimo palapinę, ir jos uždangalą, ir mėlyną viršutinį uždangalą, kuris yra ant jos iš viršaus, ir liudijimo palapinės durų uždangalą, ir kiemo užuolaidas, kurios yra prie liudijimo palapinės, ir likusius daiktus, ir visus tarnavimo indus, kuriais tarnauja - jie padarys. Pagal Aarono ir jo sūnų žodį bus Gedson sūnų tarnavimas pagal visas jų tarnystes ir pagal visus jų darbus, ir prižiūrėsi juos vardu visus jų paruošiamus daiktus. Tai yra Gedson sūnų tarnyba liudijimo palapinėje, ir jų sargyba Aarono, kunigo, sūnaus Itamaro rankoje. Merario sūnus pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, suskaičiuokite juos nuo dvidešimt penkerių metų ir aukščiau iki penkiasdešimties metų, kiekvienas įeinantis tarnauti liudijimo palapinės darbams. Ir šitos yra pareigos tų daiktų, kuriuos jie kelia, pagal visus jų darbus Liudijimo palapinėje: palapinės kapitelius ir sijas, ir jos stulpus, ir jos pagrindus, ir uždangalą, ir jų pagrindus, ir jų stulpus, ir palapinės durų uždangalą, ir kiemo stulpus aplinkui, ir jų pagrindus, ir kiemo vartų uždangos stulpus, ir jų pagrindus, ir jų kuoliukus, ir jų virves, ir visus jų indus, ir visas jų tarnystes; pagal vardus suskaičiuokite juos ir visus sargybos indus, kuriuos jie kelia. Tai Merario sūnų tarnyba visuose jų darbuose liudijimo palapinėje, kunigo Aarono sūnaus Itamaro žinioje. Ir aplankė Mozė ir Aaronas ir Izraelio valdovai Kehato sūnus pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimties penkių metų ir aukščiau iki penkiasdešimties metų, kiekvienas įeinantis tarnauti ir dirbti liudijimo palapinėje. Ir jų surašymas pagal jų

klanus buvo du tūkstančiai septyni šimtai penkiasdešimt. Tai Kaato giminės surašymas – visi, kurie tarnavo Susitikimo palapinėje, kaip suskaičiavo Mozė ir Aaronas pagal Viešpaties žodį per Mozę. Ir buvo suskaičiuoti Geršono sūnūs pagal jų klanus, pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimties penkių metų ir aukščiau iki penkiasdešimties metų, kiekvienas įeinantis tarnauti ir dirbti darbus Liudijimo palapinėje. Ir jų surašymas pagal jų klanus, pagal jų protėvių namus buvo du tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt. Tai Gedson sūnų liaudies surašymas, visi tarnaujantys Liudijimo palapinėje, kuriuos surašė Mozė ir Aaronas pagal Viešpaties balsą per Mozę. Ir buvo suskaičiuota Merario sūnų tauta pagal jų gentis, pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimt penkių metų ir aukščiau iki penkiasdešimties metų, kiekvienas įeinantis tarnauti prie Liudijimo palapinės darbų. Ir įvyko jų surašymas pagal jų klanus, pagal jų protėvių namus – trys tūkstančiai du šimtai. Tai Merario sūnų žmonių surašymas, kurį atliko Mozė ir Aaronas pagal Viešpaties balsą per Mozę. Visi suskaičiuotieji, kuriuos suskaičiavo Mozė ir Aaronas ir Izraelio valdovai levitus, pagal genus ir pagal jų tėvų namus, nuo dvidešimt penkerių metų ir aukščiau iki penkiasdešimties metų, kiekvienas įeinantis į darbų darbą ir į nešamus darbus liudijimo palapinėje. Ir suskaičiuotųjų buvo aštuoni tūkstančiai penki šimtai aštuoniasdešimt. Per Viešpaties balsą jis aplankė juos Mozės ranka, vyrą po vyro pagal jų darbus ir pagal tai, ką jie kelia, ir jie buvo suskaičiuoti tokiu būdu, kaip Viešpats įsakė Mozei.

5

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Įsakyk Izraelio sūnums, kad jie išsiųstų iš stovyklos visus raupsuotus, ir visus turinčius išskyras, ir visus nešvarius dėl sielos. Nuo vyro iki moters išsiųskite laukan iš stovyklos, kad jie nesuterštų savo stovyklų, kuriose aš gyvenu tarp jų. Ir Izraelio sūnūs taip padarė, ir jie išsiuntė juos laukan iš stovyklos, kaip Viešpats kalbėjo Mozei, taip Izraelio sūnūs padarė. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Kalbėk Izraelio sūnums, sakydamas: vyras ar moteris, kas tik padarytų bet kurią iš visų žmogiškųjų nuodėmių, ir nepaisydamas nepaiso ir nusikalstų ta siela, išpažins nuodėmę, kurią padarė, ir grąžins nusikaltimą – pagrindinę sumą, ir jo penktąją dalį pridės prie jos, ir grąžins tam, prieš kurį nusikalto. Jei bet nebus tam žmogui keršytojo, taip kad atduoti jam nusikaltimą prieš jį, tas nusikaltimas, kuris atduodamas Viešpačiui, atiteks kunigui, išskyrus sutaikinimo aviną, per kurį jis sutaikins dėl jo. Ir visos pirmųjų vaisių dovanos pagal visus šventinamus dalykus tarp Izraelio sūnų, kiek jie bepaauktų Viešpačiui, bus to kunigo; Ir kiekvieno pašventinti dalykai bus jo; ir kas vyras duotų kunigui, bus jo. Ir kalbėjo Viešpats su Moze, sakydamas: kalbėk su Izraelio sūnumis ir pasakysi jiems: jei vyro žmona nusikalstų ir paniekinus paniektų jį, ir kas nors gulėtų su ja sėklos gultą, ir tai paslėptų nuo jos vyro akių, ir ji paslėptų, o ji būtų suteršta, ir liudytojo nebuvo su ja, ir ji nebūtų sugauta, ir ateitų jam pavydo dvasia, ir jis pavydėtų savo žmonos, o ji suteršta, arba ateitų jam

pavydo dvasia, ir jis pavydėtų savo žmonos, o ji nebūtų suteršta, tai vyras atves savo žmoną pas kunigą ir atneš dovaną dėl jos, dešimtąją efos dalį miežinių miltų; nepils ant jos aliejaus ir neuždės ant jos smilkalų, nes tai pavydo auka, atminimo auka, primenanti nuodėmę. Ir kunigas atneš ją, ir pastatys ją prieš Viešpatį. Ir kunigas paimsiantis tyrą gyvą vandenį į moliniame inde ir žemės, esančios ant palapinės liudijimo grindų, ir kunigas, paėmęs, įmes į vandenį. Ir kunigas pastatys moterį prieš Viešpatį, ir atskleisti jos galvą, ir duos ant jos rankų atminimo auką, pavydo auką, o kunigo rankoje bus šio prakeiktojo peikimo vanduo. Ir kunigas prisaikdins ją ir pasakys moteriai: jei niekas su tavimi negulėjo, jei neperžengi būti suteršta po savo vyru, būk nekalta nuo šito prakeiktojo peikimo vandens. Jei bet tu pažeidei būdama ištekėjusi, arba suteršei save, ir kažkas davė savo guolį tavyje, išskyrus tavo vyrą; Ir prisaikdins kunigas moterį šio prakeikimo priesaikomis, ir pasakys kunigas moteriai, teduoda tave Viešpats prakeikime ir priesaikoje tarp tavo tautos, kai Viešpats padarys tavo šlaunį nukritusią, ir tavo pilvą ištinusį. Ir šis prakeiktas vanduo įeis į tavo pilvą, kad patintų pilvą ir išpultų tavo šlaunis, ir moteris pasakys: tebūnie, tebūnie. Ir kunigas parašys šiuos prakeikimus į knygą, ir ištrins juos į kartumo prakeikimo vandenį. Ir pagirdys moterį prakeiktojo priekaišto vandeniu, ir įeis į ją prakeikiamasis priekaišto vanduo. Ir kunigas paims iš tos moters rankos pavydo auką, ir padės tą auką prieš Viešpatį, ir atneš ją prie aukuro. Ir kunigas paims iš aukos jos atminimo dalį, ir užneš ją ant aukuro, ir po to. Šis vanduo pagirdys moterį. Ir bus, jei ji yra suteršta ir tai pabėgo jos vyro dėmesį, ir įeis į ją

peikimo vanduo, prakeiktasis, ir išsipūs jos pilvą, ir iširs jos šlaunis, ir moteris taps prakeikimu savo žmonėms. Jei moteris nebus sutepta ir bus tyra, ji bus nekalta ir pagimdys palikuonį. Tai pavydo įstatymas, kurį pažeidžia ištekėjusi moteris ir yra suteršiama. Arba žmogus, kurį jei apims pavydo dvasia, ir jis pavydės savo žmonos, ir pastatys savo žmoną prieš Viešpatį, ir kunigas atliks jai visą šitą įstatymą, ir žmogus bus nekaltas nuo nuodėmės; ir ta žmona gaus savo nuodėmę.

6

Ir kalbėjo Viešpats Mozei, sakydamas: kalbėk Izraelio sūnums ir pasakysi jiems: vyras ar moteris, kuris labai pažadėtų pažadą apsivalyti šventumu Viešpačiui, nuo vyno ir stipraus gėrimo apsivalys; ir acto iš vyno ir acto iš stipraus gėrimo negėrs; ir kiek pagaminama iš vynuogės negėrs; ir šviežios vynuogės ir razinų nevalgys visas jo pažado dienas; nuo visko, kas darosi iš vynmedžio, vyno nuo vynuogių odelių iki sėklos nevalgys visas apsivalymo dienas; skustuvas neateis ant jo galvos, kol bus įvykdytos dienos, kiek pažadėjo Viešpačiui; šventas bus augindamas plaukus, galvos plaukus, visas pažado Viešpačiui dienas; prie kiekvienos mirusios sielos neįeis prie tėvo ir motinos, ir prie brolio ir prie sesers, nesusitepš prie jų, jiems mirštant, nes jo Dievo pažadas ant jo, ant jo galvos; Visas jo pažado dienas šventas bus Viešpačiui. Jei kas nors staiga numiršta šalia jo, tuojau bus suteršta jo įžado galva, ir jis nuskus savo galvą tą dieną, kai bus apvalytas – septintą dieną ji bus

nuskusta. Aštuntąją dieną jis atneš du purplelius arba du jaunus balandžius pas kunigą, prie Susitikimo palapinės durų. Ir kunigas padarys vieną dėl nuodėmės ir vieną deginamajai aukai; ir kunigas sutaikins dėl jo dėl to, kuo jis nusidėjo dėl sielos; ir jis pašventins jo galvą tą dieną, kurią buvo pašventintas Viešpačiui, įžado dienas; ir jis atneš metų ėriuką dėl nusižengimo; ir ankstesnės dienos bus neprotingos, nes buvo suteršta jo įžado galva. Ir tai yra įstatymas tam, kuris yra davęs įžadą: tą dieną, kai jis įvykdys savo įžado dienas, jis pats atneš prie liudijimo palapinės durų. Ir jis atneš jo dovaną Viešpačiui: vieną metų amžiaus be dėmės ėriuką deginamajai aukai, ir vieną metų amžiaus be dėmės avinėlį nuodėmei, ir vieną be dėmės aviną išgelbėjimui, ir krepšį neraugintų iš smulkių miltų duonos kepalų sumaišytų aliejuje, ir neraugintus pyragus pateptus aliejuje, ir jų auką, ir jų geriamąją auką. Ir kunigas atnešti turi prieš Viešpatį, ir atliks atpirkimą už jo nuodėmę, ir jo deginamąją auką. Ir aviną padarys išgelbėjimo auka Viešpačiui ant neraugintų duonų krepšio, ir kunigas atliks jo auką ir jo geriamąją auką. Ir nusiskus tas, kuris pasižadėjo, prie liudijimo palapinės durų savo pasižadėjimo galvą ir uždės plaukus ant ugnies, kuri yra po išgelbėjimo auka. Ir kunigas paiims virtą petį nuo avino, ir vieną neraugintą duonos kepalą iš krepšio, ir vieną neraugintą plokščią duoną, ir padės ant rankų to, kuris davė įžadą, po to kai jis nusiskuto savo įžadą, ir kunigas atneš juos kaip auką prieš Viešpatį; tai bus šventa kunigui kartu su krūtinės auka ir peties auka; ir po to gers tas, kuris davė įžadą, vyną. Tai įstatymas to, kuris pasimeldo, kuris pasižadėtų Viešpačiui savo dovaną Viešpačiui dėl savo įžado, be to, ką jo

ranka rastų, pagal jo įžado galią, kurį jis pasižadėtų pagal tyrumo įstatymą. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: kalbėk Aaronui ir jo sūnums, sakydamas: taip laiminsit Izraelio sūnus, sakydami jiems: telaimina tave Viešpats ir tesaugo tave. Teapšviečia Viešpats savo veidą tau ir tepasigaili tavęs. Tebūna Viešpats pakėlęs savo veidą ant tavęs ir tesuteikia tau ramybę. Ir jie uždės mano vardą ant Izraelio sūnų, ir aš, Viešpats, palaiminsiu juos.

7

Ir atsitiko tą dieną, kai Mozė užbaigė pastatyti palapinę, ir jis patepė ją, ir pašventino ją, ir visus jos indus, ir aukurą, ir visus jo indus, ir patepė juos, ir pašventino juos. Ir Izraelio valdovai atnešė, dvylika jų protėvių namų valdovų, šie genčių valdovai, šie prie apžiūros stovintieji. Ir jie atnešė savo dovaną prieš Viešpatį: šešis dengtus vežimus ir dvylika jaučių, po vežimą nuo dviejų valdovų ir po veršį nuo kiekvieno, ir juos atnešė prieš palapinę. Ir Viešpats pasakė Mozei: paimk iš jų, ir jie bus palapinės liudijimo tarnavimo darbams; ir duosi juos levitams, kiekvienam pagal jo tarnavimą. Ir Mozė, paėmęs vežimus ir jaučius, davė juos levitams. Ir tuos du vežimus ir tuos keturis jaučius davė Gedsono sūnums pagal jų tarnybes. Ir keturis vežimus bei aštuonis jaučius jis davė Merario sūnums pagal jų tarnystes, per Itamarą, Aarono, kunigo, sūnų. Ir Kaato sūnums jis nieko nedavė, nes šventyklos tarnavimo daiktus jie turi nešti ant pečių. Ir valdovai atnešė dovanas altoriaus pašventinimui tą

dieną, kurią jis buvo patepta, ir valdovai padėjo savo dovanas priešais altorių. Ir Viešpats tarė Mozei: valdovas po vieną per dieną, valdovas per dieną atneš savo dovanas altoriaus pašventinimui. Ir tas, kuris aukojo pirmąją dieną savo dovaną, buvo Naasonas, Aminadabo sūnus, Judo genties valdovas. Ir jis atnešė savo dovaną: vieną sidabrinį dubą, kurio svoris buvo šimtas trisdešimt, vieną sidabrinį dubą septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilnus smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukojimui. Smilkytuvą vieną dešimties auksinių, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir į išgelbėjimo auką: dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius – tai Naasono, Aminadabo sūnaus, dovana. Antrą dieną atnešė Natanaelis, Sogaro sūnus, Isacharo genties valdovas. Ir jis atnešė savo dovaną: vieną sidabrinį dubą, kurio svoris buvo šimtas trisdešimt šekelių, vieną sidabrinį dubą septyniasdešimt šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilnus smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Smilkytuvą vieną dešimties aukso šekelių, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir į išgelbėjimo auką: dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius – tai Natanaelio, Sogaro sūnaus, dovana. Trečią dieną Zabulono sūnų valdovas Eliabas, Chelono sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt; viena sidabrinė lėkštė, septyniasdešimt šekelių pagal šventąjį šekelį; abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi aukai; viena smilkytuvė dešimties aukso, pilna smilkalų. Veršį

vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir į išgelbėjimo auką: dvi telyčios, penki avinai, penki ožiai, penkios metinės ėriukės – tai dovana Eliabo, Chelono sūnaus. Ketvirtą dieną Rubeno sūnų valdovas Elizuras, Šedeuiro sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, viena sidabrinė lėkštė septyniasdešimt šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų sumaišytų su aliejumi aukai, vienas smilkytuvas dešimties aukso šekelių, pilnas smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir į išgelbėjimo auką: dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkias metines ėriukaites – tai Elisuro, Sediuro sūnaus, dovana. Penktąją dieną Simeono sūnų valdovas Salamielis, Surisadajaus sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubenelis septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Vieną auksinę smilkytuvą, dešimties šekelių, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir kaip išgelbėjimo auką – dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkias metines aveles. Tai Salamielio, Sourisadai sūnaus, dovana. Šeštą dieną Gado sūnų valdovas Eliasafas, Raguelio sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Smilkytuvą vieną dešimties aukso šekelių, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną

metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir kaip išgelbėjimo auką – dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkias metines aveles. Tai Elisafo, Raguelio sūnaus, dovana. Septintąją dieną Efraimo sūnų valdovas Elišama, Amiudo sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Smilkytuvą vieną dešimties šekelių aukso, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir kaip išgelbėjimo auką – dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkias metines aveles. Tai Elišamos, Amiudo sūnaus, dovana. Aštuntąją dieną Manaso sūnų valdovas Gamalielis, Fadasuro sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Smilkytuvą vieną dešimties aukso šekelių, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės; Ir išgelbėjimo aukai telyčias dvi, avinus penkis, ožius penkis, ėriukaites metų amžiaus penkias; tai dovana Gamalielo, Pedacuro sūnaus. Devintąją dieną Benjamino sūnų valdovas Abidanas, Gadeonio sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt šekelių, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimt šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų sumaišytų su aliejumi aukai, vienas smilkytuvas iš dešimties aukso šekelių, pilnas smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus

deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir kaip išgelbėjimo auką – dvi telyčios, penki avinai, penki ožiai, penkios metinės ėriukės. Tai dovana Abidano, Gadeonio sūnaus. Dešimtą dieną valdovas Dano sūnų, Achiezeras, Amisadajaus sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubenėlis, kurio svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Smilkytuvą vieną dešimties šekelių aukso, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir kaip išgelbėjimo auką: dvi telyčios, penki avinai, penki ožiai, penkios metinės ėriukės – tai dovana Achiezero, Amisadajaus sūnaus. Vienuoliktą dieną valdovas Ašero sūnų, Fagielis, Echrano sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Vieną dešimties šekelių auksinę smilkytuvą, pilną smilkalų. Vieną veršį iš galvijų, vieną aviną, vieną metų amžiaus ėriuką deginamajai aukai, ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės. Ir kaip išgelbėjimo auką – dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkias metines aveles. Tai Fagelio, Echrano sūnaus, dovana. Dvyliktąją dieną Neftalio sūnų valdovas Achire, Ainano sūnus. Jo dovana: vienas sidabrinis dubuo, jo svoris šimtas trisdešimt, vienas sidabrinis dubuo septyniasdešimties šekelių pagal šventąjį šekelį, abu pilni smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, aukai. Smilkytuvą vieną dešimties šekelių aukso, pilną smilkalų. Veršį vieną iš galvijų, aviną vieną, ėriuką vieną metų amžiaus deginamajai aukai, ir

ožį iš ožkų vieną dėl nuodėmės. Ir į išgelbėjimo auką: dvi telyčias, penkis avinus, penkis ožius, penkias metines ėriukaites – tai Achiro, Einano sūnaus, dovana. Tai aukuro pašventinimas tą dieną, kai jį patepė, nuo Izraelio sūnų valdovų: dvylika sidabrinių lėkščių, dvylika sidabrinių taurių, dvylika auksinių smilkytuvų. Šimtas trisdešimt šekelių vienas dubuo, ir septyniasdešimt šekelių vienas dubuo, visas indų sidabras – du tūkstančiai keturi šimtai šekelių, pagal šventąjį šekelį. Dvylika auksinių smilkytuvų, pilnų smilkalų, visas smilkytuvų auksas – šimtas dvidešimt auksinių. Visi jaučiai deginamajai aukai: dvylika veršelių, dvylika avinų, dvylika metinių ėriukų, ir jų aukos, ir jų geriamosios aukos, ir dvylika ožių ožkų dėl nuodėmės. Visi jaučiai išgelbėjimo aukai: dvidešimt keturios telyčaitės, šešiasdešimt avinų, šešiasdešimt metinių ožių, šešiasdešimt metinių ėriukų be dėmės – tai altoriaus pašventinimas, kai buvo pripildytos jo rankos ir kai jis buvo pateptas. Mozei įeinant į liudijimo palapinę kalbėti jam, jis girdėjo Viešpaties balsą, kalbantį į jį iš viršaus dangtuko, kuris yra ant liudijimo skrynios, tarp dviejų cherubinų, ir jis kalbėjo į jį.

8

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: kalbėk su Aaronu ir pasakysi jam, kada pastatysi lempas iš dalies, žvakidės priekyje apšvies septynios lempos. Ir Aaronas padarė taip: iš vienos pusės priešais žvakidę uždegė jos lempas, kaip įsakė Viešpats

Mozei. Ir tokia žvakidės konstrukcija: tvirta, auksinė, jos stiebas ir jos lelijos, visa tvirta; pagal formą, kurią parodė Viešpats Mozei, taip padarė žvakidę. Ir Viešpats kalbėjo Mozei sakydamas: imk levitus iš Izraelio sūnų tarpo ir apvalysi juos. Ir taip tu atliksi jiems jų apvalymą: apšlakstys juos apvalymo vandeniu, ir skustuvas eis per visą jų kūną, ir jie plaus savo drabužius, ir bus švarūs. Ir jie ims vieną veršį iš galvijų, ir šio auką – smulkius miltus, sumaišytus su aliejumi, ir metų veršį iš galvijų tu imsi dėl nuodėmės. Ir tu atveši levitus prieš Liudijimo palapinę; ir tu surinksi visą Izraelio sūnų susirinkimą; Ir tu atveši levitus prieš Viešpatį, ir Izraelio sūnūs uždės savo rankas ant levitų; Ir Aaronas atskirs levitus kaip auką prieš Viešpatį nuo Izraelio sūnų; ir jie bus tam, kad dirbtų Viešpaties darbus. Tie bet levitai uždės savo rankas ant veršių galvų, ir tu paaukosi vieną dėl nuodėmės, o kitą kaip deginamąją auką Viešpačiui, kad juos sutaikytum. Ir tu pastatysi levitus prieš Viešpatį, ir prieš Aaroną, ir prieš jo sūnus, ir tu atiduosi juos kaip auką prieš Viešpatį. Ir tu atskirsi levitus iš Izraelio sūnų tarpo, ir jie bus mano. Ir po šių dalykų levitai įeis dirbti Liudijimo palapinės darbus, ir tu juos apvalysi, ir tu juos sugrąžinsi Viešpaties akivaizdoje. Nes kaip auka atiduoti šitie man yra iš Izraelio sūnų vidurio, vietoj tų, kurie atveria visą įsčią, pirmagimių visų iš Izraelio sūnų, paėmiau juos sau. Kad man priklauso kiekvienas pirmagimis tarp Izraelio sūnų nuo žmonių iki gyvulių; tą dieną, kai aš užmušiau kiekvieną pirmagimį Egipto žemėje, aš pašventinau juos sau, ir paėmiau levitus vietoj kiekvieno pirmagimio tarp Izraelio sūnų. Ir aš grąžinau levitus kaip auką, duotus Aaronui ir jo sūnums iš Izraelio sūnų tarpo, kad dirbtų

Izraelio sūnų darbus Liudijimo palapinėje ir atliktų sutaikinimą už Izraelio sūnus, ir nebus tarp Izraelio sūnų artinančio prie šventų dalykų. Ir Mozė, ir Aaronas, ir visa Izraelio sūnų bendruomenė padarė levitams taip, kaip Viešpats įsakė Mozei dėl levitų, taip Izraelio sūnūs jiems padarė. Ir levitai apsivalė, ir išplovė drabužius, ir Aaronas atidavė juos kaip auką Viešpaties akivaizdoje, ir Aaronas atliko sutaikinimą dėl jų, kad juos pašventintų. Ir po šių dalykų įėjo levitai tarnauti savo tarnystę Liudijimo palapinėje prieš Aaroną ir prieš jo sūnus, kaip įsakė Viešpats Mozei apie levitus, taip jie padarė jiems. Ir Viešpats kalbėjo į Mozę, sakydamas: tai yra apie levitus: nuo dvidešimt penkių metų ir aukščiau, jie įeis dirbti liudijimo palapinėje; Ir nuo penkiasdešimties metų jis pasitrauks nuo tarnystės, ir nebedirbs. Ir tarnaus jo brolis liudijimo palapinėje, saugodamas sargybes, bet darbų nebeatliks. Taip pasielgsi su levitais jų sargybose.

9

Ir Viešpats kalbėjo į Mozę Sinajaus dykumoje antraisiais metais po jų išėjimo iš Egipto žemės, pirmąjį mėnesį, sakydamas: pasakyk, ir tegu Izraelio sūnūs švenčia Paschą jos nustatytu laiku, keturioliktą dieną pirmojo mėnesio vakare, padarysi ją nustatytais laikais; pagal jos įstatymą ir pagal jos nuostatą padarysi ją. Ir Mozė kalbėjo Izraelio sūnums daryti Paschą, prasidedant keturioliktai mėnesio dienai Sinajaus dykumoje. Kaip įsakė Viešpats Mozei, taip padarė Izraelio sūnūs. Ir atėjo

vyrai, kurie buvo nešvarūs dėl žmogaus sielos, ir jie negalėjo atlikti Paschą tą dieną; ir jie priėjo pas Mozę ir Aaroną tą dieną. Ir tie vyrai pasakė jam: mes esame nešvarūs dėl žmogaus sielos; argi todėl mes neturėtume paaukoti dovanos Viešpačiui jos laiku tarp Izraelio sūnų? Ir Mozė jiems pasakė: Stovėkite čia, ir aš išgirsiu, ką Viešpats įsakys apie jus. Ir Viešpats kalbėjo į Mozę, sakydamas: kalbėk į Izraelio sūnus, sakydamas: žmogus žmogus, kuris jei taps nešvarus ant žmogaus sielos, arba kelyje toli nuo jūsų, arba jūsų kartose, ir darys Paschą Viešpačiui antrame mėnesyje keturioliktą dieną; link vakaro darys jį, ant neraugintų ir karčiųjų žolių valgys jį. Jie nieko nepaliks iš jo iki ryto ir kaulo nesudaužys iš jo; pagal Velykų įstatymą jie tai atliks. Ir žmogus, kuris yra švarus ir nėra toli kelyje, ir pavėluoja padaryti Paschą, ta siela bus sunaikinta iš jos tautos, nes nedavė dovanos Viešpačiui pagal jo laiką, tas žmogus priims savo nuodėmę. Jei ateivis artėja link jūsų į jūsų žemę ir švenčia Paschą Viešpačiui pagal Paschos įstatymą ir pagal jo tvarką, jis darys tai – įstatymas vienas bus jums ir ateivui, ir vietiniam žemės gyventojui. Ir tą dieną, kurią buvo pastatyta palapinė, debesis dengė palapinę, liudijimo namus, o vakare ant palapinės buvo tarsi ugnies pavidalas iki ryto. Taip buvo nuolat: debesis dengė ją dieną, o ugnies pavidalas – naktį. Ir kada debesis pakilo nuo palapinės, po to iškeliavo Izraelio sūnūs, ir toje vietoje, kur sustojo debesis, ten pasistatė stovyklą Izraelio sūnūs. Pagal Viešpaties įsakymą stovyklaus Izraelio sūnūs, ir pagal Viešpaties įsakymą jie iškeliaus. Visas dienas, kuriomis debesis užgožia palapinę, stovyklaus Izraelio sūnūs. Ir kada debesis yra traukiamas ant palapinės daugiau dienų, tai Izraelio sūnūs

saugos Dievo sargybą ir neiškeliaus. Ir bus taip: kada debesis dienų skaičiumi dengs palapinę, dėl Viešpaties balso jie pasistatys stovyklą ir dėl Viešpaties įsakymo iškeliaus. Ir bus taip: kada debesis būna nuo vakaro iki ryto ir debesis pakyla ryte, jie iškeliaus dieną arba naktį. Kai mėnesio dienos didėja ir debesis užgožia ant jos, Izraelio sūnūs pasistatys stovyklą ir neiškeliaus. Kad per Viešpaties įsakymą jie iškeliavo, jie laikė Viešpaties sargybą per Viešpaties įsakymą Mozės rankoje.

10

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: padaryk sau du sidabrinius trimitus; kaltus padaryk juos; ir jie bus tau sušaukti susirinkimui ir iškelti stovykloms. Ir tu pūsi trimitu jose, ir bus surinktas visas susirinkimas prie liudijimo palapinės durų. O jei vienu jie pūs trimitu, ateis pas tave visi valdovai, Izraelio vadai. Ir jūs pūsite trimitą kaip signalą, ir iškeliaus stovyklaujančios rytuose; ir jūs pūsite trimitą kaip signalą antrą kartą, ir iškeliaus stovyklos stovyklaujančios pietuose; ir jūs pūsite trimitą kaip signalą trečią kartą, ir iškeliaus stovyklos stovyklaujančios prie jūros; ir jūs pūsite trimitą kaip signalą ketvirtą kartą, ir iškeliaus stovyklos stovyklaujančios šiaurėje; signalu jie pūs iškeliaudami. Ir kai surinksite bendruomenę, pūskite trimitą, bet ne signalu. Ir Aarono sūnūs, kunigai, pūs trimitais, ir tai bus jums amžinas įstatymas jūsų kartoms. Jei jūs išeisite į karą savo žemėje prieš priešininkus, kurie pasipriešino jums, ir paskelbsite trimituose, tai būsite prisiminti prieš Viešpatį ir būsite išgelbėti nuo savo

priešų. Ir jūsų džiaugsmo dienose, ir jūsų šventėse, ir jūsų naujamėnesniuose, trimituosite trimituose ant deginamųjų aukų ir ant jūsų išgelbėjimo aukų, ir tai bus jums atminimu prieš jūsų Dievą. Aš Viešpats, jūsų Dievas. Ir įvyko antraisiais metais, antrajame mėnesyje, dvidešimtą mėnesio dieną, pakilo debesis nuo Liudijimo palapinės. Ir Izraelio sūnūs pakėlė savo atsargas Sinajaus dykumoje, ir debesis sustojo Parano dykumoje. Ir jie pirmieji iškeliavo pagal Viešpaties balsą per Mozės ranką. Ir pirmieji pakilo Judo sūnų stovyklos dalinys su savo kariuomene, ir jų kariuomenei vadovavo Naasonas, Aminadabo sūnus. Ir virš Isacharo sūnų giminės kariuomenės – Natanaelis, Sogaro sūnus. Ir virš Zabulono sūnų giminės kariuomenės – Eliabas, Chelono sūnus. Ir jie nuims palapinę, ir iškeliaus Gedsono sūnūs ir Merario sūnūs, nešantys palapinę. Ir pakėlė Rubeno stovyklos padalinį su jų jėga, ir virš jų jėgos Elizuras, Šedeuro sūnus, ir virš Simeono sūnų giminės jėgos Šelumielas, Zurišadajo sūnus. Ir virš Gado sūnų giminės kariuomenės – Elisafas, Raguelo sūnus. Ir Kaato sūnūs iškeliaus nešdami šventuosius daiktus, ir jie pastatys palapinę, kol atvyks. Ir iškeliaus Efraimo stovyklos tvarka su jų kariuomene, o jų kariuomenės priešakyje – Elišama, Amiudo sūnus. Ir virš Manaso sūnų giminės kariuomenės – Gamalielis, Fadasuro sūnus. Ir virš Benjamino sūnų giminės kariuomenės – Abidanas, Gideonio sūnus. Ir iškeliaus Dano sūnų stovyklos dalinys, paskutiniai iš visų stovyklų, su jų kariuomene; ir virš jų kariuomenės Achiezeras, Amišadajaus sūnus. Ir virš Ašero sūnų giminės kariuomenės – Fagielis, Echrano sūnus. Ir virš Neftalio sūnų giminės kariuomenės – Achiras, Ainano sūnus. Šitos Izraelio sūnų kariuomenės iškeliavo su savo jėga. Ir

Mozė pasakė Obabui, Raguelo Madianito sūnui, Mozės švogerui: Mes iškeliaujame į vietą, kurią Viešpats pažadėjo: Šią duosiu jums. Ateik su mumis, ir mes tau gerai darysime, nes Viešpats kalbėjo gera apie Izraelį. Ir jis jam tarė: Neisiu, bet į savo žemę ir pas savo giminę. Ir jis pasakė: Nepalik mūsų, nes buvai su mumis dykumoje, ir būsi mums tarsi senas vyras. Ir bus, jei eisi su mumis, ir bus tie geri dalykai, kiek tik Viešpats mums gero padarys, ir mes tau gerai darysime. Ir jie iškeliavo iš Viešpaties kalno trijų dienų kelionę, ir Viešpaties Sandoros skrynia ėjo priekyje jų trijų dienų kelionę, kad iššvalgtų jiems poilsio vietą. Ir įvyko, kai buvo keliama skrynią, Mozė tarė: Kelkis, Viešpatie, ir tebūna išsklaidyti tavo priešai, tebėga visi, kurie tave nekenčia. Ir sustojimo metu jis sakė: Sugrįžk, Viešpatie, prie tūkstančių dešimttūkstančių Izraelyje. Ir debesis užgožė juos dieną, kai jie kėlėsi iš stovyklos.

11

Ir žmonės murmėjo blogai prieš Viešpatį, ir Viešpats išgirdo, ir supyko rūstybe, ir užsidegė juose ugnis nuo Viešpaties, ir praryjo dalį stovyklos. Ir žmonės šaukė Mozei, ir Mozė meldėsi Viešpačiui, ir ugnis nurimo. Ir tos vietos vardas buvo pavadintas Gaisras, nes jis buvo uždegtas tarp jų nuo Viešpaties. Ir mišrus būrys, esantis tarp jų, troško troškimu, ir atsisėdę verkė ir Izraelio sūnūs, ir jie sakė: kas mus pamaitins mėsa? Mes prisiminėme žuvis, kurias valgėme Egipte veltui. Ir moliūgus, ir melionus, ir porus, ir svogūnus, ir česnakus. Dabar mūsų siela

visiškai išdžiūvusi, mūsų akys nemato nieko, tik maną. O mana buvo kaip koriandro sėkla, ir jos išvaizda panaši į kristalo išvaizdą. Ir žmonės keliavo, ir rinko, ir malė tai malūne, ir trynė grūstuvėje, ir virė tai puode, ir darė iš to pyragaičius, ir jo skonis buvo kaip pyrago iš aliejaus skonis. Ir kai rasa nusileisdavo ant stovyklos naktį, mana nusileisdavo ant jos. Ir Mozė girdėjo juos verkiančius pagal jų genus, kiekvieną prie savo durų, ir Viešpats labai supyko rūstybe, ir Mozei tai buvo pikta. Ir tarė Mozė Viešpačiui: Kodėl tu nuskriaudei savo tarną ir kodėl aš neradau malonės prieš tave, kad uždėtum šitų žmonių naštą ant manęs? Argi aš įsčiose pastojau su visais šiais žmonėmis, ar aš juos pagimdžiau? Kad sakai man, paimk jį į savo prieglobstį, kaip auklė pakelia žindantį kūdikį, į žemę, kurią prisiekei jų tėvams? Iš kur man gauti mėsos duoti visiems šitiems žmonėms? Jie verkia ant manęs, sakydami: Duok mums mėsos, kad galėtume valgyti. Aš vienas negalėsiu nešti šių žmonių, nes šis dalykas man per sunkus. Jei taip tu elgiesi su manimi, geriau nužudyk mane iš karto, jei esu radęs gailestingumą tavo akyse, kad neberegėčiau savo kančios. Ir Viešpats pasakė Mozei: Surink man septyniasdešimt vyrų iš Izraelio seniūnų, kuriuos pats tu žinai, kad šie yra tautos seniūnai ir raštininkai, ir atveši juos prie Liudijimo palapinės, ir jie stovės ten su tavimi. Ir nusileisiu, ir kalbėsiu ten su tavimi, ir paimsiu nuo dvasios, kuri ant tavęs, ir uždėsiu ant jų, ir jie padės tau nešti žmonių naštą, ir nenešiši pats tu vienas. Ir žmonėms pasakysi: apvalykite save rytojui, ir valgysite mėsą, nes verkėte prieš Viešpatį, sakydami: kas mus pamaitins mėsa? Kad gera mums buvo Egipte; ir Viešpats duos jums valgyti mėsos, ir jūs valgysite mėsos. Ne vieną dieną jūs

valgysite, ne ir dvi, ne ir penkias dienas, ne ir dešimt dienų, ne ir dvidešimt dienų, iki mėnesio dienų valgysite, kol išeis iš jūsų šnervių; ir bus jums cholera, nes nepaklusote Viešpačiui, kuris yra jumyse, ir verkėte prieš jį, sakydami: kodėl mes išėjome iš Egipto? Ir Mozė pasakė: Šeši šimtai tūkstančių pėstininkų yra žmonės, tarp kurių aš esu; ir tu pasakei: Mėsos duosiu jiems valgyti, ir jie valgys mėnesį dienų. Ar avys ir jaučiai bus papjauti jiems, ir ar pakaks jiems? Arba visos jūros žuvys bus surinktos jiems, ir ar to jiems užteks? Ir Viešpats pasakė Mozei: Argi Viešpaties ranka neužteks? Jau žinosi, ar pasivys tave mano žodis, ar ne. Ir Mozė išėjo, ir kalbėjo žmonėms Viešpaties žodžius, ir surinko septyniasdešimt vyrų iš žmonių seniūnų, ir jis pastatė juos aplink palapinę. Ir Viešpats nužengė debesyje ir kalbėjo su juo, ir paėmė nuo dvasios, kuri buvo ant jo, ir uždėjo ant septyniasdešimties vyrų seniūnų. Kai dvasia nusileido ant jų, jie pranašavo, bet daugiau nebetęsė. Ir du vyrai liko stovykloje, vieno vardas buvo Eldadas, o antrojo vardas – Modadas, ir ant jų nusileido dvasia, ir jie buvo tarp užregistruotųjų, ir jie neatėjo prie palapinės, ir jie pranašavo stovykloje. Ir pribėgęs jaunuolis pranešė Mozei ir tarė: Eldadas ir Modadas pranašauja stovykloje. Ir atsakė Jozuė, Nuno sūnus, stovintis šalia Mozės, išrinktasis, ir tarė: Viešpatie Moze, sustabdyk juos. Ir Mozė pasakė jam: Ar tu man pavydi? Ir kas padarytų visus Viešpaties žmones pranašais, kai Viešpats duotų jiems savo dvasią? Ir Mozė nuėjo į stovyklą, jis ir Izraelio seniūnai. Ir dvasia išėjo iš Viešpaties ir atgabeno putpeles nuo jūros, ir užmetė jas ant stovyklos dienos kelio iš čia ir dienos kelio iš čia, aplink stovyklą, tarsi du uolektis nuo žemės. Ir pakėlusi tauta visą dieną, ir visą

naktį, ir visą kitą dieną rinko putpeles; tas, kuris surinko mažai, surinko dešimt korų, ir jie išdėstė jas sau aplink stovyklą. Mėsa dar buvo jų dantyse, prieš jai išnykstant, ir Viešpats supyko ant tautos, ir Viešpats smogė tautai labai didelį smūgį. Ir tos vietos vardas buvo pavadintas Geismo kapais, nes ten palaidojo žmones, kurie geidė. Nuo Troškimų kapų iškeliavo tauta į Aserotą, ir apsistojo tauta Aserote.

12

Ir kalbėjo Mirjama ir Aaronas prieš Mozę dėl etiopės moters, kurią paėmė Mozė, nes jis paėmė etiopę moterį, ir jie sakė: Argi tik su Moze kalbėjo Viešpats? Argi ne ir su mumis jis kalbėjo? Ir Viešpats išgirdo. Ir žmogus Mozė buvo labai nuolankus iš visų žmonių, gyvenančių žemėje. Ir Viešpats tuojau pat tarė Mozei, Aaronui ir Marijai: Išeikite jūs trys į Liudijimo palapinę. Ir išėjo jie trys į Liudijimo palapinę, ir nužengė Viešpats debesies stulpe, ir stovėjo prie Liudijimo palapinės durų, ir buvo pašaukti Aaronas ir Mirjama, ir išėjo abu. Ir jis pasakė jiems: Išgirskite mano žodžius. Jei tarp jūsų atsiranda Viešpaties pranašas, regėjime jam apsireikšiu ir per sapną jam kalbėsiu. Ne taip mano tarnas Mozė, visame mano name jis yra ištikimas; burna į burną kalbėsiu su juo, pavidale, ir ne per mįsles, ir Viešpaties šlovę jis matė; ir kodėl jūs nebijojote kalbėti prieš mano tarną Mozę? Ir Viešpaties rūstybės pyktis krito ant jų, ir jis pasitraukė. Ir debesis atsitraukė nuo palapinės, ir štai Mirjama raupsuota kaip sniegas, ir Aaronas pažvelgė į Mirjamą, ir štai ji raupsuota.

Ir pasakė Aaronas Mozei: Maldauju, viešpatie, neužkrauk mums nuodėmės, nes buvome neišmanantys tuo, kad nusidėjome. Tegu ji netampa lygi mirčiai, lyg persileidimas, išeinantis iš motinos įsčių ir suryjantis pusę jos kūno. Ir Mozė šaukė Viešpačiui, sakydamas: Dieve, maldauju tavęs, išgydyk ją. Ir Viešpats pasakė Mozei: jei jos tėvas būtų spjovęs jai į veidą, argi ji nebūtų sugėdinta septynioms dienoms? Tegul bus atskirtas septynias dienas už stovyklos, ir po to jis įeis. Ir Miriam buvo atskirta už stovyklos ribų septynioms dienoms, ir žmonės neišėjo, kol Miriam nebuvo apvalyta. Ir po šių dalykų žmonės iškeliavo iš Aseroto ir pasistatė stovyklą Parano dykumoje.

13

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: siųsk sau vyrus, ir teiššvalgo jie kanaaniečių žemę, kurią aš duodu Izraelio sūnums į valdymą; siųsi juos po vieną vyrą iš giminės, pagal jų tėvų klanus, kiekvieną vadą iš jų. Ir Mozė išsiuntė juos iš Farano dykumos pagal Viešpaties balsą – visi šie buvo Izraelio sūnų vadai vyrai. Ir šie yra jų vardai iš Rubeno genties: Samuelis, Zakuro sūnus. Simeono genties Safatas, Souri sūnus. Iš Judo genties – Kalebas, Jefonės sūnus. Iš Isacharo giminės – Igalas, Juozapo sūnus. Efraimo genties – Hošėja, Nūno sūnus. Iš Benjamino genties – Palti, Rafu sūnus. Zabulono genties Gudielis, Sudi sūnus. Iš Juozapo giminės, Manaso sūnų, Gadis, Susi sūnus. Iš Dano giminės, Amielis, Gamalio sūnus. Iš Ašero giminės – Satūras, Mykolo sūnus. Iš Neftalio genties – Nabi, Sabi

sūnus. Gado gentyje, Gudielas, Makio sūnus. Tai yra vyrų vardai, kuriuos Mozė siuntė iššvalgyti žemę, ir Mozė pavadino Hošėją, Nūno sūnų, Jozue. Ir Mozė išsiuntė juos iššvalgyti Kanaano žemę ir pasakė jiems: eikite aukštyn per šią dykumą ir užlipsite į kalną, ir pamatysite žemę, kokia ji yra, ir žmones, gyvenančius joje, ar jie stiprūs, ar silpni, ar jų nedaug, ar daug. Ir kokia žemė, kurioje šitie gyvena, ar gera ji yra, ar bloga, ir kokie miestai, kuriuose šitie gyvena, ar tvirtovėse, ar netvirtose vietose. Ir kokia ta žemė, ar derlinga ar nualinta; ar yra joje medžių, ar ne; ir ištvėrę jūs paimsite iš žemės vaisių. Ir tos dienos, pavasario dienos, vynuogių pirmtakai. Ir pakilę, jie iššvalgė žemę nuo dykumos Sin iki Rehobo, įeinant į Hamatą. Ir jie nuėjo aukštyn per dykumą ir pasiekė Hebroną, ir ten buvo Achimanas, Šešai ir Talmai, Anacho palikuonys, o Hebronas buvo pastatytas septyneriais metais anksčiau už Tanį Egipte. Ir jie atėjo iki Vynuogių kekės slėnio ir jį iššvalgė, ir iš ten nukirto šaką su viena vynuogių keke ant jos, ir pakėlė ją ant kartų, taip pat granatų ir figų. Ir tą vietą jie pavadino Vynuogių kekės slėniu dėl vynuogių kekės, kurią Izraelio sūnūs nupjovė ten. Ir jie grįžo iš ten, ištyrinėję žemę per keturiasdešimt dienų. Ir nuėję jie atėjo pas Mozę ir Aaroną ir pas visą Izraelio sūnų susirinkimą, į Parano dykumą Kadešą; ir atsakė jiems žodį ir visam susirinkimui, ir parodė žemės vaisių, ir papasakojo jam, ir pasakė: atėjome į žemę, į kurią siuntei mus, žemę, tekančią pienu ir medumi; ir šitas jos vaisius. Bet tauta, gyvenanti joje, yra drąsi, ir miestai yra sustiprintos, apsienos, labai dideli, ir Enach palikuonis matėme ten. Ir Amalekas gyvena žemėje link Pietų, o hetitas, hivitas, jebusitas ir amoritas gyvena kalnuotoje

vietovėje, o kanaanitas gyvena prie jūros ir prie Jordano upės. Ir Kalebas nutildė liaudį prieš Mozę ir pasakė jam: Ne, bet pakylę mes pakelsimės ir paveldėsime ją, nes galingi mes galėsime prieš juos. Ir žmonės, kurie kartu užkopė su juo, sakė: Mes neiname aukštyn, nes mes nepajėgsime užkopti prieš tą tautą, nes ji yra daug stipresnė už mus. Ir jie pranešė apie išsigandimą dėl žemės, kurią buvo iššvalgavę, Izraelio sūnums, sakydami: žemė, kurią mes praėjome, kad ją iššvalgytume, yra žemė, ryjanti gyvenančius ant jos, ir visi žmonės, kuriuos mes matėme joje, yra didžiulio dydžio vyrai. Ir ten mes matėme tuos milžinus, ir mes buvome prieš juos kaip skėriai, bet ir taip mes buvome prieš juos.

14

Ir pakėlusi balsą, visa bendruomenė verkė, ir tauta verkė visą tą naktį. Ir murmėjo prieš Mozę ir Aaroną visi Izraelio sūnūs, ir sakė jiems visas susirinkimas: Kad būtume mirę Egipto žemėje arba šitoje dykumoje! Ir kodėl Viešpats veda mus į šitą žemę žūti kare? Mūsų moterys ir vaikai bus išplėšti; todėl dabar geriau grįžti į Egiptą. Ir jie sakė vienas kitam: Paskirkime vadą ir grįžkime į Egiptą. Ir Mozė bei Aaronas parpuolė ant veido prieš visą Izraelio sūnų susirinkimą. Jozuė, Nuno sūnus, ir Kalebas, Jefonės sūnus, iš tų, kurie iššvalgavo žemę, perplėšė savo drabužius ir pasakė visam Izraelio sūnų susirinkimui, sakydami: Žemė, kurią iššvalgavome, yra labai, labai gera. Jei Viešpats mus pasirenka, Jis įves mus į šitą žemę ir duos ją mums – žemę, kuri

teka pienu ir medumi. Bet netapkite maištininkais prieš Viešpatį, o jūs nebijokite tos žemės žmonių, nes jie bus jums maistas, nes laikas atsitraukė nuo jų, o Viešpats su mumis, nebijokite jų. Ir visa bendruomenė sakė užmušti juos akmenimis, ir Viešpaties garbė pasirodė debesyje ant Liudijimo palapinės visiems Izraelio sūnums. Ir Viešpats pasakė Mozei: Iki kada šie žmonės mane erzins? Ir iki kada jie manimi netikės dėl visų ženklų, kuriuos aš padariau tarp jų? Aš juos nužudysiu mirtimi ir juos sunaikinsiu, ir padarysiu tave bei tavo tėvo namus didžia tauta, ir daug labiau nei tai. Ir Mozė pasakė Viešpačiui, ir Egiptas išgirs, kad savo jėga išvedei šitą tautą iš jų. Bet ir visi, gyvenantys ant šios žemės, yra girdėję, kad tu esi Viešpats tarp šių žmonių, kuris akis į akį esi matomas, Viešpatie, ir tavo debesis stovi virš jų, ir debesies stulpe tu eini pirmas jų dieną, ir ugnies stulpe naktį. Ir sunaikinsi šitą tautą kaip vieną žmogų; ir tautos, kurios girdėjo tavo vardą, sakys: dėl to, kad Viešpats negalėjo įvesti šitos tautos į žemę, kurią prisiekė jiems, jis paguldė juos dykumoje. Ir dabar tebūnie išaukštinta tavo jėga, Viešpatie, kaip tu pasakei, sakydamas: Viešpats kantrus ir gausus gailestingume ir tikras, pašalinantis nedorybes ir neteisybes ir nuodėmes, ir apvalymu neapvalys kaltojo, atiduodantis tėvų nuodėmes ant vaikų iki trečios ir ketvirtos kartos. Atleisk nuodėmę šiems žmonėms pagal savo didį gailestingumą, kaip buvai jiems maloningas nuo Egipto laikų iki dabar. Ir Viešpats tarė Mozei: Esu jiems gailestingas pagal tavo žodį. Bet aš gyvenu, ir mano vardas gyvuoja, ir Viešpaties šlovė pripildys visą žemę. Kad visi vyrai, matantys mano šlovę ir ženklus, kuriuos aš padariau Egipte ir dykumoje, ir jie išbandė

mane šį dešimtą kartą, ir neklausė mano balso, tikrai jie nepamatys žemės, kurią aš prisiekiau jų tėvams; bet jų vaikai, kurie yra su manimi čia, kiek jų nežino nei gero, nei blogo, kiekvienas jaunesnis nepatyręs, šiems aš duosiu žemę; visi gi, kurie provokavo mane, nepamatys jos. Bet mano sūnų Kalebą, nes kita dvasia yra jame ir jis sekė mane, aš įvesiu jį į žemę, į kurią jis ten įėjo, ir jo palikuonys paveldės ją. Bet Amalekas ir kanaaniečiai gyvena slėnyje, rytoj apsigręžkite ir išvykite jūs į dykumą, keliu prie Raudonosios jūros. Ir Viešpats tarė Mozei ir Aronui: Iki kada šis piktas susirinkimas? Ką patys murmėja priešais mane, Izraelio sūnų murmėjimą, kurį jie murmėjo apie jus, išgirdau. Pasakiau jiems: gyvuoju aš, sako Viešpats, kaip kalbėjote į mano ausis, taip ir darysiu jums. Šioje dykumoje kris jūsų kūnai; ir visa jūsų apžiūra, ir jūsų suskaičiuotieji nuo dvidešimties metų ir aukščiau, visi kurie murmėjo prieš mane; ar jūs įeisite į žemę, ant kurios aš ištiesiau savo ranką apgyvendinti jus joje; tik Kalebas, Jefonės sūnus, ir Jozuė, Nūno sūnus. Ir vaikus, apie kuriuos jūs sakėte, kad bus grobstymo grobiu, aš įvesiu juos į žemę; ir jie paveldės žemę, nuo kurios jūs nusigręžėte. Ir jūsų kūnai kris šitoje dykumoje. Jūsų sūnūs bus klajojantys dykumoje keturiasdešimt metų ir jie nešis jūsų paleistuvystę, kol bus sunaikinti jūsų kūnai dykumoje, pagal skaičių dienų, kiek jūs iššvalgėte žemę, keturiasdešimt dienų, po dieną už metus, jūs gausite savo nuodėmes keturiasdešimt metų ir jūs pažinsite mano rūstybės pyktį. Aš, Viešpats, kalbėjau: iš tikrųjų taip darysiu šitam blogam susirinkimui, susirinkusiam prieš mane – šitoje dykumoje jie bus sunaikinti ir ten jie mirs. Ir žmonės, kuriuos išsiuntė Mozė iššvalgyti žemę, ir atvykę

murmėjo prieš ją prie susirinkimo išnešdami piktus žodžius apie žemę, ir mirė tie žmonės, kurie kalbėjo piktai prieš žemę, smūgyje prieš Viešpatį. Ir Jozuė, Nuno sūnus, ir Kalevas, Jefunės sūnus, išgyveno iš tų žmonių, kurie buvo nuėję iššvalgyti žemę. Ir Mozė kalbėjo šiuos žodžius visiems Izraelio sūnums, ir tauta labai gedėjo. Ir anksti rytą pakėlę, jie užkopė į kalno viršūnę, sakydami: Štai, mes eisime į tą vietą, kurią nurodė Viešpats, nes mes nusidėjome. Ir Mozė tarė: Kodėl jūs peržengiate Viešpaties žodį? Jums nebus sėkminga. Neikite aukštyn, nes Viešpats nėra su jumis, ir kritsite priešų akivaizdoje. Kad Amalekas ir Kanaanietis ten prieš jus, ir jūs kritsite nuo kalavijo, nes nusigręžėte nepaklusdami Viešpačiui, ir Viešpats nebus su jumis. Ir prisivertę, jie užlipo ant kalno viršūnės, bet Viešpaties Sandoros skrynia ir Mozė nebuvo pajudinti iš stovyklos. Ir nužengė amalekas ir kanaanietis, gyvenantis tame kalne, ir jie apsuko juos, ir nukirto juos iki Hormos, ir grįžo į stovyklą.

15

Ir tarė Viešpats Mozei, sakydamas: kalbėk Izraelio sūnums ir pasakysi jiems, kada įeisite į jūsų gyvenimo žemę, kurią aš duodu jums, ir darysite deginamąsias aukas Viešpačiui, visišką deginamąją auką arba auką, įvykdyti įžadą arba savanorišką, arba jūsų šventėse padaryti malonaus kvapo kvapą Viešpačiui, ar iš galvijų, ar iš avių. Ir aukojantis atneš savo dovaną Viešpačiui – auką iš smulkių miltų, dešimtąją efos dalį, sumaišytą su aliejumi, ketvirtąja dalimi hino. Ir vyną į gėrimo

auką, ketvirtadalį hino, jūs darysite ant visos deginamosios aukos arba ant aukos vienam aviniui. Padarysi tiek daug – auką malonaus kvapo Viešpačiui. Ir su avinu, kada jūs paruošite jį deginamajai aukai arba aukai, tu padarysi auką iš smulkių miltų du dešimtadalius, sumaišytus su aliejumi, trečdalį hino. Ir vyną geriamąjai aukai, trečdalį hino, jūs atnešite kaip malonų kvapą Viešpačiui. Jei jūs darote iš galvijų deginamąją auką arba auką įvykdyti įžadą, arba padėkos auką Viešpačiui, tai jis atneš prie veršio duonos auką iš smulkių miltų tris dešimtąsias, sumaišytas su aliejumi, pusę hino. Ir vyną į gėrimo auką – pusę hino, auka malonaus kvapo Viešpačiui. Taip padarysi vienam veršiui, arba vienam avinui, arba vienam ėriukui iš avių arba iš ožkų. Pagal skaičių, kurį padarysite, taip padarysite kiekvienam, pagal jų skaičių. Kiekvienas vietinis gyventojas taip aukos tokias dovanas malonaus kvapo Viešpačiui. Jei ateivis pas jus atsiras jūsų žemėje arba kuris atsirastų tarp jūsų jūsų kartose ir darys auką malonaus kvapo Viešpačiui, kokiu būdu darote jūs, taip darys susirinkimas Viešpačiui. Įstatymas vienas bus jums ir ateivėms, gyvenantiems tarp jūsų, įstatymas amžinas visoms jūsų kartoms. Kaip jūs, taip ir ateivis bus prieš Viešpatį. Įstatymas bus vienas ir teisė bus viena jums ir ateiviui, gyvenančiam tarp jūsų. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: kalbėk Izraelio sūnums ir pasakysi jiems: kai jūs įeisite į žemę, į kurią aš jus ten įvedu, ir bus, kada jūs valgysite iš tos žemės duonos, atimsite paėmimą, atskyrimą Viešpačiui, pirmąsias vaisias jūsų tešlos. Duoną atskyrsite kaip auką; kaip auką nuo klojimo, taip atskyrsite ją – pirmuosius jūsų tešlos vaisius, ir duosite Viešpačiui auką per jūsų kartas. Kai kada jūs nusidėsite ir nepadarysite visų šių

įsakymų, kuriuos kalbėjo Viešpats Mozei, kaip įsakė Viešpats jums per Mozės ranką, nuo tos dienos, kurią įsakė Viešpats jums, ir toliau į jūsų kartas, ir bus, jei iš susirinkimo akių atsitiks netyčia, ir padarys visas susirinkimas vieną veršį iš galvijų be dėmės į deginamąją auką į malonaus kvapo kvapą Viešpačiui, ir jo auką ir jo geriamąją auką pagal nurodymą, ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės. Ir kunigas atpirks už visą Izraelio sūnų susirinkimą, ir jiems bus atleista, nes tai yra netyčinis nusižengimas, ir jie atnešė savo dovaną kaip auką Viešpačiui už savo nuodėmę prieš Viešpatį, už savo netyčinius nusižengimus. Ir bus atleista visai Izraelio sūnų bendruomenei ir ateiviui, gyvenančiam pas jus, nes visiems žmonėms tai netyčia. Jei viena siela nusideda netyčia, jis atneš vienų metų ožką dėl nuodėmės. Ir kunigas atliks permaldavimą už sielą, kuri nusidėjo netyčia ir nusikalto netyčia prieš Viešpatį, kad permaldautų už ją. Vietiniam tarp Izraelio sūnų ir ateiviui, gyvenančiam tarp jų, bus vienas įstatymas tam, kuris daro ką nors netyčia. Ir siela, kuri padarys su aroganciją iš vietinių gimusiųjų ar iš atsivertėlių, šitas provokuoja Dievą, ta siela bus sunaikinta iš jos žmonių, nes Viešpaties žodį paniekino ir jo įsakymus išblaškė; ta siela bus sunaikinta sunaikinta, jos nuodėmė su ja. Ir Izraelio sūnūs buvo dykumoje, ir rado vyrą, renkantį malkas sabato dieną. Ir atvežė jį tie, kurie rado renkantį malkas sabato dieną, prie Mozės ir Aarono, ir prie visos Izraelio sūnų bendruomenės. Ir jie įkalino jį, nes dar nebuvo nusprendę, ką su juo daryti. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Mirtimi tebūnie nužudytas tas žmogus, užmuškit jį akmenimis visa bendruomenė. Ir visa bendruomenė išvedė jį už stovyklos ribų, ir visa bendruomenė

užmušė jį akmenimis už stovyklos ribų, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir Viešpats pasakė Mozei: kalbėk su Izraelio sūnumis ir pasakysi jiems, kad jie pasidaro sau kutus ant savo drabužių kampų per visas jų kartas, ir uždėsite ant kampų kutų mėlyną siūlą. Ir tai bus jums ant kutų, ir pamatysite juos, ir prisiminsite visus Viešpaties įsakymus, ir darysite juos, ir nenuklysite paskui savo mintis ir savo akis, kuriomis jūs ištvirkausite paskui jas, kad prisiminsite ir darysite visus mano įsakymus, ir būsite šventi savo Dievui. Aš Viešpats, jūsų Dievas, išvedęs jus iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas, aš Viešpats, jūsų Dievas.

16

Ir kalbėjo Korachas, Icharo sūnus, Kehato sūnaus, Levio sūnaus, ir Datanas ir Abiramas, Eliapo sūnūs, ir Onas, Peleto sūnus, Rubeno sūnaus; ir jie sukilo prieš Mozę, ir vyrai iš Izraelio sūnų, du šimtai penkiasdešimt, susirinkimo vadai, sušaukti į tarybą, ir garsūs vyrai. Jie susibūrė prieš Mozę ir Aaroną ir pasakė: Gana jums, nes visa bendruomenė, visi yra šventi, ir tarp jų yra Viešpats, tai kodėl jūs išsikėliate virš Viešpaties bendruomenės? Ir išgirdęs, Mozė krito ant veido. Ir jis kalbėjo Korachui ir visam jo susirinkimui, sakydamas: Aplankė ir pažino Dievas tuos, kurie yra jo, ir šventuosius, ir priartino juos prie savęs, ir kuriuos išsirinko sau, priartino prie savęs. Tai darykite: imkite sau smilkytuvus, Korachai ir visam jo susirinkimui, ir uždėkite ant jų ugnį, ir uždėkite ant jų smilkalus prieš Viešpatį rytoj; ir vyras, kurį išsirinko Viešpats, šis bus šventas; tebūna gana jums, Levio

sūnūs. Ir Mozė tarė Korachui: Klausykite manęs, Levio sūnūs. Argi tai jums ne maža, kad Izraelio Dievas atskyrė jus iš Izraelio susirinkimo ir priartino jus prie savęs, kad tarnautumėte Viešpaties palapinės tarnavimus ir stovėtumėte prieš palapinę, tarnaudami jiems? Ir jis priartino tave ir visus tavo brolius, Levio sūnus, kartu su tavimi, o jūs ieškote dar ir kunigauti? Taip tu ir visa tavo pas Dievą susirinkusi bendruomenė, o Aaronas kas yra, kad prieš jį murmate? Ir Mozė siuntė pašaukti Dataną ir Abironą, Eliabo sūnus, ir jie tarė: Mes neiname aukštyn. Argi ne maža tai, kad atvedei mus į žemę, tekančią pienu ir medumi, kad užmuštum mus dykumoje, ir dar valdaimus? Valdovas, jei! Ir tu į žemę, tekančią pienu ir medumi, įvedei mus, ir davei mums paveldą laukų ir vynuogynų? Ar tu būtum išdūręs akis tų žmonių? Mes ne einame aukštyn. Ir Mozė labai nuliūdo, ir tarė Viešpačiui: nekreipk dėmesio į jų auką, aš nesu paėmęs nieko geidžiamo iš jų, nei nesu nuskriaudęs nė vieno iš jų. Ir Mozė pasakė Korachui: pašventink savo susirinkimą ir būkite pasirengę prieš Viešpatį tu ir Aaronas ir jie patys rytoj. Ir imkite kiekvienas savo smilkytuvą ir uždėkite ant jų smilkalus ir atnešite prieš Viešpatį kiekvienas savo smilkytuvą, du šimtus penkiasdešimt smilkytuvų, ir tu ir Aaronas kiekvienas savo smilkytuvą. Ir kiekvienas paėmė savo smilkytuvą, ir jie padėjo ant jų ugnį, ir užmetė ant jų smilkalus, ir stovėjo prie Liudijimo palapinės durų Mozė ir Aaronas. Ir Korachas surinko prieš juos visą savo susirinkimą prie Liudijimo palapinės durų, ir Viešpaties šlovė pasirodė visam susirinkimui. Ir Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui, sakydamas: Atsiskirkite nuo šito susirinkimo, ir aš sunaikinsiu juos iš karto. Ir jie krito ant savo veido ir sakė:

Dieve, Dieve dvasių ir visos kūno, jei vienas žmogus nusidėjo, ar ant visos bendruomenės kris Viešpaties rūstybė? Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Kalbėk susirinkimui: pasitraukite aplinkui nuo Koracho susirinkimo. Ir atsikėlė Mozė, ir nuėjo link Datano ir Abirono, ir kartu su juo nuėjo visi Izraelio seniūnai. Ir jis kalbėjo į susirinkimą, sakydamas: Atsiskirkite nuo šitų kietaširdžių žmonių palapinių ir nelieskite nieko, kas jiems priklauso, kad nepražūtumėte dėl visų jų nuodėmių. Ir jie pasitraukė nuo Korės palapinės aplinkui, o Datanas ir Abironas išėjo ir stovėjo prie savo palapinių durų kartu su savo žmonomis, savo vaikais ir savo bagažu. Ir Mozė pasakė: Iš šito jūs žinosite, kad Viešpats siuntė mane atlikti visus šiuos darbus, kad ne iš savęs. Jei šitie mirs pagal visų žmonių mirtį, jei ir jų apsilankymas bus pagal visų žmonių apsilankymą, tai ne Viešpats mane siuntė. Bet arba regėjime parodys Viešpats, ir atsivėrusi žemė savo burną prarys juos, ir jų namus, ir jų palapines, ir visa, kas jiems priklauso, ir jie nusileis gyvieji į hadą, ir jūs pažinsite, kad šitie žmonės supykdė Viešpatį. Kai tik jis baigė kalbėti visus šiuos žodžius, žemė po jais perplyšo. Ir atsivėrė žemė, ir prarijo juos, ir jų namus, ir visus žmones, buvusius su Korachu, ir jų gyvulius. Ir jie patys nužengė gyvieji į Hadą su visu, kas jiems priklauso, ir žemė juos apdengė, ir jie žuvo iš susirinkimo vidurio. Ir visas Izraelis, kuris buvo aplink juos, pabėgo nuo jų balso, sakydami: Kad tik žemė nepraryja mūsų. Ir ugnis išėjo iš Viešpaties ir prarijo tuos du šimtus penkiasdešimt vyrų, aukojusių smilkalus.

17

Ir pasakė Viešpats Mozei ir Eleazarui, Aarono kunigo sūnui: paimkite tuos varinius ugniakurus iš sudegintųjų vidurio, ir tą svetimą ugnį išbarstyti ten, nes pašventino šitų nusidėjėlių ugniakurus jų sielose, ir padaryk juos kaltomis plokštelėmis kaip apdangalą aukurui, nes buvo atnešti prieš Viešpatį ir buvo pašventinti; ir jie tapo ženklu Izraelio sūnums. Ir paėmė Eleazaras, Aarono kunigo sūnus, tuos varinius smilkytuvus, kuriuos atnešė sudegintieji, ir pridėjo juos kaip dangalą aukurui, atminimui Izraelio sūnums, kad neprieitų nė vienas svetimtautis, kuris nėra iš Aarono sėklos, uždėti smilkalų prieš Viešpatį; ir nebus kaip Korachas ir jo maištas, kaip kalbėjo Viešpats per Mozės ranką jam. Ir Izraelio sūnūs kitą dieną sumurmėjo prieš Mozę ir Aaroną, sakydami: Jūs nužudėte Viešpaties žmones. Ir atsitiko, kai bendruomenė susirinko prieš Mozę ir Aaroną, ir jie puolė prie liudijimo palapinės, ir debesis ją uždengė, ir pasirodė Viešpaties garbė. Ir įėjo Mozė ir Aaronas prieš Liudijimo palapinę. Ir Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui, sakydamas: Pasitraukite iš šito susirinkimo vidurio, ir aš sunaikinsiu juos iš karto. Ir jie puolė ant savo veido. Ir Mozė tarė Aaronui: Imk smilkytuvą ir uždėk ant jo ugnį nuo aukuro, ir užmesk ant jo smilkalą, ir nunešk greitai į stovyklą, ir sutaikink dėl jų, nes išėjo rūstybė nuo Viešpaties veido, pradėjo naikinti tautą. Ir Aaronas paėmė, kaip tik jam kalbėjo Mozė, ir nubėgo į susirinkimą, ir jau buvo prasidėjęs maras tarp žmonių, ir jis užmetė smilkalą, ir sutaikino dėl žmonių. Ir jis stovėjo tarp

mirusiųjų ir gyvųjų, ir maras nurimo. Ir mirusiųjų per marą buvo keturiolika tūkstančių septyni šimtai, neskaitant tų, kurie mirė dėl Koracho. Ir Aaronas grįžo pas Mozę prie Susitikimo palapinės durų, ir maras nustojo. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: kalbėk Izraelio sūnums ir imk iš jų po lazdą pagal tėvų namus, iš visų jų valdovų, pagal jų tėvų namus, dvylika lazdų, ir kiekvieno vardą užrašyk ant jo lazdos. Ir Aarono vardą užrašyk ant Levio lazdos, nes pagal jų protėvių namų giminę jie duos po vieną lazdą. Ir padėsi jas į liudijimo palapinę, priešais liudijimą, kur ten tau apsireikšiu. Ir bus taip, kad vyro, kurį aš išsirinksiu, jo lazda išdygs, ir aš pašalinsiu nuo savęs Izraelio sūnų murmėjimą, kurį jie murmėja prieš jus. Ir Mozė kalbėjo Izraelio sūnums, ir visi jų valdovai davė jam lazdą – kiekvienam valdovui po lazdą pagal valdovą, pagal jų tėvų namus, dvylika lazdų, ir Aarono lazda buvo tarp jų lazdų. Ir Mozė paguldė lazdas prieš Viešpatį liudijimo palapinėje. Ir atsitiko kitą dieną, kad įėjo Mozė ir Aaronas į liudijimo palapinę, ir štai sudygo Aarono lazda Levio namui, ir išleido daigą, ir iššydėjo gėlėmis, ir išaugino riešutus. Ir Mozė išnešė visas lazdas nuo Viešpaties veido pas visus Izraelio sūnus; ir jie pamatė, ir kiekvienas pasiėmė savo lazdą. Ir Viešpats pasakė Mozei: Padėk Aarono lazdą prieš liudijimus į saugojimą, kaip ženklą nepaklusiųjų sūnums, ir tesiliauja jų murmėjimas nuo manęs, ir jie nemirs. Ir Mozė bei Aaronas padarė taip, kaip Viešpats įsakė Mozei – taip jie ir padarė. Ir Izraelio sūnūs tarė Mozei: štai mes esame sunaikinti, mes pražuvome, mes esame sunaikinti. Kiekvienas, kuris liečia Viešpaties palapinę, miršta – ar iki galo visi mirsime?

18

Ir Viešpats tarė Aaronui, sakydamas: tu ir tavo sūnūs, ir tavo tėvo namai prisiimsite šventųjų nuodėmes, ir tu bei tavo sūnūs prisiimsite jūsų kunigystės nuodėmes. Ir savo brolius, Levio giminę, savo tėvo žmones, atveskite prie savęs, ir tebūna jie prijungti prie tavęs, ir tepatarnauja jie tau, o tu ir tavo sūnūs su tavimi – priešais Liudijimo palapinę. Ir jie laikys tavo sargybas ir palapinės sargybas. Tačiau prie šventų indų ir prie aukuro jie nepriartės, ir nemirs nei jie, nei jūs. Ir jie bus prijungti prie tavęs, ir jie saugos liudijimo palapinės sargybas, pagal visas palapinės tarnystes, ir svetimšalis nepriartės prie tavęs. Ir jūs laikysite šventųjų sargybas ir aukuro sargybas, ir nebus rūstybės tarp Izraelio sūnų. Ir aš paėmiau jūsų brolius levitus iš Izraelio sūnų tarpo kaip dovaną, duotą Viešpačiui, kad tarnautų liudijimo palapinės tarnystėse. Ir tu, ir tavo sūnūs su tavimi išlaikysite savo kunigystę pagal visą aukuro tvarką ir tai, kas viduje uždangos, ir atliksite tarnystės pareigas kaip savo kunigystės dovaną, o svetimšalis, kuris artėja, mirs. Ir Viešpats kalbėjo Aaronui, ir štai aš daviau jums saugoti pirmuosius vaisius nuo visų daiktų, pašvęstų man Izraelio sūnų, tau daviau juos kaip garbę, ir tavo sūnums su tavimi – amžinas įstatymas. Ir tai tebūnie jums nuo pašventintų šventų dalykų pasiūlymų, nuo visų jų dovanų ir nuo visų jų aukų, ir nuo visos jų kaltės, ir nuo visų jų nuodėmių, kiek jie atiduoda man nuo visų šventų dalykų – tau bus ir tavo sūnums. Šventųjų švenčiausioje vietoje jūs valgysite juos, kiekvienas vyras valgys juos – tu ir tavo sūnūs;

šventi jie bus tau. Ir tai bus jums pirmųjų vaisių dovanos iš visų Izraelio sūnų aukų – tau aš daviau jas ir tavo sūnums, ir tavo dukterims kartu su tavimi kaip amžiną įstatymą; kiekvienas švarus tavo namuose valgys jas. Visus pirmuosius aliejaus vaisius ir visus pirmuosius vyno vaisius, jų grūdų pirmuosius vaisius, kiek tik jie duotų Viešpačiui, tau aš daviau juos. Visi pirmieji vaisiai, kurie yra jų žemėje ir kuriuos jie atneš Viešpačiui, bus tavo; kiekvienas švarus tavo namuose juos valgys. Visa, kas paskirta tarp Izraelio sūnų, bus tavo. Ir kiekvienas atveriantis įsčias iš visos kūno, kiek jie siūlo Viešpačiui, nuo žmogaus iki gyvulio, bus tau, bet išpirkimu bus išpirkti žmonių pirmgimiai, o nešvarių galvijų pirmgimius išpirksi. Ir jo išpirkimas, nuo mėnesio amžiaus, vertinimas penkiais šekeliais, pagal šventąjį šekelį dvidešimt obolų yra. Išskyrus pirmagimius veršelių ir pirmagimius avių, ir pirmagimius ožkų neatpirksi – jie šventi, ir jų kraują išliesi ant altoriaus, ir taukus paaukosi auka į malonų kvapą Viešpačiui. Ir mėsa bus tau, kaip ir aukos krūtinė, ir kaip dešinė mentė, tau bus. Kiekviena auka iš šventų daiktų, kiek daug Izraelio sūnūs atskirs Viešpačiui, aš esu davęs tau ir tavo sūnums, ir tavo dukterims su tavimi, amžinas įstatymas. Amžinos druskos sandora yra prieš Viešpatį tau ir tavo sėklai su tavimi. Ir Viešpats kalbėjo Aaronui: jų žemėje tu nepaveldėsi, ir dalies neturėsi tarp jų, nes aš esu tavo dalis ir tavo paveldėjimas Izraelio sūnų tarpe. Ir Levio sūnums, štai, aš daviau visą dešimtinę Izraelyje kaip paveldėjimą vietoj jų tarnysčių, kurias jie atlieka tarnaudami Liudijimo palapinėje. Ir Izraelio sūnūs daugiau nebeateis į Liudijimo palapinę, kad nepasiimtų mirtinos

nuodėmės. Ir levitas pats tarnaus palapinės liudijimo tarnavimą, ir jie prisiims jų nuodėmes, amžinas įstatymas jų kartoms, ir tarp Izraelio sūnų jie nepaveldės paveldėjimo. Kad dešimtines Izraelio sūnų, kiek jie atskirs Viešpačiui kaip auką, aš daviau levitams kaip paveldėjimą, dėl to aš pasakiau jiems: tarp Izraelio sūnų jie nepaveldės paveldėjimo. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: ir Levitams kalbėsi, ir sakysi jiems: jei gausite nuo Izraelio sūnų dešimtinę, kurią daviau jums nuo jų kaip paveldėjimą, tai atimsite jūs nuo jos auką Viešpačiui, dešimtinę nuo dešimtinės. Ir jūsų atidalinimai bus jums įskaityti kaip grūdai nuo klojimo ir kaip atidalinimas nuo vyno spaustuvo. Taip jūs atidėsite juos ir jūs nuo visų Viešpaties aukų, nuo visų jūsų dešimtinių, kiek jų gausite nuo Izraelio sūnų, ir duosite iš jų auką Viešpačiui Aaronui kunigui. Iš visų savo dovanų atskirkite auką Viešpačiui, arba iš visų pirmųjų vaisių – šventąjį dalyką iš jų. Ir tu sakysi jiems: kai jūs paimsite pirmąsias vaisius iš jo, tai bus įskaityta levitams kaip derlius nuo klojimo ir kaip derlius nuo vyno spaustuvo. Ir jūs valgysit jį kiekvienoje vietoje, jūs ir jūsų namai, nes šis atlygis jums yra už jūsų tarnystes liudijimo palapinėje. Ir jūs negausite už tai nuodėmės, jeigu paimsite pirmąsias vaisius nuo jo, ir neišniekinsit šventų dalykų Izraelio sūnų, kad nemirtumėte.

19

Ir kalbėjo Viešpats Mozei ir Aaronui, sakydamas: tai yra įstatymo išplėtimas, kurį įsakė Viešpats, sakydamas: kalbėk

Izraelio sūnums, ir tegu jie ima tau telyčią raudoną, be dėmės, kuri neturi savyje dėmės ir kuriai nebuvo uždėtas jungas. Ir duosi ją kunigui Eleazarui, ir jie išves ją laukan iš stovyklos į tyrą vietą, ir papjaus ją prieš jį. Ir Eleazaras paimsies jos kraujo ir pašlakstys jį septynis kartus priešais Liudijimo palapinės priekį. Ir jie sudegins ją prieš jį, ir jos odą, ir jos mėsą, ir jos kraują su jos mėšlu bus sudeginta. Ir kunigas paimsiantis kedrinį medį, yzopą ir raudoną, ir jie įmes į degančios telyčios vidurį. Ir kunigas plaus savo drabužius ir maudysis vandeniu savo kūną, ir po to įeis į stovyklą, ir kunigas bus nešvarus iki vakaro. Ir tas, kuris ją degina, plaus savo drabužius ir mausis savo kūną, ir bus nešvarus iki vakaro. Ir švarus vyras surinks telyčios pelenus ir padės juos už stovyklos ribų švarią vietą, ir jie bus Izraelio sūnų bendruomenei saugojimui – apšlakstymo vanduo, tai apvalymas. Ir tas, kuris renka telyčios pelenus, plaus savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro, ir tai bus Izraelio sūnums ir gyvenantiems ateiviams amžinas įstatymas. Tas, kuris liečia mirusiojo žmogaus sielą, bus nešvarus septynias dienas. Jis bus apvalytas trečią dieną ir septintą dieną, ir bus švarus, bet jei nebus apvalytas trečią dieną ir septintą dieną, nebus švarus. Kiekvienas, kuris liečia mirusįjį iš žmogaus sielos, jei jis miršta ir nėra apvalinamas, suteršė Viešpaties palapinę – ta siela bus sunaikinta iš Izraelio, nes apšlakstymo vanduo nebuvo apšlakstytas ant jo, jis yra nešvarus, dar jo nešvarumas jame yra. Ir tai įstatymas: jei žmogus miršta namuose, kiekvienas įeinantis į tuos namus ir visa, kas yra namuose, bus nešvaru septynias dienas. Ir kiekvienas atidarytas indas, ant kurio nėra surišto ryšio, yra nešvarus. Ir kiekvienas, kuris palies laukų

paviršiuje nužudytąjį arba mirusįjį, arba žmogaus kaulą, arba kapą, bus nešvarus septynias dienas. Ir jie ims nešvariam iš sudegintų apvalymo pelenų ir pils ant jų tekantį vandenį į indą. Ir jis paiims yzopą ir pamirkys į vandenį švarus vyras, ir apšlakstys namus, ir indus, ir sielas, kiek jų bebūtų ten, ir palietusįjį žmogaus kaulą, arba žudytąjį, arba mirusįjį, arba kapą. Ir švarusis apšlakstys nešvarųjį trečią dieną ir septintą dieną, ir bus apvalytas septintą dieną, ir išplaus savo drabužius, ir prausiasi vandeniu, ir bus nešvarus iki vakaro. Ir žmogus, kuris būtų suterštas ir nebūtų apvalytas, ta siela bus sunaikinta iš susirinkimo vidurio, nes suteršė Viešpaties šventenybes, nes apšlakstymo vanduo nebuvo apšlakstytas ant jo, jis yra nešvarus. Ir tai bus jums amžinas įstatymas, ir tas, kuris purškia apvalymo vandenį, plaus savo drabužius, ir tas, kuris liečia apvalymo vandenį, bus nešvarus iki vakaro. Ir visko, ko palies tas nešvarus, bus nešvaru, ir siela, kuri liečia, bus nešvari iki vakaro.

20

Ir Izraelio sūnūs, visa bendruomenė, atėjo į Sino dykumą pirmąjį mėnesį, ir žmonės pasiliko Kadeše, ir ten mirė Mirjama, ir ten buvo palaidota. Ir bendruomenė neturėjo vandens, ir jie susirinko prieš Mozę ir Aaroną. Ir žmonės ginčijosi su Moze, sakydami: Kad būtume mirę mūsų brolių sunaikinimo metu Viešpaties akivaizdoje! Ir kodėl jūs atvedėte Viešpaties susirinkimą į šią dykumą, kad nužudytumėte mus ir mūsų

gyvulius? Ir kodėl tai? Jūs išvedėte mus iš Egipto, kad atvyktume į šią blogą vietą; vieta, kur nesėjama, nėra nei figmedžių, nei vynmedžių, nei granatų, nei vandens gerti. Ir atėjo Mozė ir Aaronas nuo susirinkimo veido prie Liudijimo palapinės durų, ir nukrito ant veido, ir jiems pasirodė Viešpaties garbė. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: imk savo lazdą ir surink susirinkimą tu ir tavo brolis Aaronas, ir kalbėkite prie uolos priešais juos, ir ji duos savo vandenį, ir jūs išnesite jiems vandenį iš uolos, ir pagirdysite susirinkimą ir jų gyvulius. Ir Mozė paėmė lazdą, kuri buvo Viešpaties akivaizdoje, kaip Viešpats įsakė. Ir Mozė ir Aaronas surinko susirinkimą priešais uolą, ir tarė jiems: Klausykite manęs, nepaklusnūs! Argi ne iš šios uolos išvesime jums vandenį? Ir pakėlęs Mozė savo ranką, smogė į uolą lazda du kartus, ir išsiveržė daug vandens, ir gėrė susirinkimas ir jų gyvuliai. Ir tarė Viešpats Mozei ir Aaronui, kad jūs nepatikėjote pašventinti manęs prieš Izraelio sūnus, dėl to jūs neįvesite šios bendruomenės į žemę, kurią daviau jiems. Šis yra Ginčo vanduo, nes Izraelio sūnūs buvo įžeisti prieš Viešpatį, ir jis buvo pašventintas juose. Ir Mozė išsiuntė pasiuntinių iš Kadešo pas Edomo karalių, sakydamas: Tai sako tavo brolis Izraelis: tu žinai visą vargą, kuris mus ištiko. Mūsų tėvai nužengė į Egiptą, ir mes gyvenome Egipte ilgą laiką kaip svetimšaliai, ir egiptiečiai blogai elgėsi su mumis ir su mūsų tėvais. Ir mes šaukėme Viešpačiui, ir Viešpats išgirdo mūsų balsą, ir siuntęs pasiuntinį, išvedė mus iš Egipto, ir dabar esame Kadešo mieste, prie tavo sienų. Mes praėisime per tavo žemę, neisime per laukus nei per vynuogynus, negersime vandens iš tavo šulinio, eisime karališkuoju keliu, nenukrypsime nei į dešinę, nei į kairę, kol

praėsime tavo sienas. Ir Edomas pasakė jam: Nepraeisi per mane, o jei ne, išeisiu prieš tave su karu. Ir Izraelio sūnūs sako jam: Palei kalną praėjome. Jei iš tavo vandens gersime aš ir mano gyvuliai, sumokėsiu tau, bet tai nieko nereiškia - palei kalną praėjome. Bet jis tarė: Tu nepraeisi per mane. Ir Edomas išėjo jam į susitikimą su gausia minia ir su galinga ranka. Ir Edomas nenorėjo leisti Izraeliui praeiti per jo sienas, ir Izraelis nusisuko nuo jo. Ir jie iškeliavo iš Kadešo, ir atvyko Izraelio sūnūs, visa bendruomenė, į Horo kalną. Ir pasakė Viešpats Mozei ir Aaronui Horo kalne ant Edomo žemės sienų, sakydamas: tebūnie pridėtas Aaronas prie jo tautos, nes jūs neįeisite į žemę, kurią daviau Izraelio sūnums, nes jūs supykdėte mane prie ginčo vandens. Imk Aaroną ir Eleazarą, jo sūnų, ir užvesk juos į Horo kalną prieš visą susirinkimą, ir nuplėšk nuo Aarono jo drabužį, ir apvilk Eleazarą, jo sūnų; ir Aaronas, būdamas pridėtas, tegu miršta ten. Ir Mozė padarė, kaip Viešpats jam įsakė, ir užvedė jį į Horo kalną priešais visą susirinkimą, ir nusivilko nuo Aarono jo drabužius, ir apvilko juos Eleazarui, jo sūnui; ir Aaronas numirė ant kalno viršūnės; ir Mozė ir Eleazaras nusileido nuo kalno. Ir visa bendruomenė matė, kad Aaronas mirė, ir verkė dėl Aarono trisdešimt dienų visas Izraelio namas.

21

Ir Kanaaniečių karalius Aradas, gyvenantis dykumoje, išgirdo, kad Izraelis atėjo Atareino keliu, ir jis kariavo prieš Izraelį, ir

paėmė iš jų belaisvius. Ir Izraelis meldėsi Viešpačiui ir tarė: Jei man atiduosi šią tautą į rankas, visiškai sunaikinsiu ją ir jos miestus. Ir Viešpats išgirdė Izraelio balsą ir atidavė kanaaniečius į jų rankas, ir paskyrė juos sunaikinimui, ir jų miestus, ir jie pavadino tos vietos vardą Prakeikta. Ir iškeliavę iš Horo kalno keliu prie Raudonosios jūros, jie apėjo Edomo žemę; ir tauta nusimino kelyje. Ir žmonės kalbėjo prieš Dievą ir prieš Mozę, sakydami: Kodėl taip? Tu išvedei mus iš Egipto nužudyti dykumoje? Kad nėra duonos, nei vandens; bet mūsų siela nusibodo šia tuščia duona. Ir Viešpats siuntė į žmones mirtinas gyvates, ir jos kandžiojo žmones, ir daug Izraelio sūnų mirė. Ir žmonės, atvykę pas Mozę, sakė: Nusidėjome, nes kalbėjome prieš Viešpatį ir prieš tave. Melskis todėl Viešpačiui, ir tegu jis pašalina nuo mūsų gyvatę. Ir Mozė meldėsi Viešpačiui dėl žmonių, ir Viešpats tarė Mozei: padaryk sau žaltį ir padėk jį ant stulpo, ir bus taip, kad jei žaltis įkąs žmogų, kiekvienas įkąstas, pamatęs jį, gyvens. Ir Mozė padarė bronzinę gyvatę, ir pastatė ją ant stulpo, ir atsitikdavo, kad kai gyvatė įkąsdavo žmogų ir jis pažvelgdavo į bronzinę gyvatę, jis išlikdavo gyvas. Ir Izraelio sūnūs iškeliavo ir pasistatė stovyklą Obote. Ir iškeliavę iš Oboto, jie pasistatė stovyklą Achalgoje, esančioje anapus dykumoje, kuri yra priešais Moabą, saulės rytuose. Ir iš ten jie iškeliavo ir pasistatė stovyklą Zaredo tarpeklyje. Ir iš ten iškeliavę, jie pasistatė stovyklą anapus Arnono dykumoje, kuri išsikiša nuo amoritų ribų, nes Arnonas yra Moabo riba tarp Moabo ir amorito. Todėl sakoma knygoje: Viešpaties karas uždegė Zahabą ir Arnono sroventus. Ir jis paskyrė srautus apgyvendinti Erui, ir tai pridėta prie Moabo ribų. Ir iš ten šulinys – šis šulinys, apie

kurį Viešpats sakė Mozei: surink žmones, ir aš duosiu jiems vandens gerti. Tada Izraelis dainavo šią dainą prie šulinio: pradėkite jam, šulinys, iškasė jį valdovai, iškalė jį tautų karaliai jų karalystėje, jiems valdant; ir nuo šulinio į Matanaą, ir nuo Matanos į Nachalielį, ir nuo Nachalielo į Bamotą, ir nuo Bamoto į Jahacą, kuri yra Moabo lygumoje, nuo iškaltojo viršūnės, žiūrinčios į dykumos pusę. Ir Mozė išsiuntė pasiuntinius pas Sihoną, amoritų karalių, su taikiais žodžiais, sakydamas: mes praėisime per tavo žemę, keliu eisime; mes nenukrypsime nei į lauką, nei į vynuogyną; mes negersime vandens iš tavo šulinio; karališkuoju keliu eisime, kol perėisime tavo sienas. Ir Sihonas nedavė Izraeliui praeiti per jo sienas, ir Sihonas surinko visą savo liaudį, ir išėjo kovoti su Izraeliu į dykumą, ir atėjo į Jasą, ir išsirikiavo kovai prieš Izraelį. Ir Izraelis jį nukovė kalaviju, ir užėmė jo žemę nuo Arnono iki Jaboko, iki Amono sūnų, nes Jazeras yra Amono sūnų siena. Ir Izraelis paėmė visus šiuos miestus, ir Izraelis gyveno visuose Amoritų miestuose, Hešbone ir visuose su juo besiribojančiuose. Nes Esebon yra Sihono, amoritų karaliaus, miestas, ir jis anksčiau kariavo su Moabo karaliumi, ir paėmė visą jo žemę nuo Aroero iki Arnono. Dėl to pasakys mįslių kalbėtojai: ateikite į Hešboną, kad būtų pastatytas ir įkurtas Sihono miestas; nes ugnis išėjo iš Hešbono, liepsna iš Sihono miesto, ir praryjo iki Moabo, ir prarijo Arnono stulpus. Vargas tau, Moabai, tu pražuvai, Chemošo tauta; jų sūnūs buvo atiduoti gelbėtis, ir jų dukterys tapo belaisvėmis amorėjų karaliui Sihonui, ir jų palikuonys pražus nuo Hešbono iki Dibono, ir moterys dar papildomai uždegė ugnį prieš Moabą. Apsigyveno Izraelis visose Amoritų miestuose. Ir Mozė siuntė

iššvalgyti Jazėrą, ir jie užėmė jį ir jo kaimus, ir išvarė amoritą, kuris gyveno ten. Ir sugrįžę, jie nuėjo keliu į Bašaną, ir Ogas, Bašano karalius, išėjo jiems pasitikti, ir visi jo žmonės į karą į Edrejų. Ir Viešpats pasakė Mozei: Nebijok jo, nes į tavo rankas esu atidavęs jį ir visus jo žmones, ir visą jo žemę, ir padarysi jam kaip padarei Sihonui, amoritų karaliui, kuris gyveno Hešbone. Ir jie sudavė jį ir jo sūnus, ir visus jo žmones, kol neliko nė vieno gyvo, ir paveldėjo jo žemę.

22

Ir Izraelio sūnūs, išvykę, pasistatė stovyklą Moabo vakaruose prie Jordano ties Jerichu. Ir Balakas, Ciporo sūnus, pamatęs visa, ką Izraelis padarė amoritui, ir Moabas labai bijojo tos tautos, nes jų buvo daug; ir Moabas buvo nusiminęs dėl Izraelio sūnų. Ir Moabas pasakė Midiano senolių tarybai: Dabar šis susirinkimas išlaižys visus aplink mus, kaip veršis išlaižo žalius augalus iš lauko. O Balakas, Ciporo sūnus, Moabo karalius, buvo tuo laiku. Ir siuntė pasiuntinių pas Balaamą, Beoro sūnų, į Fathurą, kuri yra prie upės jo tautos sūnų žemėje, kad jį pakviestų, sakydamas: Štai tauta išėjo iš Egipto, ir štai ji uždengė žemės vaizdą, ir ši gyvena šalia manęs. Ir dabar ateik prakeikti man šiuos žmones, nes jie yra stiprūs arba mes, jei galėsime juos nugalėti, ir aš išvysiu juos iš žemės, nes žinau, kad kuriuos tu palaiminsi, yra palaiminti, ir kuriuos tu prakeiski, yra prakeikti. Ir nuėjo Moabo seniūnų taryba ir Midjano seniūnų taryba su būrimo ženklais rankose, ir jie atėjo pas Balaamą, ir pasakė jam

Balako žodžius. Ir jis pasakė jiems: Apsistokite čia šią naktį, ir atsakysiu jums dalykus, kuriuos Viešpats kalbės man, ir Moabo valdovai pasiliko pas Balaamą. Ir atėjo Dievas pas Balaamą ir tarė jam: Kas šitie žmonės pas tave? Ir Balaamas pasakė Dievui: Balakas, Ciporo sūnus, Moabo karalius, atsiuntė juos pas mane sakydamas: Štai tauta išėjo iš Egipto ir uždengia žemės vaizdą, ir ji sėdi šalia manęs, ir dabar ateik prakeik man ją, gal tada galėsiu ją suduoti ir išvysiu ją iš žemės. Ir Dievas pasakė Balaamui: Neik su jais ir neprakeiski tos tautos, nes ji yra palaiminta. Ir Balaamas, pakėlęs rytą, sakė Balako valdovams: Išvykite pas savo viešpatį, Dievas neleidžia man eiti su jumis. Ir pakėlę Moabo valdovai atėjo pas Balaką ir pasakė: Balaamas nenori eiti su mumis. Ir Balakas dar pridėjo siųsti daugiau valdovų, garbingesnių už šituos. Ir jie atėjo pas Balaamą ir jam sako: Tai sako Balakas, Ciporo sūnus: prašau tavęs nedvejodamas ateiti pas mane. Garbingai tave gerbsiu, ir visa, ką pasakysi, tau padarysiu, tad ateik ir prakeik man šitas žmones. Ir atsakė Balaamas, ir tarė Balako valdovams: jei Balakas duos man pilną jo namą sidabro ir aukso, negalėsiu peržengti Viešpaties Dievo žodžio, padaryti jį mažą ar didelį savo prote. Ir dabar palaukite čia ir jūs šią naktį, ir aš sužinosiu, ką dar Viešpats kalbės man. Ir Dievas atėjo pas Balaamą naktį ir pasakė jam: jei šitie žmonės atėjo tavęs pakviesti, kelkis ir sek paskui juos, bet žodį, kurį tau kalbėsiu, šitą darysi. Ir atsikėlęs Balaamas rytą pabalnojo savo asilą ir iškeliavo su Moabo valdovais. Ir Dievas supyko pykčiu, nes jis nuėjo; ir Dievo pasiuntinys atsistojo prieštarauti jam; o jis jojo ant savo asilės, ir du jo tarnai buvo su juo. Ir asilė, pamačiusi Dievo angelą,

stovintį kelyje su ištrauktu kardu rankoje, nukrypo nuo kelio ir nuėjo į lygumą, ir jis smogė asilei savo lazda, kad nukreiptų ją atgal į kelią. Ir stovėjo Dievo pasiuntinys vynuogynų vagose, tvora iš čia ir tvora iš čia. Ir pamatusi asilė Dievo pasiuntinį, prispaudė save prie sienos ir prispaudė Balaamo pėdą prie sienos, ir jis dar plakė ją. Ir Dievo angelas vėl pasirodė, ir nuėjęs sustojo siauroje vietoje, kurioje nebuvo galima nukrypti nei į dešinę, nei į kairę. Ir asilė, pamačiusi Dievo angelą, atsisėdo po Balaamu, ir Balaamas supyko bei mušė asilę lazda. Ir Dievas atvėrė asilės burną, ir ji sako Balaamui: Ką aš tau padariau, kad tu mane mušei jau trečią kartą? Ir Balaamas pasakė asilei: Tu išjuokei mane, ir jei būčiau turėjęs kardą rankoje, jau būčiau tave perdūręs. Ir asilė sako Balaamui: Argi aš ne tavo asilė, ant kurios tu jodei nuo savo jaunystės iki šiandien? Ar ne paniekinusi padariau tau taip? Bet jis atsakė: Ne. Ir Dievas atskleidė Balaamo akis, ir jis mato Viešpaties pasiuntinį, stovintį prieš kelyje, ir kardą, ištrauktą jo rankoje, ir pasilenkęs jis nusilenkė jo veidui. Ir Dievo pasiuntinys pasakė jam: Kodėl tu mušei savo asilę šį trečią kartą? Ir štai aš išėjau prieš tave, nes netinkamas tavo kelias priešais mane, ir pamatusi mane asilė nukrypo nuo manęs trečią kartą. Ir jei ji nebūtų atsisukusi į šalį, dabar būčiau tave nužudęs, o ją būčiau išsaugojęs. Ir Balaamas tarė Viešpaties angelui: Nusidėjau, nes nežinojau, kad tu man priešinies kelyje į susitikimą, ir dabar, jei tau nepatiks, aš sugrįšiu. Ir Dievo pasiuntinys pasakė Balaamui: eik kartu su vyrais; tačiau žodį, kurį aš tau pasakysiu, tą ir kalbėk. Ir Balaamas nuėjo su Balako valdovais. Ir išgirdęs Balakas, kad atvyko Balaamas, išėjo jo pasitikti į Moabo miestą, kuris yra prie

Arnono ribų, kuris yra pasienyje. Ir Balakas pasakė Balaamui: Argi aš nesiuntiau pas tave, kad tave pakviečiau? Kodėl tu neatėjai pas mane? Tikrai aš negalėsiu ttavęs pagerbti? Ir pasakė Balaamas Balakui: Štai aš atėjau pas tave dabar; ar galėsiu kalbėti ką nors? Žodį, kurį Dievas įmes man į burną, aš kalbėsiu. Ir Balaamas nuėjo su Balaku, ir jie atėjo į sodybų miestus. Ir Balakas paaukojo avis bei veršius, ir išsiuntė Balaamui bei valdovams, kurie buvo su juo. Ir įvyko rytą, ir Balakas, paėmęs Balaamą, užvedė jį ant Baalo stulpo ir parodė jam iš ten kai kurią žmonių dalį.

23

Ir Balaamas pasakė Balakui: Pastatyk man čia septynis aukurus ir paruošk man čia septynius veršius ir septynis avinus. Ir Balakas padarė tokiu būdu, kaip jam pasakė Balaamas, ir paaukojo veršį ir aviną ant aukuro. Ir tarė Balaamas Balakui: Stovėk prie savo aukos, ir aš eisiu, jei man pasirodys Dievas susitikime, ir žodį, kurį man parodys, paskelpsiu tau. Ir Balakas stovėjo prie savo aukos. Ir Balaamas nuėjo paklausti Dievo, ir ėjo tiesiai, ir pasirodė Dievas Balaamui, ir Balaamas pasakė jam: septynis aukurus paruošiau ir paaukojau veršį bei aviną ant aukuro. Ir Dievas įdėjo žodį į Balaamo burną, ir jis tarė atsigręžęs į Balaką: Taip kalbėsi. Ir atsigręžė link jo, o jis stovėjo prie savo deginamųjų aukų, ir visi Moabo valdovai su juo, ir Dievo dvasia nužengė ant jo. Ir paėmęs savo parabolę, jis tarė: Iš Mesopotamijos atsiuntė mane Balakas, Moabo karalius, iš kalnų

nuo rytų, sakydamas: Ateik, prakeik man Jokūbą, ir ateik, prakeik man Izraelį. Kaip aš prakeikčiau tą, kurio neprakeikia Viešpats? Arba kaip aš prakeikčiau tą, kurio neprakeikte Dievas? Kad nuo kalnų viršūnės aš matysiu jį ir nuo kalvų stebėsiu jį, štai tauta viena gyvens ir tarp tautų nebus skaičiuojama. Kas tiksliai suskaičiavo Jokūbo sėklą, ir kas suskaičiuos Izraelio gentis? Temiršta mano siela teisiųjų sielose, ir tebūnie mano sėkla kaip šitų sėkla. Ir Balakas pasakė Balaamui: Ką tu man padarei? Į prakeikimą mano priešų esu pašaukęs tave, ir štai tu palaiminai palaiminimu. Ir Balaamas pasakė Balakui: Argi ne tai, ką tik Dievas įdės į mano burną, aš saugosiu kalbėti? Ir Balakas pasakė jam: Ateik dar su manimi į kitą vietą, iš kurios nematysi jo iš ten, bet matysi tik kokią nors jo dalį, o visų tikrai nematysi, ir prakeik man jį iš ten. Ir paėmė jį į lauko stebėjimo bokštą ant iškirstosios viršūnės, ir pastatė ten septynis aukurus, ir paaukojo veršį ir aviną ant aukuro. Ir Balaamas pasakė Balakui: Stovėk prie savo aukos, o aš eisiu paklausti Dievo. Ir Dievas sutiko Balaamą, įdėjo žodį į jo burną ir tarė: Grįžk pas Balaką ir tai kalbėk. Ir atsigręžė link jo, o jis stovėjo prie savo deginamosios aukos, ir visi Moabo valdovai su juo, ir Balakas pasakė jam: ką kalbėjo Viešpats? Ir paėmęs savo parabolę, jis tarė: Kelkis, Balak, ir klausyk, įsiklausyk, liudytojau, Sepforo sūnau. Dievas nemeluoja kaip žmogus, nei negrasinama kaip žmogaus sūnus; jis pats pasakė, argi nepadarys? Ar jis kalbės ir neištvers? Štai aš esu prisiėmęs laiminti, aš laiminsiu ir tikrai neatsisakysiu. Jokūbe nebus vargo, nei Izraelyje bus matomas skausmas. Viešpats, jo Dievas, yra su juo, ir valdovų šlovė yra jame. Dievas, išvedęs jį iš Egipto, tarsi vienaragio garbė jam. Nes

nėra būrimo Jokūbe, nei būrimo Izraelyje; savo laiku bus pasakyta Jokūbui ir Izraeliui, ką įvykdys Dievas. Štai tauta kaip jauniklis pakils ir kaip liūtas išdidžiai elgsis. Ji nemiegs, kol suės grobį ir išgers sužeistųjų kraują. Ir Balakas pasakė Balaamui: nei prakeikimais prakeiksi man jo, nei laimindamas nepalaiminsi jo. Ir atsakydamas Balaamas sakė Balakui: Argi nekalbėjau tau, sakydamas: žodį, kurį kalbės Dievas, tą darysiu? Ir Balakas tarė Balaamui: Ateik, nusivedžiau tave į kitą vietą, gal patiks Dievui, ir prakeik man jį iš ten. Ir Balakas paėmė Balaamą ant Peoro viršūnės, kuri driekiasi į dykumą. Ir Balaamas pasakė Balakui: Pastatyk man čia septynis aukurus ir paruošk man čia septynis veršius ir septynis avinus. Ir Balakas padarė, kaip jam sakė Balaamas, ir aukojo veršį bei aviną ant altoriaus.

24

Ir matydamas Balaamas, kad gera Viešpaties akivaizdoje laiminti Izraelį, nenuėjo, kaip buvo jam įprasta, susitikti ženklų, ir atsuko savo veidą į dykumą. Ir pakėlęs Balaamas savo akis, mato Izraelį, pasistatžiusį stovyklą pagal gentis, ir nužengė ant jo Dievo dvasia. Ir paėmęs savo parabolę, jis pasakė: sako Balaamas, Beoro sūnus, sako žmogus tikrai matantis, sako girdintis galingojo žodžius, kuris Dievo regėjimą matė miegant; atidengtos jo akys. Kokie gražūs tavo namai, Jokūbai, tavo palapinės, Izraeli! Kaip slėniai, teikiantys šešėlį, ir kaip sodai prie upės, ir kaip palapinės, kurias pastatė Viešpats, ir kaip kedrai prie vandenų. Išeis žmogus iš jo sėklos, ir jis valdys

daugelį tautų, ir bus išaukštinta Gogo karalystė, ir jo karalystė padidės. Dievas išvedė jį iš Egipto, kaip vienaragio garbė jam. Jis praris savo priešų tautas ir išsiurbs jų čiulpus, ir savo strėlėmis nušaus priešą. Paguldytas atsigulė kaip liūtas ir kaip jauniklis – kas jį pakels? Tie, kurie tave laimina, palaiminti, o tie, kurie tave keikia, prakeikti. Ir Balakas supyko ant Balaamo, ir jis sudaužė savo rankas, ir Balakas tarė Balaamui: Prakeikti mano priešą aš pašaukiau tave, ir štai laimindamas tu palaiminai jau trečią kartą. Dabar todėl bėk į savo vietą, sakiau, kad gerbsiu tave, ir dabar Viešpats atėmė iš tavęs šlovę. Ir pasakė Balaamas Balakui: Argi ne ir tavo pasiuntiniams, kuriuos siuntei pas mane, kalbėjau, sakydamas: jei man duotų Balakas pilną savo namą sidabro ir aukso, negalėsiu peržengti Viešpaties žodžio, kad padaryčiau ką nors gerą ar blogą iš savęs paties; ką pasakys Dievas, tai pasakysiu. Ir dabar štai aš išeinu į savo vietą, ateik, aš patarsiu tau, ką ši tauta darys tavo tautai paskutinėmis dienomis. Ir paėmęs savo parabolę, jis tarė: Sako Balaamas, Beoro sūnus, sako vyras tikrai matantis, girdintis Dievo žodžius, žinantis žinojimą iš Aukščiausiojo ir matęs Dievo regėjimą mieguje; atidengtos jo akys. Parodysiu jam, bet ne dabar, laiminsiu, bet neartėja. Patekės žvaigždė iš Jokūbo, pakils žmogus iš Izraelio, ir jis sudaužys Moabo vadus, ir apiplėš visus Seto sūnus. Ir Edomas taps paveldėjimu, ir Ezavas, jo priešas, taps paveldėjimu, o Izraelis veikė su stiprybe. Ir iš Jokūbo bus pakeltas, ir jis sunaikins išsaugotąjį iš miesto. Ir pamatęs Amaleką bei paėmęs jo parabolę, jis tarė: Pradžia tautų – Amalekas, ir jų sėkla pražus. Ir pamatęs kenitą ir paėmęs jo parabolę, jis pasakė: stipri tavo gyvenvietė; ir jei padėsi savo

lizdą uoloje, ir jei Beorui taps klastingumo lizdu, asirai paims tave į nelaisvę. Pamatęs Ogą ir paėmęs jo parabolę, jis tarė: O, o, kas gyvens, kai Dievas tai padarys? Ir išeis iš kitiečių rankos, ir jie kankins Asiriją, ir jie kankins hebrajus, ir jie patys vieningai žus. Ir Balaamas, pakėlęs, nuėjo atgal į savo vietą, ir Balakas nuėjo savo keliu.

25

Ir apsistojo Izraelis Šitime, ir tauta buvo išniekinta paleistuvaujant su Moabo dukterimis. Ir jie pakvietė juos į jų stabų aukas, ir žmonės valgė jų aukas, ir jie nusilenkė jų stabams. Ir Izraelis atsidavė Baal Peorui, ir Viešpats supyko rūstybe ant Izraelio. Ir Viešpats pasakė Mozei: Imk visus žmonių vadus ir nubauski juos Viešpaties akivaizdoje priešais saulę, ir Viešpaties rūstybės pyktis nusigręš nuo Izraelio. Ir Mozė pasakė Izraelio gentims: Kiekvienas nužudykite savo artimuosius, kurie buvo įšventinti Baal Peorui. Ir štai žmogus iš Izraelio sūnų, atėjęs, atvežė savo brolį pas midianitę Mozės akivaizdoje ir visos Izraelio sūnų bendruomenės akivaizdoje, o jie verkė prie Liudijimo palapinės durų. Ir pamatęs Pinechasas, Eleazaro, Aarono kunigo, sūnaus sūnus, pakilo iš susirinkimo vidurio ir, paėmęs iečią į ranką, įėjo paskui izraelitą į palapinę ir perdūrė juos abu – ir izraelitą, ir moterį per jos įsčias; ir maras tarp Izraelio sūnų nustojo. Ir per marą mirė dvidešimt keturi tūkstančiai. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Finėjas, Eleazaro sūnus, kunigo Aarono sūnus, sustabdė mano rūstybę

nuo Izraelio sūnų, kai jis pavydėjo mano uolumu tarp jų, ir aš nesunaikinau Izraelio sūnų savo uolume. Taip pasakiau: štai aš duodu jam taikos sandorą, ir jam ir jo palikuonims po jo bus amžina kunigystės sandora, už tai, kad jis buvo uolus savo Dievui ir atliko sutaikinimą dėl Izraelio sūnų. To izraelito žmogaus, kuris buvo nužudytas su ta midianite, vardas buvo Zambri, Salmono sūnus, Simeono šeimos namų valdovas. Ir nužudytos midianitės moters vardas buvo Chasbi, Suro duktė, Ommotho tautos valdovo iš Midiano giminių namų. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: kalbėk Izraelio sūnums, sakydamas: būkite priešiški midjanitams ir užmuškit juos, nes jie patys yra priešiški jums apgaule, kiek jie apgaudinėja jus per Peorą, ir per Chazbi, Midjano valdovo dukterį, jų seserį, kuri buvo užmušta smūgio dieną per Peorą.

26

Ir įvyko po smūgio, ir Viešpats kalbėjo Mozei ir kunigui Eleazarui, sakydamas: Atlik visų Izraelio sūnų susirinkimo skaičiavimą nuo dvidešimties metų ir vyresniųjų pagal jų tėvų namus, kiekvienas galintis išsirikiuoti mūšiui Izraelyje. Ir kalbėjo Mozė ir kunigas Eleazaras Moabo lygumose prie Jordano ties Jerichu, sakydamas, nuo dvidešimties metų ir aukščiau, tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats Mozei; ir Izraelio sūnūs, išėję iš Egipto, Rubenas, Izraelio pirmagimis; o Rubeno sūnūs: Enochas ir Enocho giminė; Paluiui – Paluio giminė. Asronui – Asronei tauta, Charmiui – Charmi tauta. Tai Rubeno gentys, ir jų

surašymas buvo keturiasdešimt trys tūkstančiai septyni šimtai trisdešimt. Ir Pallu sūnus buvo Eliabas. Ir Eliabo sūnūs: Namuelis, Datanas ir Abironas – šie buvo pašauktieji iš susirinkimo, šie yra tie, kurie sukilo prieš Mozę ir Aaroną Korės susirinkime, Viešpaties maište. Ir žemė atidarė savo burną, praryjo juos ir Korachą jo susirinkimo mirtyje, kai ugnis praryjo du šimtus penkiasdešimt, ir jie tapo ženklu; bet Koracho sūnūs nemirė. Ir Simeono sūnūs, Simeono sūnų tauta: Namueliui, Namuelitų tauta; Jaminui, Jaminitų tauta; Jachinui, Jachinitų tauta; Zerahui, Zerahitų tauta; Sauliui, Saulitų tauta. Šios Simeono tautos iš jų surašymo – dvidešimt du tūkstančiai du šimtai. Sūnūs Judo buvo Eras ir Onanas, ir Eras bei Onanas mirė Kanaano žemėje. Ir Judo sūnūs tapo pagal jų gentis: Šilomui – Šelonitų giminė, Perecui – Perecitų giminė, Zerui – Zerachitų giminė. Ir Fareso sūnūs tapo: Asronui – asronitų tauta, Iamunui – iamunitų tauta. Šios Judo tautos pagal jų apžiūrą – septyniasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai. Ir Isacharo sūnūs pagal jų gentis: Tolai, Tolaitų gentis; Puai, Puaitų gentis; Jašubui, Jašubitų gentis; Šimronui, Šimronitų gentis. Tai Isacharo giminės pagal jų surašymą – šešiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai. Zebuluno sūnūs pagal jų klanus: Seredui – Seredito klanas, Alonui – Alonito klanas, Alelui – Alelito klanas. Šie Zabulono žmonės iš jų surašymo – šešiasdešimt tūkstančių ir penki šimtai. Gado sūnūs pagal jų genus: Safonui – safonitų gentis; Hagiui – hagitų gentis; Šuniui – šunitų gentis; Ozniui – oznitų gentis; Eriui – eritų gentis; Arodiui – aroditų gentis; Areliui – arelitų gentis. Šios Gado sūnų gentys pagal jų surašymą: keturiasdešimt keturi tūkstančiai penki šimtai. Ašero

sūnūs pagal jų klanus: Jaminui – Jaminitų giminė, Jesou – Jesouitų giminė, Baria – Bariaitų giminė. Koberiui – Koberio žmonės, Melchieliui – Melchielio žmonės. Ir Ašero dukters vardas buvo Sara. Šios Ašero tautos pagal jų surašymą – keturiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai. Juozapo sūnūs pagal jų klanus: Manasė ir Efraimas. Manaso sūnūs. Machirui – Machiro giminės tauta; ir Machiras pagimdė Gileadą; Gileadui – Gileado giminės tauta. Ir šie yra Gileado sūnūs: Achiezeras – Achiezeritų tauta, Chelegas – Chelegitų tauta. Esrieliui – esrielitų tauta; Sichemui – sichemitų tauta; Šemaerui – šemaeritų tauta; ir Oferui – oferitų tauta. Ir Salpaadui, Opher sūnui, negimė jam sūnūs, bet tik dukterys, ir šie yra Salpaado dukterų vardai: Mala, Noua, Egla, Melcha ir Thersa. Šie Manaso gentys pagal jų surašymą: penkiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai. Ir šie yra Efraimo sūnūs: Sutalai – sutalanų tauta, Tanachui – tanachitų tauta. Šie yra Suthala sūnūs, Edenui, Edeno žmonės. Šios Efraimo gentys pagal jų surašymą: trisdešimt du tūkstančiai penki šimtai. Tai Juozapo sūnų gentys pagal jų genus. Benjamino sūnūs pagal jų klanus: Balei – Balitų klanas, Asuberui – Asuberitų klanas, Jachiranui – Jachiranitų klanas. Sofanui - Sofano žmonės. Ir Balės sūnūs tapo Adaras ir Noemanas; Adarui – Adario tauta, ir Noemanui – Noemano tauta. Šitie Benjamino sūnūs pagal jų klanus iš jų surašymo – trisdešimt penki tūkstančiai penki šimtai. Ir Dano sūnūs pagal jų gentis: Samei, Sameitų gentis, šitos Dano gentys pagal jų gentis. Visi Samei žmonės pagal jų apžiūrą – šešiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai. Neftalio sūnūs pagal jų gentis: Asieliui - Asielitų tauta, Gauniui - Gaunitų tauta. Jeser'ui – Jeserių tauta, Sellem'ui –

Sellemių tauta. Šie Neftalio žmonės iš jų surašymo – keturiasdešimt tūkstančių ir trys šimtai. Tai Izraelio sūnų surašymas: šeši šimtai tūkstančių vienas tūkstantis septyni šimtai trisdešimt. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Šiems bus padalinta žemė paveldėti pagal vardų skaičių. Tiems, kurių daugiau, padidinsai paveldėjimą, o tiems, kurių mažiau, sumažinsai jų paveldėjimą; kiekvienam, pagal tai, kaip jie buvo suskaičiuoti, bus duotas jų paveldėjimas. Burtų keliu bus padalinta žemė vardams, pagal jų protėvių gentis jie paveldės. Iš burtų tu padalinsi jų paveldėjimą tarp daugelio ir mažos dalies. Ir Levio sūnūs pagal jų klanus: Gersonui – Gersono klanas, Kahatui – Kahato klanas, Merariui – Merario klanas. Šie yra Levio sūnų gentys: Lobeni gentis, Chebroni gentis, Korės gentis ir Mousi gentis, o Kaatas pagimdė Amramą. Bet jo žmonos vardas buvo Jochebed, Levio duktė, kuri pagimdė šiuos Leviui Egipte, ir pagimdė Amramui Aaroną ir Mozę, ir Miriam, jų seserį. Ir Aaronui gimė Nadabas, ir Abiudas, ir Eleazaras, ir Itamaras. Ir mirė Nadabas ir Abiudas, kai jie aukojo svetimą ugnį prieš Viešpatį Sinajaus dykumoje. Ir jų surašyme buvo dvidešimt trys tūkstančiai, kiekvienas vyriškis nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresni, nes jie nebuvo suskaičiuoti kartu su Izraelio sūnumis, kadangi jiems nebuvo duodama dalis tarp Izraelio sūnų. Ir tai buvo Mozės ir kunigo Eleazaro surašymas, kuriuo jie suskaičiavo Izraelio sūnus Moabo Arabote, prie Jordano ties Jerichu. Ir tarp šitų nebuvo žmogaus iš tų, kuriuos apžiūrėjo Mozė ir Aaronas, kai jie apžiūrėjo Izraelio sūnus Sinajaus dykumoje. Kad Viešpats jiems pasakė: mirtimi jie mirs dykumoje, ir nebuvo paliktas iš jų nė vienas, išskyrus Kalebą,

Jefonės sūnų, ir Jozuę, Nūno sūnų.

27

Ir priėjusios dukterys Salpaado, sūnaus Ofero, sūnaus Gileado, sūnaus Machiro, iš tautos Manaso, sūnų Juozapo, ir šie jų vardai: Maala, ir Nua, ir Egla, ir Melcha, ir Tersa, ir stovėjusios prieš Mozę, ir prieš Eleazarą kunigą, ir prieš valdovus, ir prieš visą susirinkimą prie durų palapinės liudijimo, sako: mūsų tėvas mirė dykumoje, ir jis nebuvo viduryje susirinkimo susirinkusio prieš Viešpatį Koracho susirinkime, nes dėl jo nuodėmės mirė, ir sūnų jam neatsirado; tebūnie neišbrauktas vardas mūsų tėvo iš vidurio jo tautos, nes nėra jam sūnaus; duokite mums nuosavybę viduryje brolių mūsų tėvo. Ir Mozė atnešė jų bylą prieš Viešpatį. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: teisingai kalbėjo Salpaado dukterys; duosi joms dovaną - paveldėjimo valdymą tarp jų tėvo brolių, ir perkelsi jų tėvo paveldėjimą joms. Ir Izraelio sūnums kalbėsi, sakydamas: jei žmogus mirs, ir sūnaus nėra jam, perkelsite jo paveldėjimą jo dukteriai. Bet jei dukters nėra jam, duosite paveldėjimą jo broliui. Jei jam nebūtų brolių, paveldėjimą duosite jo tėvo broliui. Jei nebus jo tėvo brolių, duosite paveldėjimą artimiausiam jo giminaičiui iš jo giminės, kad paveldėtų jo turtą, ir tai bus Izraelio sūnums teismo įstatymas, kaip įsakė Viešpats Mozei. Ir Viešpats tarė Mozei: Lipk į kalną, esantį anapus Jordano, į šį Nabau kalną, ir pažvelk į Kanaano žemę, kurią aš duodu Izraelio sūnums valdyti. Ir pamatysi ją, ir būsi prijungtas prie savo tautos ir tu,

kaip buvo prijungtas tavo brolis Aaronas Horo kalne. Nes jūs nusižengėte mano žodžiui dykumoje Sin, kai susirinkimas priešinosi, turėdami pašventinti mane, jūs nepašventinote manęs prie vandens jų akivaizdoje; tai yra prieštaravimo vanduo Kadešė, Sin dykumoje. Ir tarė Mozė Viešpačiui: teapžiūri Viešpats, dvasių ir visos kūno Dievas, žmogų šiam susirinkimui, kuris išeis prieš jų veidą ir kuris įeis prieš jų veidą, ir kuris išves juos ir kuris įves juos, ir nebus Viešpaties susirinkimas kaip avys, kurios neturi piemens. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: paimk sau Jozuę, Nuno sūnų, žmogų, kuris turi dvasią savyje, ir uždėsi savo rankas ant jo. Ir pastatysi jį prieš kunigą Eleazarą, ir įsakysi jam prieš visą susirinkimą, ir įsakysi apie jį prieš juos. Ir duosi jam iš savo šlovės, kad Izraelio sūnūs jo klausytų. Ir jis stovės prieš kunigą Eleazarą, ir jie paklaus jo sprendimo apie rodymą prieš Viešpatį, pagal jo burną jie išeis, ir pagal jo burną jie įeis – jis ir Izraelio sūnūs vieningai, ir visa bendruomenė. Ir Mozė padarė, kaip jam įsakė Viešpats, ir paėmęs Jozuę, pastatė jį priešais kunigą Eleazarą ir priešais visą susirinkimą, ir uždėjo savo rankas ant jo, ir paskyrė jį, kaip įsakė Viešpats Mozei.

28

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: įsakyk Izraelio sūnums ir pasakysi jiems, sakydamas: mano dovanas, mano dovanas, mano aukas malonaus kvapo kvapui laikysite aukoti man per mano šventes. Ir tu sakysi jiems: šios aukos, kiek jų atnešite

Viešpačiui – ėriukus metų amžiaus, be dėmės, du per dieną deginamajai aukai nuolat. Vieną avinėlį paruoši ryte, o antrą avinėlį paruoši vakare. Ir tu padarysi dešimtąją efos dalį smulkių miltų aukai, sumaišytą su aliejumi, ketvirtąją hin dalį. Nuolatinė deginamoji auka, kuri buvo padaryta Sinajaus kalne kaip malonus kvapas Viešpačiui. Ir jo geriamoji auka ketvirtadalis hino vienam avinėliui; šventykloje išliesi geriamąją auką iš stipraus gėrimo Viešpačiui; ir antrą avinėlį padarysi vakare; pagal jo auką ir pagal jo geriamąją auką padarysite malonaus kvapo Viešpačiui. Ir sabato dieną jūs aukausite du metinius ėriukus be dėmės ir du dešimtadalius smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, kaip auką ir geriamąją auką, sabatų deginamąją auką sabatuose ant nuolatinės deginamosios aukos ir jo geriamąją auką. Ir naujamėniais jūs auksite deginamąją auką Viešpačiui: du veršius iš galvijų ir vieną aviną, septynis metinius ėriukus be dėmės. Tris dešimtąsias smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, vienam veršiui ir dvi dešimtąsias smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, vienam avinui. Po dešimtąją smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, vienam ėriukui – auką, malonų kvapą, atnašą Viešpačiui. Jų geriamoji auka bus pusė hino vienam veršiui; ir trečdalis hino bus vienam avinui. Ir ketvirtadalis hino bus vienam ėriukui vyno; tai deginamoji auka mėnesį po mėnesio per metus. Ir vienas ožiukas iš ožkų dėl nuodėmės Viešpačiui bus paaukojamas kartu su nuolatine deginamąja auka ir jos geriamąja auka. Ir pirmojo mėnesio keturioliktą dieną yra Pascha Viešpačiui. Ir penkioliktą šio mėnesio dieną šventė, septynias dienas valgysit neraugintą duoną. Ir pirmoji diena, vadinama šventa, bus jums šventa,

jokio vergško darbo nedarykite. Ir atnesite deginamąsias aukas kaip auką Viešpačiui: du veršius iš galvijų, vieną aviną, septynis metinius ėriukus – jie bus jums be dėmės. Ir jų auka – smulkūs miltai, sumaišyti su aliejumi: trys dešimtosios vienam veršiui ir dvi dešimtosios vienam avinui. Dešimtąją dalį padarysi vienam avinėliui, septyniems avinėliams. Ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės, kad sutaikytumėte dėl savęs; Išskyrus nuolatinę rytinę deginamąją auką, kuri yra nuolatinė deginamoji auka. Tai darysite kiekvieną dieną per septynias dienas – dovaną, auką malonaus kvapo Viešpačiui; prie nuolatinės deginamosios aukos darysite jos geriamąją auką. Ir septintoji diena, vadinama šventa, bus jums šventa, jokio vergško darbo nedarysite joje. Ir jaunųjų vaisių dieną, kada atnešate naują auką Viešpačiui savaičių šventėje, bus jums šventas sušaukimas, jokio vergško darbo nedarykite. Ir jūs atnešite deginamąsias aukas malonaus kvapo Viešpačiui: du veršius iš galvijų, vieną aviną, septynis metų amžiaus ėriukus be trūkumo. Jų auka – smulkūs miltai, sumaišyti su aliejumi, trys dešimtosios vienam veršiui ir dvi dešimtosios vienam avinui. Dešimtąją dešimtąją tam vienam ėriukui, tiems septyniems ėriukams; ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės, sutaikyti dėl jūsų; išskyrus tą nuolatinę deginamąją auką; ir jų auką padarysite man, be dėmės jie bus jums, ir jų geriamąsias aukas.

29

Ir septintojo mėnesio pirmąją dieną jums bus šventasis

sušaukimas, jokio vergų darbo nedarysite, tai bus jums signalo diena. Ir jūs aukosit deginamąsias aukas malonaus kvapo Viešpačiui: vieną veršį iš jaučių, vieną aviną, septynis metų amžiaus ėriukus be dėmės. Jų auka – smulkūs miltai, sumaišyti aliejuje: trys dešimtosios vienam veršiui ir dvi dešimtosios vienam avinui; dešimtoji dešimtoji vienam ėriukui, septyniems ėriukams; ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės, sutaikyti dėl jūsų; išskyrus deginamąsias aukas naujamėnio ir jų aukas, ir jų geriamąsias aukas, ir nuolatinę deginamąją auką; ir jų aukos ir jų geriamosios aukos pagal jų nurodymą į malonų kvapą Viešpačiui. Ir dešimtąją šio mėnesio dieną bus jums paskelbta šventa, ir jūs varginsite savo sielas, ir jokio darbo nedarysite. Ir jūs atnešite deginamąsias aukas Viešpačiui malonaus kvapo, aukas Viešpačiui: vieną veršį iš galvijų, vieną aviną, septynis metų amžiaus ėriukus – jie turi būti jums be dėmės. Jų auka – smulkūs miltai, sumaišyti su aliejumi; trys dešimtosios vienam veršiui ir dvi dešimtosios vienam avinui; dešimtoji dešimtoji vienam ėriukui, septyniems ėriukams; ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės, sutaikyti dėl jūsų; išskyrus tą dėl nuodėmės sutaikymo ir nuolatinę deginamąją auką; jos auką ir jos geriamąją auką pagal palyginimą kaip malonų kvapą, auką Viešpačiui. Ir penkioliktą šio septinto mėnesio dieną bus jums pašaukta šventa, jokio vergiško darbo nedarysite, ir švęskite šią šventę Viešpačiui septynias dienas. Ir jūs atnešite deginamąsias aukas, auką į malonų kvapą Viešpačiui: pirmąją dieną trylika veršių iš galvijų, du avinus, keturiolika metų amžiaus ėriukų – jie bus be dėmės. Jų aukos: smulkūs miltai, sumaišyti su aliejumi, trys dešimtadaliai vienam veršiui, trylikai veršių, ir du

dešimtadaliai vienam avinui, dviems avinams, dešimtadalis vienam ėriukui, keturiolikai ėriukų, ir vieną ožį iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukos ir jų geriamosios aukos. Ir antrą dieną dvylika veršių, du avinus, keturiolika metų ėriukų be trūkumo. Jų auka ir jų geriamoji auka telyčioms, avinams ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų palyginimą. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukas ir jų geriamąsias aukas. Trečią dieną vienuolika veršių, du avinus, keturiolika metų amžiaus ėriukų be trūkumo. Jų auka ir jų geriamoji auka telyčioms, avinams ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų palyginimą. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukos ir jų geriamosios aukos. Ketvirtą dieną: dešimt veršių, du avinus, keturiolika metų ėriukų be dėmės. Jų aukos ir geriamosios aukos veršiams, avinams ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų nustatytą tvarką. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukos ir jų geriamosios aukos. Penktąją dieną devynis veršius, du avinus, keturiolika metų senumo ėriukų be trūkumo. Jų aukos ir jų geriamosios aukos veršiams, ir avinams, ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų palyginimą. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukas ir jų geriamąsias aukas. Šeštą dieną aštuonis veršius, du avinus, keturiolika metų amžiaus ėriukų be trūkumo. Jų aukos ir jų geriamosios aukos veršiams, ir avinams, ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų palyginimą. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukos ir jų geriamosios aukos. Septintąją dieną septynis veršius,

du avinus, keturiolika metinių ėriukų be dėmės. Jų aukos ir geriamosios aukos veršiams, avinams ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų nustatytą tvarką. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukos ir jų geriamosios aukos. Ir aštuntąją dieną bus jums iškilminga asamblėja, jokio vergų darbo nedarysite tą dieną. Ir jūs atnesite deginamąsias aukas kaip malonaus kvapo auką Viešpačiui: vieną veršį, vieną aviną, septynis metų amžiaus ėriukus be dėmės. Jų aukos ir geriamosios aukos veršiui, avinui ir ėriukams pagal jų skaičių, pagal jų tvarką. Ir vieną ožiuką iš ožkų dėl nuodėmės, išskyrus nuolatinę deginamąją auką, jų aukos ir jų geriamosios aukos. Tai darysit Viešpačiui jūsų šventėse, išskyrus jūsų maldes, ir jūsų savanoriškas aukas, ir jūsų deginamąsias aukas, ir jūsų aukas, ir jūsų geriamąsias aukas, ir jūsų išgelbėjimo aukas.

30

Ir Mozė kalbėjo Izraelio sūnums pagal visa, ką Viešpats įsakė Mozei. Ir Mozė kalbėjo tiems Izraelio sūnų giminių valdovams, sakydamas: Šis žodis, kurį įsakė Viešpats. Žmogus, kuris duotų įžadą Viešpačiui arba prisiekia priesaiką, arba įpareigoja save įpareigojimu dėl savo sielos, nesuterš savo žodžio – visa, kas išeina iš jo burnos, jis įvykdys. Jei moteris padarys įžadą Viešpačiui arba prisiims įsipareigojimą savo tėvo namuose savo jaunystėje, ir jos tėvas išgirs jos įžadus ir jos įsipareigojimus, kuriuos ji prisiėmė prieš savo sielą, ir jos tėvas tylės, tai visi jos

įžadai išliks ir visi įsipareigojimai, kuriuos ji prisiėmė prieš savo sielą, liks jai. Bet jei atsisakydamas atsisakys jos tėvas tą dieną, kurią išgirs visus jos įžadus ir įsipareigojimus, kuriuos ji prisiėmė prieš savo sielą, jie neišliks, ir Viešpats apvalys ją, nes jos tėvas atsisakė. Jei bet tapusi tampa vyro žmona, ir jos maldos yra ant jos pagal jos lūpų ištarimą, kuriuos ji apribojo prieš savo sielą, ir jos vyras išgirs, ir nutils jai tą dieną kai išgirs, tai taip stovės visos jos maldos, ir jos įsipareigojimai, kuriuos ji apribojo prieš savo sielą, stovės. Jei jos vyras atsisakys tą dieną, kurią išgirs, visos jos maldos ir jos įsipareigojimai, kuriuos ji nustatė prieš savo sielą, neliks, nes vyras atsisakė jos, ir Viešpats ją apvalys. Ir našlės bei išmestos maldavimas, kiek ji bepasižadėtų pagal savo sielą, liks jai. Jei bet jos įžadas jos vyro namuose, arba įsipareigojimas prieš jos sielą su priesaika, ir jos vyras išgirs, ir tylės jai, ir neužDraus jai, ir visi jos įžadai išliks, ir visi jos įsipareigojimai, kuriuos ji įsipareigojo prieš jos sielą, išliks prieš ją. Jei jos vyras, išgirdęs kurią nors dieną, panaikina, tai visa, kas išeina iš jos lūpų pagal jos maldas ir pagal įsipareigojimus jos sielai, nelieka galioti jai, jos vyras panaikino, ir Viešpats apvalys ją. Kiekvienas pažadas ir kiekviena priesaika ryšio pakenkti sielai, jos vyras patvirtins jai, ir jos vyras pašalins. Jei bet tylėdamas nutylės jai dieną po dienos, tai patvirtins jai visus jos pažadus, ir įsipareigojimus tuos ant jos patvirtins jai, nes nutilo jai tą dieną, kurią išgirdo. Jei bet vyras, pašalinęs, pašalina jos (įžadus) po tos dienos, kurią girdėjo, tai jis prisiims savo nuodėmę. Tai tie įstatymai, kuriuos Viešpats įsakė Mozei, tarp vyro ir jo moters, ir tarp tėvo ir dukters jos jaunystėje tėvo namuose.

31

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: atkeršyk už Izraelio sūnus Madianitams, ir paskui būsi pridėtas prie savo tautos. Ir Mozė kalbėjo liaudžiai, sakydamas: Apginkluokite savo vyrus ir išsirikiuokite kovai prieš Viešpatį prieš Madianą, kad įvykdytumėte Viešpaties kerštą Madianui. Po tūkstantį iš giminės, po tūkstantį iš giminės, iš visų Izraelio sūnų giminių siųskite kovoti. Ir jie suskaičiavo iš Izraelio tūkstančių po tūkstantį iš kiekvienos giminės – dvylika tūkstančių, ginkluotų mūšiui. Ir Mozė išsiuntė juos – tūkstantį iš giminės, tūkstantį iš giminės – su jų kariuomene, ir Fineasą, Eleazaro, kunigo Aarono, sūnaus sūnų, ir šventus indus, o signalų trimitai buvo jų rankose. Ir jie išsirikiavo mūšiui prieš Midianą, kaip įsakė Viešpats Mozei, ir nužudė kiekvieną vyrą. Ir jie nužudė Midjano karalius kartu su jų sužeistaisiais, ir Eviną, ir Rekemą, ir Curą, ir Hurą, ir Rebą, penkis Midjano karalius, ir Balaamą, Beoro sūnų, jie nužudė kalaviju su jų sužeistaisiais. Ir jie apiplėšė Midjano moteris, ir jų bagažą, ir jų gyvulius, ir visus jų turtus, ir jų jėgą jie apiplėšė. Ir visus jų miestus jų gyvenviečių ir jų sodybas jie sudegino ugnyje. Ir jie paėmė visą jų grobį ir visus jų grobius, nuo žmogaus iki gyvulio. Ir jie atvedė prie Mozės ir prie kunigo Eleazaro, ir prie visų Izraelio sūnų, belaisvius, ir grobį, ir plėšinius į stovyklą Moabo Arabote, kuri yra prie Jordano ties Jerichu. Ir išėjo Mozė, ir Eleazaras kunigas, ir visi susirinkimo valdovai jiems pasitikti už stovyklos ribų. Ir Mozė supyko ant kariuomenės vadų, tūkstantininkų ir šimtininkų, kurie grįžo iš

karo mūšio. Ir Mozė jiems pasakė: Kodėl išsaugojote gyvą kiekvieną moterį? Šios buvo Izraelio sūnums pagal Balaamo žodį, kad atskirtų ir nepaisytų Viešpaties žodžio dėl Peoro, ir įvyko maras Viešpaties bendruomenėje. Ir dabar nužudykite visus vyriškosios lyties visame grobyje ir visas moteris, kurios pažino vyro lovą. Ir visą moterų grobį, kurios nepažino vyro lovos, palikite jas gyvas. Ir jūs pasistatykite stovyklą už stovyklos ribų septynias dienas, kiekvienas nužudęs ir liečiantis nukautąjį apsivalys trečią dieną ir septintą dieną – jūs ir jūsų belaisviai. Ir kiekvieną dangalą, ir kiekvieną odinį indą, ir kiekvieną daiktą iš ožkos odos, ir kiekvieną medinį indą jūs apvalysite. Ir kunigas Eleazaras pasakė vyrams, grįžtantiems iš karo mūšio: Tai yra įstatymo nuostatas, kurį Viešpats įsakė Mozei. Išskyrus auksą ir sidabrą ir bronzą ir geležį ir švino ir alavą, kiekvienas daiktas, kuris pereis per ugnį, ir bus apvalytas, bet arba apvalymo vandeniu bus apvalytas; ir visi daiktai, kurie nepereis per ugnį, pereis per vandenį. Ir išsiplaukite drabužius septintą dieną, ir būsite apvalyti, ir po to įeisite į stovyklą. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: imk belaisvystės grobio sumą nuo žmogaus iki gyvulio, tu ir kunigas Eleazaras, ir susirinkimo tėvų valdovai. Ir jūs padalinsite grobį tarp karių, išėjusių į mūšį, ir tarp visos bendruomenės. Ir jūs atskirsite mokestį Viešpačiui iš karių, išėjusių į mūšį, vieną sielą iš penkių šimtų, iš žmonių ir iš gyvulių, ir iš jaučių, ir iš avių, ir iš asilų; ir iš jų pusės jūs imsite. Ir duosi kunigui Eleazarui Viešpaties pirmuosius vaisius. Ir iš Izraelio sūnų pusės tu imsi po vieną iš penkiasdešimties žmonių, jaučių, avių, asilų ir visų gyvulių, ir juos duosi levitams, kurie saugo sargybas Viešpaties palapinėje. Ir Mozė su kunigu

Eleazaru padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei. Ir tapo perteklius grobio, kurį grobė vyrai kariai, nuo avių: šeši šimtai tūkstančių ir septyniasdešimt penki tūkstančiai; Ir jaučiai: septyniasdešimt du tūkstančiai; Ir asilai: šešiasdešimt vienas tūkstantis; Ir sielos žmonių iš moterų, kurios nepažino vyro lovos, visos sielos: trisdešimt du tūkstančiai. Ir tapo pusė dalis tų, kurie išėjo į karą, iš avių skaičiaus – trys šimtai trisdešimt tūkstančių ir septyni tūkstančiai penki šimtai. Ir tapo mokestis Viešpačiui iš avių šeši šimtai septyniasdešimt penki; ir jaučiai trisdešimt šeši tūkstančiai, ir mokestis Viešpačiui septyniasdešimt du; ir asilai trisdešimt tūkstančių penki šimtai, ir mokestis Viešpačiui šešiasdešimt vienas; ir sielos žmonių šešiolika tūkstančių, ir mokestis jų Viešpačiui trisdešimt dvi sielos. Ir Mozė davė auką Viešpačiui Dievui per kunigą Eleazarą, kaip Viešpats įsakė Mozei; iš Izraelio sūnų pusės, kurią Mozė atskyrė nuo kariaujančių vyrų. Ir atsirado pusė dalis iš susirinkimo iš avių, trys šimtai trisdešimt tūkstančių ir septyni tūkstančiai penki šimtai; Ir jaučiai, trisdešimt šeši tūkstančiai; Asilai, trisdešimt tūkstančių penki šimtai; Ir sielos žmonių, šešiolika tūkstančių. Ir Mozė paėmė iš Izraelio sūnų pusės dalies po vieną iš penkiasdešimties, tiek iš žmonių, tiek iš gyvulių, ir davė juos levitams, kurie saugo Viešpaties palapinės sargybas, kaip Viešpats įsakė Mozei. Ir atėjo pas Mozę visi paskirti į tūkstantininkijas kariuomenės, tūkstantininkai ir šimtininkai, ir pasakė Mozei: Tavo tarnai suskaičiavo vyrus karius, esančius pas mus, ir netrūksta iš jų nė vieno. Ir mes pasiūlėme dovaną Viešpačiui – kiekvienas vyras paaukojo tai, ką rado: auksinį indą, apyrankę, kojinę, žiedą, rankinę ir vėrinį, – kad atpirktume

save Viešpaties akivaizdoje. Ir Mozė bei kunigas Eleazaras paėmė iš jų auksą – visus pagamintus indus. Ir visas auksas, auka, kurią jie paėmė Viešpačiui, buvo šešiolika tūkstančių septyni šimtai penkiasdešimt šekelių nuo tūkstantininkų ir nuo šimtininkų. Ir kariai plėšė kiekvienas sau. Ir Mozė bei kunigas Eleazaras paėmė auksą iš tūkstantininkų ir šimtininkų vadų bei įnešė jį į Liudijimo palapinę kaip Izraelio sūnų atminimą Viešpaties akivaizdoje.

32

Ir Rubeno sūnūs ir Gado sūnūs turėjo labai didelę gyvulių daugybę; ir jie pamatė Jazero žemę ir Gileado žemę; ir ta vieta buvo vieta gyvuliams. Ir priėję Rubeno sūnūs ir Gado sūnūs pasakė Mozei ir kunigui Eleazarui ir susirinkimo vadams, sakydami: Atarotas ir Dibonas ir Jazeras ir Nimra ir Hešbonas ir Elealė ir Sebamas ir Nebas ir Beonas, žemė, kurią Viešpats atidavė Izraelio sūnums, yra gyvulių auginimo žemė, ir tavo tarnai turi gyvulių. Ir jie sakė: Jei radome malonę tavo akyse, tebūnie ši žemė duota tavo tarnams į valdymą, ir neperkelsk mūsų per Jordaną. Ir Mozė pasakė Gado sūnums ir Rubeno sūnums: Jūsų broliai eina į karą, o jūs sėdėsite čia? Ir kodėl jūs iškraipote Izraelio sūnų protus, kad jie nepereitų į žemę, kurią Viešpats duoda jiems? Argi ne taip darė jūsų tėvai, kai aš siunčiau juos iš Kadešo Barnėjos apžiūrėti žemę? Ir jie užkopė į vynuogių kekės tarpeklį, iššvalgė žemę ir nusuko Izraelio sūnų širdį, kad šie neįeitų į žemę, kurią Viešpats jiems davė. Ir supyko

pykčiu Viešpats tą dieną, ir prisiekė, sakydamas: jei pamatys šitie žmonės, išėję iš Egipto nuo dvidešimties metų ir aukščiau, žinantys gėrį ir blogį, žemę, kurią prisiekiau Abraomui ir Izaokui ir Jokūbui, nes jie nesekė paskui mane; išskyrus Kalebą, sūnų Jefunės, atskirtąjį, ir Jozuę, Nūno sūnų, nes jis sekė paskui Viešpatį. Ir Viešpats buvo supykdytas pykčiu ant Izraelio, ir išsklaidė juos dykumoje keturiasdešimt metų, kol buvo sunaikinta visa karta, darantys blogį prieš Viešpatį. Štai jūs pakylėte savo tėvų vietoje, nusidėjėlių žmonių pražūtis, kad dar labiau padidintumėte Viešpaties rūstybę prieš Izraelį. Jei jūs atsigręšite nuo jo ir vėl paliksite jį tyruose, tai nusikalsite prieš visą šią bendruomenę. Ir jie priėjo prie jo ir sakė: Pastatysime čia avių tvartus mūsų galvijams ir miestus mūsų turtui. Ir mes apsiginklavę eisime priešakyje Izraelio sūnų, kol nuvestume juos į jų pačių vietą, o mūsų turtas gyvens sutvirtintuose miestuose dėl toje žemėje gyvenančiųjų. Mes negrįšime į savo namus, kol Izraelio sūnūs nebus padalinti, kiekvienas į savo paveldėjimą. Ir mes nebepaveldėsime su jais anapus Jordano ir toliau, nes gavome savo sklypus anapus Jordano rytuose. Ir Mozė pasakė jiems: jei darysite pagal šį žodį, jei ginkluositės prieš Viešpatį karui, ir kiekvienas jūsų ginkluotas karys pereis Jordaną prieš Viešpatį, kol jo priešas bus sunaikintas nuo jo veido, ir žemė bus pavergta prieš Viešpatį, ir po to grįšite, ir būsite nekalti prieš Viešpatį ir prieš Izraelį; ir ši žemė bus jums nuosavybė prieš Viešpatį. Jei nedarote taip, jūs nusidėsite prieš Viešpatį ir pažinsite savo nuodėmę, kada jus užklups nelaimės. Ir pastatysite sau miestus savo bagažui ir ūkius savo gyvuliams, ir tai, kas išeina iš jūsų burnos, įvykdysite. Ir Rubeno sūnūs ir

Gado sūnūs pasakė Mozei: Tavo tarnai darys taip, kaip mūsų Viešpats įsako. Mūsų bagažas, mūsų moterys ir visi mūsų gyvuliai bus Gileado miestuose. Bet tavo vaikai praeis visi ginkluoti ir išsirikiavę prieš Viešpatį į karą, tokiu būdu, kaip Viešpats sako. Ir Mozė jiems paskyrė kunigą Eleazarą, ir Jozuę, Nuno sūnų, ir Izraelio giminių šeimų valdovus. Ir Mozė pasakė jiems: jei Rubeno sūnūs ir Gado sūnūs pereis su jumis Jordaną, visi ginkluoti į karą prieš Viešpatį, ir pajungsite žemę prieš jus, tai duosite jiems Gileado žemę valdyti. Jei jie nepereis ginkluoti su jumis į karą prieš Viešpatį, tai jūs perkelsite jų bagažą, jų moteris ir jų gyvulius pirma jūsų į Kanaano žemę, ir jie paveldės kartu su jumis Kanaano žemėje. Ir atsakė Rubeno sūnūs ir Gado sūnūs sakydami: ką Viešpats sako tarnams, taip mes darysime. Mes persikelsime ginkluoti prieš Viešpatį į Kanaano žemę, ir jūs duosite valdymą mums anapus Jordano. Ir Mozė davė Gado sūnums, Rubeno sūnums ir pusei Manaso giminės, Juozapo sūnų, Sihono, amoritų karaliaus, karalystę ir Ogo, Bašano karaliaus, karalystę – žemę ir miestus su jų ribomis, miestus aplinkui esančioje žemėje. Ir Gado sūnūs pastatė Diboną, ir Atarotą, ir Aroerą, ir Sofarą, ir Jazerą, ir išaukštino jas, ir Nimrą, ir Bet Haraną, sutvirtintus miestus, ir avių sodybas. Ir Rubeno sūnūs pastatė Hešboną ir Elealę, ir Kirjataimą, ir Baal Meoną, aptvirtintus, ir Sibmą; ir jie pavadino pagal jų vardus miestų vardus, kuriuos jie pastatė. Ir nuėjo Machiro, Manaso sūnaus, sūnus į Gileadą, ir paėmė jį, ir sunaikino amoritą, gyvenantį jame. Ir Mozė davė Gileadą Machirui, Manaso sūnui, ir jis gyveno ten. Ir Jairas, Manaso sūnus, nuėjo ir užėmė jų sodybas, ir pavadino jas Jairo sodybomis. Ir Nabau nuėjo ir paėmė Kohatą

bei jos kaimus, ir pavadino juos Nabotu iš savo vardo.

33

Ir šie yra Izraelio sūnų kelionės etapai, kai jie išėjo iš Egipto žemės su savo kariuomene, vadovaujami Mozės ir Aarono. Ir Mozė parašė jų išvykimus ir jų stotis pagal Viešpaties žodį, ir šios yra jų kelionės stotys. Jie iškeliavo iš Rameses pirmojo mėnesio penkioliktą dieną, kitą dieną po Paschų, Izraelio sūnūs išėjo iškelta ranka priešais visus egiptiečius. Ir egiptiečiai laidojo iš jų visus mirusiuosius, kuriuos smogė Viešpats, kiekvieną pirmagimį Egipto žemėje, ir jų dievams Viešpats įvykdė kerštо teismą. Ir Izraelio sūnūs, iškeliavę iš Ramesės, pasistatė stovyklą Sukote. Ir iškeliavę iš Sukoto, jie pasistatė stovyklą Etame, kuris yra tam tikra dykumos dalis. Ir jie iškeliavo iš Etamo ir pasistatė stovyklą prie Iroto žiočių, kuris yra priešais Baal Cefoną, ir pasistatė stovyklą priešais Migdolą. Ir jie iškeliavo priešais Eirotą, perėjo per jūros vidurį į dykumą ir ėjo trijų dienų kelią per dykumą, ir pasistatė stovyklą Pikriais. Ir jie iškeliavo iš Karčiųjų vandenų ir atėjo į Elimą. Elime buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių kamienų, ir jie pasistatė stovyklą ten prie vandens. Ir jie iškeliavo iš Elimo ir pasistatė stovyklą prie Raudonosios jūros. Ir jie iškeliavo nuo raudonosios jūros, ir pasistatė stovyklą Sino dykumoje. Ir jie iškeliavo iš Sin dykumos ir pasistatė stovyklą Rafakoje. Ir jie iškeliavo iš Rafakos ir pasistatė stovyklą Ailuse. Ir jie iškeliavo iš Ailuso ir pasistatė stovyklą Rafidime, ir ten nebuvo vandens žmonėms gerti. Ir jie

iškeliavo iš Rafidino ir pasistatė stovyklą Sinajaus dykumoje. Ir jie iškeliavo iš Sinajaus dykumos ir pasistatė stovyklą Geidulių kapuose. Ir jie iškeliavo iš geismo kapų, ir pasistatė stovyklą Aserote. Ir jie iškeliavo iš Ašerotas ir pasistatė stovyklą Ratamoje. Ir jie iškeliavo iš Ratamos ir pasistatė stovyklą Remon Farese. Ir jie iškeliavo iš Remmon Phares ir pasistatė stovyklą Lebonoje. Ir jie iškeliavo iš Lebonos ir pasistatė stovyklą Resane. Ir jie iškeliavo iš Ressan ir pasistatė stovyklą Makellath. Ir jie iškeliavo iš Makelato ir pasistatė stovyklą Safare. Ir jie iškeliavo iš Safaro ir pasistatė stovyklą Charadate. Ir jie iškeliavo iš Charadatho ir pasistatė stovyklą Makelothe. Ir jie iškeliavo iš Makelocho ir pasistatė stovyklą Kataate. Ir jie iškeliavo iš Kataath, ir pasistatė stovyklą Tarathe. Ir jie iškeliavo iš Taratho ir pasistatė stovyklą Matekkoje. Ir jie iškeliavo iš Matekkos ir pasistatė stovyklą Selmonoje. Ir jie iškeliavo iš Selmona, ir pasistatė stovyklą Masurute. Ir jie iškeliavo iš Masuruto ir pasistatė stovyklą Banajoje. Ir jie iškeliavo iš Banajos ir pasistatė stovyklą prie Gadgado kalno. Ir jie iškeliavo iš Gadgado kalno ir pasistatė stovyklą Etebatoje. Ir jie iškeliavo iš Etebathos ir pasistatė stovyklą Ebronoje. Ir jie iškeliavo iš Ebrono ir pasistatė stovyklą Gecijono Gabere. Ir jie iškeliavo iš Ecjon Gabero ir pasistatė stovyklą Sin dykumoje, ir iškeliavo iš Sin dykumos, ir pasistatė stovyklą Parano dykumoje, kuri yra Kadešas. Ir jie iškeliavo iš Kadešo ir pasistatė stovyklą prie Horo kalno, esančio netoli Edomo žemės. Ir Aaronas, kunigas, užkopė pagal Viešpaties įsakymą ir mirė ten keturiasdešimtaisiais Izraelio sūnų išėjimo iš Egipto žemės metais, penktojo mėnesio pirmą dieną. Ir Aaronui buvo šimtas dvidešimt trys metai, kai jis mirė

Horo kalne. Ir išgirdęs kanaaniečių karalius Aradas, kuris gyveno Kanaano žemėje, kada įeidavo Izraelio sūnūs; ir jie iškeliavo iš Horo kalno, ir pasistatė stovyklą Selmonoje. Ir jie iškeliavo iš Selmonos ir pasistatė stovyklą Finone. Ir jie iškeliavo iš Finono ir pasistatė stovyklą Obote. Ir jie iškeliavo iš Oboto ir pasistatė stovyklą Ajoje, anapus Moabo sienų. Ir jie iškeliavo iš Ai ir pasistatė stovyklą Dibon-Gade. Ir jie iškeliavo iš Daibono Gado ir pasistatė stovyklą Gelmone Deblataime. Ir jie iškeliavo iš Gelmono Deblathaimo ir pasistatė stovyklą Abarimo kalnuose, priešais Nabau. Ir jie iškeliavo nuo Abarimo kalnų ir pasistatė stovyklą Moabo vakaruose prie Jordano ties Jerichu. Ir jie pasistatė stovyklą prie Jordano upės tarp Aesimoto ir Belsos, kuri yra Moabo vakaruose. Ir Viešpats kalbėjo anksčiau Mozei prie Moabo vakarų šalia Jordano ties Jerichu, sakydamas: kalbėk Izraelio sūnums ir pasakysi jiems: jūs pereinate Jordaną į Kanaano žemę. Ir jūs sunaikinsite visus gyventojus žemėje prieš jūsų akis, ir pašalinsite jų stebėjimo vietas, ir visus jų lietus stabus sunaikinsite, ir visas jų kolonas pašalinsite. Ir jūs sunaikinsite visus gyventojus žemėje ir gyvensit joje, nes jums aš daviau jų žemę paveldėti. Ir jūs paveldėsite jų žemę burtų keliu pagal savo gentis: tiems, kurių daugiau, padauginsite jų valdas, o tiems, kurių mažiau, sumažinsite jų valdas; kur išeis jo vardas, ten bus jo dalis, pagal savo tėvų gentis paveldėsite. Jei nesunaikinsite tų, kurie gyvena žemėje priešais jus, tai tie, kuriuos paliksite iš jų, taps spygliais jūsų akyse ir strėlėmis jūsų šonuose, ir jie bus jums priešai žemėje, kurioje jūs gyvensite. Ir bus taip, kaip nusprendžiau padaryti jiems, taip padarysiu jums.

34

Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Įsakyk Izraelio sūnums ir pasakysi jiems: jūs įeinate į Kanaano žemę; ši bus jums paveldėjimas, Kanaano žemė su jos ribomis. Ir jums bus pietinė pusė nuo Sin dykumos iki Edomo, ir jums bus pietinės ribos nuo Druskos jūros rytinės dalies. Ir ribos apsuks jus nuo Pietų link Akrabino pakilimo, ir praeis pro Enaką, ir jo išėjimas bus link Pietų Kadešo Barnės, ir išeis į Arado gyvenvietę, ir praeis pro Asemoną. Ir siena apsups nuo Asemono Egipto srauto, ir jos išėjimas bus jūra. Ir jūros sienos bus jums didžioji jūra, kuri nustatys ribą; tai bus jums jūros sienos. Ir tai bus jums ribos į šiaurę: nuo didžiosios jūros išmatuosite sau prie kalno. Ir nuo kalno išmatuosite jiems kalną, einant į Hamatą, ir jo išėjimas bus Saradako ribos. Ir ribos išeis į Defroną, ir jo išėjimas bus Arsenain – tai bus jums šiaurinės ribos. Ir siena nusileis nuo Sefefamaro Belos link nuo rytų prie šaltinių, ir siena nusileis Belos link ant Chenereto jūros nugaros nuo rytų. Ir siena nusileis nuo Sefamaro į Belą nuo rytų prie šaltinių, ir siena nusileis nuo Belos į Chenereto jūros rytinį krantą. Ir ribos nusileis prie Jordano, ir išėjimas bus Sūrioji jūra, ši bus jums žemė ir jos ribos aplinkui. Ir Mozė įsakė Izraelio sūnums, sakydamas: ši žemė, kurią paveldėsite burtų keliu, kurią Viešpats įsakė duoti devynioms giminėms ir pusei Manaso giminės. Kad Rubeno sūnų gentis ir Gado sūnų gentis pagal jų protėvių namus, ir pusė Manaso genties gavo savo daleles. Dvi gentys ir pusė genties gavo savo sklypus anapus Jordano ties

Jerichu, pietryčių pusėje. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: šie yra vyrų vardai, kurie paveldės jums žemę: kunigas Eleazaras ir Jozuė, Nūno sūnus. Ir po vieną valdovą iš kiekvienos giminės jūs imsite, kad jie paveldėtų jums žemę. Ir šie yra tų vyrų vardai iš Judo genties: Kalebas, Jefonės sūnus. Simeono genties Salamielis, Semiudo sūnus. Benjamino genties – Eldadas, Chaslono sūnus; Dano genties – valdovas Bakchiras, Eglio sūnus. Iš Juozapo sūnų, Manaso sūnų genties, valdovas Anielis, Soufi sūnus. Efraimo sūnų giminės valdovas Kamuelis, Sabatano sūnus. Zabulono genties valdovas Elisafanas, Parnako sūnus. Isacharo sūnų genties valdovas – Faltielis, Ozos sūnus. Ašero sūnų genties valdovas Achioras, Selemi sūnus. Naftalio genties valdovas Fadaelis, Iamiudo sūnus. Šiems Viešpats įsakė padalinti Izraelio sūnums Kanaano žemėje.

35

Ir Viešpats kalbėjo Mozei Moabo vakaruose prie Jordano ties Jerichu, sakydamas: įsakyk Izraelio sūnums, kad jie duotų levitams iš jų nuosavybės sklypų miestus gyventi; ir miestų priemiesčius aplink juos jie duos levitams. Ir jiems bus miestai gyventi, o jų tvoros bus skirtos jų galvijams ir visiems jų keturkojams. Ir priglundančios teritorijos miestų, kuriuos duosite levitams, bus nuo miesto sienos ir išorėje du tūkstančiai uolekčių aplinkui. Ir tu išmatuosi už miesto ribų pusę rytų kryptimi du tūkstančius uolekčių, ir pusę pietų kryptimi du tūkstančius uolekčių, ir pusę jūros kryptimi du tūkstančius

uolekčių, ir pusę šiaurės kryptimi du tūkstančius uolekčių, o miestas bus šito viduryje jums, ir tai bus miestų sienos. Ir tuos miestus duosite levitams: šešis prieglobsčių miestus, kuriuos duosite tam, kad nužudęs galėtų ten bėgti, ir prie šių keturiasdešimt du miestus. Visus tuos miestus duosite Levitams – keturiasdešimt aštuonis miestus, juos ir jų priemiesčius. Ir tuos miestus, kuriuos jūs duosite iš Izraelio sūnų nuosavybės, iš tų, kurie turi daug, daug, ir iš tų, kurie turi mažiau, mažiau, kiekvienas pagal savo paveldėjimą, kurį jie paveldės, duos iš savo miestų levitams. Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas: Kalbėk Izraelio sūnums ir pasakyk jiems: jūs pereinate per Jordaną į Kanaano žemę. Ir jūs atskirkite sau miestus – prieglobsčiai bus jums, kad ten bėgtų žudikas, kiekvienas, kuris užgavė sielą netyčia. Ir miestai bus jums prieglobsčiai nuo kraujo keršytojo, ir žudikas neturi mirti, kol nestovės prieš susirinkimą teisme. Ir miestai, kuriuos duosite, šeši miestai bus jums prieglobsčiais. Tuos tris miestus duosite anapus Jordano, ir tuos tris miestus duosite Kanaano žemėje. Prieglauda bus Izraelio sūnums, ateiviui ir gyventojui tarp jūsų – šie miestai bus prieglauda, kad ten galėtų bėgti kiekvienas, kuris smogė sielai netyčia. Jei kas nors geležiniu įrankiu smogė jam ir jis mirė, tai žudikas – mirtimi tebūnie nužudytas tas žudikas. Jei bet akmeniu iš rankos, kuriuo galima numirti, suduos jį ir jis miršta, tai jis yra žudikas – mirtimi tebūnie nužudytas tas žudikas. Jei bet su mediniu indu iš rankos, kuriuo galima nužudyti, jis smogs jį ir jis mirs, tai jis yra žudikas, mirtimi tebūnie nužudytas tas žudikas. Kraujo keršytojas nužudys žmogžudį, kai tik jį sutiks. Jei bet per priešiškumą stumia jį ir mėto ant jo bet kokį daiktą iš

pasalos ir jis miršta, arba per rūstybę smogė jam ranka ir jis miršta, mirtimi tebūnie nužudytas smogęs, jis yra žudikas; mirtimi tebūnie nužudytas žudantis; kraujo keršytojas nužudys žudžiusįjį sutikęs. Jei bet staiga, ne dėl priešiškumo jis pastūmė jį, arba numetė ant jo bet kokį daiktą, ne iš pasalų, arba bet kokiu akmeniu, nuo kurio jis mirs, nežinodamas, ir nukrito ant jo, ir jis mirė, o jis pats nebuvo jo priešas, nei siekė jam pakenkti; tai bendruomenė teis tarp smogusiojo ir tarp kraujo keršytojo, pagal šiuos nuosprendžius. Ir bendruomenė išgelbės žmogžudį nuo kraujo keršytojo, ir bendruomenė sugrąžins jį į jo prieglobsčio miestą, kur jis pabėgo, ir jis gyvens ten, kol mirs didysis kunigas, kurį patepė šventuoju aliejumi. Jei žudikas išeina už miesto, į kurį jis ten pabėgo, ribų, ir kraujo keršytojas randa jį už jo prieglobsčio miesto ribų, ir kraujo keršytojas nužudo žudiką, jis nėra kaltas. Nes prieglobsčio mieste tegu jis gyvena, kol mirs vyriausiasis kunigas, ir po to, kai mirs vyriausiasis kunigas, žudikas sugrįš į savo valdos žemę. Ir tai bus jums teismo teisės įstatymas visoms jūsų kartoms, visose jūsų gyvenvietėse. Kiekvienas, kuris užmušė sielą, per liudytojus nužudysi tą nužudžiusįjį, ir vienas liudytojas neliudys prieš sielą, kad mirtų. Ir jūs neimsite išpirkos už sielą iš žudiko, kuris yra kaltas ir turi būti nužudytas, nes mirtimi jis bus nužudytas. Neimsite išpirkos už tai, kad pabėgtų į prieglobsčio miestą, kad vėl gyventų žemėje, kol numirs vyriausiasis kunigas. Ir jūs nenužudysite žemės, kurioje gyvenate, nes šis kraujas žudo žemę, ir žemė nebus atpirkta nuo kraujo, išlieto ant jos, bet tik kraujo išliejančiojo. Ir nesutepsite žemės, ant kurios gyvenate, ant kurios aš gyvenu tarp jūsų, nes aš esu Viešpats, gyvenantis

Izraelio sūnų tarpe.

36

Ir priėjo valdovai giminės sūnų Gileado, sūnaus Machiro, sūnaus Manaso, iš giminės sūnų Juozapo, ir kalbėjo prieš Mozę, ir prieš Eleazarą kunigą, ir prieš valdovus namų tėvų sūnų Izraelio, ir pasakė: mūsų viešpačiui įsakė Viešpats atiduoti žemę paveldėjimo burtų keliu sūnums Izraelio; ir viešpačiui įsakė Viešpats duoti paveldėjimą Celofchado, mūsų brolio, jo dukterims. Ir jos taps vienos iš Izraelio sūnų genčių žmonomis, ir jų dalis bus paimta iš mūsų tėvų nuosavybės, ir bus pridėta prie tos genties paveldėjimo, kurios žmonomis jos taps, ir iš mūsų paveldėjimo dalies bus paimta. Jei bet įvyks Izraelio sūnų atleidimas, tai jų paveldėjimas bus pridėtas prie tos genties paveldėjimo, kuriai jos taps žmonomis, ir nuo mūsų šeimos genties paveldėjimo bus atimtas jų paveldėjimas. Ir Mozė įsakė Izraelio sūnums pagal Viešpaties įsakymą, sakydamas: taip sako Juozapo sūnų gentis. Tai žodis, kurį įsakė Viešpats Salpaado dukterims, sakydamas: kam patinka jų akyse, tebūna žmonos, tačiau iš savo tėvo giminės tebūna žmonos. Ir Izraelio sūnų paveldėjimas nebus perkeltas nuo giminės į giminę, nes kiekvienas Izraelio sūnus laikysis savo šeimos giminės paveldėjimo. Ir kiekviena duktė, paveldinti paveldėjimą iš Izraelio sūnų genčių, bus žmonos vienam iš jos tėvo žmonių, kad Izraelio sūnūs paveldėtų kiekvienas savo tėvinį paveldėjimą. Ir dalykas nebus perkeltas iš genties į kitą gentį, bet kiekvienas

Izraelio sūnus laikysis savo paveldėjimo. Kaip įsakė Viešpats Mozei, taip padarė Salpaado dukterys. Ir Tirca, ir Hogla, ir Milka, ir Noja, ir Machla, Celofchado dukterys, tapo savo pusbrolių iš Manaso, Juozapo sūnaus, tautos žmonos; ir jų paveldėjimas liko jų tėvo tautos giminėje. Tai įsakymai, nuostatai ir teismai, kuriuos Viešpats įsakė per Mozę vakarinėje Moabo pusėje prie Jordano ties Jerichu.

Pakartoto Įstatymo knyga

1

Šie yra žodžiai, kuriuos Mozė kalbėjo visam Izraeliui anapus Jordano dykumoje, vakarų pusėje, netoli Raudonosios jūros, tarp Parano, Tofelio, Lobono, Aulono ir Katachronosios. Vienuolika dienų kelionė iš Chorebo per Seiro kalną iki Kadeš-Barnėjos. Ir įvyko keturiasdešimtaisiais metais vienuoliktą mėnesį pirmą mėnesio dieną, Mozė kalbėjo visiems Izraelio sūnums pagal visa, ką Viešpats jam įsakė jiems; po to, kai sudavė Sihoną, Amoritų karalių, gyvenusį Hešbone, ir Ogą, Bašano karalių, gyvenusį Aštarote ir Edrėjuje, anapus Jordano Moabo žemėje, Mozė pradėjo aiškinti šitą įstatymą, sakydamas: Viešpats, mūsų Dievas, kalbėjo mums Horebe, sakydamas: tebūna jums gana gyventi šitame kalne. Atsigręžkite ir išvykite, jūs, ir įeikite į Amoritų kalną ir pas visus kaimynus Araboje, į kalną ir lygumą, ir į pietus, ir į Kanaaniečių žemės pakrantę, ir į Anti Libaną iki

didžiosios upės, Eufrato upės. Žiūrėkite, Jis atidavė prieš jus žemę. Įėję paveldėkite žemę, kurią prisiekiau jūsų tėvams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duoti jiems ir jų palikuonims po jų. Ir aš sakiau jums tuo laiku: Negalėsiu vienas jūsų nešti. Viešpats, jūsų Dievas, padaugino jus, ir štai šiandien esate kaip dangaus žvaigždės gausumu. Viešpats, jūsų tėvų Dievas, tepadaugina jus tūkstantį kartų, ir tepalaimina jus, kaip jums kalbėjo. Kaip galėsiu vienas pakelti jūsų vargą, jūsų naštą ir jūsų ginčus? Duokite sau išmintingus, žinančius ir supratingus vyrus iš jūsų genčių, ir aš paskirstysiu juos vadovais jums. Ir jūs man atsakėte bei tarėte: Geras dalykas, kurį tu kalbėjai, padaryti. Ir paėmiau iš jūsų vyrus išmintingus ir žinančius ir protingus, ir paskyriau juos vadovauti jums kaip tūkstantininkus ir šimtininkus ir penkiasdešimtininkus ir dešimtininkus ir raštininkus jūsų teisėjams. Ir įsakiau jūsų teisėjams tuo laiku, sakydamas: klausykite tarp jūsų brolių ir teiskite teisingai tarp vyro ir tarp brolio ir tarp jo ateivio. Neatpažinsi veido teisme, pagal mažąjį ir pagal didįjį teisk, nerodyk šališkumo žmogaus veidui, nes teismas yra Dievo, ir žodį, kuris būtų sunkus, nuo jūsų atneškite jį pas mane, ir aš jį išgirsiu. Ir aš jums tuo metu įsakiau visus žodžius, kuriuos turėsite vykdyti. Ir išvykę iš Horebo, ėjome per visą tą didžiąją ir baisią dykumą, kurią matėte, keliu į Amoritų kalną, kaip mums įsakė Viešpats, mūsų Dievas, ir atėjome iki Kadeš-Barnėjos. Ir aš sakiau jums: jūs atėjote iki amoritų kalno, kurį Viešpats, mūsų Dievas, duoda jums. Žiūrėkite, Viešpats, jūsų Dievas, atidavė jums prieš jūsų veidą žemę. Pakilę paveldėkite tokiu būdu, kaip sakė Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jums. Nebijokite ir neišsigąskite. Ir atėjote pas mane visi ir pasakėte:

Siųskime pirmuosius mūsų vyrus, ir tegu jie iššvalgo mums žemę, ir tegu jie praneša mums apie kelią, kuriuo keliausime, ir apie miestus, į kuriuos įeisime. Ir tas žodis man patiko, ir paėmiau iš jūsų dvylika vyrų, po vieną vyrą iš kiekvienos giminės. Ir apsisukę, jie užkopė į kalną ir atėjo iki Vynuogių kekės slėnio bei iššvalgė jį. Ir jie paėmė į savo rankas iš žemės vaisių, ir atnešė juos pas jus, ir sakė: Gera žemė, kurią Viešpats, mūsų Dievas, duoda mums. Ir jūs nenorėjote eiti aukštyn, bet nepaklusote Viešpaties, mūsų Dievo, žodžiui. Ir jūs murmėjote savo palapinėse ir sakėte: Kadangi Viešpats neapkenčia mūsų, jis išvedė mus iš Egipto žemės, kad atiduotų mus į amoritų rankas ir mus sunaikintų. Kur mes keliamės? Bet jūsų broliai atėmė jūsų širdį, sakydami: tauta didelė ir gausi, ir galingesnė už mus, ir miestai dideli ir aptvirtinti iki pat dangaus; bet ir milžinų sūnus matėme ten. Ir aš sakiau jums: nebūkite išsigandę ir nebijokite jų. Viešpats, jūsų Dievas, einantis prieš jūsų veidą, jis kovos kartu su jais su jumis pagal visa, ką jis padarė jums žemėje Egipte ir šitoje dykumoje, kurią matėte, kelyje prie Amoritų kalno; kaip nešiojo tave Viešpats, tavo Dievas, kaip žmogus nešioja savo sūnų, visame kelyje, kuriuo ėjote, kol atėjote į šitą vietą. Ir šitame žodyje jūs nepasitikėjote Viešpačiu, mūsų Dievu, kuris eina pirma jūsų kelyje, kad išsirinktų jums vietą, vesdamas jus ugnimi naktį, rodydamas jums kelią, kuriuo einate, ir debesiu dieną. Ir Viešpats išgirdo jūsų žodžių balsą, ir būdamas supykdytas prisiekė, sakydamas: ar pamatys kas nors iš šitų vyrų šitą gerą žemę, kurią prisiekiau jų tėvams, išskyrus Kalebą, Jefunės sūnų – šitas pamatys ją, ir šitam duosiu žemę, ant kurios jis užžengė, ir jo sūnums, dėl to, kad jis laikėsi

Viešpaties. Ir man supyko Viešpats dėl jūsų, sakydamas: Nei tu neįeisi ten. Jozuė, Nuno sūnus, stovintis šalia tavęs, šis įeis ten; jį sustiprink, nes jis ją paveldės Izraeliui. Ir kiekvienas jaunas vaikas, kuris šiandien nežino gero ar blogo, tie įeis ten, ir jiems duosiu ją, ir jie paveldės ją. Ir jūs, apsisukę, pasistatėte stovyklą dykumoje, kelyje prie Raudonosios jūros. Ir jūs atsakėte bei pasakėte: Nusidėjome prieš Viešpatį, mūsų Dievą. Mes pakylėję kariausime pagal visa, ką įsakė Viešpats, mūsų Dievas, mums. Ir kiekvienas paėmęs savo karinius ginklus bei susirinkę, eikite į kalną. Ir Viešpats man pasakė: Pasakyk jiems: nejeisite aukštyn ir nekariausite, nes aš nesu su jumis, ir būsite sutriuškinti priešų akivaizdoje. Ir kalbėjau jums, bet neklausėte manęs ir peržengte Viešpaties žodį, ir pažeisdami užkopėte į kalną. Ir išėjo amoreitas, gyvenantis tuose kalnuose, jums pasitikti ir persekiojo jus, kaip daro bitės, ir sužeidė jus nuo Seyiro iki Hormos. Ir atsisėdę verkėte prieš Viešpatį, mūsų Dievą, bet Viešpats neišgirdo jūsų balso ir neatkreipė į jus dėmesio. Ir jūs sėdėjote Kadeše daug dienų, tiek dienų, kiek kada sėdėjote.

2

Ir apsisukę mes iškeliavome į dykumą, keliu prie Raudonosios jūros, kaip kalbėjo Viešpats man, ir mes apėjome aplink Seiro kalną daug dienų. Ir pasakė Viešpats man: tebūna jums gana aplink eiti šį kalną; apsisukite todėl į Šiaurę. Ir žmonėms įsakyk, sakydamas: jūs einate pro jūsų brolių Ezavo sūnų ribas, kurie gyvena Seyre, ir jie bijosis jūsų, ir jie bus labai atsargūs dėl jūsų.

Neįsitraukite į karą su jais, nes neduosiu jums iš jų žemės nė pėdos ploto, kadangi pagal burtą esu davęs Ezavo sūnums Seiro kalną. Už sidabrą pirkite iš jų maistą ir valgykite, ir vandenį imkite iš jų už sidabrą matu ir gerkite. Nes Viešpats, mūsų Dievas, palaimino tave visame tavo rankų darbe, pastebėk, kaip perėjai tą didžiulę ir baisią dykumą, štai keturiasdešimt metų Viešpats, tavo Dievas, buvo su tavimi, tau nieko netrūko. Ir praėjome pro mūsų brolius, Ezavo sūnus, gyvenančius Seire, šalia kelio per Arabą nuo Aijalono ir nuo Ezijon Gebero, ir apsisukę praėjome per Moabo dykumą. Ir Viešpats man pasakė: nebūkite priešiški moabitams ir nepradėkite su jais karo, nes neduosiu jums jų žemės į paveldą, kadangi Loto sūnums esu davęs Aroerą paveldėti. Buvusieji Omminai buvo apsistoję ant jos - didelė ir gausi tauta, ir stiprūs, kaip Anakimai. Refaimais jie bus laikomi ir šitie, lygiai kaip ir Enakai, o Moabitai vadina juos Emimais. Ir Seire anksčiau gyveno horitai, ir Ezavo sūnūs sunaikino juos, ir išnaikino juos nuo jų akių. Ir jie apsigyveno vietoj jų, tokiu būdu, kaip Izraelis pasielgė su savo paveldėjimo žeme, kurią Viešpats jiems buvo davęs. Dabar todėl kelkitės ir išvykite, ir pereikite per Zaret tarpeklį. Ir tos dienos, kurias keliavome nuo Kadešo Barnėjos, kol praėjome Zaredo tarpeklį, buvo trisdešimt aštuoneri metai, kol išnyko visa karių vyrų karta, mirštanti stovykloje, kaip jiems prisiekė Viešpats Dievas. Ir Dievo ranka buvo ant jų, kad juos visiškai sunaikintų iš stovyklos vidurio, kol jie išnyko. Ir įvyko, kada visi vyrai kariai krito mirštantys iš vidurio tautos, ir Viešpats kalbėjo man, sakydamas: tu praeisi šiandien Moabo sienas prie Aroero, ir priartėsite prie Amono sūnų; nebūkite priešiški jiems, nei stokite

su jais į karą; nes neduosiu tau žemės iš Amono sūnų paveldėjimu, nes Loto sūnums daviau ją paveldėjimu. Žemė bus laikoma Refaimų žeme, nes anksčiau joje gyveno Refaimai, o Amonitai vadina juos Zamzumimais. Tauta didi ir gausi, ir galingesnė už jus, kaip ir tie Enakeimai, ir Viešpats sunaikino juos prieš jų veidą, ir jie paveldėjo ir apsigyveno jų vietoje iki šios dienos. Taip pat jie padarė Ezavo sūnums, gyvenantiems Seire, kaip jie išnaikino choritus nuo jų akivaizdos ir paveldėjo juos, ir apsigyveno jų vietoje iki šios dienos. Ir Euaioi, gyvenę Asedote iki Gazos, ir Kapadokiečiai, išėję iš Kapadokijos, išnaikino juos ir apsigyveno jų vietoje. Dabar todėl kelkitės ir išvykite, pereikite Arnono tarpeklį. Štai aš atidaviau į tavo rankas Sihoną, Hešbono karalių, amoritą, ir jo žemę. Pradėk paveldėti, stok su juo į karą šią dieną. Pradėk kelti savo siaubą ir savo baimę visiems tautoms po dangumi, kurios, išgirdusios tavo vardą, bus sukrėstos ir kentės skausmus nuo tavo veido. Ir aš išsiunčiau ambasadorius iš Kedemoto dykumos pas Hešbono karalių Sihoną su taikiais žodžiais, sakydamas: aš pereisiu per tavo žemę; keliu eisiu, nenukrypsiu nei į dešinę, nei į kairę. Maistą už sidabrą parduosi man, ir valgysiu; ir vandenį už sidabrą parduosi man, ir gersiu; tik kad praėisiu kojomis. Kaip padarė man Ezavo sūnūs, gyvenantys Seyre, ir moabitai, gyvenantys Aroere; kol perėjau Jordaną į žemę, kurią Viešpats, mūsų Dievas, duoda mums. Ir Sihon, Hešbono karalius, nenorėjo leisti mums praeiti per jo žemę, nes Viešpats, mūsų Dievas, sukietino jo dvasią ir sustiprino jo širdį, kad jis būtų atiduotas į tavo rankas, kaip šiandien. Ir Viešpats man tarė: Štai aš pradėjau atiduoti prieš tavo veidą Sihoną, Hešbono karalių, Amoritą, ir jo

žemę, ir pradėti paveldėti jo žemę. Ir išėjo Sihon, Hešbono karalius, mums pasitikti, jis ir visa jo tauta, į karą prie Jahaz. Ir atidavė jį Viešpats, mūsų Dievas, mums, ir mes sudavėme jį, ir jo sūnus, ir visus jo žmones. Ir mes užėmėme visus jo miestus tuo laiku ir visiškai sunaikinome kiekvieną miestą iš eilės, ir jų moteris, ir jų vaikus – nė vieno nepalikome gyvo. Išskyrus gyvulius, mes juos grobėme, ir miestų grobį paėmėme nuo Aroero, kuris yra prie Arnono srauto kranto, ir miestą, esantį slėnyje, ir iki Gileado kalno; nebuvo miesto, kuris mums būtų pabėgęs. Viešpats, mūsų Dievas, atidavė visas į mūsų rankas. Išskyrus arti Amono sūnų, mes nepriėjome prie visų besiribojančių su Jaboko srautu vietų ir prie miestų, esančių kalnuotoje, kaip mums įsakė Viešpats, mūsų Dievas.

3

Ir apsisukę, mes nuėjome kelią į Bašaną, ir išėjo Ogas, Bašano karalius, mums į susitikimą, jis pats ir visi jo žmonės į karą į Edraimą. Ir Viešpats man pasakė: Nebijok jo, nes į tavo rankas esu atidavęs jį ir visus jo žmones, ir visą jo žemę, ir padarysi jam, kaip padarei Sihon, Amoritų karaliui, kuris gyveno Hešbone. Ir atidavė jį Viešpats, mūsų Dievas, į mūsų rankas, ir Ogą, Bašano karalių, ir visus jo žmones, ir mes smogėme jam, kol neliko jo sėklos. Ir mes užėmėme visus jo miestus tuo laiku; nebuvo miesto, kurio mes nebūtume paėmę iš jų; šešiasdešimt miestų, visas aplinkinės sritis Argob karaliaus Ogo Bašane; Visi miestai sutvirtinti, sienos aukštos, vartai ir skląsčiai; išskyrus

perizų miestus, kurių buvo labai daug. Mes visiškai sunaikinome, kaip mes padarėme su Sihonu, Hešbono karaliumi, ir mes visiškai sunaikinome kiekvieną miestą paeiliui, ir moteris, ir vaikus, ir visus gyvulius; o miestų grobį mes pasiėmėme sau. Ir mes paėmėme tuo laiku žemę iš rankų dviejų amoritų karalių, kurie buvo anapus Jordano nuo Arnono upelio ir iki Hermono. Finikiečiai vadina Hermoną Sanioru, o amoritas pavadino jį Saniru. Visi Misoro miestai, ir visas Gileadas, ir visas Bašanas iki Elchos ir Edrejaus, Ogo karalystės miestai Bašane. Nes tik Ogas, Bašano karalius, liko iš refaimų; štai jo lova geležinė lova, štai ji Amono sūnų citadelėje; devynių uolekčių jos ilgis ir keturių uolekčių jos plotis vyro uolektimi. Ir tą žemę mes paveldėjome tuo metu nuo Aroero, kuris yra prie srauto Arnono kranto, ir pusę Gileado kalno, ir jo miestus daviau Rubenui ir Gadui. Ir Gileado likutį, ir visą Bašano karalystę Ogo daviau pusei Manaso giminės, ir visą Argobo apylinkę, visą tą Bašaną, Refaimų žemė bus laikoma. Ir Jairas, Manaso sūnus, paėmė visą aplinkinį Argobo regioną iki Gargasi ir Machati ribų, pavadino jas savo vardu – Bašano Thauoth Jaeir – iki šios dienos. Ir Machirui aš daviau Gileadą. Ir Rubenui ir Gadui aš daviau nuo Gileado iki Arnono upelio, upelio vidurys siena, ir iki Jaboko; upelys siena Amono sūnums. Ir Araba ir Jordanas siena Kineretui, ir iki Arabos jūros, druskos jūros, po Asdotu Pisgą rytuose. Ir aš įsakiau jums tuo metu, sakydamas: Viešpats, jūsų Dievas, davė jums šią žemę paveldėjimu; apsiginklavę eikite prieš savo brolius, Izraelio sūnus, kiekvienas pajėgus. Tačiau jūsų moterys ir jūsų vaikai ir jūsų gyvuliai, žinau, kad turite daug gyvulių, tegul gyvena jūsų miestuose,

kuriuos daviau jums, kol Viešpats jūsų Dievas duos poilsį jūsų broliams, kaip ir jums, ir jie paveldės žemę, kurią Viešpats mūsų Dievas duoda jiems anapus Jordano; ir sugrįšite kiekvienas į savo paveldą, kurį daviau jums. Ir tam Jozuei aš įsakiau tuo laiku, sakydamas: jūsų akys matė visa, ką padarė Viešpats, mūsų Dievas, tiems dviems karaliams; taip padarys Viešpats, mūsų Dievas, visoms karalystėms, per kurias tu ten peržengi. Nebijokite jų, nes Viešpats, mūsų Dievas, pats kovos už jus. Ir meldžiau Viešpatį tuo laiku, sakydamas: Viešpatie Dieve, tu pradėjai parodyti savo tarnui savo stiprybę ir savo galią, ir stiprią ranką, ir aukštą petį; kas gi yra Dievas danguje ar ant žemės, kuris padarytų kaip padarei tu ir pagal tavo stiprybę? Perėjęs todėl pamatysiu šią gerą žemę, esančią anapus Jordano, šitą gerą kalną ir Antilibaną. Ir Viešpats nepaisė manęs dėl jūsų ir neišklausė manęs, ir tarė Viešpats man: Tegu tau pakanka, daugiau nebetark šio žodžio. Eik aukštyn ant iškirstosios viršūnės ir, pakėlęs savo akis į jūrą, Šiaurę, Pietus ir rytus, matyk savo akimis, nes tu nepersikelsi šito Jordano. Ir įsakyk Jozuei, sustiprink jį ir padrąsink jį, nes jis pereis prieš šitų žmonių veidą, ir jis paveldės jiems visą tą žemę, kurią matei. Ir mes atsisėdome slėnyje netoli Peoro namų.

4

Ir dabar, Izraeli, klausyk įstatymų ir teismų, kurių aš mokau jus šiandien laikytis, kad gyventumėte ir padaugėtumėte, ir įėję paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, duoda

jums. Nepridėsite prie žodžio, kurį aš jums įsakau, ir neatimsite nuo jo; laikykite mūsų Viešpaties Dievo įsakymus, kuriuos aš jums šiandien įsakau. Jūsų akys matė visa, ką Viešpats, mūsų Dievas, padarė Baal Peorui, nes kiekvieną žmogų, kuris ėjo paskui Baal Peorą, Viešpats, jūsų Dievas, sunaikino iš jūsų tarpo. Jūs, kurie esate prisirišę prie Viešpaties, jūsų Dievo, visi gyvenate iki šios dienos. Žiūrėkite, aš parodžiau jums įstatus ir sprendimus, kaip man įsakė Viešpats, kad taip darytumėte žemėje, į kurią jūs įeinate, kad ją paveldėtumėte. Ir jūs laikysitės ir darysite, nes ši jūsų išmintis ir supratimas bus prieš visas tautas, kiek tik jie išgirs visus šiuos nuostatus, ir jie sakys: Štai išmintingi ir žinantys žmonės, ši didžioji tauta. Nes kokia tauta didi, kuriai yra Dievas artinantis prie jų, kaip Viešpats, mūsų Dievas, visame, kuriame mes jį šaukiamės? Ir kokia didi tauta turi tokius nuostatus ir teisingus sprendimus pagal visą šį įstatymą, kurį aš šiandien skelbiu jums? Atkreipk dėmesį į save ir saugok savo sielą labai; neužmiršk visų žodžių, kuriuos matė tavo akys, ir tenepasitraukia nuo tavo širdies visas tavo gyvenimo dienas; ir tu mokysi savo sūnus ir savo sūnų sūnus apie dieną, kurią stovėjote prieš Viešpatį mūsų Dievą Horebe susirinkimo dieną, kai Viešpats pasakė man: surink man žmones, ir tegu jie išgirsta mano žodžius, kad jie išmoktų bijoti manęs visas dienas, kurias jie gyvena žemėje, ir jie mokys savo sūnus. Ir jūs priėjote ir stovėjote prie kalno, ir kalnas degė ugnimi iki pat dangaus – tamsa, niūrumas, audra. Ir Viešpats kalbėjo jums iš ugnies vidurio žodžių balsu, kurį jūs girdėjote; ir panašumo nematėte, tik balsą. Ir jis paskelbė jums savo sandorą, kurią jums įsakė vykdyti, dešimt žodžių, ir parašė juos ant dviejų

akmeninių plokščių. Ir man Viešpats tuo laiku įsakė mokyti jus įsakymų ir teismų, kad jūs juos vykdytumėte žemėje, į kurią jūs įeinate, kad ją paveldėtumėte. Ir jūs labai saugokite savo sielas, nes nematėte jokio pavidalo tą dieną, kurią Viešpats kalbėjo jums Horebe, kalne, iš ugnies vidurio. Neelgkitės neteisėtai ir nedarykite sau išdrožto atvaizdo, jokio atvaizdo panašumo į vyrišką ar moterišką, panašumo į bet kokį gyvulį esantį ant žemės, panašumo į bet kokį sparnotą paukštį, kuris skraido po dangumi, panašumo į bet kokį ropojantį, kuris ropoja ant žemės, panašumo į bet kokią žuvį, kiek jų yra vandenyse po žeme. Ir nepakėlęs akių į dangų ir nepamatęs saulės, mėnulio ir žvaigždžių, ir viso dangaus pasaulio, būdamas suvestas paklysti, garbintum juos ir tarnautum jiems, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, paskyrė visoms tautoms po dangumi. Jus gi paėmė Dievas ir išvedė jus iš Egipto žemės, iš geležinės krosnies, iš Egipto, kad būtumėte jam tauta nuosavybe, kaip šiandien. Ir Viešpats Dievas buvo supykęs ant manęs dėl to, kas buvo pasakyta jūsų, ir prisiekė, kad aš nepereiciau šito Jordano ir kad neįeičiau į tą žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą. Aš mirstu šioje žemėje ir nepereimu šito Jordano, o jūs pereinate ir paveldėsite šią gerą žemę. Atkreipkite dėmesį, kad neužmirštumėte sandoros Viešpaties, mūsų Dievo, kurią Jis sudarė su jumis, ir neelgtumėte neteisėtai, ir nepasidarytumėte sau drožto atvaizdo iš visko, ką tau įsakė Viešpats, tavo Dievas. Kad Viešpats, tavo Dievas, yra ryjanti ugnis, pavydus Dievas. Jei tu pagimdysi sūnų ir sūnų tavo sūnų, ir jūs ilgai pasiliksite ant žemės, ir jūs elgsitės neteisėtai, ir jūs padarysite drožtą atvaizdą visko, ir jūs darysite pikta prieš Viešpatį jūsų Dievą supykdinti jį,

aš liudiju jums šiandien dangų ir žemę, kad pražūtimi jūs pražūsite nuo žemės, į kurią jūs pereinat Jordaną ten paveldėti; ne jūs ilgai gyvensite dienų ant jos, bet jūs būsite visiškai sunaikinti. Ir Viešpats išsklaidys jus tarp visų tautų, ir būsite palikti maži skaičiumi tarp visų tautų, į kurias Viešpats įves jus ten. Ir ten tarnausi kitiems dievams, žmonių rankų darbams, medžiams ir akmenims, kurie nemato, negirdi, nevalgo ir neuodžia. Ir jūs ieškosi ten Viešpaties Dievo jūsų, ir jūs rasite jį, kada jūs ieškosi jo iš visos savo širdies ir iš visos savo sielos savo varge. Ir ras tave visi šitie žodžiai paskutinėmis dienomis, ir tu sugrįši į Viešpatį savo Dievą, ir tu išgirsi jo balsą. Nes Viešpats tavo Dievas yra gailestingas Dievas; jis nepaliks tavęs, nei nesunaikins tavęs; jis neužmirš sandoros su tavo tėvais, kurią prisiekė jiems Viešpats. Paklauskite apie buvusias dienas, kurios buvo prieš jus nuo tos dienos, kurią Dievas sukūrė žmogų ant žemės, ir nuo vieno dangaus krašto iki kito dangaus krašto, ar įvyko pagal šitą didį žodį, ar buvo girdėta kas nors tokio; ar girdėjo tauta gyvojo Dievo balsą kalbantį iš ugnies vidurio, kaip tu girdėjai ir išgyvenai; ar bandė Dievas įėjęs paimti sau tautą iš tautos vidurio išbandymu, ir ženklais, ir stebuklais, ir karu, ir galinga ranka, ir ištiesta ranka, ir didžiais regėjimais, pagal visa, ką padarė Viešpats mūsų Dievas Egipte prieš tave žiūrintį; kad tu žinotum, jog Viešpats tavo Dievas šitas yra Dievas, ir nėra kito išskyrus jį. Iš dangaus pasigirdo jo balsas, kad pamokytų tave, ir ant žemės jis parodė tau savo didžią ugnį, ir jo žodžius girdėjai iš ugnies vidurio. Dėl to, kad jis mylėjo tavo tėvus ir išsirinko jų palikuonis po jų – jus, ir jis pats išvedė tave savo didžiąja jėga iš Egipto, kad visiškai sunaikintų dideles ir stipresnes už tave

tautas prieš tavo veidą, kad įvestų tave ir duotų tau jų žemę paveldėti, kaip tu turi šiandien. Ir tu žinosi šiandien, ir atsigręši protu, kad Viešpats, tavo Dievas, šitas Dievas yra danguje aukštai ir ant žemės žemai, ir nėra dar nieko, išskyrus jį. Ir laikykite jo įsakymus ir jo nuostatus, kuriuos aš tau šiandien įsakau, kad tau būtų gerai ir tavo sūnums po tavęs, kad ilgai gyventumėte žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda visoms dienoms. Tada Mozė atskyrė tris miestus anapus Jordano nuo saulės tekėjimo, kad pabėgtų ten žmogžudys, kuris nužudytų artimą nežinodamas, ir šis jo nekenčiantis ne prieš vakar ir užvakar, ir jis pabėgs į vieną iš šių miestų, ir gyvens: Becerą dykumoje lygumų žemėje Rubenui, ir Ramotą Gileade Gadui, ir Golaną Bašane Manasui. Tai įstatymas, kurį Mozė paskelbė Izraelio sūnums. Šie liudijimai, ir įsakymai, ir teismai, kuriuos kalbėjo Mozė Izraelio sūnums, jiems išėjus iš Egipto žemės, anapus Jordano, slėnyje, netoli Peoro namų, Sihono amorėjų karaliaus žemėje, kuris gyveno Hešbone, kurį sudavė Mozė ir Izraelio sūnūs, jiems išėjus iš Egipto žemės. Ir jie paveldėjo jo žemę ir Ogo, Bašano karaliaus, žemę – dviejų amoritų karalių, kurie buvo anapus Jordano saulės tekėjimo pusėje, nuo Aroero, kuris yra ant Arnono upokšnio kranto, ir ant Sihono kalno, kuris yra Hermonas, visą Arabą anapus Jordano saulės tekėjimo pusėje po iškaltuoju Asedotu.

5

Ir Mozė pašaukė visą Izraelį ir tarė jiems: Klausyk, Izraeli, tų

įsakymų ir teismų, kuriuos aš kalbu jūsų ausyse šią dieną, ir išmoksite juos, ir saugositės juos vykdyti. Viešpats, jūsų Dievas, padarė su jumis sandorą Horebe. Ne su jūsų tėvais Viešpats padarė šią sandorą, bet su jumis, jūs visi čia gyvenantys šiandien. Veidas į veidą kalbėjo Viešpats su jumis kalne iš ugnies vidurio. Ir aš stovėjau tarp Viešpaties ir jūsų tuo laiku paskelbti jums Viešpaties žodžius, nes jūs bijojote ugnies, ir neužlipote į kalną, sakant: Aš esu Viešpats, tavo Dievas, išvedęs tave iš Egipto žemės, iš vergystės namų. Ne bus tau kitų dievų priešais mano veidą. Nedaryk sau stabų nei jokio panašumo į tai, kas yra danguje aukštai, ir kas yra žemėje žemai, ir kas yra vandenyse po žeme. Tu negarbinsi jų ir netarnausi jiems, nes aš esu Viešpats, tavo Dievas, pavydus Dievas, atiduodantis tėvų nuodėmes vaikams iki trečios ir ketvirtos kartos tiems, kurie nekenčia manęs, ir rodantis gailestingumą tūkstančiams tų, kurie myli mane ir saugo mano įsakymus. Neimsi Viešpaties, savo Dievo, vardo tuščiai, nes Viešpats, tavo Dievas, neišteisins to, kuris ima Jo vardą tuščiai. Saugok sabato dieną, kad ją šventintum, kaip tau įsakė Viešpats, tavo Dievas. Šešias dienas dirbi ir padarysi visus savo darbus; bet septintą dieną sabatas Viešpačiui tavo Dievui; nepadarysi joje jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus, nei tavo duktė, nei tavo tarnas, nei tavo tarnaitė, nei tavo jautis, nei tavo nešulys, nei joks tavo gyvulys, nei ateivis gyvenantis pas tave; kad ilsėtųsi tavo tarnas ir tavo tarnaitė ir tavo nešulys, kaip ir tu. Ir tu prisiminsi, kad tarnas buvai Egipto žemėje, ir Viešpats, tavo Dievas, išvedė tave iš ten galinga ranka ir ištiesta ranką. Dėl to Viešpats, tavo Dievas, įsakė tau saugoti sabato dieną ir ją šventinti. Gerbk savo tėvą ir savo motiną, kaip

tau įsakė Viešpats, tavo Dievas, kad tau gerai sektųsi ir kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda. Nežudyk. Nesvetimauk. Tu nevogsi. Neliudyk melagingai prieš savo artimą. Negeidauk savo artimo žmonos; negeidauk savo artimo namo, nei jo lauko, nei jo tarno, nei jo tarnaitės, nei jo jaučio, nei jo asilo, nei jokio jo gyvulio, nei nieko, kas priklauso tavo artimui. Šiuos žodžius kalbėjo Viešpats visai jūsų susirinkimui kalne iš ugnies vidurio, tamsos, niūrumos, audros, didžiu balsu, ir nepridėjo daugiau, ir užrašė juos ant dviejų akmeninių plokščių, ir davė man. Ir įvyko, kai jūs išgirdote balsą iš ugnies vidurio, ir kalnas degė ugnimi, ir jūs priėjote prie manęs visi jūsų genčių vadovai ir jūsų senolių taryba, ir jūs sakėte: štai mums parodė Viešpats mūsų Dievas savo šlovę, ir jo balsą išgirdome iš ugnies vidurio; šią dieną matėme, kad Dievas kalba su žmogumi, ir jis gyvens. Ir dabar teneišmirštame, nes sunaikins mus ši didžioji ugnis, jei mes dar kartą girdėsime Viešpaties, mūsų Dievo, balsą, ir mirsime. Kas gi kūnas, kuris girdėjo gyvojo Dievo balsą, kalbantį iš ugnies vidurio, kaip mes, ir liks gyvas? Prisiartink tu ir išgirsk visa, ką tik pasakys Viešpats, mūsų Dievas, ir tu kalbėsi mums visa, ką tik kalbės Viešpats, mūsų Dievas, tau, ir mes išgirsime ir darysime. Ir Viešpats išgirdo jūsų žodžių balsą, kai kalbėjote su manimi, ir Viešpats man tarė: išgirdau šios tautos žodžių balsą, ką jie kalbėjo tau, teisingai visa, ką jie kalbėjo. Kas duos jiems tokią širdį, kad jie bijotų manęs ir laikytųsi visų mano įsakymų visas dienas, kad gerai būtų jiems ir jų sūnums per amžius? Eik, pasakiau jiems, grįžkite jūs į savo namus; o tu čia stovėk su manimi, ir kalbėsiu tau įsakymus ir įstatus ir sprendimus,

kuriuos mokysi juos, ir tegu jie daro taip žemėje, kurią aš duodu jiems paveldėjime. Ir jūs laikysitės daryti tokiu būdu, kaip įsakė jums Viešpats, jūsų Dievas; nenukrypsite nei į dešinę, nei į kairę nuo viso kelio, kuriuo įsakė jums Viešpats, jūsų Dievas, eiti, kad duotų jums ramybę ir gerai jums būtų, ir ilgai gyventumėte žemėje, kurią paveldėsite.

6

Ir šitie yra tie įsakymai, nuostatai ir teismai, kuriuos Viešpats, mūsų Dievas, įsakė mokyti jus vykdyti toje žemėje, į kurią jūs įeinate, kad ją paveldėtumėte. Kad bijotumėte Viešpaties, savo Dievo, laikykite visus jo nuostatus ir jo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien įsakau, tu ir tavo sūnūs, ir tavo sūnų sūnūs, visas savo gyvenimo dienas, kad ilgai gyventumėte. Ir klausyk, Izraeli, ir saugok daryti, kad tau būtų gerai ir kad labai padaugėtumėte, kaip kalbėjo Viešpats, tavo tėvų Dievas, duoti tau žemę, tekančią pienu ir medumi; ir šitie įsakymai ir teismai, kuriuos Viešpats įsakė Izraelio sūnums dykumoje, jiems išėjus iš Egipto žemės. Klausyk, Izraeli, Viešpats, mūsų Dievas, Viešpats yra vienas. Ir tu mylėsi Viešpatį, savo Dievą, iš visos savo proto, ir iš visos savo sielos, ir iš visos savo jėgos. Ir bus žodžiai šie, kuriuos aš įsakau tau šiandien, tavo širdyje ir tavo sieloje. Ir tu mokyk juos savo sūnus, ir kalbėk apie juos sėdėdamas namuose ir eidamas keliu, ir gulėdamas, ir keldamasis. Ir tu surišti juos kaip ženklą ant savo rankos, ir jis bus nepajudinamas prieš tavo akis. Ir parašysite juos ant jūsų namų durų staktų ir ant jūsų vartų. Ir

bus, kada įves tave Viešpats, Dievas tavo, į žemę, kurią prisiekė tėvams tavo, Abraomui ir Izaokui ir Jokūbui, duoti tau miestus didelius ir gražius, kurių nepastatei, namus pilnus visų gerų dalykų, kurių nepripildei, šulinius iškaltuosius, kurių neiškirtai, vynuogynus ir alyvų sodus, kurių nepasodinai, ir pavalgęs ir prisipildęs, saugokis sau, kad neužmirštum Viešpaties, Dievo tavo, išvedusio tave iš žemės Egipto, iš namų vergystės. Viešpaties, savo Dievo, bijosi, ir tik jam vienam tarnausi, prie jo laikysies ir jo vardu prisieksi. Neikite paskui kitus dievus iš tautų dievų, esančių aplink jus, nes pavydus Dievas yra Viešpats, tavo Dievas, tavyje; kad Viešpats, tavo Dievas, nesupykęs rūstybe prieš tave, nesunaikintų tavęs nuo žemės paviršiaus. Negundysi Viešpaties, savo Dievo, taip, kaip gundėte išbandyme. Saugodamas laikysiesi Viešpaties, tavo Dievo, įsakymų, liudijimų ir nuostatų, kuriuos Jis tau įsakė. Ir tu darysi tai, kas malonu, ir tai, kas gera, prieš Viešpatį, tavo Dievą, kad tau būtų gerai, ir įeitum, ir paveldėtum tą gerą žemę, kurią Viešpats prisiekė jūsų tėvams, išvaryti visus tavo priešus prieš tavo veidą, kaip kalbėjo Viešpats. Ir bus, kai tave rytoj paklaus tavo sūnus, sakydamas: Kas yra tie liudijimai ir tie įsakymai, ir tie teismai, kuriuos mums įsakė Viešpats, mūsų Dievas? Ir pasakysi savo sūnui: tarnai buvome faraonui Egipto žemėje, ir Viešpats išvedė mus iš ten galinga ranka ir ištiesta ranka. Ir Viešpats davė ženklus ir stebuklus didžius ir blogus Egipte Faraonui ir jo namui prieš mus, ir mus išvedė iš ten, kad duotų mums šitą žemę, kurią prisiekė duoti mūsų tėvams. Ir Viešpats mums įsakė vykdyti visus šiuos įsakymus, bijoti Viešpaties, mūsų Dievo, kad mums būtų gerai per visas dienas, kad gyventume kaip ir šiandien. Ir

gailestingumas bus mums, jei mes laikysimės vykdyti visus šiuos įsakymus Viešpaties, mūsų Dievo, akivaizdoje, kaip Jis mums įsakė.

7

Jei Viešpats, tavo Dievas, įves tave į žemę, į kurią tu įeini jos paveldėti, ir pašalins dideles tautas nuo tavo veido – hetitą ir girgašitą ir amoritą ir kanaanietį ir perizitą ir hivitą ir jebusitą, septynias tautas, gausesnes ir stipresnes už jus; ir Viešpats, tavo Dievas, atiduos juos į tavo rankas, ir tu juos užmušti; visiškai sunaikinsi juos; nesudarysi su jais sandoros, nei pasigailėsite jų, nei susituoksite su jais; savo dukters neduosi jo sūnui, ir jo dukters neimsi savo sūnui. Jis atitrauks tavo sūnų nuo manęs, ir jis tarnaus kitiems dievams, ir Viešpats supyks rūstybe į jus ir sunaikins tave greitai. Bet taip jūs darysit jiems: jų altorius nugriauti, jų stulpus sudaužyti, jų giraites iškirsti ir jų dievų drožinius sudeginti ugnimi. Nes tu esi šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, ir tave išsirinko Viešpats, tavo Dievas, kad būtum jam brangi tauta iš visų tautų, kurios yra žemės paviršiuje. Ne dėl to, kad jūs esate gausesni už visas tautas, Viešpats išsirinko jus ir Viešpats išsirinko jus, nes jūs esate mažiausia iš visų tautų. Bet dėl to, kad Viešpats myli jus, ir laikydamasis priesaikos, kurią prisiekė jūsų tėvams, Viešpats išvedė jus galinga ranka ir išpirko tave iš vergystės namų, iš faraono, Egipto karaliaus, rankos. Ir tu žinosi, kad Viešpats, tavo Dievas, šis yra Dievas; ištikimas Dievas, saugantis sandorą ir gailestingumą tiems, kurie

myli jį, ir tiems, kurie saugo jo įsakymus tūkstančiui kartų, ir atlyginantis tiems, kurie nekenčia, akis į akį, kad juos visiškai sunaikintų; ir nedelsia tiems, kurie nekenčia; akis į akį atlygins jiems. Ir tu laikysi šiuos įsakymus, nuostatus ir teismus, kuriuos aš tau šiandien įsakau vykdyti. Ir bus taip: kai tik išgirsit šiuos įsakymus ir jų laikysitės bei juos vykdysite, tai Viešpats, tavo Dievas, tau saugos sandorą ir gailestingumą, kurį prisiekė jūsų tėvams. Ir jis mylės tave, ir palaimins tave, ir padaugins tave, ir palaimins tavo įsčių palikuonis, ir tavo žemės vaisių, tavo grūdą, ir tavo vyną, ir tavo aliejų, tavo jaučių bandas, ir tavo avių kaimenes ant žemės, kurią Viešpats prisiekė tavo tėvams duoti tau. Palaimintas tu būsi tarp visų tautų, nebus tarp jūsų nevaisingo, nei nevaisingos, ir tarp tavo gyvulių. Ir Viešpats, tavo Dievas, pašalins nuo tavęs visas ligas ir visas piktas Egipto ligas, kurias matei ir kurias pažinojai, jis neuždės jų ant tavęs, bet uždės jas ant visų, kurie tave nekenčia. Ir valgysi visą tautų grobį, kurį Viešpats, tavo Dievas, duoda tau. Tavo akis jų nepasigailės, ir netarnauk jų dievams, nes tai yra tau kliūtis. Jei sakai savo mintyje, kad ši tauta daug didesnė už mane, kaip galėsiu juos sunaikinti? Tu nebijosi jų; prisimindamas prisimini, kiek padarė Viešpats, tavo Dievas, Faraonui ir visiems egiptiečiams; tuos didžiulius išbandymus, kuriuos matė tavo akys, tuos ženklus ir tuos didžiulius stebuklus, tą galingą ranką ir tą aukštą pažastį; kaip išvedė tave Viešpats, tavo Dievas, taip padarys Viešpats, jūsų Dievas, visoms toms tautoms, kurių tu bijai. Ir širšes išsiųs Viešpats, tavo Dievas, į juos, kol bus visiškai sunaikinti tie, kurie palikti, ir tie, kurie paslėpti nuo tavęs. Nebūsi sužeistas nuo jų veido, nes Viešpats, tavo Dievas, yra

tavyje, Dievas didis ir galingas. Ir Viešpats, tavo Dievas, sunaikins šitas tautas nuo tavo veido pamažu, negalėsi jų sunaikinti greitai, kad žemė netaptų dykuma ir ant tavęs nepadaugėtų laukiniai žvėrys. Ir Viešpats, tavo Dievas, atiduos juos į tavo rankas, ir tu sunaikinsi juos didžiu sunaikinimu, kol visiškai juos sunaikinsite. Ir jis atiduos jų karalius į jūsų rankas, ir jūs sunaikinsite jų vardą iš tos vietos; niekas neprieštaraus tau, kol visiškai juos sunaikinsi. Drožinius jų dievų sudeginsite ugnyje, netrokšite sidabro nei aukso nuo jų, neimsite sau, kad nesukluptumėte per tai, nes bjaurystė Viešpačiui, jūsų Dievui, yra. Ir neįneši pasibjaurėjimo į savo namus, ir būsi prakeiktas kaip tai. Pasibjaurėjimu pasibjaurėsi ir pasibjaurėjimu bjaurėsies, nes tai yra prakeikta.

8

Visus įsakymus, kuriuos aš jums šiandien duodu, laikykitės ir vykdykite, kad gyventumėte ir padaugėtumėte, ir įeitumėte bei paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, prisiekė jūsų tėvams. Ir tu prisiminsi visą tą kelią, kuriuo Viešpats, tavo Dievas, vedė tave dykumoje, kad jis pažemintų tave ir išbandytų tave, ir būtų pažinta tai, kas tavo širdyje – ar laikysiesi jo įsakymų, ar ne. Ir jis slegia tave, ir jis alkino tave, ir jis maitino tave mana, kurios nežinojo tavo tėvai, kad galėtų tau paskelbti, jog ne viena duona gyvens žmogus, bet kiekvienu žodžiu, einančiu iš Dievo burnos, gyvens žmogus. Tavo drabužiai nenusidėvėjo nuo tavęs, tavo sandalai nenusidėvėjo nuo tavęs,

tavo kojos nesukietėjo, štai keturiasdešimt metų. Ir pažinsi savo širdyje, kad kaip žmogus drausmina savo sūnų, taip Viešpats, tavo Dievas, drausmins tave. Ir tu laikysies Viešpaties, tavo Dievo, įsakymų, vaikščiodamas jo keliais ir bijodamas jo. Nes Viešpats, tavo Dievas, įves tave į gerą ir didelę žemę, kur vandenų srovės ir bedugnių šaltiniai išteka per lygumas ir per kalnus; žemė kviečių ir miežių, vynmedžių, figmedžių, granatų; žemė alyvmedžių, aliejaus ir medaus; žemė, ant kurios ne su skurdu valgysi savo duoną ir nieko ant jos nestokosi; žemė, kurios akmenys yra geležis, ir iš jos kalnų kasi varį. Ir valgyk, ir būsi sotus, ir palaiminsi Viešpatį, savo Dievą, dėl geros žemės, kurią Jis tau davė. Saugokis sau nepamiršti Viešpaties, tavo Dievo, nesaugodamas jo įsakymų ir sprendimų, ir jo nuostatų, kuriuos aš įsakau tau šiandien; Kad nepavalgęs ir prisipildęs, ir gražius namus pastatęs ir apsigyvęs juose, ir tavo galvijams ir tavo avims padaugėjus tau, sidabrui ir auksui padaugėjus tau, ir viskam, kas tau bus, padaugėjus tau, neišsipūstum širdyje ir nepamirštum Viešpaties, tavo Dievo, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, iš vergystės namų; kuris atvedė tave per tą didžiąją ir baisią dykumą, kur kandanti gyvatė ir skorpionas, ir troškulys, kur nebuvo vandens; kuris išvedė tau iš stataus uolos šaltinį vandens; kuris pamaitino tave mana dykumoje, kurios nežinojai tu ir nežinojo tavo tėvai, kad pažemintų tave ir išbandytų tave, ir gerai tau padarytų paskutinėmis tavo dienomis. Nesakyk savo širdyje: mano jėga ir mano rankos galia suteikė man šią didžiąją galią. Ir tu prisiminsi Viešpatį, savo Dievą, kad jis tau duoda jėgą įgyti galią, ir kad jis įtvirtintų savo sandorą, kurią Viešpats prisiekė tavo tėvams, kaip šiandien. Ir bus, jei užmarštimi

užmiršite Viešpatį, savo Dievą, ir eisite paskui kitus dievus, ir tarnausite jiems, ir garbinsite juos, liudiju jums šiandien dangų ir žemę, kad pražūtimi pražūsite. Kaip ir likusias tautas, kurias Viešpats Dievas sunaikina prieš jūsų akis, taip ir jūs pražūsite, nes neklausėte Viešpaties, savo Dievo, balso.

9

Klausyk, Izraeli! Tu pereiname šiandien Jordaną, kad įeitum paveldėti tautas dideles ir stipresnes negu jūs, miestus didelius ir sutvirtintus iki dangaus, žmones didelius ir gausias ir aukštus, Anako sūnus, kuriuos tu žinai, ir tu esi girdėjęs: kas stovės prieš Anako sūnų veidą? Ir pažinsi šiandien, kad Viešpats, tavo Dievas, šis eis prieš tavo veidą – ugnis ryjanti yra jis, šis sunaikins juos ir šis atitrauks juos nuo tavo veido, ir sunaikins juos greitai, kaip pasakė tau Viešpats. Nesakyk savo širdyje, kai Viešpats tavo Dievas sunaikins šitas tautas prieš tavo veidą, sakydamas: dėl mano teisumo Viešpats įvedė mane paveldėti šią gerą žemę. Ne dėl tavo teisumo, nei dėl tavo širdies šventumo tu įeini paveldėti jų žemės, bet dėl tų tautų bedievybės Viešpats sunaikins jas nuo tavo veido, ir kad įtvirtintų sandorą, kurią Viešpats prisiekė mūsų tėvams – Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Ir žinosi šiandien, kad ne dėl tavo teisingumo Viešpats, tavo Dievas, duoda tau šitą gerą žemę paveldėti, nes tu esi kietasprandė tauta. Atsimink, nepamiršk, kiek daug tu provokavai Viešpatį, savo Dievą, tyruose, nuo tos dienos, kai išėjote iš Egipto ir atėjote į šią vietą – nepaklusdami elgėtės su

Viešpačiu. Ir Horebe jūs supykdėte Viešpatį, ir Viešpats buvo supykęs ant jūsų, kad jus sunaikintų, man kylant į kalną paimti akmeninių plokščių, sandoros plokščių, kurias Viešpats sudarė su jumis, ir aš pasilikau kalne keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, duonos nevalgiau ir vandens negėriau. Ir Viešpats davė man tas dvi akmens plokštes, parašytas Dievo pirštu, ir ant jų buvo parašyti visi žodžiai, kuriuos Viešpats kalbėjo jums kalne susirinkimo dieną. Ir įvyko, kad po keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų Viešpats davė man tas dvi akmens plokštes, sandoros plokštes. Ir Viešpats man tarė: Kelkis, greitai nusileisk iš čia, nes nusikalto tavo žmonės, kuriuos išvedei iš Egipto žemės. Jie greitai nusuko nuo kelio, kurį jiems įsakiau, ir pasidarė sau liejinį. Ir Viešpats pasakė man, sakydamas: kalbėjau su tavimi vieną ir du kartus, sakydamas, mačiau šią tautą, ir štai ji yra kietasprandė tauta. Ir dabar leisk man visiškai sunaikinti juos, ir ištrinsiu jų vardą iš po dangaus, ir padarysiu tave didele ir stipria tauta, ir daug labiau negu ši. Ir apsisukęs nusileidau nuo kalno, o kalnas degė ugnimi iki pat dangaus, ir dvi liudijimų plokštės buvo mano abiejose rankose. Ir pamatęs, kad jūs nusidėjote prieš Viešpatį, jūsų Dievą, ir padarėte sau liejimo atvaizdą, ir nukrypote nuo kelio, kurį Viešpats įsakė jums eiti; ir paėmęs dvi plokštes, išmečiau jas iš abiejų savo rankų ir sudaužiau prieš jus. Ir meldžiau prieš Viešpatį antrą kartą, kaip ir pirmiau, keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų – duonos nevalgiau ir vandens negėriau – dėl visų jūsų nuodėmių, kurių nusidėjote padarydami blogį prieš Viešpatį Dievą ir supykdydami jį. Ir aš buvau išsigandęs dėl pykčio ir rūstybės,

nes Viešpats buvo supykdytas ant jūsų, kad jus sunaikintų, ir Viešpats išklausė mane ir tuo laiku. Ir ant Aarono buvo supykta, kad jį sunaikintų, ir aš meldžiausi ir dėl Aarono tuo metu. Ir jūsų nuodėmę, kurią padarėte – veršį – paėmiau jį ir sudeginau ugnyje, ir sumaliau jį, sutrupinęs labai smulkiai, kol tapo plonu, ir tapo tarsi dulkės, ir įmečiau tas dulkes į srautą, besisileidžiantį iš kalno. Ir degime, ir išbandyme, ir geidulių kapuose jūs provokavote Viešpatį. Ir kada Viešpats išsiuntė jus iš Kadešo Barnėjos, sakydamas: Eikite aukštyn ir paveldėkite žemę, kurią duodu jums, jūs nepaklusote Viešpaties, jūsų Dievo, žodžiui ir nepatikėjote juo, ir neklausėte jo balso. Nepaklusnūs buvote Viešpačiui nuo tos dienos, kurią Jis tapo jums žinomas. Ir meldžiau prieš Viešpatį keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, kiek meldžiau, nes Viešpats sakė sunaikinti jus. Ir aš meldžiausi Dievui ir pasakiau: Viešpatie, dievų karaliau, nesunaikink visiškai savo tautos ir savo dalies, kurią atpirkai, kuriuos išvedei iš Egipto žemės savo didžia jėga, savo galinga ranka ir savo iškeltu pasilenkimu. Atsimink Abraomą, Izaoką ir Jokūbą, tavo tarnus, kuriems prisiekei savimi pačiu. Nepažvelk į šios tautos kietumą, bedievybes ir jų nuodėmes. Kad nesakytų tie, kurie gyvena toje žemėje, iš kur tu mus išvedei, sakydami: Dėl to, kad Viešpats negalėjo įvesti jų į žemę, kurią jiems pažadėjo, ir dėl to, kad jis juos nekentė, jis išvedė juos į dykumą, kad juos nužudytų. Ir šie yra tavo žmonės ir tavo dalis, kuriuos išvedei iš Egipto žemės savo didžiąja jėga, savo galinga ranka ir savo iškeltu pečiu.

10

Tuo metu Viešpats man sakė: iškalki sau dvi akmenines plokštes kaip pirmąsias, ir lipk pas mane į kalną, ir padarysi sau medinę skrynią. Ir tu užrašysi ant plokščių žodžius, kurie buvo pirmose plokštėse, kurias sudaužei, ir įdėsi jas į skrynią. Ir aš padariau skrynią iš nesupūvančių medžių, ir aš iškirtau akmeninius plokštes kaip pirmąsias, ir aš užlipau į kalną, ir tos dvi plokštės buvo mano rankose. Ir Jis užrašė ant plokščių pagal pirmąjį rašymą tuos dešimt žodžių, kuriuos Viešpats kalbėjo jums kalne iš ugnies vidurio, ir Viešpats davė jas man. Ir apsisukęs nužengiau nuo kalno, įmečiau plokštes į skrynią, kurią padariau, ir jos buvo ten, kaip man įsakė Viešpats. Ir Izraelio sūnūs iškeliavo iš Beeroto, Jakano sūnų, Moseros, ten mirė Aaronas ir buvo ten palaidotas, ir jo sūnus Eleazaras tarnavo kaip kunigas jo vietoje. Iš ten jie iškeliavo į Gadgadą, ir nuo Gadgado į Etebathą, vandens srautų žemę. Tuo metu Viešpats paskyrė Levio gentį nešti Viešpaties Sandoros skrynią, stovėti prieš Viešpatį, tarnauti ir melstis jo vardu iki šios dienos. Dėl to levitams nėra dalies ir paveldėjimo tarp jų brolių, Viešpats pats yra jų paveldėjimas, kaip Jis jiems sakė. Ir aš stovėjau kalne keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. Ir Viešpats mane išgirdo ir tuo laiku, ir Viešpats nenorėjo jūsų visiškai sunaikinti. Ir Viešpats man tarė: Eik, iškelk prieš šią tautą, ir tegu jie įeina bei paveldi žemę, kurią prisiekiau jų tėvams duoti jiems. Ir dabar, Izraeli, ko Viešpats tavo Dievas prašo iš tavęs, tik bijoti Viešpaties tavo Dievo, ir eiti visais jo keliais, ir mylėti jį, ir

tarnauti Viešpačiui tavo Dievui iš visos tavo širdies ir iš visos tavo sielos, laikytis įsakymų Viešpaties tavo Dievo ir jo nuostatų, kuriuos aš įsakau tau šiandien, kad tau būtų gerai? Štai Viešpaties, tavo Dievo, dangus ir dangų dangus, žemė ir visa, kas yra joje. Išskyrus jūsų tėvus Viešpats išsirinko mylėti juos, ir išsirinko jų palikuonis su jais, jus, iš visų tautų, pagal šią dieną. Ir apipjaustysite savo širdies kietumą, o savo kaklo nebekietinsite. Nes jūsų Viešpats Dievas, šis yra Dievas dievų ir viešpats viešpačių, Dievas didis ir stiprus ir baisus, kuris neatsižvelgia į veidą ir neims dovanos; darydamas teismą ateiviam ir našlaičiui ir našlei, ir myli ateivį, duodamas jam duoną ir drabužį. Ir jūs mylėsite ateiviją, nes patys buvote ateiviai Egipto žemėje. Viešpaties savo Dievo tu bijosi, ir jam tarnaus, ir prie jo prisiglausi, ir jo vardu prisieksi; Jis tavo didžiavimasis, ir jis tavo Dievas, kuris padarė tavyje tuos didžius ir šlovingus dalykus, kuriuos matė tavo akys. Su septyniasdešimt sielų nužengė tavo tėvai į Egiptą, o dabar Viešpats, tavo Dievas, padarė tave kaip dangaus žvaigždes daugybe.

11

Ir mylėsi Viešpatį, savo Dievą, ir laikysi jo apsaugas, jo nuostatus, jo įsakymus ir jo teismus visas dienas. Ir jūs žinosite šiandien, kad ne jūsų vaikai, kurie nežino nei matė mokymo Viešpaties, jūsų Dievo, ir jo didžių darbų, ir jo galingos rankos, ir jo aukšto peties, ir jo ženklų, ir jo stebuklų, kuriuos jis padarė Egipto viduryje faraonui, Egipto karaliui, ir visoje jo žemėje, ir

ką jis padarė egiptiečių galiai, ir jų kovos vežimams, ir jų arkliams, ir jų galiai, kaip užliejo Raudonosios jūros vanduo jų veidus, jiems vejant jus iš paskos, ir Viešpats sunaikino juos iki šios dienos, ir ką jis padarė mums dykumoje, kol jūs atėjote į šią vietą, ir ką jis padarė Datanui ir Abiramui, Eliabo, Rubeno sūnaus, sūnums, kuriuos žemė, atidariusi savo burną, prarijo juos ir jų namus, ir jų palapines, ir visą jų turtą su jais viso Izraelio viduryje. Nes jūsų akys matė visus didžius Viešpaties darbus, kuriuos jis padarė jums šiandien. Ir jūs laikysitės visų jo įsakymų, kuriuos aš įsakau tau šiandien, kad gyventumėte ir padaugėtumėte, ir įėję paveldėtumėte žemę, į kurią jūs kertate Jordaną, kad ją paveldėtumėte. Kad ilgai gyventumėte ant žemės, kurią Viešpats prisiekė jūsų tėvams duoti jiems ir jų palikuonims su jais, žemę, tekančią pienu ir medumi. Nes žemė, į kurią tu įeini ten paveldėti ją, nėra kaip Egipto žemė, iš kur jūs išėjote iš ten, kada jie sėja sėklą ir laisto savo kojomis, tarsi daržovių daržą. O žemė, į kurią tu įeini ten paveldėti ją, yra kalnuota ir lygi žemė; iš dangaus lietaus ji geria vandenį. Žemė, kurią Viešpats, tavo Dievas, nuolat prižiūri, tavo Viešpaties Dievo akys ant jos nuo metų pradžios ir iki metų pabaigos. Jei klausydami jūs išgirsite visus įsakymus, kuriuos aš įsakau tau šiandien, mylėti Viešpatį, tavo Dievą, ir tarnauti jam iš visos tavo širdies ir iš visos tavo sielos, tai jis duos lietų tavo žemei pagal laiką, ankstyvą ir vėlyvą, ir tu sunešsi savo grūdus, ir savo vyną, ir savo aliejų, ir jis duos pašarą tavo laukuose tavo gyvuliams; ir pavalgęs ir prisipildęs, saugokis, kad neišsiplėstų tavo širdis, ir nenusikalstumėte, ir netarnautumėte kitiems dievams, ir nenusilenkumėte jiems, ir supykęs rūstybe Viešpats ant jūsų

uždarys dangų, ir nebus lietaus, ir žemė neduos savo vaisiaus, ir jūs greitai pražūsite nuo tos geros žemės, kurią Viešpats davė jums. Ir įdėsite tuos žodžius į savo širdį ir į savo sielą, ir prisirišite juos kaip ženklą ant savo rankos, ir tai bus nepajudinama prieš jūsų akis. Ir mokysite savo vaikus kalbėti apie juos, kai sėdėsi namuose, ir kai eisi keliu, ir kai miegosi, ir kai kelsiesi. Ir parašysite juos ant jūsų namų durų staktų ir jūsų vartų, kad ilgai gyventumėte ir jūsų sūnų dienos ant žemės, kurią Viešpats prisiekė jūsų tėvams duoti jiems, kaip dangaus dienos ant žemės. Ir bus, jei klausydami išgirsite visus šiuos įsakymus, kuriuos aš tau šiandien įsakau vykdyti, mylėti Viešpatį, mūsų Dievą, ir vaikščioti visais jo keliais, ir laikytis jo, tai Viešpats išvarys visas šitas tautas nuo jūsų akivaizdos, ir paveldėsite tautas didesnes ir stipresnes už jus. Visa vieta, kur mindžios jūsų kojos pėdsakas, bus jums, nuo dykumos ir Antilibano, ir nuo Melas upės, Eufrato upės, ir iki jūros vakaruose bus tavo ribos. Niekas neprieštaraus jums, ir jūsų baimę bei jūsų siaubą uždės Viešpats, jūsų Dievas, ant visos žemės, ant kurios jūs užžengtumėte, kaip Jis kalbėjo jums. Štai aš duodu prieš jus šiandien palaiminimą ir prakeikimą. Palaiminimą, jei jūs išgirsite įsakymus Viešpaties jūsų Dievo, kuriuos aš įsakau jums šiandien; ir prakeikimą, jei jūs neišgirsite įsakymų Viešpaties jūsų Dievo, kuriuos aš įsakau jums šiandien, ir nuklysite nuo kelio, kurį aš įsakiau jums, nuėję tarnauti kitiems dievams, kurių jūs nepažįstate. Ir bus taip, kad kai Viešpats, tavo Dievas, įves tave į žemę, į kurią tu eini, kad ten ją paveldėtum, tai duosi palaiminimą ant Garizino kalno ir prakeikimą ant Ebalo kalno. Ne štai šie dalykai anapus to

Jordano, už kelias vakarų saulės į žemė Kanaanas, tas gyvenantis ant va Jūs pereinat per Jordaną, kad įėję paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats, mūsų Dievas, duoda jums paveldėti visam laikui, ir gyvensite joje. Ir jūs laikysitės to, kad darytumėte visus jo įsakymus ir šiuos sprendimus, kuriuos aš duodu prieš jus šiandien.

12

Ir šitie įsakymai ir teismai, kuriuos jūs laikysitės vykdydami žemėje, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, duoda jums paveldėjimu, visas dienas, kurias jūs gyvensite žemėje. Su sunaikinimu sunaikinsite visas tas vietas, kuriose jie ten tarnavo savo dievams, kuriuos jūs paveldite, ant aukštų kalnų ir ant kalvų, ir po storais medžiais. Ir jūs nugriosite jų aukurus, ir jūs sudaužysite jų stulpus, ir jų giraites iškirsite, ir drožinius jų dievų sudeginsite ugnimi, ir sunaikinsite jų vardą iš tos vietos. Nedarykite taip Viešpačiui, jūsų Dievui. Bet į tą vietą, kurią išsirinktų Viešpats, tavo Dievas, viename iš jūsų miestų, kad ten pavadintų savo vardą ir būtų šaukiamas, ir ieškokite, ir ateikite ten. Ir jūs atnešite ten savo deginamąsias aukas ir savo aukas, ir savo pirmąsias vaisius, ir savo maldas, ir savo savanoriškas aukas, ir savo sutarimus, savo jaučių ir avių pirmagimius. Ir jūs valgysit ten prieš Viešpatį, jūsų Dievą, ir džiūgausit dėl visko, prie ko uždėsit savo ranką jūs ir jūsų namai, kaip palaimino tave Viešpats, tavo Dievas. Jūs nedarysit visko, ką mes darome čia šiandien, kiekvienas tai, kas jam malonu; Nes jūs dar neatėjote į

poilsį ir į paveldą, kurį Viešpats, mūsų Dievas, duoda jums. Ir jūs pereisite Jordaną, ir gyvensite toje žemėje, kurią Viešpats, mūsų Dievas, duoda jums kaip paveldą, ir jis suteiks jums ramybę nuo visų jūsų priešų aplinkui, ir gyvensite saugume. Ir bus vieta, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks, kad ten būtų šaukiamas jo vardas – ten atnešite visa, ką aš jums šiandien įsakau: jūsų deginamąsias aukas ir jūsų aukas, ir jūsų dešimtines, ir jūsų rankų pirmąsias vaisius, ir kiekvieną išrinktą jūsų dovaną, kurią įžadėtumėte Viešpačiui, jūsų Dievui. Ir jūs džiaugsitės prieš Viešpatį, jūsų Dievą, jūs ir jūsų sūnūs, ir jūsų dukterys, ir jūsų tarnai, ir jūsų tarnaitės, ir levitas prie jūsų vartų, nes jis neturi dalies nei paveldėjimo su jumis. Atkreipk į save dėmesį, kad neatneštum savo deginamųjų aukų kiekvienoje vietoje, kurią pamatysi. Bet į tą vietą, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas, vienoje iš tavo giminių, ten atnešite savo deginamąsias aukas, ir ten padarysi visa, ką aš tau įsakau šiandien. Bet pagal visą savo troškimą paaukosi ir valgysi mėsą pagal Viešpaties, tavo Dievo, palaiminimą, kurį Jis tau davė kiekviename mieste; nešvarusis ir švarusis valgys tai vienodai, kaip gazelę arba elnią. Tačiau kraujo nevalgykite, ant žemės išliekite jį kaip vandenį. Negalėsi valgyti savo miestuose dešimtosios dalies savo grūdų, savo vyno ir savo aliejaus, pirmagimių savo galvijų ir savo avių, visų įžadų, kuriuos įžadėsite, savo susitarimų ir pirmųjų vaisių savo rankų. Bet valgyk tai prieš Viešpatį, savo Dievą, toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks sau, tu ir tavo sūnus, ir tavo duktė, tavo tarnas ir tavo tarnaitė, ir ateivis tavo miestuose; ir džiaugsiesi prieš Viešpatį, savo Dievą, dėl visko, prie ko uždėsi savo ranką. Atkreipk dėmesį į save, kad nepaliktum levito visą

laiką, kiek gyvensi žemėje. Jei Viešpats, tavo Dievas, išplės tavo ribas, kaip tau kalbėjo, ir pasakysi: Valgysiu mėsą, jei tavo siela trokšta valgyti mėsą, tai pagal visą savo sielos troškimą valgyk mėsą. Jei toli yra nuo tavęs ta vieta, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinktų ten, kad ten būtų pašauktas jo vardas, tai aukosite iš savo galvijų ir iš savo avių, kurias Dievas tau duos, kaip tau įsakiau, ir valgysi savo miestuose pagal savo sielos troškimą. Kaip valgoma gazelė ir elnias, taip valgyk tai – nešvarusis tavo tarpe ir švarusis lygiai valgys. Labai atkreipk dėmesį į tai, kad nevalgytum kraujo, nes kraujas yra jo siela – siela nebus valgoma su mėsa. Nevalgykite jo, išliekite jį ant žemės kaip vandenį. Nevalgysi jo, kad tau ir tavo sūnums po tavęs būtų gerai, jei darysi tai, kas gera ir malonu Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje. Išskyrus tavo šventuosius daiktus, jei jų tau atsirastų, ir paėmęs savo maldas, atėjęs į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinktų, kad ten būtų šaukiamas jo vardas. Ir tu atliksi savo deginamąsias aukas, mėsą paaukoši ant Viešpaties, tavo Dievo, altoriaus, o savo aukų kraują išpilsi prie Viešpaties, tavo Dievo, altoriaus pagrindo, o mėsą valgysi. Saugokis ir klausyk, ir vykdysi visus žodžius, kuriuos aš tau įsakau, kad tau būtų gerai ir tavo sūnums per amžius, jei darysi tai, kas patinka ir kas gera Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje. Jei ir sunaikins Viešpats, tavo Dievas, tas tautas, į kurias tu įeini ten paveldėti jų žemę, nuo tavo veido, ir paveldėsi ją, ir gyvensi jų žemėje, saugokis sau neieškoti sekti jais po to, kai jie bus sunaikinti nuo tavo veido, sakydamas: kaip daro šitos tautos savo dievams? Aš irgi padarysiu. Ne daryk taip savo Dievui, nes bjaurybes, kurias Viešpats neapkentė, jie darė su savo dievais, nes jie sudegina

savo sūnus ir savo dukteris ugnyje savo dievams.

13

Kiekvienas žodis, kurį aš įsakau jums šiandien – šito laikykitės ir darykite, nepridėkite prie jo ir neatimkite nuo jo. Jei bet pakils tarp tavęs pranašas arba sapnuojantis sapną, ir duos tau ženklą arba stebuklą, ir ateis tas ženklas arba tas stebuklas, kurį jis kalbėjo tau, sakydamas: eikime ir tarnaukime kitiems dievams, kurių jūs nežinote, jūs neklausysite žodžių to pranašo arba to sapnuojančio tą sapną; nes Viešpats tavo Dievas bando jus, žinoti ar jūs mylite savo Dievą iš visos savo širdies ir iš visos savo sielos. Eikite paskui Viešpatį, savo Dievą, ir Jo bijokite, ir Jo balso klausykite, ir Jo laikykitės. Ir tas pranašas arba tas, kuris sapnuoja sapną, mirs, nes jis kalbėjo, kad suklaidintų tave nuo Viešpaties, tavo Dievo, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, kuris išpirko tave iš vergystės, kad išstumtų tave nuo kelio, kuriuo Viešpats, tavo Dievas, įsakė tau eiti, ir sunaikinsi piktąjį iš jūsų tarpo. Jei bet tavo brolis iš tavo tėvo arba iš tavo motinos, arba tavo sūnus, arba dukra, arba tavo žmona kuri yra tavo glėbyje, arba draugas lygus tavo sielai slapta, sakydamas, eikime ir tarnaukime kitiems dievams, kurių nežinojai tu ir tavo tėvai, iš dievų tautų aplink jus, artėjančių prie tavęs arba toli nuo tavęs, nuo krašto žemės iki krašto žemės, tu nepritarsi jam, ir tu neišgirsi jo, ir tavo akis nepagailės jo, tu nesigailėsi jo, ir tu nepaslėpsi jo; skelbdamas tu paskelbi apie jį, ir tavo rankos bus ant jo pirmosios nužudyti jį, ir rankos viso tautos paskutinėje. Ir

jie užmuš jį akmenimis, ir jis mirs, nes jis siekė atitraukti tave nuo Viešpaties, tavo Dievo, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, iš vergystės namų. Ir visas Izraelis, išgirdęs, bijosis ir nebedrįs daryti dar pagal šitą blogą žodį jūsų tarpe. Jei bet tu išgirsi vienoje iš tavo miestų, kuriuos Viešpats tavo Dievas duoda tau gyventi ten, sakant, išėjo vyrai nusikaltėliai iš jūsų ir nukreipė visus gyvenančius jų žemėje sakydami, eikime ir tarnaukime kitiems dievams, kurių jūs nepažinojote, ir ištirsit ir klausinėsit ir ištirsite labai, ir štai tikras aiškiai žodis, įvyko ši bjaurystė jumyse, žudydamas nužudysi visus gyvenančius toje žemėje žudynėmis kalavijo, prakeikimu prakeiksite ją ir visa kas joje. Ir visus jos grobius surinksi į jos gatves, ir sudeginsi miestą ugnyje, ir visus jos grobius su visais žmonėmis prieš Viešpaties tavo Dievo akis, ir jis bus negyvenamas per amžius, nebus daugiau atstatytas. Ir neprilips nieko nuo prakeikto daikto prie tavo rankos, kad nusigręžtų Viešpats nuo savo rūstybės pykčio ir duotų tau gailestingumą, ir pasigailėtų tavęs, ir padaugintų tave, kaip prisiekė tavo tėvams, jei klausysi Viešpaties tavo Dievo balso, laikydamas jo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien įsakau, darydamas gera ir malonu Viešpaties tavo Dievo akyse.

14

Jūs esate Viešpaties, jūsų Dievo, sūnūs, neuždėsite plikumos tarp savo akių ant mirusiojo. Nes tu esi šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, ir tave išsirinko Viešpats, tavo Dievas, tapti jam brangia tauta iš visų tautų, esančių žemės paviršiuje. Nevalgysite jokios

bjaurystės. Šie gyvuliai, kuriuos valgysite: veršį iš galvijų ir ėriuką iš avių ir ožiuką iš ožkų, elnią ir gazelę ir baltašikį antilopą, oriksą ir žirafą. Kiekvienas gyvulys, dalijantis kanopos ir skalinantis du kanopų nagus, ir atrajojantis tarp gyvulių, – šiuos valgysite. Ir šitų nevalgysite iš tų, kurie atrajo, ir iš tų, kurie skaldo kanopas ir turi nagus: kupranugario, plaukuotosios kojos ir kiaulių griežlės, nes jie atrajo, bet kanopos neskaldo – nešvarūs šitie jums yra. Ir kiaulę, nes ji dalija kanopą, ir skaido kanopos nagus, bet atrajojimo neatrajoja – nešvari tai jums; nuo jų mėsų nevalgysite, jų lavonų neliestės. Ir šitai jūs valgysit iš visų tų, esančių vandenyje: visus, kurie turi pelekus ir žvynus, valgysit. Ir viso to, kas neturi sparnelių ir žvynų, nevalgysite – tai jums nešvaru. Kiekvieną švarų paukštį valgykite. Ir šitų jūs nevalgykite iš jų: erelio, ir grifo, ir jūros erelio, ir maitvanagį, ir peslį, ir panašių jam, ir stručio, ir pelėdos, ir kiros, ir garnio, ir gulbės, ir ibio, ir kormorano, ir vanago, ir panašių jam, ir tutlio, ir nakties varno, ir pelikano, ir kirlio, ir panašių jam, ir purpurinės vištelės, ir šikšnosparnio. Visi šliaužiantys paukščių dalykai yra jums nešvarūs, nevalgysite iš jų. Kiekvieną švarų paukštį valgysite. Jokios maitos jūs nevalgykite; ateiviai, gyvenančiam jūsų miestuose, bus duota ir jis valgys, arba parduokite svetimšaliui, nes šventoji tauta esate Viešpačiui, jūsų Dievui. Nevirsi ėriuko jo motinos piene. Dešimtąją dalį tu dešimtinsi iš viso savo sėklos palikuonio, savo lauko derlių metus po metų. Ir valgyk tai vietoje, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas, kad ten būtų pašauktas jo vardas; atnešite savo grūdų dešimtines, savo vyno ir savo aliejaus, savo jaučių ir savo avių pirmagimius, kad išmoktum bijoti Viešpaties, savo Dievo,

visas dienas. Jei kelias nuo tavęs taps toli, ir negalėsi jų atnešti, nes toli nuo tavęs yra vieta, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas, kad ten būtų pašauktas jo vardas, kadangi palaimins tave Viešpats, tavo Dievas, tai parduosi juos už sidabrą, ir imsi sidabrą į savo rankas, ir eisi į vietą, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas. Ir duosi sidabrą už visa, ko tavo siela trokšta, už jaučius arba už avis, arba dar už vyną arba už stiprų gėrimą, arba už stiprų gėrimą, arba už visa, ko tavo siela trokšta, ir valgysi ten priešais Viešpatį, tavo Dievą, ir džiaugsiesi tu ir tavo namai, ir levitas, kuris tavo miestuose, nes nėra jam dalies nei paveldėjimo su tavimi. Po trijų metų išnešk visą dešimtąją dalį savo produktų, tais metais padėk ją savo miestuose. Ir ateis levitas, nes jam nėra dalies nei dalios su tavimi, ir ateivis, ir našlaitis, ir našlė, kuri yra tavo miestuose, ir jie valgys, ir bus prisotinti, kad Viešpats, tavo Dievas, palaimintų tave visuose darbuose, kuriuos darai.

15

Kas septynerius metus atliksi atleidimą. Ir taip atleidimo įsakymas: atleisi kiekvieną savo skolą, kurią tau skolingas artimas, ir iš savo brolio nereikalausi, nes paskelbtas atleidimas Viešpačiui, tavo Dievui. Iš svetimo reikalausi, kiek tau yra pas jį, bet savo broliui padarysi skolos atleidimą. Kad nebus tarp tavęs stokojančio, nes laimindamas laimins tave Viešpats, tavo Dievas, žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldu, kad ją paveldėtum. Jei klausydami jūs klausysite balso Viešpaties, jūsų

Dievo, saugoti ir vykdyti visus šiuos įsakymus, kuriuos aš tau įsakau šiandien, nes Viešpats, tavo Dievas, palaimino tave tokiu būdu, kaip tau kalbėjo; ir skolinsi daugeliui tautų, bet tu nesiskolinsi; ir valdysi daugelį tautų, bet tavęs nevaldys. Jei tarp tavęs atsirastų stokojantis iš tavo brolių viename iš tavo miestų toje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau, nesukietinsi savo širdies ir neuždarai savo rankos nuo savo stokojantiojo brolio. Tikrai atidarysi savo rankas jam ir paskolinsi jam tiek, kiek jis reikalauja, nes jis stokoja. Atkreipk dėmesį į save, kad tavo širdyje netaptų paslėptas nusikalstamas žodis, sakantis: Artėja septintieji metai, atleidimo metai, ir kad tavo akis netaptų pikta tavo reikalingam broliui, ir neduotum jam, ir jis šauktųsi į Viešpatį prieš tave, ir tavyje būtų didelė nuodėmė. Duodamas duosi jam ir paskolą paskolinsi jam, kiek jis reikalauja, kaip jis stokoja, ir neliūdėsi savo širdyje duodamas jam, nes dėl šito žodžio palaimins tave Viešpats, tavo Dievas, visuose darbuose ir visuose, kur uždėsi savo ranką. Nes netrūks stokojančiųjų tavo žemėje, todėl aš tau įsakau vykdyti šį žodį, sakydamas: atversi savo rankas savo broliui neturtingajam ir stokojančiam tavo žemėje. Jei tau bus parduotas tavo brolis hebrajus arba hebrajė, jis tarnaus tau šešerius metus, o septintaisiais tu jį paleisi laisvą. Kai gi tu siunti jį laisvą nuo savęs, nesiųsi jo tuščiomis rankomis. Tu aprūpinsi jį atsargomis iš savo avių, iš savo grūdų ir iš savo vyno, kaip palaimino tave Viešpats, tavo Dievas, taip duosi jam. Ir tu prisiminsi, kad tarnas buvai Egipto žemėje, ir išpirko tave Viešpats, tavo Dievas, iš ten; dėl to aš tau įsakau vykdyti šį žodį. Jei bet jis sako tau: Neišeisiu nuo tavęs, nes jis mylėjo tave ir tavo namus, nes jam gerai pas tave. Ir tu imsi ylą ir pradurti jo

ausį prie durų, ir jis bus tau tarnas per amžius, ir su tavo tarnaite pasielgsi taip pat. Nebus tau sunku juos paleisti laisvus, nes dvigubą samdomojo darbininko metinį atlyginimą jis tau tarnavo šešerius metus, ir Viešpats, tavo Dievas, palaimins tave visuose darbuose, kuriuos darysi. Kiekvienas pirmagimis, kuris bus gimęs tavo jaučiuose ir tavo avyse, vyriškosios lyties, pašvęsi Viešpačiui, savo Dievui. Nedirbsi su savo pirmagimiu veršiu ir nekirpsi savo avių pirmagimių. Prieš Viešpatį valgyk tai metus iš metų toje vietoje, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas, tu ir tavo namai. Jei jame yra yda – luošas arba aklas, pikta yda – neaukosite jo Viešpačiui, savo Dievui. Tavo miestuose valgyk tai; nešvarusis tavo tarpe ir švarusis lygiai taip pat valgys kaip stirną arba elnią. Išskyrus kraujo nevalgysite, ant žemės išpilsite jį kaip vandenį.

16

Saugok jaunųjų mėnesį ir švęsk Paschą Viešpačiui, savo Dievui, nes jaunųjų mėnesį tu išėjai iš Egipto naktį. Ir tu aukosi Paschą Viešpačiui, savo Dievui, avis ir jaučius toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks, kad jo vardas būtų šaukiamas ten. Ne valgysite su juo raugo, septynias dienas valgysite su juo neraugintą duoną, vargo duoną, nes skubiai išėjote iš Egipto, kad atsimintumėte savo išėjimo iš Egipto žemės dieną visas savo gyvenimo dienas. Tau nebus matomas raugas visose tavo ribose septynias dienas, ir nemiegs nuo mėsų, kurias paaukosi vakare pirmąją dieną, iki ryto. Negalėsi aukoti Paschą nė viename iš

tavo miestų, kuriuos Viešpats tavo Dievas duoda tau, bet tik toje vietoje, kurią Viešpats tavo Dievas pasirinktų, kad būtų pašauktas jo vardas ten, aukosi Paschą vakare link saulės vakarų, tuo laiku, kuriuo išėjai iš Egipto. Ir tu virsi, ir tu kepsi, ir valgys toje vietoje, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas, ir tu atsigręši rytą, ir tu ateisi į savo namus. Šešias dienas valgysi neraugintą duoną, ir septintąją dieną bus išėjimo šventė Viešpačiui, tavo Dievui; nedaryk joje jokio darbo, išskyrus tai, kas būtina sielai. Septynias savaites skaičiuosi sau, nuo to laiko, kai pradedi pjautuvu pjauti derlių, pradėsi skaičiuoti septynias savaites. Ir tu švęsi Savaičių šventę Viešpačiui, savo Dievui, kiek tavo ranka pajėgia, kiek Viešpats, tavo Dievas, tau duos. Ir tu džiaugsiesi prieš Viešpatį, savo Dievą, tu ir tavo sūnus, ir tavo duktė, tavo tarnas ir tavo tarnaitė, ir levitas, ir ateivis, ir našlaitis, ir našlė, esanti tarp jūsų, toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks, kad ten būtų šaukiamas jo vardas. Ir tu prisiminsi, kad tarnas tapai Egipto žemėje, ir laikysi bei vykdysi šiuos įsakymus. Palapinių šventę švęsi septynias dienas, kai surinksi iš savo klojimo ir iš savo vyno spaustuvo. Ir tu džiaugsiesi savo šventėje, tu ir tavo sūnus, ir tavo duktė, tavo tarnas ir tavo tarnaitė, ir levitas, ir ateivis, ir našlaitis, ir našlė, kuri yra tavo miestuose. Septynis dienas šventėsi Viešpačiui, savo Dievui, toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks sau. Jei Viešpats, tavo Dievas, palaimins tave visame tavo derliuje ir visame tavo rankų darbe, tai būsi džiūgaujantis. Tris kartus per metus kiekvienas tavo vyriškis bus matomas prieš Viešpatį, tavo Dievą, toje vietoje, kurią Viešpats išsirinks, Neraugintos duonos šventėje, Savaičių šventėje ir Palapinių

šventėje; nepasirodyk prieš Viešpatį, tavo Dievą, tuščiomis rankomis. Kiekvienas pagal savo rankų jėgą, pagal Viešpaties, tavo Dievo, palaiminimą, kurį Jis tau davė. Teisėjus ir raštininkus paskirsi sau savo miestuose, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, duoda tau pagal gentis, ir jie teis žmones teisingu teismu. Jie nenukrypsta nuo teismo ir neims dovanos, nes dovanos apakina išmintingųjų akis ir pašalina teisiųjų žodžius. Teisingai teisybės siekk, kad gyventumėte ir, įėję, paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda. Nepasodinsi sau girios, jokio medžio šalia savo Dievo altoriaus nepadarysi sau. Nepastatysi sau stulpo, kurį neapkentė Viešpats, tavo Dievas.

17

Neaukosi Viešpačiui, savo Dievui, veršio ar avies, kuriame yra kokia nors yda, koks nors blogas dalykas, nes tai bjaurystė Viešpačiui, tavo Dievui. Jei bus rastas vienoje tavo miestų, kuriuos Viešpats tavo Dievas duoda tau, vyras ar moteris, kuris padarys blogį priešais Viešpatį tavo Dievą, peržengdamas jo sandorą, ir atėję tarnaus kitiems dievams ir pagarbins juos, saulei ar mėnuliui ar kam nors iš dangaus pasaulio, ko neįsakė tau, ir bus pranešta tau ir ištirsi labai kruopščiai, ir štai tikrai pasitvirtins tas dalykas, įvyko ta bjaurystė Izraelyje; Tai išvesite tą žmogų ar tą moterį, ir užmušite juos akmenimis, ir jie mirs. Ant dviejų liudytojų arba ant trijų liudytojų jis mirs; mirštantysis nemirs ant vieno liudytojo. Ir liudytojų ranka bus ant jo pirmiausia, kad nužudytų jį, o žmonių ranka paskutinė, ir

išvalysi blogį iš jūsų pačių. Jei bet bus tau neįmanomas žodis teisme tarp kraujo ir kraujo, ir tarp teismo ir teismo, ir tarp užkrėtimo ir užkrėtimo, ir tarp ginčo ir ginčo, žodžiai teismo jūsų miestuose, ir pakilęs tu eisi į vietą, kurią pasirinktų Viešpats tavo Dievas ten, ir tu ateisi pas kunigus Levitus ir pas teisėją, kuris būtų tomis dienomis, ir ištyrinėję jie paskelbs tau teismą. Ir tu darysi pagal reikalą, kurį jie praneštu tau iš tos vietos, kurią išsirinktų Viešpats, tavo Dievas, ir saugosi daryti visa, kas tau būtų įstatymu nustatyta. Pagal įstatymą ir pagal sprendimą, kurį jie pasakytų tau, tu padarysi; tu nenukrypsi nuo žodžio, kurį jie tau praneštų, nei į dešinę, nei į kairę. Ir žmogus, kuris elgiasi arogantiškume, taip kad nepaklūsta kunigui, stovinčiam tarnauti Viešpaties, tavo Dievo, vardui, arba teisėjui, kuris būtų tose dienose – mirs tas žmogus, ir pašalinsi blogį iš Izraelio. Ir visi žmonės, išgirdę, bijosis ir daugiau nebesielgs bedieviškai. Jei bet tu įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau, ir paveldėsi ją, ir gyvensi joje, ir pasakysi: paskirsiu sau valdovą, kaip ir kitos tautos aplink mane; skirdamas paskirsi sau valdovą, kurį pasirinktų Viešpats Dievas; iš tavo brolių paskirsi sau valdovą; negalėsi paskirti sau svetimo žmogaus, nes jis nėra tavo brolis. Nes jis nepadaugins sau arklių ir nenukrypdys tautos į Egiptą, kad nepadaugintų sau arklių, o Viešpats sakė: jūs daugiau nebegrįšite šiuo keliu. Ir jis nedaugins sau moterų, kad jo širdis nenukryptų, ir sidabro bei aukso jis nedaugins sau labai. Ir kai jis sėdės savo valdyme, jis parašys sau šį antrąjį įstatymą į knygą iš kunigų levitų, ir ji bus su juo, ir jis skaitys joje visas savo gyvenimo dienas, kad išmoktų bijoti Viešpaties, tavo Dievo, ir laikytis visų šių įsakymų, ir vykdyti šiuos

nuostatus; kad nebūtų išaukštinta jo širdis virš jo brolių, kad jis nenusižengstų nuo įsakymų nei į dešinę, nei į kairę, kad jis ilgai valdytų savo valdyme, jis ir jo sūnūs tarp Izraelio sūnų.

18

Kunigams levitams, visai Levio giminei, nebus dalies nei paveldėjimo su Izraeliu; Viešpaties aukas, jų paveldėjimą, jie valgys. Dalies nebus jiems tarp jų brolių, Viešpats pats yra jo dalis, kaip Jis sakė jam. Ir tai yra kunigų teisė iš žmonių, iš aukojančiųjų aukas, ar tai veršis, ar tai avis; ir duosi petį kunigui, ir žandikaulius, ir skrandį, ir pirmąsias vaisius tavo grūdų, ir tavo vyno, ir tavo aliejaus; ir pirmąją vilnos kirpimo dalį iš tavo avių duosi jam. Kad jį išsirinko Viešpats iš visų tavo genčių stovėti prieš Viešpatį Dievą, tarnauti ir laiminti jo vardu, jis ir jo sūnūs tarp Izraelio sūnų. Jei ir atvyks levitas iš vieno iš miestų iš visų Izraelio sūnų, kur jis gyvena, pagal tai, ko trokšta jo siela, į vietą, kurią jis pasirinktų, jis tarnaus Viešpaties savo Dievo vardu, kaip visi jo broliai levitai, stovintys ten priešais Viešpatį tavo Dievą. Jis valgys jam paskirtą dalį, išskyrus tai, kas parduota pagal šeimą. Jei įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau, neišmoksi daryti pagal tų tautų bjaurystes. Nebus rastas tavyje apvalantis savo sūnų ir savo dukterį ugnyje, būriantis būrimą, aiškinantis ženklus ir imantis omenų, nuodais užgiedantis užkeikimą, pilvakalbiotojas ir portentų aiškintojas, klausinėjantis mirusiuosius. Nes bjaurystė Viešpačiui, tavo Dievui, yra kiekvienas, darantis šiuos dalykus, ir dėl šitų

bjauryščių Viešpats sunaikins juos nuo tavo veido. Tobulas būsi prieš Viešpatį, savo Dievą. Nes šitos tautos, kurias tu išvarysi, klausosi pranašysčių ir būrimų, bet tau ne taip davė Viešpats, tavo Dievas. Pranašą iš tavo brolių, kaip mane, pakels tau Viešpats, tavo Dievas; jo klausysite. Pagal visa, ko prašei iš Viešpaties, tavo Dievo, Horebe susirinkimo dieną, sakydami: nebesiklausysime Viešpaties, tavo Dievo, balso ir šitos didžiosios ugnies daugiau nebematysime, kad nemirtume. Ir Viešpats man tarė: Teisingai visa, ką jie tau kalbėjo. Pranašą aš pakelsiu jiems iš jų brolių, kaip tave, ir aš duosiu žodžius į jo burną, ir jis kalbės jiems pagal tai, ką aš jam įsakysiu. Ir žmogus, kuris neišgirs to, ką kalbės tas pranašas mano vardu, aš atkeršysiu jam. Išskyrus pranašą, kuris nedorėliškai elgtųsi kalbėdamas mano vardu žodį, kurio neįsakiau kalbėti, ir kuris kalbėtų kitų dievų vardu – mirs tas pranašas. Jei bet tu sakai savo širdyje: kaip mes žinosime tą žodį, kurio nekalbėjo Viešpats? Visa, ką kalba tas pranašas Viešpaties vardu, ir tai neįvyksta ir neatsitinka, tai yra žodis, kurio nekalbėjo Viešpats – bedievybėje kalbėjo tas pranašas, nebijositės jo.

19

Jei bet Viešpats, tavo Dievas, sunaikina tautas, kurioms Dievas duoda tau žemę, ir jūs jas paveldėsite, ir gyvensit jų miestuose ir jų namuose, tris miestus atskiri sau savo žemės viduryje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau. Apsvarstyk sau kelią ir padalinsi į tris dalis savo žemės ribas, kurią tau paskirsto

Viešpats, tavo Dievas, ir tai bus prieglauda kiekvienam žudikui. Tai bus įsakymas žmogžudžiui, kuris pabėgs ten ir gyvens: tam, kuris smogė savo artimui nežinodamas, ir šis jo neapkentė prieš vakarykštę ir užvakarykštę dieną. Ir jei kas įeina su kaimynu į mišką surinkti malkų, ir jo ranka paslysta su kirve kertant medį, ir geležis, nukritus nuo medžio, pataikys į kaimyną, ir jis miršta, šitas pabėgs į vieną iš šitų miestų ir gyvens. Kad kraujo keršytojas, įkaitus širdžiai, nepersekiotų žudžiusiojo ir nepasivytų jo, jei kelias ilgesnis, ir nesuduotų jo sielai, nes šitam nėra mirties teismo, kadangi jis nebuvo jo neapkenčiantis nei užvakar, nei užpriešvakar. Dėl to aš tau įsakau šį žodį, sakydamas: tris miestus atskirsi sau. Jei ir išplės Viešpats tavo Dievas tavo ribas, kaip prisiekė tavo tėvams, ir duos tau Viešpats visą žemę, kurią sakė duoti tavo tėvams, jei klausysi ir vykdysi visus šiuos įsakymus, kuriuos aš tau šiandien įsakau, mylėti Viešpatį tavo Dievą, eiti visais jo keliais visas dienas; pridėsi sau dar tris miestus prie šitų trijų. Ir nebus pralietas nekaltas kraujas žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėti, ir nebus ant tavęs kraujo kaltė. Jei bet atsirastų tarp tavęs žmogus, neapkenčiantis artimo, ir pasalsuotų jam, ir sukiltų prieš jį, ir užmuštų jo sielą, ir jis mirtų, ir pabėgtų į vieną iš šitų miestų; ir jo miesto senelių taryba išsiųstų, ir paimtų jį iš ten, ir atiduotų jį į kraujo keršytojų rankas, ir jis mirtų. Ne tausės tavo akis jo, ir apvalysi nekaltą kraują iš Izraelio, ir tau bus gerai. Neperkelsi savo artimo ribų, kurias pastatė tavo tėvai pavelde, kurį paveldėjai žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau burtų keliu. Nelieka vienas liudytojas liudyti prieš žmogų dėl visos neteisybės ir dėl kiekvieno nusikaltimo, ir dėl visos

nuodėmės, kurią jis nusidėtų. Dviejų liudytojų burnos ir trijų liudytojų burnos pagrindu stovės kiekvienas žodis. Jei atsistotų neteisingas liudytojas prieš žmogų, išvardijantis jo bedievybę, tai stovės du žmonės, kuriems yra ginčas, prieš Viešpatį ir prieš kunigus ir prieš teisėjus, kurie bus tomis dienomis. Ir teisėjai ištirs tiksliai, ir štai neteisingas liudytojas liudijo neteisingai, stojo prieš savo brolį. Ir padarysite jam tokiu būdu, kaip jis piktadariškai planavo padaryti prieš savo brolį, ir pašalinsite blogį iš jūsų pačių. Ir tie, kurie liko, išgirdę, bijosis ir nebedarys daugiau pagal šį blogą žodį jums. Tavo akis jam nepasigailės: sielą vietoj sielos, akį vietoj akies, dantį vietoj danties, ranką vietoj rankos, pėdą vietoj pėdos.

20

Jei tu išeisi į karą prieš savo priešus ir pamatysi arklį ir raitelį, ir žmonių daugiau negu tu turi, nebijok jų, nes Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi, tas, kuris iškėlė tave iš Egipto žemės. Ir bus, kada tu priartėsi prie karo, ir priartėjęs kunigas kalbės žmonėms, ir jis pasakys jiems: klausyk, Izraeli, jūs einate šiandien į karą prieš jūsų priešus, tegu nesilpsta jūsų širdis, nebijokite, nei būkite sutrikę, nei traukitės atgal nuo jų veido. Kad Viešpats, jūsų Dievas, einantis priekyje su jumis, kovos kartu su jumis prieš jūsų priešus ir išgelbės jus. Ir raštininkai kalbės žmonėms, sakydami: kas yra žmogus, pastatęs naują namą ir nepašventinęs jo? Tegu jis eina ir tegu grįžta į savo namus, kad nemirtų per karą, ir kitas žmogus juos pašventins. Ir

kas yra tas žmogus, kuris pasodino vynuogyną ir nedžiaugėsi juo? Tegu jis eina ir tegu grįžta į jo namus, kad nemirtų kare, ir kitas žmogus džiaugsis dėl jo. Ir kas yra tas žmogus, kuris sužadėjo moterį ir nevedė jos? Tegu jis eina ir tegu grįžta į savo namus, kad nemirtų kare, ir kitas žmogus ją paims. Ir raštininkai dar kalbės prie žmonių, ir jie pasakys: kas yra žmogus, kuris bijo ir yra bailys širdyje? Tegu jis eina ir tegu grįžta į savo namus, kad nepadarytų savo brolio širdies bailios, kaip yra jo paties. Ir bus, kada raštininkai nustos kalbėti į tautą, ir jie paskirs kariuomenės valdovus, vadovaujančius tautai. Jei priartėsi prie miesto kariauti prieš juos, tai pašauk juos su taika. Jei jie atsakys tau taikiai ir atvers tau vartus, tai visi žmonės, kurie bus rasti joje, taps tau mokesčių mokėtojais ir tavo pavaldžiais. Jei bet jie nepaklausys tavęs ir kariaus prieš tave, apgulsi ją, kol Viešpats tavo Dievas atiduos ją į tavo rankas, ir užmušti visus jos vyriškius kalaviju, išskyrus moteris ir mantą, ir visus gyvulius, ir visa kas yra mieste, ir visą grobį pasiimsi sau, ir valgysi visą savo priešų grobį, kurį Viešpats tavo Dievas duoda tau. Taip padarysi visiems miestams, esantiems labai toli nuo tavęs, ne iš miestų šitų tautų, kurių Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėti jų žemę. Nepaliksite gyvų nė vieno kvėpuojančio, bet prakeikimu prakeiksite juos – hetitą ir amoritą, ir kanaanietį, ir perizitą, ir hivitą, ir jebusitą, ir girgašitą, tokiu būdu, kaip įsakė tau Viešpats, tavo Dievas, kad jie nemokytų jūsų daryti visų jų bjauryščių, kurias jie darė savo dievams, ir nenusidėtumėte prieš Viešpatį, jūsų Dievą. Jei apgulsi miestą daugelį dienų, kariaudamas prieš jį, kad jį užimtum, nesunaikinsi jo medžių, užmesdamas ant jų geležį, bet

iš jo valgysi, tačiau jo neiškirsi – argi medis lauke yra žmogus, kad turėtų bėgti nuo tavęs į palaidą? Bet medį, kurį tu žinai, kad nėra vaisių duodantis, šitą tu sunaikinsi ir iškirsi, ir pastatysi apgulos įtvirtinimus prieš miestą, kuris kariauja prieš tave, kol jis bus paimtas.

21

Jei bus rastas sužeistas žemėje, kurią Viešpats tavo Dievas duoda tau paveldėti, kritęs lauke, ir jie nežino kas smogė, išeis tavo seniūnų taryba ir tavo teisėjai, ir jie išmatuos iki miestų aplink sužeistąjį. Ir bus miestas artimiausias sužeistajam, ir ims seniūnų taryba to miesto telyčią iš galvijų, kuri nebuvo dirbusi ir kuri netraukė jungo. Ir nuves seniūnų taryba to miesto telyčią į šiurkštų tarpeklį, kuris nebuvo dirbtas nei sėjamas, ir nulaužys sprandą telyčiai tarpeklyje. Ir prieis kunigai levitai, nes juos išsirinko Viešpats Dievas stovėti prieš jį ir laiminti jo vardu, ir pagal jų žodį bus sprendžiamas kiekvienas ginčas ir kiekvienas užkrėtimas. Ir visa tos miesto seniūnų taryba, tie artinantys prie sužeistojo, nusiplaus rankas ant telyčios galvos, kuri buvo nukirstomis gijomis slėnyje, ir atsakę jie pasakys: mūsų rankos neišliejo šito kraujo ir mūsų akys nematė. Būk gailestingas savo tautai Izraeliui, kurią atpirkai, Viešpatie, kad nekaltas kraujas netaptų kalte tavo tautoje Izraelyje, ir tas kraujas bus jiems atpirktas. Tu gi pašalinsi nekaltą kraują iš jūsų pačių, jei darysi tai, kas gera ir malonu Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje. Jei ir išėjęs į karą prieš tavo priešus, ir Viešpats tavo Dievas atiduos

juos į tavo rankas, ir paimsi jų grobį, ir pamatysi grobiuje moterį gražią išvaizda, ir pageidausi jos, ir imsi ją sau žmona, ir įvesi ją į tavo namus, ir nuskusi jos galvą, ir apkirpsi jai nagus, ir nuimsi nuo jos nelaisvės drabužius, ir ji sėdės tavo namuose, ir verkš tėvą ir motiną mėnesio dienas; ir po to įeisi pas ją ir gyvensi su ja, ir ji bus tavo žmona. Ir bus taip: jei jos nenori, išleisi ją laisvą, ir ji nebus parduota už sidabrą, jos neatmesi, nes ją pažeminai. Jei žmogui taptų dvi žmonos, viena iš jų mylima ir viena iš jų nemylima, ir pagimdytų jam mylima ir nemylima, ir taptų sūnus pirmagimis nemylimai; Ir bus, kad tą dieną, kai padalins paveldą savo sūnums savo turtus, negalės laikyti pirmagimu sūnaus mylimos, nepaisydamas sūnaus nemylimos pirmagimio; Bet pirmagimį sūnų nemylimos pripažins duoti jam dvigubai iš visko, kas būtų rasta jam, nes šis yra pradžia jo vaikų, ir šitam priklauso pirmagimystės teisės. Jei kas nors turi sūnų nepaklusnų ir maištingą, neklausantį tėvo balso ir motinos balso, ir jie jį drausmina, bet jis jų neklauso. Ir paėmę jį, jo tėvas ir jo motina išves jį prie jo miesto senolių tarybos ir prie vietos vartų. Ir jie pasakys savo miesto vyrams: šitas mūsų sūnus nepaklūsta ir maištauja, neklauso mūsų balso, puotauja ir yra girtuoklis. Ir jo miesto vyrai jį užmuš akmenimis, ir jis mirs, ir tu pašalinsi blogį iš jų tarpo, ir likę, išgirdę, bijosis. Jei bet atsitinka kam nors nuodėmė, nuosprendis mirties, ir miršta, ir pakabinsite jį ant medžio, nemiegos jo kūnas ant medžio, bet palaidojimu palaidosite jį tą dieną, nes prakeiktas Dievo kiekvienas kabantis ant medžio, ir nesuterštumėte žemės, kurią Viešpats tavo Dievas duoda tau paveldimu.

22

Nematęs savo brolio veršio arba jo avies, klaidžiojančių kelyje, nepraleisk jų pro šalį – tikrai sugrąžink juos savo broliui ir atiduok jam. Jei tavo brolis neartėja prie tavęs ir tu nežinai jo, surinksi jį į savo namus, ir jis bus su tavimi, kol tavo brolis ieškos jų, ir grąžinsi jam. Taip tu pasielgsi su jo asilu, ir taip tu pasielgsi su jo drabužiu, ir taip tu pasielgsi su kiekvienu tavo brolio praradimu, kiek jei pražus nuo jo ir tu rasi, negalėsi nepaisyti. Nematęs savo brolio asilo ar jo veršio, kritusio kelyje, nepraleisk jų pro šalį – tikrai padėk juos pakelti kartu su juo. Moteris neturi dėvėti vyriškų drabužių, o vyras neturi vilkėti moteriškų rūbų, nes bjaurystė Viešpačiui, tavo Dievui, yra kiekvienas, kuris tai daro. Jei sutiksi paukščių lizdą savo kelyje arba ant bet kurio medžio, arba ant žemės, su jaunikliais arba kiaušiniais, ir motina šildo jauniklius arba kiaušinius, neimsi motinos kartu su vaikais. Išsiųsdamas išsiųsi motiną, o vaikus paimsi sau, kad tau būtų gerai ir taptum ilgaamžis. Jei pastatysi naują namą, tai padaryk turėklus savo stogui, ir nepadarysi žmogžudystės savo namuose, jei kas nors nukris nuo jo. Nesėsi savo vynuogyne skirtingų sėklų, kad nebūtų pašventinti derlius ir sėkla, kurią pasėsi, kartu su savo vynuogyno derliumi. Nearsi su veršiu ir asilu kartu. Nedėsi padirbto, vilnos ir lino kartu. Padarysai sau suktus ant keturių savo apdarų kampų, kuriais apsivilktum. Jei kas nors paims žmoną ir gyvens su ja, ir nekęs jos, ir uždės ant jos kaltinančius žodžius, ir atneš prieš jos vardą blogą, ir sakys: šią moterį paėmiau, ir priėjęs prie jos neradau

jos mergystės, - tai paėmę mergaitės tėvas ir motina išneš mergaitės mergystę pas seniūnų tarybą prie vartų. Ir pasakys vaiko tėvas senolių tarybai: savo dukterį šią daviau šitam vyrui žmona, ir dabar šitas, neapkęsdamas jos, uždeda ant jos melagingus kaltinimus, sakydamas, neradau tavo dukteriai mergystės; ir štai mano dukters mergystė. Ir jie išskleis drabužį prieš miesto seniūnų tarybą. Ir tos miesto seniūnų taryba paims tą žmogų, ir jie disciplinuos jį, ir jie baudos jį šimtu šekelių, ir jie duos tėvui tos jaunos moters, nes jis išnešė blogą vardą ant Izraelitės mergelės, ir ji bus jo žmona; jis negalės išsiųsti jos visą laiką. Jei tačiau šis žodis pasitvirtins esąs tiesa, ir mergelystė nebus rasta tai jaunai moteriai, tai jie išves tą jauną moterį prie jos tėvo namų durų, ir jie užmuš ją akmenimis, ir ji mirs, nes ji padarė kvailystę tarp Izraelio sūnų ištvirkaudama savo tėvo namą, ir tu pašalinsi blogį iš jūsų. Jei bet bus rastas žmogus miegantis su moterimi, ištekėjusia už vyro, nužudysite abu – tą vyrą, miegantį su ta moterimi, ir tą moterį, ir pašalinsi blogį iš Izraelio. Jei mergaitė mergelė, sužadėtinė su vyru, ir vyras, radęs ją mieste, pagulės su ja, išvesite abu prie jų miesto vartų, ir jie bus užmušti akmenimis ir mirs; jauną moterį, nes ji nešaukė mieste; ir vyrą, nes jis pažemino artimo žmoną; ir pašalinsi blogį iš jūsų pačių. Jei laukuose vyras randa sužadėtą mergaitę, ir prievartavęs guli su ja, nužudysite tik tą, kuris gulėjo su ja. Ir tai jaunai moteriai nėra mirties nuodėmė; kaip jei žmogus pakiltų prieš artimą ir nužudytų jo sielą, taip ir šis dalykas, nes lauke rado ją; sušuko sužadėtoji jaunoji moteris, ir nebuvo to, kuris jai padėtų. Jei kas nors ras mergaitę mergelę, kuri nėra sužadėta, ir prievartavęs paguls su ja, ir bus rastas, duos vyras, pagulėjęs su

ja, jaunos moters tėvui penkiasdešimt sidabro didrachmų, ir ji bus jo žmona, už tai, kad jis pažemino ją; jis negalės išsiųsti jos visą laiką.

23

Žmogus nepaims savo tėvo žmonos ir neatskleis savo tėvo uždangalo. Nei sutraiškytas sėklidėse, nei atkirsdintas neįeis į Viešpaties susirinkimą. Iš prostitutės kilęs neįeis į Viešpaties susirinkimą. Nei amonitas, nei moabitas neįeis į Viešpaties susirinkimą, ir iki dešimtos kartos neįeis į Viešpaties susirinkimą, ir iki amžinybės; dėl to, kad jie nesutiko jūsų su duona ir vandeniu kelyje, jums išeinant iš Egipto, ir dėl to, kad jie samde prieš tave Balaamą, Beoro sūnų, iš Mesopotamijos prakeikti tave. Ir nenorėjo Viešpats, tavo Dievas, klausyti Balaamo, ir Viešpats, tavo Dievas, pakeitė prakeikimus į palaiminimą, nes mylėjo tave Viešpats, tavo Dievas. Nekreipsiesi į juos su taikiais ir naudingais dalykais per visas savo dienas per amžius. Ne bjaurėkis idumėju, nes jis tavo brolis; ne bjaurėkis egiptiečiu, nes buvai ateivis jo žemėje. Sūnūs, jei jiems gims trečiojoje kartoje, įeis į Viešpaties susirinkimą. Jei išeisi stovyklauti prieš savo priešus, tai saugokis nuo kiekvieno blogo žodžio. Jei tarp jūsų yra žmogus, kuris nebus švarus dėl jo naktinio išsiliejimo, tai jis išeis laukan iš stovyklos ir neįeis į stovyklą. Ir bus taip, kad link vakaro jis maudysis savo kūną vandeniu, ir saulei nusileidus jis įeis į stovyklą. Ir vieta bus tau už stovyklos ribų, ir išeisi ten laukan. Ir kuoliukas bus tau ant

tavo diržo; ir bus, kada tu atsisėsi lauke, ir tu kasėsi juo, ir atsinešęs uždengsi savo nuogumą. Nes Viešpats, tavo Dievas, vaikšto tavo stovykloje, kad išgelbėtų tave ir atiduotų tavo priešą prieš tavo veidą; ir tavo stovykla bus šventa, ir nebus matomas tavyje nuogumo dalykas, ir jis atsigręš nuo tavęs. Neatiduosi vaiko jo šeimininkui, kuris buvo pridėtas tau nuo jo šeimininko. Su tavimi jis gyvens, jūsų tarpe gyvens, kur tik jam patiks; nevarginkite jo. Nebus prostitutės iš Izraelio dukterų, ir nebus to, kuris prostitučiuoja save, iš Izraelio sūnų, nebus inicijuotojos iš Izraelio dukterų, ir nebus to, kuris yra inicijuojamas, iš Izraelio sūnų. Neatnešei prostitutės užmokesčio nei šuns mainų į Viešpaties, tavo Dievo, namus dėl jokio įžado, nes pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo Dievui, yra ir abu. Neskolinsi palūkanomis savo broliui sidabro palūkanų, maisto palūkanų ir bet kokio daikto palūkanų, kurį paskolinsi. Svetimajam tu skolinsi su palūkanomis, bet savo broliui neskolinsi su palūkanomis, kad Viešpats, tavo Dievas, palaimintų tave visuose tavo darbuose toje žemėje, į kurią tu įeini jos paveldėti. Jei tu pasižadėsi pasižadėjimą Viešpačiui, savo Dievui, nedelsi jo atiduoti, nes Viešpats, tavo Dievas, tikrai ieškos jo iš tavęs, ir bus tau nuodėmė. Jei nenori melstis, tai nėra tavyje nuodėmės. Tai, kas išeina per tavo lūpas, laikysi ir vykdysi tokiu būdu, kaip pažadėjai Viešpačiui Dievui dovaną, apie kurią kalbėjai savo burna. Jei įeisi į savo kaimyno derlių ir surinksi varpas savo rankomis, tai pjautuvo nepadėsi ant savo kaimyno derliaus. Jei įeisi į savo kaimyno vynuogyną, valgysi vynuoges, kiek tavo siela bus pasotinta, bet į indą nedėsi.

24

Jei kas nors paims žmoną ir gyvens su ja, ir bus taip, jei ji nebesurastų malonės jo akyse, nes surado joje negražų dalyką, ir parašys jai išsiskyrimo raštą, ir duos į jos rankas, ir išsiųs ją iš savo namų, ir išėjusi ji taps kito vyro žmona, ir tas paskutinis vyras jos nekęs, ir parašys jai išsiskyrimo raštą, ir duos į jos rankas, ir išsiųs ją iš savo namų, ir mirs tas paskutinis vyras, kuris paėmė ją sau žmona, negalės pirmasis vyras, kuris ją išsiuntė, sugrįžęs paimti jos sau žmona, po to kai ji buvo suteršta, nes tai yra bjaurystė Viešpaties tavo Dievo akyse, ir nesutepsite žemės, kurią Viešpats tavo Dievas duoda jums paveldėti. Jei kas nors neseniai paima žmoną, jis neišeis į karą, ir jam nebus uždėtas joks dalykas; jis bus nekaltas savo namuose vienerius metus ir džiugins savo žmoną, kurią paėmė. Ne imsi užstatu girnų akmens nei viršutinio girnų akmens, nes šis ima užstatu sielą. Jei žmogus bus sugautas vogiantis sielą iš savo brolių, Izraelio sūnų, ir pavergęs jį parduos, tas vagis mirs, ir pašalinsi blogį iš jūsų. Būk atsargus dėl raupsų užkrėtimo ir labai stropiai laikykis viso įstatymo, kurį jums skelbs kunigai levitai, kaip aš jums įsakiau – to laikykitės. Atsimink, kiek padarė Viešpats, tavo Dievas, Miriam kelyje, jums einant iš Egipto. Jei yra skola pas tavo artimą, bet kokia skola, neįeisi į jo namus paimti jo užstato. Išorėje tu stovėsi, ir žmogus, kuriam tavo paskola yra, jis išneš tau užstatą laukan. Jei žmogus tampa vargšu, negalėsi miegoti su jo įkeistu daiktu. Grąžindamas grąžinsi jo užstatą prieš saulės nusileidimą, ir jis miegos savo

drabužyje, ir palaimins tave, ir tai bus tau gailestingumas Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje. Nedaryk neteisybės vargšo ir stokojančio atlyginimui iš tavo brolių arba iš ateiviųjų, esančių tavo miestuose. Tą pačią dieną tu sugrąžinsi jo užmokestį, nesileis saulė ant jo, nes jis vargšas yra, ir jame jis turi viltį, ir šauksis prieš tave į Viešpatį, ir bus tavyje nuodėmė. Tėvai nemirs už vaikus, ir sūnūs nemirs už tėvus – kiekvienas mirs savo nuodėmėje. Nenukrypsi nuo teismo ateivio ir našlaičio ir našlės; neimsi užstatu našlės drabužio, ir atsimins, kad tarnas buvai Egipto žemėje, ir išpirko tave Viešpats, tavo Dievas, iš ten; dėl to aš tau įsakau daryti šitą dalyką. Jei tu pjausi derlių savo lauke ir pamiršti pėdą savo lauke, negrįši jos paimti – ji bus ateiviui, našlaičiui ir našlei, kad palaimintų tave Viešpats, tavo Dievas, visuose tavo rankų darbuose. Jei bet tu skini alyvuoges, nesugrįši surinkti to, kas liko po tavęs – tai bus ateiviam, našlaičiui ir našlei, ir tu atsimini, kad tarnas buvai Egipto žemėje; dėl to aš tau įsakau vykdyti šį žodį. Jei ir tu nuimsi derlių savo vynuogyno, nebe rinksi vėl to, kas liko už tavęs; ateiviui ir našlaičiui ir našlei bus; ir tu prisiminsi, kad tarnas buvai Egipto žemėje; dėl to aš tau įsakau vykdyti šitą žodį.

25

Jei tarp žmonių kyla ginčas, ir jie ateina į teismą, ir jie teisia, ir jie išteisinę teisųjį, ir jie pasmerkia bedievį; Ir bus, jei bedievis vertas smūgių, paguldysi jį prieš teisėjus, ir jie plaks jį prieš juos pagal jo bedievystę. Ir skaičiumi keturiasdešimt jie nuplaks jį, ne

daugiau jie pridės. Jei bet tu pridėsi plakti daugiau už šiuos smūgius, bus sugėdintas tavo brolis prieš tave. Neužriši snukio jaučiui, kuris kulia. Jei broliai gyvena kartu ir miršta vienas iš jų, o sėklos nebuvo jam, tai mirusiojo žmona nebus išorėje vyrui neartimam, jos vyro brolis įeis pas ją ir ims ją sau žmona, ir gyvens su ja. Ir vaikas, kurį ji pagimdys, bus paskirtas mirusio vardu, ir jo vardas nebus išdildytas iš Izraelio. Jei vyras nenori imti savo brolio žmonos, tai moteris pakils prie vartų pas seniūnų tarybą ir sakys: mano vyro brolis nenori pakelti savo brolio vardo Izraelyje, mano vyro brolis nenorėjo. Ir jo miesto vyresniųjų taryba jį pašauks ir jam pasakys; ir stovėdamas jis pasakys: Aš nenoriu jos imti. Ir jo brolio žmona, priartėjusi prieš vyresniųjų tarybą, nusimaus vieną jo sandalą nuo jo kojos ir spjaus jam į veidą, ir atsakiusi pasakys: Taip darys žmogui, kuris nepastatys savo brolio namų Izraelyje. Ir jo vardas bus vadinamas Izraelyje: namas to, kuris atrišo sandalą. Jei kovoja vyrai kartu, vyras su savo broliu, ir prisiartina vieno iš jų žmona išgelbėti savo vyrą iš rankos to, kuris muša jį, ir ištiesusi ranką paima jo sėklines, nukirsi ranką; tavo akis nepasigailės jos. Tavo maišelyje nebus dviejų svorių – didelio arba mažo. Tavo namuose nebus skirtingų matų – didelio ir mažo. Svoris tikras ir teisingas bus tau, ir matas tikras ir teisingas bus tau, kad ilgai gyventum ant žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėjime. Kad bjaurystė Viešpačiui, tavo Dievui, kiekvienas darantis šiuos dalykus, kiekvienas darantis neteisybę. Prisimink, kiek daug padarė tau Amalekas kelyje, kai tu išėjai iš Egipto žemės, kaip jis stojo prieš tave kelyje ir nukirto tavo užnugarį, vargusius už tavęs, o tu buvai alkanas ir pavargęs, ir jis nebijojo

Dievo. Ir bus taip: kada Viešpats, tavo Dievas, duos tau poilsį nuo visų tavo priešų aplinkui tave žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėti, tu išdildysi Amaleko vardą iš po dangaus, ir neužmiršk.

26

Ir bus, jei tu įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėti, ir tu ją paveldėsi, ir tu gyvensi ant jos, ir tu imsi iš pirmųjų tavo žemės vaisių, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau, ir tu įdėsi į krepšį, ir tu eisi į vietą, kurią išsirinks Viešpats, tavo Dievas, kad jo vardas būtų pašauktas ten. Ir tu ateisi pas kunigą, kuris bus tomis dienomis, ir pasakysi jam: Aš šiandien skelbiu Viešpačiui, mano Dievui, kad esu įėjęs į žemę, kurią Viešpats prisiekė mūsų tėvams duoti mums. Ir kunigas paiims krepšelį iš tavo rankų, ir padės jį priešais Viešpaties, tavo Dievo, aukurą. Ir atsakydamas pasakys prieš Viešpatį, tavo Dievą: Siriją paliko mano tėvas ir nuėjo į Egiptą, ir gyveno ten nedidelis skaičiumi, ir tapo ten didele tauta ir gausia minia. Ir egiptiečiai mus skriaudė, ir jie mus pažemino, ir jie uždėjo mums sunkius darbus. Ir mes šaukėmės Viešpačiui mūsų Dievui, ir Viešpats išgirdo mūsų balsą, ir jis matė mūsų pažeminimą, ir mūsų vargą, ir mūsų priespaudą. Ir Viešpats pats išvedė mus iš Egipto savo didžiąja jėga, galinga ranka ir ištiesta alkūne, didžiais regėjimais, ženklais ir stebuklais. Ir jis įvedė mus į šią vietą ir davė mums šią žemę, žemę, tekančią pienu ir medumi. Ir dabar štai aš atsinešiau pirmąsias derliaus vaisius žemės, kurią tu

davei man, Viešpatie, žemę tekančią pienu ir medumi; ir tu paliksi ją priešais Viešpatį tavo Dievą, ir pagarbinsi prieš Viešpatį tavo Dievą, ir džiaugsiesi visais gerais dalykais, kuriuos davė tau Viešpats tavo Dievas, ir tavo namai, ir levitas, ir ateivis, kuris yra tavyje. Jei užbaigsi dešimtinti visą dešimtąją dalį savo derliaus trečiaisiais metais, antrąją dešimtąją dalį duosi levitui ir ateiviai, ir našlaičiui, ir našlei, ir jie valgys tavo miestuose, ir džiaugsis. Ir tu sakysi prieš Viešpatį, tavo Dievą: Aš pašalinau šventus dalykus iš savo namų ir daviau juos levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei pagal visus įsakymus, kuriuos man įsakei. Neperžengiau tavo įsakymo ir nepamiršau. Ir aš nevalgiau jų savo skausme, nepaėmiau jų vaisių nešvarumui, nedaviau jų mirusiajam, paklausiau Viešpaties, mūsų Dievo, balso, padariau, kaip man įsakei. Pažvelk žemyn iš savo šventojo namo danguje ir palaimink savo tautą Izraelį bei žemę, kurią davei jiems, kaip prisiekei mūsų tėvams duoti mums žemę, tekančią pienu ir medumi. Šią dieną Viešpats, tavo Dievas, įsakė tau vykdyti visus įstatus ir sprendimus, ir jūs laikysitės ir vykdysite juos iš visos savo širdies ir iš visos savo sielos. Tu esi pasirinkęs Dievą šiandien būti tavo Dievu ir eiti visais jo keliais, laikytis įsakymų ir sprendimų bei klausyti jo balso. Ir Viešpats pasirinko tave šiandien, kad taptum jam brangiausią tauta, kaip jis sakė, saugoti jo įsakymus, ir būti virš visų tautų, kaip jis padarė tave garsų ir pasigyrimo objektu ir šlovingą, būti šventa tauta Viešpačiui tavo Dievui, kaip jis kalbėjo.

27

Ir Mozė ir Izraelio seniūnų taryba įsakė, sakydami: laikykitės visų šitų įsakymų, kuriuos aš jums šiandien skelbiu. Ir bus tą dieną, kai pereisite Jordaną į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau, ir pastatysi sau didelius akmenis, ir užtepsi juos kalkėmis. Ir tu parašysi ant šitų akmenų visus šito įstatymo žodžius, kai pereisite Jordaną, kada įeisite į žemę, kurią Viešpats, tavo tėvų Dievas, duoda tau, žemę, tekančią pienu ir medumi, kaip sakė Viešpats, tavo tėvų Dievas, tau. Ir kai pereisite Jordaną, pastatysite šiuos akmenis, kuriuos aš tau šiandien įsakau, Ebalo kalne, ir aptinkuosite juos kalkėmis. Ir tu pastatysi ten aukurą Viešpačiui, savo Dievui, aukurą iš akmenų; nepadėsi ant jo geležies; iš visų akmenų pastatysi aukurą Viešpačiui, savo Dievui, ir paaukoši ant jo deginamąsias aukas Viešpačiui, savo Dievui. Ir ten aukosi išganymo auką, ir valgysi, ir būsi sotus, ir džiaugsies Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje. Ir parašysi ant akmenų visą šį įstatymą labai aiškiai. Ir kalbėjo Mozė ir kunigai levitai visam Izraeliui, sakydami: Tylėk ir klausyk, Izraeli! Šią dieną tu tapai Viešpaties, tavo Dievo, tauta, ir klausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso, ir vykdysi visus jo įsakymus ir jo nuostatus, kuriuos aš tau šiandien įsakau. Ir Mozė įsakė žmonėms tą dieną, sakydamas: šie stovės laiminti žmones Garizimo kalne, perėję Jordaną – Simeonas, Levis, Judas, Isacharas, Juozapas ir Benjaminas. Ir šie stovės prakeikimui Ebalo kalne: Rubenas, Gadas ir Ašeras, Zebulūnas, Danas ir Neftalimas. Ir atsakydami pasakys levitai visam Izraeliui didžiu balsu: prakeiktas žmogus, kuris padarys drožinį ir liejinį, bjaurystę Viešpačiui, rankų amatininkų darbą, ir padės jį slaptoje vietoje. Ir atsakę visi žmonės pasakys: tebūnie.

Prakeiktas tas, kuris negerbia savo tėvo arba savo motinos, ir visi žmonės pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris perkelia kaimyno ribas, ir visi žmonės pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris klaidina aklą kelyje, ir visi žmonės pasakys: tebūnie. Prakeiktas, kas nukrypsta nuo ateivio, našlaičio ir našlės teismo, ir visi žmonės pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris miega su savo tėvo žmona, nes jis atskleidė savo tėvo užklotą; ir visa tauta pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris miega su bet kokiu gyvuliu, ir visi žmonės pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris miega su savo seserimi iš tėvo ar motinos pusės. Ir visi žmonės pasakys: Tebūnie. Prakeiktas tas, kuris miega su savo nuotaka, ir visa tauta pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris miega su savo žmonos seserimi, ir visa tauta pasakys: tebūnie. Prakeiktas tas, kuris smogia kaimynui apgaule, ir visi žmonės pasakys: tebūnie. Prakeiktas, kas imtų dovanas, kad smogtų nekaltą kraujo sielą, ir visa tauta pasakys: tebūnie. Prakeiktas kiekvienas žmogus, kuris nesilaikys visų šito įstatymo žodžių, kad juos vykdytų, ir visi žmonės pasakys: tebūnie.

28

Ir bus, jei klausydamas išklausysi balso Viešpaties, Dievo tavo, saugoti ir vykdyti visus šiuos įsakymus, kuriuos aš tau įsakau šiandien, ir Viešpats, Dievas tavo, pastatys tave virš visų žemės tautų, ir ateis ant tavęs visi šie palaiminimai ir ras tave, jei klausydamas išklausysi balso Viešpaties, Dievo tavo, palaimintas tu mieste ir palaimintas tu lauke. Palaimintos tavo įsčių

palikuonys ir tavo žemės derlius, ir tavo galvijų bandos, ir tavo avių kaimenės. Palaimintos tavo sandėliai ir tavo likučiai. Palaimintas būsi įeinant ir palaimintas būsi išeinant. Viešpats, tavo Dievas, atiduos tavo priešus, kurie tau priešinosi, sudaužytus prieš tavo veidą; vienu keliu jie išeis prieš tave, ir septyniais keliais jie bėgs nuo tavo veido. Viešpats siųs tau palaiminimą tavo saugyklose ir visame, į ką uždėsi savo ranką, ant žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau. Viešpats pastatys tave sau šventą tautą, kaip prisiekė tavo tėvams, jei klausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso ir eisi visais jo keliais, ir visos žemės tautos matys tave, kad Viešpaties vardas yra pašauktas tau, ir jie bijosis tavęs. Ir Viešpats, tavo Dievas, padaugins tave gėrybėmis tavo įsčių palikuonyse, ir tavo gyvulių palikuonyse, ir tavo žemės derliuje, ant tos žemės, kurią Viešpats prisiekė tavo tėvams duoti tau. Atvers tau Viešpats savo gerąjį lobį, dangų, duoti lietų tavo žemei laiku; palaimins visus tavo rankų darbus; ir skolinsi daugeliui tautų, bet tu nesiskolinsi. Ir tu valdysi daugelį tautų, bet jos tavęs nevaldys. Viešpats, tavo Dievas, pastatys tave galva, o ne uodega, ir tada būsi viršuje, o ne apačioje, jei klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir laikysiesi visko, ką aš tau šiandien įsakau saugoti. Neperžengsi nuo visų įsakymų, kuriuos aš tau šiandien įsakau, nei į dešinę, nei į kairę, eidamas paskui kitus dievus ir tarnaudamas jiems. Ir bus, jei tu neklausysi Viešpaties, tavo Dievo, balso ir nelaikysi visų jo įsakymų, kuriuos aš tau šiandien įsakau, tai ateis ant tavęs visi šitie prakeikimai ir užgrius tave. Prakeiktas tu mieste ir prakeiktas tu lauke. Prakeikti tavo sandėliai ir tavo likučiai. Prakeikti tavo įsčių palikuonys ir tavo

žemės derlius, tavo galvijų bandos ir tavo avių kaimenės; prakeiktas tu įeidamas, ir prakeiktas tu išeidamas. Viešpats siųs ant tavęs stygių, nykimą ir sunaikinimą ant visko, į ką uždėsi savo ranką, kol sunaikins tave ir kol pražudys tave greitai dėl tavo piktų darbų, nes palikote mane. Viešpats priverš mirtį prikibti prie tavęs, kol ji visiškai sunaikins tave nuo žemės, į kurią tu įeini, kad ją paveldėtum. Viešpats ištiks tave bejėgiškumu, karščiavimu, drebuliu, uždegimu, pelėsiais ir blyškumu, ir jie persekios tave, kol sunaikins tave. Ir dangus virš tavo galvos bus bronzinis, o žemė po tavimi – geležinė. Tegul Viešpats, tavo Dievas, duoda tavo žemės lietų kaip dulkes, ir dulkės iš dangaus nusileis, kol sunaikins tave ir kol pražudys tave greitai. Tegul Viešpats atiduoda tave į pralaimėjimą priešais priešus: vienu keliu tu išeisi prieš juos, o septyniais keliais bėgsi nuo jų veido, ir tu būsi išsklaidytas visose žemės karalystėse. Ir jūsų mirusieji taps maistu dangaus paukščiams ir žemės žvėrims, ir niekas jų nebaidys. Viešpats smogs tave Egipto opa į sėdynę, ir laukiniais niežais, ir niežuliu, taip kad negalėsi būti išgydytas. Viešpats ištiks tave pamišimu, aklumu ir proto pakrikimu. Ir tu grobstysi vidudienį, kaip aklas grobstytų tamsoje, ir tavo keliai neklestės, ir tada tu būsi skriaudžiamas ir plėšiamas visas dienas, ir nebus padedančio. Žmoną imsi, ir kitas vyras turės ją; namą pastatysi, ir negyventi jame; vynuogyną sodinsi, ir nenuimsi iš jo derliaus. Tavo veršis papjautas priešais tave, ir tu nevalgysi iš jo; tavo asilas pagrobtas iš tavęs, ir nebus tau grąžintas; tavo avys duotos tavo priešams, ir nebus tau padedančiojo. Tavo sūnūs ir tavo dukterys bus atiduotos kitai tautai, ir tavo akys žiūrės

nykstančios į juos, tavo ranka neturės jėgų. Tavo žemės derlių ir visus tavo darbus suės tauta, kurios tu nepažįsti, ir būsi skriaudžiamas bei sulaužytas visas dienas. Ir tu būsi ištiktas beprotybės dėl tavo akių regėjimų, kuriuos pamatysi. Viešpats ištiks tave pikta opa ant kelių ir ant blauzdų, taip kad negalėsi būti išgydytas nuo tavo pėdų padų iki tavo viršugalvio. Viešpats gali nuvesti tave ir tavo valdovus, kuriuos paskirtum sau, pas tautą, kurios nežinai nei tu, nei tavo tėvai, ir ten tarnausi kitiems dievams – medžiams ir akmenims. Ir tu būsi ten mįslė, parabolė ir pasakojimas visose tautose, į kurias Viešpats tave ten nuves. Daug sėklos išnešiši į lauką, ir mažai įnešiši, nes ją suės skėriai; vynuogyną pasodinsi ir dirbsi, ir vyno negėrsi nei džiaugsiesi iš jo, nes jį suės kirminai. Alyvmedžiai bus tau visose tavo ribose, ir aliejumi nepatepsi savęs, nes išbyres tavo alyvmedis. Sūnus ir dukteris pagimdysi, bet jų neturėsi, nes jie išeis į nelaisvę. Visus tavo medžius ir tavo žemės derlių sunaikins erkė. Ateivis, kuris yra pas tave, kils vis aukštyn ir aukštyn, o tu leisiesi vis žemyn ir žemyn. Šis skolins tau, o tu jam neskolinsi, jis bus galva, o tu būsi uodega. Ir ateis ant tavęs visi šitie prakeikimai, ir persekios tave, ir pasivys tave, kol sunaikins tave ir kol pražudys tave, nes neklauseisi Viešpaties, savo Dievo, balso, kad saugotum jo įsakymus ir nuostatus, kuriuos jis tau įsakė. Ir bus tavyje ženklai ir stebuklai tavo palikuonims iki amžinybės, todėl kad tu netarnavai Viešpačiui savo Dievui su džiaugsmu ir gera širdimi dėl visos gausos. Ir tarnausi savo priešams, kuriuos Viešpats siųs ant tavęs badu, troškuliu, nuogumu ir visko stoka, ir jis uždės geležinį jungą ant tavo kaklo, kol tave sunaikins. Viešpats atves ant tavęs tautą iš toli

nuo žemės krašto kaip erelio puolimą, tautą, kurios balso tu negirdėsi, begėdišką veidu tautą, kuri nepagarbs seno žmogaus veido ir nepasigailės jauno. Ir praris tavo gyvulių palikuonis ir tavo žemės derlių, taip kad tau nepaliks grūdų, vyno, aliejaus, tavo jaučių bandų ir tavo avių kaimenių, kol tave sunaikins. Ir jis sunaikins tave tavo miestuose, kol bus sugriautos aukštosios ir tvirtosios sienos, kuriomis tu pasitikėjai, visoje tavo žemėje, ir suspaus tave tavo miestuose, kuriuos jis davė tau. Ir valgysi savo pilvo palikuonis, savo sūnų ir dukterų mėsą, kiek davė tau, tavo siautumo metu ir tavo suspaudimo metu, kurį užduos tau tavo priešas. Tas švelnus tarp tavęs ir tas labai lepnus pavydės savo akimi savo broliui ir savo žmonai savo glėbyje ir likusiems vaikams, kurie būtų likę jam, taip kad duoti vienam iš jų iš mėsos savo vaikų, kuriuos jis valgytų, dėl to kad neliko jam nieko tavo sielvarte ir tavo suspaudime, kurį suspaus tave tavo priešai visose tavo miestuose. Ir švelnioji tarp jūsų ir lepūnė, kurios pėda nepatyrė vaikščiojimo ant žemės dėl lepumo ir dėl švelnumo, pavydės savo akimi savo vyrui tam savo glėbyje, ir savo sūnui, ir savo dukteriai, ir savo palikuoniui tam išėjusiam per savo šlaunis, ir savo vaikui, kurį pagimdys; nes ji praris juos dėl visko stokos slapta tavo sielvarte ir tavo varge, kuriuo vargins tave tavo priešas tavo miestuose, jei neišklausysi darydamas visus šito įstatymo žodžius, tuos parašytus šitoje knygoje, bijodamas šito garbingo nuostabaus vardo, VIEŠPATIES savo DIEVO. Ir Viešpats padarys nuostabiais tavo smūgius ir tavo palikuonių smūgius – didelius ir nuostabius smūgius, ir piktas bei ištikimas ligas. Ir jis sugrąžins visą blogą Egipto skausmą, kurio tu vengei nuo jų veido, ir jie prikibus prie tavęs.

Ir visą ligą, ir visą smūgį, kuris nėra parašytas, ir visą tą, kas parašyta šio įstatymo knygoje, atves Viešpats ant tavęs, kol sunaikins tave. Ir jūs būsite palikti mažu skaičiumi, nors buvote kaip dangaus žvaigždės gausumu, nes neklausėte Viešpaties, jūsų Dievo, balso. Ir bus taip: kaip Viešpats džiaugėsi jumis darydamas jums gera ir daugindamas jus, taip Viešpats džiaugsis jumis naikindamas jus, ir būsite greitai paimti nuo žemės, į kurią įeini, kad ją paveldėtum. Ir išsklaidys tave Viešpats, tavo Dievas, į visas tautas nuo žemės krašto iki žemės krašto, ir tarnausite ten kitiems dievams, medžiams ir akmenims, kuriais netikėjai tu ir tavo tėvai. Bet ir tarp tų tautų tu neilsėsi, nei tavo pėdai nebus ramybės, ir Viešpats duos tau ten nepaklusnią širdį, silpstančias akis ir nykstančią sielą. Ir tavo gyvenimas bus kabantis priešais tavo akis, ir bijosi dieną ir naktį, ir netikėsi savo gyvenimu. Rytą tu sakysi: Kaip taptų vakaras, ir vakarą tu sakysi: Kaip taptų rytas, dėl tavo širdies baimės, kurios tu bijosi, ir dėl tavo akių regėjimų, kuriuos tu matysi. Ir Viešpats sugrąžins tave į Egiptą laivais, tuo keliu, apie kurį sakiau: tu daugiau jo nebematysi; ir būsite ten parduoti savo priešams kaip vergai ir vergės, ir nebus pirkėjo. Tai sandoros žodžiai, kuriuos Viešpats įsakė Mozei nustatyti Izraelio sūnums Moabo žemėje, be tos sandoros, kurią jis padarė su jais Horebe.

29

Ir pašaukė Mozė visus Izraelio sūnus, ir pasakė jiems: jūs matėte

visa, ką padarė Viešpats Egipto žemėje prieš jus Faraonui ir jo tarnams, ir visai jo žemei, tuos didžius išbandymus, kuriuos matė tavo akys, tuos didžius ženklus ir stebuklus. Ir Viešpats Dievas nedavė jums širdies suprasti, akių matyti ir ausų girdėti iki šios dienos. Ir jis vedė jus keturiasdešimt metų dykumoje, nenusidėvėjo jūsų drabužiai, ir jūsų sandalai nenusidėvėjo nuo jūsų pėdų. Duonos nevalgėte, vyno ir stipraus gėrimo negėrėte, kad žinotumėte, jog aš esu Viešpats, jūsų Dievas. Ir atėjote iki šios vietos, ir išėjo Hešbono karalius Sihonas ir Bašano karalius Ogas prieš mus į karą. Ir mes juos sumušėme, ir paėmėme jų žemę, ir aš ją daviau pagal burtą Rubenui, Gadui ir pusei Manaso giminės. Ir jūs laikysitės vykdyti visus šios sandoros žodžius, kad suprastumėte visa, ką darysitė. Jūs visi stovite šiandien priešais Viešpatį, jūsų Dievą, jūsų genčių vadai ir jūsų seniūnų taryba, ir jūsų teisėjai, ir jūsų raštininkai, kiekvienas Izraelio vyras, jūsų moterys ir jūsų vaikai, ir ateivis jūsų stovyklos viduryje, nuo jūsų malkakirtžio iki jūsų vandens nešėjo, kad įeitumėte į Viešpaties, jūsų Dievo, Sandorą ir į jo prakeikimus, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, sudaro su tavimi šiandien, kad jis pastatytų tave jam į tautą, ir jis bus tavo Dievas, kaip jis pasakė tau ir kaip jis prisiekė tavo tėvams Abraomui ir Izaokui ir Jokūbui. Ir ne jums vien aš skiru šią sandorą ir šį prakeikimą, bet ir tiems, kurie čia yra su jumis šiandien priešais Viešpatį, jūsų Dievą, ir tiems, kurie nėra su jumis čia šiandien. Kad jūs žinote, kaip mes gyvenome Egipto žemėje, kaip praėjome tarp tautų, pro kurias jūs praėjote. Ir matykite jų bjaurystes ir jų stabus: medį ir akmenį, sidabrą ir auksą, kurie yra pas juos. Ar nėra tarp jūsų vyro, ar moters, ar giminės, ar

genties, kurio protas nukrypo nuo Viešpaties jūsų Dievo, nuėję tarnauti tų tautų dievams; ar nėra tarp jūsų šaknies augančios aukštyn tulžyje ir kartume; Ir bus, jei išgirs žodžius šio prakeikimo ir palaimins save savo širdyje, sakydamas: šventos dalys man tebūna, nes klaidžiojime savo širdies eisiu, kad nusidėjėlis nesunaikintų kartu nekalto; Dievas nenorės būti maloningas jam, bet tada užsidegs Viešpaties rūstybė ir jo uolumas tame žmoguje; ir prikibus prie jo visi šios sandoros prakeiksmai, parašyti šioje knygoje; ir Viešpats išdildys jo vardą iš po dangaus. Ir Viešpats atskirs jį į blogį iš visų Izraelio sūnų, pagal visus tos sandoros prakeikimus, parašytus šio įstatymo knygoje. Ir pasakys kita karta, jūsų sūnūs, kurie pakils po jūsų, ir svetimšalis, kuris ateis iš tolimos žemės, ir jie pamatys tos žemės smūgius ir jos ligas, kurias Viešpats siuntė ant jos, siera ir druska sudeginta; visa jos žemė nebus sėjama, nei sudygs, nei užaugs ant jos niekas žalia. Kaip buvo sunaikintos Sodoma ir Gomora, Adma ir Ceboimas, kurias sunaikino Viešpats įniršyje ir rūstybėje. Ir sakys visos tautos: kodėl Viešpats taip padarė šiai žemei? Kas yra šis didysis rūstybės pyktis? Ir jie sakys, kad paliko Viešpaties, jų tėvų Dievo, sandorą, kurią jis sudarė su jų tėvais, kai išvedė juos iš Egipto žemės, ir nuėję tarnavo kitiems dievams, kurių nepažinojo ir kurių jis jiems nepaskyrė. Ir Viešpats supyko rūstybe ant tos žemės, kad užvestų ant jos visus prakeikimus, parašytus šio įstatymo knygoje. Ir Viešpats pašalino juos nuo jų žemės įpykime, rūstybėje ir labai dideliame įniršime, ir išvarė juos į kitą žemę, kaip dabar. Paslėpti dalykai priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui, bet matomi dalykai priklauso mums ir mūsų vaikams per amžius, kad darytume visus šio

įstatymo žodžius. Paslėpti dalykai priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui, bet matomi dalykai priklauso mums ir mūsų vaikams per amžius, kad darytume visus šio įstatymo žodžius.

30

Ir bus, kai ateis ant tavęs visi šie žodžiai, palaiminimas ir prakeikimas, kuriuos daviau prieš tavo veidą. Ir tu priimsi į savo širdį visose tautose, kur Viešpats išsklaidys tave ten, ir sugrįši prie Viešpaties savo Dievo, ir išgirsi jo balsą pagal visa, ką aš įsakau tau šiandien, iš visos savo širdies ir iš visos savo sielos, ir Viešpats išgydys tavo nuodėmes, ir pasigailės tavęs, ir vėl surinks tave iš visų tautų, į kurias Viešpats išsklaidė tave ten. Jei tavo išsklaidymas būtų nuo dangaus krašto iki dangaus krašto, iš ten surinks tave Viešpats, tavo Dievas, ir iš ten paiims tave Viešpats, tavo Dievas. Ir tavo Dievas įves tave iš ten į žemę, kurią paveldėjo tavo tėvai, ir tu ją paveldėsi, ir jis tau leis gyventi gerai, ir padarys tave gausesnį už tavo tėvus. Ir Viešpats iš pagrindų išvalys tavo širdį ir tavo palikuonių širdį, kad mylėtum Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi ir visa savo siela, kad gyventum. Ir Viešpats, tavo Dievas, uždės šiuos prakeikimus ant tavo priešų ir ant tų, kurie tave nekenčia ir kurie tave persekiojo. Ir tu atsigręši ir išgirsi Viešpaties, tavo Dievo, balsą, ir vykdysi jo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien įsakau. Ir Viešpats, tavo Dievas, palaimins tave visame tavo rankų darbe, tavo įsčių palikuonyse ir tavo gyvulių palikuonyse, ir tavo žemės derliuose, nes Viešpats, tavo Dievas, vėl džiaugsis tavimi gėryje,

kaip džiaugėsi tavo tėvais. Jei klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso, laikydamas jo įsakymus ir jo nuostatus, ir jo sprendimus, parašytus šio įstatymo knygoje; jei sugrįši prie Viešpaties, savo Dievo, iš visos savo širdies ir iš visos savo sielos. Kad šis įsakymas, kurį aš įsakau tau šiandien, nėra per sunkus ir nėra toli nuo tavęs. Ne danguje aukštai ji yra, sakant: Kas pakils mums į dangų ir paimsime mums ją, ir, išgirdę ją, darysime? Nei ji nėra anapus jūros, sakant: kas persikers mums į anapus jūros ir paimsią mums ją, ir padarys ją girdimą mums, ir mes darysime? Žodis yra labai arti tavęs: tavo burnoje, tavo širdyje ir tavo rankose, kad jį darytum. Štai aš šiandien esu padėjęs prieš tave gyvenimą ir mirtį, gėrį ir blogį. Jei klausysi Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos aš tau šiandien įsakau, mylėti Viešpatį, savo Dievą, eiti visais jo keliais ir laikytis jo nuostatų ir jo sprendimų, tai gyvensite ir būsite gausūs, ir Viešpats, tavo Dievas, palaimins tave visoje žemėje, į kurią įeini, kad ją paveldėtum. Ir jei tavo širdis nusigręš, ir neišklausysi, ir suklydęs garbinsi kitus dievus ir tarnaus jiems, aš skelbiu tau šiandien, kad pražūtimi pražūsite, ir netapsite ilgaamžiais ant žemės, į kurią jūs pereinat Jordaną, kad ten paveldėtumėte ją. Liudiju jums šiandien dangų ir žemę – gyvybę ir mirtį esu padėjęs prieš jus, palaiminimą ir prakeikimą; pasirink gyvybę, kad gyventum tu ir tavo palikuonys, mylėdamas Viešpatį savo Dievą, klausydamas jo balso ir laikydamasis jo; nes tai tavo gyvybė ir tavo dienų ilgumas – gyventi žemėje, kurią Viešpats prisiekė tavo tėvams Abraomui ir Izaokui ir Jokūbui duoti jiems.

31

Ir baigė Mozė kalbėti visus šiuos žodžius visiems Izraelio sūnums, ir pasakė jiems: šimtą ir dvidešimt metų aš esu šiandien; nebegalėsiu įeiti ir išeiti; bet Viešpats pasakė man: nepereisite šito Jordano. Viešpats, tavo Dievas, einantis prieš tave, šis sunaikins šias tautas nuo tavo veido, ir tu paveldėsi jas, ir Jozuė, einantis prieš tave, kaip kalbėjo Viešpats. Ir Viešpats, tavo Dievas, padarys jiems taip, kaip padarė Sihonui ir Ogui, dviems amoritų karaliams, kurie buvo anapus Jordano, ir jų žemei, kaip visiškai sunaikino juos. Ir Viešpats atidavė juos jums, ir jūs elgsitės su jais taip, kaip jums įsakiau. Būk drąsus ir stiprus, nebijok, neišsigąsk ir nepersigąsk nuo jų veido, nes Viešpats, tavo Dievas, einantis priekyje su jumis tarp jūsų, nei tavęs nepaliks, nei tavęs neapleis. Ir pašaukė Mozė Jozuę, ir pasakė jam prieš visą Izraelį: Būk drąsus ir būk stiprus, nes tu įeisi prieš šitų žmonių veidą į tą žemę, kurią Viešpats prisiekė jūsų tėvams duoti jiems, ir tu ją paveldėsi jiems. Ir Viešpats, kuris lydi tave, nepaleis tavęs ir neapleis tavęs; nebijok ir nenusimink. Ir Mozė užrašė šio įstatymo žodžius į knygą ir davė kunigams, Levio sūnums, nešantiems Viešpaties Sandoros skrynią, ir Izraelio sūnų seniūnams. Ir Mozė įsakė jiems tą dieną, sakydamas: po septynerių metų, atleisimo metų laiku, Palapinių šventėje, kai visas Izraelis keliauja kartu pasirodyti prieš Viešpatį, jūsų Dievą, vietoje, kurią Viešpats pasirinktų, jūs perskaitysite šį įstatymą prieš visą Izraelį į jų ausis, susirinkus žmonėms – vyrams ir moterims ir palikuonims ir ateiviui jūsų

miestuose, kad jie išgirstų ir kad išmoktų bijoti Viešpaties, jūsų Dievo, ir jie klausys, kad darytų visus šio įstatymo žodžius. Ir jų sūnūs, kurie nežino, išgirs ir išmoks bijoti Viešpaties, tavo Dievo, visas dienas, kiek jie gyvens ant žemės, į kurią jūs pereinat per Jordaną ten, kad ją paveldėtumėte. Ir tarė Viešpats Mozei: Štai priartėjo tavo mirties dienos, pašauk Jozuę, ir stokite prie Liudijimo palapinės durų, ir aš jam įsakysiu. Ir nuėjo Mozė bei Jozuė į Liudijimo palapinę, ir stojo prie Liudijimo palapinės durų. Ir Viešpats nusileido debesyje ir atsistojo prie Liudijimo palapinės durų, ir debesies stulpas atsistojo prie Liudijimo palapinės durų. Ir Viešpats pasakė Mozei: Štai tu užmigsi su savo tėvais, ir šie žmonės, pakėlę, paleistuvaus paskui svetimus tos žemės dievus, į kurią jis įeina, ir paliks mane, ir sulaužys mano sandorą, kurią padariau su jais. Ir aš būsiu supykęs pykčiu ant jų tą dieną, ir aš paliksiu juos, ir atsigręšiu savo veidą nuo jų, ir jis bus maistas, ir ras jį daugelis blogybių ir sielvartų, ir jis sakys tą dieną: Nes Viešpats mano Dievas nėra su manimi, todėl šitos blogybės rado mane. Aš tikrai atsigręšiu savo veidą nuo jų tą dieną dėl visų nedorybių, kurias jie padarė, nes jie atsigręžė į svetimus dievus. Ir dabar užrašykite šios giesmės žodžius ir išmokykite ją Izraelio sūnus, ir įdėkite ją į jų burną, kad ši giesmė man taptų liudijimu prieš Izraelio sūnus. Aš įvesiu juos į gerąją žemę, kurią prisiekiau jų tėvams duoti jiems, žemę, tekančią pienu ir medumi, ir jie valgys, ir būdami pripildyti pasisotins, ir atsigręš į svetimus dievus, ir tarnaus jiems, ir supykdys mane, ir sulaužys mano sandorą. Ir ši giesmė bus pakeista jų akivaizdoje liudydama, nes ji nebus užmiršta iš jų burnos ir iš jų palikuonių burnos, aš žinau jų nedorybę, ką jie

daro čia šiandien, prieš man įvedant juos į gerą žemę, kurią prisiekiau jų tėvams. Ir Mozė parašė tą giesmę tą dieną ir mokė ją Izraelio sūnus. Ir jis įsakė Jozuei ir tarė: Būk drąsus ir stiprus, nes tu įveši Izraelio sūnus į žemę, kurią jiems prisiekė Viešpats, ir jis bus su tavimi. Kai Mozė baigė rašyti visus šio įstatymo žodžius į knygą iki galo, jis įsakė levitams, nešantiems Viešpaties Sandoros skrynią, sakydamas: paėmę šio įstatymo knygą, padėkite ją šone Viešpaties, jūsų Dievo, Sandoros skrynios; ir ji bus ten jums kaip liudijimas. Kad aš žinau tavo maištavimą ir tavo kietą sprandą, nes dar man gyvam su jumis šiandien, maištavote prieš Dievą, kaip gi ne ir po mano mirties? Surinkite pas mane jūsų genčių vadus, jūsų vyresniuosius, jūsų teisėjus ir jūsų raštininkus, kad kalbėčiau į jų ausis visus šiuos žodžius ir paliudyčiau jiems dangų ir žemę. Aš žinau, kad po mano mirties jūs elgsitės neteisėtai ir nukrypsite nuo kelio, kurį aš jums įsakiau, ir paskutinėmis dienomis jus ištiks nelaimės, nes jūs darysite blogį Viešpaties akivaizdoje ir supykdysite jį savo rankų darbais. Ir Mozė kalbėjo į visos susirinkimo ausis šios dainos žodžius iki pat pabaigos.

32

Atkreipk dėmesį, dangau, ir aš kalbėsiu, ir tegul girdi žemė žodžius iš mano burnos. Tebūnie mano pasakymas laukiamas kaip lietus ir tenusileidžia mano žodžiai kaip rasa, lyg lietus ant žolės ir lyg sniegas ant žolės. Kadangi šaukiau Viešpaties vardą, duokite didybę mūsų Dievui. Dievas, tikri jo darbai, ir visi jo

keliai yra teismai, Dievas ištikimas, ir nėra neteisybės, teisusis ir šventas Viešpats. Jie nusidėjo – ne jam vaikai kaltintini, karta kreiva ir iškreipta. Ar šitai jūs atsilyginate Viešpačiui? Taip žmonės kvailūs ir ne išmintingi? Argi ne jis pats, šis tavo tėvas, įgijo tave ir padarė tave ir suformavo tave? Prisiminkite amžinybės dienas, suprasite kartų po kartų metus. Paklausk savo tėvo ir jis paskelbs tau, savo vyresniųjų ir jie pasakys tau. Kai Aukščiausiasis padalijo tautas, kaip išblaškė Adomo sūnus, Jis nustatė tautų sienas pagal Dievo angelų skaičių. Ir Viešpaties dalimi tapo Jo tauta Jokūbas, Jo paveldėjimo išmatuota dalis – Izraelis. Jis patenkino jį dykumoje, troškulio karščio žemėje be vandens; jis apsupo jį ir išmokė jį, ir saugojo jį kaip akies vyzdį; Kaip erelis dengia savo lizdą ir virš savo jauniklių sklandė, išskėtęs savo sparnus jis priėmė juos ir pakėlė juos ant savo pečių. Viešpats vienas vedė juos, su jais nebuvo svetimo dievo. Jis iškėlė juos ant žemės jėgos, pamaitino juos laukų vaisiais; jie žindė medų iš uolos ir aliejų iš kietos uolos. Jaučių sviestas ir avių pienas, su ėriukų ir avinų taukais, bulių sūnūs ir ožkos, su kviečių inkstų taukais, ir vynuogės kraujas – gėrė vyną. Ir valgė Jokūbas, ir buvo pripildytas, ir spyrė šalin mylimasis – nutuko, tapo storas, tapo platus – ir paliko Dievą, kuris jį sutvėrė, ir nusigręžė nuo Dievo, savo gelbėtojo. Jie provokavo mane svetimais dievais, savo bjauryščių viduje jie įskaudino mane. Jie aukojo demonams, o ne Dievui, dievams, kurių jie nepažinojo, naujiems ir neseniai atėjusiems, kurių nepažinojo jų tėvai. Dievą, kuris pagimdė tave, apleidi ir pamiršai Dievą, kuris maitina tave. Ir matė Viešpats, ir pavydėjo, ir buvo supykdytas dėl pykčio ant savo sūnų ir dukterų, ir tarė: atsigręšiu savo veidą

nuo jų ir parodysiu, kas jiems bus paskutinėmis dienomis, nes tai yra iškreipta karta, sūnūs, kuriuose nėra tikėjimo. Jie patys sukėlė man pavydą dėl ne-Dievo, jie supykdė mane savo stabais, ir aš sukelsiu jiems pavydą dėl ne-tautos, dėl kvailos tautos supykdysiu juos. Kad ugnis yra uždegta iš mano rūstybės, ji degs iki pat požemio, praris žemę ir jos derlių, padegs kalnų pamatus. Aš surinksiu ant jų nelaimę ir savo strėles išnaudosiu kovoje prieš juos. Nykstantys badu ir paukščių ėdami, ir neišgydomas nugaros tempimas – žvėrių dantis aš siųsiu į juos, kartu su rūstybe vilkančių ant žemės. Iš išorės kardas padarys juos bevaikiais, o iš sandėlių – baimė: jaunuolį su mergaite, žindantį kūdikį su nusistovėjusiu seniu. Aš pasakiau: išsklaidysiu juos ir sustabdysiu jų atminimą tarp žmonių. Jei ne dėl priešų pykčio, kad jie neužsitęstų, kad nepuoltų kartu priešininkai, kad nepasakytų: mūsų aukšta ranka, o ne Viešpats, padarė visa tai. Tauta, praradusi tarybą, ir nėra juose žinojimo. Jie nesuprato, tad tegul priima tai ateinančiu laiku. Kaip vienas persekios tūkstantį ir du išjudins dešimttūkstančius, jei ne Dievas pardavė juos ir Viešpats atidavė juos? Kad jų dievai nėra kaip mūsų Dievas, o mūsų priešai yra kvailiai. Iš Sodomos vynmedžio jų vynmedis, ir jų šaka iš Gomoros, jų vynuogė yra tulžies vynuogė, kartumo kekė jiems. Jų vynas yra drakonų įniršis, ir neišgydomas aspidų įniršis. Argi ne šie dalykai surinkti pas mane ir užantspauduoti mano lobynuose? Keršto dieną aš atsilyginsiu, kai suklups jų koja, nes arti jų pražūties diena, ir jums paruošta. Kad Viešpats teis savo tautą ir dėl savo tarnų bus paguostas, nes matė juos susilpnėjusius ir paliktuosius nelaisvėje, ir nusilpusius. Ir tarė Viešpats: kur yra jų dievai,

kuriais jie pasitikėjo, kurių aukų taukus valgėte ir gėrėte jų aukų vyną? Tegul jie pakyla ir tegul jie padeda jums, ir tegul jie tampa jums apsaugotojais. Matykite, matykite, kad aš esu, ir nėra Dievo, išskyrus mane. Aš nužudau ir priverčiu gyventi, smogiu ir aš išgydau, ir nėra to, kas išgelbės iš mano rankų. Kad aš pakelsiu savo ranką į dangų ir prisiekiu savo dešine; ir pasakysiu: aš gyvenu per amžius; Kad aš paaštrinsiu savo kardą kaip žaibą, ir mano ranka laikysis teismo, ir atlygsiu teisingumą priešams, ir atlygsiu nekenčiantiems manęs. Aš padarysiu savo strėles girti krauju, ir mano kardas valgys mėsą iš sužeistųjų kraujo ir belaisvių, nuo priešų valdovų galvų. Džiūgaukite, dangūs, kartu su juo, ir tegu jam nusilenkia visi Dievo pasiuntiniai; džiūgaukite, tautos, su jo tauta, ir tegu jam sustiprėja visi Dievo sūnūs, nes jo sūnų kraujas yra keršijamas, ir jis keršys bei atlygins bausmę priešams, ir nekenčiantiems atlygins, ir Viešpats apvalys savo tautos žemę. Ir Mozė parašė šią giesmę tą dieną ir mokė ją Izraelio sūnus, ir Mozė įėjo ir kalbėjo visus šio įstatymo žodžius į tautos ausis, jis ir Jozuė, Nuno sūnus. Ir Mozė užbaigė kalbėjimą visam Izraeliui. Ir jis pasakė jiems: Atkreipkite širdies dėmesį į visus šiuos žodžius, kuriuos aš liudiju jums šiandien, kuriuos įsakysite savo sūnums saugoti ir vykdyti visus šio įstatymo žodžius. Kad ne tuščias žodis šis jums, nes tai yra jūsų gyvenimas, ir dėl šio žodžio ilgai gyvensite žemėje, į kurią jūs pereinat per Jordaną, kad ten paveldėtumėte. Ir Viešpats kalbėjo Mozei šią dieną, sakydamas: užlipk į Abarimo kalną, šitą Nebo kalną, kuris yra Moabo žemėje priešais Jerichą, ir pamatyk Kanaano žemę, kurią aš duodu Izraelio sūnums, ir mirk ant kalno, į kurį ten lipi, ir būsi pridėtas prie savo tautos,

tokiu būdu, kaip mirė tavo brolis Aaronas ant Horo kalno ir buvo pridėtas prie savo tautos. Kad jūs nepaklusote mano žodžiui tarp Izraelio sūnų prie prieštaravimo vandens Kadeše, Sino dykumoje, nes nepašventinote manęs tarp Izraelio sūnų. Priešais tu matysi žemę, bet ten neįeisi.

33

Ir tai yra palaiminimas, kuriuo Mozė, Dievo žmogus, palaimino Izraelio sūnus prieš savo mirtį. Ir jis pasakė: Viešpats atėjo iš Sinajaus ir pasirodė mums iš Seiro, paskubėjo iš Parano kalno su dešimtimis tūkstančių iš Kadešo, jo dešinėje – angelai su juo. Ir jis pasigailėjo savo žmonių, ir visi pašvęstieji yra po tavo rankomis; ir šie yra po tavimi; ir jis priėmė iš jo žodžių įstatymą, kurį Mozė mums įsakė, paveldėjimą Jokūbo susirinkimams. Ir mylimajame bus valdovas, kai susirinks tautų valdovai kartu su Izraelio giminėmis. Tegyvuoja Rubenas ir temiršta, ir tebūna gausus skaičiumi. Ir tai Judui: išgirsk, Viešpatie, Judo balsą ir ateik į jo tautą. Jo rankos kovos už jį, ir Tu būsi pagalbininkas prieš priešus. Ir Leviui jis pasakė: duokite Leviui jo aiškumus ir jo tiesą šventajam žmogui, kurį jie išbandė išbandyme; jie įžeidė jį prie ginčo vandens. Tas, kuris sako tėvui ir motinai: aš nesu matęs tavęs, ir savo brolių nepažino, ir savo sūnų atsisakė; jis saugojo tavo žodžius ir tavo sandorą išsaugojo. Jie paskelbs tavo įsakymus Jokūbui ir tavo įstatymą Izraeliui, padės smilkalus tavo rūstybėje nuolat ant tavo aukuro. Palaimink, Viešpatie, jo jėgą ir priimk jo rankų darbus, sudaužyk priešų, pakėlusių prieš

jį, juosmenį, ir teatsikelia tie, kurie jo neapkenčia. Ir Benjaminui jis pasakė: mylimas Viešpaties apsigyvens pasitikėdamas, ir Dievas užgožia jį visas dienas, ir tarp jo pečių atilsėjo. Ir Juozapui jis pasakė: nuo Viešpaties palaiminimo jo žemė, nuo dangaus dovanų ir rasos, ir nuo gelmių šaltinių iš apačios, ir pagal metų laiką saulės kelių vaisiai, ir nuo mėnesių susijungimų, nuo kalnų viršūnės pradžios ir nuo amžinųjų kalvų viršūnės, ir pagal metų laiką žemės pripildymas; ir priimtini tam, kuris pasirodė krūme, teatneša ant Juozapo galvos ir ant pašlovinto tarp brolių viršūnės. Pirmagimio jaučio grožis jam priklauso, vienaragio ragai – jo ragai, jais tautas subadys kartu, iki pat žemės krašto; šios yra Efraimo dešimtys tūkstančių, ir šios yra Manaso tūkstančiai. Ir Zebulunui jis sakė: Džiaukis, Zebulunai, savo išėjimu, o Isachare – savo palapinėse. Tautos sunaikins, ir jūs šauksite ten, ir aukositės ten teisingumo auką, nes jūros turtas jus maitins, ir pakrantėse gyvenančių prekyba. Ir Gadui jis tarė: Palaimintas tas, kuris plečia Gadą! Kaip liūtas jis ilsėjosi, sutraiškyęs ranką ir valdovą. Ir jis matė savo pirmąsias vaisius, kad ten buvo padalinta valdovų žemė, susirinkusių kartu su tautų vadais; Viešpats įvykdė teisumą ir savo teismą su Izraeliu. Ir Danui jis pasakė: Danas yra liūto jauniklis ir iššoks iš Bašano. Ir Naftalimui jis tarė: Naftali, pilnas priimtinų dalykų, tepripildomas Viešpaties palaiminimo, paveldės jūrą ir Pietų kraštą. Ir Ašerui jis pasakė: palaimintas vaikais Ašeras, ir bus priimtinas savo broliams, pamirkys savo pėdą aliejuje. Geležis ir bronza bus jo sandalas, kaip tavo dienos, tavo stiprybė. Nėra kaip Dievas mylimojo – kuris užlieja dangų, tavo pagalbininkas ir didingasis tvirtybės. Ir Dievo pradžia

pridengs tave, ir po amžinųjų rankų jėga, ir jis išvarys priešą nuo tavo veido, sakydamas: Pražūk. Ir Izraelis gyvens pasitikėdamas, vienas Jokūbo žemėje, su grūdais ir vynu, ir dangus tau bus debesuotas rasa. Palaimintas tu, Izraeli; kas panašus į tave – tauta, išgelbėta Viešpaties? Gins tavo pagalbininkas, ir kardas bus tavo pasididžiavimas; ir tavo priešai tau meluos; ir tu ant jų sprando užlipsi.

34

Ir užkopė Mozė nuo Moabo lygumų ant Nebo kalno, ant Pisgos viršūnės, kuri yra ties Jerichu; ir Viešpats parodė jam visą Gileado žemę iki Dano, ir visą Naftalio žemę, ir visą Efraimo žemę, ir Manaso, ir visą Judo žemę iki tolimosios jūros, ir dykumą, ir Jericho apylinkes, palmių miestą iki Coaro. Ir Viešpats pasakė Mozei: Tai žemė, kurią prisiekiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, sakydamas: Jūsų palikuonims duosiu ją. Parodžiau ją tavo akims, bet ten tu neįeisi. Ir mirė Mozė, Viešpaties tarnas, Moabo žemėje dėl Viešpaties žodžio. Ir jie palaidojo jį Ai, netoli Peoro namų, ir niekas nematė jo palaidojimo iki šios dienos. Mozė buvo šimto dvidešimties metų, kai mirė, jo akys nebuvo pritemdytos, nei jo vėžliai nebuvo sunaikinti. Ir Izraelio sūnūs verkė Mozę Moabo Arabote prie Jordano ties Jerichu trisdešimt dienų, ir buvo užbaigtos Mozės gedulo bei verkimo dienos. Ir Jozuė, Nuno sūnus, buvo pripildytas supratimo dvasios, nes Mozė buvo uždėjęs savo rankas ant jo, ir Izraelio sūnūs klausė jo, ir darė taip, kaip

Viešpats buvo įsakęs Mozei. Ir nebekilo pranašas Izraelyje kaip Mozė, kurį Viešpats pažino veidą prieš veidą visuose ženkluose ir stebuklinguose dalykuose, kurį Viešpats siuntė juos padaryti Egipto žemėje Faraonui ir jo tarnams ir visoje jo žemėje, didžiuosius stebuklus ir galingą ranką, kuriuos Mozė padarė prieš visą Izraelį.

Jozuės knyga

1

Ir atsitiko po Mozės mirties, Viešpats pasakė Jozuei, Nuno sūnui, Mozės tarnui, sakydamas: Mozė, mano tarnas, mirė. Dabar todėl, pakėlęs, pereik Jordaną tu ir visi šie žmonės į žemę, kurią aš duodu jiems. Kiekviena vieta, ant kurios jūs užlipsite savo pėdų padais, jums duosiu ją, kaip esu sakęs Mozei: dykumą ir Antilibaną, iki didžiosios upės, Eufrato upės, ir iki paskutinės jūros; nuo saulės nusileidimo bus jūsų sienos. Nė vienas žmogus neatsistos prieš jus visas tavo gyvenimo dienas, ir kaip buvau su Moze, taip būsiu ir su tavimi, ir neapleisiu tavęs nei nepamesiu tavęs. Būk stiprus ir drąsus, nes tu padalinsi šiems žmonėms žemę, kurią prisiekiau duoti jūsų tėvams. Būk stiprus todėl ir būk drąsus, laikykis ir daryk kaip įsakė tau Mozė, mano tarnas, ir nenukrypsi nuo jų nei į dešinę, nei į kairę, kad sėkmingai elgtumeis visuose, ką bedarytum. Ir nepasitrauks šito įstatymo knyga iš tavo burnos, ir apmąstysi ją dieną ir naktį, kad žinotum daryti visa, kas parašyta, tada klestėsi ir klestinsi savo kelius, ir tada suprasi. Štai aš įsakiau tau: būk stiprus ir būk drąsus,

nebūk bailys ir nebijok, nes su tavimi yra Viešpats, tavo Dievas, visur, kur tik eisi. Ir Jozuė įsakė žmonių raštininkams, sakydamas: Įeikite į stovyklos vidurį ir įsakykite žmonėms, sakydami: ruoškitės maisto atsargas, nes dar trys dienos, ir jūs pereisite šitą Jordaną, kad įėję užimtumėte žemę, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, duoda jums. Ir Rubenui, ir Gadui, ir pusei Manaso giminės Jozuė pasakė: atsiminkite žodį, kurį jums įsakė Viešpaties tarnas Mozė, sakydamas: Viešpats, jūsų Dievas, suteikė jums poilsį ir davė jums šitą žemę. Jūsų moterys ir jūsų vaikai ir jūsų gyvuliai tegu gyvena žemėje, kurią jis davė jums; o jūs pereisite lengvai ginkluoti pirmi prieš jūsų brolius, kiekvienas stiprusis; ir kovosit kartu su jais, kol Viešpats mūsų Dievas duos poilsį jūsų broliams, kaip ir jums, ir paveldės ir šie žemę, kurią Viešpats mūsų Dievas duoda jiems; ir sugrįšite kiekvienas į savo paveldą, kurį davė jums Mozė anapus Jordano saulės tekėjimo pusėje. Ir atsakę Jozuei jie sakė: visa, ką tik įsakysi mums, darysime, ir į visas vietas, kur tik siųsi mus, eisime. Pagal visa, ką girdėjome iš Mozės, taip klausysime tavęs, tik tebūnie Viešpats, mūsų Dievas, su tavimi, kaip Jis buvo su Moze. Bet žmogus, kuris tau nepaklustų, ir kas neišgirstų tavo žodžių, kaip jam įsakysi, tegu miršta, bet būk stiprus ir drąsus.

2

Ir Jozuė, Nuno sūnus, išsiuntė iš Šitimo du jaunus vyrus iššvalgyti, sakydamas: Eikite aukštyn ir apžiūrėkite žemę ir Jerichą. Ir nuėję du jauni vyrai įėjo į Jerichą, ir įėjo į paleistuvės

moters namą, kurios vardas buvo Rahabė, ir apsistojo ten. Ir buvo pranešta Jericho karaliui, sakant: čia įėjo Izraelio sūnų vyrai iššvalgyti žemės. Ir Jericho karalius siuntė ir tarė Rahabai, sakydamas: Išvesk vyrus, kurie įėjo į tavo namus naktį, nes jie atėjo iššvalgyti žemės. Ir moteris, paėmusi tuos du vyrus, paslėpė juos ir pasakė jiems sakydama: atėjo pas mane vyrai, bet kai vartai buvo uždaromi tamsoje, vyrai išėjo; nežinau, kur jie nuėjo; vytis paskui juos, jei pasivysite juos. Tačiau ji užvedė juos ant stogo ir paslėpė juos linų šiauduose, kurie buvo sukrauti ant stogo. Ir vyrai vijosi paskui juos keliu, vedančiu prie Jordano prie brastų, ir vartai buvo uždaryti. Ir įvyko, kai išėjo tie persekiotojai paskui juos, ir jie patys dar prieš užmigdami, ji užlipo pas juos ant stogo ir pasakė jiems: žinau, kad Viešpats davė jums žemę, nes jūsų baimė užkrito ant mūsų. Mes girdėjome, kad Viešpats Dievas išdžiovino Raudonąją jūrą prieš jus, kai išėjote iš Egipto žemės, ir ką jis padarė dviems amoritų karaliams, kurie buvo anapus Jordano, Sihonui ir Ogui, kuriuos jūs sunaikinote. Ir išgirdę mes nustebome savo širdimi, ir nebeliko dvasios nė viename iš mūsų nuo jūsų veido, nes Viešpats, jūsų Dievas, yra Dievas danguje aukštai ir ant žemės žemai. Ir dabar prisiekite man Viešpačiu Dievu, nes aš darau jums gailestingumą, ir darykite ir jūs gailestingumą mano tėvo namams, ir išlaikykite gyvus mano tėvo namus, mano motiną ir mano brolius, ir visus mano namus, ir visa, kas jiems priklauso, ir išgelbėkite mano sielą nuo mirties. Ir vyrai jai pasakė: Mūsų siela vietoj jūsų į mirtį. Ir ji pasakė: Kai Viešpats atiduos jums miestą, parodykite man gailestingumą ir ištikimybę. Ir ji nuleido juos per langą ir pasakė jiems: Eikite į kalnyną, kad persekiotojai

su jumis nesusitiktų, ir slėpkitės ten tris dienas, kol persekiotojai sugrįš atgal nuo jūsų, ir po to eisite savo keliu. Ir tie vyrai jai sakė: Mes esame nekalti dėl šitos tavo priesaikos. Štai mes įeiname į miesto dalį, ir tu padėsi ženklą – šią raudoną virvę nuleisi į langą, per kurį mus nuleidai, o savo tėvą, savo motiną, savo brolius ir visą savo tėvo namą surinksi pas save į savo namus. Ir bus taip: kiekvienas, kas išeitų pro tavo namų duris laukan, bus kaltas sau, o mes būsime nekalti dėl šitos tavo priesaikos, ir visi, kurie bus su tavimi tavo namuose, mes būsime kalti. Jei kas nors mums pakenks arba atskleistų šiuos mūsų žodžius, būsime nekalti dėl šios tavo priesaikos. Ir jis tarė jiems: Tebūnie pagal jūsų žodį. Ir jis išleido juos, ir jie išėjo. Ir jie atėjo į kalnyną ir pasiliko ten tris dienas, o persekiotojai ieškojo visuose keliuose ir nerado. Ir grįžo du jauni vyrai, ir nužengė nuo kalno, ir perėjo pas Jozuę, Nuno sūnų, ir papasakojo jam visus įvykius, kurie jiems atsitiko. Ir jie sakė Jošuai, kad Viešpats yra perdavęs visą tą žemę į mūsų rankas, ir visi, gyvenantys toje žemėje, yra išsigandę mūsų.

3

Ir Jozuė pakilo anksti rytą, ir iškeliavo iš Šitimo, ir jie atėjo prie Jordano, ir apsistojo ten prieš perėjimą. Ir įvyko po trijų dienų raštininkai praėjo per stovyklą, ir jie įsakė žmonėms, sakydami: kada pamatysite Sandoros skrynią Viešpaties, mūsų Dievo, ir mūsų kunigus ir levitus nešančius ją, išeisite iš savo vietų ir eisite paskui ją. Bet toli tebūna tarp jūsų ir jos, maždaug du

tūkstančius uolekčių stovėsite, nepriartėkite prie jos, kad žinotumėte kelią, kuriuo eisite, nes neėjote to kelio nuo vakar ir užvakar. Ir Jozuė pasakė žmonėms: Pašventinkite save rytojui, nes rytoj Viešpats padarys tarp jūsų nuostabių dalykų. Ir Jozuė pasakė kunigams: Pakelkite Viešpaties Sandoros skrynią ir eikite tautos priekyje. Ir kunigai pakėlė Viešpaties Sandoros skrynią bei ėjo tautos priekyje. Ir Viešpats sakė Jozuei šią dieną: Pradedu aukštinti tave prieš visus Izraelio sūnus, kad jie žinotų, jog kaip buvau su Moze, taip būsiu ir su tavimi. Ir dabar įsakyk kunigams, nešantiems Sandoros skrynią, sakydamas: kai tik įeisite į Jordano vandens dalį, ir Jordane stosite. Ir Jozuė pasakė Izraelio sūnums: Ateikite čia ir išgirskite Viešpaties, mūsų Dievo, žodį. Iš šito jūs žinosite, kad gyvasis Dievas yra jumyse, ir naikindamas jis sunaikins nuo mūsų veido kanaanietį, ir hetitą, ir perizitą, ir hivitą, ir amoritą, ir girgašitą, ir jebusitą. Štai visos žemės Viešpaties Sandoros skrynia pereina per Jordaną. Pasirinkite sau dvylika vyrų iš Izraelio sūnų, po vieną iš kiekvienos giminės. Ir bus taip: kai tik kunigų, nešančių visos žemės Viešpaties Sandoros skrynią, pėdos sustabdys Jordano vandenyje, Jordano vanduo nustos, o besileidžiantis vanduo sustos. Ir žmonės išėjo iš savo palapinių perėjus Jordaną, o kunigai nešė Viešpaties Sandoros skrynią priekyje žmonių. Kai kunigai, nešantys Sandoros skrynią, įeidavo prie Jordano, ir kunigų, nešančių Viešpaties Sandoros skrynią, kojos buvo pamerktos į Jordano vandens dalį; o Jordanas buvo pripildytas pagal visą jo krantą, tarsi kviečių pjūties dienomis; ir sustojo vandenys, tekantys iš viršaus, sustojo viena krūva, atsistojusi labai toli iki Kirjat Jearimu dalies; o tekantis nuėjo į Arabos jūrą,

druskos jūrą, iki galo išnyko; ir tauta stovėjo priešais Jerichą. Ir kunigai, nešantys Viešpaties Sandoros skrynią, stovėjo ant sausos žemės Jordano viduryje, o visi Izraelio sūnūs kėlėsi per sausumą, kol visa tauta baigė kirsti Jordaną.

4

Ir kai visi žmonės baigė pereiti Jordaną, Viešpats pasakė Jozuei: paėmęs vyrus iš žmonių, po vieną iš kiekvienos giminės, įsakyk jiems ir paimkite iš Jordano vidurio paruoštus dvylika akmenų, ir tuos pernešę kartu su savimi padėkite juos savo stovykloje, kur pasistatysite tą naktį. Ir pašaukęs Jozuė dvylika garbingų vyrų iš Izraelio sūnų, po vieną iš kiekvienos giminės, pasakė jiems: prisiartinkite prieš mane prieš Viešpaties veidą į Jordano vidurį; ir kiekvienas paėmęs iš ten akmenį, tegu pakelia jį ant savo pečių pagal dvylikos Izraelio giminių skaičių, kad šie būtų jums nuolatiniu ženklu; kad kai tavo sūnus rytoj klaus tavęs sakydamas: kas mums yra šie akmenys? Ir tu parodys savam sūnui, sakydamas, kad Jordano upė nustojo tekėjusi nuo visos žemės Viešpaties Sandoros skrynios veido, kai ji perėjo per jį, ir šitie akmenys bus jums atminimu Izraelio sūnums iki amžių. Ir Izraelio sūnūs padarė taip, kaip Viešpats įsakė Jozuei, ir paėmę dvylika akmenų iš Jordano vidurio, kaip Viešpats įsakė Jozuei Izraelio sūnų perėjimo pabaigoje, ir pernešė juos kartu su savimi į stovyklą, ir padėjo ten. Jozuė pastatė ir kitus dvylika akmenų pačiame Jordane, toje vietoje po kunigų, nešusių Viešpaties Sandoros skrynią, pėdomis, ir jie yra ten iki šios

dienos. Stovėjo kunigai, nešantys Sandoros skrynią Jordane, kol Jozuė užbaigė visa, ką Viešpats įsakė paskelbti žmonėms, ir žmonės skubėjo ir perėjo. Ir įvyko, kai visi žmonės baigė pereiti, tada perėjo Viešpaties Sandoros skrynia ir akmenys prieš juos. Ir perėjo Rubeno sūnūs, ir Gado sūnūs, ir pusė Manaso giminės pasiruošę prieš Izraelio sūnus, kaip jiems įsakė Mozė. Keturiasdešimt tūkstančių ginkluotų karių perėjo Viešpaties akivaizdoje į karą prieš Jericho miestą. Tą dieną Viešpats išaukštino Jozuę visos Izraelio giminės akyse, ir jie bijojo jo, kaip ir Mozės, visą laiką, kol jis gyveno. Ir Viešpats pasakė Jozuei: Įsakyk kunigams, nešantiems Viešpaties liudijimo sandoros skrynią, išeiti iš Jordano. Ir Jozuė įsakė kunigams, tardamas: Išeikite iš Jordano. Ir įvyko, kai kunigai, nešantys Viešpaties Sandoros skrynią, išlipo iš Jordano ir uždėjo kojas ant žemės, Jordano vanduo puolė atgal į savo vietą ir tekėjo kaip vakar ir užvakar per visą krantą. Ir žmonės pakilo iš Jordano dešimtą pirmojo mėnesio dieną, ir Izraelio sūnūs pasistatė stovyklą Galgaluose rytuose nuo Jericho. Ir tuos dvylika akmenų, kuriuos paėmė iš Jordano, Jozuė pastatė Gilgale, sakydamas: Kada jūsų sūnūs klaus jūsų sakydami: Kas yra šitie akmenys? Paskelbkite savo sūnums, kad sausuma perėjo Izraelis šitą Jordaną, Viešpačiui mūsų Dievui išdžiovinusiam Jordano vandenį prieš juos, kol jie perėjo; kaip padarė Viešpats mūsų Dievas su raudonąja jūra, kurią išdžiovino Viešpats mūsų Dievas prieš mus, kol mes perėjome; kad pažintų visos žemės tautos, jog Viešpaties galia yra stipri, ir kad jūs gerbsite Viešpatį mūsų Dievą kiekviename darbe.

5

Ir įvyko taip, kad kai išgirdo karaliai amoritų, kurie buvo anapus Jordano, ir karaliai Finikijos, kurie gyveno prie jūros, jog Viešpats Dievas išdžiovino Jordano upę prieš Izraelio sūnus, kai jie kėlėsi per ją, ištirpo jų protai, ir jie buvo apimti baimės, ir nebuvo juose jokios išminties nuo Izraelio sūnų veido. Po šio laiko Viešpats tarė Jozuei: Pasidaryk sau akimeninius kardus iš aštriabriaužės uolos ir, atsisėdęs, apipjaustyk Izraelio sūnus antrą kartą. Ir Jozuė pasidarė aštrių akmeninių kardų ir apipjovė Izraelio sūnus vadinamoje vietoje – Ydingų kūno dalių kalvoje. Kokiu būdu apvalė Jozuė Izraelio sūnus: kiek jų kada buvo kelyje, ir kiek jų kada buvo neapipjaustyti iš išėjusiųjų iš Egipto, visus tuos apipjovė Jozuė; keturiasdešimt ir dvejus metus klajojo Izraelis dykumoje Mabdaritidoje. Todėl neapipjaustyti buvo dauguma jų kovotojų, išėjusių iš Egipto žemės, nepaklusnių Dievo įsakymams, kuriems jis ir nustatė nematyti jiems žemės, kurią Viešpats prisiekė jų tėvams duoti – žemę, tekančią pienu ir medumi. Vietoj jų jis paskyrė jų sūnus, kuriuos Jozuė apipjovė, nes jie buvo gimę kelyje neapipjaustyti. Būdami apipjaustyti, jie turėjo ramybę ten sėdėdami stovykloje, kol pasveiko. Ir Viešpats pasakė Jozuei, Nuno sūnui: Šiandien pašalinau nuo jūsų Egipto panieką. Ir jis pavadino tos vietos vardą Gilgalu. Ir Izraelio sūnūs šventė Paschą keturioliktą mėnesio dieną nuo vakaro prie Jericho vakarų, anapus Jordano, lygumoje. Ir jie valgė žemės grūdų neraugintą ir naują duoną. Šią dieną nustojo kristi mana, kai jie pavalgė žemės grūdų, ir

Izraelio sūnums daugiau nebuvo manos, o tais metais jie surinko derlių iš Palmių krašto. Ir įvyko, kai Jozuė buvo Jeriche, ir pakėlęs akis, jis pamatė žmogų, stovintį prieš jį, ir kardas buvo ištrauktas jo rankoje, ir priėjęs Jozuė sakė jam: Ar tu mūsų, ar priešų? Ir jis jam pasakė: Aš esu Viešpaties kariuomenės vyriausiasis vadas, dabar atvykau. Ir Jozuė krito ant veido ant žemės, ir pasakė jam: Valdove, ką įsakai savo tarnui? Ir Viešpaties vyriausiasis vadas sako Jozuei: Nusimauk sandalą nuo savo kojų, nes vieta, ant kurios dabar stovi, yra šventa.

6

Ir Jerichas buvo uždarytas ir sustiprintas, ir niekas neišeidavo iš jo, nei neįeidavo. Ir Viešpats tarė Jozuei: Štai aš perduodu tau į rankas Jerichą ir jos karalių, galingus vyrus, esančius joje. O tu stačiok aplink jį kovingus vyrus ratu. Ir bus taip: kai jūs pūsite trimitą, tegu šaukia visi žmonės kartu, ir jiems šaukiant savaime nukris miesto sienos, ir visi žmonės įeis puolę, kiekvienas tiesiai į miestą. Ir įėjo Jozuė, Nuno sūnus, pas kunigus ir pasakė jiems: Įsakykite žmonėms apeiti ir apsupti miestą, o kariai tegul eina ginkluoti prieš Viešpatį. Ir septyni kunigai, turintys septynis šventus trimitus, tepraeina taip pat prieš Viešpatį ir teskelbia stipriai, o Viešpaties Sandoros skrynia teseka paskui. Tegu kovingi vyrai žygiuoja priekyje, o kunigai, einantys užnugaryje paskui Viešpaties Sandoros skrynią, trimituoja. Ir žmonėms įsakė Jozuė, sakydamas: nešaukite, ir tegul niekas neišgirsta jūsų balso, kol jis paskelbs dieną šaukti, ir tada šauksite. Ir apėjusi

Dievo Sandoros skrynia tuojau išėjo į stovyklą ir miegojo ten. Ir antrą dieną Jozuė atsikėlė rytą, ir kunigai pakėlė Viešpaties Sandoros skrynią. Ir tie septyni kunigai, nešantys tas septynias trimitas, ėjo priekyje Viešpaties, ir po to įėjo kariai, ir likusi minia už Viešpaties Sandoros skrynios, ir kunigai trimitavo trimitais, ir visa likusi minia apsupo miestą šešis kartus iš arti, ir išėjo vėl į stovyklą; taip jie darė šešias dienas. Ir septintą dieną jie pakilo aušroje ir apėjo miestą tą dieną septynis kartus. Ir septintą kartą įvyko taip: kunigai nuskambėjo trimitus, ir Jozuė pasakė Izraelio sūnums: Sušukite, nes Viešpats atidavė jums miestą. Ir miestas bus prakeiktas daiktas, jis ir visa, kas yra jame, Viešpačiui Sabaot, išskyrus Rahabą paleistuvę – pasigailėkite jos ir visko, kas yra jos namuose. Bet jūs labai saugokitės nuo to paskirto dalyko, kad neapgalvoję patys nepaimtumėte iš to paskirto dalyko ir nepadarytumėte Izraelio sūnų stovyklos prakeiktu dalyku bei nesunaikintumėte mūsų. Ir visas sidabras, auksas, varis ar geležis bus šventa Viešpačiui ir bus įnešta į Viešpaties lobį. Ir kunigai pūtė trimitais, o kai tauta išgirdo trimitų garsą, visa tauta kartu sušuko didžiu ir stipriu karo šauksmu, ir visa siena aplink nugriuvo, ir visa tauta įžengė į miestą. Ir Jozuė paskyrė ją sunaikinimui, ir visa, kas buvo mieste – nuo vyro iki moters, nuo jaunuolio iki seno žmogaus, iki veršio ir junginio gyvulio – kalavijo ašmenimis. Ir dviems jauniems vyrams, kurie buvo iššvalgiavę, Jozuė pasakė: Įeikite į moters namą ir išveskite ją iš ten kartu su visu, kas jai priklauso. Ir įėjo du jauni vyrai, iššvalgavę miestą, į moters namą ir išvedė Raabą prostitutę, jos tėvą, jos motiną, jos brolius, jos giminystę ir visa, kas buvo jos, ir apgyvendino ją už Izraelio stovyklos ribų. Ir

miestas buvo sudegintas ugnyje su visais, kas buvo jame, išskyrus sidabrą ir auksą, ir bronzą, ir geležį – juos davė į Viešpaties lobį, kad būtų įnešti. Ir Rahabą, prostitutę, ir visą jos tėvinį namą išgelbėjo gyvą Jozuė, ir apgyvendino Izraelyje iki šios dienos, nes ji paslėpė šnipus, kuriuos Jozuė siuntė iššvalgyti Jericho. Ir Jozuė padarė prisiekti tą dieną prieš Viešpatį, sakydamas: prakeiktas žmogus, kuris statys tą miestą; su savo pirmagimiu jis įkurs jos pamatą, ir su savo jauniausiu jis pastatys jos vartus. Ir taip padarė Hozanas iš Betelio: su Abironu, pirmagimiu, jis įkūrė ją, ir su mažiausiu išlikusiu jis pastatė jos vartus. Ir Viešpats buvo su Jozue, ir jo vardas buvo žinomas visoje žemėje.

7

Ir Izraelio sūnūs nusikalto dideliu nusikaltimu, ir pasisavino iš pašvęstųjų daiktų, ir Acharas, Charmio sūnus, Zambrio sūnaus, Zaros sūnaus, iš Judo giminės, paėmė iš pašvęstųjų daiktų, ir Viešpats supyko rūstybe ant Izraelio sūnų. Ir Jozuė išsiuntė vyrus į Ają, kuri yra prie Betelio, sakydamas: Iššvalgykite Ają. Ir vyrai užkopė ir iššvalgė Ają. Ir jie sugrįžo pas Jozuę ir pasakė jam: Tegu ne visi žmonės kopią, bet tarsi du tūkstančiai ar trys tūkstančiai vyrų tegu kopią ir tegu apgulią miestą; nevesk ten visų žmonių, nes jų yra nedaug. Ir nuėjo aukštyn apie trys tūkstančiai vyrų, ir jie bėgo nuo Ai vyrų. Ir Ai vyrai nužudė iš jų trisdešimt šešis vyrus, persekė juos nuo vartų ir sutriuškino juos nuolydyje, ir tautos širdis išsigando, ir ji tapo kaip vanduo. Ir

Jozuė perplėšė savo drabužius, ir Jozuė krito ant žemės veidu prieš Viešpatį iki vakaro, jis ir Izraelio seniūnai, ir jie užsidėjo dulkes ant savo galvų. Ir tarė Jozuė: Meldžiu, Viešpatie! Kodėl tavo tarnas perkėlė šitą tautą per Jordaną, kad perduotų ją amoritui ir sunaikintų mus? Ir jei mes buvome pasilikę ir buvome apsistoję prie Jordano. Ir ką aš pasakysiu, kadangi Izraelis atsuko kaklą priešais savo priešą? Ir išgirdęs kanaaniečiai ir visi gyvenantys žemę, jie apsupos mus, ir jie sunaikins Ir tarė Viešpats Jozuei: Kelkis! Kodėl tu parpuolei ant veido? Nusidėjo žmonės ir jie peržengė sandorą, kurią aš sudariau su jais, pavogę iš pašvęstų daiktų ir įmetė juos į savo indus. Ir Izraelio sūnūs nebus pajėgūs ištvėrti priešais savo priešų veidą, jie atsigręš sprandu priešais savo priešus, nes tapo prakeikimu. Aš nebūsiu daugiau su jumis, jei nepašalinsite prakeikimo iš savo tarpo. Pakėlęs pašventink tautą ir pasakyk, kad ji būtų pašventinta rytoj. Šiuos dalykus sako Viešpats, Izraelio Dievas: prakeiktas daiktas yra tarp jūsų, negalėsite priešintis savo priešams, kol nepašalinsite prakeikto daikto iš savo tarpo. Ir jūs visi būsite surinkti rytą pagal gentis, ir gentį, kurią parodys Viešpats, atvesite pagal klanus, ir klaną, kurį parodys Viešpats, atvesite pagal namus, ir namą, kurį priims Viešpats, atvesite pagal vyrą. Ir kas bus parodyta, bus sudegintas ugnyje, ir visa, kas jam priklauso, nes jis peržengė Viešpaties sandorą ir padarė nusikaltimą Izraelyje. Ir Jozuė pakilo anksti, ir atvedė žmones pagal gentis, ir buvo parodyta Judo gentis. Ir jis buvo privestas pagal gentis, ir buvo nurodyta Zeracho gentis. Ir jis buvo artinamas pagal vyrą, ir buvo parodytas Acharas, Zambrio, Zaros sūnaus, sūnus. Ir Jozuė tarė Acharui: Atiduok

šlovę šiandien Viešpačiui, Izraelio Dievui, ir išpažink, ir pranešk man, ką padarei, ir neslepi nuo manęs. Ir Acharas atsakė Jozuei ir tarė: Iš tiesų aš nusidėjau prieš Viešpatį, Izraelio Dievą, taip ir taip aš padariau. Mačiau grobstyje margą apsiaustą ir du šimtus sidabro šekelių, ir vieną auksinį luitelį penkiasdešimties šekelių svorio, ir pageidavęs jų paėmiau; ir štai jie paslėpti mano palapinėje, o sidabras paslėptas po jais. Ir Jozuė pasiuntė pasiuntinius, ir jie nubėgo į palapinę stovykloje, ir šie daiktai buvo paslėpti jo palapinėje, o sidabras buvo po jais. Ir jie išnešė juos iš palapinės, ir atnešė prie Jozuės ir Izraelio seniūnų, ir padėjo juos prieš Viešpatį. Ir Jozuė paėmė Acharą, Zaros sūnų, ir atvedė jį į Achoro tarpeklį, ir jo sūnus, ir jo dukteris, ir jo veršius, ir jo jungines gyvulius, ir visas jo avis, ir jo palapinę, ir visą jo turtą, ir visa tauta su juo, ir atvedė juos į Emekachorą. Ir Jozuė pasakė Acharui: Kodėl pražudei mus? Viešpats tave visiškai sunaikino, kaip ir šiandien. Ir užmušė jį akmenimis visas Izraelis, ir pastatė jam didelę akmenų krūvą; ir Viešpats nustojo rūstybės pykčio. Dėl to jis pavadino tai Emekachoru iki šios dienos.

8

Ir Viešpats tarė Jozuei: Nebijok ir nenusimink, paimk su savimi visus vyrus karius ir, pakėlęs, eik į Aį. Štai daviau į tavo rankas Ai karalių ir jo žemę. Ir tu pasielgsi su Ai taip, kaip pasielgei su Jerichu, ir su jos karaliumi, o gyvulių grobį pasiimsi sau, bet įrengk sau pasalą miestui iš užpakalio. Ir pakilo Jozuė ir visi

kariai, kad eitų aukštyn į Ają. Ir Jozuė pasirinko trisdešimt tūkstančių vyrų, galingų jėgomis, ir išsiuntė juos naktį. Ir jis įsakė jiems sakydamas: Jūs pasislėpkite pasaloje už miesto, nebūkite toli nuo miesto, ir visi būsite pasiruošę. Ir aš, ir visi tie, kurie su manimi, priartėsime prie miesto, ir bus taip, kad kai išeis gyvenantieji Aje mums pasitikti, kaip ir neseniai, mes bėgsime nuo jų. Ir kai jie išeis paskui mus, nusitrauksime juos nuo miesto, ir jie sakys: Šitie bėga nuo mūsų veido, kaip ir anksčiau. Jūs gi pakylsite iš pasalos ir eisite į miestą. Pagal šį žodį jūs darysit, štai aš jums įsakiau. Ir Jozuė išsiuntė juos, ir jie nuėjo į pasalą, ir atsisėdo tarp Betelio ir Ajo, į vakarus nuo Ajo. Ir anksti rytą kėlęsis Jozuė aplankė žmones, ir jie nuėjo aukštyn – jis ir seniūnai – priešakyje žmonių į Ai. Ir visi kariai su juo pakilo ir, eidami, jie atėjo priešais miestą iš rytų. Ir pasala miesto buvo nuo jūros. Ir atsitiko, kai karalius Gai pamatė, jis paskubėjo ir išėjo į susitikimą su jais tiesiai į karą, jis ir visi žmonės su juo; ir jis nežinojo, kad pasala jam yra už miesto. Ir pamatė, ir pasitraukė Jozuė bei Izraelis nuo jų. Ir jie vijosi Izraelio sūnus, ir patys pasitraukė nuo miesto. Gajuje nebuvo paliktas nė vienas, kuris nebūtų persekiojęs Izraelio, ir jie paliko miestą atvirą, ir persekiojo Izraelį. Ir Viešpats tarė Jozuei: ištiesk savo ranką su ietimi, kuri tavo rankoje, link miesto, nes aš atidaviau jį į tavo rankas, ir pasala greitai pakils iš savo vietos. Ir Jozuė ištiesė savo ranką su ietimi link miesto; ir pasala pakilo greitai iš savo vietos; ir jie išėjo, kai jis ištiesė ranką, ir įėjo į miestą, ir užėmė jį; ir paskubėję sudegino miestą ugnimi. Ir apsidairę Ai gyventojai už savęs pamatė dūmus, kylančius iš miesto į dangų, ir nebeturėjo kur bėgti nei čia, nei ten. Ir Jozuė, ir visas Izraelis matė, kad

pasala paėmė miestą ir kad miesto dūmai kilo į dangų; ir apsisukę jie smogė Ajo vyrams. Ir šie išėjo iš miesto pasitikti, ir jie atsidūrė tarp stovyklos, vieni iš čia ir kiti iš čia, ir jie smogė jiems tol, kol nebeliko nė vieno išgelbėto ar pabėgusio. Ir Ai karalių jie sugavo gyvą ir atvedė jį pas Jošuą. Ir kai Izraelio sūnūs nustojo žudę visus tuos Ai mieste, ir tuos laukuose, ir ant kalno prie nusileidimo, kur jie persekiojo juos nuo jos iki galo, tai Jozuė grįžo į Ai ir smogė jam kalavijo ašmenimis. Ir tą dieną kritusiųjų nuo vyro iki moters buvo dvylika tūkstančių – visi Ai gyventojai. Išskyrus grobį iš miesto, visa, ką jie grobė sau, Izraelio sūnūs paėmė pagal Viešpaties įsakymą, kaip Viešpats įsakė Jozuei. Ir Jozuė sudegino miestą ugnyje, pavertė jį neapgyvendinta piliavietę per amžius iki šios dienos. Ir Ai karalių jis pakabino ant išsišakojusio medžio, ir jis buvo ant medžio iki vakaro, ir besileidžiant saulei Jozuė įsakė, ir jie nuėmė jo kūną nuo medžio, ir įmetė jį į duobę, ir pastatė jam akmenų krūvą iki šios dienos.

9

Kai išgirdo karaliai amoritų, tie anapus Jordano, tie kalnuotame krašte ir tie žemumoje, ir tie visame didžiosios jūros pajūryje, ir tie prie Antilibano, ir chitai, ir kanaaniečiai, ir perizai, ir hivai, ir amoritai, ir girgašai, ir jebusiečiai, jie visi susirinko drauge kariauti prieš Jozuę ir Izraelį. Ir Gabaone gyvenantys išgirdo visa, ką Viešpats padarė Jerichui ir Ai. Ir jie patys padarė su gudrumu, ir atėję apsirūpino maisto atsargomis ir pasirengė, ir

paėmė senus maišus ant savo pečių, ir senus vyno maišus suplėšytus ir surištus, ir tuščius savo sandalų vidus, ir savo sandalus senus ir sulopytus ant savo kojų, ir savo drabužius susidėvėjusius ant savęs, ir jų duona maisto atsargoms buvo sausa ir supelijusi ir suėsta. Ir jie atėjo pas Jošuą į Izraelio stovyklą Gilgaloje ir pasakė Jošuai ir Izraeliui: Iš tolimos žemės mes atėjome, ir dabar sudarykite su mumis sandorą. Ir Izraelio sūnūs pasakė Chorėjui: Žiūrėk, gal tu gyveni tarp mūsų, tai kaip mes galime sudaryti su tavimi sandorą? Ir jie sakė Jošuai: Tavo tarnai esame. Ir Jošua sakė jiems: Iš kur jūs esate ir iš kur atėjote? Ir jie sakė: Iš labai tolimos žemės atėjo tavo tarnai Viešpaties, tavo Dievo, vardu, nes mes girdėjome jo vardą ir visa, ką jis padarė Egipte, ir visa, ką jis padarė amoritų karaliams, kurie buvo anapus Jordano – Sihonui, amoritų karaliui, ir Ogui, Bašano karaliui, kuris gyveno Aštarote ir Edrejuje. Ir išgirdę, mūsų seniūnai ir visi mūsų žemėje gyvenantys pasakė mums, sakydami: imkite sau maisto į kelią ir eikite jų pasitikti, ir pasakysite jiems: tavo tarnai esame, ir dabar sudarykite su mumis sandorą. Šitie kepalai – šiltus mes juos pasiėmėme tą dieną, kurią išėjome atvykti pas jus, o dabar jie išdžiūvo ir tapo suėsti. Ir šie vyno maišai, kuriuos mes pripildėme naujus, ir šie yra plyšę, ir mūsų drabužiai, ir mūsų sandalai yra susidėvėję nuo labai ilgo kelio. Ir valdovai paėmė jų maisto atsargas, bet Viešpaties nepaklausė. Ir Jozuė sudarė su jais taiką, ir jie sudarė su jais sandorą išgelbėti juos, ir bendruomenės valdovai jiems prisiekė. Ir įvyko po trijų dienų, kai sudarė su jais sandorą, jie išgirdo, kad tie yra iš arti jų ir kad gyvena tarp jų. Ir Izraelio sūnūs iškeliavo, ir atėjo į jų miestus, o jų miestai buvo Gibeonas,

Kefira, Beerotas ir Jarimo miestai. Ir Izraelio sūnūs su jais nekovojo, nes visi valdovai prisiekė jiems Viešpačiu, Izraelio Dievu, ir visa bendruomenė murmėjo prieš valdovus. Ir valdovai pasakė visam susirinkimui: Mes prisiekėme jiems Viešpačiu, Izraelio Dievu, ir dabar negalėsime jų paliesti. Tai mes darysime: pagausime juos gyvus ir išsaugosime juos, ir nebus prieš mus rūstybės dėl priesaikos, kurią jiems prisiekėme. Jie gyvens ir bus malkų kirtėjai bei vandens nešėjai visai bendruomenei, kaip jiems sakė valdovai. Ir sušaukė juos Jozuė ir tarė jiems: Kodėl apgavote mane, sakydami: Labai toli nuo tavęs esame, o jūs esate kaimynai tų, kurie gyvena pas mus? Ir dabar jūs esate prakeikti, niekada neišnyks iš jūsų vergai, nei malkakirtiai, nei vandens nešėjai man ir mano Dievui. Ir jie atsakė Jozuei, sakydami: Buvo mums pranešta, ką Viešpats, tavo Dievas, įsakė Mozei, savo tarnui, duoti jums šią žemę ir visiškai sunaikinti mus ir visus gyvenančius ant jos prieš jūsų veidą, ir mes labai bijojome dėl mūsų gyvybių nuo jūsų veido, ir mes padarėme šį dalyką. Ir dabar štai mes esame jūsų valdžioje: kaip jums patinka ir kaip jums atrodo, taip ir darykite su mumis. Ir jie taip jiems padarė, ir Jozuė išgelbėjo juos tą dieną iš Izraelio sūnų rankų, ir jie neužmušė jų. Ir paskyrė juos Jozuė tą dieną malkakirtėjais ir vandensnešiais visai bendruomenei ir Dievo altoriui. Dėl to gyvenantieji Gibeone tapo altoriaus malkakirtėjais ir vandensnešiais iki šios dienos ir vietoje, kurią išsirinktų Viešpats.

10

Kai Jeruzalės karalius Adonibezek išgirdo, kad Jozuė paėmė Gai ir visiškai jį sunaikino, kokiu būdu jie pasielgė su Jerichu ir jo karaliumi, taip jie pasielgė ir su Gai ir jo karaliumi, ir kad Gibeono gyventojai perbėgo pas Jozuę ir pas Izraelį, jie labai išsigando jų; nes jis žinojo, kad Gibeonas didelis miestas, tarsi viena iš sostinių, ir visi jo vyrai stiprūs. Ir Adonibezek, Jeruzalės karalius, siuntė pas Elamą, Hebrono karalių, ir pas Fidoną, Jarmuto karalių, ir pas Jeftą, Lachišo karalių, ir pas Dabeiną, Adulamo karalių, sakydamas: ateikite, eikite aukštyn pas mane ir padėkite man, ir kariaukime prieš Gibeoną; jie perbėgo pas Jozuę ir pas Izraelio sūnus. Ir pakilo penki jebusiečių karaliai: Jeruzalės karalius ir Hebrono karalius ir Jarmuto karalius ir Lakišo karalius ir Adulamo karalius, jie patys ir visi jų žmonės. Ir jie apsistatė aplink Gibeoną ir apgulė jį. Ir Gabaono gyventojai išsiuntė pas Jošuą į Izraelio stovyklą Gilgale, sakydami: neatitraukk savo rankų nuo savo tarnų; ateik pas mus greitai ir padėk mums, ir išgelbėk mus; nes prieš mus susirinkę yra visi amoritų karaliai, gyvenantys kalnuotoje vietovėje. Ir Jozuė pakilo iš Gilgalo, jis ir visi kariai su juo, visi stiprūs galia. Ir Viešpats tarė Jozuei: Nebijok jų, nes į tavo rankas esu juos atidavęs, nė vienas iš jų nebus paliktas prieš jus. Ir kadangi Jozuė staiga užpuolė juos, jis žygiavo visą naktį iš Gilgalo. Ir Viešpats sumišo juos nuo Izraelio sūnų veido, ir Viešpats sutriuškino juos didžiu triuškinimas Gabaone, ir jie persekė juos pakilimo keliu į Bet Horoną, ir jie kapojo juos iki Azekos ir iki Makedos. Bet jiems bėgant nuo Izraelio sūnų veido ant Horonimo nusileidimo, Viešpats metė jiems krušos akmenis iš dangaus iki Azekos, ir mirusiųjų nuo krušos akmenų buvo

daugiau negu tų, kuriuos Izraelio sūnūs užmušė kalaviju kare. Tada Jozuė kalbėjo į Viešpatį tą dieną, kai Dievas atidavė amoritą į Izraelio rankas, kai jis sutriuškino juos Gabaone, ir jie buvo sutriuškinti nuo Izraelio sūnų veido, ir Jozuė tarė: tesustoja saulė virš Gabaono ir mėnulis virš Aijalono slėnio. Ir saulė stovėjo, ir mėnulis sustojo, kol Dievas gynė juos nuo jų priešų, ir saulė stovėjo dangaus viduryje, neėjo į vakarus iki vienos dienos pabaigos. Ir nebuvo tokios dienos nei anksčiau, nei paskiau, kad Dievas išgirstų žmogų, nes Viešpats kovojo kartu su Izraeliu. Ir pabėgo tie penki karaliai, ir pasislėpė oloje, esančioje Makedoje. Ir buvo pranešta Jozuei, sakant: Rasti penki karaliai, paslėpti oloje Makedoje. Ir Jozuė sakė: Užriedėkite akmenis ant urvo angos ir paskirkite vyrus saugoti juos. Bet jūs nestovėkite, persekiodami savo priešus iš paskos, ir užimkite jų užpakalinę sargybą, ir neleiskite jiems įeiti į jų miestus, nes Viešpats, mūsų Dievas, atidavė juos į mūsų rankas. Ir įvyko, kai Jozuė ir visi Izraelio sūnūs nustojo juos kirtę didžiu kirtimu iki pabaigos, ir tie, kurie buvo išgelbėti, pasislėpė į tuos sutvirtintus miestus. Ir visi žmonės sugrįžo pas Jošuą į Makedą sveiki, ir nė vienas iš Izraelio sūnų nesuurgė savo liežuviu. Ir Jozuė pasakė: Atverkite olą ir išveskite tuos penkis karalius iš olos. Ir jie išvedė tuos penkis karalius iš tos olos: Jeruzalės karalių, Hebrono karalių, Jarmucho karalių, Lachišo karalių ir Odollamo karalių. Ir kadangi jie išvedė juos pas Jozuę, Jozuė sušaukė visą Izraelį ir karo pradžios vadus, kurie jį lydėjo, sakydamas jiems: Eikite priekyje ir padėkite savo kojas ant jų kaklų. Ir priėję jie padėjo savo kojas ant jų kaklų. Ir Jozuė sakė jiems: Nebijokite jų ir neišsigąskite, būkite drąsūs ir stiprūs, nes taip Viešpats padarys

visiems jūsų priešams, prieš kuriuos jūs kovojate. Ir Jozuė juos nužudė, ir pakabino juos ant penkių medžių, ir jie kabojo ant tų medžių iki vakaro. Ir atsitiko saulei leidžiantis, Jozuė įsakė, ir jie nuleido juos nuo medžių, ir numetė juos į olą, į kurią jie buvo ten pabėgę, ir užritino akmenis ant olos iki šios dienos. Ir tą dieną jie paėmė Makedą, ir nužudė ją kalavijo ašmenimis, ir visiškai sunaikino visa, kas kvėpavo joje, ir nebuvo paliktas nė vienas išgelbėtas ar pabėgęs, ir jie padarė Makados karaliui taip, kaip padarė Jericho karaliui. Ir Jozuė su visu Izraeliu išėjo iš Makeda į Libną ir apgulė Libną. Ir atidavė ją Viešpats į Izraelio rankas, ir jie paėmė ją, ir jos karalių, ir nužudė ją kalavijo ašmenimis, ir visus kvėpuojančius joje, ir nebuvo palikta joje nei išgelbėto, nei pabėgusio, ir padarė jos karaliui taip, kaip padarė Jericho karaliui. Ir Jozuė su visu Izraeliu išėjo iš Lebnos į Lachišą, apgulė jį ir kariavo prieš jį. Ir Viešpats atidavė Lachišą į Izraelio rankas. Ir paėmė jį antrą dieną, ir nužudė jį kalavijo ašmenimis, ir visiškai sunaikino jį, tokiu pat būdu, kaip padarė su Lebna. Tada pakilo Elamas, Gazero karalius, padėti Lachišui, ir Jozuė sudavė jį kalavijo ašmenimis, ir jo liaudį, kol nebeliko iš jų nei išgelbėto, nei pabėgusio. Ir Jozuė su visu Izraeliu išėjo iš Lachišo į Odolamą, apgulė ją ir užėmė. Ir Viešpats atidavė ją į Izraelio ranką, ir jie paėmė ją tą dieną, ir nužudė ją kalavijo ašmenimis, ir visus gyvus padarus pražūtyje nužudė, tokiu pat būdu, kaip padarė Lakišui. Ir Jozuė su visu Izraeliu išėjo į Hebroną ir apgulė ją. Ir jie smogė ją kalavijo ašmenimis, ir visus gyvus padarus, kurie buvo joje – niekas neišliko, kaip jie padarė su Odolamu, jie visiškai sunaikino ją ir visa, kas buvo joje. Ir sugrįžo Jozuė ir visas Izraelis į Debirą; ir apgulę ją, paėmė ją ir

jos karalių, ir jos kaimus; ir sudavė ją kalavijo ašmenimis, ir visiškai sunaikino ją, ir visus kvėpuojančius joje; ir nepaliko joje nė vieno išlikusiojo; kokiu būdu padarė Hebronui ir jos karaliui, taip padarė Debirui ir jos karaliui. Ir Jozuė sudavė visą kalnuotą žemę, ir Negevą, ir žemumą, ir Ašdotą, ir jos karalius; jie nepaliko iš jų nė vieno išgelbėto; ir visiškai sunaikino visa, kas kvėpuoja gyvybę, kaip įsakė Viešpats, Izraelio Dievas, nuo Kadešo Barnės iki Gazos, visą Gošeną iki Gibeono. Ir visus jų karalius bei jų žemę sudavė Jozuė iš karto, nes Viešpats, Izraelio Dievas, kovojo už Izraelį.

11

Kai išgirdo Jabešas, Hazoro karalius, jis siuntė pas Jobabą, Marono karalių, ir pas Šimrono karalių, ir pas Achšafo karalių, ir pas karalius prie didžiojo Sidono, į kalnuotą kraštą ir į Arabą priešais Kineretą, ir į lygumą, ir į Nafot Dorą, ir pas pakrančių kanaaniečius nuo rytų, ir pas pakrančių amoritus, ir hetitus, ir perizitus, ir jebusiečius kalne, ir hivitus, ir tuos po Hermonu į Micpos žemę. Ir jie patys išėjo, ir jų karaliai su jais, kaip jūros smėlis daugybe, ir arkliai, ir kovos vežimai labai gausūs. Ir susirinko visi karaliai patys ir atvyko į tą pačią vietą, ir pasistatė stovyklą prie Marono vandenų kariauti su Izraeliu. Ir Viešpats pasakė Jozuei: Nebijok jų, nes rytoj šią valandą aš atiduosiu juos sumuštuosius prieš Izraelį, jų arklių sausgyslę nukirsi ir jų kovines vežimus sudegini ugnyje. Ir atėjo Jozuė ir visi kariai staiga ant jų prie Marono vandens, ir užpuolė juos kalnuotoje

vietovėje. Ir Viešpats atidavė juos į Izraelio rankas, ir jie, kirsdami juos, persekiojo iki didžiojo Sidono, ir iki Maserono, ir iki Masocho lygumų rytuose, ir nukirto juos taip, kad nebuvo palikta nė vieno jų išgelbėto. Ir Jozuė padarė jiems taip, kaip jam įsakė Viešpats: jų arkliams nukirto sausgyslę ir jų kovos vežimus sudegino ugnimi. Ir sugrįžo Jozuė tuo laiku, ir užėmė Hazorą, ir jos karalių, o Hazoras anksčiau valdė visas šitas karalystes. Ir jie nužudė kiekvieną gyvą padarą joje kardu ir visiškai sunaikino visus, ir nebuvo palikta joje nė vieno gyvūno, o Hazorą jie sudegino ugnyje. Ir visus karalysčių miestus ir jų karalius paėmė Jozuė, ir nužudė juos kalavijo ašmenimis, ir visiškai sunaikino juos, kaip įsakė Mozė, Viešpaties tarnas. Bet visų įtvirtintų miestų nesudegino Izraelis; išskyrus vieną Hazorą sudegino Izraelis, ir visus jos grobius pasiėmė sau Izraelio sūnūs; juos gi visus visiškai sunaikino kalavijo ašmenimis, kol sunaikino juos; nepaliko iš jų nieko kvėpuojančio. Kokiu būdu įsakė Viešpats Mozei, savo tarnui, ir Mozė taip pat įsakė Jozuei, ir taip padarė Jozuė, neperžengė nieko iš visko, ką jam įsakė Mozė. Ir Jozuė paėmė visą kalnuotą žemę, ir visą Negevo žemę, ir visą Gošeno žemę, ir žemumą, ir vakarinę, ir Izraelio kalną, ir žemumus prie kalno nuo Halako kalno, ir kuris kyla į Seirą, ir iki Baal Gado, ir Libano lygumas po Hermono kalnu; ir paėmė visus jų karalius, ir užmušė, ir nužudė. Ir Jozuė daugiau dienų kariavo prieš tuos karalius. Ir nebuvo miesto, kurio nebūtų paėmęs Izraelis, visus juos paėmė per karą. Kad per Viešpatį tai atsitiko sustiprinti jų širdį susitikti kare prieš Izraelį, kad jie būtų sunaikinti, taip kad jiems nebūtų duota gailestingumo, bet kad jie būtų sunaikinti, tokiu būdu, kaip sakė Viešpats Mozei. Ir atėjo Jozuė tuo laiku ir

išnaikino Anakimus iš kalnuotos vietovės, iš Hebrono ir iš Debiro, ir iš Anaboto, ir iš viso Judo su jų miestais, ir Jozuė juos išnaikino. Nė vienas iš Enakimų nebuvo paliktas Izraelio sūnų žemėse, išskyrus Gazoje, Gete ir Ašdode – ten jie buvo palikti. Ir Jozuė paėmė visą žemę, kaip Viešpats įsakė Mozei, ir Jozuė davė ją į paveldėjimą Izraeliui, padalydamas pagal jų gentis, ir žemė nustojo kariauti.

12

Ir šitie yra žemės karaliai, kuriuos nužudė Izraelio sūnūs, ir jie paveldėjo jų žemę anapus Jordano nuo saulės patekėjimo, nuo Arnono slėnio iki Hermono kalno, ir visą Arabos žemę rytuose. Sihoną, amoritų karalių, kuris gyveno Hešbone ir valdė nuo Arnono, esančio slėnyje, slėnio dalį ir pusę Gileado iki Jaboko, Amono sūnų sienų. Ir Araba iki Chinereto jūros rytuose, ir iki Arabos jūros, Druskų jūrą nuo rytų keliu link Bet Ješimoto, nuo Temano, esančio po Asedot Fasga. Ir Ogas, Bašano karalius, buvo paliktas iš milžinų, gyvenantis Aštarote ir Edrejuje, valdovas nuo Hermono kalno ir nuo Salchos, ir visą Bašaną iki Geršuritų sienų, ir Machį, ir pusę Gileado sienų Sihono, Hešbono karaliaus. Mozė, Viešpaties tarnas, ir Izraelio sūnūs sudavė juos; ir Mozė davė ją kaip paveldą Rubenui, ir Gadui, ir pusei Manaso giminės. Ir šitie amoritų karaliai, kuriuos nužudė Jozuė ir Izraelio sūnūs anapus Jordano prie Baal Gado Libano lygumoje, ir iki Halako kalno, kylant į Seirą; ir Jozuė davė ją Izraelio gentims paveldėti pagal jų dalį, kalne ir lygumoje, ir Araboje, ir

Ašdote, ir dykumoje, ir Negeve; hetitą ir amoritą, ir kanaanietį, ir perizitą, ir hivitą, ir jebusitą. Karalių Jericho ir karalių Gai, kuri yra netoli Betelio, karalių Jeruzalės, karalių Hebrono, karalių Jarmuto, karalių Lachišo, karalių Elamo, karalių Gezero, karalių Debiro, karalių Gederio, karalių Hormos, karalių Adero, karalių Libnos, karalių Adulamo, karalių Makkedos, karalių Tapuacho, karalių Hefero, karalių Afeko Šarono, karalių Madono, karalių Šimrono, karalių Madono, karalių Akšafo, karalių Kadešo, karalių Jokneamo, karalių Doro, karalių Jokneamo Karmelio, karalių Adulamo Fenneadoro, karalių Gojaus Galilėjos, karalių Tircos; visi šie karaliai dvidešimt devyni.

13

Ir Jozuė buvo senas, pažengęs dienomis, ir tarė Viešpats Jozuei: tu pažengęs dienomis, ir žemės liko daug paveldėti. Ir ši žemė palikta: filistinų ribos, gešūrietis ir kanaanietis, nuo neapgyvendintos tos prieš Egiptą iki Ekrono ribų iš kairės kanaaniečių, priskaitoma penkioms filistinų satrapijoms – gaziečiui ir ašdodiečiui, ir aškeloniečiui, ir gitiečiui, ir ekroniečiui, ir aviečiui, iš Temano ir visai Kanaano žemei priešais Gazą, ir sidonai iki Afeko, iki amoritų ribų, ir visa Galiato filistinų žemė, ir visas Libanas nuo saulės tekėjimo nuo Gilgalo po Hermono kalnu iki įėjimo į Ematą, visi gyvenantys kalnuotą nuo Libano iki Masereto Memfomaimų. Visus Sidoniečius aš juos visiškai sunaikinsiu nuo Izraelio veido; bet

padalink ją burtų keliu Izraeliui, tokiu būdu, kaip tau įsakiau. Ir dabar padalyk šią žemę kaip paveldą devynioms giminėms ir pusei Manaso giminės. Nuo Jordano iki didžiosios jūros pagal saulės nusileidimą duosi ją; didžioji jūra bus riba. Dviem gentims ir pusei Manaso genties, Rubenui ir Gadui, Mozė davė žemę anapus Jordano; saulės rytuose davė jam Mozė, Viešpaties tarnas, nuo Aroero, kuris yra ant Arnono upės kranto, ir miestą tarpeklio viduryje, ir visą Misorą nuo Medebos; Visus Sihono, amoritų karaliaus, miestus, kuris karaliavo Hešbone iki Amono sūnų sienų; Ir Gileadą, ir Gešūro sienas, ir maachatų žemes, visą Hermono kalną, ir visą Bašaną iki Salchos; Visą Ogo karalystę Bašane, kuris karaliavo Aštarote ir Edrėjuje; šis liko iš milžinų, ir Mozė jį sudavė ir visiškai sunaikino. Ir Izraelio sūnūs nesunaikino gešūriečių, maachatiečių ir kanaaniečių, ir gešūriečių karalius bei maachatietis gyveno tarp Izraelio sūnų iki šios dienos. Išskyrus Levio gentį, nebuvo duotas paveldėjimas; Viešpats, Izraelio Dievas, yra jų paveldėjimas, kaip jiems sakė Viešpats. Ir šis yra padalijimas, kurį Mozė padalijo Izraelio sūnums Moabo Arabote, anapus Jordano, ties Jerichu. Ir Mozė davė Rubeno genčiai pagal jų klanus. Ir tapo jų ribos nuo Aroero, kuri yra ties Arnono tarpeklio veidu, ir miestas, kuris yra Arnono tarpeklyje; ir visa Misora iki Hesebono, ir visi miestai, kurie yra Misore, ir Dibonas, ir Baimono Baalas, ir Meelboto namai, ir Basanas, ir Bakedmotas, ir Maifaadas, ir Karitaimas, ir Sebama, ir Serada, ir Sionas Enabo kalne, ir Betfogoras, ir Asedoto Fasga, ir Baitaseinotas, ir visi Misoro miestai, ir visa Sihono, amoritų karaliaus, karalystė, kurį Mozė sudavė jį ir Midjano vadus, ir Evi, ir Roboką, ir Surą,

ir Hurą, ir Robę, Siono grobio valdovą, ir Siono gyventojus. Ir Balaamą, Beoro sūnų, regėtoją, jie nužudė lemiamame momente. Taip įvyko, kad Rubeno ribos buvo Jordanas kaip riba. Tai buvo Rubeno sūnų paveldėjimas pagal jų klanus, jų miestai ir jų ūkiai. Mozė davė Gado sūnums pagal jų klanus. Ir jų ribos tapo Jazeras, visi Gileado miestai ir pusė Amono sūnų žemės iki Arabos, kuri yra priešais Aradą. Ir nuo Hešbono iki Araboto prie Micpos, ir Botanimas, ir Maanas iki Dibono sienų, ir Enadomas, ir Otargajus, ir Baintanabra, ir Sukotas, ir Šafanas, ir likusi Sihono, Hešbono karaliaus, karalystė; ir Jordanas bus siena iki Kinereto jūros dalies anapus Jordano rytuose. Tai Gado sūnų paveldėjimas pagal jų klanus ir pagal jų miestus; pagal jų klanus kaklą jie sugrįš priešais savo priešus, nes pagal jų klanus atsirado jų miestai ir jų sodybos. Ir Mozė davė pusei Manaso giminės pagal jų klanus. Ir jų ribos driekėsi nuo Maano, ir visa Bašano karalystė, ir visa Ogo, Bašano karaliaus, karalystė, ir visi Jairo kaimai, kurie yra Bašanitidėje, šešiasdešimt miestų. Ir pusė Gileado, ir Aštarote, ir Edrejuje Ogo karalystės miestai Bašane – Machiro, Manaso sūnaus, sūnums ir pusei Machiro sūnų, Manaso sūnų, pagal jų klanus. Šie, kuriuos paveldėjo Mozė anapus Jordano Moabo Arabote, anapus Jordano ties Jerichu nuo rytų.

14

Ir šitie yra tie, kurie padalino paveldėjimą Izraelio sūnums Kanaano žemėje, kuriems padalino paveldėjimą jiems Eleazaras

kunigas, ir Jozuė, Nuno sūnus, ir tėvų giminių genčių valdovai Izraelio sūnų. Pagal burtus jie paveldėjo tokiu būdu, kaip įsakė Viešpats per Jozuę devynioms giminėms ir pusei giminės iš anapus Jordano. Ir levitams nedavė paveldėjimo tarp jų, nes Juozapo sūnūs buvo dvi gentys - Manaso ir Efraimo; ir levitams nebuvo duota dalis žemėje, bet tik miestai gyventi ir ganyklos jų galvijams, ir jų galvijai. Kaip įsakė Viešpats Mozei, taip padarė Izraelio sūnūs ir padalijo žemę. Ir priėjo Judo sūnūs pas Jošuą Gilgale, ir tarė jam Kalebas, Jefunės sūnus, Kenizitas: Tu žinai žodį, kurį Viešpats kalbėjo Mozei, Dievo žmogui, apie mane ir tave Kadešo Barnėjoje. Keturiasdešimties nes metų buvau, kai mane atsiuntė Mozė, Dievo tarnas, iš Kadešo Barnėjos iššvalgyti žemę, ir atsakiau jam pagal jo protą. Mano broliai, kurie pakilo su manimi, pakeitė žmonių širdį, bet aš buvau visiškai pasiryžęs sekti Viešpatį, mano Dievą. Ir Mozė prisiekė tą dieną, sakydamas: Žemė, ant kurios tu įžengei, tau bus paveldima ir tavo vaikams per amžius, nes tu buvai atsidavęs sekti Viešpatį, mūsų Dievą. Ir dabar Viešpats išlaikė mane tokiu būdu, kaip jis pasakė; tai keturiasdešimt penktieji metai nuo to laiko, kai Viešpats kalbėjo šį žodį Mozei; ir Izraelis keliavo dykumoje; ir dabar štai aš šiandien aštuoniasdešimt penkerių metų; dar esu šiandien stiprus, kaip tada, kai Mozė mane siuntė, lygiai esu stiprus dabar išeiti ir įeiti į karą. Ir dabar aš prašau tave šio kalno, kaip sakė Viešpats tą dieną, nes tu esi girdėjęs šį žodį tą dieną, o dabar Anakimai ten yra, miestai įtvirtinti ir dideli, jei todėl Viešpats bus su manimi, aš sunaikinsiu juos, kaip sakė man Viešpats. Ir Jozuė palaimino jį ir davė Hebroną Kalebui, Jefunės sūnui, Keneso sūnui, kaip paveldą. Dėl to Chebronas

atiteko Chalebui, Jefunės sūnui Kenezajiečiui, kaip paveldėjimas iki šios dienos, nes jis sekė Viešpaties, Izraelio Dievo, įsakymu. Bet Hebrono vardas anksčiau buvo Argobo miestas, Anakimų sostinė, ir žemė nustojo karo.

15

Ir tapo Judo genties ribos pagal jų klanus nuo Idumejos ribų, nuo Sin dykumos iki Kadešo pietų link. Ir jų ribos buvo nuo Pietų iki druskos jūros dalies, nuo kalnagūbrio, vedančio į Pietus. Ir praeina priešais Akrabimo kylimą; ir apeina Seną, ir kyla iš pietų į Kadešą Barnėją; ir išeina Asoroną, ir kyla į Saradą; ir išeina į vakarus nuo Kadešo, ir išeina į Selmoną, ir tęsiasi iki Egipto tarpeklio; ir bus jo sienų išėjimas prie jūros; tai yra jų sienos iš pietų. Ir sienos nuo rytų - visa druskingoji jūra iki Jordano. Ir jų ribos nuo Šiaurės, ir nuo jūros kalvos, ir nuo Jordano dalies. Užkopia sienas prie Bet Haglaamo; ir praeina nuo Šiaurės prie Bet Arabos, ir pakyla sienos prie akmens Bohano, sūnaus Rubeno; Ir pakyla sienos prie ketvirtojo Achoro tarpeklio, ir nusileidžia prie Gilgalo, kuri yra priešais Adumimo pakilimą, kuri yra pagal Pietų Vakarų tarpeklį, ir išeina prie saulės šaltinio vandens; ir bus jo išėjimas Rogelio šaltinis; Ir pakyla sienos į Hinomo tarpeklį, prie Jebusiečio nugaros nuo Pietų Vakarų; ši yra Jeruzalė; ir išeina sienos prie kalno viršūnės, kuri yra pagal Hinomo tarpeklio veidą link jūros, kuri yra iš Refaimo žemės dalies šiaurėje; Ir išeina siena nuo kalno viršūnės prie Naftojo vandens šaltinio, ir išeina į Efrono kalną;

ir ves siena į Baalą; ši yra Jarimo miestas. Ir siena apeis nuo Baalo prie jūros, ir praeis į Asaro kalną prie Jarino miesto nugaros nuo Šiaurės; tai yra Chaslonė; ir nusileis prie saulės miesto, ir praeis prie Pietvakarių; Ir siena išeis pagal Ekrono nugarą prie šiaurės, ir sienos išeis į Sukotą, ir sienos praeis prie Pietvakarių, ir išeis prie Lebnos, ir sienų išėjimas bus prie jūros; Ir jų sienos nuo jūros, didžioji jūra apsibrėš. Šitos yra Judo sūnų ribos aplink pagal jų klanus. Ir Kalebui, Jefonės sūnui, davė dalį Judo sūnų tarpe pagal Dievo įsakymą, ir Jozuė davė jam Arboko miestą, Enako sostinę – tai yra Hebronas. Ir Kalebas, Jefonės sūnus, sunaikino iš ten tuos tris Enako sūnus: Šešaį, Talmaį ir Achimaną. Ir Kalebas pakilo iš ten prieš Debiro gyventojus, o Debiro vardas anksčiau buvo Raštų miestas. Ir Kalebas pasakė: Kas paims ir užkariaus Raštų miestą bei jį užvaldys, tam duosiu savo dukterį Achsą į žmonas. Ir paėmė ją Otnielis, Kenezo sūnus, Kalebo brolis, ir jis davė jam savo dukterį Achsą į žmonas. Ir atsitiko, kai ji išėjo, ji patarė jam, sakydama: Aš paprašysiu savo tėvą lauko, ir ji sušuko nuo asilo, ir Kalebas paklausė jos: Kas tau yra? Ir ji pasakė jam: Duok man palaiminimą, nes davei mane į Negebo žemę, duok man Bothanį. Ir jis davė jai viršutinę Gonathlą ir apatinę Gonathlą. Tai genties Judo sūnų paveldėjimas. Tapo jų miestai miestais prie Judo sūnų giminės ant Edomo sienų dykumoje, ir Baiseleelas, ir Ara, ir Asoras, ir Ikamas, ir Regma, ir Aruelis, ir Kadešas, ir Asorionain, ir Mainamas, ir Balmainanas, ir jų kaimai, ir Aserono miestai, ši Asoras, ir Senas, ir Salmaa, ir Molada, ir Seri, ir Baifalatas, ir Cholaseola, ir Beršeba; ir jų kaimai, ir jų sodybos, Bala, ir Bakokas, ir Asomas, ir Elboudadas, ir Betelis, ir Horma, ir

Sekelak, ir Macharimas, ir Setennakas, ir Labosas, ir Sale, ir Eromotas; dvidešimt devyni miestai, ir jų kaimai. Lygumoje buvo Aštaolas, Cora ir Eštaolas. Ir Ramenas, ir Tano, ir Ilutotas, ir Maiani, ir Iermutas, ir Odolamas, ir Membra, ir Saochas, ir Iazeka, ir Sakarimas, ir Gadera, ir jos sodybos; keturiolika miestų, ir jų kaimai. Sena ir Adasanas ir Magadalgadas ir Daladas ir Micpa ir Jachareelis ir Basedotas ir Ideadalėja ir Chabra ir Machesas ir Maachas ir Gedoras ir Bagadielis ir Nomanas ir Machedanas; šešiolika miestų ir jų kaimai; Lebna ir Itakas ir Anochas ir Jana ir Nasibas ir Keilamas ir Akiezis ir Kezibas ir Bathesaras ir Ailonas; dešimt miestų ir jų kaimai; Ekronas ir jo kaimai ir jų vienkiemiai, nuo Ekrono Gemna; ir visi, kurie yra arti Ašdodo, ir jų kaimai, Asiedotas ir jo kaimai ir jo vienkiemiai; Gaza ir jos kaimai ir jos vienkiemiai iki Egipto upelio, ir didžioji jūra riboja. Ir kalnuotame regione Samiras, ir Jeteras, ir Socha, ir Renna, ir Rašto miestas, tai yra Dabiras, ir Anonas, ir Esas, ir Manas, ir Aisamas, ir Gosomas, ir Chalou, ir Channa, ir Gelomas; vienuolika miestų ir jų kaimai; Airemas, ir Remna, ir Soma, ir Jemainas, ir Baitachou, ir Phakoua, ir Euma, ir Arbokas miestas, tai yra Hebronas, ir Soraitas; devyni miestai ir jų sodybos; Maoras, ir Karmelis, ir Ozibas, ir Itanas, ir Jarielis, ir Arikamas, ir Zakanaimai, ir Gibea, ir Thamnatha; devyni miestai ir jų kaimai; Ailoua, ir Bet Zuras, ir Geddonas, ir Magarotas, ir Baithanamas, ir Thekoumas; šeši miestai ir jų kaimai; Kariathbaalas, tai yra Jarimo miestas, ir Sotheba; du miestai ir jų sodybos; ir Baddargeisas, ir Tharabaamas, ir Ainonas, ir Aiochioza, ir Naphlazonas, ir Sadono miestai, ir Arkadės; septyni miestai ir jų kaimai. Ir jebusietis gyveno

Jeruzalėje, ir Judo sūnūs negalėjo jų sunaikinti, ir jebusiečiai gyveno Jeruzalėje iki šios dienos.

16

Ir tapo Juozapo sūnų ribos nuo Jordano ties Jerichu nuo rytų, ir pakils nuo Jericho į kalnotą dykumą, į Betelį Luzą. Ir išeis į Betelį, ir praeis per Achatarothi ribas. Ir praeis per jūrą prie Aptalimu ribų iki žemutinio Baithorono ribų, ir jų išėjimas bus prie jūros. Ir paveldėjo Juozapo sūnūs, Efraimas ir Manasė. Ir tapo Efraimo sūnų sienos pagal jų klanus, ir tapo jų paveldėjimo sienos nuo rytų Atarotas ir Erochas iki aukštutinio Bethorono ir Gazaros. Ir sienos ateis prie jūros į Ikasmoną nuo Šiaurės Karštosios; apeis į rytus į Tenasą ir Selę, ir praeis nuo rytų į Ianoką ir į Machą ir Atarotą ir jų kaimus; ir ateis prie Jericho ir išeis prie Jordano. Ir nuo Kapo sienos eis prie jūros link Chelkanos, ir jų išėjimas bus prie jūros; tai Efraimo genties paveldas pagal jų klanus. Ir miestai, kurie buvo atskirti Efraimo sūnums tarp Manaso sūnų paveldėjimo, visi miestai ir jų kaimai. Ir Efraimas nesunaikino kanaaniečio, gyvenančio Gezere, ir kanaanietis gyveno Efraime iki šios dienos, kol pakilo Egipto karalius faraonas ir paėmė ją, ir sudegino ją ugnyje, ir perdūrė kanaaniečius, ir perizus, ir gyvenančius Gezere, ir faraonas davė ją kraityje savo dukteriai.

17

Ir atsirado Manaso sūnų genties ribos, nes šis buvo pirmagimis Juozapui – Machirui, Manaso pirmagimiam, Gileado tėvui, nes jis buvo karys Gileade ir Bašane. Ir tai atiteko likusieji Manaso sūnūs pagal jų klanus: Iezio sūnūs, ir Kelezo sūnūs, ir Iezielo sūnūs, ir Sychemo sūnūs, ir Symarimo sūnūs, ir Ofero sūnūs – šitie vyrai pagal jų klanus. Ir Salpaadui, Ophero sūnui, nebuvo sūnų, bet tik dukterys, ir šie yra Salpaado dukterų vardai: Maala, Noua, Egla, Melcha ir Thersa. Ir jos stovėjo prieš kunigą Eleazarą, ir prieš Jozuę, ir prieš valdovus, sakydamos: Dievas įsakė per Mozės ranką duoti mums paveldėjimą tarp mūsų brolių, ir jiems buvo duota pagal Viešpaties įsakymą dalis tarp jų tėvo brolių. Ir krito jų sklypas nuo Anasos, ir Labeko lyguma iš Gileado žemės, kuri yra anapus Jordano; Nes Manaso sūnų dukterys paveldėjo paveldėjimą tarp savo brolių; o Gileado žemė atiteko likusiems Manaso sūnums. Ir Manaso sūnų sienos tapo Delehanatas, kuris yra priešais Anato sūnus, ir eina link sienų link Jamino ir Jasibo link Taftoto šaltinio. Manasui priklausys, ir Tafetas, esantis ant Manaso ribų, priklausys Efraimo sūnums. Ir sienos nusileis prie Karanos tarpeklio į pietus pagal Jarielio tarpeklį, terebintas Efraimui tarp Manaso miesto, ir Manaso sienos į šiaurę prie srovės, ir bus jo išėjimas jūra nuo pietų Efraimui ir į šiaurę Manasui, ir bus jūra sienos jiems, ir prie Ašero susijungs į šiaurę ir su Isacharu nuo rytų. Ir Manasui atiteks Isachare ir Ašere Baitanas ir jų kaimai, ir Doro gyventojus, ir jos kaimus, ir Megido gyventojus, ir jos kaimus, ir trečiąją Mafetos dalį, ir jos kaimus. Ir Manaso sūnūs negalėjo sunaikinti šių miestų, ir kanaaniečiai pradėjo gyventi šioje žemėje. Ir atsitiko, kad kai Izraelio sūnūs nugalėjo ir padarė

kanaaniečius pavaldžiais, bet jų visiškai nesunaikino. Bet Juozapo sūnūs prieštaravo Jozuei, sakydami: Kodėl tu paskyrėi mums vieną dalį ir vieną išmatuotą dalį? Aš esu gausūs žmonės, ir Dievas palaimino mane. Ir Jozuė jiems sakė: Jei esi daug žmonių, eik aukštyn į mišką ir išsivalyk sau, jei tave slegia Efraimo kalnas. Ir jie sakė: Mums nepatinka Efraimo kalnas, o kanaaniečiui, gyvenančiam jame Bet Šeane ir jos kaimuose Jezreelio slėnyje, priklauso pasirinkti arkliai ir geležis. Ir pasakė Jozuė Juozapo sūnums: jei didelė tauta esi ir didžią jėgą turi, nebus tau viena dalis. Nes miškas bus tau, kadangi tai miškas ir išvalysi jį, ir bus tau. Ir kada sunaikinsi kanaanietį, nors išrinktieji arkliai jam yra, tu juk esi stipresnis už jį.

18

Ir susirinko visa Izraelio sūnų kongregacija į Šilo, ir jie ten pasistatė Liudijimo palapinę, ir žemė buvo jų pavergta. Ir liko Izraelio sūnūs, kurie nepaveldėjo, septynios giminės. Ir Jozuė tarė Izraelio sūnums: Iki kada jūs tingėsite paveldėti žemę, kurią davė Viešpats, mūsų Dievas? Duokite iš jūsų po tris vyrus iš kiekvienos genties, ir pakėlę tegu jie pereina per žemę, ir tegu jie aprašo ją prieš mane, kaip bus reikalinga ją padalyti. Ir jie atėjo pas jį, ir jis padalino jiems septynias dalis. Judas stovės jiems kaip riba nuo Pietų, ir Juozapo sūnūs stovės jiems nuo Šiaurės. Jūs gi padalykite žemę į septyrias dalis ir atnešite čia pas mane, ir aš mesiu jums burtą Viešpaties, mūsų Dievo, akivaizdoje. Nėra dalies Levio sūnums tarp jūsų, nes Viešpaties kunigystė yra jo

dalis; ir Gadas, ir Rubenas, ir pusė Manaso giminės paėmė savo paveldėjimą anapus Jordano rytuose, kurį jiems davė Mozė, Viešpaties tarnas. Ir vyrai pakilo ir nuėjo, o Jozuė įsakė vyrams, kurie ėjo apžiūrėti žemės, sakydamas: Eikite ir apžiūrėkite žemę, ir ateikite pas mane, ir čia aš jums mesiu burtą Viešpaties akivaizdoje Šilojoje. Ir jie nuėjo, ir perėjo žemę, ir pamatė ją, ir aprašė ją pagal miestus septyniomis dalimis į knygą, ir atnešė pas Jozuę. Ir Jozuė metė jiems burtą Šilojoje Viešpaties akivaizdoje. Ir išėjo Benjamino genties burtai pirmas pagal jų klanus, ir išėjo jų burtų sienos tarp Judo sūnų ir tarp Juozapo sūnų. Ir jų sienos prasidėjo nuo Šiaurės, nuo Jordano sienos kyla palei Jericho nugarą iš Šiaurės ir kyla į kalną link jūros, ir jo išėjimas yra Mabdaritis Betonas. Ir siena pereis iš ten į Luzą, ant Luzos nugaros nuo jos pietų pusės – tai yra Betelė, ir siena nusileis į Maatarobą Orechą, ant kalnuotos vietovės, kuri yra į pietus nuo žemutinio Betorono. Ir siena pereis ir praeis pro dalį, žvelgiančią prie jūros nuo Pietų, nuo kalno priešais Bet Horoną į Pietus, ir jos išėjimas bus į Kirjat Baalą, tai yra Kirjat Jearimas, Judo sūnų miestas, tai yra vakarinė dalis. Ir dalis, kuri link Pietų nuo Kariath Baal dalies, ir sienos praeis į Gasin, prie Naphto vandens šaltinio. Ir siena nusileis ant dalies, tai yra pagal slėnio Sonnam veidą, kuris yra iš Emek Refaim dalies šiaurėje, ir Gehena nusileis ant jebusiečių nugaros pietuose; nusileis prie Rogelio šaltinio; Ir pereis prie Bet Šemešo šaltinio; ir praeis prie Galiloto, kuri yra priešais Adumino pakilimą; ir nusileis prie Bohano, Rubeno sūnaus, akmens; ir pereis pagal Bet Arabos nugarą šiaurėje, ir nusileis prie sienų jūros nugaroje šiaurėje. Ir ribų išėjimas bus prie Druskų jūros kalnagūbrio šiaurėje, ties

Jordano dalimi iš pietų; šios yra pietinės ribos. Ir Jordanas žymės ribą nuo rytų pusės – tai Benjamino sūnų paveldėjimas, jo ribos aplinkui pagal klanus. Ir tapo Benjamino sūnų miestai pagal jų gentis Jerichas, ir Betegajas, ir Amekasis, ir Baitabara, ir Sara, ir Besana, ir Ajein, ir Fara, ir Efrata, ir Karafa, ir Kefira, ir Moni, ir Gabaa, dvylika miestų; ir jų kaimai, Gabaonas, ir Rama, ir Beerota, ir Masema, ir Mironas, ir Amokė, ir Fira, ir Kafanas, ir Nakanas, ir Zelekanas, ir Tareela, ir Jebus; tai yra Jeruzalė; ir Gabaot, Jarimas, trylika miestų, ir jų kaimai; tai Benjamino sūnų paveldas pagal jų gentis.

19

Ir išėjo antras burtai Simeono sūnų, ir jų paveldėjimas atiteko tarp Judo sūnų dalių. Ir tapo jų dalis Beršeba, ir Samaa, ir Kaladamas, ir Arsola, ir Bola, ir Jasonas, ir Ertoula, ir Boula, ir Horma, ir Sikelakas, ir Bet Makherebas, ir Sarsousinas, ir Batharotas, ir jų laukai; trylika miestų ir jų kaimai. Eremonas ir Talcha ir Jeteras ir Asanas, keturi miestai ir jų kaimai aplink jų miestus iki Baleko, einant į Bametą pietvakarių link; tai Simeono sūnų giminės paveldėjimas pagal jų klanus. Nuo Judo burtų paveldėjimas Simeono sūnų genties, nes Judo sūnų dalis tapo didesnė už jų, ir Simeono sūnūs paveldėjo jų burtų viduryje. Ir išėjo trečias burtų kraštas Zebulunui pagal jų gentis; jų paveldėjimo ribos bus Esedekgola, jų ribos, jūra ir Magelda, ir susijungs prie Baitharabos į tarpeklį, kuris yra priešais Iekmaną. Ir grįžo nuo Seddouk iš priešingos pusės nuo rytų Beth shemesh

prie Chaseloth aith sienų, ir praeis prie Dabiroth, ir pakils prie Phanggai. Ir iš ten apeis iš priešingos pusės į rytus prie Geberės, prie miesto Katasemo, ir pereis prie Remmono Matharaozos. Ir apeis sienas į šiaurę į Amotą, ir bus jų pabaiga prie Gaifaelio, ir Katanato, ir Nabaalo, ir Šimrono, ir Jericho, ir Baitmano. Tai Zabulono sūnų giminės paveldėjimas pagal jų klanus, miestai ir jų kaimai. Ir Isascharui teko ketvirtasis burtas. Ir jų sienos tapo Jazelis, ir Chesalotas, ir Šunemas, ir Aginas, ir Šiona, ir Reerotas, ir Anacheretas, ir Dabironas, ir Kišonas, ir Rebesas, ir Remas, ir Jeonas, ir Tomanas, ir Aimarekas, ir Bersafesas. Ir ribos susijungs prie Gathbor ir prie Salim link jūros, ir Beth Shemesh, ir jo ribų išėjimas bus Jordanas. Tai Isacharo sūnų giminės paveldėjimas pagal jų klanus, jų miestai ir jų kaimai. Ir penktieji burtai teko Ašerui pagal jų gentis. Ir tapo jų ribos Ekseleketas, ir Alefas, ir Baitokas, ir Keafas, ir Elimelekas, ir Amielis, ir Maasa; ir susijungs su Karmeliu prie jūros, ir su Sionu, ir Labanatu. Ir pasuks nuo saulės rytų ir Baitgeneto, ir prisijungs prie Zebuluno ir Ekgai, ir Ftaelio link šiaurės, ir įeis į Saftaibetmės sienas ir Inaelį, ir praeis į Chobamasomelį ir Elboną, ir Rahabą, ir Ememaona, ir Kanthaną iki didžiojo Sidono. Ir siena sugrįš į Ramą, ir iki Masfasato šaltinio, ir tirijų; ir siena sugrįš prie Jasifo, ir jos pabaiga bus jūra, ir Apoleb, ir Echozob, ir Archob, ir Afek, ir Raau. Tai Ašero sūnų genties paveldėjimas pagal jų klanus, jų miestai ir jų kaimai. Ir Neftalimui teko šeštas burtas. Ir tapo jų ribos Moolam, Mola, Besemiin, Arme, Nabok ir Iephthamai iki Dodam, ir tapo jo perėjimai Jordanas. Ir siena sugrįš prie jūros ties Aththaboru, ir iš ten praeis į Iakaną, ir susijungs su Zebulunu iš Pietų, ir Ašeras susijungs prie jūros, ir

Jordanas nuo saulės tekėjimo. Ir tirinių tvirtovių miestai: Tyras, ir Omathadaketh, ir Kenereth, ir Armaith, ir Arael, ir Hazor, ir Kades, ir Assari, ir šaltinis Asor, ir Keroe, ir Megalaarim, ir Baiththame, ir Thessamys. Tai Neftalio sūnų genties paveldėjimas. Ir Danui atiteko dalis septintoji. Ir tapo jų ribos Saratas, ir Asa, ir miestai Samausas, ir Salaminas, ir Amonas, ir Silata, ir Elonas, ir Tamnata, ir Ekronas, ir Alkata, ir Begetonas, ir Gebeelanas, ir Azoras, ir Banaibakatas, ir Getremonas, ir nuo jūros Hierakonas riba netoli Jopos. Tai Dano sūnų giminės paveldėjimas pagal jų apygardas, jų miestai ir jų kaimai. Ir Dano sūnūs nuėjo ir kariavo prieš Lachišą, ir užėmė jį, ir smogė jam kalavijo ašmenimis, ir apsigyveno jame, ir pavadino jo vardą Lasendanu. Ir jie nuėjo užimti žemę pagal jų sieną. Ir Izraelio sūnūs davė dalį Jozuei, Nuno sūnui, tarp jų pagal Dievo įsakymą, ir davė jam miestą, kurio jis prašė, Tamnasarachą, kuris yra Efraimo kalne, ir jis pastatė miestą ir gyveno jame. Šie padalinimai, kuriuos kaip paveldėjimą paskyrė kunigas Eleazaras ir Jozuė, Nuno sūnus, ir šeimų valdovai Izraelio giminėse pagal burtus Šiloje prieš Viešpatį, prie liudijimo palapinės durų, ir jie nuėjo užimti žemę.

20

Ir Viešpats kalbėjo Jozuei, sakydamas: Kalbėk su Izraelio sūnumis, sakydamas: duokite prieglobsčio miestus, apie kuriuos sakiau jums per Mozę. Prieglauda tam žudikui, kuris smogė sielai netyčia, ir bus jums tie miestai prieglauda, ir nemirs tas

žudikas nuo kraujo keršytojo, kol jis stovės prieš susirinkimą teisme. Ir jis paskyrė Kadešą Galilėjoje, Neftalio kalne, ir Sichemą Efraimo kalne, ir miestą Arboką, kuris yra Hebronas, Judo kalne. Ir anapus Jordano davė Bosorą dykumoje, lygumoje, iš Rubeno giminės, ir Aremotą Gileade iš Gado giminės, ir Gauloną Bašane iš Manaso giminės. Šie miestai buvo paskirti Izraelio sūnums ir ateiviui, gyvenančiam tarp jų, kad ten galėtų pabėgti kiekvienas, kuris netyčia smogė sielai, idant nemirtų keršytojo už kraują rankoje, kol jis stotų prieš susirinkimą teismui.

21

Ir priėjo vyriausieji tėvai Levio sūnų prie kunigo Eleazaro, ir Jozuės, Nuno sūnaus, ir prie vyriausių genčių tėvų iš Izraelio genčių. Ir jie tarė jiems Šiloje, Kanaano žemėje, sakydami: Viešpats įsakė per Mozės ranką duoti mums miestus gyventi ir ganyklas mūsų gyvuliams. Ir Izraelio sūnūs davė levitams per paveldėjimą, pagal Viešpaties įsakymą, miestus ir jų ganyklas. Ir burtai atiteko Kaato giminei, ir Aarono sūnums kunigams levitams nuo Judo giminės, nuo Simeono giminės ir nuo Benjamino giminės burtais atiteko trylika miestų. Ir likusieji Kohato sūnūs iš Efraimo giminės ir iš Dano giminės ir nuo pusės Manaso giminės burtų keliu gavo dešimt miestų. Ir Geršono sūnums nuo Isacharo genties ir nuo Ašero genties ir nuo Neftalio genties ir nuo pusės Manaso genties Bašane, trylika miestų. Ir Merari sūnums pagal jų klanus nuo Rubeno giminės,

ir nuo Gado giminės, ir nuo Zebulūno giminės burtų keliu – dvylika miestų. Ir Izraelio sūnūs davė levitams miestus ir jų ganyklas, tokiu būdu, kaip Viešpats įsakė Mozei, burtų keliu. Ir davė Judo sūnų gentis ir Simeono sūnų gentis ir nuo Benjamino sūnų genties šituos miestus; ir jie buvo pavadinti Aarono sūnums iš Kehato giminės Levio sūnų, nes šiems atiteko dalis. Ir davė jiems Kiriat Arbą, Anako motininį miestą – tai yra Hebroną Judo kalne, o ganyklas aplink jį ir miesto laukus, ir jo kaimus davė Jozuė Kalebo, Jefunės sūnaus, sūnums į nuosavybę. Ir Aarono sūnums jis davė miestą prieglobstį žmogžudžiui, Hebroną, ir ganyklas su juo; ir Libną, ir ganyklas prie jos; ir Ajaloną, ir ganyklas jos; ir Jatyrą, ir ganyklas jos; ir Eštemoą, ir ganyklas jos; ir Debirą, ir ganyklas jos; ir Asaną, ir ganyklas jos; ir Jutą, ir ganyklas jos; ir Bet Šemešą, ir ganyklas jos; devynis miestus nuo šių dviejų giminių. Ir iš Benjamino genties: Gibeoną su jo ganyklomis, Gebą su jos ganyklomis, Anatotą su jo ganyklomis ir Gamalą su jos ganyklomis – keturis miestus. Visi Aarono sūnų kunigų miestai – trylika. Ir likusioms Kohato sūnų giminėms, levitams, likusiems iš Kohato sūnų, ir tapo jų kunigų miestas iš Efraimo giminės; ir davė jiems prieglobsčio miestą žudikui, Sichemą, ir jos ganyklas; ir Gazarą ir jos ganyklas; ir Bet Horoną, ir jos ganyklas; keturis miestus. Ir iš Dano giminės: Elkotaimą su jo ganyklomis, Getedan su jo ganyklomis, Aijalon su jo ganyklomis ir Geteremmon su jo ganyklomis – keturis miestus. Ir nuo pusės Manaso giminės Tanachą su jos ganyklomis ir Iebathą su jos ganyklomis – du miestus. Visi dešimt miestų su jų ganyklomis atiteko likusioms Kaato sūnų giminėms. Ir Geršono sūnums, Levitams, iš pusės Manaso

giminės buvo duoti atskirti miestai žudžiusiems: Gaulona Basanitidoje su jos ganyklomis ir Bezera su jos ganyklomis – du miestai. Ir iš Isacharo giminės: Kišoną ir jos ganyklas; ir Dabą ir jos ganyklas; ir Ramotą ir jos ganyklas; ir Rašto Šaltinį ir jos ganyklas; keturis miestus. Ir iš Ašero genties Baselą ir jos ganyklas, ir Daboną ir jos ganyklas, ir Helkatą ir jos ganyklas, ir Rahabą ir jos ganyklas – keturi miestai. Ir iš Neftalio genties, miestą, atskirtą nužudžiusiajam, Kadešą Galilėjoje, ir jo ganyklas, ir Nematą, ir jo ganyklas, ir Temoną, ir jo ganyklas – tris miestus. Visi Geršono miestai pagal jų klanus – trylika miestų. Ir likusiai Merario sūnų giminei, levitams, iš Zabulono giminės: Maaną ir jos ganyklas, ir Kadešą ir jos ganyklas, ir Zilą ir jos ganyklas – tris miestus. Ir anapus Jordano ties Jerichu, iš Rubeno giminės, miestą prieglobstį žmogžudžiui – Bezerį dykumoje; Misą ir jos ganyklas; ir Jazerą ir jos ganyklas; ir Dekmoną ir jos ganyklas; ir Mefaatą ir jos ganyklas; keturis miestus. Ir iš Gado giminės: miestą – žmogžudžio prieglobstį, ir Ramotą Gileade su jos ganyklomis, Kaminą su jos ganyklomis, ir Hešboną su jos ganyklomis, ir Jazerą su jos ganyklomis – viso keturi miestai. Visi miestai Merari sūnums pagal jų klaną, likusiems iš Levio giminės, buvo dvylika miestų. Visi levitų miestai Izraelio sūnų nuosavybės viduryje, keturiasdešimt aštuoni miestai, ir jų ganyklos aplink šituos miestus; miestas ir ganyklos aplink miestą visiems šitiems miestams; Ir Viešpats davė Izraeliui visą žemę, kurią prisiekė duoti jų tėvams; ir jie paveldėjo ją, ir apsigyveno joje. Ir Viešpats suteikė jiems ramybę aplinkui, kaip buvo prisiekęs jų tėvams. Nė vienas iš jų priešų neatsistojo prieš juos, visus jų priešus Viešpats atidavė į jų

rankas. Nė vienas iš visų gerų žodžių, kuriuos Viešpats kalbėjo Izraelio sūnums, nepražuvo - visi išsipildė.

22

Tada Jozuė sušaukė Rubeno sūnus ir Gado sūnus ir pusę Manaso giminės ir pasakė jiems: jūs girdėjote visa, ką jums įsakė Mozė, Viešpaties tarnas, ir paklausėte mano balso pagal visa, ką jums įsakė. Jūs nepalikote savo brolių per šias daugelį dienų iki šios dienos ir laikėtės savo Dievo Viešpaties įsakymo. Dabar Viešpats, mūsų Dievas, davė poilsį mūsų broliams, kaip jiems pasakė, todėl dabar apsisukę eikite į savo namus ir į savo nuosavybės žemę, kurią Mozė davė jums anapus Jordano. Bet labai saugokitės vykdyti įsakymus ir įstatymą, kurį mums vykdyti įsakė Mozė, Viešpaties tarnas; mylėti Viešpatį, mūsų Dievą, eiti visais jo keliais, laikytis jo įsakymų ir būti prisirišusiems prie jo, ir tarnauti jam iš visos jūsų minties ir iš visos jūsų sielos. Ir Jošua palaimino juos, ir išsiuntė juos, ir jie nuėjo į savo namus. Ir pusei Manaso giminės davė Mozė Bašane, o kitai pusei davė Jozuė su jo broliais anapus Jordano prie jūros, ir kai Jozuė išsiuntė juos į jų namus ir palaimino juos. Ir su dideliu turtu jie išėjo į savo namus, ir labai daug gyvulių, ir sidabrą, ir auksą, ir geležį, ir daug drabužių, jie padalijo priešų grobį su savo broliais. Ir nuėjo Rubeno sūnūs, Gado sūnūs ir pusė Manaso giminės nuo Izraelio sūnų iš Šilo, Kanaano žemėje, kad išeitų į Gileadą, į jų valdos žemę, kurią jie paveldėjo pagal Viešpaties įsakymą per Mozę. Ir jie atėjo į Gileadą prie Jordano, kuris yra

Kanaano žemėje, ir Rubeno sūnūs, Gado sūnūs ir pusė Manaso giminės pastatė ten aukurą prie Jordano, didelį aukurą pamatyti. Ir Izraelio sūnūs išgirdo sakant: Štai Rubeno sūnūs, Gado sūnūs ir pusė Manaso giminės pastatė aukurą Kanaano žemės pasienyje, prie Gileado, prie Jordano, anapus Izraelio sūnų pusės. Ir visi Izraelio sūnūs buvo susirinkę į Šilo, taip kad, pakilę, kariauti prieš juos. Ir Izraelio sūnūs išsiuntė pas Rubeno sūnus ir pas Gado sūnus ir pas pusės Manaso giminės sūnus į Gileado žemę Finehą, Eleazaro, vyriausiojo kunigo Aarono sūnaus, sūnų, ir dešimt valdovų su juo; po vieną valdovą nuo tėvų namų nuo visų Izraelio giminių; valdovai tėvų namų yra Izraelio tūkstantininkai. Ir jie atvyko pas Rubeno sūnus, ir pas Gado sūnus, ir pas pusę Manaso giminės į Gileado žemę; ir jie kalbėjo jiems, sakydami: taip sako visa Viešpaties bendruomenė, kas yra šis nusižengimas, kurį jūs nusižengėte prieš Izraelio Dievą, nusigręžiant šiandien nuo Viešpaties, pastatę sau aukurą, kad jūs taptumėte maištininkais nuo Viešpaties? Argi ne maža mums ta Peoro nuodėmė, kad nebuvome apvalyti nuo jos iki šios dienos? Ir Viešpaties bendruomenėje kilo neganda. Ir jūs šiandien nusigręžėte nuo Viešpaties, ir bus taip: jei šiandien pasitrauksite nuo Viešpaties, tai rytoj ant viso Izraelio užeis rūstybė. Ir dabar, jei maža jūsų valdymo žemė, pereikit į Viešpaties valdymo žemę, kur gyvena Viešpaties palapinė, ir paveldėsite tarp mūsų, ir netapkite maištininkais prieš Dievą, ir jūs neatsitokit nuo Viešpaties, statydami sau aukurą už mūsų Viešpaties Dievo altoriaus. Argi ne, štai Acharas, Zeracho sūnus, nusikaltimu nusikalto prieš paskirtą daiktą, ir ant visos Izraelio bendruomenės užėjo rūstybė? Ir šis vienas mirė dėl savo paties

nuodėmės. Ir atsakė Rubeno sūnūs, ir Gado sūnūs, ir pusė Manaso giminės, ir kalbėjo Izraelio tūkstantininkams, sakydami: Dievas Dievas Viešpats yra, ir Dievas Dievas pats žino, ir Izraelis pats žinos; jei maište nusikaltome prieš Viešpatį, teneišgelbėtų mūsų šią dieną. Ir jei mes pastatėme sau aukurą, kad atsiskirtume nuo Viešpaties, mūsų Dievo, kad paaukotume ant jo deginamąsias aukas, kad atliktume ant jo išgelbėjimo auką, Viešpats ieškos. Bet dėl atsargumo padarėme tai, sakydami, kad rytoj jūsų vaikai nepasakytų mūsų vaikams: Kas jums su Viešpačiu, Izraelio Dievu? Ir Viešpats padėjo ribą tarp mūsų ir jūsų – Jordaną, ir nėra jums dalies Viešpatyje, ir jūsų sūnūs atskirs mūsų sūnus, kad jie negarbintų Viešpaties. Ir mes sakėme padaryti taip, pastatyti šį aukurą ne dėl aukų ir ne dėl aukojimų, bet kad tai būtų liudijimas tarp mūsų ir jūsų, ir tarp mūsų kartų po mūsų, tarnauti Viešpačiui jo akivaizdoje su mūsų aukomis ir su mūsų aukojimais ir su mūsų padėkos aukojimais; ir nesakys jūsų vaikai mūsų vaikams rytoj, jūs neturite dalies Viešpatyje. Ir mes sakėme: jei kada nors atsitiks ir jie kalbės mums arba mūsų kartoms rytoj, ir jie sakys: matykite Viešpaties aukuro panašumą, kurį padarė mūsų tėvai ne dėl aukų ir ne dėl aukojimų, bet tai yra liudijimas tarp jūsų ir tarp mūsų, ir tarp mūsų sūnų. Tebūnie todėl, kad mes neatsigręžtume nuo Viešpaties šiandien, nepasitrauktume nuo Viešpaties, kad nepastatytume sau aukuro vaisių aukoms, aukoms Salamino ir išgelbėjimo aukai, išskyrus Viešpaties aukurą, kuris yra priešais jo palapinę. Ir išgirdęs kunigas Finėjas ir visi Izraelio bendruomenės valdovai, kurie buvo su juo, žodžius, kuriuos kalbėjo Rubeno sūnūs ir Gado sūnūs, ir pusė Manaso giminės,

tai jiems patiko. Ir kunigas Finėjas sakė Rubeno sūnums, Gado sūnums ir pusei Manaso giminės: Šiandien pažinome, kad Viešpats su mumis, nes jūs nenusikaltote prieš Viešpatį ir išgelbėjote Izraelio sūnus iš Viešpaties rankos. Ir atsigręžė kunigas Finėjas ir valdovai nuo Rubeno sūnų ir nuo Gado sūnų, ir nuo pusės Manaso giminės iš Gileado į Kanaano žemę pas Izraelio sūnus, ir atsakė jiems žodžiais. Ir tai patiko Izraelio sūnums, ir jie kalbėjo su Izraelio sūnumis, ir laimino Izraelio sūnų Dievą, ir sakė daugiau nebeiti prieš juos į karą sunaikinti Rubeno sūnų ir Gado sūnų ir pusės Manaso giminės žemės, ir jie gyveno joje. Ir Jozuė pavadino Rubeno, Gado ir pusės Manaso genties altorių, ir pasakė, kad tai yra liudijimas tarp jų, jog Viešpats, jų Dievas, yra.

23

Ir įvyko po daugelio dienų, kai Viešpats davė ramybę Izraeliui nuo visų jo priešų aplinkui, ir Jozuė buvo senas, pažengęs metais. Ir sušaukė Jozuė visus Izraelio sūnus ir jų senolių tarybą ir jų valdovus ir jų teisėjus ir jų raštininkus, ir pasakė jiems: aš pasendau ir pažengiau metais; o jūs matėte, kiek padarė Viešpats mūsų Dievas visoms šitoms tautoms prieš mus, nes Viešpats jūsų Dievas tas, kuris kariavo už jus. Matykite, kad aš esu paskirstęs jums tas tautas, kurios liko jums, į tuos paveldus jūsų gentims, nuo Jordano visas tas tautas, ir aš sunaikinau, ir nuo didžiosios jūros jis apribos vakarų saulės link. Viešpats, mūsų Dievas, juos sunaikins nuo mūsų veido, kol jie pražus, ir

siųs jiems laukinius žvėris, kol sunaikins juos ir jų karalius nuo jūsų veido, ir paveldėsite jų žemę, kaip kalbėjo jums Viešpats, mūsų Dievas. Būkite stiprūs todėl labai saugoti ir daryti visa, kas parašyta Mozės įstatymo knygoje, kad nenukryptumėte nei į dešinę, nei į kairę, kad neįeitumėte pas šitas paliktas tautas; ir jų dievų vardai nebus paminėti tarp jūsų, nei netarnausite, nei nenusilenksite jiems, bet laikysitės Viešpaties, mūsų Dievo, kaip darėte iki šios dienos. Ir Viešpats sunaikins juos nuo jūsų veido – didžias ir stiprias tautas, ir niekas nepriešinosi mums iki šios dienos. Vienas iš jūsų persekiojo tūkstantį, nes Viešpats, mūsų Dievas, kovojo už jus, kaip mums pasakė. Ir labai saugokitės mylėti Viešpatį, mūsų Dievą. Jei jūs atsigręšite ir prisijungsite prie šitų likusių tautų su jumis, ir sudarysite santuokas su jais, ir susimaišysite su jais ir jie su jumis, žinokite, kad Viešpats nebeprideš sunaikinti visiškai šitas tautas nuo jūsų veido; ir jos bus jums spąstai, ir suklupimo akmenys, ir vinys jūsų kulnuose, ir strėlės jūsų akyse, kol pražūsite nuo šitos geros žemės, kurią jums davė Viešpats jūsų Dievas. Aš einu sau kelią, kaip ir visi tie ant žemės, ir jūs pažinsite savo širdimi ir savo siela, kad nė vienas žodis iš visų žodžių, kuriuos tarė Viešpats, mūsų Dievas, apie visa, kas mums priklauso, nesukluso. Ir bus taip, kaip atėjo prie mūsų visi geri žodžiai, kuriuos Viešpats kalbėjo jums, taip Viešpats Dievas atneš ant jūsų visus blogus žodžius, kol sunaikins jus nuo šios geros žemės, kurią Viešpats davė jums, kai jūs pažeisite Viešpaties mūsų Dievo sandorą, kurią jis įsakė mums, ir nuėję tarnausite kitiems dievams ir nusilenksite jiems.

24

Ir Jozuė surinko visas Izraelio gentis į Šiloją, ir sušaukė jų seniūnus, ir jų raštininkus, ir jų teisėjus, ir pastatė juos prieš Dievą. Ir Jozuė pasakė visiems žmonėms: Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: anapus upės gyveno jūsų tėvai nuo pradžios – Teraha, Abraomo tėvas, ir Nachoro tėvas – ir jie tarnavo kitiems dievams. Ir paėmiau jūsų tėvą Abraomą iš anapus upės, ir vedžiau jį visoje žemėje, ir padauginau jo sėklą, ir daviau jam Izaoką, ir Izaokui Jokūbą ir Ezavą, ir daviau Ezavui kalną Seirą paveldėti jam, ir Jokūbas ir jo sūnūs nužengė į Egiptą, ir tapo ten tauta didelė ir gausi ir galinga, ir kankino juos egiptiečiai. Ir aš smogiau Egiptui ženklais, kuriuos padariau jiems. Ir po šių dalykų jis išvedė mūsų tėvus iš Egipto, ir jūs įėjote į Raudonąją jūrą, ir egiptiečiai persekiojo mūsų tėvus su kovos vežimais ir arkliais į Raudonąją jūrą. Ir mes šaukėme į Viešpatį, ir jis davė debesį ir tamsą tarp mūsų ir tarp egiptiečių, ir užvedė ant jų jūrą, ir užklojo juos, ir jūsų akys matė, kiek padarė Viešpats Egipto žemėje, ir buvote dykumoje daugelį dienų. Ir jis atvedė mus į amoritų, gyvenusių anapus Jordano, žemę, ir Viešpats atidavė juos į mūsų rankas, ir jūs paveldėjote jų žemę, ir sunaikinote juos nuo savo veido. Ir pakilo Balakas, Ciporo sūnus, Moabo karalius, ir išsirikiavo mūšiui prieš Izraelį, ir išsiuntęs pašaukė Balaamą mus prakeikti. Ir Viešpats, tavo Dievas, nenorėjo tavęs sunaikinti, ir palaiminimais palaimino mus, ir išgelbėjo mus iš jų rankų, ir atidavė juos. Ir jūs perėjote Jordaną, ir jūs atėjote į Jerichą, ir jie kariavo prieš mus gyvenantieji

Jerichą – Amoritas, ir Kanaanitas, ir Perizitas, ir Hivitas, ir Jebusitas, ir Hetitas, ir Girgašitas, ir Viešpats atidavė juos į mūsų rankas. Ir išsiuntė pirma jūsų širšę, ir ji išvijo nuo mūsų veido dvylika amorėjų karalių – ne tavo kalaviju ir ne tavo lanku. Ir jis davė jums žemę, ant kurios jūs nedirbote, ir miestus, kurių jūs nepastatėte, ir jūs apsigyvente juose, ir vynuogynus bei alyvmedžių sodus, kurių jūs nesodinote, jūs valgote. Ir dabar bijokite Viešpaties ir tarnaukite jam tiesume bei teisume, pašalinkite svetimus dievus, kuriems tarnavo mūsų tėvai anapus upės ir Egipte, ir tarnaukite Viešpačiui. Jei jums nepatinka tarnauti Viešpačiui, pasirinkite sau šiandien, kuriam tarnausite, ar tiems dievams jūsų tėvų, tiems, kurie anapus upės, ar tiems amoritų dievams, kurių žemėje jūs gyvenate, bet aš ir mano namai tarnausime Viešpačiui, nes jis šventas. Ir atsakydami žmonės sakė: Tenebūna mums palikti Viešpatį, kad tarnautume kitiems dievams. Viešpats, mūsų Dievas, pats yra Dievas, jis pats išvedė mus ir mūsų tėvus iš Egipto ir saugojo mus visame kelyje, kuriuo ėjome, ir tarp visų tautų, pro kurias praėjome. Ir Viešpats išvarė amoritą ir visas tautas, gyvenančias žemėje, nuo mūsų veido, bet ir mes tarnausime Viešpačiui, nes šis yra mūsų Dievas. Ir pasakė Jozuė žmonėms: Jūs negalite tarnauti Viešpačiui, nes Dievas yra šventas; ir pavydus jis neatleis jūsų nuodėmių ir jūsų nusikaltimų, kai paliksite Viešpatį ir tarnausite kitiems dievams; ir atėjęs pakenks jums ir sunaikins jus už tai, kad gerai elgėsi su jumis. Ir žmonės tarė Jozuei: ne, bet Viešpačiui tarnausime. Ir Jozuė sakė žmonėms: Jūs esate liudytojai prieš save, kad jūs išsirinko Viešpatį, kad jam tarnautumėte. Ir dabar pašalinkite tuos svetimus dievus, kurie

yra tarp jūsų, ir nukreipkite savo širdį į Viešpatį, Izraelio Dievą. Ir žmonės pasakė Jozuei: Viešpačiui tarnausime ir jo balso klausysime. Ir Jozuė padarė sandorą su žmonėmis tą dieną, ir davė jam įstatymą bei teismą Šilo prieš Izraelio Dievo palapinę. Ir jis užrašė tuos žodžius į Dievo įstatymų knygą, paėmė didelį akmenį, ir Jozuė pastatė jį po terebintu priešais Viešpatį. Ir Jozuė sakė žmonėms: Štai šis akmuo bus jums liudijimas, nes jis yra girdėjęs visa, ką Viešpats jam kalbėjo, ką jis kalbėjo jums šiandien, ir šis bus jums liudijimas paskutinėmis dienomis, kada meluotumėte Viešpačiui, mano Dievui. Ir Jozuė išsiuntė žmones, ir kiekvienas nuėjo į savo vietą. Ir Izraelis tarnavo Viešpačiui visas Jozuės dienas ir visas seniūnų dienas, kurie gyveno ilgai po Jozuės ir kurie matė visus Viešpaties darbus, kuriuos jis padarė Izraeliui. Ir atsitiko po to, ir mirė Jozuė, Nuno sūnus, Viešpaties tarnas, šimto dešimties metų. Ir jie palaidojo jį prie jo dalies ribų Tamnasarache, Efraimo kalne, į šiaurę nuo Gileado kalno. Ir Izraelio sūnūs atgabeno Juozapo kaulus iš Egipto ir palaidojo juos Sicheme, lauko dalyje, kurią Jokūbas įsigijo iš amoritų, gyvenusių Sicheme, už šimtą ėriukų, ir jis davė ją Juozapui kaip dalį. Ir įvyko po šių dalykų, kad Eleazaras, Aarono sūnus, vyriausiasis kunigas, mirė ir buvo palaidotas Gabaare, Finehaso, jo sūnaus, kurią jis davė jam Efraimo kalne.